

Bibliothèque numérique

medic@

**Estienne, Henri / Gesner, Konrad.
Dictionarium medicum vel
Expositiones vocum medicinalium ad
verbum excerptae ex Hippocrate,
Aretaeo, Galeno, Oribasio, Rufo
Ephesio, Aetio, Alex. Tralliano, Paulo
Aegineta, Actuario, Corn. Celso, cum
latina interpretatione. Lexica duo in
Hippocratem huic Dictionario
praefixa sunt, unum Erotiani nunquam
antea editum, alterum Galeni multo
emendatius quam antea excusum**

*[Genevae] : Excudebat Henricus Stephanus, illustris
viri Huldrici Fuggeri typographus, 1564.*

Cote : Acdémie nationale de médecine D344

Exemplaire de l'Académie nationale de médecine
Adresse permanente : <http://www.bium.univ-paris5.fr/hist/med/medica/cote?extacadd344>

D 346
N. Hamburg.

DICTIONARIUM

medicum,

Vel, EXPOSITIONES VO-
cum medicinaliū, ad verbum excerptæ

EX HIPPOCRATE,	AETIO,
ARETAEO,	ALEX. TRALLIANO,
GALENO,	PAVLO AEGINETA,
ORIBASIO,	ACTVARIO,
RYFO EPHESIO,	CORN. CELSO.

Cum Latina interpretatione.

LEXICA duo in Hippocratem huic Di-
ctionario præfixa sunt, vnum, EROTIA-
NI, nunquã antea editū: alterū, GALENI,
multo emendatius quàm antea excusum.

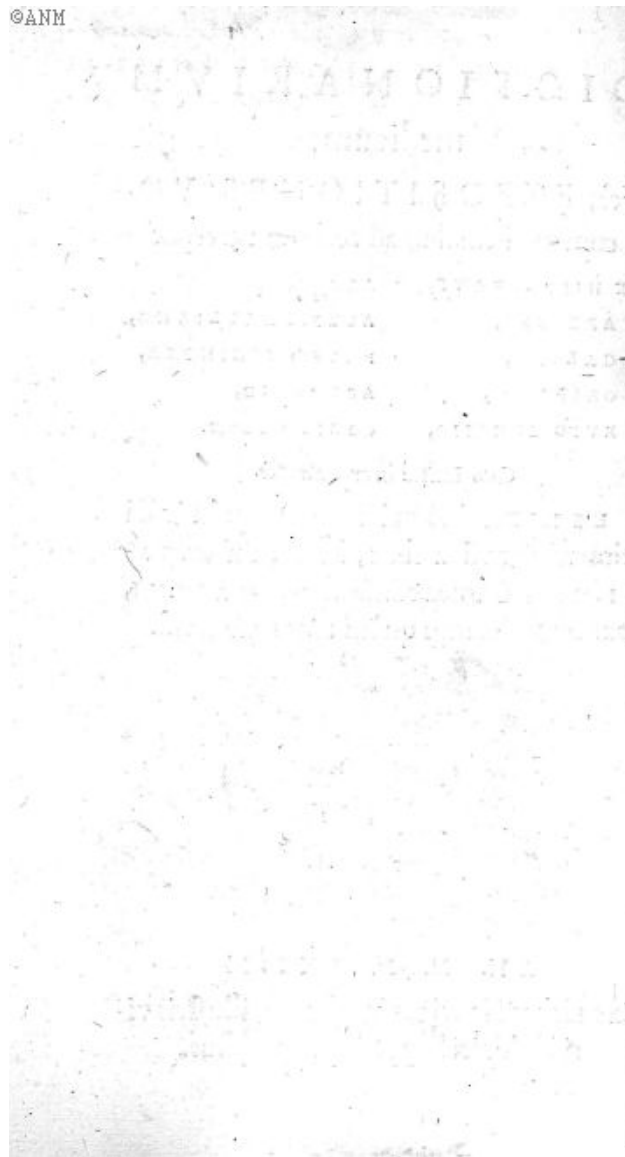

BIBL
ACAD
MED

A N. M. D. LXIII

Excudebat Henricus Stephanus, illustris vi-
ri Huldrici Fuggeri typographus.

MM
CM 1 2 3 4 5 6 7 8 9

ΕΡΩΤΙΑΝΟΥ ΤΩΝ

περ' Ιπποκράτει λέξεων συναγωγή.

Τὸ παροίμιον.

ΗΝ Ιπποκράτης παρμασίαν, ἄρχατρε
 Τ Αιδόμαγε, ἐκ ἀληθῶν σύμβολομένων πάντων
 αἰσθησὶς ὄρασι, ὅσοι λογικῆς αἰσθησὶν) παρ-
 δείας, καὶ τούτων ἑξαιρέτως τοῖς ἰατροῖς, οἳ δὴ πλεονεχίαν
 ἴσασιν ἀποκρυπτοῦσι τῆς τέχνης, φιλοπόμουσ' ἢ καὶ σφοδρὰ
 ὄνητόνως ἄ, τε οὐκ ἴσασιν, μαθεῖν ὀπίσθιμον, ἄ δὲ καὶ ἡδὴ
 μεμαθήκασι, κρίνειν ἀπουδαίσοι: τὸ μὲν ἀδίδακτον, ὡς
 ὠθεῖς, τὸ δὲ ἀκριπτόν, ὡς ἀσπίον, ὡς ἀπεμποντες εἰκότως ἡ-
 σοιλήθην παρ' ἡμερονοίας ἀπὸ τοῖς συζητήμασιν ἀσα-
 φεῖς καὶ χεῖρ' πολὺ τῆς κοινῆς ἀνακεχωρηκῆς ὀμιλίας ἐξη-
 γησάσθαι λέξεις: αἳ δὴ ἀγνοῦμεθα μὲν, ἰκανῶς ἀφηρησῶ-
 ται τῆς ἡμετέρας τὸ παρ' ὀπίσθιμον ἐπιμοσ' ἐξαπλωσῆσθαι ἢ
 ἢ ὅτι τὸ πλεονεχέστερον ἀρθεῖσθαι, πολὺ παρ' ἑσόν) φασ παρ' ὅ
 τὸ βυκαταληπτόν τῆς ἐπ' ἡμετέρας σιωπῆσεως καὶ μάλιστα
 ἐπεὶ πολλοὶ ἦν) ὅτι τῶν ῥάστων ταῦτα γινώσκουσιν ἡγερόντων ἰα-
 τρῶν οἳ μὲν οὐδὲ ὄλωσ' μὲν ἄρας ἐχοντες ἀπουδαίσοι, τὴν
 παρμασίαν πινὸς χιλιάδης ποτῶντες, οἳς ἐπιτήδευσεν Ἰπ-
 ποκράτης ἀσπυρῆς φωνῶν) καὶ ἡμετέρας ἀνακεχωρηκῆς
 ἀπορῆσθαι λέξεις ἀπουδαίσοι: ἢ ταῦτα, μικρὰ μὲν τῆ
 τέχνης, βραχὺ δὲ τὸ βίον οἰσόμενος, ἡμετέρας ἀσπυρῆς πλεονε-
 χίαν καὶ πᾶσι φανερόν. δέδοται τὸν ἡμῶν ἰσὸς τῆς φύ-
 σεως λόγος παρ' ὅτι δὲ φωνῶν) ἡμετέρας φαντασίας
 τοῖς πέλας ὀκνησῶν, λεληθῆσθαι ἢ οἳ ταῦτα παρ' ὅτι οἰσόμενος
 ὅτι ἡμετέρας φωνῶν) φωνῶν) ὡς οὐ μάλλον καὶ Ἰππο-
 κράτης ταῦτα, ὅσοι τ' αἰτ' ἀμαθῶν εἰς ὕπερθρον ἀγοισιν.

Δ. 14.

εἰ μὴ τὸ μόνος ἢ πρὸς ὀπλιᾶται πᾶσι φωνᾶς, ἴσα δὲ
 αὐτῷ πρὸς ἑκέρῳ ἐμμέλειαν δὲ ἔτι ἢ πάλαι αἰσωνί-
 ζει τῷ κέρῳ τῆς πρὸς τὴν δὲ λέκτον φορᾶ (ὡς ὦν
 οἱ πρὸς τὴν ἀρχαίαν κομμαδίαν καταγινόμενοι ἐμφα-
 νοῖσι· ἔτι μὴ φιλοσόφων, Δημόκριτος, ἦν δὲ ἰσχυρῶν,
 Θακυδίδης καὶ Ἡρόδοτος, καὶ σχεδὸν ὁ σὺμπας ἔτι ἀρχαίον
 χρόνος συγγραφεῶν) πῶς ἴσως πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις ἐπιμέ-
 ρον αὐτὸ ἐμμέλειαν, ὅσοι καὶ Ἰσπανοὶ καὶ κομματῶσι μόνως
 ἀρχαῖα τὰ ὅτι καὶ μέρους ὀκνησὶ πρὸς τὴν τριῶν τῶν
 ἑμμέλειαν ἀρχαίων ὀκνησὶ, ἐπὶ γὰρ ἔνευ ἄνθρωπος
 τὴν φωνῆν καὶ τὴν ὀκνησὶ ἀρχαίων ἀρχαίαν, πρὸς γὰρ αὐτῶν καὶ
 ἀρχαίαν ἰκανὸς καὶ τῆς κοινῆς καὶ εἰς πολλοὺς πηδύσας λέξεως
 ἐκλέξασθαι τὴν κεραιώτερον· ἰὺ καὶ τὰ πρὸς πᾶσι τύποι καὶ
 ἀρχαῖα αἰ τὴν ἐμμέλειαν πηδύσας πᾶσι λέξεως.
 πρὸς τῶν τῶν γὰρ τὴν αἰ τῶν πολλοὶ ἔτι ἐκέρῳ ἐκέρῳ
 τῶν μόνων, ἀλλὰ καὶ γὰρ ἑμμέλειαν, ἑαυτοὺς ὀκνη-
 σαδά τὴν ἀνδρα, καὶ πᾶσι λέξεως ὅτι τὸ κοινόπερον τῆς ὀκ-
 νίας ἀρχαῖα. Ἐνὸς αἰ τῶν ὀκνησὶ, γὰρ ἑμμέλειαν ὦν, ὡς
 φησὶ ὁ Ἰσπανοὺς Ἡρακλείδης, πρὸς πρὸς ἑκέρῳ ἐκέρῳ τῶν
 αὐτῶν ἀρχαίων φωνᾶς· ὡς δὲ καὶ ὁ κηπίδης Ἀπολλωνίου ἰ-
 στορεῖ, καὶ Καλλιμάχος ὁ ὄνα τῆς Ἡρακλείου οἰκίας, μὴ ὄνα φων-
 αῖ τὴν ταναχραῖον Βακχεῖον ὀκνησὶ τῆς ἀρχαῖα, καὶ
 ἀρχαῖα τῶν ἀρχαίων πᾶσι τῶν ἀρχαίων, πολλὰς
 ἀρχαῖα μόνων εἰς τὸ πᾶσι τῶν ἀρχαίων, ὅτι τὴν ἐμμέ-
 λειαν ἀρχαῖα τῶν Φίλιπποι ἀρχαῖα τῶν ἀρχαίων ἀρχαῖα
 αἰ τῶν, καὶ παρῶν κηπίδου κηπίδου τῶν Βακχεῖον
 λέξεως ἀρχαῖα τῶν ἀρχαίων, Ἀπολλωνίου τῶν ὀκνησὶ τῶν
 πρὸς καὶ Διοκροῖδου τῶν Φηκαῖα πᾶσι τῶν ἀρχαίων
 ἀρχαῖα τῶν ἀρχαίων, Ἀπολλωνίου τῶν κηπίδου ὀκνησὶ ἀρχαῖα
 πρὸς τῶν ἀρχαίων ἀρχαῖα τῶν Βακχεῖον ἀρχαῖα τῶν
 πρὸς καὶ Γλαυκίου τῶν ἐμμέλειαν ἀρχαῖα τῶν ἀρχαίων καὶ

ἰδρῶναι πύλας οἰσιν αἱ γλωττῆαι συντάξαις. δι' ὧν μίξις καὶ
 ἐκαστὴν γραφὴν ἐκλεξάμενοι παρὰ τὸν γραμμῆνας λέξεις,
 διὰ μὲν τὸ συγγραμμάτων δηλώσασθαι ὅτι αἱ πύλας οἰσιν κεί-
 μεναι, ἐν ὅσῃς τὸ βίβλους ἰστρούται αἱ μὴ συντάξαις διὰ δὲ
 τῆς ἀπλοῦσως ἐμφανίσασθαι πῶτα σημάσις, μιν μιν ἀ-
 ῤῥοι καὶ ὅτι ἀπὸ εἰρημίων, καὶ τὰς αἰμακρηκῆς δι-
 δουμοπισυῦσθαι μλοπείας τὰς ἴουχούτως ἀσφαίς εἰς
 τὸ αὐτὸ ἐνός διλοουδίας, ἴπ' ἀγόντες. ἀποστέλλουσι τὴν
 καὶ τὰς ἀπὸ τῶν ἀπλοῦσως τέλει ἀπλοῦσθαι μιν. τὸ
 γὰρ τέρσον τοῦ παύσις οὐδεὶς αὐτῶν ἐξήγηται, καὶ τὰς αἰσθ-
 λικῆς, καὶ τὸ κερχῶδες, καὶ τὰς τέρμυθας, τὸ, τὸ θειώ-
 δες, καὶ τὸ σκορδίνημα, καὶ τὸν σκίρον, καὶ τὴν ἐκὸς πῆ-
 μύσας, καὶ τὸ ἐπλογῆσθαι, τὸ τὸ αἰμοκρηκῆ. καὶ τὸ
 φολικῶδες, καὶ τὸ ἐναιμον ἰδρον, καὶ τὸ ἴκτωρ, καὶ ἀλλας
 πλείους λέξεις, ἵνα ὅτις κατὰ μέρος ἐροῦμεν. ὁ δὲν ἐ-
 ἐπὶ ὅτι ἀπλοῦσθαι τομλοῦσθαι συντάξαις ἐστὶ μὲν ἀσμεια-
 ῤῥα, ἀ δὲ φυσικῆ καὶ αἰπολογικῆ. ἐν αἱ εἰς τὸν ἀπλοῦσθαι
 ῤῥα συντείνονται λόγον καὶ ὅτι ἀπλοῦσθαι, ἀ μὲν διατη-
 πικῆ, ἀ δὲ χροουρῶσθαι, ἔκαστος μὲν τὰ διχασίον ἡγε-
 μαι, ἀπλοῦσθαι τὸ βίβλων ἀειθροῦ, πικαῦτα ὅτι τῆ
 τὸ λέξιων ἀπλοῦσθαι ἡκείν. σημεῖωσθαι μὲν ἔν' ὅτι ταῦ-
 τα Προγραμῆσις, Προρρητικῆ, ἀ καὶ β, ὡς οὐκ ἐστὶ ἴσ-
 πικῆσις, ἐν ἀλλοῖς διέξοσθαι. Γεῖν χ' μὲν. αἰπολογικῆ
 δὲ καὶ φυσικῆ, Πέει φυτῶν, Πέει φύσος ἀνθρώπου, Πέει
 ἡρῆς τοῦ σου, Πέει φύσος παιδίου, Πέει πῶσθαι καὶ ὠρῶν.
 δεξαπτικῆ ἴσθαι μὲν εἰς χροῖσις ἀνικόσθαι, Πέει ἀπλοῦσθαι,
 Πέει ἀπλοῦσθαι, Πέει ἔλκων, Πέει τῆσιν αἰμάτων καὶ βέλων,
 Πέει ὅτι ἐν κερχῆ ἡσθαι μιν, Κατὰ ἴσθαι ἐν, Μόχλιον,
 Πέει αἰμοροῦσθαι καὶ σελῆων. Εἰς διαπικῆ, Γεῖν ἴσθαι
 α, β, Πέει ἡσθαι. Γεῖν ἴσθαι κατὰ ἀπλοῦσθαι, Γε-

γαμικῶν α, β, Περὶ Ἑσφῆς, Περὶ ἀφόρων, Περὶ ὑδάτων.
 ἑπίμικτα δὲ εἶσι ταῦτα, Αφορισμοί, Ἐπιδημιαί ζ. ἧ δ'
 εἰς τὸν ἀεὶ τέχνης τιμῶνται λόγον, Ὀρκος, Νόμος, Περὶ τέ-
 χνης, Περὶ ἀρχαῆς ἰατρικῆς, Πρεσβυτικός γδ ἢ Ἐπιτάμιος
 φιλοπάσειν μάλλον ἢ ἰατρῶν ἐμφαινοῖσι τὸν ἀνδρα. ὡστ' ἐ-
 πί ταύταις ἵνας βεβαίως Ἰπποκράτους λέγουμεν εἶναι διδα-
 σκαλίαι, ἀσκήσει ἐνεκεν. ἄριστον οὖν εἶναι ἀπὸ τῆς σημειω-
 τικῆς, ἐπεὶ ἡ πάσης ἀιολογίας καὶ θεραπείας ἀσθηταῖος
 ἀφέρει σημειώσις. λοιπὸν ἀρχαίμωβα ἀπὸ τῆς ἀσθηταῖος.

ΑΡΧΗ

[Faint, mostly illegible text in the lower half of the page, likely bleed-through from the reverse side.]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α:

Αλυσιόν.] Σπορίαν, ἀμυγανίαν· ὡς καὶ Οἰμύριος ἐν
 τῇ ἑκτῇ Ἰλιάδῳ, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τιτρωδὸς φη-
 σιν, ὡς ἐφατὶ· ἢ εἰ ἀλύουσι ἀπέκαστο. ἀπὸ τῆς Σπορίαν καὶ
 ῥητῆραζομένη. Βακχεῖος μὲν ἐν τῇ παρῶν τῆς λέξεως φη-
 σι, τὸ Ἀλύειν, ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἀχθεῖσθαι. ἐκ ὁρθῶς
 οὐ γὰρ εἰς ἀχθεῖται, πλανᾶται, ἢ ἀδυνατεῖ πάντως καὶ ἀ-
 λυεῖ. οἱ γοῦν ἀλύοντες, ἀχθεῖται μὲν ἐν τῇ ὀδυνᾷ, οὐκ
 ἀλύουσι δὲ οἱ πλανώμενοι, διὸ ὡς εἰκός, ἐπλανήσιν αὐτῶν Ἡ-
 ροφίλος, συνώνυμον θεῖς τὸ θύσειν τῆς πλανᾶσαι. καί τε ἐν
 τῷ περὶ τῶν Ἐπιδημιῶν, καὶ ἐν παρῶν Γενναίων, καὶ ἐν Ἀφ-
 ερισμοῖς. ¶ Ἀπεδείξαμεν.] Ἐπισημασμένον. ¶ Ἀπηναικίον.] ἀπὸ τῆς
 τῆς ἢ λοιπῆς, πλῆρα γὰρ αὐτῆς τὸ ἄλλο ἐπὶ τῷ λοιπῷ ὕψι-
 σι, ὡς καὶ τῆς Περὶ ἀφθῶν. ¶ Ἀστρεκέως.] Βακχεῖος μὲν
 ἐν τῇ α φησιν, θύει δὲ, ἀπαιρέτως, ἀκριβῶς· Φίλιππος δὲ μόνον
 ἀκριβῶς· Ἐπικλῆς δὲ, ὁμοίως, ἐπικριβῶς. ὁ μὲν ποῖ Ἰσπανικῶς
 τῆς ὁμοίως ἐν τῷ σηματοδοτοῦ φαίνεται πᾶσι τῶν λέξεων,
 ἀλλὰ πλεονάκει μὲν ἐπὶ τῷ ἀκριβῶς, σατυρικός δὲ ἐπὶ τῷ
 θύει δὲ, λέγει, Ὁ ὀδυνᾷται ἀλλανθήμερος τυτρωῖ ἐν-
 ἀν ἀειμαῖσιν ἀστρεκέως. ἀπὸ τῆς ἀκριβῶς. ὁμοίως
 καὶ τῆς Περὶ ἀφθῶν, ὅταν λέξη, Κληῖς δὲ καταργεί-
 τα, μὲν μὲν ἀστρεκέως ἀποκαλιδοῖ, βλῆτοτῆρ βδίν· μὲν δὲ
 ἀστυμικῶς, δουπητέρη. γοῦν γὰρ τῶν βασιλικῶν δὲ ἀ-
 στροῦ καὶ τῶν καυλῶν τῆς ὀδυνῆς ἀπὸ τῆς ἀπαιρέτως, τὸ ἀ-
 κριβῶς ἐπὶ τῷ ἀστροῦ καὶ ἀστροῦ ἀκριβῶς ἀνηρημένου ὅστε
 ἠθῆται ὡς καὶ τῆς Περὶ ἀφθῶν ἀστροῦ ἐρησι, Χάμετον,
 μὲν τῶν ἀκριβῶς ἐουσις ἀπὸ τῶν τῆς τῶν, τῶν ἔστι τῶν
 ἀστρεκέων. πολλὰ οὖν εἶδα κατ' ἰσχυρῶς βδίν ἐς τῶν
 αὐτῶν ἀκριβῶν. ὁμοίως καὶ τῶν τῶν ἀπὸ τῆς ἀπαιρέτως.

εἴλωτ, μὲν πορὶ ὃ ἐξ Ὀμηρος, λέγουν, Ἐλθάντες κλισίῳ Λα-
 γαμειμένος ἀρείδασ, Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορβύε-
 λθι. καὶ πάλιν, -- πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορβύεσθαι.
 καὶ Εὐελπίδος ἐν Κλεισσί φησὶν, Ηκωζα θεοῖς ναῦς πορλι-
 πῶν οἷς αὐτῆς ὄντις τμηθῆσθε ὄντις πτενοῖς παρέχ' ἄχαλε-
 πῆς πελέκεις, ἐξ ἔρολέτω κόλληθεις, ἀτρεκέως ἄρμας.
 οὐκ εἰπεὶ δὴ ὄντις ἄρμας, ἀλλ' ἀτρεκέως. ἐν δὲ τῷ Πέει τῷ-
 πῶν ἔστι καὶ ἀφ' ἄρτων, ἐν Γυωακείων πορβύεσθαι π' ἔστι δὴ
 θῶς χεῖται τῆ λέξις. [Ἄλλοφάσωντες] ἀπορούμενοι ἐπε-
 θυροῦν ἡδύοι, ὡς φησὶ Βακχίος. Πειρόκριτος δὲ ὁ κῶος φησὶ
 πορβύεσθαι ὡς ἰώσι λέγεισθαι τὸ Ἄλλοφάσων ὅτι ἔστις ἄλλοφάσων
 πορβύεσθαι ἰσθῶν πορβύεσθαι τὸ δὴ φάσων ἐξ ἄλλο-
 φάσων. [Ἄραμα.] Βακχίος μὲν ἤκουσε τὰ λεπίδα ἰσθῶς δὲ
 πῶν πύκα ἐστὶν, ὡς παρ' Ὀμήρω, -- ἄραμα δὲ εἰσθῶς
 ἐστὶ. καὶ, Λαίμανες γλώσσῃσι αἰσῆσι μὲν ὕδαρ.
 εἰγὼσι ὃ οἱ ταῦτα λέγοντες, ὅτι ἡ λέξις οὐχ ἐν δηλοῖ πα-
 ρὰ τῷ αἰσθῶν, ὅτι δὲ μὲν ἐν Ἄ Επιδημιῶν, ἄραμον λέγει
 τὸ ἐκδημηματός ἐκ μὴ ἐπιδημιῶν, ἐν δὲ τῷ μὲν ἐπιδημη-
 μαίνει, οἷος δὲ πορβύεσθαι. ἐν δὲ τῷ Πέει ἀφ' ἄρτων φησὶν ἄραμα
 ὅτι, ἐκ δὲ τῶν δηλοῖων. ἐν δὲ τῷ Γυωακείων, καὶ ἐν τῷ
 Πέει ἄραμας ἰητεῖας, φησὶ σῶματα ἄραμα καὶ δ' αἶμα.
 [Ἄλις.] ἄραματός. [Ἀπολελαμμένοι.] Βακχίος μὲν
 ἐν δὲ τῷ, οἱ πληρεῖς οἷος δὲ Ἐπικλῆς, ἔσθῶς γέμοντες ἢ κα-
 θηροῖσι, ἢ ἀπειλημμένοι. φαίνεται δὲ ἡ λέξις οὐχ ἐν δη-
 λῶσα, ἀλλ' ἐν τῷ μὲν καὶ ἐν Ἄ Γυωακείων, ὅταν εἰπῆ ἀπο-
 λελαμμένοι κοιλίαι, ἐν ἴσθῳ ἀπειλημμένοι ἐστὶν ἰσθῶν
 ναί. ἐν δὲ τῷ Πέει ἀφ' ἄρτων, ἦταν ὅτι τῷ ἀποδύκου ἐστὶν
 ἐπὶ τὸ ἀπολελαμμένοι, ὅτι ἐστὶ ἀπειλημμένοι καὶ ἐσθη-
 κωδύων. [Ἀχλὺ ἄδεις.] Ἀχλὺς λέγεται ποιά περ ἀμαύρω-
 σις καὶ σκόπη πορβύεσθαι ὄφθαλμοῖς, ὡς ἐξ Ὀμηρος ἐν τῷ ἔσθῳ

Ιλιάδος φησιν, Αχλὺν δὲ αὐτὸ ἀπὸ φθαλμῶν ἔλον, ἢ φερὶ
 ἔπειν. ¶ Ασίμως ρασιανήσαιντα. ἢ αὐτὸ τὸ χαίρεις φανεραῖς
 ὀπικουείας εἰς τὸ βέλπον δάσικιναινα. ¶ Ασκαρίδες. ἢ λε-
 πιά ἢ μίγητα, αἷς ὀπίπαν ἐν τοῖς τ' ἀδδθηράζων παιδίαν δὲ
 χροήμασι διέσκοιδμα. οἱ γὰρ ἐλλογιμώτατοι ἦν συνησα-
 φείων εἶδος αὐτὰ σκολήκων ἰσορῶσι τ' ἐπὶ τοῖς σακάραις ὕ-
 δασιν εὐεσκοιδίαν. ¶ Απαρπί. αὐτὸ δ' ἀπὸ ῥησιμείας ἢ πα-
 πλείας ἐόλοκλήρας. ¶ Αυσασίον. ἢ ἕρεσιόν, καὶ Αὐσὸν
 λέγεται τὸ ξηρόν, ὡς Ομπρος, - ξύλον αὐτοῦ ὄσον τ' ἔργμα.
 ¶ Αἶρεται. ἢ ἐπαίρεται. Αλκή. ἢ βοτανῆς ὄνομα. ¶ Αέ-
 κοισιν. ἢ οὐ βούλονται. ¶ Αιξίν. ἢ αἰκμάζειν. ¶ Αρκτέρος. ἢ
 ὄν πρὸς Ἀρκτοφύλακα φερσαζορδίοισιν. Οὐροί γὰρ οἱ φύλα-
 κες καλοῦνται, ἐπὶ ᾧ εἶδος λαμπερὸς εἰς ἑρὸν ἐν τῇ ζώνῃ τῷ Βωῶ
 πικεῖδρος. ¶ Αρζαίη φύσις. ἢ φερὸ τῶ νοσίν καὶ κτ' φύσιν
 οὔσα. ¶ Αμδοσιλίω. ἢ τίω ἢ ἰμδοσιμῶν εἶδον. ¶ Α-
 λυκί. ἢ ὀπεία μτ' χάσις. ¶ Αφθα. ἢ λέγεται ὀξαιθη-
 μάτων εἶδος φερὶ τὰ ἦν παιδίαν σμάτα μάλισα γινόμε-
 νων. ¶ Διαυδός. ἢ ἄφανος. Αὐδὴ γὰρ ἡ φωνή, ὡς Ομπρος φη-
 σιν, Αὐδῆντα δὲ ἔθηκε θεὰ γλαυκῶτις Ἀθηνῶν. ¶ Αρεκάς. ἢ
 αὐτὸ τὸ αἰωπάτω σίγεται γὰρ ἐκ τοῦ αἰώ καὶ τὸ ἕκας ὡς
 καὶ Δελφοαῖης ἐν Δαυδάλω φησὶ, ὁ μνηστοποιός, ὅπου
 βάλει τὸν ἔχρον εἰς αἰνεκάς, λέγει, χαίρε φέρτος ἡλίου.
 ¶ Αἰμοκροζα. ἢ αἰμτ' πὸ δάμα εἶ) καὶ κατὰ ξηρα. Κέρ-
 ζον γὰρ ἔλεγον οἱ ἀπικοὶ τὸ ξηρόν. ¶ Ακοκασίπιν. ἢ αἰμα-
 δέσπιν. ¶ Ανάπλοον. ἢ τὸ κούφον ἢ ἔχον ὀρυζοεισά ὑνά.
 ¶ Απὸξία. ἢ τὰ ἀπόξηρα ἢ ἀποκοκμμένα, λέγω τὰ ἐκ πλά-
 τος εἰς στρον ἢ ζυμένα. ¶ Ακμὴ πάθος. ἢ ἦν τὸ μέγθος
 δηλοῦντων σημείων παροισία. ¶ Απαιδῆσαι. ἢ ὄν ἄφα-
 ρον γινώσκαι. ¶ Αμφιδέξιος. ἢ Βαχχίδος φησὶν ἀμφοτεροδέ-
 ξιος, ὡς Ἀμφήκης, ἢ ἀμφοτέρωθεν ἰκονηδῶς, σαφές δὲ

αὐτὸ ποιεῖ ὁ Εὐελπίδης ἐν Ἰππολύτῳ, λέγων ἀμφιδέξιον
 σίδηρον, ὅτι τὸ ἐκατέρωθεν πέμποντα. ὁ δὲ Ἰπποκράτης οὐκ
 ὅτι τὸ ἀμφήκει, ἀλλ' ὅτι τὸ ὄχρησται πείσεται καὶ ἀμφό-
 τερα τὰ μέρη, διδάσκει δὲ καὶ ὁ ποιητής, ἢ μή καὶ ἐν μά-
 ρον μέρος ὄχρησται, ἀμφιδέξιον λέγειν, Ἡρώς Ἀστροπαγῆς, ἢ
 καὶ ἀμφιδέξιος ἢ ἐν ὁμοίωσι, ὁ Ἰππιανὸς φησὶν, Ἀμφιδέξιος
 καὶ εἰμι, καὶ οὐχ ἀμφοτέρω κόπιον. μέμνηται δὲ Ἡρό-
 δотος τῆς λέξεως. δεῖ οὖν αἰκνεῖν τὸ Ἰπποκράτους κέ-
 ροντος ὅτι γινῆ κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη τῶ στήματος ἐκεί-
 νη ὄχρησται, ἢ γὰρ ὄχρησται ἐν τῇ ἐνεργείᾳ κατὰ τὸ πολ-
 λοι σὺν ὁμοίωσι. ὁ δὲ Γλαυκίας φησὶν ὅτι τὸ ἀμφιδέξιον
 ἔτι καὶ αἰκνεῖται, ὡς εἰς τὰ δέξια μέρη τῆς ὑστέρας οὐ γινῆ
 γινώσκον στήματος, διὸ τὸ τὸ μὲν ἀρρέντα ἐν τοῖς δέξιαις, τὰ δὲ
 φηλεα ἐν τοῖς ἀριστεραῖς. πάλιν ὁ κρόσιος ἀπεφύλαται. πῶς γὰρ
 καὶ δίδυμα ἢ τετράδυμα γινῆται πτω γινώσκαι. Ἡ Αὐρο-
 ρη. ἢ ὡς ὅτι πτω ἢ ὑποσάβμη τὸ ἐλάου. εἴρηται δὲ ὅτι καὶ
 εἰ ὁρός. Ἡ Αμαλδιώεται. ἢ ἀφανίζεται καὶ ἀφαιρούται,
 ὡς ἐν β' Γινώσκον φησὶν, ὁμοίωσι ἀμαλδιώεται. Ἡ Αρ-
 μοῖ. ἢ ἡσυχῆ, μικραῖς, ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Μεταλλοσί.
 Ἡ Αρσένη. ἢ ἀπληθύνει. Ἡ Απαμύσκει. ἢ ἀπολλύεται. Ἡ Α-
 σκαρῆσι. ἢ ὅτι ἔσκαρῆσι, ὡς ἀσκαρῆς καὶ σκαρῆς, ἀσκαρῆς ἢ
 σκαρῆς. Ἡ Απερμῶσι. ἢ δις μεταβλητοῖς. Ἡ Αποδέξιος. ἢ αἰ-
 ξίσις. Ἡ Αποχρῆς. ἢ ἔνιοι μὲν τὸ ἀπασθρον καὶ ἀδιδύατον βή-
 πον δὲ ὅτι αἰκνεῖν τὸ ἀσθρῶν. ἀλλὰ γὰρ παρ' αὐτῶν λέγε-
 ται ἢ βούθρα. Ἡ Αρῆσι. ἢ ἢ βλάσι. Ἡ Αρρά. ἢ ἀγύματα ἢ λθα
 καὶ. Ἡ Αἰρ. ἢ πετραγῶς λέγεται, ὅτι κοινὰς φαινόμενος καὶ
 ἀεζόμενος ἢ πὲρ ὁμιλῆται καὶ ὁ λέγει παρ' Ομήρω, -αἰρ
 γὰρ ὡς ἔστι βαθεῖν. Οὐ δὲ σελήνη ὑπερόθεν περὶ φαίνε
 καὶ τὸ ἐν ἡμῖν δὲ πτωμα, καὶ ἢ δι' ἔδρας δισάδης πτω.
 Ἡ Ατρίωντος. ἢ ἀορμῶντος. Αἴουσι γὰρ τὸ ὀρμῶν λέγει. Ἡ Αλα

Τ Ω Ν Π Α Ρ . Ι Γ . Λ Ε . Σ Ύ Ν . Ι 5

ζορες.] ἔρη) ὡδὸν τὸ ἄνθρῳ. Αλνὸ ἡ πλάση. Ἐ Αλνίττω, ἢ
πλανήτην. λέγον) εἰ ἔτως κὺ οἱ ψιλῶσαι. ¶ Αντεόθιον.] τὸ βλά
ς ης ἕπον ὀμόρον ἀπονέσει ἀνθρῳπων. Α γπὸν δὲ ἐκάλει οἱ
παλαοὶ τὸ σῶφροντα. ὡς ἔο Σοφοκλῆς ἐν Κλυταμμήστρα, λέ
γαν, τὸ ἄντεον ὡσεὶ δινέοντα ἔχθρα ἔτ, κὺ δέμα φρεσπνέον
ἔα ἀντίας θεῶ. ¶ Αλασφρες.] Βακχῆος μὲ ἐν ὡσῶτω φοιτῆς
φροσὶν, οὐκ πῆς Εὐελπίδου Μελαμππίης, λέγοντες, Ἰσως δὲ ἀ
σφρας οὐκ ἐπόλημσε κτανεῖν. ἔνιοι δὲ τῶς ἀνοσόν τι κη
μικρόν ὄχασαυδρῆς, κἀν μὴ ὡσι φρετῆς, οἷ] ἀγίσα πὰ κκα δὲ
ὁ δὸς δὲ ἄσφραπὶ ὀμόροι, ὡδὸν τὸ Αλνίτην κημ αὐτοὶ, ὁ φῶδθιν
ἀμδρπῆν. ¶ Αἰόνηπς.] κκατὰ γλησικς. Βακχῆος δὲ φροσ ὡσῶ
κλυαῖς. ¶ Αἰδὸλικες.] αἱ ὡδὸν τὸ ὀπιφάειαν ἔσῶματα πς γη
νόμδμα φλύκταναι, εἴτε ἕπὸ πῖρος ἢ ἀλλης αἰπίας. Δὸπὸ τῶ
αἰθῆν ὠνομασμέναι. ἄλλοι δὲ αἰδὸλικας εἶπον, ἔσφρογγυλό
μδμα κητ ἢ ὀπιφάειαν φύματα. ἔαυ τα δὲ ἕπὸ θερμῶ μδν γῆ
ν), ἕπὸ ψυχρῶ δὲ ἀποκρέεται. τῶτο δὲ Ἰπποκράτης ἔ βύλε
λέγῃ. τὸ γδ θερμῶν ἔ γῆεται σρογγύλον, ἀν μὴ ἄζαν ὀκζέ
ἢ κἀν τῶσπν ἢ ἢ γῆεται σρογγύλοι, ἀλλὰ μᾶλλοι σκληρωῶδ.
εἴνιοι δὲ εἶπον τὰς κητ ἢ ὀπιφάειαν ὀκζέσῃς, αἱ δὲ αἰς ὀπί
πας σρογγυλῶνται. Γλαυκίης μδνται γε ἀγροθσας, ἔκ ὀλίγα γῆ
ραφε, λέγαν αἰδὸλικας εἶ) πὰ ἐν τῶ θερμολοισίαις ἐπανισά
μδμα ἐρυθῆματα. ¶ Αλνιπν.] ἀγδρον. ¶ Αλέξιαδς.] Βοηθῆ
σαι, ὄθεν κὺ τὸ ἀγέξιο φάρμακον. ¶ Αρδθ.] Βρέγῃ. ¶ Ανακῶς.] ἐ
πιδμῶς κὺ περιπυρα] ὀδῶς ἔστ ἢ ἡ λέξίς δῶριμῃ. ¶ Αρρόση
αἰρῶσῖα. ¶ Απσυριγῶθη] ἀπφουσηθη, κκατὰ ὡσῶ αἱ πδλμα
ἰόμδμα σύριγγες. ¶ Αρζεμον] πᾶτος τῖ πῖρῖις, ὁ φθτα λμῶς λδ
κκαματῶ δές ὁ δὴ ὀκ τῶ παρεπομῶδης λδκῶτητος ὠνομάδθ.
¶ Αψυγῆν.] λφπεδυμῖθν. ¶ Αρπῶν.] Βακχῆος μὲ ἐν τῇ βῖτηφ
σὶν ἀβῖριῶν κοινῶς. Επκλῆς δὲ κὺ Δύκος ὁ νεαπολίτης ἔα ἐν τῶ
πδμῶσι κὺ τῇ βῖα γῆα δρπῆς ἔρογῖα φασὶ ἔτῶ κκα λῆδς.

βέλπιον δὲ ὄβιν ἀρτηρίας αἰκνύειν, ὡς Βακχίος εἶπεν, ὅτι ἀε-
 ροπῆρας ἰσας οὐσας, κτ' ἐθνηκιν ται χεῖρῶν ἐν δὴ αὐτῶν, οὕτως
 ὠνομαζομένη φησὶν. Ἡ ἄρθρα. Ἰδίως τὰς συμφορας τῶν ὀστέων
 ἀρθρα καλεῖται, εἰδῶν φησὶν, Αἱ δὲ χεῖρες ἀρθρα ἔχουσι πολ-
 λα, οὐκ ὅσα τὰ ὀστέονισι ξυμφοραλλοισι, πάντα ἀρθρα ποιεῖοισι.
 ποτὲ δ' ἑκάτερον μέρος ὅσες το μελλοῦ συμφοραλλεαδ, ὅταν λέ-
 γη, Ἐν ὅσιν ἰσάοισιν ἀρθρα δύο εἰσὶν ἐν κεφάλαι καλεῖται.
 Ἡ Ἀπίσαν. Ἰδιότητων Γόπουν γὰρ λέγεται τὸ λεπτεῖν ἐκ κῶ-
 πτεῖν. Ἡ Ἀσαδον. Ἡ εὐαχρῶδη κινῆσαν καὶ σάλον. Ἡ ὀσπε-
 τεῖον. Ἰδιότητων. Ὡς γὰρ ἀθλητικῶν Ἀσκητικῶν οἱ ἀπὶ κῶ καλῶ-
 σιν. Ἡ Ἀκείας. Ἰσας ἰσας καὶ Ἀκεία, τὰ ἰσάσιμα, καὶ οἱ ἀπὶ
 κῶ τὰς βραχίονας Ἀκείας καλεῖται, ἀρθρῶν τὸ ἀκεία καὶ
 ὑγῶν ποιεῖν τὰ ἰμάτια. Ἡ Ἀρθροῖα. Ἡ τῶν ἀρθροῖων παν-
 τελεῖς ἐπιχρῶ. Ἡ Ἀρθρῶν. Ἰδιότητων. Ἡ Ἀρθρῶν. Ἡ
 Βακχίος φησὶ ἠλασθῆται ἢ ὀσπεταται. Ἐπικλῆς δὲ, ὀσπε-
 ζῆ) καὶ ὀσπῆται, ὡς καὶ Νικάνδρος ὀσπῆται. Ἡ Ἀναλε-
 λάφου. Ἰδιότητων. Ἡ Ἄλις. Ἡ Βακχίος ἐν β, ἀρθρῶν, ἰ-
 μακῶν, ὡς καὶ Ομηρος, λέγων, Ἀφνειὸς βιότιο, ἄλις δὲ
 οἱ ἦν ἄρθρα. Ἡ Ἀνακωχίς. Ἡ Βακχίος ἐν α, φησὶ συμπί-
 σης. Γλαυκίας δ', ἀσπίσης καὶ αἰσῶν, καὶ Ἐσπῆν, ὡς οἶμαι,
 ἰσάμνος, τὰς τῶν τινῶν, ὅπου ἐπὶ μετώρου σαλευον-
 ται, Ἀνακωχίς λέγεται. ὅσα ὄβιν ἀναχωρεῖν, ὁ μὲν τοι Ἐ-
 πικλῆς φησὶν Ἀνακωχίς τὸ συμπεπικῆσαι, σωμαμορταίων
 τὸ Βακχίος. Ὁ φῶς δὲ ὁ Ἰσσοκράτης ἐν τῶν Περὶ ἀρθρων φη-
 σὶν, ὕτως λέγων, Ἐπὶ τῶν δ' εἰς τὸ μαθῶν καὶ ἄρθρον ἔλα-
 ζῆ ἰσῶντα, καὶ ὀσπῆται τὸ καίλι ποιεῖοντα, ἵνα ἢ σπῆται
 ἐν τῇ ὀσπῆσὶ ἀνακωχίς ἐς τὸ ἀρθρον. Ἰουτέστιν ἀρθρῶν καὶ
 ἀνακρατῆται. Ἡ Δίω. Ἰδιότητων. Ἡ Ἰσάμνος μινεός, φησὶ γὰρ, Ἐσα-
 κελίδη τὸν αἰῶνα, καὶ τῶν Περὶ βελῶν καὶ βραμῶν φησὶ,
 Τὸν αἰῶνα νοσήσας πῆς, ἔσδομαῖος ἀπέθανε καὶ Πίνδαρος
 ἐν Ἰσπρῶν

ὄν ὑπορχήμασι, λέγων, Ἐπέτισε κεκραμένα ὄν αἵματι, πολλὰ
 ἢ ἕλκτα πάλυρα ἔμειλαν ὡμον βαρὺ ῥόπαλον· τέλος δὲ
 αἰέρας παρὰ σφραγῆς ἐσπασαζέ πάλυρα· αἰών δὲ δι' ὅστε-
 ων ἐρράϊσθη. ¶ Ἀρη. Ἰύπας. ¶ Ἀσημοῖς πόποις. ἡ κατ'
 ἀνίφρασιν, πολυσήμοις, ὡς ἔδ' Ἀγαλάκωις, πολυγαλάκωις·
 καὶ Ἀξυλῶ ὑλη, πολυσήμοις δὲ λέξη ὅπως ὅτι τε φλεβῶν
 καὶ ἄρτεριῶν καὶ νδύρων. ¶ Ἀυτίκτα. Ἰ Βακχίος ὄν ἀφροῖν,
 ἢ δὴ Ἐπικλῆς δὲ, δὲ δέως, ἐστὶ δὲ ἕως καὶ ἀπὸ τῶ μὲν ταῦτα λε-
 γομένη ἢ λέξις. ¶ Ἀποκακάρπιον. Ἰ ἀποθεελάσκειν, ἀπο-
 γηγόνικον. ¶ Ἀποσειγώσασα τιῶ χολίω. Ἰ οἶον ἀπο-
 φροσάσασα. ¶ Ἀρη ὄφονίου. Ἰ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Ξύ-
 σμα, ἔξ οὗ γίνεται μετὰ ὁ καλούμενος Ξυσκός. ¶ Ἀγρίστα. Ἰ
 ἐστὶ μὲν ἔγριστα αὐτὸς δὲ ἀπὸ τῶδ' μάλιστα ἕηται τιῶ λέξιν.
 ¶ Ἀταλλίς. Ἰ βοταῆς ὄνομα. ¶ Ἀρμ. Ἰ πᾶσα συνόδος ἡαι
 μάταιν εἴρηται δὲ καὶ ἄρτα τὸ ἡρμόσται. ¶ Διάξεν. Ἰ φη-
 νεῖν. ¶ Ἀλθεδα. Ἰ ὑγιά(ε)δα. ¶ Ἀκυρομήλη. Ἰ τῆ αἴγι-
 σρον. ¶ Ἀυρόρον. Ἰ τὸ εἰς τὸ ὑπίστον ῥέον. ¶ Ἀναχλάετα. Ἰ
 αἶναπεί. ¶ Ἀνδρείος οἶνος. Ἰ ὁ οὖτος, ἢ ὁ ἀπὸ ἀδρόντ' ἡ-
 σου, ὡς Λέσβιος, ὁ ἀπὸ Λέσβου οὖτος καὶ Ἀνδρείος, ὁ ἀπὸ ἀγ-
 δρου. ¶ Ἀπορέξ. Ἰ ἀπτείνε. ¶ Ἀλλοκοτον. Ἰ ἔκπλα μδύον.
 ¶ Ἀκαμπός. Ἰ ἀκοπίστος. ¶ Ἀναψύχην. Ἰ γυμνῶν. ¶ Ἀπο(αν-
 νύσας. Ἰ ὀκλείας. ¶ Ἀναθλασας. Ἰ ἐκβλήσις. ¶ Ἀπλισίας. Ἰ
 ἢ ἕως τῶ φρόνων ἀπολύσας, ἢ τας ἐπιδέσμων ἀρέσας. ¶ Ἀση-
 ρόν. Ἰ ἀσος ποιητικόν. ¶ Ἀρκεῖ. Ἰ βουξῆ. ¶ Ἀπργέστρον. Ἰ ἀ-
 πινέστερον. ¶ Ἀπαμωρέ. Ἰ ἀπὸ κρέμαται. ¶ Ἀτρεμείον.
 τα. Ἰ ἡρέμιντα. ¶ Ἀποπαλίστ. Ἰ ἑλβύσας ἔσφάρα κινήσας.
 ¶ Ἀποκωλιδῆ. Ἰ ὄν κωληδὸν κλαδῆ. ¶ Ἀναγώναι. Ἰ με-
 ταπίσται μετὰ διδάξαι. ¶ Ἀνάκκη. Ἰ Βακχίος ὄν ἡείτω δὲ
 τὸ βίας φησι κείδξ ἢ λέξιν. ¶ Ἀμφιδόμισαι. Ἰ ἄφεισφί-
 λισαι. ¶ Ἀμβλώ. Ἰ Σβατῶν μδρ ὁ Ἐρσις γράτειος φησι τῶ

B. i.

ἄμβλιω μοχλὸν σφαιροειδῆ ἔϊ. Φίλιπος ἢ ζυροειδῆ ἄσφο-
 χλιώ. Ασκαπίων ἢ γωνίω. Ζιλών σὶ ὁ Ἡροφίλιος, ἄσφοχ-
 ῆ θυράν μαιδάλω ὁμοίω. Ἀπολλώνιος σὶ ὁ φρεσβυτερος, ἄ-
 σφοχλιώ σρογυλίω σφαίρα ὁμοίω. Μενεάειος ἢ ὁ Σβαπνι-
 κεύς, ἢ ἔρεισιν. Ερασίφρατος, ἄσφοχλιώ ἔξ ἐπαρρωγῆς, ἀπὸ ἢ
 ἄσποκάτω μέρες ἢ ἀσπεφερῆς. Διοκλήης ἢ ἐν ὧ κατ' ἰηβῆσιν
 ἄσποκωιλόν ἵνα χύσων. Ἀπολλώνιος σὶ ὁ μεμφίτης ἐν τῷ
 Περὶ ἄρθρων, ἄσφοχλιώ πῶδρα τῷ λοιπὸν ζύλον. Ἀπολλώνιος
 σὶ ὁ Θῆρ, ἄσφοχλιώ σὶ ἢ κηπίως Ἀπολλώνιος ἐν ὧ Περὶ ἄρθρων,
 σιμοφῶδῆ ἔϊκοπίν. Περὶ γῆρας ἢ ὁ φραγκὸς ἐν τῷ μηχανι-
 κῶν, μοχλιώ ὁμοίον φησὶ τὸ ῥῆμα ἔχιν ἢ ἄμβλιω ἢ τὸ μὲ πλά-
 τος, δακτύλου ἐνός ὄσι, τὸ δὲ μῆκος ἡμίσεως. ἡμεῖς ἢ ἑύτας
 πάντας παρατητάειμοι, Βακχίω σὶ κικαταπέμειδα, ὅς ἐν ὧ
 τῷ φησὶν ἄμβλιω καλεῖσθαι ἢ ὄφρουδῆ ἐπαίεσται σιν. καὶ
 γὰρ οἱ ῥόδοιοι Ἀμβωνας καλεῖσθαι τὰς ὄφρουδῆς ἢ ὄρων αἰα-
 βάσας, μέμνη ἢ ἔξωας ἢ Αἰγύλιος καὶ Ἀρσοφαίης ὁ γράμα
 μαπκὸς ἐν ἢ ἀπικαῖς λέξεται. Θέρισ σὶ ἐν β ἢ ἢ λίσσαν,
 Ἀμβωνια φησὶ χεῖλος ἔϊ σκάλους, καὶ ἢ ἀσπίδος τὸ πρὸς αὐ-
 τῇ τῷ ἰπυ. Ἀρσοφαίης δὲ ὁ κρομμύς ἐν Ἀντολύκῳ φησὶν ὅτι
 κρηνοτέρως ἰδέας, ἀσέβιον ὁμοχθῆρος ἐπεῖτες πόσω πολλὰν
 λοπάδων ὧς ἄμβωνας ἀελεῖξας. τυτέσι, τὰ πρὸς ὧς ἄμ-
 βωνας χεῖλος, λέγεται δὲ ὧ ἀνάβῆπς οὐσα. ¶ Ἀρσινισκόν.]
 ὄχλιων. καὶ γὰρ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τῆς ὄχλησεως. ¶ Ἀνακλισμῶ.]
 ἀνακλισθῆου. ¶ Ἀπολιπίντα.] διεσῶτα. ¶ Ἀγαλλεται.]
 Βακχίος ἐν δευτέρῳ φησὶ τέρπε. ἢ ἢ ὄρῳς. ἐστὶ γὰρ ῥωρεῖαν.
 ὡς καὶ Ὀμηρος, μμηδὲ ἐπαγαλλόμενος πολέμου. ¶ Ἀμφώ-
 δογτα.] ἄσφωδον καὶ κατὰθεν ὀδόντας ἔχοντα. ¶ Ἀκίλω.]
 ἄκρως ἔχου. ¶ Ἀπὸ συρμαίσιμῶ.] Σύρμαμα λέγεται ἢ ὀπι-
 μηκῆς ῥαφανίς, ἢ ὡς ἴνες μὲν ἄμικς ἐσθιοτῆς καὶ αἰροῦνται
 καὶ καλεῖται Σύρμαίσιμος ὁ ὧς τῆς κατὰ ῥωρεῖας ἔστος.

¶ Απόπλωσις. ἢ ἑβδὸς δέσμων ἀέσιν. ¶ Ανγκοταίνοισι. ἢ
 πρὸς τὸ ὄαν πόν βιάζονται. ¶ Απόπατοι. ἢ αἰ ἀφοδεύσης.
 ¶ Αἰτώμα. ἢ ἐφαίη ἑδ. δώματος. ¶ Από τριουροσημά-
 των. ἢ ἀπὸ γυνήσεως φησί. ¶ Αλδεξέσι. ἢ Σερραπίαις. ¶ Α-
 νωδόν. ἢ ἀάθρον, ἢ ὄδον, ἢ Φιλίαι καλῶμεν. ¶ Απο-
 μολλίωσι. ἢ τὸ γινέ) ὅταν θλασσορή ἢ ἀπασμα πῶε ἢ
 ἄνω μὲν παρέρσεως θη, μάλιστ' ὅκ πληγῆς. ¶ Ανήκιστον. ἢ
 ἀδεράπειτον. ἀνυπομονητον. ¶ Αρβύλαι. ἢ ἰσποδήματος εἶδος.
 ¶ Ανδακί. ἢ ἀρέσκη. ¶ Αεθλίωσι. ἢ ὄνοματα ἔσω καλεῖ.
 ¶ Ακέσιν. ἢ ἰάμασιν. ¶ Ανάκιστον. ἢ αἰάτων. ¶ Ακρόποδα. ἢ ὄξε
 πιπολῆς ἐμπλέοντα. ¶ Αφροσίοντες. ἢ ἀφροσύνης. ¶ Αφρίκι. ἢ αἰ-
 ρόν. κατὰ γέλασον. ¶ Ανάϊσι. ἢ ἀνορμα. ¶ Αείρη. ἢ ὡς σφέ-
 ρην. ¶ Αρπίως. ἢ ἀπρησμάωσι. ¶ Αγγλιιδές. ἢ κριθῶν εἶδος, ὡν
 μέμη) ἢ Αεισοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. ¶ Αθέσας. ἢ ἄνω ἢ κρι-
 θῆς λεπίσπατα. ¶ Αλυκίει. ἢ ἡ ἡρμίαι. ¶ Αλκόν. ἢ ἄφιστον τὸ
 μικρὸν καὶ ἀμυξές. ¶ Αρτον ἐκρυφίδου. ἢ παρ' ἀπικοῖς ὕτας ὄνο-
 μα(ε) ὁ συμπλέμενος ἐκ τε φοινίκων λιπαρῶν καὶ ὄξυρος καὶ ὄ-
 δαπς. ἢ ἄνω ἢ λέγαν ἢ ἐν θερμοσποδία ἐκρυβέντα ὄπη θῆναι
 ὄν τῶρταν καλῶσιν. ¶ Ανδράταξ. ἢ βοτανῆς ὄνομα. ¶ Ανάστυ-
 τος. ἢ ἀνορμητος. ¶ Αρδαλον. ἢ ῥύπον ἢ μολυσμον. καὶ τὸ μολῶ-
 ναι ἢ ῥυπαῖαι, Ἀρδαλώσιν λέγαν, ἢ Ἀρδακος ἀνδρωπες, ὁ
 μὴ καθερῶς ζῶν. μέμη) ἢ λέξεως καὶ Φερειδῆς ἐν Θάλα-
 πῆ καὶ Φιλήμον ἐν Ράμπυρει. ¶ Αταίον. ἢ ἀπαρῆν. ¶ Αρει-
 ὄσπιν αἰ μῆτραι. ἢ ἄνω ἢ ἀρεσθηζῶσιν. ἀπὸ ἢ συλλήψως
 ἀπὸ ἢ ἐμμίωσ κατὰρσεως. ἔσω δὲ ἀκινετον καὶ τὸ ὄδαξ ἢ
 ὄσπιν. πεπίω) ἢ ἀπὸ ἢ ἀρεθωθῶν ζῶων. ¶ Αλφιστα πρὸς ἄ-
 νια. ἢ ὄνομα ἐκ τ' φρυκτ' κριθῶν ὕτας ἀφίκοι καλεῖται.
 ¶ Αμφίδιον. ἢ τὸ πείξῃ ἢ μῆτραις βαχίλι. ¶ Διολα. ἢ πλανῶ-
 ται. ¶ Αγνα. ἢ λύγου. ἐστὶ ἢ ὄνομα φυθῶς καὶ Νικαῆδος ἐν Θη-
 ριακοῖς, λέγων, Αγνα πε βρύα λευκά καὶ ἐμφροῖοντ' ὄνομαρον.

B.ij.

¶ Αγγαί(ε).] καλωπίζεται. κ' Αγγαόν, τὸ καλόν. ¶ Δελκύμων.] μεγαλοκύμων. ¶ Αγγώρ.] ὄξαι γήματος εἶδος, κατ' ὁσμοσάινει κολλώδης ὑγρασία, καὶ ὅτ' πτυρώδης λεπιδας ὑπφέρειται, μάλιστ' ἐπέ κεφαλῶν εἴωθε γίνεσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βιῶμιον.] βιῶντα. ¶ Βαγόν.] τὸ ὀλίγον. ¶ Βοθρίας.] τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κοιλίας ἕλκεισι καὶ λέγει. ¶ Βολιτά.] τὰ μικρὰ βόλεια. ¶ Βρύχιον.] τὸ οἶον βύθιον κ' κ' βάθυσ κείμιον. ¶ Βηχία.] βοταινῆς εἶδος, ὃ Βηκίον κ' Βηκίον καλεῖται. ¶ Βρυμῖος.] ἰδιώματι πῶς ψόφου. ¶ Βλιχῶδες.] οἱ ὅτι Γλιχῶδες. Επικλῆς ἴδιον τὸ λελιπασμῖον μὲν γλοιώδεις ὑγρασίας ἀκαθάρτου· Ευφορέων ὅτι πεπεσμῖον κ' κατὰ τὸν Βακχῆος δὲ κ' Λυσίμαχος δὲ τ' π' γράφουσι Πληρωδῆς, σημαίνει δὲ τὸ ἐξεπιζυμένον. ¶ Βλακίον.] ὀλιζωρῆν, δηλὰ γὰρ τὸ ὑπὲρ πλείονος δὲ τ' εἰσφέρειν, οὕτως εἶρηται, ἐστὶ τὸ εἶδος ἰχθύος λεγόμενον Βλεῖνα κ' Βλακός, ὃς ἐν τῇ σινωπιάδῃ δυσσπολύτως ἔχει. ἢ μίμητι κ' Δελτοφάνης ἐν Ορμισι λέγεται δὲ κατ' Ὀξάρι πλάσιν Βλαξ. Βλακίον δὲ ἐστὶ τὸ μὲν βοθρίας ἐ ὀλιζωρίας τὴν παρὰ τὴν ὡς ἐ Πλάτων ἐν Ἄ Πολιτικῆς φησὶ, Βλακίον δὲ ἡμῖν τὸ πῆθος. ἀντὶ τῷ γωθρον καὶ ὀλιζωρον. ¶ Βομβυλίς.] ἐστὶ μὲν τὸ βομβυλίον, εἶδος μελίτης· σημαίνει δὲ ἐ πὴν αὐλητικῶ, ὡς δὲ τὸ τοῖς αὐλοῖς βομβεῖν. ἐστὶ δὲ καὶ βηκίου εἶδος σενόμου. ¶ Βρύξαι.] ἴσος ὀδόντας.] ἡγεῖται βιαιῶς ἐνερεῖται, ὡς ἡ γὰρ ἵνα γίνεσθαι, ἡ δὲ κάτω πρὸς τοῖς ἀνω κρουοῖται. ¶ Βύζιον.] ἀθρόας. ¶ Βδέλυξιν.] συζήσιν. ¶ Βακχάεις.] εἶδος βοταινῆς, καὶ μύρου, ἢ κ' Δελτοφάνης μέμνηται. ¶ Βδέλλα(ε).] ἀμύρηται. εἶρηται δὲ ὡς τὰς βδέλλας. ¶ Βολβόν.] βοταινῆς ὄνομα. ¶ Βαπίδες.] ἰχθύων ὄνομα. ¶ Βρίση.] βαρυνή.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαρδρεών.] τὸ κύριον ὄνομα τὸ ὑπὸ τῆ ὑπέρωαν τῶν λέξ.
 ἢ γὰρ Σταφυλὴ καὶ ἡ Κισθὴ καὶ ἡ Γμαί, πάθη εἰσὶ τῆ γαρδα-
 ρεῶνος. γαρδρεῶν δὲ αἰνομάσθη ὡς τὸν γινόμενον γαρδαλι-
 σμὸν τῆ βασιλεία ἔξ αὐτῆ ἀρπεία. ¶ Γονίμη ἡμέρα.] ἀπὸ
 τῆ ἀρετῆ ἢ ἐπειδὴ αἱ ἀρετῆ αἱ ἡμέραι ὡς ὅτι πάντες κρίσιμοι
 πυγχαίνας καὶ ἡμισηκασί ἔτιος ὠφελίμου. ὅθεν καὶ γινόμενον μῆ-
 να τῆ ἀρετῆ ὄν καλῶσι. ¶ Γονοφίδες.] τὸ ὁμοίον γόνου, περὶ ἀσέρ-
 μα πᾶσι τὸ γόνου Πιερὶ τῶν τῆ ἀνδραπονε φησὶ γονοφίδες
 ἐν οὐροῖν, τὸ λυκὸν καὶ παρῶ. ἐὰν δὲ Τονοειδὲς γράφη, τὸ πῶ-
 μα τὸ μῆ πόνος καὶ ἔτιος σιωπνίας ἀναπνεύσθαι λέξ. ¶ Γο-
 νή.] ὅτε μὲ τὸ ἀσέρμα δηλοῖ, ὅτε δὲ τῆ μήτρα καίται ἐν πολ-
 λοῖς παρ' Ἰπποκράτει. ¶ Γλώσσα λιγνώδης.] ἡμίση καὶ πε-
 φρωδης. αἰνομάσθη δὲ ὡς τὸ Διγνώ, ἢ πῆς ὅτι καπνώδης
 αἰτάλη. γίνε) δὲ αἰαυτῆ δὲ τῆ ἰσθμῶς φλόγωσιν. φησὶ
 γὰρ, περὶ τῆ γονοφί. ἢ γονοφί. ἢ γονοφί. ἢ γονοφί. ἢ γονοφί.
 μετὰ πνος κολλώδεις ἐπαφῆς ὡς τὸ πετηνημῶν τῆ χροίαν ὅτι
 τὸ χαλεπώτερον. ¶ Γῶν μεταμείβειν.] ἢ ἐν πορδέαδ. Αμεί-
 βειν γὰρ τὸ ἀμείβειν ἔ μετὰ πορδέαδ. ¶ Γῶν.] Βακχεῖος ἐν
 αἰ, σῶμα φησὶν ἢ μῆρος ἐκ ὀρθῶς φήσας. καὶ γὰρ τῆ μῶν ἰδίως
 πέτακ) ὡς καὶ Ομηρος, Γῶν δὲ ἔθηκεν ἡ φασα. ¶ Γαρδα-
 λισμός.] Γαρδαλος καὶ Γαρδαλή λέγεται ἐρεθισμός, ἀπὸ τῆ
 παρηπασῶν γυναικῶν εἰλημῶν τῆ λέξεως. ὡς καὶ Αλεσοφά-
 νης Γηρυτάδης, καὶ Δίφιλος ἐν Δασαίσι. ¶ Γογυλίδια.] τὰ μι-
 κρά κατὰ πόσα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς καὶ τὸ γῶμα ὁμοιότητος.
 ¶ Γάλα καὶ λίπα τέχνην.] ἀπὸ τῆ λιπαρῶς ἐμβρέχην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Υσίνιος.] δις θυμῶς καὶ δυσκόλως τὰς αἰτίας φερέ-
 σης. ¶ Διοπῶ.] ὡς τῆ τῆς ὀπιμῆτῆ ὡς τὸ διοπιδίον.
 Β.iii.

ἀπικὴ δὲ ἠλέξις, κειμένη καὶ παρ' Αλεξοφάει ἐν ἀπικαῖς λέ-
 ξεσι, ἔ παρ' Αἰχύλιω ἐν Σισύφω, καὶ Εὐελπίδῃ ἐν Ἰππολύτῳ,
 καὶ Δόρπτι. Ἰὸν δὲ ἑστέρας κειμένη. ἄρα τὸ δόρυ παύειν, ὁ γδὴ-
 μίς Αλεξὸν καλοῦντο, οἱ παλαιὰ Δεῖπνον ὀνομάζουσι· μὲν
 ὁ δὲ ἰπποῦν. καὶ Δίκρανα. Ἰὰ δὴν κειμένη εἰς δύο, καὶ ὅτι δὴ κλα-
 ῖ δὴ κούρα, κειμένη καὶ τῷ Περὶ Ἰπποῦ. καὶ Διορύθων. Ἰδὲ π-
 πῶν. καὶ Διατέσιμος. Ἰδὲ φύστος. καὶ Διεβλήθη. Ἰαρελογοῦσθαι.
 ὡς καὶ Εὐελπίδης ἐν Ἰππολύτῳ φησὶν· πῶν ἡ δὴ λυθῆς μεδία
 βόθεις, παύειν σε δει. μέμνη. ὅτι λέξεως καὶ ἐν Πολυείδῳ ἔ ἐν
 Ορέσῃ. καὶ Δίκρανο. ὅτι δὲ μὲν ἄλλοθεν, ἐν δὲ τῷ Περὶ Ἰπποῦ,
 τὸ ὁμοίον, ὅταν φῆ, Ἐπειδὴ δίκρανον ἔχουσιν οἱ ἀνθρώποι τὸ, τὸ
 δὴ σῆμα, καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὰ σκέλη, ἄρα δὲ ἰγμάκη χηστὰ
 μένος ὑγίει ὡς τὸ μὴ ὑγίει. ὅτι ἡ τὸ ἴστυ καὶ τὸ συμφέ-
 ροντος, ὅταν λέγῃ, Παρεμπολὺ κράτος ἐμβολῆς ὡμῶν δι-
 κροτάτοι μὲν καὶ ἄλλῃ, καὶ μᾶλλον ἐσώτεροι φησὶν ἢ ἔβρα
 χίονος δίκροτάτων ἢ δὲ ἀπὸ ῥοπίου ἀσφαιχίους ὅτι. ὅτι
 δὲ μόνον τὸ συμφέροντος, ἐν τῷ Περὶ Ἰπποῦ φησὶν, Εὐελπίδῃ
 τὸν, τὸ ἐπιπλοῦν καὶ καὶ ἄλλῃ ὡς ἰδυτάται τὰς καπατά-
 στας πειθεῖται, αὐτὴ γὰρ ἡ δίκροτα φησὶ, ὡς ἄρ' ὁμοῦ δὴ-
 κροτος. ἐν τῷ Περὶ Ἰπποῦ, ὅτι ἔρχεται φησὶν, Ἐἰ γὰρ δίκροτη
 μὲν καὶ ἐκ ἀπὸ κινήσειν. ἀπὸ τῶν ἰγμάκων, μόνον γὰρ τὸ δὴ-
 κροτον ἀλλοτὸν βεῖ καὶ ἀπὸ τῶν ἰγμάκων καὶ συμφέρον. καὶ Διαφρα-
 δές. Ἰαφές. καὶ Διαφραγές. Ἰαφές τὸ δὴ δίκροτον δὴ κροτάται, ἔ παρ'
 μεταξὺ τῶν δὴ κροτάται, ἔ παρ' ἡ δὴ ἰγμάκων, ἢ τὸ ὅτι ἐν
 εἰδος ἀναπνοῆς. καὶ Δίνος. Ἰακρότατος, ὡς φέρεται δὴ κροτῶν τὰ ὁ-
 ρώματα. ἔ παρ' εἰδος ὀρχήσας, καὶ ὁ Σκοπιδίνος δὲ τῶν σπ-
 μαίνει, ἔ παρ' ἡ Σκοπιδίνια. καὶ Διατελέειν. Ἰεγχορίζειν. καὶ Διέτα-
 σκον. Ἰδιέτασον. καὶ Διαμπερές. Ἰδὲ μπερῆ. καὶ Διακρυάδες
 ἔ λκος. Ἰὸν δὴ κροτον καὶ ἰγμάκων. καὶ Διατεσίω. Ἰδὲ ὀρχήσας, ἢ
 φουσαποκαίεται. καὶ Δικλείδες. Ἰδὲ κλείδες ἰδίως λέγῃ τὸν ἰδυ-

ραι αἱ δίχα τετμηθῆναι, ὡς δυνάσθ' μέρος ἑνὸς κεκλεισμέ-
 νου, τὸ λοιπὸν ἀνεῶχθαι. ¶ Διαφωαῖσι. [δίσχυροις. ¶ Διαρῆ-
 σαι. [δισελθῆν. ¶ Δῆθεν. [δῆπουθεν. ¶ Διακινάδην. [δισφταρῆν.
 ¶ Δόχμιον. [πλάγιον. ¶ Δινοὶ αὐπτήν. [τ' ἀπαράχτην, ὡς καὶ
 Πολύηλος ἐν Διόμῳ, Τιωδάρεων φησὶν, Ἀματὰ γὰρ αὐπτήτων
 πασὶν τε θεῶν ἐνὶς ἐγγύεσσιν. ¶ Διαπτερωσῆς. [δισκατάρσος ὠ-
 πτων, ἡρώμεθα γὰρ πῆροῖς ἐνόστε, [δισκατάραι ὡτα βυληθῆν-
 τες, ὡς καὶ οἱ ἀλλοτὰ ἰδὲς αὐλῆς. ¶ Δειμσῶδες. [φοσερῶ. καὶ
 Δῆμα ὁ φόβος, ἀπικὴ ἢ ἡ λῆξις. ¶ Δαῦκος. [ἐνιοὶ τ' δαφνην
 ἐνὶ μῆτι, ἐκ ὀρθῶς, ἐστὶ γὰρ βοταῖης εἶδος. ¶ Διηπέτης ὁ ζῶνος. [ἀνὴρ
 τῷ διωγῆς καὶ ταρῆς, ὡς καὶ Εὐελπίδης ἐν Φοινίκῃ, λέ-
 γων, Διμοσὶ δὲ ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτεῖας περὶ εἶδος ἐ διη-
 πέτη κίεῖναι. ¶ Δελφύϊ. [τῆ μῆτις. ¶ Δέπδα. [τ' λαμπαδα,
 παρὰ τὸ δεσμεύεσθ'. ¶ Δρακόντιον. [βοταῖης εἶδος. οὐτε
 δὲ καλεῖται καὶ ὁ τῷ ἄρου καυλός, ὡς καὶ τὴν κερὸς τὸ ζῶον
 ὁμοιότητι. ¶ Διαρκεῦντες. [βοηθῶντες.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ε Πανέρειος. [ἐπερωτήσαι. ¶ Ευπτεστρον. [ράοτρον. ¶ Ευη-
 ῥεαται. [οἱ μὴ κακοηθῆς. ¶ Εἰρύε). [ἐλκται, ὡς καὶ Ομη-
 ρος, νεκροὶ γ' αὐ ἰρύοντα. ¶ Εγγλοῖσθμα. [Βακχεῖος ἐν δέυ-
 πῶν, ἐνώχρα ἕτως ἐνόησιν, πεπλήται γὰρ ἀπὸ τ' γλόπης, ἢ πρὸς
 ὄσιν ἀειλαρογῆ φυτώδης. ¶ Εργψις. [πῶσις, καὶ Γραῖπειν, τὸ κα-
 ταπεινῶν. ἔτω καὶ τὸ ἐξείλεπιν. ¶ Εἶρος. [οἱ μῆθματισὸν
 τ' ἀπὸ τ' ἀπλωα σκιρρώδεις ὀγκοσῆς εἶ). φασίν οἱ τ' τ' πε-
 ρι ὅλον τὸ σῶμα κἀκροσιν, ἔ καλῶς ἀμφοτέροι ἐστὶ γὰρ ἔρος,
 πυρὸς εἶδος. ¶ Ερπει. [ἱρῆμα βαδίζε. καὶ ἐρπειτῶ, τὰ εἰς τ' ἔραπ
 βαδίζοντα, ἢ ἱαντ' γῆν. ¶ Ελκκα ἀειμαδάσθ'. [κα αἰνώματα
 καὶ ἀπυφα. ¶ Επαφρα. [κα δίσφλυκα καὶ ὀφρῶδης. ¶ Εκφην. [τὸ
 ποιητὸν, ἢ τ' ἐκκρῖσιν. ¶ Ενδρόοιτα. [καδυζαμίνοτα. ¶ Εκχο-
 μα. [κα ὀκῆματα, ὡς φησὶ Βακχεῖος, καὶ Εκχῶστος, αἱ ὀκῆμαθῶστος

B.iiij.

¶ Επαναιώρημα. Ἰδιόφυλλον τὸ ἐφισαύρον ὡς ἕροις καὶ ὡς
 διελγυρήμασι, καὶ ὅβ Ἰπικρεμαύρον, ποικίλω χράμα πικρῶ
 μόνον. Νεφέλας ἰδίως καὶ λ. παρ' ἰδιότητος ἐφισαύσης. ¶ Ελα-
 παξεν. ἰεμάλαξεν. ¶ Εξέρυθρον. Ἰοί μὲν ἕξεδέξαντο τὸ λίαν
 ἐρύθρον, οἱ δὲ τὸ ἕξω γινόμενον ἐρύθημα. ὅξ αὐτὴ Φιλωνίδης
 ὀσπελος. ¶ Εμύξεν. ἰετίναξε. μίμνη Ἰλέξεως καὶ Μείσο-
 δρος ἐν Δασίδι. ¶ Ελατήρια. κοινὰς ὡς ἂν κατὰ κοιλίαν
 καθεύροντα φάρμακα. ¶ Επέδινεν. ἰπεδέρρει καὶ διεπήδα.
 ¶ Επταίνετο. ἰνεπήγυτο. ¶ Εκθήλεις. ἰεκτιξίς καὶ ἰαχότης.
 Νίκαυδρος ἡ ἀντι ἰεμαλθαξέως αὐτὴ πέθειεν. ¶ Επήθη-
 μα ἔχον. ἰηπὶ ἔπωμα ἔχον. ἰδίως γὰρ οἱ ἀπὸ τοῦ ἰπὶ ἡμῶν τὸ
 πῶμα καλοῦσι. ¶ Εκλαπήσει. ἰαντὴ ὀκγλυφίσει καὶ ὀκγυ-
 νηθήσει. ὡς καὶ Δεισοφάνης ἐν Γηρυτιάδῃ φησὶ, Φήμας ἐν ἐ-
 γῶ βροτῶ ἀπαντασὶ ἐκλαπήσιν. ἀπαξ εἶρη καὶ παρ' ἡμῶν ὀξή-
 γη μόνων. ¶ Εκκυλιόμενον. ἰεμύον. ¶ Εὐπέπλω. ἰεχέ-
 ρειον. ¶ Εξαυαίνε. ἰξυραίνε. ¶ Εκπεπλωμένα. ἰεξεστρωμένα
 καὶ ὀξηπλωμένα. ¶ Εργματῶ. ἰσπερμάτα. ¶ Εὐσελέως. ἰπε-
 ριστάλιωώς. ¶ Εδραῖος. Βακχεῖος ἐν γ', ὀπτιμόνος. Ἐπικλῆς
 δὲ, ἐγκαθίσταται πρὸς τὸν ὀπτιμόνον. ἐκάπεροι δὲ, ὡς οἶμαι,
 ἀμφοταύσιν. ἢ γὰρ ἐν δηλοῖς ἢ λέξις, ἀπὸ ὧν δὲ μὲν ἂν καθε-
 δραν σημαίνει, ἐνθεν γὰρ ἡ Διέδρα λέγεται ὡς ἐφ' οἷς καθί-
 μεθα. ἐν γὰρ ὡ Γελοῦσι ἐν κερδῇ ἢ βαυμῶν αὐτὸς ἐξήγει-
 ρται, λέγει, Διακοπή ἢ ἐδρα πῶ τὸ ὅτι. ὅλα ἢ ὀμμάλα καὶ
 πολλαίαις. ὁμοίως καὶ τῶν Μοχλικῶν φησὶ, καταναγκάσαι
 ἢ ὡς ἀφ' ἕχοντα ἐς ἐδραν πῆρην ἢ τῆναε. τῆπερ, εἰς τὸ οἶ-
 κμον ὄπον. ¶ Εξήρξεν. ἰεξέπεπεν. ¶ Εξαυαίνε. ἰεξαρύει. ἢ Βακχεῖος ἐν
 γ', ὀκθλίσει. ¶ Εξδραίνεται. ἰεκτιξίται. ¶ Εξάστis. ἰαἰ ἰεμ-
 φερόμενα ὡς ὀπτιόμοις κατὰ τὰς ἑλικας κρόκασι, ὀξάστis
 παρ' αὐτῶν καλοῦν. ¶ Εκθήλεις. ἰεκτιξίς καὶ ἰαχότης. ¶ Εμ-
 βαπυόμενον. ἢ Βακχεῖος ἐν β' ἐμβόμον, ἢ ζηκῶν, ἢ ἐμπύπιν.

μάλλον δὲ σφερέδον αὐτῶν ἐστὶ δὲ ἡ λέξις ἀπὸ κῆ, καὶ ἵδρ τῶ
 στ. χαφοδιμήτε καὶ ἐκ φωνουμένη. ¶ Εδός.] Στόνος ἢ δίστροφος
 ὡς Βακχεῖος ἐν α. εἰρηται δὲ πῶσα τὸ ἐπ' αὐτῶν. ἐξ ἑσθαι
 μετ' ὑρεῖ ἢ Ἰπποκράτης ἐν Περὶ ἀρθρῶν λέγων, Πάυ μιν
 ἰκανῶς ἐχθὲ πῶσι μέγα ἔδος Θεσσαλικόν. αὐτῶν πῶσι δὲ
 φρον Θεσσαλικόν. πῶσι γὰρ δίστροφος ἀνακλισμοῦ ἔχων, Θεσσα
 λικὸς πῶσι τῶν παλαιῶν λέγεται. ¶ Εδικαιώθη.] εἰς δύο
 διηρέθη. ¶ Ενεκρέχασιν.] ἐνέδυσιν. ¶ Ενεφλεβοπόμισσι.]
 Βακχεῖος ἐν γ φησὶν, ὅτι διέλεν εἰς πλείους πόπεις τὰς φλέ
 βας καὶ ἄλλ' ἐμέλεισιν. ¶ Εξαμελζόμεμαι.] ἐκδηλαζόμεμαι.
 ¶ Ελικος μυκοσοειδές.] οἱ μὲν τὸ κάθυρον καὶ μωζῶδες ἐπι
 τοῦτοιοῖσι μυκῆρες. ¶ Επίδοξοι.] πρὸς δόκιμοι. ¶ Εκπο
 πληγμένον.] ἐξεπιπυγμένον. ¶ Εχώνω πῆχλι.] ἐχώνος πῆ
 χλις λέγεται, ὅταν καμφθεῖς, γανωποιηθῆ καὶ τὸ ἀλγόν.
 ¶ Εὐδυωείαν.] εὐδύτητα. ¶ Εἰσαόω.] ἀπὸ τῶ κατ' ἰσάτω.
 ¶ Εὐθεπασάμερος.] κατασρώσας. ¶ Εθατατάγη.] ἐνεκρά
 η. ¶ Επταίνετο.] ἀπὸ ἑ ἔτεινεν. ὡς καὶ Ὀμηρος, -- ἐπταίνετο
 καμπύλα πῆα. ¶ Επισοφίσαντο.] ἀλειργάσαντο. ¶ Εκ
 χανῶν.] ἔκαπα τῶν καὶ μετεωρίζων. ¶ Εὐαλθία.] εὐθε
 ράπτια καὶ Ἀλθίσις, ἡ ἴασις ἐν ἑθεραπεία. ¶ Επίσαν.]
 διώαντα, ὡς καὶ Ὀμηρος, ὅς περ ὀπίσταντο ἢ σφρεσὶν ἄρπα
 βάξην. ¶ Επεικῶς.] ἰκανῶς καὶ Ἰπτικῆ τὸν ἰκανὸν οἱ αἰτί
 καὶ λέγουσιν. ¶ Επικρασίαν.] ἐπουλωσίαν, κατουλωσίην.
 ¶ Αλασδή.] εἰς ἰδυσκολία. ¶ Επτιχόπτερον.] ἄφορώτερον.
 ¶ Ελύθισιν.] ἔλυθα λέγεται τὰ ἀλεγκτικὰ τῶν σωμα
 τῶν, ὅτι σκεπάσματα. ¶ Εσμασάμερος.] ἐμκαλῶν. ¶ Επι
 σορέσαι.] ὀπισθῶσαι. ¶ Εκπαλίσαντος.] ἐκ πάλου ἡμερόν.
 ¶ Εχίμπεσιον.] πλάσισιν. ¶ Επικρασίαν.] πλάσισιν. ¶ Εμε
 πηροι.] πηρόν λέγει Βακχεῖος τὸν χολόν. διωατὸ δὲ ἀκονεῖν
 πάντα τὸ πῶσι τὰ φυσικὰς ἀνεργίας ἐμποδιζόμενοι.

¶ Εσκέδασμένν.] σκορπισθεῖσα. ¶ Εὐφρόνας.] τὰς νύκτας.
 ¶ Εκλαψας.] ἀπεπέπτασας. ¶ Εμυλώθη.] ἀπὸ τοῦ ἐτυλώθη. Μυ-
 λων γὰρ καλουσιν οἱ ἰατροὶ τὸν ἐν τῇ ὑστέρα γινόμενον σκίρρον.
 ¶ Εὐλών.] ἤδη σκωληκων. ¶ Ελαμονύος.] τὸ ὑερὸν σῆαρ. ¶ Εκ-
 πμού.] Διοκλῆς φησὶν οὕτω καλεῖσθαι τὸν μέλανα ἐλλέβο-
 ρον. ¶ Εκθέωσιν.] ὀκτίζωσιν. ¶ Εἰχμηπίεν.] ἐμπηδάν.
 ¶ Εκθύη.] ἐξορμά. ¶ Επιλυγάζονται τὰ ὀπιμύλια.] ἀπὸ
 τοῦ ἐμποδίζονται. Ἡλύγη γὰρ παρ' ἀπικαίς ἡ σκία λέγεται, καὶ
 Ουκωδίδης ἐν σ' φησὶ, τὰ κοινὰ φάσμα τὸν σφέτερον ἐπιλυγάζ-
 ζονται. ¶ Επαφάση τῆς δακτυλῶ.] ἀπὸ τοῦ ἐφαψῆ. εἰρηται
 δὲ ὡδὸς τὸ ἐπαφᾶσαι. ¶ Εκπαπή.] ὀκτώπυς καὶ ὀδοὺς
 ἀγροουῦτες. ἐνιοὶ δὲ γράφουσιν ὀκτώγυς. ¶ Εχῆτοι κα-
 τάν.] χύβαν καμνῶ. ἐστὶ δ' ἐχῆτος χύβας εἶδος μεγαλοστέου
 καὶ μεγάλης, μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Εὐπολις ἐ Μείαν-
 δρος ἐν Επετρεπέπουσι, καὶ Φιλήμων ἐν Μυρμιδόνσι. ¶ Ετραζέ-
 ζον.] τοῖς καταχρονίσις ἢ τοῖς καταχρονίοις θύειν. ¶ Ερμά-
 πων.] σπασμάτων. ¶ Εἰρήβη.] ἐκόλυεν. ¶ Εξίτηλος.] ἀδενής.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Ζ.

Ζωή. τὸ πάρος εἰς ἔκ ζωονύμεθα. ἐνιοὶ δὲ τὴν ἀσφύ-
 ζωάμισαν.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Η.

Ηπατος ζύμωσις.] οἰδηματώδης ὄγκος. ¶ Ηπαλιώ-
 δης πυρετός.] οἱ μὲν φέλικος καὶ ῥήγεις γινόμενοι. ¶ Ηρ-
 κιστῆ.] ἐβόηθισιν. ¶ Ηδύσμασι.] τῆς χλωραῖς καὶ ξηροῖς
 ἀρτύμασιν. ἀπικὴ δὲ ἡ λέξις. ὡς καὶ Αλεισφαίης ἐν Ἰπ-
 πύσι, καὶ Εὐπολις ἐν Κλονταῖς, καὶ Μείανδρος ἐν Δαρδά-
 νῳ. ὁ γὰρ καὶ σῆαρ ἢ δὴ λέγῃ ἐν δευτέρῳ Γυναικείων, τὸ
 ἔρτυδόν. ¶ Ημίτιμος.] ὄπι δέσμιον ὄνομα. ¶ Ηρμωσιμ.]
 ἐδρασαί, ἐσθλαταί, ἢ μεταφορᾶ ἀπὸ τοῦ ἑρμωσμάτων ἡδὲ
 τῶν ἰσθίων τῆς νεῶς δὲ ἀκρατοικῶν, οὐ φορτίου ἕξι ἐπεχό-

των, ἀλλὰ ἐστρεΐζειν μόνον. Ἐρμα οὐδ' καὶ Ἐρμασμα καὶ Ἐρμασις τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Ἡκίς-βύται, ἰακίς-ροειδῶς συμπίφικεν. Ἡκίρος-όλιση, κατὶ τὴν πρῶτην ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῆς καθαρμζουδῶν πλοῖαν εἶρη. Ἡμμοίειον, τὸ ἕμισυ τῆς δραχμῆς. Ἡρῦνη, Ρολιον, βοτανῶν ὀνόματα. Ἡνά-καζεν, ἐβιάζετο. Ἡδελφισμένα, ἰωμοίωμῶνα. Ἡεκακλής νόστου, τῆς ἐπιληψίας δὲ πῖθυρον τὸ νοσήματός καὶ δεκαπαμάχην ὡς μετρεῖ καὶ Δεισοτέλης ἐν τοῖς κομμοῖς, ἐνίοι δὲ φασὶ τὴν μανίαν εἰρηθεῖν, ἐπεὶ δὴ τοῦτο ἔφη πάλαι μόνος ὁ ἦρωσ ἰάλω. Ἡμεκτέα, τὸ ἕμισυ τοῦ ἐκτίου. Ἐκτεὶς δὲ λέγεται ἀπὸ τὸν μέτρον, ἔχον χεῖνας ὀκτώ, ὡς φησὶ Μένανδρος ἐν Βοιωτίᾳ, Οὐκ ἔστιν ἐκτεὶς τοῦτο, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν, καὶ Δεισοφαίης, Ἐκτεὶς δὲ ὄστιν ἐξ χεῖν ἰκθον μέτρον.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Θ.

Ⓜ Ὠρῖζα, ἰοινοποιήσασιν, ἐπὶ καὶ ἰοινοποιῶν ἰπ' αὐτῆ Ὠρῖζα ρηξίς λέγει καὶ μέχρινται, τοῖς μὴ ἐπιπλέον ἀνωμοῖοις Ἀκροδάρκας καλοῦμεν. Ἡαμνά, πικρὰ κίττα καὶ ἐν τῷ Περὶ αἱμορροΐδων. Ἡερμολι, ὁ πυρετός, μηπιτε καὶ πᾶσα θερμασία ἰπ' αὐτῆ θερμολι λέγεται. Ἡαλαμα, αἱ κατὰ δύσιν. Ἡερασει, βακχεῖος φησὶ, καθεῖ, ἰύππει. Ἡερακλίδης ὁ Ταραντῖνος, ἰρεδίσει ἐστὶ δὲ ὀχλῆ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἐλένης ἀπαμύσει φησὶ, Γυνᾶ κα δ' ὄξειλότις, ἢ θράσει γρυπι, ὡς καὶ ῥοῦεωλον γεφύροις ἀκίμμοις, ἰτάσσον, μαινέσται, ὡς καὶ Δεισοφαίης ὁ γεσμμαπῆς. Ἡερισσὶν δὲ φασὶ τὸ κατὰ ψυχῆν εἶσαδαι. Ἡεσημάτων, ἀρωμάτων. Ἡεωων, ὄρμηδ', ὡς καὶ Ομηρος, Θῦνε ἄρ' ἀμπεδίον ποταμῶ πλῆθειν εἰσικός. Ἡεωροῖς, Ἡεωροὶ λέγονται οἱ εἰς διττὴν πημπύροισι χεῖσματ' ἐπίσειψας χεῖν.

ΑΡΧΗΤΟΥ Ι.

Ιητρῆον.] θεραπεία. ¶ Ιχθύν.] συλλαμβάειν. ¶ Ιδίον.] ἰδριού. ¶ Ιππου.] καμίνου, οἱ δὲ φούργου, καὶ τὸ οὐ φούρνος ἵππος λέγεται. ὡς καὶ Αλεξφάνης ἐν Οἰρησι, Εἰς τὸ ἵππον εἶσω πλησίον τῷ πτεῖπτου. ¶ Ἰμείρομαι.] ἐπιθυμῶ. Ἰμερος τὸ ἢ ἐπιθυμία. ὡς Ομηρος, Ὡς σθένω ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἴμερος αἶρεϊ. ¶ Ἰκλή.] ὁμοία. ¶ Ἰκμαλέα.] τὰ δίνυρα, καὶ ἰκαήλω ἔχονται ἰκμάδα. ¶ Ἰχθύλιον.] ῥήνημα, ἢ ὑψίσμα. ¶ Ἰππάκη.] ἵππιος τυρός. ¶ Ἰνες.] οἱ μὲν τὰ νόσθα, οἱ δὲ τὰς σινθεπκὰς πύτων κατηδόναι. ¶ Ἰνθμός.] κάθαρσις κοιλίας. ¶ Ἰνύσται.] καθαρθήσεται. καὶ Ἰνύσις, ἢ κάθαρσις. ¶ Ἰδαγγές.] αὐδιγγές. ¶ Ἰσαπς.] βοταίης ὄνομα. ¶ Ἰσκηήμου δι' ἔθνος.] τὸ ἴσου καὶ ὁμαλοῦ. ¶ Ἰδρυτο.] ὀνεκάθητο. Ἐπικλῆς δὲ, κατέση ἄσαθως. ἔστι δὲ μᾶλλον, ὀνεκάθητο. ὡς καὶ Ομηρος, Πρῶπις Νεσοείδης Γεσιόσραπς ἐγγύθεν ἑλθάν, Ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα, καὶ ἴδρυσεν ὡρῶ δαυπί. ¶ Ἰξύν.] ὀσφύϊ. ¶ Ἰξάλη.] τελείας ἀγρός δέρμασι μὴ κλωτίμ καλοῦσι. ¶ Ἰδγώθη.] σινεκάμφοθη. ὡς καὶ Ομηρος, Πληξεν ὁ σὶ ἰδγώθη. ¶ Ἰκταρ.] ἔγγυς, ὡρῶ πῖς ἀπικοῖς, ὡς καὶ Αἰγύλος ἐν Εὐιδμίσσι φησὶ, Χαίρετ' ἀπικὸς λεῶς, Ἰκταρ ἠιδμοῖ διός. μέμνη) ὁ αὐτὸς ἢ λέξεως καὶ ἐν Ἡδανῶσι. οἱ δὲ πρὸ Ἰσθμιαζον καὶ Κυδῖαν τὴν Μυλαστέα, ἔγραψαν Ἰκμάρ. αἶπυον δὲ τούτου ἢ ἢ λέξεως ἀγροῖα.

ΑΡΧΗΤΟΥ Κ.

Καμπύλον.] τὸ μὴ ὀρθόν, ἀλλὰ σκολιῶς συγκακαμμένον. εἴρηται ἀπὸ τῆς κακαμπυλωμένων ξύλων. ¶ Καρδαμύσσειν.] καὶ Σκαρδαμύσσειν γράφεται. ἔστι δὲ τὸ σινεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπιμυσιν ἀγῆν. ἰδίως οἱ ἀπὶ κοιλέ γροισιν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς καρδαμύου, ὃ ἀπὸ πῖς ὡρσεν εἰ κηται, σινεχῶς τὰ βλέφαρα ἐπιμύει. ¶ Κόσμου.] ἄξενως.

αίτην δὲ ἢ λέξις. καὶ τὸ Κοσμῖος λέγεται ὡς ἀπακτις, καὶ
 Κοσμηταί τις τῆς ἐφημέρων ἀπαξίας φερνοοῦνται. ¶ Καρ-
 δίασεν. ¶ Καρδίαν ἐκαλοῦσι οἱ παλαιοὶ καὶ τὸ τῆς καρδίας
 σῆμα, ὃν καὶ Στόμαχον κοινῶς καλοῦμεν. Καρδιώπειν οὖν
 καὶ Καρδιαλεῖν λέγεται, τὸ μὲν ναυτίας καὶ ὀδύνης ἀναί-
 δειναι τὸν στόμαχον. καὶ Καρδιαγμός ἐντεῦθεν, ἀπὸ τῆς ὀ-
 δύνης τοῦ στόμαχου. ἐστὶ δὲ καὶ ἕτερος καρδιαγμός ὁ τῆς καρ-
 δίας κυρίως τὸ σπαστικὸν διαγμός. τούτῃσιν ἀθρόως καὶ σπο-
 δραῖς καὶ παλμός ἐν αὐτῷ γινώμενος. ¶ Κωμωπάδες. ¶ οἱ
 μετὰ κώματος καταφερόμενοι. Κώμα γὰρ ὁ ὕπνος, καὶ ὅπ-
 κωμημα, οἱ οὖν μετὰ πένος νυθρίας ἐν καταφορᾷ ὄντες, κω-
 ματώδης καλοῦνται. ¶ Κλαγγάδην. ¶ Δημήτριος μὲν ὁ Ἐπι-
 κούρειος κλαγγάδην ὀφθαλμοὺς ἀνομιεῖ τὰ ἀκίνητα, δηλαδὲ ἀ-
 κίνητων, οὐ γὰρ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν εἴρηται Κλαγγή, ποία τις
 οὕσα ἐκ φωνῆς, ὁποῖαν μάστιγα ἐργάζεται ἕμιτος ἀσπύ-
 ρης. ἐστὶ δὲ ἡ ἀργυρῆ ἀπὸ βαρείας καὶ λήγουσα εἰς ὄξύ,
 ὡς φωνὴ ἀπαυδῶντος πνός. Βακχίος δὲ φησὶ κλαγγάδην εἶ-
 φωνῆν, πῶν συνεγῆ καὶ ἀδίαλειπτον. ὁ δὲ κηπίδης Ἀππλώ-
 νιος πῶν μετ' εἰκοπῆς καὶ ἀνωμαλίας, ἐπὶ δὲ ἀσπυρίας ὁ-
 ποία μάστιγα συμβαίνει τοῖς μεθύουσι. ¶ Καρῶδες. ¶ καρ-
 ρηαεῖα, ἢ καρῶπικόν. ¶ Κερχάδην. ¶ οἱ δὲ Κερχάδην καὶ
 Κερχάδην γραφοῦσιν. ἐστὶ δὲ τὰ βραχίλια ἐπιαισθησῆς ἔχοντα.
 καὶ ὡς τὸ τοῖς ἀπλοῖς Κερχάδην ἀγεία λέγεται, τὰ βρα-
 χίλια ἀνωμαλίας ἔχοντα. ὡς καὶ Σοφοκλῆς φησὶ τῆς ἀπο-
 ταυρουμένης φησὶν, ἰχθὺς τραχὺς ὡ γελώτης κέρχως ἔκανί-
 σαται. ¶ Κορδίνημα. ¶ γραφεται καὶ Σκορδίνημα, καρρῶα-
 εῖα δὲ σημαίνει, ὡς τὸ κάρα δινεῖσθαι. ὡς καὶ Ἀριστοφά-
 νης ἐν Ἀλφειοῖσι. ¶ Κόλλικες. ¶ ἀρπίσκον εἶδος, ὡς πλα-
 κοῦτων, ὧν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀλφειοῖσι μίμνηται. λέ-
 γων, ὡ γαῖρε κολλίφαγε. πνὲς δὲ τὰ ἡστία ἀνόμιε. ¶ Καρ-

φθόνον.] κατὰ ξηρον. ¶ Κενέβρεα.] Ἐν περιμάῳ κρέα ἕ-
 τω καλοῦται, ὡς καὶ Δελτοφάνης, Οὐκ ἔστι δὲ κενέβριον
 ὅταν θυήσῃ, καλεῖται μὲν καὶ ἄγροα δὲ ὅπου παλιέται τὰ
 τοιαῦτα, κενέβρεα καλεῖται. ¶ Καρυκοειδέα.] καρύκη, εἶ-
 δος ὄβιν ὑποπείματος, ἐκ πλείονων ἀρτυμάτων συνπύ-
 ρνον. Καρυκίεν δὲ, τὸ παράπειν, καρύκην φασὶν αἱ-
 ματώδη τιμὴν ἔχουσαν, ἐπιτοὶ δὲ τιμὴν παρ' ἡμῶν καλοῦ-
 σιν Αἱματίαν, Καρύκην ὀνόμαται, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ
 πείματος ὄβιν εἶδος δὲ ἀρτυμάτων, μὲν ἰσθμὸν καὶ Φιλο-
 κράτης ὁ σάμιος, καὶ ἄλλοι. ¶ Κοιλίης ἄρα ἡλεκτερώδης.]
 ἀπὸ τῆς λαμφοῦ καὶ ἔλβουσα εἰρηται δὲ ὡσαύτῃ ἡλεκτε-
 ῖον, ἡλεκτερώδης ἢ τοιαῦτη ἐκκριται. ¶ Κεδματώδεα.] κεδμα-
 τω λέγουσι αἱ χροῖαι σφαιρὰ τὰ ἀρθρα ὀρθῶς. ¶ Κυκείων.]
 πομα μὲν ἀλφιτου τεταραχμένον, καὶ Κυκείαν τὸ ἄρα πέν.
 ¶ Κοτυληδόνας.] τούτους οὐ μόνον Ἰπποκράτης, ἀλλὰ καὶ
 Διοκλῆς ἰστέρι παρ' ἑκάτερον μέρος τῆς μήτρας ἔτι καί-
 λότηται πινὰς μωροειδέεις, ἐν αἷσι φησὶ τιμὴν διαβροχῶν πο-
 δῶν ἐμβρύου γίνεσθαι, ὅτι ὅτι ψυδὸς ὡσαύτῃ δὲ δὴ καὶ σιν, ἀλλὰ χρο-
 σὶ δὲ ἰσθμῶν. ¶ Κλαυθμώδεες ἀσπνοαί.] ἀπὸ τῆς σιωπῆς ἢ
 μεταφορῶν ἀπὸ τῆς κλαυθμῶν παιδίων. ¶ Κίσταρον.] τὸν
 κιστόν. ¶ Καταμυμῶν λύσιν.] ἀπὸ τῆς ἐπέλασιν. ¶ Κοι-
 λίη πυρετώδης.] ἢ θερμωτάτη. ¶ Κατεφρόνεε.] κατεφρο-
 νεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν, ὡς καὶ Εὐελπίδης ἐν
 Ἀγνόπῃ φάσκει, Φρονῶ δὲ ὁ πάγων καὶ πόσι οὐ μικρὸν κα-
 κόν. μέμνηται καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ἀγαμέμνῳ ἐν Ἀμφια-
 ράω. ¶ Κακόνια.] Ἐπικλῆς φησὶ μακροὶ καὶ ἀμυγέλης εἶ-
 σι δὲ μᾶλλον οἱ ὄρθοι ἐλεπίοι. ¶ Κάτερυθ*.] κατὰ φύσιν κατὰ
 μέγεθος. ¶ Κουφοῖ.] λυεῖ, παύει τὰς ὀφθαλμούς. ¶ Κωφώθη.]
 ἐβλάσθη παρεμποδίσθη. ¶ Κίσταρος.] ὡσαύτῃ Δωρεῖται σὺν ἄλλοις
 ὁ δὲ ὡσαύτῃ καλεῖται. ¶ Κυβίτη.] Βακχεῖος φησὶ κωφωθεῖν

ὄσα εἴω, τῆ πέρη. οἷ ὃ πλείους, ὡ ἀίχωνι. ¶ Κατακρούεν,]
 κα παρξίν. ¶ Κινότητα.] Ξηροφθαλμιαί. ¶ Καμμάρω.]
 αὐτῆ ἡ λέξις ἤβ' ἀπαξ εἰρημνῶν ὄσι, ἀβελήματα οὕτως,
 Γυείας μὲν ἴσα πότοις καὶ ροφήμασι, αἷς τὴν πυρετὴν ψυ-
 κτηεῖω φαρμάκω ἐκλύει, ἢ καμμόρω, ἢ ἄλλω ποσῶν καὶ
 ἐπὶ μὴ λύσης τῆ ψυκτηεῖω φαρμάκω, θερμαιθεῖω χρῶ-
 Ζευξίς μὲν οἷω ἐν τῆ δευτέρω ἤβ' ὀξυηηκῶν (τὸ δὲ τὸ
 βιθλίον) φάρμακόν τι φησὶ οὕτω καλέμενον ψυκτικόν. Διο-
 σκουρίδης δὲ ἐν τῷ ἔ' ἤβ' ὕλικῶν, φησὶ τὸ ἀκόνιτον εἰρηδοται
 ὑπόπινον Κεσμάμαρον, ὡς θηλυφάνον. Λύκος δὲ ὁ νεαπο-
 λίτης ἐν τῆ δευτέρω πεδὲ τῶ συγγράμματι ὀξυηηκῶν. δὲ
 τὸ ὄσι μ' φησὶ χρῶταξ πτω λίσιν, ὡς ἔβ' καμμάρω. ὁ ὄσιν
 ἀλειπνέω· ἐξηματισμένου ὀξυηηκῶν ἀπὸ τῆς χεῖρ' ὅτι πλεί-
 σον καμμάρω τὸ σκευασίας. ὑπόπινεται οἷω ὁ Ἰπποκράτης,
 λέγων, ἐὰ μὴ, τὰ ψυχοτα σκευασίας. ἐφ' ἰδρῶσι δὲ ὄσιν
 λαμψάνει Στρατίων ἐν κληροῖς λέγειται. Διοσκώρος ὁ χεῖρ'
 μακρὸς ἐ Ζήνων ὁ Ηροφίλτος τὸ Κάμωρον, Κάμωρον, ἢ Κά-
 μαρον φασὶ καλεῖν τὸ χροῖον πῆς ἐν Ἰταλία Δουεῖας, ὅβ'
 καμμόρον τι ὄν. ἀμεινον δὲ οἷμα ἀναχρησάται πῆς ὄσι
 τὴν Ζευξίς, εἴτα ἐ Ζιλιῶνα. εἰκὸς γὰρ τὸ Κάμωρον φάρμα-
 κόν τι ψυκτικόν ἔβ', ἢ τὰ χρῶταξ καὶ γὰρ τὸ ἔβ' ψυχο-
 τῶν ὄσι καταπλασματῶν. ὁ γὰρ Λύκος τέλειον πηλαιῖον,
 τὸ Ἰπποκράτους ὡς εἶδος ἤβ' ψυχοτῶν τὸ Κάμωρον εἰπόν-
 τος. ὄσιν γὰρ, καὶ τὰς κοιλίας καὶ τὰ ροφήματα, ἐπὶ ἐπεί-
 κεν, ὡς τὴν πυρετὴν ψυκτηεῖω φαρμάκω ἐκλύει, ἢ καμμό-
 ρω, ἢ ἄλλω ποσῶν. ὡς τὸ καμμόρου ἐν τοῖς ψυκτικῶν ὄσι-
 τος. ὁ γὰρ οὐδὲν οὐκ ἔβ' ὀξυηηκῶν καίται. ὄσιν γὰρ
 τὸ ψυκτηεῖον ἢ καμμόρω πῆς, οὐ πῆται, ἀλλ' ὄσι
 φέρει, ἐπὶ μὴ λύσης τῆ ψυκτηεῖω φαρμάκω, θερμαιθεῖω
 χρῶ. ἔβ' γὰρ, εἰ τὸ κάμωρον ἐλεγχῶ, ἐπὶ ἐπείκει, ὄβ'

καμμόρφ. πῖνα δὲ λόγον ἔχει ὅτι πυρετῶν ἀλειπτικῆς πα-
 ραλαβῆν αὐτῆς τῆς Λυκαυ φρένος ἔργον εἶπει. ¶ Καλῶς.]
 ὁπὶ τῷ ὑπορεπῶς. ¶ Κενεῶν.] τὸ ἀπὸ τῆς πλυραίν μέρους
 εἰς τῆς λαγύων. ¶ Κάπετος.] ὄρυγμα, ἄφρος. ὅτι μύτι δ'
 ὄρυγμα τὸ ὄρυγμα δηλοῖ. ¶ Κοιλίη.] πᾶσα ἡ ὑπό τὸ δ[ι]-
 φραγμα ἄρυχου, καὶ ἡ τῷ δώδεκτος δὲ ἄνωτε καὶ ἡ γαστήρ
 αὐτῆ, ὅ ἐστὶν ἑλκῶν κοιλότης. ¶ Κραδαίς.] οἱ μὲν τὰ τῆς συ-
 κῆς φύλλα, οἱ δὲ τῶν κλάδων. ¶ Καταπάσις.] τὰς κατα-
 πάσις. ¶ Κεάξαι.] δῆσαι. ¶ Κυκλόοντα.] ἀφειλιωῦντα ὅ-
 παθερχόμενον. ¶ Καταύσεις.] καταπίνεις. ¶ Κατηπορή-
 θη.] ἡδυνάτωθι. ¶ Κρέμα.] κρέματον. ¶ Κομφιδόμενος.]
 παυοργαυόμενος. ἐπὶ καὶ οἱ ἀπὸ τῶν παυοργαυ Κομ-
 φάειαν καλοῦσι, καὶ τὸ σρεβλόν, Κομφόν. ὡς καὶ Εὐεπίδης.
 ¶ Καταπίναι.] οὐκ ὅτι τῆς ἄσιως ὁ Ἰπποκράτης ἤησεν,
 ἀλλ' ὅτι τῆς καταπάσις ἐξ ὧν φησι, Τὸν δὲ ἀνθρώπον, πυ-
 ρίω γὰρ ἐνδύχεται, πολλὰ θερμὰ λούσας καὶ πῖνα τῆς
 καταπίναι. Ἐπιπέ κατακεκλιμένον. μικρὸν δὲ ὑπο-
 βας, φησὶ, Ἐπιπέ αἰ ἀρχῆ παρὸς ζύλον ὑπορεπῆς παρὸς
 δεδῆδωσαι, ἀρμύζουσαι τὸ μῆκος τῆς ὑποπτεμῶν. Ἐπι-
 πέσι τῆς ὑποκμιδῶν. καὶ ὅτι Περὶ αἰδῶν, ὅταν λέγῃ,
 Γινώσκει αὐτὸς τὴν ἐαυτοῦ χεῖρα καταπίνεις, ὡς ἐπὶ ὀδυ-
 ρον τὸ ζῆμα. καὶ γὰρ τὸ καταπίνεις αὐτὸ τὸ ζῆμα πᾶσις τέ-
 θε καὶ τὸ καθεῖς ὑπὸ αὐτῶν. Ἐσιν γὰρ ὅππῃ δεινὸς χεῖρας
 ἐν αὐτῷ χεῖρας διώσται ποιῆσαι. ¶ Καταπασμῶνται.] κα-
 ταναλίσκεται. ¶ Καταπακίεται.] ἀκτιάζεται. ¶ Κιγ-
 κλισμὸς ἀερωμῆς.] ἢ ὅτι κέναις τὸ ἀκρωμίου. Κιγκρος δὲ
 ὄσιν ὀρνέου εἶδος πολυκινήτου καὶ πολυταράχου. ¶ Κρά-
 νοισι.] κινεθῶσι, βασιλεύσει. ¶ Κυφῶν.] ῥάγης | κυρπῶται.
 ¶ Κλέπεται ἡ ῥαφή.] αὐτὸ τὸ ὑπορεπῶς λογίζεται. ὡς καὶ ὅτι
 Ἐπιδημῶν φησὶ, Ἐκτελεῖται δέμου πῶν γῶμῶν αἰραφαί &

βέλεος.

βέλεος ἐν αὐταῖς τὸ σῆνος ἔχουσαι. ¶ Καμπυλβίεδαυ.]
 κάμπυλεδαυ. ¶ Καταπῆροι.] καταβέβλαμμένοι. Πιρροὶ γὰρ
 λέγονται οἱ ὀπιοεῖς. ¶ Κόκκαλος.] ὁ οὐρόβιος. ¶ Κεκύ-
 φαλος.] κροκύφαλος. ἔστι δὲ τὸ τοῦ κεφαλῆς δέσμιος. ὡς καὶ Ο-
 μῆρος, Ἀμποκα κεκύφαλος τε, καὶ πλεκτίω αἰαδέσμιος
 ¶ Κεράκται.] φωνητικοί. ¶ Κασσῆον οἶνον.] ὅπως τὸ συρικόν
 λέγεται, μινούμῃον δὲ Κασσῆον ὄρους. ¶ Καταγίωσι.] βέτω-
 σι καταγίωσιν γὰρ τὸ βέπειν λέγεται, μή ποτε δὲ μάλλον ὅτι
 τὸ ὀρμησῶσι ἵακτέον ἢ λέξιν, ὡς τὸ αἰγίωσον. ¶ Κηεία.]
 κυεῖως λέγονται αἱ πλατῆαι ἑλμυθῆς. ¶ Κατηπέδαυ.]
 κατηπέδικός, ὡς καὶ Ομῆρος, Ἡπιδεὸς δὲ τὸ τοῦ ἐσπῶν, βρα-
 χέες δὲ πῖπτοι. ¶ Κυρκαιῆται.] ἑσπῆται. ¶ Κεαμί-
 βῆον.] Σκελοὶ τὸ κρεῖνον ἕτω καλοῖσι. ¶ Κώφωσις ὀφθαλ-
 μῶν.] γὰρ ἢ κώφωσιν ὅτι παρεμποδισμοὶ τῆς χειρὸς κυεῖως
 γὰρ ὅτι ἢ ἀκούς τέταχε. ¶ Κηῖρος.] κηῖρος. Νικαῖος φη-
 σι, Σιλφίου λέω κηῖρος κατατεταχέναι ὀδόντας. ¶ Κορβα-
 σίαν.] τὴν λεγομένην πάσαν. Ἐκατῶμος δὲ φησὶν ὅτι πῖλον
 βαρβαεικὸν οἱ κρημνοὶ λέγουσι. ¶ Κηῖρος.] Κηῖρος λέ-
 γεται ῥάκος χειρῶν καὶ ἀραγόν, δὲ ἢ δητῶ σίπνα ὡς δὲ ἢ θμῆ-
 μέμῃ) ἔχεισθαι ὡς ἀπὸ αἰσῆς λέξεσι. ¶ Κηῖρος.] ἑσπῆ-
 κηῖρος. ¶ Κηῖρος.] ἢ κηῖρος, ὡς τὸ ἐν αὐτῇ κατακλί-
 νεται. ¶ Κηῖρος.] ἢ ἀχρῶν ἔστι τῶν ἀπὸ αὐτῆς λέξεις.
 ¶ Κηῖρος.] ἢ ἑσπῆται. ¶ Κηῖρος.] ἢ κηῖρος. ¶ Κηῖρος.]
 ἢ κηῖρος τὸ γυναικῆς αἰσῆς. ¶ Κηῖρος.] ἢ κηῖρος ὁμοῖον
 σελινῶ, φουόμῃον ἐγγὺς θαλάσσης. ¶ Κηῖρος.] ἢ κηῖρος.] τὴν κη-
 ῖρος. ¶ Κηῖρος.] ἢ κηῖρος. ¶ Κηῖρος.] ἢ κηῖρος.] ἢ κηῖρος.
 ἢ κηῖρος ὡς ὁ Ομῆρος, Μαντικακῶν, ἢ παποτέ μοι τὸ κηῖρος
 εἶπας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Αἰσῆς.] ἢ κηῖρος. κατακλίνομαι ὡς ὁ Ομῆρος,
 Ἀιμασίας τε λέγων, ἔδενδρα μακρὰ φιλῶν, καὶ

πάλιν, Εν ἡμέαις ποσούτοις λέγε κήτειον. ¶ Λιμωδέης ἔχει
 αὐτόν. Ἰδίον τὸ μεγάλη ἔσφης ἀπορία. ¶ Λαπαύουσα. Ἰ
 μαλατήουσα, κενούουσα, εἰκός δὲ ἀπὸ τῶ λαπαύου εἰρήουσα ἢ
 λέξι, ὅσφ' ὄσι τῆς κοιλίας μαλακκόν. ¶ Λαπαύου. Ἰτίω
 πλθουρά. ¶ Λιβύη, Διήλι, Σκυθία. Ἰνῶ Ἰσποκράτης ἠθέλη-
 σε τὰ τρία κλίματα τῆς οἰκουμένης δηλώσαι, Λιβύην μὲν ἀ-
 πικρυς εἰπών, ἢ Ἰσσίαν δὲ τὴν Διήλην, ἢ Εὐρώπην δὲ δὲ τῆς
 Σκυθίας. ¶ Λύγος. Ἰλυμός. ¶ Λαπαύδες. Βακχεῖος ὡς
 φησὶ τὸ λαμωσθὲν ἢ καταρῶν, ἢ ἔσφ' ἢ μὲν χεράφων ἢ ποσούτων
 συναλέγειν ἢ λαμωσθὲν, οὐ δέοντος ἰσάμενον. Δάμνη γὰρ
 λέγεται τὸ ἐφιστάμενον τὸ δεδολαμμένης οἰκῆς ἐν τῷ ὄξει, ἔλε ἢ
 καλυμῶσθαι ἐλάμης οἶον πλίπος καλλῶδες, ἐντὶν οὐ λαμ-
 πῶδη ρητέον ἔχει τὰ πικρὰ ἐφιστάμενα ὁμοία λαμπῆ. ¶ Λα-
 παύου. ἸΔαύλα. ἢ λέγει ὁ ἄμβρος μὲν σφοδρῶς δέμεται γινώ-
 ρμος. ¶ Λέποι. Ἰλεπίσματα, ὅσφ' ἢ τὸ λέπειν εἰρημῶνα.
 ¶ Λίως. Ἰτελείως. ¶ Λάπαροι. Ἰαπαλά. ¶ Λοχίμ. Ἰκαθαρ-
 σης ἢ μὲν τὸ τίκον γινώρμη. ¶ Λιμακέτροι. Ἰλιμακωδής. λέ-
 γον οἱ λιμνωδής ἢ κατάφυτοι ἢ ὁμαλοὶ ποιοί. ¶ Λιβρῶ. Ἰ
 σκοτεινῶ ἢ μὲν. ¶ Δείβον. Ἰαπείδον. ¶ Λαπίς. ἸΒακ-
 χεῖος χεράφι Λάξεται, ἔστι ἢ λαμβάει. ¶ Λέμμα. Ἰἢ ὀπίδερ-
 μαπς καλκῶδη. ¶ Λοπῶ. Ἰφλοῖα. Ἰλεπίσμαπ. ¶ Λελυγι-
 σίμνα. Ἰσιωετραμμένα. Ἐπικλῆς ἢ ὀπιπλεγμένα, ἔστι δὲ
 μάλλον, ὡς φησὶ Βακχεῖος, συκκαμμένα. πεπῶη ἢ ἢ λέξις
 ἀπὸ τῶ λύγων, ὅσφ' ἔστιν ὀκαμπία φύλα. ¶ Λωπῶ. Ἰχθυήμα-
 τα. Ἰαπῆ ἢ ἰνίσματα ἢ φρίσματα. ¶ Λορδῶπ. Ἰπὸ ἀποσε-
 σμωμένον ἢ στανπὸν ὡς κυρτῶ, Λορδῶν καλεῖται, ὅδη ἢ φυ-
 πῶν καλεῖ. ¶ Λάσιον. Ἰδῶνιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Ὀδυσεία.
 ἢ Ἀρτεμίδωρος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ λέξει φησὶ, λινοῦ ὕ-
 φος δασύ ἔστι. ¶ Δεζηνθουμένη. Ἰὀμλῆντος. ¶ Λύματα. Ἰ
 κητάρματα. ἢ Λεβηρίδες, ὕμνωδη ἀπασύματα, ὅσφ' ὄσι

τὸ τ' ὄφειον λεγόμενον Γήρας, ὡς καὶ Δελτοφαιῆς ἐν Ἀμφια-
ράῳ, ἔστι Σβάρης ἐν Φοινίκαις. Πηλέμαχος δὲ ὁ γεωμετρα-
τικός ἀνηγεῖρον φησὶ δύσταναντιστὸν καὶ λιμυποῖν ζῶν μι-
κρὸν ὄνομα εἶναι. Ἡ Δεβηεῖδα, μικρὸν λαγῶν ὁμοίον ὁ Ρωμῶσι
μὲν Κενίκλην καλεῖται, Μαυταλιῶται δὲ Δεβηεῖδα. Ἡ Λά-
πυρον, Ἰύρον. Ἡ Λείρον, Ἡ Ἰσπανίας εἶδος, καὶ Κεῖνον ὀνομά-
ζουσι. Νήρες ἐν τῷ ὄφει ὕλης φησὶ καὶ τὸν Νάρκωτον παρ'
ἐπίοις Λείρον καλεῖσθαι.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Μ.

Μ Αρμύραγα, Ἡ λαμπηδόνες πυκναί, ἔστι ἀσραπαὶ πυ-
κναί, ἀφνίδιοι, πυρώδης, ὡς καὶ Ομπρος, μέγαρα γαλ-
θῆται ποδῶν. Ἡ Μελωράνη, Ἡ ὄνομα γυναικός. Ἡ Μειού-
σιον, Ἡ ἐλαπίθιον. Ἡ Μυθίωτον, Ἡ οἰμὴ ἀπικαὶ ὑποβίμια π μ ζ'
σκόρδου γινόμενοι λέγουσι. Εὐπόλις δὲ ἐν Λάκωσι, τὸ ἀμυ-
λον λέγων, φησὶν, τὰ σκάρδα ἐποίησε μυθίωτον πολῶν. Ἐ-
νοι, Ἡ πλακοῦτα δὲ γλαχάης συντέθεντα. οἱ δὲ, τὸν λεγ-
όμενον ζῆτον. Ἡ μίσις μύτοι συγκαταπέσει μεθὰ τοῖς λέγουσι
μυθίωτον εἶναι τὸ δὲ σκόρδου βίμια, εἴρηται δὲ ὡς γαλθῆ τὸ μω-
σαπέαδ καὶ δύσταναν ὡς εἶναι μυστωτόν. Ἡ Μεγαλόσπασ-
χον, Ἡ τὸν δὲ φλεγμονὴν ἐν ἐπάρσῃ τῆσ ἀσπλάγχα ἐχοντα. Ἡ Μο-
δοσαέως, Ἡ ὄνομα τῆσ. Ἡ Μεδίσησ, Ἡ ἐπικλῆς μύφονσιν ἐμπί-
πτεσ ἐστὶ δὲ μάλλον ἀφίπτα. Ἡ Μεμιασόμενον, Ἡ λοιμῶδες γε-
γονός. Ἡ Μάων, Ἡ Βακχεῖος μύφονσιν ἐλασον, Ηεσκριεί-
δης δὲ ὁ Ἰατρῆσ πλείον. Ἡ Μείον, Ἡ ἐλαπίον. Ἡ Μάζα, Ἡ
φύεσμα δὲ ἀλφίτων γινόμενον, ποτὲ μὲν μετ' ὄξυδιῆσ, ποτὲ
δὲ μετ' ὄξυκράτου ἢ ὕδρομύτος, ἢ μὴ ὕδατος. ἐστὶ δὲ ὄφρι-
μον. Ἡ Μαιδραγόρσ ρίζαν, Ἡ ὄφριφραστικῶσ τ' μαιδραγό-
ραν. Ἡ Μαπία, Ἡ ζῆτιαδ. ἔστι Μάπος ἢ ζῆτισ ἐλέγ. Ἡ Μω-
μυτέον, Ἡ μεμπίον, καὶ Μώμος ἢ μέμλις. Ἡ Μεμυθῆκα-
σι, Ἡ καπυθῆσι. Ἡ Εἰώγαπ, Ἡ μεμαθῆκασι, καὶ ἢ μάθῆσι

C. 35.

ἔτος ὄβιν ἀσκησις. ¶ Μεσσηγύ. ἴον μάσω. ¶ Μετιζέπεροι. Βακ-
 χείος ὄν τετιθησίν, ἔπεροι. ἔστι δὲ μάλλον, ἐνιοι, ὡς ἔ Ηρό-
 δοτος ὄν β φησί, τὰς ζεαὶς μετιζέπεροι καλέεσσι. ¶ Μελέ-
 πη. ἴον ἔργα. ¶ Μελεδῶνας. ¶ Θεραπειάς. ¶ Μεταρίσιν. ἴον
 ἴηλον. ¶ Μύρον αἰγυπτιον. ἴοι μὲ ἐδέξατο τὸ λεγνόμενον ἀπὸ
 σκάφης ἔστι γὰρ θεριακτοῖ. οἱ δὲ τὸ Μελαε ἀφροισιν οἱ δὲ, τὸ
 Μεσθῆσιον. ἔ γὰρ ὄν β Γνωμαικίαν, τὸ αὐτὸ φησὶν ἔλαμον Δί-
 γυπτιον. ¶ Μῶλιξ. ἴσκορόδου κερδὴν βωλοειδῆς, ἔ μὴ δὲ
 λευκὸν εἰς ἀγλυθας. ¶ Μαριλίωσι. ἴοι φρυγανώδης καὶ
 μικροὶ ἀφρακῆς οὕτως ἴσπῳ καλοῦνται. μάλλον δὲ
 ἢ θερμοσποδία, Μαρίλη λέγεται, ὡς ἔ Λεσποαῖος ἐν Λ-
 χαριβοῦσι φησιν, ἴσπῳ δὲ τῆς μαρίλης ἀλοσύχλιω Ο
 Λάρκος ἐνεπλήσθη ὡς σφῶ σήπια, καὶ ἴσπῳ ἀξ φησί, πολλὴν
 μαρίλην ἀφρακῶν. ¶ Μαρεάσσι. ἴσφῳ. ¶ Μήλιω. ἴούτω
 καλεῖ τὴν μηλωπῶδα. ἴω γὰρ ἡμεῖς μήλιω καλοῦμεν, αὐτὸς
 ἴπάλιπῳ καλεῖ. ¶ Μελεθαιθῶν. ἴμεθμῶν. θερα-
 πειῶν. Μελεθαιθῶν γὰρ λέγεται τὸ μεθμῶν καὶ θερα-
 πειῶν. ¶ Μνῶται. ἴκνέεται. ἢ κτείνεται, καὶ γὰρ οὕτως βύρα-
 ον γυγαμμένω τὴν λέξιν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νείμαρα. ἴασηρ. Βακχίος φησὶ τὸ κῶλον ὁ πτερ κα-
 τὰ κοιλίαν πρὸς τὰ ροθῶσι. ¶ Νεφέλαι. ἴα ὑφιστάμε
 ἴα ἴσδισ δὲ γωρήμασιν ἴσπολίταρα, ὅτι μὲ ὠχρα, ὅτι ἴ ξαν-
 θὰ, ἢ πῶς ἄλλως κερχασμένα, μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς ὄν ἐ-
 ρεναῖ νεφελῶν κληθεῖς. ¶ Ναρκωδῆς. ἴοι ἀπτεκλινημιμῶσι
 ἔ ἀμαθῆ πῶντες, εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς παθητικῆς γηρομῆς
 νάρκης. ¶ Νάσπον. ἴ τὸν καρύων πικρῶν ἔλαμον, καὶ δὲ
 ἔ Περωνίος ἐν ὑλικοῖς, ἔ Διόδωτος ὄν β Μυθολογῶν φη-
 σίν, ἐνιοι μῶοι νάσπον ὄππμελέστατα ποιοῦσιν οὕτως γοί-
 νικας καρύων πικρῶν τέσσαρας λαέ ὄντες ἀπικας, θλώσι τ

ἢ ξηραίνουσι πὰ ἐν μέσῳ καλῶς ἢ ἡμιδιδόασι πε εἰς ὄλμον, ἢ
 κόπιοισι. διωάμην ὅ ἐχ' τὸ νίκωπον τιῷ δε. ὄνομα δὲ τὸ ἄρ' πι
 κρῶν ἀμυδάλων ἔλαγον. ¶ Ναρκῶσσι. ἴσφαῦναι ἢ οἰο-
 νεῖ εἰς αἰμαθῆσιαν ἀγαγῶν τῆς ἀλγυδόνος. ¶ Νυκπειδές. ἴ
 ἀπ' ἑρῖδων. ¶ Νύρι ἐν αἵμου. ἴ ἀπ' ἑρ' φλεβός. ¶ Νόμον. ἴ
 ἄ λόρον. ἢ ἄ νέμεσιν. ἢ τὸ ἦθος. ¶ Νιδιῷ. ἴ τῷ καλεῖ πᾶ ἑ
 κοιλότιτα λέγων, Οκύσσι γδ' ἑρῖδων ἔχ' ἀόρεα ἀφειφери,
 ἴ μῶν καλεῖσσι, πάντα ἡνδῶν ἔχ' πᾶν γδ' τὸ ζύμφινον ἴ
 τε δέρμα πῆν τε ἀόρεα καλύπῃ, κοίλον ὄρε. ¶ Νόμος δίκου-
 ος. ἴ λογοσὶ συμφῆρον. ¶ Νεωχμῶν. ἴ νεώπιον ὡς & Ἀλκμαῖ
 ὡσ' ἑρῖδων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Υπεκμαίρεδξ. ἴ σισσημικῶδξ. Τέκμορ γδ' & Τεκμή-
 ριον ιδίως τὸ σημεῖον λέγει. ¶ Ξυσμῶ. ἴ κησμοῖ. φησὶ
 γδ' οὕτως Ἰπποκράτης, ἴ ποσας γδ' εἰς Μῆλον ἐστέρμα λοσβῶ,
 ἑρῖδων κησμοῖ ἐπαύσασι ἢ τῆς παχιδερμίας. κέεται ὁ Ξυ-
 σμῶς & ἐν Ἀφορισμοῖς. ¶ Ξωμῆναι. ἴ σιωπῆτινοεῖν καί τιμα καὶ
 ἐν τῷ ἀφει Πασαυῆς. ¶ Ξενοσρεπές. ἴ ἐξηλαζμένον. ἐστὶ
 δὲ τὸ Περὶ ἀζμῶν. ¶ Ξωπτασις ὑποκλάπαρος. ἴ ἀπ' τῷ ὀ-
 φάπαλος καὶ χροεῖς βίας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Ορφῶδες. ἴ σκοπινόν. Ορφη γδ' λέγει ἢ σκοπία. ¶ Οσ-
 κυλαιδῶν. ἴ ὀσῶλεδξ ἴδρ' ἀπ' ἡσῶς λέγεται τὸ μέγα καὶ
 ἐπιριδρα φρονεῖν. ὁ δ' Ἰπποκράτης ὀκυκυλαιδῶν λέγει κοι-
 λῖαν, ἢ ἑρῖδων εἰς ὄσκον ἀφορμῆν. ¶ Οξυρεγμῆν. ἴ τῷ
 ἀπ' ἡσῶσι ἀφει κολοθῶν ἑρῖδων ἐπὶ ζύσαν ἐρυγῶν. ¶ Ομαλῶς. ἴ
 ὁμοίως. ἐστὶ δὲ ἑρῖδων. Ἐπιδημῶν ἢ λῆξις. ¶ Ούρει αἱμαλῶ-
 δες. ἴ ἐν ἐπίοις ἀπ' ἡσῶσι ἀφορμῶν, Ούρει αἱματῶδες ἐν ὅ
 τῷς πλείοις, αἱμαλῶδες. ὁ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσφ' κέεται τῷ αἱμα-
 τῶδξ. ἑρῖδων γδ' ἀφει τὸν Διμαλωπα ὄρε συγχερῆ ὄφα-
 μος ὡς ὄπιπαι ἐκ πληγῆς ἀφει πῶν κρεσπειδῶ χιτῶνα γι-

C.iiij.

νομήν. ¶ Οινάδα.] πόλις αἰτωλίας, καὶ μὲν ᾧ ᾠδὴ τῆς ἀγέ-
 λῶς τὸ ποταμὸν περὶ αἴς. ¶ Οὐρύς.] ὁ ἕμιονος, ὡς ἔχει Ὀμη-
 ρος, Οὐρύας μὲν ᾠδὴ τῶν ἐπὶ ἀγέ-
 νηδία.] Ἐπικλῆς τὸ ἐπιδεινῶν ὅτι ἔσκατο μὲν καὶ ἔ-
 κερδῆν ἀλγούτων ἄσπερ ἔνοηται, ὁ γὰρ Ἰπποκράτης ἔειπε ἐπὶ
 ἀνθρώπου καὶ θύλας τῆς ἀγέ-
 νηδίας καὶ λέγει ἐν γὰρ ἔπειθ' ἡμῶν φα-
 νερόν ποιεῖ, ἰδίως ὅτι μέρους ὀφθαλμοῦ τὰ πῦρ αὐτῶν, πλὴν
 οὐ καλῶς ἀπὸ τῆς ἐπιδεινῶν αὐτῆς ἔξερραμμένα πα-
 ραλάβη. πεποήται γὰρ ᾠδὴ ἔτι Δίνου, ἥτις ὅτι κυκλωτέρης
 ἀφαιροφῆ. ¶ Οργισαδ.] τὸ ὄργον ἔχειν ᾠδὴς π, καὶ ὄργαν
 ἔτι γὰρ ᾠδὴς ἔχει ὄργον ἔχειν. ὄργισαδ οὐκ εἶπε τὰς
 ᾠδὴς αὐτῶν ἀγαθῶν τὰ ὄργα, καὶ ᾠδὴς ἔκκρισιν ἐπιμαίξεν.
 ¶ Οικίης.] δουλείας, οἱ δὲ βίαια καὶ τὰ ἐπὶ Περὶ φύσεως πη-
 δία ἢ λέξις. ¶ Ομιλίη.] ἡμῶν βία ὁ δὲ μὲν, ἔτι δὲ ἀθρο-
 πῶν ἀφαιροφῶν, ᾠδὴ τὸ ὄμοδ εἰλεῖται. ἐν δὲ ἐπὶ Περὶ ἀρ-
 θρων ἀπὸ αἴς ἔπειθ' ἔστιν ἔτι γένεσιν, ὅτε φησὶν, Ομιλίης
 δὲ βραχίων τῆ κοτύλη ἔπειθ' ὀμπαλάτης, ἔτι δὲ βιβλίον, ὅτε φη-
 σὶ, Ταύτιον ἔπειθ' ἔστιν ἔπειθ' ἀσκεῖν χεῖρα καὶ ὀμι-
 λία, ἔστι δὲ ἐν τῇ Περὶ ὄρων καὶ τῶν. ¶ Ολκιδίς.] τὰ φορ-
 τηγὰ πλοίασμα. ¶ Οδυνῶν γαίρη] αὐτῆς ἔπειθ' ἔπειθ' ἢ
 Νάρκη θλίψις ἀδύνητος ὄσιν. ¶ Οπίδης.] ὀρνέου εἶδος ὄσιν,
 ὅ πνευ ὠπὶδα καλῶσι. ¶ Οἶος σῆμα.] ἡυλὴν ἀφαιροφῶν, ὅτι
 γὰρ τὸ ἀφαιροφῶν κοινῶς δὲ ἔπειθ' ἀνθρώπου. ¶ Ορειαν.] τὴν ἀφαι-
 ορισμόν. ¶ Οσχ.] ἔπειθ' ἔπειθ' ἀνθρώπου, ἔστι δὲ τὸ φέρειν, αἴς
 Βακχίος. ¶ Οκλασίς.] ὁ κλάσιν λέγει τὸ ὅτι τὰς κνήμας ἔ-
 τας πύργας καμψαίται ἔπειθ' ἔπειθ' ἀφαιροφῶν. ¶ Οκνέειν.] μὴ
 δυνάσθαι φησὶ γὰρ, Οὐτοι κατὰ κνήμας ὀρθοῦσθαι. ἀπὸ ἔπειθ' οὐ δύ-
 νανται. ¶ Οτος.] ὁ ἀξάντιστος δὲ τὸ κυκλικὸν ἔπειθ' ἀφαιροφῶν.
 ¶ Ορρόν πύργος.] τὸ ὑπερτατον ἔπειθ' πύργος, ἐν τῇ αὐτῇ Γυναικείον,
 καὶ ἐπὶ Περὶ πύργων, ἔπειθ' ἔπειθ' ἀφαιροφῶν ἀφαιροφῶν, ὅς ἐφί-

γαται πῶς ἀποτυμωμένοις. ¶ Οκνήθη. Ἰνυλαεήθη. ¶ Ορρώ-
 δέην. Ἰάγωνιαν, φοβεῖαδ. ¶ Οἶνος ἀσθροφός. Ἰδύπος, καὶ ὁ ἀπὸ
 ἀιδρου ἢ ἴσσυ· ὡς λέσβιος ὁ ἀπὸ λέσβου. ¶ Οὔλω ἐρω. Ἰπυ-
 μαλακῶ. ¶ Οξύι. Ἰσπυί. ¶ Οχλώδεια. Ἰόχλησα. ¶ Οἶ-
 δος. Ἰοίδημα. ¶ Οἰοῦέαδ. Ἰπινέν. ¶ Οπωπα. Ἰείδος. ¶ Οὔλο-
 μελής. Ἰέλις φύσιος. ¶ Οκνίς. Ἰβαχύτης· ἀμ' οὐχ ὡς φησι
 Βακχεῖος, ρηνία. ¶ Οπία. Ἰβακχεῖος φησι τὰ σὺπνια ρηνία,
 ἐκ δὲ ἐστὶ γὰρ κοινῶς τὰ ἐν τῇ νηὶ διακραποῦντα ὀρθόν τ' ἐσὺν
 ρηνία. ¶ Οχελίς. Ἰπας ἀκρότης τ' ὑδάτων, ὡς καὶ Ομπρος,
 ὡς αἴ' ἄτ' ἀπὸ ὀχλητός ἀπὸ κρήνης ἰδιανύδρου. ¶ Οὔλον
 ὀρόβιον. Ἰπυρρόσι· οἱ δὲ, ἢ ἰσομεγέθη ὀρόβω ἀκροχορδόνιω.
 ¶ Οἶνον οἰνώδη ἢ γλυκῶς πτες, ἢ ἀπαλόν καὶ μόνην ἐμφασιν οἶνε
 ἐμπαρέχοντα, ἢ μᾶλλον τ' αὐτῆρός καὶ εὐπονοί φησὶ γὰρ, Γλυ-
 κὴν δ' οἶνον ἐοικωδὴ, ἐλακκὸν ἐ μύγανα, αἰπὸν Ἰασητέλιος
 δέ φησιν, ὁ μὲν γλυκῶς ἢ αὐτὸν ἴσιν κερκεαρκίος ἢ οἰνώδεις.
 ¶ Οἶνω σιραῖω Ἰπυ ἐμμάπα λευκομύω. ¶ Ολοφλύκιδες. Ἰαί-
 φλυκταίμα, οἱ δ' ἰαφενυκτίδες, οἱ δὲ, Ἰοζήνεις, οἱ δὲ, Ἰκανθή-
 ματα ζωύφιοις ὁμοία. ¶ Ούλας. Ἰκρίθας. ¶ Οὐ παμδοκίση, Ἰ-
 ἐ παμδουπίση. Κπίση γὰρ τὸ πινῆσαι. ¶ Οἶνα εἶδες. Ἰπὲ
 κλίματα τ' αἰμπέλων ἕως ἀπίνκοι καλῶσιν. Οἶναρα δ' Ἰατ'
 αἰμπέλι φύλλα. ¶ Οἰσύπη ἀγρός. Ἰοισύπη κωείως λέγεται
 τὸ διαχώρημα ἢ πρὸς ἀπὸν, καὶ γὰρ Οἶς τὸ πρὸς ἀπὸν, πλὴν αὐ-
 τὸς καταχρηστικῶς οἰσύπην ἐκαλεῖσιν καὶ τὸ ἀγρός διαχώρη-
 μα, ἢ Ἰατ' ἢ καὶ Οἰσύπηρα ἔερα, Ἰα μετέχοντα τῆς οἰσύπης,
 ἢ τὸ οἰσύπην, ἐκατέρως γὰρ λέγεται. ¶ Οἱ πικρόχλοι τὰ
 αἴω. Ἰαντ' ἢ οἱ καχέκται Ἰατ' τὸ οἰξίς καὶ ἀκινησι, οἱ γὰρ χλο-
 λῶδες ἔχοντες τὸ πρὸς κείμηνον, βλαπίονται ὑπὸ τῆς ἀσι-
 πίας πένεμαζον. ¶ Οἶαδός. Ἰπὶς βρυανίας καλουμένης, ἐστὶ
 δὲ ἀγείας ἀμπιλου εἶδος. ¶ Οἶνος ἀήθισμια. Ἰο δῶδης
 καὶ ἴδης ὡς Δελσφάνης ἐν Βατρῶαρχις, καὶ ἐν Θεσμοφορεα-
 ζούσις. ¶ Οργια. Ἰμυσήλια.

C.iii.

τῆς Καπαργίδος, ἥτις ἐστὶ βία καὶ αἰφνίδιος ἀέμου ἐμ-
 πύσις. ¶ Πτοιαδέσι.] τὴν Πτοίαν οἱ ἄνθρωποι δέχονται τὸν κίν-
 δυνον οἱ δὲ τῶν ἑσπερίων οἱ δὲ τὸν φόβον. ¶ Πόνοι.] αἱ ἐν ἐρ-
 γῆσι. ¶ Περεμάδα ἐστέλεια.] αὐτοφα καὶ ἀνώμαλα.
 ¶ Προσδράματα.] Ἐσφαί. ¶ Ρόνοι σίπυον ἠγείδωρ.] ὁ πότος
 κεία σημαίνει, ἐν τῇ δὲ μὲν τὴν γυμνασίαν, ἐν τῇ φησὶν, Ἀ-
 σκησις ὑγείας, ἀκορὴ Ἐσφῆς, ἀοκνή πόνος. ἀντὶ τῆς ὀδύνης,
 ὅταν φῆ, Δύο πότων ἀμαζηνόμορον μὴ χεῖρ τὸν αὐτὸν ἔπον.
 ὅτι καὶ βλάσκει, ὅταν ἴππῃ, Ἐν ᾧ νοσημαπ ὑπνος πόνος ποιεῖ,
 θανάσιμον τὸ δὲ ὑπνος ὠφέλη, οὐ θανάσιμον. μὴ ὀπ-
 σήσας δὲ Ἀσκληπιάδης τὸ ἥρωος μὴ ἐξ ηγεμονίας ὡς ὀπ-
 φέρει, Ἦν δὲ ὑπνος ὠφέλη, οὐ θανάσιμον φησὶ, Πῶς δυνά-
 ται τὸ τοῦ ἔθους, τὸ μὲν πόνου, κατ' ὅπιασιν ἀδύνατος γι-
 νομένου τὸ δὲ ὑπνου, κατ' ἔκλεισι. ¶ Ρίαιρ.] τὸ λιπαρῶτα-
 τον καὶ νοσημαπ τὸν καὶ Πέρον, τὸ λιπαρόν. ¶ Ρίλοιαι.] πῆ-
 λαι καλῶν ὡς ἀλῆσαι τὰ σκεπάσματα σκιάς χάριν πε-
 ποιημένα. ¶ Ρόσαπα.] οὐτῶν καλεῖται κοινῶς πάντα τὰ πε-
 βράπδα νῆω. ¶ Ρασμαπ γόμοροι.] ὡς καλυπτομένοι.
 εἰρηται δὲ ὡς τὴν ἀμπελόνη, ἥτις ἐστὶ ὡς κατὰ λη-
 ψις. ¶ Ραδικὸν πάθος.] παμδίον νῆω τὴν παμδοῦσαν.
 ὅταν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Περίαι φησὶ, λυκὸν αὐτὴν ὅση ἐπαί-
 δευσε γάλα. ¶ Ρέρονα.] ὁμοῦ ἔστιν. ¶ Ρλάτας.] τὰς ὠμοπλα-
 τας. ¶ Ραρήκοισι.] ὡς ἐπίταιγμα. ¶ Ριπίσκοιτα.] πο-
 τίσκοιτα. ¶ Ρερόνας.] τὰς κοτυλωδεις τῶν ἰσθμίων ἀσπίδων.
 ἔτω κίττα νῆω. ὅτε δὲ ἀπὸ τῆς κερκίδος τῆς τὴν λέξιν.
 Διαγρόσας δὲ ὁ κύριος φησὶ τὰ φεραρεπκα νύρα φερόνας
 αὐτὴν καλεῖν. ¶ Ρλανώδεια.] ἐστὶ μὴ κατὰ τὴν ἑξιν γόμορα.
 ὅταν καὶ Πλάτωνες πυρετοὶ λέγονται οἱ μὴ κατὰ τὴν φοιτῶν-
 τας. ¶ Ρλίνμας.] τὰς γοιμίδας τῶν ἑσπερίων δὲ αὐτῶν ἀξίων ἑσπε-
 ρῆ. ¶ Ρραμωσῆσαι.] εἰς ἀλλήλας συνθύλασσαι ὡς ἐκατέραν

λαβεῖν τέλος. ¶ Πέλιον. Ἰσχυροτάτον ἀγροῦντες δὲ ἄντες χαί-
φοισι πέλιον, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι καὶ ἐν Ἀμφιαράω
φασί, κινὸς πέλιος τε τμηκὰ δὸς βοῶς ρινέων. ¶ Προμηθε-
δαί. ἰατρὸς βουλοῦνται, φρονήσιν. ¶ Περικόν. ἰδίον.
¶ Προβουλόουτος. ἰατρὸς γινώσκοντες καὶ ἰατρὸς φυλακίοντες.
¶ Πιχέειον τὸν ἄρον. οἱ δὲ τὸ φθάνον. Βακχίος δὲ, δὴ
βασιλεύς. ¶ Πελάσαι. ἐγγύς. ¶ Πιστήριον. κερωπτεῖν,
τὴν τετραφαρμακὸν καλοῦσιν. ¶ Πικρή. πικρή.
¶ Πλωδός. Εὐρυκλῆς φασί, ἐρύχρον χαλασμοῦ ἐχρυστα
καὶ οἶον ἐμπλέουσα. ¶ Περίδας. ἑκατέρωθεν ἐκκαμίνον
μυσοειδῶς. ἐνίοι δὲ φεραφές. ¶ Περικτερές. ἰατρὸς ἀμύ-
νον. ¶ Πρόσφρασι. ἰατρὸς φεραφές. ¶ Πρήματα. κτήματα.
¶ Ποταμίνα. Βακχίος ἐν βῆσσι τὰ φεραφάτα. ¶ Πυ-
θιδρόθεν. Βακχίος ἐν βῆσσι τὸ φεραφές ἐστὶ δὲ μάλλον κά-
τωθεν ἐστὶ ἐκ βάθους εἰρηται γὰρ ἀπὸ τῶ πυθιδρός. ¶ Πεν-
ταφυλλί. βοτανῆς ὄνομα. ¶ Πικεῖον. βουτύρον, ὡς καὶ
Αεριοφάνης ἐν τοῖς Ἰσχυροτάτοις φασί, ὅτι φασὶ ὁ ἰσχυρο-
τάτος ἰσχυρὸς φεραφές πικεῖον καλεῖται τὸ βούτυρον. ¶ Πη-
νίσα. τὸν ὄρον φασί οὕτω καλεῖται Ἀντήρονος ὄρεαμμα-
τικός, φεραφές τὸ ὡς ἐν πύρα φασί καὶ ἐκ γάφοιο καὶ πηνά-
σα γοράλιον. ¶ Παλιών. ὄρεα φασί, ὡς καὶ Ομηρος
φασί, - ὅτι οἱ ὄρεα φασί λυκά πάλω. ¶ Πίστα ἰδιότης. ἰ-
διότης τὴν πίσταν λέγει ἢ ἰσχυροτάτον. ¶ Πίχης ὄρεα. πάλ-
λη λέγεται τὸ λευκώτατον καὶ λεπτώτατον τὸ ὄρεα φασί. ¶ Πολ-
φοί. βολβοί, ὡς Μεταγγίης φασί, ῥαφανίδος, ἀμύλου, λε-
κύνθων, κερύων, ῥαμοῦ, πολφῶν, οἶκ, κολοκύνθης, οἱ δὲ βρά-
μα ἢ πολφίδες ἐστὶ. ¶ Προμαλον φάξας. ἰατρὸς φασί
εἶδος φυτῶν οὐ μέμνηται καὶ Εὐπολις ἐν Αἰζί. ¶ Πωρα-
θίσα. παχύνει καὶ παλύνει. ¶ Πύλας. ἰσχυρὸς φασί
λίαν, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς πυλάδας Δημήτριος ἱερὸν ἴδριται. ¶ Περ-

κας.] πωλάν. ως και Ομηρος φησιν, Κτείνων κ' ἄφρονες νήστων
 ὄπι πλε δαπάων. ¶ Προξένος.] ἕως ἐκάλουσ' ἴπτα λαοὶ
 εἰς ἃν δήσας πόλεις μύθοντας, καὶ εἰς ξενίαν ὄπι δεχομένους
 κ' φρονίζοντας φίλων μόνον, οὐκ ὄπι δὲ πλιτῶν.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Ρ.

Ρεῖχος.] ὁ τευχόμενος καὶ ὁ Πειλοπιωστίης. ¶ Ρινοου-
 χορσφρηξίσα.] ῥίνα ἕστ' ὄνυχος ξυδαῖσα, ἤρα φαι γδ λέ-
 γει τὸ ξέσαι, ως κ' Ομηρος φησὶ, Νεὺ δέ μ' ὄπι γράφας ἄρ-
 σὶ πόδος. ¶ Ρινός.] τὸ δέσμα. ¶ Ρομβός.] ὄπι δέσμου ὄνο-
 μα. ¶ Ρομβοειδέστων.] καμπυλώστων. Ρεμβόν γδ κ' Γαῶ-
 σον τὸ σρεβλὸν λέγει, καὶ τὸς δέ που φησὶ, καμπυλώτα ὅ
 ἀθροῦπου πλοῦραί εἰσι. ¶ Ρεμβοειδέα.] ἔσπον πλαγίων, ὄπι
 τὸ κατὰ π' μὲ κοίλι, κατὰ π' δὲ καμπύλι, ως Κινσίας ἄσσει
 ἢ λέξι. ¶ Ροάδη ὄστα.] ἄσσε χροῖσμομα ἀπ' ἀμυλων, μετὰ
 φορεῖως ἀπὸ τῶ ῥεῖν εἰρημιά. ¶ Ροκσάδη.] ἀπλά κ' γαῦσα
 καὶ σρεβλά ἐκάλεσαν. ¶ Ρίξη ἀξίταιης.] τῆς ἀξίταις δηλο-
 νόπι μαλάχης, ἢ ῥωμαῖοι Ἰβίσσοι καλεῖσαι. ¶ Ρυβδοειδέα
 ἔσπον.] ἀπὸ τῶ ἀϊκροειδέος. Ρυβδὸν γδ τὸ ἔσπον χῆμα κα-
 λέται.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Σ.

Συχρόν.] Βακχίος ὄν γ' φησὶ πολὺ, ἢ ὄρθως, ἔστι τὸ
 σιωπῆς. ¶ Σπληνός κατ' ἴξιν.] Βακχίος ἐν ἀφῆσι κ' ἴσσυ-
 νέχδω ὄν ὅ Γλαυκίας, κατ' ἀσσεῖαν. ἐκάτεροι ὅ ἐλλεπῶς
 ἐξασφαι, ἐπιδὴ ἢ λέξις ἢ ἴξιν ἐν δηλοῦσων ἐστιν, ἀπὸ ὄπτα δὲ
 μὲν ἢ συνέχδω, ὄν ὅ τὰ Κατ' ἰβξίον, καὶ ὁ ἀπὸ κατὰ μ' ἴξιν
 φησὶν, ἴξιν ἢ ἔλκεος, ἢ τὸ κατὰ ματὸς τὸ πέρας. ὄπτα ἢ ἀ-
 φξιν κ' κηθίς, ἢ π' ὄπτα κ' κηθίς. ἐν ὅ τὰ β' κ' ἴξιν Ἐ-
 δημάν, τὴν ἴξιν ἀπὸ τῆς ἀσσεῖας ἄπ' ἴξιν. ¶ Σιδόχοι.] οἱ
 αἶαλον πικρὸν ἀθροῖσσιτες. ¶ Σπαρξά.] ὄπτα ὄπτα ὄπτα
 θυμῆ. ¶ Σκρόδινημα.] ὄπτα καὶ Κορδίνημα. οὐτῶ δὲ ἐλεγον
 οἱ ἀρχαῖοι τὸ καρὸν ἀρῆν ὡς κ' Δεισφαίης. ¶ Σήψ.] σήπε-

δών. ¶ Σπογγοειδές. Ἰστίως καλῆ τὰς σφελί τὰ πείσθημα ζῆρο
 μέγας φλεμονας μετὰ ἕως χρωστικὰ πύρετου. ἐνιοι δὲ ἐ
 πὰ ἐν τῇ κεφαλῇ πιτυραϊδὴ ἐλκῆ. οἱ δὲ, τὰ ἐν αὐτῇ ζῆρομέρα
 ὑπόσσημα οἰδήματα, καὶ ἕνας ἔχοντα κατὰ βύσσιν. ¶ Σπιδί
 γίδα. Ἡ σακεϊδης μὲν ὁ Ταρσιππος δὲ τὸ ρ ζεῖρας
 σρεγγίδα ἐν β' Εξζηγητικῷ τ' δὲ Επιδημίας, χροστικὰ φησὶ πε
 νίδα ἐπὶ, οἷς χρωστικὰ ἕνας ἔχει θεωρῶν. οὐ χεῖ λόγον νοη
 σαι. ἰτὸρ δὲ τὸ ρ, διὰ δὲ τὸ δ λ ζεῖφεται, καὶ ἐκείστι χρ
 σον πενίδα, ὡς αὐτὸς οἰεταί, διὰ ἢ Ἐκνήτης ζῆρος κατὰ
 καὶ Μένανδρος μὲμνηται ἐοί λοιποὶ ἔχει ἀρχαίων. ¶ Σκε
 δρα. Ἰσομῖα, σαφῶς, σσηπῶτα. ὡς καὶ Ἰππώναξ ἐν Ἀ
 Ιαμ
 βων φησὶ, μαδῶν τὰ δὲ ἐν τῷ σφελί. ¶ Σίτος ποτηρός. Ἰ
 νῶ
 πὸν αἶτον αὐτὴ κοφίου τέταρτο. ¶ Στενζαίσιμ. Ἰσοπεργῶ
 σαι καὶ πυκνῶσαι ἔπον ἕνα ἐν τῷ ἢ ὑγρασία ἐστὶ. ¶ Σκελε
 φροῖς. Ἰσοπεργῶς ἐν σκελετῶδες. ¶ Σπυμαχος κῆσταις. Ἰ
 οῦτως καλεῖται πὸν τῆς κῆσταις βάλαντος, καὶ πὸν τῆς κῆσταις ἐν
 ἂ Γνωσκῶν σπυμαχος καλεῖται. ¶ Συνασκῆσι. Ἰσοσαρμῶ
 σι. ¶ Στερίφροισ. Ἰσοκῆσι, καὶ Δεισφάνης ἐν Ἀρχηοῦσι
 φησὶ, — στερίφροισ γέροντες, φοίνοι, ἀπέσμηνοι, μαρμαρωτο
 μάχαι, καὶ σφενδάμνιοι. ¶ Σομφόν. Ἰσοχρόνον. ¶ Σπί
 σαι. Ἰσοπῶσαι. ¶ Σικωνίω. Ἰσοπῶσαι ἀχρον σικῶν. ¶ Σοφίω. Ἰ
 ὅτε μὲν πῶν τέχνη, ὅτε δὲ πῶν θεωρητικῶν. Ἰσοπῶσαι πῶν
 τέχνη δηλῶν φησὶ, Ἰσοπῶσαι παιδευέται. ¶ Σκέπαρος. Ἰσοπέ
 ὅτι δεσμός ὁ σκέπαρος, ὅταν ὁ ὅπιδεσμος πῶν ἀγῆσι δεδῶ.
 μάρτυρε δὲ Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ Εξζηγητικῷ τὸ δ Κατ' ἰν
 βέτον, λέγει, Ἐστὶ τὸ σκέπαρος, ὅταν ὁ ὅπιδεσμος ὅπιδε
 λων αὐτὸς ἐαυτὸ καὶ ἑαυτὸ καὶ ἑαυτὸν ἐαυτὸ καὶ ἑαυτὸν αὐτὸ
 ὅταν ὀρθόλογον ὅπιδεδῶ. ¶ Σιωχικός. Ἰσοχρῶν, ἢ σῶ
 δος, καὶ οἷον σῶμα σῶσις. ὡς ἐ Ομηροσ φησὶ, Κυρτῶ ὅπιδ
 σῆσι σιωχικότε. ¶ Σίδα. Ἰσοπῶσαι ἕνας λέμματος.

¶ Σαυρέδιον.] ἰὺ ἔνιοι Καρδαμίδα καλῶσι. καρδάμω
 εἰκῆδα. ἔστι δὲ θερμαντικὸν πτω δυνάμει. ¶ Σκύτα.] τὸ
 μελαζὺν ἔχει πενόντων καὶ τὸ βαχίλου. ὡς Πετρώϊος ἐν κα-
 ρι φησὶν, αἰγάδες ἰσοῦντες καὶ πάλαι τὰ χύματα ἄδυσί-
 δων καὶ πύσχυτα. καὶ Ἀρχίλοχος, λέγων, πῶς ἀπίσθη-
 σε πύσχυται. Ἰνὲς δὲ φασὶ σκύτα λέγειν τὸ νωπαῖον με-
 λόν, οἱ δὲ Ἰνίον. οἱ δὲ τὸν μελαζὺν τὸ μετώπου καὶ τὸ φρύγιον ἰ-
 πον. ὁ δὲ ὄπισθον καλεῖται. Ἰνὲς δὲ σκύτα εἶπεν τὸ ἴκ-
 φαλῆς δέρμα. παρ' οὗ καὶ ἡ Σκύτος ἕρπται. ¶ Σκιδρόν καὶ
 πογγῶδες.] αἰτὶ τὸ χυμὸν σμφοῖ. ¶ Σαχρόμομος.] οἱ δὲ
 χυμὸς τῶν σαχρόμομος. ἔστι δὲ ἐπιζύμομος. ¶ Σουεζῶδες.]
 καλαπετρημόμον. ¶ Σάφα.] σαφῶς. ὡς Εὐειπίδης ἐν Ο-
 ρέστη φησὶ, Μὲν ὡς Ἰαλαπτορ' ἀστέρμα ἴσος ἐν δὲ μινίσις. Ὀρᾶς
 τὸρ οὐδὲν ὡν δοκίμ' σάφ' εἰδέσθαι. ¶ Σκύλης τὸν κῶδες.]
 αἰτὶ τὸ πῆς ῥίξες τὸ χυλόν. ¶ Συκίς ἐρριμμένον.] τὸ ἀζύας
 συκίς. ¶ Σπουδή.] κακοπαθία. ὡς καὶ Ομηρος, Σπουδῆ
 τ' ἐξήλασαν, ἐπὶ τ' ἐκορέσαστο φορέης. ¶ Σειρή.] τῆς ἰ-
 μανπ. ¶ Σκυπὸν ἰσοκεφάλιον.] δερμάτινον πᾶσι κεφά-
 λασι, ὁ δὲ καὶ Πούλιον. ¶ Σίναμπ.] μέμνηται, καὶ ἰσχυρὸν
 λοιπὸν βλάστω. ¶ Σεσοῖ.] σισίπτοι. ¶ Σεσίριςαι.] σισι-
 πταί.] ἐφθάρται. ¶ Σιωθῆν.] Ἰνὲς ἔχον. ¶ Σπρωπῆσα.]
 δοκίμα. ¶ Σαρκαζίν.] οἱ μὲν, σαρκαῖον, οἱ δὲ, σαρκαῖον ἔστι
 ὁ αἰ γὰρ, τῆς εἰδῆς δὲ κέρχεται αἰτὶ τὸ ἴσος. ἔστι τὸρ εἰ-
 δος σαρκαῖον τὸ σαρκαῖον. ¶ Σπείραθην.] ὁρῶνται, φη-
 σὶ Βαχχίος ἐν γ'. ¶ Συμπορωπῆ.] Ἰνὲς δὲ. ¶ Συκλέ-
 πηται ἡ ῥαφή.] αἰτὶ τὸ πᾶσι λογίζεται, ὡς καὶ ἐν Ἐπιδη-
 μῶν φησὶν, Ἐκλεῖται δὲ μιν πῶν γῶν μιν αἰ ῥαφαί τὸ βέ-
 λος ἐν ἑαυταῖς ἔχουσι τὸ σῆος. ¶ Σιναρόν.] σῆος ἔχον
 καὶ βλάστω. ¶ Σινόμοσα.] πηρῆς εἴρηται δὲ πᾶσι τὸ
 σινωμορῶσα. ¶ Σκιδροπῆσα.] Βαχχίος ἐν α' φησὶν

ἀγνήτες ἔσονται· ἀγνή ἐκ ὀρθῶς καίται καὶ ὅτε μὲν ἀπὸ τῶ ἀγνήσις,
 ὅτε δὲ ἀπὸ τῶ ἀκριβοῦς λογισμοῦ ποσκερόν, ὡς καὶ Εὐελπίθης
 ἐν Ἀλκυονίδων φησὶ, γυναικὺς ὀρμηθήτε, μνησὶ ἀπμίθου σκε
 δρῶν πρὸς ὑμῶν. αὐτῆς γὰρ σκερόδορα ἐν ἡμαῖ ἀνάκλιτος νομί
 ζοντας πέχην. ¶ Σχίσματα. Ἰσσοσματα ἄ ἐκ πληγῆς περὶ
 τῆ γένυν γηγοῖμα καὶ ὄσρεβλώματα. ¶ Σποράδες νῦσι. Ἰαί
 μη ὁμοίαι μνη σινεχῆς ἐν πολλοῖς ὄσποις καὶ ἀθροῦσις γηγο
 ῖμα. ¶ Σπαῖλα. Ἰτ ἀπαξ εἰρηδῶν. καὶ Ἰτ ὅπι δὲ ῥοῖας.
 ¶ Σκαμοζίδες Ἰδοκλῆς ἔστω φησὶ καὶ λῆξ ἄτ ἐν ἀσπυρα ἐλλέο
 ροι. ἐπερὶ Ἰπασμ ἰνά ἔτερμ. ¶ Σπάδων Ἰσσοσμος ὄσματος.
 ¶ Σκύρις πάλης Ἰτ ἐκ σκύρις γηγοῖμα λεπίθ ἀγβύρις. ¶ Σκυρῖω
 ἔωσι. Ἰ σκληρωθῶσι, καὶ Ἰτ σκυρῖω ἔωσι. ἐπειδὴ τῆ σκυρῖον
 σκυρῖον ὀνομάζει ὅτε φησὶ, ἐ λῶ σκυρῖω ὄσωσι, ῥοῖον ἄ δρι
 μέα πωρσ πῆναι. ὀ δάξοντα γὰ ἐ λεπίθ καὶ πυρῶδη ἔόντα τὸν
 σκυρῖον δὲ κη. ἰὺ Ἰ λαπαχθῆ, μαλακοῖσιν ἰήσασθ. ¶ Σφα
 δάξ. Ἰ χαλεπαῖται. ἰδυφορεῖ. ἢ λέξις ἀπ κη. ¶ Σελαχίσι. Ἰ
 τῆς μικρῆς ἰχθυοῖς ἢ τῆς ὄσρακοδέρμοις, ὄσκαράσις, καρ
 κίσις, κήρυξι. μέμη. Ἰτ λέξ εως καὶ Εὐπολις ἐν Αἰξί, λέγει, ὡς
 ἢ ποτὲ αὐτὸν ἰὺ κάμηπις, ἀπῆως ῥοῖ πωρσ αὐτῆ φροῖοσι σ
 λάχον. ἰὺ Ἰ ἰὺ λυκοκκεράξ. Ἰτ φρασεῖται πωρσ τῆ ἀπόλον.
 ¶ Στέα πμηλείω ἰδὸπ ἔ πωρσ ἀπῆω. Μῆλα γὰρ πωρσ ἀπα.
 ¶ Σκύρις λέμματος ἰλεπίσματος. ¶ Σφυμοῖ πωρσ γῆρα φά
 ροντες. ἰοίμη ἔστωσι, ἀγ ἐκ δὲ λεμμεξ ἄδηνάως πληθόντες.
 εἶρη) Ἰ σπὸ τῆ φαιρόντων ἀνέμω, ἀ δὴ ὄσμαλῶς ἰσπὸ τῆ
 ἀνέμω φουσῶνται, ὅτε ἰδὺ χαλαρῶνται, ὅτε δὲ πληρῶνται.
 ¶ Σφωρόν. Ἰ σινεχῆς. ¶ Σκορδῖς. Ἰ βοτανῆς ὄσμα. ¶ Σπέαρ
 ὄσος. Ἰ τῆ πωρσ ἀπα. ¶ Σκαφίδα. Ἰτ πημιδικηὶ σκάφιν ἔστω
 καλῶσιν ἀπ κη. ¶ Σκυλίτην. Ἰ πεπλημεδῖω καὶ πεπλημεδῖω.
 ¶ Συναρθροῦται. Ἰ σινεχῆς καὶ ἰενεῖται. ἄρθμὸς γὰρ
 λέγει ἢ ἔννοια καὶ ἢ φιλία. ὡς καὶ Κρήμαχος φησὶν, Ἀρθμὸν

ἐξ ἀμφοτέρων καὶ φίλων ἔταμιον. ¶ Σμυκνίδα γλυκῆ. ἢ κιν-
 μολίδην. ¶ Σκορόδου φύσος γὰρ. ἢ ἔξωθεν λέμματα. ¶ Σκυ-
 λακία σιδυώδης. ἢ κύνεια κρέα λιπαρὰ. ¶ Σινέθειος. ἢ σινε-
 θέσιον. ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τολμῆν. ἢ ὑποκόμην. ὅθεν καὶ Τολμῆριος ἴσως παῖτα ὑπο-
 κόμιοντες λέγουσιν. ¶ Τρούρεν. ἢ οἱ δὲ Σβύρεν. ἔστι τὸ
 μῦθος ἀσπίδος ἵσθου χωρεῖν. εἴρη δὲ ἀπὸ τῆς βύρας, ὅτι
 ἀσπίδος ἐξ ἴσθου φέρεται. ὡς καὶ Ομηρὸς φησὶν, ὡς μὴ
 μοι βύρηντε παρήμοιοι ἀλλοθεν ἄλλος. ἀντὶ τοῦ ἀσπίδος καὶ
 ἴσθου καλεῖται. ὁ μὴ πρὸ βακχίου ἐν β' φησὶ, μύθον ἐῖν
 τὸ μετὰ ἵσθου σφοδαῖος περιδωλίας καὶ περιδωλίας ἴσθου
 χωρεῖν. ¶ Τροφίω δέων. ἢ ἀποδιδωδῶν. Τροφία γὰρ ἢ ἀπο-
 δίδω λέγεται. ¶ Τὸ θηριώδες. ἢ οἱ μὴ ἐφασαν αὐτὸν ἐπὶ ἴσθου
 κακοῦ θηριώδους ἢ τεταχέναι ἢ λέξιν, ἀπὸ θηριώματος λέ-
 γει. ἢ ὅτι ὡς ἐπιπῆται ἐν φθινόπωρῳ αὐξῆθαι ἢ ὁ αἴρος ἀνω
 μαλίστη. οἱ δὲ ἐπὶ ἴσθου μικρῶν θηριώδων ὀνόμασι. Ἐπὶ γὰρ ἐν
 αὐτῶν γινώσκονται. ἐπιπῆται δὲ πῶς φησὶ ὀνομασθῆναι. ¶ Τόνοι. ἢ
 περὶ τὰ μύδια σάματα τῶν σαρκῶν, ὅτι φλέβας, ἰσθῶν, καὶ
 τῶν ὀμοίων. ἔστι δὲ τῶν ὑμῶν ἐφασαν. ¶ Τίτατος. ἢ
 κόνια. ¶ Τυφώδες. ἢ πυφώδες λέγουσιν περὶ τοῦ μῦθου
 γηροῦ καὶ μὴ ὀπτασίως λέγουσιν. ¶ Τειταοφύεις. ἢ οἱ
 Ἰπποκράτης ἰσθῶν τεταοφύεις φησὶ λέγουσιν τῶν τεταοφύεις
 ἀφωσίας γὰρ ἐν. Φιλανίδης δὲ ὁ σκελὸς τῶν ἐν ἰσθῶν
 ὀφθαλμοῦν ἐμφαίνοντας. τὸ δὲ ὀφθαλμοῦν ὀπτασίως
 εἶπὲν ὅτι εἰλικρινέα γινώσκους ἢ ὀφθαλμοῦν ἰδίον ἰσθῶν
 ἀλόγου μὴ τῶν ὀφθαλμοῦν ὀπτασίως, μὴ ἔχοντας
 δὲ εἰλικρινέες τὸ μετὰ τὸ ὀφθαλμοῦν οὐκ ἔχοντας ἐπι-
 πῆται ὀμοιότητῃ ὡς ἐπὶ τῶν τεταοφύεις φησὶν. εἰ δὲ οἱ
 γηροῦ μικροὶ ἢ μετῆται. ἢ τὸ γῆρος. ἢ τὸ ἀγέρον ἀκούσιον τὸ

ἀφελόν τας ἀρκάς καὶ τὰ ἰδύρα. δέρμα δὲ τὸ καλιμιά
 τὸ πύργος ὀνομαστέον. ¶ Τέλιξις. Ἰδύραξις. ¶ Τὰ φηρέα. οἱ
 μὲν σιωπεταλιμῶς ἀναγινώσκοντες, ἕξαι φασὶν εἶναι πυκνω-
 πικὴν, οἱ δὲ ζέειναι τὸ ἔραπν ὡς φασὶν, ἢ αὐτὸ ὄνομα αἰολικὸν
 τὸ φηρέας. ἰδίως δὲ τὰ φήρατα λέγεται, ἀπὸ τῶ φάρεα ἄσφ
 εἶσιν ἰμάτια. ¶ Τέταρωται. ἢ πηλαύεται. ὡς τέταται.
 ¶ Τεσμή. ἢ τὸ ῥόν ὄνομα καὶ ἰππύταρον καλυμν. ὡς ἔ-
 ἰππύταξις φασὶν, ὡς αἰολοῖσι αὐτὴ τὴν βράμιν ἰσουργάσαι,
 μέμνηται καὶ Ἀρχιλόχος. Δισίμαχος δὲ τὸν σφυκτῆρα.
 ¶ Τετραμμένον. ἢ πεπηγῶτα. Τρέψαι γὰρ αἰπικὸν τὸ πῆσαι ἔ-
 λεγον, καὶ Τρόφῳ τὸν πεπηγῶτα τυρόν. ¶ Τάχι. ἢ ταχέως.
 ¶ Τύρβη. ἢ ταραχή. ¶ Τιμορέουσα. ἢ βοηθοῦσα, ὡς καὶ Εὐ-
 ελιπίδης ἐν Οἴνῃ φασὶν, Ἐγὼ δὲ παύσῃ αἰμὴ ἐπιμορησάμεν
 Σιῶσις ἐφειθέσασαι καὶ σὺν ὀλωλότων. ¶ Τυχασάμενον. ἢ
 χασάμενον. ¶ Τηλοτέρω. ἢ μακροτέρω. ¶ Τύρσις. ἢ Βακ-
 χίως ἐν ἄσφαι, σελῆν, ἢ πύργος, ἢ ὡσευμαχίον. ¶ Τραχέων
 ἐρέων. ἢ ἐρέων βραχίων. ¶ Τραλαπωρήσιν. ἢ ὀφθαλμίας.
 ¶ Τέκμηρος. ἢ σημείωσις. ¶ Τέτραμος. ἢ ὀρθομος. ¶ Τά-
 φη. ἢ σαφής. ¶ Τραυλισμός. ἢ ἀνοματοποίηση τῆς λέξεως
 ἀπὸ πινος ποῦ ψόφου. ¶ Τὸ χρωμα αἰφύαδες καὶ τὸ ὡσεστα-
 πον μετάρσιον. ἢ αἰφύαδες μὲν χρωμα λέγεται τὸ λευκωπέ-
 λιον, ἀπὸ τῆς Αφύης τοῦ Ἰχθυοῦ αἰφύασμένον. Μετάρ-
 σιον δὲ, κυρίως μὲν τὸ ὑψηλὸν λέγεται, κατὰ χηστικῶς δὲ καὶ
 τὸ ἐπιρῶδον εἰς ὄκλον αἰφύασιν. ¶ Τίς ὀδόντας ἐρείρω-
 ται. ἢ ἀπὸ τῶ, ἐρηρεκότας τίς ὀδόντας καὶ ἐσφιγμένους ἐγεί-
 ¶ Τὸ τέρθρον τὸ πάθος. ἢ ἀπὸ τῶ τὸ τέλος. τέρθρον γὰρ ἔλεγον οἱ
 παλαγοὶ τὸ ἔραπν καὶ ὅτι τέλος, ὡς καὶ Εὐελπίδης ἐν Εὐρύ-
 κτῆ ποιῆ τὸν Ηρακλέα λέγοντα ἔπος, Πέμψας δὲ εἰς ἄδου
 ζῶντα καὶ ὀπιθικῶτα. Καί μοι τὸ τέρθρον δῆλον εἰς πορθύο-
 μαί. καὶ Ἀπολλοδώρος ὁ ὄντις ὕμνοις γράφας, φησὶ, Τίς
 τῶν δὲ

ὡς δὲ ὄρη ἤλθεν ἐπὶ τέρφρον θυερίων. ἀπὸ τῆς, ἐπὶ τέλει τῆς
 θυρών, καὶ ὡς τῶν ἐμπυροῦ περιθρία κάλυξ ὀνομαζομένης
 ἐπὶ τέλει τῆς ἰσθμῆς. ¶ Τα λέγεται τῆς ὑστερίας. ἀπὸ τῆς πα
 ἀεθλῆς. λέγεται γὰρ ἰκαλιου οἱ ἀργεῖοι τὰς ἡβήματιων ὡς
 ὡς ἐκ Καλλιμαχος φησὶ, λέγων, ὅτι τὸν καλονόν ἐπιπέδον λε
 γοῦν χιτῶνα. οὐκ ἔστιν δηλῶν ὡς τὸ λέγον ἢ ὡς σημαί
 νει καὶ ὅτι τὸ ὄρη. ¶ Τα ἡπιμύσια ἐπιλυαζόνται. ἀπὸ
 τῆς ἐπιχόνται καὶ ἐμποδίζον. ἡλύγη γὰρ παρ' ἀπηναικῆς ἡ σκιά
 λέγεται ὡς ἐκ Θεουκιδίδης ἐν 5 φησὶ, ἵνα τὰ κοιτῆ φέβω τὸ
 σπέτρον ἐπιλυαζόνται, ἀπὸ τῆς συμμάζονται. ¶ Ταμίσιον.]
 πῶν ππῶν ὡς καὶ Νικανδρος ἐν Θεσιακοῖς. ¶ Τελχίασι
 ται.] Τελχίασις λέγεται ἡ ὡς τῆς μαζοῦς ἀπόστασις.
 ¶ Τα δὲ φραγέα σιδήρια. τὰ δὲ φραγέα καυτήρια.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

ΥΠοφάσις.] τὰς ὑποφαινομάδας ὀφθαλμῶν κακίας.
 ¶ Υσμῆματα.] αἰνὸ τῶ ὑμῆματα, ὅ ἐστι βρέγματα. Γεν γὰρ τὸ
 βρέγμα. πέτακται δὲ ἢ λέξις ἀπὸ τῆς ὑετῆς. ¶ Υπόριχα.] ὡς
 καὶ βάλτος κέλυμα, καὶ ὡς ὑποῦθια. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς κα
 τὰ δὲ ὑμῆματων πλοίων. ¶ Υδατόχρα ἕρα.] τὰ ὑδατος ἕρα ὡς
 χροῖα. ¶ Υδαπυθῆσιον.] ὑδροπυθῆσις. ¶ Υπενωμάδος.]
 ὑπεκασταμόδος. Ἰησις γὰρ ἡ κάστασις λέγεται. ¶ Υδέ
 ρῆν.] πῶν ὑδερῶν. Ἐπικλῆς δὲ φησὶ τὸ ὑδρῶν χωρίον εἰρη
 δαι, οὐ νοήσας ὅτι ἐπὶ τῶ ὑδρωπος τὰ ὡς πῶ λέξιν. ¶ Υ
 γηρὸς γόνος.] ἀπὸ τῆς ὑγηρὸν ἀσπέρμα. ¶ Υπερτέρη.] ὑπερδύ
 λουσα καὶ ὑπερζουσα. ¶ Υποφρον.] κρυφαῖον, ὡς φησὶν ὁ
 Ἰατρῆσις. μέμνηται γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σμηρῶνι, λέγων,
 νῦν δὲ εἰρή ὑποφρον δὲ αὐτῆς ὡς ἀπώλεσε τὴ καὶ αὐτῆς δὲ α
 πώλετο. μέμνηται ὁ αὐτὸς ἐν Ἰφιγμείᾳ, καὶ ὁ Ἰπποκρά
 τος ὁ ἀφῆς ποιῆς, λέγων, οὐκ ἔστι καὶ ὑποφρον, ἐξ ἧς πε
 ρεῖ αὐτὸ θαλάμας, εἰ οὐκ αἰ κατὰ δύσιν, θαλάμα λέγον.

D. i.

εκάτως πᾶν τὸ σκεπόμενον κρυφαῖόν ἐστι καὶ ὑπόφρον. ¶ Υπό-
 ξηρα. τὰ ἐκ πλατῆς εἰς μύρον ἠγμένα. ¶ Υποπηλαμύνη.]
 ὑποστυρόσασσα, ἀπελθοῦσα. ¶ Υποκρίσις.] ἀφίσιται
 καὶ ἀφίσιται. ¶ Υπέδωκεν.] ἀπὸ τοῦ κατώτερου. ¶ Υπομετρον
 ὀστέον.] ὑπὸν μόνον καὶ καθ' ἑαυτὸν γινώσκων. ¶ Υπὸ πλάτω.] τὸ
 κατώτερον καὶ ἀμύροντι τὸ ὑπελαύνειν εἰρημύρον.
 ¶ Υποκρινέω.] ἀπεκρινέω. ¶ Υποπτεῖν.] ὑποθῆαι, ἐ-
 Υποπηλαμύρον τὸ ὑποκείμενον ξύλον, τὸ ὄψι βάλανον, ὡς καὶ
 Φρυγίως ἐν κρότω φησὶ κείνη μισανήδω με ξύλον ὑποπε-
 τέρως. ¶ Υπὸ πλάτω.] ὑποβιβάζω. ¶ Υποπτεῖν.] ὑπο-
 νοεῖν. ¶ Υποφρονέω.] μετὰ κινεῖται. ¶ Υποφθαλμοί.]
 τὸ κοῖλον τὸ ὀφθαλμοῦ. ¶ Υπὸ πλάτω.] ὑποσφραῖς καὶ Εὐ-
 ελεπίδης ἐν Οὐδύποδι φησὶ, Οὐδύς ὑπελείπει ὑποκρινόμε-
 πω βίασιν. ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φύσιν ἢ γὰρ ἐν ἀφροεσιμοῖς καὶ ἐν ἄλλοις ἐπιδημῶν,
 ἢ δὲ ἐδραν δύσωδον πρὸς λέξιν. ἐν δὲ τῷ Περὶ φυ-
 σῶν καὶ ἐν τῷ Περὶ ἀρχαῖς ἰητικῆς, τὰ ἐν ἡμῖν πνεύματα.
 ἐν τῷ Περὶ γυναικῶν, τὸ ἐμφύσημα λέγει. ¶ Φακῶν ἐρέματα]
 ἀπὸ τοῦ διασημῶν. ἔτι γὰρ ἐρέματος κυρίως λέγει ὁ διχραδὴ
 ρηιδῶς κύαμος. ¶ Φλεβοδαῖδη.] φλεβοδαῖδη αὐτὸ ἐκάλει
 τὰ μὲν φλυαίαι καὶ πνευματώδεις τὰ εὐχρῆς ἀκρυνόμενα,
 ἄλλοι δὲ φασὶ μὴ δεῖν γράφειν φλεβοδαῖδη, ἀλλὰ φλεβοδαῖδη,
 ὡς εἶπεν τὰ μετ' ἀγγέλιος οἰδήματα. οἱ δὲ τὰ μὲν σφυγμῶν,
 οἰοῦνται φλεβοδαῖδη εἶναι, τὸ δὲ Ἰπποκράτης μισθ' ὅλας ὀνο-
 μάταιος ἀγγέλιος. εἶναι ἔν τῷ ἐν κινήσει καὶ ἐν τῷ ἄρα καὶ ὄντα.
 Φλέβας γὰρ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰς ἀρτηρίας ἐκάλεσαν. φησὶ γὰρ
 αὐτὸς, Ἦ αὐτὸ γινόμενα εἶναι μὲν ἡμῖν καὶ κατὰ τὸ κῆρ
 ὅτι παροξυνομένη ἀνευπνίῳ ποιεῖ, καὶ τὰς φλέβας δο-
 νεῖ καὶ τὰ εὐαί, καὶ πυκνότερον καὶ σφοδρότερον τὸ κίνη-
 μα ποιεῖ. φλέβας δὲ οὐ τὰς σινηθῆς λεγομένης, ἀλλὰ τὰς

ἄρτηρας ἀνόμασε. Ἐὸ Δημόκριτος δὲ φλεβοπαλίαν καλεῖ
 τὴν ἀρτηριῶν κίνησιν. ¶ Φλαῦρος. Ἰπποκράτους τὸ φλαῦρον
 ἐπὶ κακῶς ἴσθιαται. ¶ Φωνῶν καπέλλουσι. Ἄντι τῶ κα-
 πέλλουσι. Εἰλεῖν γὰρ τὸ βραχὺ καὶ συλκείειν οἱ ἀπὸ τοῦ λέ-
 γουσι· ὁ δὲ Βραχύς οὐ καλῶς ὀνομάσθη τὸν λέξιν πα-
 ρεῖκε κλημῆρας φησὶς, ὃ Ἰφάκας Διόσκουρίδης, Καπίλην φησὶν
 εἶναι τὸ καθεῖργον καὶ κατεκλείειν, ὡς δηλοῦσθαι τὸ βραχὺ
 τῆς φωνῆς καὶ μάλιστα ἀκουσθῆναι. ¶ Φολιχοῦδον. ἢ ἐφιλ-
 λῶδον καὶ λεωφοῦδον, οἱ γὰρ παλαιοὶ Φολίχας ἐκάλουν τὰς ἰσ-
 ρυῖδας βραχύτητας. ¶ Φλεμονὴ Ἰπποκράτους. ἢ ἰσχυρῶς
 συνάσσει γινώσκον. ¶ Φυξοῖ. οἱ ὀξυκέφαλοι καὶ σωματωπι.
 ¶ Φυλιδῶν. ἢ διήκων καὶ ἰσχυρῶν καὶ ἰσχυρῶν. ¶ Φαρμα-
 κῶν ἰσχυρῶν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἰσχυρῶν. ¶ Φρένας. ἢ ἐκάλουν οἱ ἰσ-
 χυρῶν ἰσχυρῶν. ¶ Φιλί. ἢ ἰσχυρῶν. ¶ Φολίδα χαλκοῦ. ἢ
 λεπίδα. ¶ Φαλαγγίται. ἢ ἰσχυρῶν. ¶ Φαρμακίσται. ἢ πλατυ-
 φθάλμοις. ἢ τῶν καλεῖσθαι Ἐπικλῆς τὸ σῆμα καὶ Νίχης.
 ¶ Φυλαί. ἢ ἐκαστέρων τῶν βράχων ὀρθῶν ξύλα ἐν οἷς ἄ-
 ξονες πετιέχον. ¶ Φοεινῶν. ἢ πυκνῶν φησὶν, οὕτως Δειπ-
 φαῖς ὁ γαστριμαρτυρῶν. ¶ Φλαῦρον ξυμῆσθεται. ἢ κακῶς ὀ-
 νασθῆναι. ¶ Φώδες. ἢ ἐστὶ μὲν ἡ λέξις δαυεμένη, καλῶς δὲ φώ-
 δας τὰ ἐκ τῆς πυρὸς ἰσχυρῶν, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψυχρῶν ἐν
 τῶν πυρὸς καὶ τῶν ἰσχυρῶν ἐπιφλοῦσθαι. ἢ ἰσχυρῶν
 δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς φωτὸς καὶ ἐρυθρῶν, ὡς Διοκλῆς ὁ καρύ-
 στος φησὶν, ὅτι δὲ καὶ ὀκταῖματα φοινικῶν, οἷον φώδες
 πετιέχον δαυεκάτου γινώσκον. καὶ Ἰπποκράτης δὲ φησὶ,
 Πρὸς τὸν μαρίλλω τῶν παιδῶν διρμαίνων οὐ πᾶνται,
 καὶ Δεσφοῦς ἐν Κωκάλω φησὶ, Παρέσο κατέσειθεν ἰμά-
 ρια, καὶ πετιέχον φώδες ἰσχυρῶν εἶχε τὸν χύμαυλον.
 ἔνιοι δὲ τὰς φλοκίδας ὀνομάσθαι. ¶ Φυξοῖσι. ἢ καὶ
 φυξοῖσι. ἔστι δὲ τὸ πᾶν ἢ πλάκωτων εἶδος, οὕτω καλου-

D.ij.

μύρων παρ' ἀπικοῖς, ὧ χρώνται εἰς τὰς θυαίας. ἔστι δὲ τῶν χη-
μαπόμοιων κάρδι. ¶ Φαρκιδῶδες. Ἰρύπιδῶδες. Φαρκίς γδ
λέγεται ἢ ῥυπίς. ¶ Φαιεῶς ἐλαίης. ἢ τῆς μὴ πεπίρου, ἧμὰ δὲ
ὠύσθητα βραχίαις.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Χ.

Χλωῶδες. ἢ χλωρῶ καὶ ἰκτερωῶδες. πιπιῖται ἢ λέξις ἀπὸ
τῆς χλόης. ¶ Χάελτες. ἢ αἱ χαρά, ὡς καὶ Σοφοκλῆς
ἐν Ἡερίᾳ· μέμνηται καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ Πτελθεῶν.
φησὶ ὅτι αὐτὰς κληθεῖσιν ἀπὸ μὲν τῆς χηρᾶς, Χάελτας. καὶ
γδ πολλὰκις οἱ πιπιῖται τὴν χηρᾶν χροῶν καλῶσιν. ἐνίοι δὲ χη-
ελτας εἶπον τὰς πιθανότατας· λέγοντες ὅτι ἀρχὴν αὐτῶν οἱ ἀπικοῖ-
καὶ τὸ ἀπικεῖν Ἀχαιεῶν λέγουσι. ¶ Χλωρός. ἢ χλωεῖαισις.
¶ Χέδροπα. ἢ τὰ ὄσφρια οὕτω καλοῦσιν οἱ ἀπικοῖ. ἐνίοι δὲ
δὲ τὰ κηρᾶφοιοι κέδροπα. Ἀελεφαῖης δὲ ὁ χημμαπικὸς
δὲ τὸ δὲ χηρᾶφον, φησὶ χέδροπα τὰ παρ' ἄλλοις ὄσφρια. εἶρη
ἢ γὰρ ὄσφρα τὸ τῆ χηρᾶ αὐτὰ δρόπεαχ, ὡς καὶ Νικάνδρος ἐν
Γεωργικαῖς φησὶ, Χειροδρόποι δὲ ἢ αὐτὰς ἀνθὺ δρεπανοιο
λέγουται. ¶ Χημεῖον. ἢ χαλκοῦ ἀγγεῖον, ἢ ἄρμεμον. ¶ Χη-
ραδρωδέσιν. ἢ ἢ τὴν τελευτώδεσιν. ¶ Χηραδραὶ γδ λέ-
γουσι οἱ τελευτώδες ὄσφρα. ¶ Χοληρόν. ἢ χηλῆς ἀχρόν. ¶ Χρη-
τῶς. ἢ καλῶς. ¶ Χέλωμα. ἢ χηλασμα φησὶν Ἀπολλόδω-
ρος. ¶ Χημαιζήλου. ἢ Ἰαπινῆς. ὡς καὶ Νικάνδρος ἐν Θη-
εακαῖς φησὶ, Φερίωσται δὲ ἐπίοικε χημαιζήλοιο κοῦζης.
¶ Χηλαίης. ἢ Ἰακίνα ἰμαίπα. ¶ Χείαι. ἢ Ἐπικλῆς φησὶ ψυ-
χηῖν ὄρτως. χείαι γὰρ εἶσιν ὑποδήματος χημαικίαι εἶδος.
κατὰ φησὶν Ἐρατοδίνης καὶ Καλλίστρατος ἐν Σιμυμίκτωι.
¶ Χέλισκον. ἢ βυβλίον. ¶ Χειρονάκται. ἢ χροπύχαι.
¶ Χηραμίδα. ἢ τὴν κοίλῳ κόχλω, ἢ Μύακα καλοῦσιν.
ὄσφρα τὴν Χηραμὸν δὲ εἶρηται, ὅς περ' ὄσφρα κοῖλος ὄσφρα, ὡς καὶ
Νικάνδρος ἐν Θηεακαῖς φησὶ, Τοῖς δὲ χηραμῶ κοῖλα καὶ

ὀλιγορέας ἄνας. ¶ Χυτλάζηται θ΄φριτα.] γύψα γδ' λέγονται ἅμα πολλοῦ ὕδατος καὶ ἤαιου ἀλείμματα.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Ψ .

Ψ Αυσόμρον.] ἀπίόμρον. ¶ Ψάγδαξ.] μύρου εἶδος, οὗ μέμνηται καὶ Εὐπόλις ἐν Μαδεία.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Ω .

Ω Ἰζα.] ἀτέωζα, ἔπειμον. ὡς καὶ Ομηρος φησὶ, Πᾶσαι δὲ αἰγῆωντο πύλαι, ἐκ δ' ἔασυτο λαός. καὶ πάλιν, Ωἰξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο. ¶ Ωρέοντα.] χροίζοντα. Ωρος γὰρ ὁ χρόνος, καὶ ὠρογράφοι οἱ αἰεὶ χρόνου γράφοντες. ¶ Ωπίδα καὶ ὠπίδος.] ἑκατέρως γὰρ γράφεται· ἐστὶ δὲ ὀρνέου εἶδος, ὃ πλεῖστον μαλίστα ἐν Σράκη καὶ μακεδονία βρέσκεται.

Γ Α Λ Η Ν Ο Υ Τ Ω Ν Ι Π -

ποκράτοις γλωσσῶν ἐξηγήσεις.

Τὸ πρῶτον.

Α Σ παρ' Ἰπποκράτει γλώσσας, ὡς Τὸ ἦρα, βε
 λήντι τοῖς βραχέτεσσι ἡμῶν ἐξηγήσασθαι,
 πρῶτον μὲν ἰσθμίουσιν, τοῖς τοῖσιν ὅτι δὲ μὴ
 μασιν ἰσθμίουσιν ἀλλήσιν, ἀλλήσιν ἢ τομῶν ἐστὶν δέ,
 ὡς αὐτὸς ἐκέλευσας, ἢ ἄξις τῶν λόγων καὶ τῶν ἡγεμονιῶν
 τῶν ἄξις ἀφ' ὧν γλώσσαι τῶν ἀρχαίων ἐχούσι· πρῶτον γὰρ
 διοεσάμενοις ἡμῖν ὅτι διαφέρει τὸ πᾶσαν ἐξηγήσασθαι ἢ
 Ἰπποκράτει λέξιν, τὸ τὰς γλώσσας μόνας. ὅσα τοῖσιν ἡγε
 ὄνομαζ' ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἰσθμίουσιν, ἢ οὐκ ἐπὶ
 ὅτι, πᾶσι μὲν τοῖσιν γλώσσας καλοῦσι, καὶ τοῖσιν ἐξηγησά
 μενος ἐρχομαι. ἢ ἄλλα πάντα ὅσα ζήτησεως μὲν ἔχ' ἡγε
 ἰος πρῶτον δέεται, σιωπῶν δὲ ὅτιν, εἰς τὰ δὲ κατὰ τὰς ἡγε
 ἡγεμονιῶν αὐτῶν ἐξηγήσας ἀμείνον ὅτισιν ὅτισιν. ἢ εἰς τὸ
 ἢ κρίσις, καὶ πᾶσι τὸ ὅτιν, ἢ τὸ ἀρχαίως, καὶ εἰς ἢ ἐπ' ἀκρῶν
 ἀξία, καὶ πᾶσι ὅσα τοῖσιν αὐτῶν, λόγου μὲν παμμύκων εἰς ἐ
 ἡγεμονιῶν δέεται, σιωπῶν δὲ ὅτιν οὐδὲν ἡγεμονιῶν ἢ βίος, καὶ βρα
 χύς, ἢ τέρη, ἢ μακρά, καὶ κμρός, ἢ ἔξυς, καὶ τῶν καὶ τῶν
 ἐνια δέεται τοῖσιν ἐξηγήσεως. ὅτιν ἐμοίγε, ἢ δαυμάζην ἐπὶ λ
 δε ἡγεμονιῶν ἐξηγήσασθαι τῶν Ἰπποκράτει λέξιν ἐπαγε
 λαμῶν, εἰ μὴ σιωπῶσιν ὅτι πλείω πρῶτον λέγουσιν ὧν διδά
 σκοῖσιν. πλὴν γοῦν βιβλία Διοσκουρίδους γράφει, οὐχ ὅ ἐ
 πικληθεὶς Φακᾶς, ὁ Ηροφίλειος, δὴ ὁ νεώτερος ὁ καὶ πατε
 ρας ἡμῶν, ἔχ' ὅπως τὸ ἡμῶν μέρος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ πλείον ἢ τῶ
 ἄρτον ἐξηγήσασθαι τῆς ὅλης λέξεως. τῶν μὲν γὰρ πρῶτον τοῖς
 ἄλλοις καὶ δὴ τοῖσιν ὅτι δὲ μὲν τῶν καὶ ὅλον πεπλημμελένη
 τῶν τὸν λόγον, ὀνομάτων τε ἀφεσάτωι μνημοσύνην, μὴ ὅτι

πολλῆς ἀλλὰ μὴδὲ ἐλαγίστης ἕξηλίστως διομβραν, καὶ ἑὺ-
 πων αὐτῆς πλειονάμιν. ἰαυτὰ περὶ οὗ ἡμεῖς περὶ δὲ δωμῶν, καὶ
 περὶ ἑὺπων ἐπὶ τὸ διομβραν πλὴν ἰδέσθαι ἐκάστου φυτῆ καὶ βο-
 τανῆς, καὶ ἑὺ μεταλλοδωμῶν ἢ δὴ ἢ καὶ ἑὺ ἰχθυῶν καὶ ἑὺ
 ζῶων ὅλων ὅσων ἂν ἐκάστω τῷ μίμνησθαι ὁ Ἰπποκράτης,
 ἂν περὶ Διοσκουεῖδος ἐκ αἰδίουται μεταγράφων δὴ τῆ Νίχου
 περὶ Παμφίλου ἢ Διοσκουεῖδος περὶ ἀναξαρξείως, καὶ περὶ ἑὺ-
 πων Κερσίου περὶ Θεοφρασίου, καὶ Ἡρακλείδου περὶ Θερασίου
 του, καὶ δὴ ἄλλων μυρίων. ὅσα δὲ καὶ πολλῶν ὀνόματα διομβραν
 γνωσμοπατων, καὶ ἄλλων ὁμοίως ὁμοφωμεσίων, ἀ μὴδὲ ὀνο-
 μάτις ἀγροησίων. αὐτὰ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἑξηγησασάντων
 ἀμφοτέρων ἐπέκειντο ἑὺπων ἑὺπων περὶ αὐτὰ, τὰς γλῶσ-
 τας ἂν ἑξηγήσασθαι μόνως, ὡς περὶ Ἡρόφιλος ἐπίησε ἢ Βρα-
 χίως, Δεισάρχου περὶ γραμματικῶν τὸ πλῆθος αὐτὰ ἑὺπων
 ἐξ ἑὺπων ἀβροίοντος, ὡς φασιν. ἡμεῖς δὲ, ὡς εἶδα, πλείω
 καὶ κείων ἐκείνωντες, ἐν ἑὺπων ἡμεῖσιν ἐχομεν. ἂν ἑὺπων
 εἰ βουληθεῖς, καὶ αὐτὰ διὰ μακροτέρως διεξέδου σιωπῆ-
 μὴ ἑὺπων ἢ τὸ κεκρίμενον καὶ δὴ ὀνομάτων ἑὺπων μακρῶν ἑὺπων
 μνημάτων ὅσα διεξέδου, ἀξιώσαντες ἑὺπων κεφαλαίων ἐ-
 χῆν, ὁ λόγος δὲ δὲ σύγκειται, περὶ καὶ οὐ μόνον ὅσα εἰς ἀγροί-
 παλαιῶν ἑὺπων ἀρχοντα σιωπῆσθαι ἑὺπων ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ ἑὺπων
 ἑὺπων, ἀλλὰ καὶ ὅσα κατὰ ἑὺπων ἑὺπων αὐτὸς ἐποίησεν ὁ
 Ἰπποκράτης, ἢ μεταεικὼν ὅσα τὸ σιωπῆσθαι, ἢ ἑὺπων περὶ
 ἑὺπων, ἢ τὸ σημαῖνον ἑὺπων ἑὺπων. ὅτι τὸ ἐπισημαῖνον ὀνομα-
 τὰ πολλὰ ἑὺπων ὀνομάτων αὐτῆς, δὲ δὴ καὶ τὰ ἑὺπων ἑὺπων καὶ περὶ
 ἑὺπων ἑὺπων, ἐν ἑὺπων περὶ ἀρχῆς κομωσῆσθαι διείξαμε δὲ
 ἂν ἑὺπων καὶ νῦν διὰ βραχέων ἐπὶ ἑὺπων ἑὺπων, ὀλίγων
 ἐχόντων γνωστικὸν ἐναρξέστερον, οἷον μὲν ἢ ἢ γλῶσσι ἀδῆν,
 οἷον δὲ καὶ τὸ ἑὺπων πλείστον αὐτῆ, τὸ γινεῖσθαι ἑὺπων
 ἑὺπων παλαιῶν. νομίζω δὴ σοὶ τὰ ἑὺπων Δεισφάνους ἀρξέσθαι,

D.iiij.

ἔα δὲ ἢ Δεταλέων ὠδὲ πᾶς ἔχοντα. πρὸς ταῦτα Ἰο-
 λῶν Ὀμηρογλώπη ἕτι καλοῦσι κόρυκα. πρὸς ἄλλαι γὰρ ἐν
 οὐκείνῳ τῷ δράματι ὁ δὲ δῆμου ἢ Δεταλέων πρὸς βύ-
 ρης τῆ ἀκολάστῳ ἕει, πρὸς τὸν μὲν κόρυκα πῖ ποτ' ὄβιν ὄβη-
 γήσασται, μὲν δὲ τὸ ἕ καλοῦσι ἀμυγδαλίαν καὶ κάρυα καὶ κί-
 νος μύρτοι δὲ πρὸς ἄλλαι τὸν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξωσι γλωτ-
 τὴν εἰς δίκας διαφερούσας αἰδέ πω. ὁ μὲν οὖν σὺς, ἐμὸς δὲ
 εἶα ἀδελφός, φρασατο πῖ καλοῦσι ἰδοῦσά τε. ἐφεξῆς πρὸς
 βόηει, ἕ ποτὲ ὄβιν τὸ δὲ ποιεῖν. δὲ ὡν δῆλον ὡς ἢ γλώπη κα-
 λαμὸν ὄβιν ὄνομα τῆς Ἰωνείας ἐκπεπικώς. ὁ πὲρ καὶ
 αὐτὸς ἕκαστος πρὸς λόγους ἐχόντων ἢ ξίης ποιεῖν ὄνομα κα-
 ρα, δηλοῖ μὲρ καὶ Ἀνητῶν ἰκαυῶς, ὅς γε ὅπως αὐτὰ ποιε-
 τὸν ἐκ δὲ δάσκει. δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς εἶα ὁ Δελιοφανὴς ἐν
 ταυτῷ δράματι δια τῶν δὲ ἀγίς, ὁ ρέλη, καὶ μύρον καὶ ταινία.
 εἶτα ὁ πρὸς βύρτης ὄπικαπῶν ἢ δὲ ἰκαυῶν. τὸ πρὸς ἰκα-
 σισράσθ. πάλιν δὲ αὐτὸ ἕ ἀκολάστῳ ἕως εἰπέτης, ἢ
 μὲν ἴσως οὐ καταπληγῆ τῆ χροῶν. ἐ τὸ ἕ ὁ πρὸς βύρ-
 τῆς ὄπικαπῶν ἐρεῖ, τὸ καταπληγῆ ἕπο πρὸς ἕ ἢ ῥητορῶν.
 εἶτ' αὐτὸς οὐκείνου φάσθαι, ἀποβῆσται Ἰο ταῦτα πῖ ἕ ῥήμα-
 τα. πάλιν ὁ πρὸς βύρτης καὶ τὸ σκώπει, παρ' Ἀλκιβιάδου
 τὸ πρὸς βῆσται, καὶ μὲρ γε καὶ ὁ ἕ ὁ δὲ πρὸς παυόμενος ἢ
 δὲ αἰδομένους τὸν γέροντα, φησὶ, πῖ ἕ ποτε μαίρη καὶ κακοῖς
 ἀδραε λέγοις καλοκαρδίαν ἀσκοῦντας. εἶτα ὁ πρὸς βύρ-
 τῆς, οἶμα ἢ Θεασίμα καὶ τῆς ἕ τῶν ἢ ἕ μνηστῶν περὶ ε-
 ται. δῆλον οὖν ἐν τῶν οἶμα ἢ ἕ γέρονται ὡς εἶπον, ἕ
 ἕπον ἢ γλωτῶν, ἢ τὸ καὶ πᾶσι ὄνομα τῆς ἐκπεπικώς
 τῆς ὄπικαπῶν ἢ ἕ τῆς ἢ τὸ ἕ μνηστῶν πρὸς ἕ τῆς ἢ
 παλαιῶν μὲν πρὸς δὲ χθέντος ὅπως εἰς ἕ σιωπῆται. ἕ τῶν
 οὖν καὶ Ἰπποκράτης ἕ μὲρ ἐκ ἢ ὄντων ἢ σιωπῆτος ὄνομα
 πρὸς λαμβάνει, τῶν αὐτὸς ποιεῖ, τῶν καὶ ἕ τῆς σιμανηστῶν

ὑπαλάττει, καὶ δὲ κερσον ἔχασον αὐτῶν ἵμας ἐξηγήσεται μὲν
 ἑβραίων, ὅταν γὰρ φάινεται τῷ νῦν ἔθους ἐκπεπρωκός.
 οὕτως οὐκ εἰ καὶ πρὸς ὀνόματις φυτῶν, καὶ ζώων, ἐκ πόλεως
 ἀσφῆς ἰκανῶς εἶπεν, ἐκ πῦτό σοι ἐν ταῖς γλώτταις ἐξηγησώ-
 μεθα, ἐκαστοῦ τῶν ἑσώμεθα ὡς μὴ σοι μόνον ἀλλὰ ἐκ
 τοῖς ἄλλοις τοῖς πᾶσι παρῶνται ἑσώμεθα μεμαθηκῶσι χηρῶν
 εἰσὶν τὸ βιβλίον, εἰ δὲ πρὸς οὐκ οἶδεν τί ποτ' ἔστιν, ἀνεμῆσθαι,
 ἐκ ἀπὸ παρῶν καὶ ἀμφω, καὶ ἀμφίεσμα, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα τοῖ-
 αὐτὰ, παρῶν Διοσκουρίδην τε ἐκ τοῖς ὁμοίοις ἀποπέμφθαι,
 ὡς ἐν ἀξιοῦντες οὐδὲ τῶν παρῶν διδάσκειν, διωρησμένου
 δὴ παρῶν πρὸς ἑβραίων, πρὸς λέξεις, εἰρημῶν δὲ καὶ ὁ-
 πηχῶν ἀποδείξω, αὐτὸ μόνον ἕξι ὅσα χαφῶναι σοι τὸ
 κεκριμῶν τε καὶ ἀποδείχθαι ἡμῖν ἐν ἑτέροις, ὅτι πᾶσι
 ἐξηγήσῃ ἡδὴ τῶν γλωττῶν ἀφ' ἑσώμεθα, πρὸς τῶν Ἱπποκράτει
 ἑβραίων βιβλίων ἐκλέγοντες αὐτὰς, ἐκ ἑβραίων ἡδὴ
 ὁσίων μόνον, ὅτι δὲ πολλὰ ἑβραίων ἑσώμεθα, ὡς ἀνεμῆσθαι,
 ἐκ τῶν παρῶν εἰσι γράμματα, καὶ ὅτι μὴ δὲ μίαν ἡμῖς γλωτ-
 τῶν παρῶν, αὐτὸ διδάξει τὸ βιβλίον, ὡς παρῶν καὶ ὅτι
 καὶ πᾶσι χεῖραν τὸ λόγῳ, ποτὲ μὲν ἑσώμεθα ἀφορῶν αὐτῶν
 πᾶσι ἦσαν ἐξ ἧς ἂν ἐξηγησώμεθα πᾶσι γλωττῶν, ἐκ πλείους
 δὲ ἑσώμεθα, ὅταν καὶ χεῖρας ἐκείνης ἐκπέμφθαι ἐστὶν
 παρῶν πᾶσι ἐξηγήσῃ.

APX H

ἑσώμεθα ἀφορῶν αὐτῶν πᾶσι ἦσαν ἐξ ἧς ἂν ἐξηγησώμεθα πᾶσι γλωττῶν, ἐκ πλείους δὲ ἑσώμεθα, ὅταν καὶ χεῖρας ἐκείνης ἐκπέμφθαι ἐστὶν παρῶν πᾶσι ἐξηγήσῃ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Α Γκυλιδανόν | αίνυλλω έχον. έρη. | έπί κυρίωματος.
Α Γκυρομήλη | άγκυρον.
 Αγγλεις | πέ μωεια τω σκοροόδου τής κεφαλής.
 Αγγλή | ή εν τωις όφθαλμοίς υπόλευκος ούλη, κατά τω έπι
 τω μείζονι Προρήπηκω· και οι λευκανήζοντες έπίπα-
 ροι, ώς εν Κωια καις περιγράφονται.
 Αγγρή κολοκύνθη | ή κολοκυνθις, ώς και Κεράβιας & Διοσκ-
 ουειδης και Γάμφιλος.
 Αγγροφον | άρενόν. Αγγρά | άδενή.
 Αγγρόμωρος | πηγρόμωρος. ¶ Αδάξιαξ | άδαμιαξ κηνησιμωδώς.
 ¶ Αδλωέως | άφροντίστως.
 ¶ Αέτωμα | πείς ύψος διατεταμένον τής όρφης ώς άφρτεί-
 ¶ Αθέλγεται | παρ έπται, διεκλύεται. (ζωιον).
 Αθήρ | τώ, τε τής κριθής οξύ, ώς εν τω διευτέρω Περί νου-
 σαν τω μικροτέρω και τώ εν τή ακείδι πάγωνος τώ άκρον,
 ώς εν τω πέμπτω έπι Επιστημιών.
 Αθάρκεις | ό μη μαθύων.
 ¶ Αιγόμεσες | έσθρ και βοικόμεσες και ήλις.
 Αιγύπτιον έλαιον | έσθρ αυτί και λουσι και μωρος. οι μωροι πα-
 λαμοί τής και και κίμινον.
 Αιγύπτιον έλαιον λευκόν | τώ έσθρ ήρι κριμών σκελαζόμενον,
 έσθρ και κριμινόν τε και σουσινον έλαιον ωνόμασαι.
 Αιγύπτιον μύρον λευκόν | έσθρ και Μενθήσει ωνόμασαι,
 σκελαζόμενον έσθρ τε κριμών κ' αρωμάτων. έσθρ τούτο και
 μύρον, εν έλαιον, περισταζοράεται. τώ έσθρ αυτί και Κελ-
 νόμωρον και Σουσινον μύρον ωνόμασαι.
 Αιγύπτιον μύρον | τώ έσθρ τής αιγυπτίας μωρον άκαήθης τω
 έσθρ και Μετώπιον ωνόμασαι.
 Αιγυπτιών συπτηεαν | ήν δή κ' Σησών και Τελχετήν άνομά-
 ζομεν.

Αἶμα] σημαίνει ποτὲ ὄρα τῶν Ἰπποκράτει καὶ τὸ εἶος, καὶ
ὄρα πολλοῖς ἄλλοι παλαιῶν.

Αἷσταλη] ὄρα καὶ Διγνίς.

Αἷτισπικόν] ὑποκοιστὸν τὸ κίμωτον.

Αἰδύλικες] οἱ ἐπιπλήεις τῶν δέρματος σκωσιταῖ μύροι κίμωτοι, ὁ-
μοιοὶ τῶν ἀπὸ τοῦ πυρός, ἀπὸ τοῦ αἵματι ὀνόμασι λέγεται, καὶ
Αἰθυλικὸς δὲ αὖθις ἐκ τῶν ὁμοίων, ἀσὶ πολλοὶ
ἄρα σκωσιταῖ μύροι Αἰμάλιπα.

Αἷματφλοβοισάσες] οὗτα μύροι οἱ ὄρα τῶν Διισκουρίδων
ζεάφοισι, ταῖς ἐπιπλήεις τῶν ὑποκοιστῶν αἷματι πρὸς τῶν
μύροι δηλοῦσται, ὅτι καὶ ἀλλὰ χροὶ φησὶν, Ἐν τῇσι φλέξέ-
σῃσι αἰμορραγίαι γίγνεται ἀρεπὸν, οἱ πλείους μύροι ζεά-
φοισιν αἷματφλοβοισάσες, καὶ δηλοῦσται νομίζουσιν ὅτι τὸ
ὀνόματι ταῖς πλήρεις αἷματος κεκυρτωμένης φλέβας.

Αἱμάκέρχα] ἐπὶ αἷματος ἐκχέσθαι κέρχον ἐμποιοῦσται. Ἦτο
δὲ ὄρα δὴξίς τις ὑποκοιστῶν ἐπιπλήεις καὶ τῶν βραχί-
ων ἀρτηρίων.

Αἱγιάτης] ὁ ἀπὸ αἵμου τῶν ὀβρακηνόλεως, τὸν δὲ αὐτὸν ἐ-
αἷτισπικόν ἐστὶν ὅτι καλεῖται.

Αἰολᾶσται] τὸ ὄρα πλάζεσται καὶ πλαιᾶσται.

Αἰών] ὁ βίος.

¶ Ακαλήφη] ἡ πτερ καὶ κνίδι.

Ακκα] τὰ ἰατὰ, καὶ τὸ ἀκκα ἡ αἷματι.

Ακκίεσται] ἀδία φθορῆς.

Ακίς] οὕτως ὀνομάζεται τὸ σίδηρον τῶν βέλεις.

Ακόνιτω] ὅν τῶν φροσκειμῶν τῶν Γεελ διαίτης οὕτως ὀνό-
μασι τῶν ὄρα, ὡσαύτως δὲ αὐτῶν καὶ ὁ Θεόφραστος ὅτι
τῶν φελ φουτῶν ὄρα δὲ.

Ακουσα] πηλιρωμῶν. Ακράλεα] ἀκρεα.

Ακρέσπερον] ἀκρεα ἐσπέραι, ἵεσι φροστῆς καὶ ἀρχομῶν.

- Ακρητων] τὸ ἄκρατον οὕτως ἐπὶ ὀνομάζεται καὶ τὸ ἀμυγρὸν ἐ-
 πέρου, καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν ἔχει τὸ ἄκρον εἰλικρινῆ.
 Ακρητοχόλοις] τὸ ἄκρατον ἀθροίζοντας χολίω. Ακρη-
 τόχολον] οὕτως ὀνομάζεται ἐν πᾶσι τὸ ἀκρόχολον.
 Ακρητον πάχος] τὸ ὅτι ἀδιάκριτον, εἰρηται δὲ ἐν τῷ Περί ἐ-
 βδωμάδος ὅτι τὸ μὲν τὸν κόσμον ἢ τοὺς ἀπείρου, ἢ ὅτι ἀ-
 διαπυτωθεῖ κενός.
 Ακρόπλοια] τὰ ὀπιπλοῖα ὅτι ἐπὶ ἄκρου ἐμπλέονται οὕτως
 δὲ καὶ οἱ ἀκρόπλοιοι.
 Ακροσπίς γλωσσά] οὕτως εἰρηται ἐν τῷ ἐβδωμῶ ἢ ἐπὶ Ἐπι-
 δημίων, ἢ ὅτι ἄκρα ἐαυτῆς μὴ ἔχει πύσσιν, τρυπέσι ἢ ἀ-
 διάσφρατες ὑπὸ δυσκινησίας.
 Ακροσπίς] τὸ ὀπιπλοῖον μεταβεβληκός.
 Ακρόψιλον] τὸ ἐπὶ τῷ ἄκρου ψιλόν, τρυπέσι γυμνόν.
 Ἡ Αλαία] φθίσις οὕτως ὀνομάζεται ἐν τῷ Περί τῶν κῆρυ
 ἀθροιστῶν, ἢ ὅτι πυφλή καὶ ἀόρατος.
 Αλαπίης] ὁ δὲ Αλαπίων χολίον δὲ ἐστὶ τὸ θράκην τῶν Αλαπίων
 Αλατρες] αὐτὴ τὴν οἰσθρῶπι οἱ τὰ ἄλλα ἐργασάμενοι, καὶ
 οἱ πηροὶ αὐτῶν δάμοτες.
 Αλγηματα] πολλάκις καὶ κατ' αὐτὴν τὸ νοσήματος ὀπιφέ-
 ρει τὸ νοσημα, καὶ τὸ ἀλγὴν ὁμοίως, ἀπὸ τῶν νοσῶν καὶ
 πάθων, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἀπ' αὐτῶν.
 Αλεάζειν] θερμαίνεον.
 Αλιον ὕδωρ] τὸ ἠθροισμένον ἐξ ὁμέρου ἀθροῦ.
 Αλείον] ἠθροισμένον, ἀθροῦ.
 Αλεξήτεια] βοηθήματα, καὶ ἐπὶ Αλεξάσαι, βοηθεῖν ὄειν.
 Αλέοισιν] ἀθροῖσι. Αλειφα] ἔλαιον, ἢ σίαρ.
 Αλέως] ἀθροῦς. Αλεόπτα] ἀθροιστῶν.
 Αλητέωσι] πλανητῶσιν. εἰρηται δὲ καὶ πᾶσι τὴν ἄλλω.
 Αλητῆν] ὕμαζεν. Αληξίς] ἡ ἴασις.

Αλθίσκειν | ὑγιαίνει. Αλκαρ, βοήθημα.
 Αλλογοῶν | ὁ ὠδυσφρονῶν, ὁ ὅστις ἄλλα γνώσκων ὡδυσί πα
 ὄντα. οὕτω δὲ ἔκ τὸ Ἀλλοφρονήσας εἰρηται ὡδὺς αὐτῆ.
 Αλλοῖσθηπύται | ἄσπετα ποικίλως.
 Αλλόκοτον | ἀσάφες καὶ ἀγνώστον.
 Αλλοφάσωντες | ὡδυσπύοντες, ὡδυσφρονοεῦτες.
 Αλαός | ὁ πφλός. Αλικόν | ἀλμυρόν.
 Αλύζει | ἄσπερεῖ, ῥιπιάζεται, οὕτως δὲ καὶ τὸ ἀλύζει ὅπι πὸ
 μέλλοντος εἰρηται.
 Αλυσιον | ὅσθρ καὶ ἀλισίον πα καὶ ἄσπερει, ὁ δὲ καὶ ῥι
 πιασιον καλοῦσι. καὶ ἡ ἀλυχή δὲ ταιτὸν τὸ π.
 Αλφίτα | οὐ μόνον τὰ ἀπὸ ῥῆς κριζῶν οὕτως καλεῖται, εἰ π
 γὰρ τῆς ὡδὺς τῆς Γυναικίων ἀλφίτα πύρινα εἰρηται.
 εἰ τε τῆς Περελίου ὡδὺς δευτέρω τῆς μείζονι, ἔκ φακῶν ἔκ
 ὀρόων πεφρυμείων ἀλφίτα ἔρηται παντὶς ἀληθεσμέ
 νου καρποῦ τὸ σύμμετρον τῆς μεγέθους θραύμα ὀνομάζει.
 τὰ μὲν γὰρ μείζω κρέμα, τὰ δὲ ἐλάττω, ἀλβυρα.
 Αλφίτα ὡδυσκόνια | τὰ ὡδὺς τῆς τῆς κρόνου γαστρῶς, ταιτέσι
 τὰ ὅτι ῥῆς νέων εἰ π ἔκ ἀπαλῶν κριζῶν κρόνος γὰρ πος ὡ
 ῥῆ ἀλασιν εἰ π ἔκ νεῶν ἴσεται, καὶ μάλαται ὅτι ἐπὶ μέροις γού
 ραις ζύλοι ὀρδῶν, ἐφ' ᾧ συμπήν) οἱ καρποὶ κρονοειδῶς.
 Ἀμαλδιώεται | αὐτῶν σιμήθεις, τὸ ὅστις ἀφανίζεται, καὶ τὸ
 ὅστις ἀμαυροῦται κατὰ ὡδὺς ὅτι τῆς δευτέρω ῥῆς Γυναικίων,
 ὀμματα ἀμαλδιώεται.
 Αμαλῶς | τὸ, πὲ ἀπαλῶς, ὅσθρ ἴσση δειάται τῆς μετρίως,
 ὡς ὅτι τῆς Περελίου ὡδὺς, τὸ δὲ ἀμαλῶς ἐπαλλέοισι ἔκ
 τὸ ῥαδίως, ὡς ὡδὺς ὅτι τῆς ὡδὺς τῆς Περελίου ὡδὺς τῆς μείζο
 νι, καὶ πῶσι ὀφθαλμοῖσι οὐχ ἀμαλῶς ὄρα. ἔκ ὅτι τῆς δευ
 τέρω μείζονι, καὶ σιπία οὐχ ἀμαλῶς ὡδὺς σίεται.
 Αμομηλίδας | εἰ δὲ π μεσσίλου πλείων ὅτι Ἰταλία γιό

ιδρον, ὡς καὶ Διοσκουεῖδης λέγει, πῆρες δὲ τὰς ὀπιμολίδας φασι εἶναι μῆλα σμικρὰ ἄγρια.

Αμβή | ὀφρυώδης ἐπιπλάσις.

Αμβλυωσμός | ἢ τῆς ἐκτροφῆς, ὡς καὶ τὸ ἀμβλύσκεν. ἀλλὰ καὶ δὲ καὶ ἀμβλυωπία, ὡς ἐν τῇ μείζονι Προρρηκῶ.

Αμβλυωπώτερος | τὰ ἀμβλύτερον ὀράμεθα, τούτῃσιν ἀμώδρότερον.

Αμύραν | ἀφαιρῶν ἐλαμύρων. Αμύρων | ἀφαιρῶν.

Αμῆ | κατά πνα ἔσπον, ἔκ πνος μέρους, μετερίως.

Αμύρας | ὀκπαζίας, ἀμύζας.

Αμοίη | οὕτως ἐν τῇ κατ' ἰσχυρίαν Διοσκουεῖδης γράφει, ἀμοίη ὅπ πτέξει ὡς γλαζαν, ὀκκλίνει ἐς τὴν αὐξήσαν ἐδοάπλασιν ἢ ὀκκλίων ποιήσεται. οἱ δὲ ἄλλοι γράφουσιν, ἀμοίη. φησὶ δὲ Διοσκουεῖδης τὸ ἀμοίη, μετερία εἶναι, ὑδρότερον δὲ οὐδὲν ὡς γράφεται.

Αμύσι | ἀφροάς, ἢ τὸ μύσαι πῆς χεῖλεσι.

Αμφιβραχίων | ἢ τῶν παρ' ὀσμῶν καλεσμένων χερίων.

Αμφιδέαι | τὸ σῶμα τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἀκρον, ὅθεν καὶ σικίας χεῖλεσι ἔσκε. καὶ μεταφορᾶν ἀπὸ τῶν γυναικείων ψυλίων ὠνομασμένων, ἃ καὶ αὐτὰ ἀμφιδέα καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ ἀφελαμβάειν ἐν κύκλῳ καὶ οἶον ἀμφιδεῖν.

Αμφιδέξιος | ἢ ὅτι ἀμφοτέρωθεν δεξιά, τούτῃσιν ἢ ἀμφοτέρωθεν τῆς χερσὶν ὡς δεξιά χρομῆν. τῶν τῶν καὶ ὁ ὡς ποίηται Περεδέξιος, οὕτως δὲ ὁ Ἰππώναξ ἔλεγε, ἀμφιδέξιος τῶν εἰμι, καὶ οὐχ ἀμφοτέρων. πῆρες δὲ ἀμφιδέξιον ἀκούουσιν, οὐ καλῶς, τὴν ἐν πῆς δεξιῶν μέρεσι τῆς μήτρας κνομιδῆν.

Αμφιμήτερον σημαίνει οὕτως ὠνόμακεν ἐν τῇ β' ἢ Ἐπιδήμων. τὸ δηλωτικὸν ἢ τῶν μήτρας ὀκκλίων.

Αμῶς | καταΐνα ἔσπον, ἐκ πνος μέρας, μετεῖως.
 Φαταγιῶνα | μεταπίσαι, μεταδιδάξαι.
 Ανάκταρ | εἰς τὸ αἶμα μέρος, ὡς φησὶ Επίκραρ, ἐς τὸ κῆτω,
 ὡς ὀρέων.
 Ανακαίουσιν | ἀκαπιδῶσιν. Ανακῶς | φιλακπῶς.
 Ανακαχῆ | ἀόχη, ἀναβασαξίς.
 Αναλδῆς | ἀΐφρον, ἀναξές.
 Ανάλμυροι | ἀαλοι ἢ οὐχ ἀλμυροί. Διοσκουρίδης οὕτως,
 διαρωιῶτες δὲ ἀναζνώσκοισιν οἱ πολλοί.
 Αναλπν | πῶ, τε χλωεῖς ἀλῶν καὶ οὐχ ἀλμυρόν.
 Αναπλάξεις | βλαπλάξεις.
 Αναποῆσαι | ἀνατῆσαι, οὐκ τῆσαι.
 Ανάρρινον | πὴν δὲ γὰρ ῥιπῶν καλίσουσι ἰόν, ἔνιοι δὲ διαμρῶ-
 σιν, ἀνὰ ῥινοῖ ἐξ, ἀπὸ τὸ δέρμα.
 Αναυδος | βλαγῆσται ἀδύατος, ἀφανος δὲ, ἀφαντεῖν μὲν δὲ
 νάμδος. ἐν τῷ σπλάγι φησὶ. Ἐπιδημῶν ἐφεξῆς ἀλλήλων
 ὅπῃ Πυθίανος εἶρηται. οὕτως ἐχῆ τὸ ἀσθῆ τῷ ποιητῆ
 ὅπῃ τὸ ἴππου, Αὐδῆσται ἢ ἔθηκε τὰ λυκφάλεος Ἡρη.
 Αναφέρην | δηλοῖ πρὸς καὶ τὸ ἕσπυλῶεν ἀναπέοντα, ὡς ἐν
 τῷ σπλάγι Περλεούσων ἢ μικροτέρω, καὶ αἰαφέρην
 ὡς φησὶ τὰ πηδῆα τὰ πηλαμῶνα, κλαίοντα τε καὶ εἰς τὰς
 ῥῆας ἀέλοικοντα τὸ πνεῦμα. τὸ τοῦ αἵματος τῷ πνεύμα
 σπασαίπην ἐν τῇ ἐξω φορῇ, ἔμπαλιν τῆ διπλῆ εἶστα
 ἐπανακλήσ.
 Αναχάινεται | ἀαξάινε. Αναχλιμῆ | ἀαξηραίνε.
 Ανδρογύεαι | τῶ καὶ ἀδρας βλαδοχλι τὸ γῆρας. ἢ μὲν τῶ
 καὶ τὰς γυναικας βλαδοχλι τοῦτον ἔπροι αὐδὲν ὄνομα
 κέκτται ὅμοιον.
 Αμδῆξαιπ | μῆ βιγος αἰεπίσι.
 Ανειληματα | τῶς σφοφοίς.

Ανεκιδωῶσιν | εἰς τὸ ἄνω εἰλιθεῖσιν συσραφῶσιν.
 Ανερουδῶσιν | ἀσπαδῶσιν.
 Ανείσας | ὃν ὕψος ἀνωτάτω κρεμάσας. σύγκαιται γὰρ ὅτι τὸ ἄνω καὶ τὸ εἶσας.
 Ανεμοῦται | ἐμποδισμαπῦται. Ανερέκτων | ἀδιασείτων.
 Ανεσραμμένα | ἀνατεταραχμένα. εἰρηται δὲ ὅτι οὐρων.
 Ανεως | ἀφρονες, καὶ τὸν νοῦν ἐμπεπληγμένος.
 Ανίλιος | ἀλυπος, καὶ ἀβλαβής.
 Ανείκτωι | μὴ δηρημῶν εἰς λεπιά, ἀλλ' εἰς ἀκρωτ κρῖμων σύγκαιμῶν.
 Ανθα | ἴσθμον τῶν τὰ εἰς τὰ σέφανα, δηλὰ καὶ τὰ ἄλλα πᾶσι τὰ ὕψως ὀνομάζει. ἔσπερματα δὲ ὡσπυτως ἐπίστε καλεῖ, ὡς σπῆρ ἔσ ἐν τῷ δευτέρῳ τῷ Γυνακίῳ· ἀλλὰ καὶ τὰ ἐρυσήματα, ὡς ἐν Κωακαῖς παρεγνώσται. καὶ πύσματα ἢ ἀσπῆρα, ἔσ ἐρυθρά καὶ ὕψαμα λέγει ἐν τῷ εἰς τῷ Ἐπιδημῶν.
 Ανθίνου σίνον | ἢ τὸν ἀπόσμίαν ὀνομαζόμενον, ἢ τὸν ὅτι τῷ ἀνήθων ἠδυσμένον. ὡς σπῆρ ἔσ κικῶνα ἀθῆνῶν ὀνομασθῆν ἐν τῷ δευτέρῳ Γεελουῶσων τῷ μείζονι.
 Ανθινὸν ἔλαμον | τὸ κρίνιον καὶ ἴεριν λέγεται. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ σῦσινον καλεῖται.
 Ανθινὸν μύρον | ὅσπερ καὶ σῦσινον μύρον, καὶ κρίνιον μύρον. δίσφῆρει δὲ τὸ ἀθίνου ἔλαμου τὸ παρεγγραμμένου, τῷ ποικιλία τῶν ἀρωμάτων.
 Ανέθυτο | ἠγρω εἰς τὸ ἀνω ἀπύθυτο.
 Ανωρισμόν | τὸ ἀσάμεμαλαγμένον. ἐπειδὴ καὶ τὸ μάλαξαι ὀργάσαι, καὶ τὸ εἶν ἀπαργμῶν, καὶ ὀργμῶν, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Γεελουῶσων τῷ μείζονι.
 Ανποκτώσις | τῆς δίσφ. τοῦ κορυφῆ ἀντρείσεως· ὅσπερ καὶ σκίμπων καλεῖται.
 Ανπύρρηνα | πῶσα πῆς ἰωῦ ἔσ βυκρανίου καὶ λυγίδια ἀγέλιαν ὀνομαζοσθῆν.

¶ Αορῆσθ

¶ Ἀορῶν] τὸ ἀπρητιμῶν τὸ πάλιν μέρος ἐκατέρωθεν, ὡς ἐν τῇ Γεωμετρικῇ τῇ μείζονι. ἔπ' δὲ καὶ ἄορῶν τὸ αὐτὸ τὸ ὁρίοτε καλεῖται, ὡς Διοσκουερίδης οἰεταί· οὐ παύει δὲ σαφές ὄν.

¶ Ἀπαρπύως] ἀπρητιμῶν ἔκκρισιν. Διοσκουερίδης ἡ ἔφη ὅτι καὶ παύει τὸ ἀπρητιμῶν, ὡς ἐν τῇ Γεωμετρικῇ διατύπῳ ὁξείων, ἐν οἷσιν φησι, καὶ ὡς ὅτι τὸ πολὺ ἀπρητιμῶν ἐν τοῖσι βιότοις καμροῖσι μεταβάλλουσιν εἰς τὰ ροφήματα. ἐμοὶ δὲ καὶ ταύτη δέκει τὸ ἀπρητιμῶν τε καὶ ἔκκρισιν δηλῶν. τῷ δὲ καὶ οἱ ἀπρητιμῶν τὸ αὐτὸν ἔσπον χροῶν] τῷ ὀνόματι, μὲν δὲ ἄλλοι δειγμάτων δὲ τῶν σμικρῶν ὑποσημαίων ἔχουσιν.

Ἀπὸ βραστεῶν] ἐν τῇ πέμπτῃ τῇ Ἐπιδημιῶν οὕτως Διοσκουερίδης γράφει, καὶ φησιν αὐτὸς δηλοῦν τῷ ἀπὸ βραστεῶν, τὸ ἀπὸ βραστεῶν ἄλλων ὁμοίων ἀπὸ βραστεῶν ἀπὸ βραστεῶν γράφοντων. ὁ γὰρ τῷ Διοσκουερίδῃ καὶ ὁ Ἀρπητιμῶν καὶ ὁ ὀπτηκίτης Καπίτων, ὡς τῶν σμικρῶν τοῖς ἄλλοις ὀνόματι πολλὰ μετακόμισαν, οὐδὲν ἄλλοιοτερον δηλοῦνται τῆς ἀρχαίας γραφῆς· ὡς ἀπὸ ἀπρητιμῶν ἔκκρισιν ἢ μίξις μνημονόβου.

Ἀπληθῆ] σμικρῶν. Ἰλλεν γὰρ τὸ σμικρῶν.

Ἀπρητιμῶν] ἀπρητιμῶν.

Ἀπρητιμῶν] τὰ γένεα. ἐνίοι δὲ ἤκουσαν τὰ ἄχρονα.

Ἀπρητιμῶν] ὡς ἐκ βραστεῶν.

Ἀπρητιμῶν] κελωλεσμοῦ.

Ἀπρητιμῶν] ἀφροντιστερον.

Ἀπρητιμῶν] μάλιστα μὲν τὸ ἀπρητιμῶν, ἢ δὲ καὶ τὸ κατὰ φθίρεν καὶ τὸ κατὰ ἀφίρεν.

Ἀπρητιμῶν] ὡς ἐκ βραστεῶν τὰ γένεα σμικρῶν.

Ἀπρητιμῶν] ἀφροντιστερον.

Ἀπρητιμῶν] ἀπρητιμῶν. ὡς ἐν τῇ ἀπρητιμῶν καὶ τὸ ἀπρητιμῶν.

Ε.Ι.

ποτέ μὴ τὸ ἐνεργητικὸν τὸ ἀποπάλλειν σημαίνει, κατὰ τὸ
 ἐν ᾧ τῶν ἁπλῶν Γλωσσικῶν ἐστὶν ὅτι ἢ τὸ παθητικὸν τὸ
 ἀποπαλλήσεται, ὡς ἐν τῷ Γεωφύσεως δόξω πύου.

Ἀπορέχαι | ᾧ τῶν τείνει. Ἀποτακτικὸν | ἀποσβεστικόν.

Ἀποσπικαί | ἀποσπίας καὶ ἀπορῆξίας ποιητικαί.

Ἀποσκήψας | τὰς ἀπορῆξας, ἐν τῷ ᾧ τῶν Περὶ οὐσῶν
 τῶν μείζονι.

Ἀποσκληρωθεὶς | ἀποσκληρίδι.

Ἀποσπάρταξοισιν | ἀσπύροισιν ἢ σπύροισιν, ἐν τῷ δευτέρῳ
 Περὶ οὐσῶν.

Ἀποσπασμαί | τὸ σπυρῶδες παρήθημα, ὃ καὶ ἰσπασμαί.

Ἀπίστω | ὀλοοεραίν, εἰς ὀλοοερῆ ἄλβουρα διηρημένων, ἐλλι-
 πῶς κεκομμένων, μὴ ἀποβεβρασμένων τὸ σπυρῶδες.

Ἀπυρομήλι | τῆ πυρίω μὴ ἐχούση, οὕτως τῆ μηλοπέδι.

Ἐρακίδας | πλείους ἀρακίδικας, ὅσων δὲ βέην ὁ ἀρακός

Ἀρβύλας | ἰσπασμαί τὰ βιάτα.

Ἀργίς | ὄφεις πῖς οὕτως ὀνομαζόμενος.

Ἀρδας | ῥύπας πῖς καὶ ἀκαθαρσία· καὶ ἀρδαλώσας τὸ
 ῥύπαναι.

Ἀρθρικόν | τὸν τοῖς ἄρθροις ἀρμόζοντα.

Ἀερώμων | ἢ ἄερος ἐκκύμων γνομένη.

Ἄεις | οὐ μόνον τὸ ὄργανον, ἀλλὰ καὶ βοτανή πῖς οὕτως ὀνο-
 μαζέται.

Ἀρκπος | ὁ ἀπὸ τῆς ἀρκτου πνέων. εἶσι δὲ ἀρκπον αἰπικρις
 χράφοισιν.

Ἀρμης | τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ ῥαφῆς.

Ἀρμῖος | παρὰ τὸ ῥαφῆμα. δώλιος δὲ ἢ λέξις.

Ἀρροίαις | ἐποχῆς ἐμμύων. Ἀρπίζωα | ὀλιγοχρόνια.

Ἀρπίσμα | πανταχόθεν ὀμαλά.

Ἐσκαείδες | ἐλμῆδες ἰσχυαί καὶ μακρὰ ἐν τῷ ἀπυρῶσμά-

ἢ ὀπίρῳ χρωαίθραι.

Ασκοίς | κρεαίμεις, οἷς ἔ Πυρραπίς ἢ Φακοίς ὀνομάζουσιν.
 Ασάται | τῶς τε πυρούται, ὡς ἐν ἁσφοτῶ Γύμμακίῳν καὶ τῷ
 ἁσσοκέρως καὶ ἐπαχθίῳς διεπύεται, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ
 Γεεῖ νόσῳν τῷ μίξονι.

¶ Ατέραμνα | τὰ δυσκατέρρασα καὶ σκληρά.

Ατσακτον | οὐ μόνον τὴν εἰς τὸ ἱερούργον χησιμον, ἀλλὰ καὶ
 τὸ ξόλον τῶ βέλους.

Αττικὸν ἀγγεῖον | ἀττικὴν χύτραν . καὶ μὴ ποτε τῷ καλού-
 μῳ ἐξίγον.

¶ Αύαυτὴ ἢ Αύαψή | πῆς ξηραυτικῆ νόσος.

Αύπτω οἶνον | τὸν αὐπέπτω, τὸν ἐκ τῶ ὄνεω πῆς ἔπις.

Αυπόδρομον | αὐτοκίνητον ὡς ἐν τῷ Γεεῖ ἐξδομάδων.

Αὐτως | ματαιώς.

¶ Αφάς | τὰ αἵματα, ὡς τὰ τὰ αἵμα.

Αφαστόμα | ψλαφάμα, ἢ αφασαμάμη, ψλαφάστα.

Αφράζει | αφραίει, ἀσυνεπί.

Αφροῦτα | αφείζοντα, πομφολυγώδη.

Αφύει | ἀπολυχίνεται, καὶ ὡς τὸ αφύης τὸ χρώμα ἔχει.

οὕτως δὲ ἔ αφυώδες καλεῖ τὸ αφύης χρώμα π εοικός.

¶ Αχληνιάδας κριθάς | τὰς ἀβάρεις ἢ μεγάλας, ἀπὸ πρὸς

Αχλλέως ὀνομασμάδας, ὡς φασα, γεωργὸ βαβρωνίου.

¶ Αψίρρον | εἰς τυπίσω ρέον.

Αψυχεῖ | λειποθυμεί. ἔ Αψυχή, ἢ λειποψυχία.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Β .

Βαχαις | λυδὸν π μύρον.

Βαλβίς | κοιλότης ὡς αμμήκης.

Βαλβίος | ὁ ἀπὸ βαλοίας πόλεως μακεδονικῆς.

¶ Βδέλιον τῶ μίξονι Πραρῖνικῶν ἢ δευτέρῳ παρὸς πνον
 ὀπιγραφομένων τιμῶ κισσῶν φλέβα φησὶν οὕτως ὀνο-

Ε.β.

μαῶν Διοσκουεῖδης. ἔμοι δὲ δοκεῖ κυρίως εἰρηδῆσθαι τοῦτο-
μα κατ' αὐτὴν τῆς ζωῆς. Ἐπεὶ παρ' ἑτέροις ποτὲ τοῦτου καὶ
τὸ εἰς ἕλκον ἐκείνο λεγόμενον, καὶ ἀπορριμύων γε πολλῶν ὅτι
ἦν ἰσχυρῶν, παρ' ἑτέροις ἐξ ἡμῶν, ἐκ τῆς ζεῦμας
ὀρμηθεῖς, ἴαληθεῖς.

¶ Βικίαις | παρ' ἑτέροις. Βησπαικῆ | τῆς ἀπὸ βησπῶν ἐν βράκῃ

¶ Βλακίαις | ὀλιγορέιν. Βλακίαις | ὑγρὰ καὶ μωξώδης.

Βληχρῶν | ὅς περὶ τὸν ἄνθρωπον ζεῖται.

¶ Βοανθεμον | τὸ βοῦφθαλμον. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ χρυσάθημοι
ὀνομάζονται.

Βόλβιοι | ὅτι ἔστι τὸ αὐτὸ, Ἰπποκράτης ἐν τῇ δευτέρῃ ἦν Γυ-
ναικῶν διδάσκει. καὶ ἄλλοι οὐκ ἐπὶ τὸν ἀρκίστον φη-
σιν ἀλλοῦσθαι ἢ τὸν βολβόν.

Βολβία | ἢ ἴσθι πολλῶν βομβύλια παρ' ἑτέροις ὀνομά-
ζονται. ἦν δὲ ἔστι τὸ μικρῶν πολυπόδων.

Βολιπὸν | βόλβιον.

Βομβύλιοι | ἐκ τῶν πέντε ἔχον τὸ σῆμα ἢ πῶμα, καὶ ἔστι
τὸ βομβεῖν ὀνομασμένον.

Βοός θαλασσίου | σελαχίδης ἔστιν ὁ ἰχθύς ὅστις.

Βοτράχου | τὸ βοτράχου λέγεται. πινέες δὲ ἀπὸ κριεῖς βοτρά-
χου ζεῖται.

Βουβάλιος | σικκῆ ἀζελος.

Βουκέρας | ἢ πηλὸς. Μεινήθειες ἐν ταῖς ὀνομασίαις ἦν φαρμά-
κων, καὶ τὴν ἀγαλλίδα οὕτως παρ' ἑτέροις λέγεται φησί.

Βυφρίτης | τὸ τῆς ζωῆς τὸ τῆς καμταρῆδος καὶ πηλῶν, ἔστι δὲ
καὶ πλάγχθον ἀζελόν, οὗ μέμνηται Διοσκουεῖδης ἐν τῇ
ᾧ παρ' ἑτέροις ἦν Ἰνδιῶν καὶ ἐν τῇ Περσῶν λαχάνων.

¶ Βρήγμα | τὸ μὲν βηχὸς ἀναπνεύσας, ἐν τῇ παρ' ἑτέροις ἦν Ἰνδι-
ῶν τῶν μείζονι. Ἐβρήσεν, τὸ μὲν βηχὸς ἀναπνεύσας.
ἔστι δὲ τῶν ταχέως τὸ ῥεῖν ζεῖται.

Βρόγχις ἴσῃς χονδράοις ἀρτηρίας.
 Βρυγμός ἴσῃ δὲ τῶν ὀδόντων συκρομένων ψόφος. Ἐ Βρύ-
 χην, τὸ οὐτως ψοφεῖν.
 ¶ Βυζύω ἀβρόωσι ἢ πυκνῶς.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Γ.

Γαλιάρχους οἱ μικροὶ μὲν καὶ ἀέθρον ἔχοντες τὸν
 βραχίονα, τὰ δὲ καὶ τὸν αἰχρῶτα, ὁκωδέστερα, ὡς παρ
 καὶ αἰ γαλαῖ. οἱ δὲ φάσκοντες γαλλὸν τὸν χονδρὸν ὀνο-
 μάζειν, καὶ τὸ γὰρ κῆρται τῷ ὀνόματι, ἵνα αὐτὸ δόξῃσαν
 παρ᾽ αὐτοῦσιν, οὐ γὰρ γαλιάρχους, ἀλλὰ γαλιόβραχίονας
 ἐχούσιν αὐτὸ ὀνομάζειν.

Γαμφοῖς καμπτὰς ἔχοντας πινᾶς.

Γαυτὸς κυρτὸς εἰς τὰ ἔξω.

¶ Γαλιμάτα ἀντεμῶσιν εἰς ἀλλήλους ὡς παρ καὶ ἐν τῷ
 θύρασι οἱ γαγγλιμῆς.

¶ Γῆ σμικρὴ δὲ τῆ κίμωνία. Γῆ κεραμίδι τῆ ἀργίλη.

Γῆ χαλκίπιδι οὐδὲν πλέον δηλοῖ τῷ χαλκίτεως.

Γήχον τὸ ἔξωθεν μέρος τῆς γῆς, τὸ μαλακὸν καὶ ἥμισυ λι-

¶ Γλαμφοῖς γλημῶδες καὶ ὑγροί. (θωδές.)

Γλοιάζειν τὸ βημιώντας παρ᾽ αὐτοῦσιν ὀφθαλμοῖς, καὶ
 τὸ γλοιώδες ἀνάλογον, ὡς εἰ ἔνυστα κηρῶς ἔλεγον.

Γλυκίμης βοταίνης τῆς γλυκέρριζης καλουμένης.

¶ Γόγγραια βροχικήλιω, ἀπὸ τῆ ἐν πῖσι παρ᾽ αὐτοῖσιν ἴσῃ δένδρων
 βημιώντων γογγυλίων ὀξυῶν, ὡς ἔχει Θεόφραστος ἐν τῷ
 παρ᾽ αὐτῷ φυτῶν, ὡδὲ λέγειν, ἔνια δὲ καὶ ἴσῃ τις καὶ
 κηρῶσι ὑπὸ πινῶν γόγγροις, ἢ τὸ ἀνάλογον, ὅτι ἢ ἐλάμια.

Γογγύλιον βρογγύλιον. Ἐ Γογγυλίδια, τὰ σμικρὰ σφαιρεία,
 ὡς παρ᾽ αὐτὰ καταπόσια.

¶ Γεφύριον ἐπιεικέμετρον. παρ᾽ αὐτὸν τὸν χειρὸν, τὸ ἀλιθιπκὸν
 δίκτυον.

Ε.ιιγ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δίπδες ἢ μεγάλαι λαμπάδες καὶ ὀμόμαί τι καλοῦνται.
 Δ καταχρωδύοις δὲ ποτὶ σημαίνετ' ἢ Ἐσχορόδου κεφα-
 λῶν, δὲ τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλίθων συνειμύλιω, καθ' ἕλλη-
 σίως σιωδεδέσαι τὰς λαμπάσιν.

Δακτύλιος ἢ κύνλος, ἔσχεκος, ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων.

Διδείδρος ἢ ἀφρατὴς, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νέσων τῷ μείζονι.

Διανύει ἢ ὄσθρ ἢ ἀπικυαίει. τὸ δὲ αὐτὸ ἢ ἀφικυαίει λέγεται.

Διαπεπληγμένα ἢ ἐπὶ πολὺ κτ' ἢ πληχάδα διεσῶτα. πλη-
 χὰς δὲ τὸ μεταξὺ ἢ σκελῶν τῆς ἐκφύσεως.

Διάσημα ἢ ὡς ὄσθρ ἐρίοις ἐοικῶσιν αὐτ' ἢ σαρμῶσιν.

Διαστομοπέδα ἢ μήλιω τῶν δὲ στέλλουσαν.

Διαφλύξιες ἢ ἀφελύσεις.

Διαφλυθῆσα ἢ ἀφελύθῆσα, ὕψανθῆσα.

Διαφλυθῆν, ἢ ὑψανθῆν. Διαφλύοντα ἢ ὑψαίνοντα.

Δίαφρος ἢ ἀφελῶν. Διάφρῆσις ἢ ἀπὸ δὲ στήματος.

Διδύμη ἢ ῥίζα τῆς βοτανῆς ἢ τῆς ἔσχατος ὀνομαζέται.

Διεβλήθησαν ἢ ἐκπατήθησαν.

Διῆσαι ἢ ἀφελῆσαι, ἐν δευτέρῳ ἢ ἢ Γνωμακίων δηλοῖ καὶ τὸ
 διηθῆσαι καὶ τὸ διελεῖν.

Διδείδρος ἢ ἰσθηρὸν καὶ διείδρουσα.

Δίκλειδος ἢ διμερὴς ὡς διέκασται ἢ κατὰ μέρους κεκλεισμένῃ
 σου τὸ ὑπερκείμενον ἀποῖξαι.

Δίκρουσι τὸ ὄσθρ ἢ ἀφελῶν, ὄσθρ καὶ διεχιδῆς ὀνομαζέται. τὸ δὲ
 αὐτὸ καὶ ἡδῆροι δηλοῖ.

Δίοπιος ἢ νεῶς ἢ πικρῆς. καθ' ἕλλη τὸ διοπιῶν ἢ διέπειν
 τὰ ἐν αὐτῷ.

Διορώσος ἢ εἰς τὸ ὄσθρ δὲ καὶ ὑδατῶδες μεταβολῆς.

Δίπνος ἢ στήματα ἢ εἰς τὰ κενὰ σιωπετηνῶν, καὶ ὄσθρ καὶ
 δύο στήματα ἀμαπνεόντων.

¶ Δόρπου] ἔδιδίπτου.   ¶ Δραπία] ἐσπασμένηα.
 ¶ Δυσανίης] Κριπίας ὡν τῆς φύσεως ἔρωτος ἢ ἀρετῶν,
 οὕτως ὀξυγίται ὄνομα· δυσανίης δὲ ὅτιν ὅστις ὅτι τῶς
 σμικροῖς ἀοίαται, καὶ ὅτι τῶς μεγάλοις μᾶλλον ἢ ἄλλοι
 ἀδραστοί, ἢ πλείω χρόνον.
 Δυσήτιος] ὁ μὴ ἀκόλως ἀνοώδμος, ἔστι δὲ καὶ ὁ διερχαλίνω-
 τος ἢ ὁ δυσκολώτατος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εβλημάδην] ἐμαλάχθη.
 ¶ Εγχεσσίμυθοι] οἱ κεκλεσιμένου τῶ σώματος φθγγόμε-
 νοι, ἔχ' τὸ δοκεῖν ὅτι τῶς χασσῶς φθγγέσται.
 Εγχελη] αὐτέλειση.
 Εγκάμψα] ὀνερείξει, καὶ ἐγκαμμένοι, οἱ ὀνηρεκότις ἔχου-
 ποί, εἴρηται δὲ ὅτι οὐχ ὄν.
 Εγκας] ἢ βάζα.   Εγγενές] συγγενητιδόν, οἰκειόν.
 Εγχαλίνωται] χαλινῶς ἐμπερῶς φέρεται.
 Εγλυκισμένος] ὁ ὑπόχρος, πεπαιδῶς τῶ λυκός (ἔλ).
 Εγχεσις] ἢ ἐγχεσσις.
 ¶ Εέρχεται] ὀναπολαμβάνεται.
 ¶ Εδρασει] ἐνλίει, ἐκέντι.
 ¶ Εκέρησσει] ἐκβάλλει, ἐκέρησσει.
 Εκδέξιν] ἔχ' ἀδελφῶ.   Εκκολύψαι] ἀπολεπίσαι.
 Εκλύδω] σημαίνει ποτὲ καὶ τὸ ποροκλυζέω, ὡς ὡν τῆς
 Περὶ ἀφόραν, καὶ τῶς ποροκλυζέω, ὡς ὡν τῆς
 φάλη ἢ τρωμάτιον.
 Εκμαζμα] τὸ, τὸ σινεραμμένον φέμα, καὶ τὸ κροκόμα-
 ζμα, ὡς ὡν τῆς Περὶ ἀφόραν.
 Εκμάσαι] ἔτ' ἀναπλάσαι, ἔστιν ὅτε δὲ ἀλλοιωσται, ὡς ὡν τῆς
 Περὶ ἀφόραν, δακτύλω ἐκμάσαι, ὡς ἔστιν ὡς τὸ κινεῖ
 σκον ἀναπλάσαι. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκθλίψαι, ὡς ὡν τῆς Πε-

Ε.iiiij.

ει τούτων τῶν ὡσφῶν ὡμίζονι, ὅτι πε ἀπόχου καὶ τῆς
 λινοζώιδος καὶ ἀκτῆς ἤβ' φύλλων.

Εκματῖται | ἀραζιτῖν.

Εκμαίνεται | ἀποκρίνει τὸ σπέρμα.

Εκνεφίας ὄμβρος | ὁ μῦς ἡλίου γινόμενος. Εκνεφίας πυρ-
 πῆς | ὁ ὕψος ἀμα καὶ πυρῶδης ὡσφῶ καὶ ὁ ἥλιος ἀκνεφίας.

Εκνυξῖν | ἐξοφει. ὠνοματοποιήται δὲ ἀπὸ τοῦ ψέφου.

Εκνύπη | ἐξηπλωμένη.

Εκπεπλημένον | σκετετραμμένον.

Εκρέγμασιν | ἀποχέματα βράχων.

Εκσεληγουῖται | ἀρατομουῖται.

Εκτόμου | ἐλλεόρου μέλανος.

Εκτελεψῖν | πῶ εἰς τὰ σπλάγχα οὖσαν ὡσφῶ ἀλλάξει.

Εκφινδαίνει | ἔξομα. Εκθράσσει | ἔτω δὲ καὶ τὸ σφύλι.

Εκχόμεσας | χυμῶν ἔκχρησις.

¶ Ελαμονρόδιον | τὸ μὴ ἤρωμασπιμένον.

Ελατίειον | οὐ μόνον τὸ ἀπὸ ἑ ἀζρίου σικύου γινόμενον, ἀλλὰ
 καὶ πᾶν τὸ πῶ κάτω κοιλίαν καὶ θαῖρον.

Ελεα | ἀζεια. Ελιθερεῖ | τὸ ὡς ἀπὸ ἡλίου θερμόν.

Ελιθερεῖδω | ἡλίουδω. Ελιπύειν | ἡσυχάζειν.

Εληχενθισάμιον | ὅτι πλείστον διελεχθῆναι.

Ελευσῖν | τῶν ἐμβρουλικῶν. Ελυβα | σκεπάσματα.

¶ Εμβάφισον | ὁ ζύβαφον.

Εμμαι | ἔμμαι. ἀτίμον τὸ ὄνομα. Εμπλιω | πλησίον.

Εμπίσις μύτις | ὅτις σφρηκτοῦ, ἢ ὅτις λημνίσκοις.

Εμυκῶδη | Διοσκουρίδης μύφισι, τὸ σμυμίσειν· οἱ πλείστοι δὲ
 τὸ, ὅτι φύσιν ἔχει πλαδαράς, ὡσφῶ καὶ οἱ μύκητες.

Εμυλώδη | ἐσκληρωμένη.

Εμυλήθη | κατεμαραμένη.

¶ Ενθράσσει | ἐθλάσσει. Ενθράσσει | ἐκείμνον ὑπῆει.

- Ψεγάλιπης | κονιάτης, χείτης. Ψεγάλιπο | σκκενοῖτο.
 Ψεγάτης | ὕμης. Ψεγάρισμα | σιωπερισμα.
 Ψεγαρύαται | σκκενῦται, σκκενίθεται. Ψνές δὲ τὸ ἐξορμαῖται
 ἢ ἀπειλῶ ποιεῖται. Ψεγάρις | ἀπαύλας.
 Ψεγάτας | ἔνιοι μὲν τὰ ἐπανισάμυρα εἰς ἀκρων ἄβ' ἡλαθίντων
 ὀσθίων λίνε, καὶ ἀπὸ ἄβ' ῥακῶν τὰς κροκάς. ἔμοι
 δὲ καὶ τὸ σπρὶν ἡλαθίωα σπρῦχοντα τὸν αὐτὸν ἔσπον ὀ-
 νομαῖζειν δοκεῖ.
 Ψεγραισάμυρον | τὸ δὲ γ' ἡσείου ἡσείμυρον, λεπίον δὲ ἡ ὕφα-
 σμα τὸ ἡσείον. Ψεγείει | σκκενοῖ.
 Ψεγεα | εἰς σπρὶν σπρὶν μύρα. ἂ δὲ καὶ μύρα ὀνομαῖοισιν.
 Ψεγεα | ἢ εἰς σπρὶν τελευτῶντα, ἂ σπρ καὶ ἔξουρα. ἔπι-
 ἄεται καὶ ἔπι τὸ μᾶλλον. Ψεγαλιών | ἔπιπᾶστων.
 Ψεκέρας | τῆ λιν. ἔνιοι δὲ ἀλλῶ λινὰ βοταῖλω οὕτως ὀνο-
 μαῖοι μύρα.
 Ψεκενίον | ἔπι μὲν ἄβ' ῥακῶν τὸ ἔπιπᾶστων καλούμενον,
 ἐπειδὴ ἄσρ τὸν κτένα ἔβιν. ἔπι δὲ ἄσρ σπρῖου ἢ τὸ λίνε,
 τὸν τῷ κτενί σπρῖοντα χροῦ ἢ τῇ ἐργάτια.
 Ψεκενίδα | Διοσκουρίδης μὲν ἐν τῷ σπρῖοντι σπρὶ ὕλης εἰ-
 δος μεσπῆλου, τὸ καὶ σπρῖον ὀνομαῖοι μύρον. ἔνιοι δὲ τὰ
 μῆλα τὰ σπρῖοντα τὰ ἄσρ, ἂ σπρ καὶ ἀμαμηνίδες ὀνο-
 μαῖοι ται.
 Ψεκενίδα | τὴν ἔπιπᾶστων, τὴν μύρα.
 Ψεκενίον | τὴν κατεσπρῖον.
 Ψεκενίον | ἔπιπᾶστων, σπρῖον, ἐφεκπῆ.
 Ψεκενίον | ἔπιπᾶστων, χροῦ ἂ δ.
 Ψεκενίον | ἔπιπᾶστων, ἔπιπᾶστων.
 Ψεκενίον | κρῖμα εἰς οὐ πέρυκί π. ἂ σπρ καὶ τῆς σπρῖοντος.
 Ψεκενίον | δισπᾶστων, τὸ ἄβ' ἔπιπᾶστων.
 Ψεκενίον | τῷ ὄξει πλέονι κεχρημῆ.

¶ Ερυγάνει] ἀπόσπασται. Ερύγη] ἐρύγησιον, ἀπόσπασμα.
 Ερυμίδες] αἱ ἀδρομερές διηρηιδύαι κρισταί. ἕντες δὲ τὰς
 διχῆ διηρηιδύας. καὶ τὸ πὺν ἐρεγμὸν ἀπὸ τῆς διχῆ διηρη-
 δυαί φασὶν ὠνομάσθαι. ἐμοὶ δὲ ᾧδε τὸ ἐρέκειν πάντα τὰ
 τῶν πασδαι γινόμεναι ὅσων οὐ τὸ διχῆ διαμεῖν, ὅτι, ἀλλὰ
 τὸ θραύειν ἀπλάς. ὅθεν καὶ τὸ ἰσηρόν ἐρέκειον ὠνομάσθαι
 καὶ αὐτὸ διπλόθραυσον.

Ερίξ] εἰρηται μὲν καὶ ὅτι τὸ ἦπατος· γέγραπται δὲ ἐν τῆς
 πλείταις μὲν ἑρίξ, δηλοῖ δὲ τὸ μέρος τὸ ἦπατος τὸ ἄνω
 καὶ ὁ ἀπ' ἀλλήλων ἄρζονται οἱ λοκοί.

Ερυματώδης] ἢ ἐρυμὸν ἀσθραστὴ νόσος, ἢ πνευματώσα.
 Ερυφοῦν ἑάρ] τὸ ἔναιμον.

¶ Εσταφάσας] εἰς τὸ ἔστω χαλάσας, ὡς τε μαστῶσαι, ὅ ἐστὶ ζη-
 τῶσαι. Εσθηκωιδύα] σιωδεδεμύα, σιωεσθηκωιδύα.

Ες χείρα] δηλοῖ καὶ τὸ πηλοῖον.

¶ Εττος] παῦν τὸ ἀπὸ ὀσφίου ἐρηρηγμένον ἔμφμα.

¶ Εύάνθεμον] ὅσων καὶ ὀσφίς λέγεται, καὶ χαμαίμυλον.

Εύησιλίω] πλεῖ ἐγγενετὶ τὸ σῶματος ἔξιν, ὡς πύθον ἔνιαιου-
 τὸς ἀγασίης καλεῖται, ὁ ἀφορέας ἀσθραστὴς.

Εύκάρδιον] ὀσφίμαχον.

Εύνη] οὐ μόνον δηλοῖ πλεῖ καὶ πλεῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ ζυνοσίω,
 ὡς ἐν δευτέρῳ τῆς Γωαμικέων, καὶ ἀχθὴ τὰ σφοδρότα-
 τὰ ἄνιω.

Εύοργηπέρε] ἀπὸ πωτέρε. ὀργαί γὰρ οἱ ἔσται.

¶ Εφλυόν] ἐχαλασθασα.

¶ Εχέστωσις] ἢ λελκὴ βρυονία.

¶ Εψμα] ὅσων καὶ αἶμαον. ἔψτων δὲ εἰδὸς ἰχθύων.

Z Είας] ὀλύρα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Η Γκίσροβιται] ἐγκαταπέλεκται.
 Ηγκυροβόλιται] ἐγκαταπέφυκεν ἀγκύρα ὁμοίως.
 ¶ Ηδέ] ἐπ' δέ. Ηδέλφισται] οἰκίωται.
 Ηδωπῖω πῖσαν] πῖω ἤρωμασι δῖλυ . ἔψεται δὲ ὕδατι
 καὶ δρώματι.
 Ηδωπὶν γέαρ] τὸ ἐν ὕδατι καὶ δρώματι ἐψθέν . καὶ δρώ-
 ματα καὶ ἠδίσματα.
 ¶ Ημίοπον] ἡμου. Ημυόβιον] ὄθονίου παχέος μέρος.
 ¶ Ησαι] κόψαι καὶ λῶσαι, ἢ κεκομμένων.
 ¶ Ηοίας] τὰς ψοφίας.
 ¶ Ησαχίωκεν] λεπτοῖς αἵμα καὶ πολλοῖς φλεβίσις, ὡς ψο-
 φάχης ὑφάσματα δὲ πέπλωκε.
 Ηρμάσται] ἐρμειόσται, ἢ ἡρμάσται. ¶ Ησας] ἠδίστας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θ Αλερον πῖμα θερμὸν ὡς ἀπὸ ἡλίου. ὡσαὶ γὰρ τὸ θέ-
 ρεον γέγενε ὕωμα.
 ¶ Θέρετον] ὕπος ἐν δὲ πείσει χέροις ὅτι τῆ δ' ἄξις ἐνιοὶ δὲ θέν
 ὕον γράφοισι. ¶ Θημῶν] ὄρος.
 Θηριον] πῖω τὴ ἐλμῶτα καὶ τὸ ἀγριον ἔλκος, ὡς ἐν τῇ Πεί-
 ὕπων ἢ καὶ ἀνθρώπων θηριον ὅτι τὸ σῶμα ἐσθ' ἔχεται
 δὲ π' δέ καὶ ὁ πῖται ἀφ' ἡμῶν ὁ ἰχθὺρ ἀπρῆαν, σήπι καὶ με-
 πιαεῖς. ἐν μὲν τῇ Πεί καὶ ἡμῶν, ὅτι δὲ δαίτη πῖται
 πῖται, εἴτα ἐν ὕσι ἄλλοις ἐ τὸ θηριον εἴπων, τὰ ἐν ὕσι ἐν-
 τῆροις σιωπῶμεθα δηλοῖ, τὰς ἔλμῶτας δηλοῖ τὴ καὶ
 ἀσκαεῖδας, ὡς ὡσαὶ ἔται εἴπει, φθινοπώραν τὸ θηριῶ-
 δες, ἀπὸ ἕνος ἢ εἰρημῶν ὄν μῆζις δοκεῖ δὲ ἐνίσι καὶ
 τὸ φθινῶδες οὐτὰς ψοφασαζοβίειν.
 ¶ Θλάσται] πῖν ἐμῶν θλάσται, ὡσαὶ καὶ πῖτεςρον καλεῖται. ὕ-
 νομα ἐν ψοφῶται ἢ Γωα καίαν.

Θλασπός] ἀπὸ τῆς θλάσσεως ἢ οὕτως ὀνομαζομένης βο-
 παύης. Θρασίον] δίφρον ἀφοδευτικόν.
 ¶Θραστόν πτόμα] μέγα καὶ διδωλμόρον.
 ¶Θρασάται] γύαται κινῶται.
 ¶Θρίξ] ῥῆ δὲ καὶ τρίξ. τρίξας δὲ καλεῖσιν οἱ θύται ἐπι-
 δαύ φαρῆ κατὰ τὰ σίμα τοῦ ἥπατος ὅτι τοῦ δέξιου το-
 τοῦ φλέβιον γενὸν ἴσθ' ἰδύαται.
 ¶Θύη] θυμάματα, δρώματα. Θύματα] θυμάματα.
 Θυμβραία] οὕτως ὀνομάζει τὴν θυμύρα.
 Θύμου] τὸ ἀπὸ θυμῶν. ἔθνος δὲ ὅτι τὸ το θρακικόν.
 ¶Θώρηξις] οἰνωσις, ἢ τοι ἢ μέθη.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Ι.

¶Δνοῦται] λαξοῦται. σινιζάει.
 ¶Γταγμέες] γηήσιοι. κατὰ τὸ φησὶν ὁ Γρόος, ἀλλὰ με-
 σον ἰθαγμέες ἐπίμα.
 ¶Γκταρ] ἐγξίς, ὡς γαυ τοῖς ἀπικαῖς. ὡς δὲ πρὸ Ἰππο-
 κράτους ἐν δευτέρῳ ἢ Γωακαίων, τὸ τῆς γωμακῶς ἀ-
 δαῖον καλεῖται.
 ¶Γλαίρειν] εἰσφορέειν τοῖς ὀφθαλμοῖς.
 ¶Γμερωῖσαι] ἀπὸ τῆς ὀπιθυμίας τυχεῖσαι, ἀρδοὶ μνησται.
 ¶Γδικα] οἱ μὲν γράμματα τὰς ὀνομασίας ἢ φαρμάκων,
 κατὰ τὸ Μετεωρῶν τε καὶ Ανδρέας ὁ τῷ Χρύσαρος καὶ Ξε-
 νοκράτης καὶ Διοσκουρίδης ὁ ἀγέλασθρῶς ἰδικον ὀνο-
 μαζοῦσι τὸ ζιγγίβειε πληνηθέντες ἐκ τοῦ ἰναῖς οἰεσται ῥί-
 ζου αὐτὸ τὸ πεπέρως ἰπαργάν. ἀλλὰ Διοσκουρίδης ὁ ἀ-
 ταζαρῶς σαφῶς διώκει τε καὶ ἀπεφλώατο πρὸς ζι-
 γιόέρως καὶ πεπέρως. ὁ ἴνινου Διοσκουρίδης ὁ νεώτερος
 ὁ γλωπιογράφος, φυτὸν εἶπ' φησὶν ἐν ἰνῆα ὡς ἀπλήσιον ὅ-
 τοῦ πεπέρως, οὗ ὁ καρπὸς ὀνομάζεται μωρτίδαμον, ὅπ-
 μύρτω ἴσκειν.

Ἰνέει] κειοῖ· καὶ ἰνθόμος, κήωσις· καὶ ἰνέϊται, κειῖται.
 ¶ Ἰξόλιω] πελείου αἰγῶς δέριμα. Ἰξία] κισσί.
 Ἰξή] ἄδυωείαι ἢ ἀφίξιν.
 Ἰξίον] φύλλον τῷ λθκοδγμαλίεστος.
 Ἰξύας] τὸ μεταξὺ τῶν ἰχθύων καὶ τῆς ὀσφύος.
 ¶ Ἰππος] ἢ πῶσις ἐν Μοχλικῶ.
 Ἰπτόφως] τὸ τοῦ μόνου ἰπτοφάει· ὀνομάζεται, ἀλλὰ καὶ
 κνάφον καὶ εὐβον.
 ¶ Ἰσιγνύουσαι] ἰσάγουσαι, μεσήλικες οὖσαι.
 Ἰσάμιω] διφθέρεον, δέριμα.
 Ἰσολέαι] ἰσραή· καὶ ἰσολέον, τὸ ἰσχόν.
 ¶ Ἰσχυήματα] λεπίσματα φλοιῶν.
 Ἰσχυίω] ῥήτης θαλάσσης δέριμα ξηρόν· διώεται ὃ ἔστι τὴν α-
 δηροῦ ὄνυχα δηλοῦν, ὡς εἰς τὰς ἐμβρυολικίας καὶ
 ἐμβρυοτομίας χρώμεσαι, εἰς τὴν αἰῶν τὰς λεπιδας
 τῶν ἰχθύων ὁμοιότητα.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Κ.

Κ Αθαπίθμοιοι] ἀδαπινόμοιοι σφοδράς.
 Καθετήει] τῆς σρεπῆς μοταείω, ὅπο τὸ καθεῖσθαι, ἐν
 δευτέρῳ Γεωαρκείων, μοταεὶ ὠμολίνων καθετήει.
 Κακαγελίη] κακορρημοσίη, κακολογία.
 Κακοῦθια] κακοῦθη. Κακοσινώτατα] ἔπιβλαβέστατα.
 Κδήφυπτη] ὄσθρ καὶ καλλίσειχον ἢ ἀδίαπτη ὀνομάζεται.
 Κδημύμου] ἰσχυῶς ἑνὸς οὕτως ὀνομάζομεν.
 Κάμμορον] τὸ, τι τῆ σμικρὰ κειεῖδι εἰσὸς ζῶον, καὶ ὅπο
 τῆς αἰῶν τὸ τοῦ ἰχθύων ὁμοιότητος, τὸ ἀκόντιον· ἀλλὰ ἔ-
 δέτερον αὐτῶν ἀκούσαι διωατὸν, ἐν τῆ Πειρῆ ἔπων τῶν
 καὶ ἀνθραπὸν, καυστόμορον, ὡς λαμβανόμενον τὸ καμ-
 μόρου· ὅθεν καὶ Ερωπαῖος οὐ μόνον αὐτὸ τὸ ζῶον κάμμο-
 ρον, ἀλλὰ καὶ τὸ πᾶσι κείμενοι αὐτῶν βρύον, οὕτως ὀνομά-

ζεδαμ φησί. Ζιύων δὲ ὁ Ηροφίλιος τὸ κῶνειον. Ζβύξις δὲ
φαρμακὸν ψυκτικόν.

Κακόνια] ὄρθοι καὶ παρθετα λιθροὶ τὰς γαστέρας.

Κάρεκον] κρεκόν ἢ ἐδέσμα ἕτως ὀνομάζει, οὐ καὶ τὸ σκευά
σῆμα ἐν τῷ Περί ἤχων γράφει.

Καρυκοειδέα] ὕψωμα. καλεῖται δὲ αὐτὸ ἰδίως οἱ ἰατροὶ.

Καρύκη] λυδίον ἐδέσμα ποικίλον, ὅς αἵματος σκευάζο-
μενον.

Καρχάσιον] τῶ ἐπ' ἄκρω τῆ ἰσθμῷ τῆ ἕχρηπ Ἐργιλίαν. καὶ καρ-
χάσιοι, ἐπ' αὐτῷ καλοὶ οἱ πεταμόροι.

Καταβλακεύουσιν] καταλυθροῦσι.

Κατάβλημα] παθὲ βλημα ὅς ἐπιδησίως ἕνεκα τοῦ συγ-
χεῖν τὰ ἰσποκείμματα.

Καταγμοὶ] εἰς ἕρατον ἀχρησίας ἢ ἀσθενείας ἀγῆ.

Κατακορέα] καλεῖται μὲν οὕτως καὶ τὸ ἀκράτος χολῆς ἐξέχω-
ρήματα καὶ σήματα κατακορέα, τὰ τῷ τριπέφυ χυμῷ ἄμνη-
τικά πνεῦμα τὰ λάσκα ἠκουσται. ἀλλὰ καὶ κατακορεῖς
ἀνθρώποις ὁμοίως ὀνομάζει. φάρμακον μὲν κατακο-
ρεῖς, ἢ ἐξέ τὸν κένε μόνον ἰσπο αὐτῷ χυμὸν, ἢ ἐξέ τιμ ἰδίαν
χολῆν ὀνομάζει δὲ καὶ δὴ τὴν κατακορή, ἢ ἢ τὸ ἐξέ
τῷ τριπέφυ χυμῷ γερνῶσαν σποδραλ, ἢ εἰς ἀκρὸν ἐπιπέτα
μύλων. αἰσθητοῦ καὶ ἐκλύειν, κατακορεῖται.

Κατακούριον] τὸ ξυροῦ πλεῖ τριμύ. ἕτως ἀμεινον γράφειν
ὁ Διοσκουεῖδης φησὶν ἐστὶ κοριφιῶ κορηδέλιον τριμύ,
καὶ τὸ κείρειν ἐπιπέτην καὶ παρὰ τῷ Θεοφράστῳ ἢ κορε-
ζομένη ἦσται, ἀντὶ τῆς πεμνομένης.

Κατακρέειν] καταχέζειν. Καταλείρειν] καταχέειν.

Καταμασάει] καδῆς ἕνεκα τῷ ζιπῆσιν. γέρονε γὰρ ἢ λέξις πα-
ρὰ τὸ ματιόειν, αἰσθητὸ καὶ τὸ καταματέμενος.

Καταμασμοῦται] καταμασίζεται.

- Καπέσημα] τὸ ὄψ' καταπέσημα ἢ ἀπόσκημμα, ἐν τῇ δι-
πύρῳ ὄψ' ἐπιδημῶν. καὶ κατέσηται, τὸ ἀποσκήλαι.
Κατέσφρονέονται] τὴν ἀρετῆος ἀδατομόδιον, ἐν τῇ μύσει
Προφρητικῶ. Κατάχλοα] ἀζουχλοάδι.
Καπαλλοῦδραι] σινδεδέιδραι.
Κατιώει] ἐσφρόνει, ἠδ' αὖτε.
Κατεπληκετο] ἀποπλήκτωθις ἐγένετο.
Κατιόλισι] ἀπειλοδικαίς ἀρχαίς παροξυσμῶ.
Κατήρητο] κατέστηκε, ἐσφρότει.
Κατ' ἡγερείον] τὰ κατὰ τὴν χέρουρξαι.
Καταπίηει] τῇ χαλαρόφω ἐδροδιαστολῇ· ὡς ἄρ' ἔδ' διό-
πια, ὁ γυμνασὸν διαστολῆς.
Κατωμοσαδέω] ἰσοακοιστέον κάμης, ὡς ἄρ' κατωσωσιλῶ.
Καυλός] ἡ μὲν ρίζα τῆς πίας σίλφιον ἰδίως ὀνομάζετο, καυ-
λός δὲ καὶ ὁ ὀπός, ὡς ἄρ' ἢ ἄλλων. γράφει γυμῶ αὐ-
πός ἐν τῇ Περὶ διαίτης ὀξείων, ἢ σίλφιον, ἢ ὀπός, ἢ
καυλός. ἔστι καὶ καυλός, ἢς ἔπος.
Καύσωμα] τὴν πύρωσιν, ἐν τῇ ὡσφῶτω Περὶ τοῦσιν τῇ
σ μικροτέρῳ.
Καυτῆρα χαλκῶν] χαλαμύσκον ἵνα τετραμήδιον καὶ τὸν πο-
θιδά, δι' οὗ καίεν ὄσι καυτηρίδιον διαφανῆς καδίεν.
Κάχουος ρίζαν] τῆς λιβασιπιδός. ὅταν δὲ πληθυντικῶς εἴ-
πη τὰς κάχους, τὰς πεφυγμένας κρητὰς ἀκοιστέον.
¶ Κεδμαπα] τὰς ἐκ ἰθίματος χρονοῖς διαγίσεις, ἢ πῶ ὡς
ἔδ' ἀρ' ἀσὶ συμπαυτα, ἢ ἐξαιρέτως ὡς τὰ κατ' ἰσχίον. ἰ-
δία δὲ ἔστι ὁ ἐξηγησόμενος, ὡς ἄρ' ἢ ἄλλας ἱναὶς λέξεως.
Κεκομῶσται] ἐν κάμαπῆι.
Κέρχαλαῖον] κέρχου ποιητικόν. οὗτως δὲ ἢ τε βραχυτῆς ὀνο-
μάζεται τῆς φάρυγγος, καὶ ὁ ἐν τῇ πλάμονι ψόφος. καὶ
τὸ κέρχον δὲ καὶ τὸ κέρχεσαι, καὶ οἱ κέρχασμοί, τὸ

- ἀνάλογον δηλοῦσιν.
 Κεφθήσειδριζῶν | κεφθήμι ἐχούσης.
 ¶ Κίβλισμος | βραχίαια σωεχός κήτης· ἀπὸ τοῦ κίβλου
 τοῦ ζώου. Κίβαρον | γώσεκα.
 Κίων | τὸ ὄν ἦν θηλείων ἀθροισμα ἦν πὴν ὅτι πη δὲ βί-
 ερωσκόντων, ὧν ἕκαστη κίων ὀνομαζέται. ὅπῃ πηλυτῆς
 τοῦ δευτέρου ἦν Γωαγκείων τοῦ ὄνομα.
 ¶ Κλιθήρον | ὁ πῶς τὴν κατάπαισιν τοῦτος ὑπὸ τοῖς παλι-
 ομοίς.
 Κλιμακίου | τὸ πλάγιον ὅν τοῖς κλίμαξι ζύλου. ἔνιοι δὲ κλι-
 μακίου γράφοισι χωρὶς τῶ ε. καὶ ἡ δὲ τὸ κλιμακίου ἐ-
 πὴν πῆς τοιαύτη.
 Κλισμὸν | κλίμω, ὅν παρ' δευτέρω ἦν Γωαγκείων.
 ¶ Κνημέου | τὸ τῆς κνήμης.
 Κνήματα | ζύσματα. καὶ κνήσαι, τὸ ζύσαι.
 Κνήρω | ὅν πυροκνήση. ἔστι δὲ μαχαλιθίου ἢ ὡ ζύει) ὁ πυρός.
 λέγεται δὲ καὶ κνέωρον.
 Κνιδάσις | τυξίεις ἰνέες κνισμώδεις, οἷα καὶ ἀπὸ κνίδος
 γίνονται.
 Κνιπότητα | κνισμὸν. ἔνιοι δὲ τὴν ξηροφθαλμίαν ἠκούσαν.
 Κνύμα | ὀνομασποποιήται μιμήσθ' τοῦ ψέφου. ἀλλὰ καὶ ὁ κνύ-
 μά σενάζων, κνυζούμνος. ἀπὸ τῶ αὐτῆ, καὶ ὅπῃ ἦν κνυ-
 κῶν κνυζιθμός.
 ¶ Κόγχλι | κεραιμίδα. οὐδὲν πλέον δηλοῖ τῆς κεραιμίδος.
 Κόγχον | τὴν κόγχην τὴν χημίω.
 Κόκκαλον | οἱ μὲν πλείους τὴν πυρῶνα τῆς σφοδρίλου· Διοσκυ-
 ελίδης δὲ τὸν κνίδιον κόκκον, ὑπὸ κλειστικῶς.
 Κόκκησα | κόκκον τὸν κοινῶς ὀνομαζομένον, οὐ τὸν κνίδιον, ὅν
 καὶ αὐτὸν ἔστιν ὅτε κόκκον ἀνθ' ὁμοειδέως ὀνομαζέται.
 Κόλλικας | τοῖς Ἑσχίκασι. καὶ τὸ ὄν Διχρονδύσι, κολλικοφάγῃ
 βωιωπέ,

βοιώπε, ὅτι ἤν' σμικρῶν ἀρ' ἰσκιῶν εἴρηται.
 Κολοκύνθην ἀζείων πλὴν κολοκύνθιδας.
 Κοφρέων] μελικερῶν, οἱ δὲ πλείους γράφοισι κερῶν δηλοῖ
 δὲ ἤν' ἀπιπεσμαίων τῶ κηροῦ.
 Κόριον πλὴν πόλυ ἤν' καὶ ἰσχυρὸν ὀνομάζεται. ἔχει δὲ πῶν
 καρπὸν κορέω ὁμοιον.
 Κορέω] τὰς ἀπὸ τ' κλάδων ὡραφύσας, τὰ νέα βλαστήματα.
 Κορυφάδων] τ' κορυφῶν τ' κορῆς τῶ ὀμφαλῶ σιναζωγῆς.
 Κοπίδι] τῶ ἰνίῳ, τῆ παρεγκεφαλίδι.
 Κόπρον] ἀζείων ἐλαίαν.
 Κοτυλίδα] πλὴν κοτύλιω τῶ ἰσχυροῦ, ἐν τῷ κορῆειδῶν
 τῶ Μοχλικῶ, καὶ ἐν τῶ δευτέρῳ Γεωλ' νούσων τῶ μείζονι.
 Κοτυλιδόνας δὲ, τὰ σῶματα ἤν' εἰς τὰς μήτρας κηρῶν
 τῶν ἀγγείων, ὡς καὶ τῷ κορῆ τῆς Ἰατροκράτους ἀναπα-
 μῆς ἀποδέδχεται.
 Κοζώνη] πλὴν σίχθου πλὴν ἐν τῷ ἰσχυροῦ, τ' κορῆς πλὴν
 ἔδρας, διὰ τὸ καὶ ὅτι τ' ἔδρα τῶ ἰσχυροῦ ὀνομάζεται.
 Κράδα] σικκῆς οἱ ἀκρόματες. Κράνοισι] λήρσι.
 Κραμῆω] κρῆμῆς ἀφ' ἡμῶν.
 Κρέκην] ὀνομαστικῶν τῶν μισητῶν ἤχων, ἐν τῶ δευτέ-
 ρῳ Πεελ' νούσων τῶ μείζονι.
 Κρήνον] τὸ ἀζείων.
 Κρηνοί] τὰ χεῖλη ἤν' ἤχων, ὡς ἐν τῶ Γεωλ' ἰσχυροῦ καὶ ἀν-
 θρωπῶν καὶ τῶ πνευμάτω τῶ ζυμαμῆϊου αἰδοῦ.
 Κρήστεα] ἢ τῶ ἀλδρου πῆρας ὀνομαζομένη. μδραππος δὲ
 ἕως ἄν' αὐτῆ λίνος.
 Κρέμνα] τὰ ἀδρο μερέστεα ἤν' ἀλφίτων. ὅταν δ' εἴπη κρέ-
 μνα ἀφ' ἡμῶν ἀδρα, τὰ μέγιστα ἤν' ἀφ' ἡμῶν δηλοῖ.
 Κρόταιας] τὰ ἐν τῶ πύθμονι χονδρῶδη βροχῆα, ἐν τῶ
 κορῆ τῶ Πεελ' νούσων.

F.i.

Κρότωνος ῥίζα] πῶτο οἱ αἰγυπῆσιοι κίκιον ὀνομάζουσι.

¶ Κυάμου καρπὸν] ὁ μὲν Διοσκουεῖδης ὑσκιυάμου φησὶ λέγειν αὐτὸν. οὕτως ἐν τῇ παρῶν τῇ Γαλακτικῶν, ἔνισοι δὲ τὸ αἰγυπῆσι ἀκούουσιν.

Κύαρ] τὸ πῆς βελόνης ῥῆμα.

Κύστιον] τὸ ὀλέκρανον, ὅσῳ καὶ ἀγκύνη. Διοσκουεῖδης δὲ τὸ κινδύλον τὸ βραχέλιος οὕτως ὀνομάσκει φησὶ.

Κύκλοι παρῶν] τὰ μῆλα, ἐν τῇ παρῶν Περινούσων τῇ μίξον.

Κυρχίδα] πῶ τὸ σμηκραὶ κύλικα, καὶ πῶ ἰαπεικὴν πηγάκιον. Κυρβάσιον] πῆλοι ὄξω, ὅσῳ καὶ ἰάρα.

Κυρήσια] ἀγυρα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πίτυρα, καὶ τὰ τῆς κριθῶν ἀποβράσματα.

Κυρήσιν] ἡμέρας τῆς τῶν αὐτῶν κρίνειν πεπτευμένης.

Κύρσιον] παρῶν.

Κύστιον] κύστιν σμηκραί.

¶ Κώδης] κώδισα.

Κωλέος] τὸ κῶλον ἐν τῇ βώμαπ καὶ βέλπον ἔξαρέας.

Κῶμα] καταφορα. γέγραπται δὲ, ὡς οἶδα, ἡμῖν παρῶν τῶν βιβλίων.

Κωνίαν] οἶον πὸν ποίπτιον. ἐβαλλέται σὺν τῇ φλοιῷ τῆς πύκνης ἡμικατύλιον εἰς τὸ κερμαίον, καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ σιμῶ τὸ ζέσαι, οἱ δὲ καταλείπουσιν.

Κωφοί] οἱ αἰμαυροὶ καὶ ἀσθενεῖς. τὸ δὲ καὶ πῶ τῆς πύκτιον συζυγίῳ ῥῆμα παρῶν τῆς τῶν Κωφοῖ, αἰμαυροῖ καὶ αἰμαλίωσι δηλοῖ.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Λ.

Λαβή] ὀπθημασία, μάλιστα δὲ ἢ ἐκ παρῶν τῶν.

Λαγνή] δηλοῖ ποτὲ καὶ αὐτὸ τὸ σπέρμα, ὡς ἐν τῇ Περεὶ παίδων φύσεως. οὕτως δὲ καὶ τὸ λαγνύμα.

Λαμπύρος | ἢ λαγονάτι καλουμένη βοτάνη.
Λαμπήνη | οἱ πολλοὶ φανόν ὀνομάζουσιν, ἐν τῷ δευτέρῳ Πι
εἰνοῦσάν τῃ μείωνι. ὡσαύτῃ μέρτι τοῖς ἀλλοῖς, καὶ μά-
λιστὰ τοῖς ἀπτικοῖς, ἐν ᾧ ξύλα τε κατεκείτο παρίζοντα
φάσι. ἀλλὰ καὶ ὁ δάσος καὶ ὁ λυγρός ἐστὶν ὁ, τε λαμπήνη
ὀνομάζεται.

Λαπαζύωαι | κρείως ἰδὺ τὸ κενωθῆναι, ὅθεν τὸ δὲ καὶ
τὸ μαλαζύωαι.

Λαμπηρά | τὰ ἀφρώδη. λαμπητὶ τὸ ὀ ἀφρός.
Λάσιον | ἀνδρόνι.

¶ Λεβηθίδα | τὸ τῷ ὄφειος γήρας. ἐνιοὶ δὲ κόλχιν κελύ.
Λέγρα | τὰ ἀκρεὰ τῷ ἐομίου τῆς ὑστερας, ἐκ μεταφορας. ὁ-
πως τὸ τῷ ὡς καλεῖται ἔξ ἰματίων. ὀνομά-
ζει δὲ ἀλλὰ χόθεν τὰ ἀκρεὰ ταῦτα καὶ ἀμφίδεα.

Λέκρον | φακῶν τὸ ἔσθον τὸ λεπτόν.
Λεπὰ δέξ | αἱ ταῖς πέτραις ὡς σιδήριαι κόλχη.

Λεπία | οὕτως ἐνίοτε καλεῖ τὰ δάμα, ὡς οἱ τῷ Πιερί τῷ πτω
ἔξ κατ' αὐθροπῶν. Λεπὴν ρίζαν | ἢ τὸ δρακονήθου.

Λεπιδίου καρπῶν | ὅ τῷ ἰου λυκοῦ ἀσπέρμα φησὶν οὕτως ἐί-
ρησται ὁ Διόσκουρῶδης. Λεπὶς | παντελας, ἄπαν.

¶ Λιβατωπὸ καρπῶν | αὐτὸν ἴσως πῶν ὀνομαζόμενον οὕτως
λιβανωπὸν. ἐπεὶ πὸ γὰρ ἀσπέρμα τῷ φυτῷ οὐ γνωστέον μὲν
ἔξ ἴσιν ἀγρόμενον. Λιβηρά | ὕψος.

Λίβος | ὁπίσταγμα π ἔξ ὀμματίων εἰς χυμαπτόμενον. γέρον
τε δὲ ἀπὸ τῷ λίβον, ὁ κρείως δὲ καὶ τὸ σάξιν δηλοῦν.

Λίγνυδάς | ἢ μολιγνυτά, καὶ τὸ ἢ λιγνὸς μολιγνυτά.
Λίγον μολιγνυτά | ὄν καὶ μυλίτιον ὀνομαζόμενον κοχλακά.

Λιμακώδης | οἱ ὕψος καὶ βοτανώδης.
Λίπα | τὸ ἔλαγον, ἐν δευτέρῳ ἔξ ἰουμακείων.

Λίλειον | τὸ κρίνον. τὸ δὲ ἔλαγον τὸ ἀπ' αὐτῷ, αἱ μὲν λίλειον μὲν
F.ij.

τῶ ν χρᾶφοισιν, οἱ δὲ χῶρις τῶ ν λίετον καλεῖται δὲ οὐ
μόνον κρίνινον, ἀλλὰ καὶ θύσινον καὶ ἰνέθινον.
¶ Λοῦω] οὐ μόνον τὸ λούειν, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰονᾶν. ἕτως δὲ ἐ
τὸ λῦαζ δύο σημαίνει παρ' αὐτῶν, καὶ ἄλλα τὰ ὅμοια.
¶ Λυτρεῖ] ψιλὰ καὶ ἕνεσ' ἡρώα.
Λύσεις] διαστάσεις καὶ ἄς ἀποπέλυται ἀλλήλων τὰ ἄφρα.
Λυῶδες] ὡδρακοπικόν.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Μ.

ΜΑγίδα] τὸ, πῶς οἶον μᾶγμα καὶ φύσμα, καὶ τὴν χη-
ροπληθῆ μαγδαλιάν.

Μακρόποις] ἢ τοὶ μακρὸν ἀνάπνεων, ἢ δια μακροῦ.

Μαλακίσιον] ἕτως καλεῖται ὅσα ἐν ἑνὶ ἄκρον
οὐκ ἔχει, κατὰ τὸν ὀπλῦπος καὶ τυτῆς καὶ σπῆρα καὶ ἄ-
καλήφι. ταῦτα δὲ ἐ ἀίμα καὶ ἀσπιδίχα ὄβι.

Μαγδαλίδα] μαλακίκα ἢ κηρώδη, μάλισθ' ὁ κηρός, ἐ
μάλιστα ὁ μεμαλαζμένος.

Μαεῖλη] λέγ' οἱ πολλοὶ θερμῶσιν ὀνομαζοῦσιν.

Μάσθλης] θέρμης.

Μάσση] οὐ μόνον τὸ ἀραδίειν ἢ φρεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκβί-
σειν, ὡς ἐν τῇ φροτῶν Πελοπόσων τῇ μείζονι.

Μάσση] πλέον, ἐν τῇ μείζονι Προρρητ. καὶ.

Μάσση] ἢ ζήσης, καὶ τὸ ζήτειν, μαπίσαι.

Μαχεῖδι ὄξυβελῆ] τῷ φλεβοτόμῳ.

Μαχεῖδι σησοειδῆ] τῷ σμιλίῳ ἰαπε, καὶ γαστροῖδε.

¶ Μέλαμα] λέγεται τε καὶ ἡ νόσος ἕτως ἀπὸ μελαίνης χρο-
λῆς σιωσιμῆς.

Μέλανον ῥίζαν] τὴν τοῦ ἀσπελάτου τοῦ ἄφραμαπκοῦ κα-
λου, ἰδίου.

Μελαίνης] ὡδρακοπικῆς ὁ Διοσκουεῖδης ἀναζινώσκειν ἀ-
ξιοῖ μελαίνης ἀξ καὶ βῆς μελαίνης. ἐ δηλοῦσθαι φησὶ τὴν

ὀκ Μελαίνοι πόλις ἢ αὐτὴ καὶ τὸ κρισμῶν πεδίον παρὰ
 κειμένη καὶ κριφίω ἰομας ἀρχαίως ἔχουσα καὶ ἀρχαία
 κτίς, ὡς φησὶν ὁ Διοσκουρίδης.
 Μελαίον] τὸ ἐν τῇ Προηγαστικῇ πρὸς μὲν ὕφ' ἐκ ἀναγιγνώ-
 σκουσίν, ἢ τὸ μὲν αὐτῶν ἐν τοῖς διαφόροις χλωρόν ἢ μέ-
 λαν ἐστὶν ἀντὶ τῶν.
 Μελαί φαρμάκω] τὸ πᾶσι σκευάζει, ἐν τῇ Πέρε' ἔλκων
 αὐτὸς ἐπίδειξεν.
 Μελά τὸ κύριον] πλεονεχίον ἀποδοῖν, ἢ παρὰ τοῖς ὀ-
 φθαλμοῖς χρῶμεθα.
 Μελεάριον] ἔπιμοιουδρῶν, θερεπύοντι, καὶ μελεδῶν,
 ἢ ἔπιμοιῶν, ἔχ' ὡς παρ' Ὀμῆρου ἢ λυπη.
 Μεληδέα] οὐ μόνον τὸν ἡδυν, ἀλλὰ καὶ τὴν μὲν μεμυμέ-
 ρον, ὡς ἐν τῇ παρὰ τῷ Πέρε' νοῦσον τῶν μείζονι, ἐν δὲ τῇ
 αὐτῇ καὶ μὲν τοῦ ὀνόμαζι καὶ τὸν τοῦτον οἶνον.
 Μεμυρῶν] σινελλικῶν, ἀπὸ τῆς μωρομυρῶν ἐρίων.
 Μεμοσμίον] μεμοσμίον ὡς καὶ ὡς τῇ πηκτῇ.
 Μεμοσμίοντι] ἐν τοῖς μὲν καὶ τῶν μὲν οἰσίν, ἐν τοῖς δὲ τοῖς
 ἐπιρρῶν καὶ λιθῶν οἰσίν.
 Μεμοσμίον] ἐκ ἀναμύκτη.
 Μεσοδμῶν] ἢ καὶ ἓνα οἶνον εἰς δύο μεμοσμίοντι διορίζου-
 σα τὸ δόκος εἰς δύο, μεσοδμῶν οἶσα. ἐν δὲ καὶ τὸ
 ἑξῆς κείοντι εἰς μεσοδμῶν καλοῦσι.
 Μεσοβλημῶν] ὡς εἰ καὶ μεμύτη ἐλεῖν.
 Μετακίοντι] ἐν τῇ Πέρε' διαφύσιν οἶον, τὸ χαλακτῶδες οὐ
 κραμα.
 Μηκόντι] τὸ πλεονεχίον καὶ κείοντι, ἐν τῇ μηκόντι πλεονεχίοντι.
 Μήλιον] ἀπὸ τῆς μῆλιος, τὸν δὲ μῆλιον.
 Μήλιον] ἀπὸ τῆς μῆλιος, τὸν δὲ μῆλιον.
 Μήλιον] ἀπὸ τῆς μῆλιος, τὸν δὲ μῆλιον.
 Μήλιον] ἀπὸ τῆς μῆλιος, τὸν δὲ μῆλιον.

F.iiij.

Μήλη πλατείν] τῆ ἀπειρομήλη.
 Μήλης τῶ πλατεί] τῶ κυαδίσκῳ ἢ ὀφθαλμικῆς μήλης.
 Μήλα] τὰ πρὸς ἅπα.
 Μιλίας] ἢ ἀπὸ μήλης τῆς νήσου.
 Μιλιάδος ἀμῆς] τῆς ἀπὸ μήλης χαλκίτιδος, ἢ τιπικείας.
 Μιλιάδα] ἢ τῶ πρὸς τῶ Περεινοῦ στῶν τῶ μικροτέρῳ, τῆ
 μιλιάδι λέγῃ τῆ ἀπὸ μήλου τῆς νήσου.
 Μήτην] κάλυμμα καὶ ὅτ' ἔλιγμα π' ἢ ὀπίθιδυμῆς ὀνομα-
 ζομένη. ἔστι δὲ κισσώδης πρὸς ὄγκος κατὰ πλὴν κορυφῶν ἢ
 πικαίδης τῶ δίδυμο.
 Μηεῖν] μαλακῶσαι, ἐάειν.
 [Μήκη] μύσας.
 Μυοχαῖν] ὀπίθιδυμῆς χαλκίτιδος. εἰ δὲ μυοχαῖνι γράφοι-
 ται, ἢ ὀπίθιδυμῆς ἀμῆς χαλκίτιδος.
 Μυρραν] ἀγροῦσαι σμύρναν, δις τὸ πρὸ γράφεται.
 Μυρράκων] οἱ πλείους μὲν τὸ πρὸς πῶ, Διοσκουεῖδης δὲ ἑ-
 γαστρεῖς ἢ τῶ πρὸς τῶ πρὸς ὕλης ὀπίθιδυμῆς ἀνωμαλῆς
 καὶ ὀπίθιδυμῆς πρὸς τῆς μυρράνης πρὸς ἔμμεν. ὁ γὰρ Ἰσπικ-
 κρατῆς τὴν καρπὸν οὕτως ὀνομαζομένην τὸ φυτὸν, ὅσῳ αὐ-
 τὸς φησὶν ὑπὸ ἑτέρων ὀνομαζομένην πρὸς.
 μύτης] καλεῖται μὲν οὕτως καὶ τὸ ἢ τῶ σπητῆς τῶματ' ἡ-
 λω, ἀλλὰ καὶ ἰχθὺς πρὸς ὑπὸ τῶ Ἰσπικρατῆς δηλοῦται.
 Μυρρῶν] ὑπὸ σπινθηρῶν Διοσκουεῖδης εἰσαίφεται σκρό-
 δαν ἢ κρομμύον.
 [Μωλύνει] σκρόδαν ἀπλῶ πλὴν κορυφῶν ἔχει, καὶ μὴ ἴσ-
 λυομήλω εἰς ἀγλίτες. ἕνεις δὲ τὸ μωλύνει.
 Μωλυνομήνα] καὶ βραχὺ ἀπὸ μωλυνομήνα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν

Ν Αυσώσιες] αἱ παρεχόμεναι τῶ αἵματι, αἷς δὲ καὶ ὀ-
 χυμοῖς ὀνομαζομένης μετελλεύει. δὲ ἀπὸ τῆς ὀπί-

πῆς ναυτίας ἐμοῦτων αἵμα τῶνμα.
 ¶ Νέων | πόνος.
 Νερόμων | πόνος ἰσχυρὸν, ὡς ἀγνώμων ἀπὸ τοῦ νεῖσαι, ὅτι
 ποσὶ τοῦ ἴδιου Γαλακκίαν ἀμφὶ πόνου ὅτι τὸ χρεῖν, πόνος
 ὅτι ὅτι ἐμῶν.
 ¶ Νηπέλι | ἀδυνατί.
 Νυκτέλοπι | οἱ τῆς νυκτὸς ἀγασί.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

¶ Ηρῆ σιπιδόνος | ἦτοι πῆρα γραφή, ἢ ἰνὶ τῶν πη-
 νικώτερον.
 ¶ Ξύμι | ὁ καλεῖται κησμός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

ΟΑ] ἴα ποσὸς ἴδιου πολλῶν ἔα καλὸν ἔμα.
 ¶ Οἶα εἶω | ἀμπελῶ.
 Οἶα εἶω | ἀμπελῶ καμμάτων.
 Οἶσπι αἶρας | ὁ ὡς αἶρας ἄρις τῆς αἶρας ἐγγινόμενος ἐπὶ
 τῆ ἔδρα ῥύπος, καὶ μάστιγα τῆς κατὰ πλῆθος ἔδρα σπι-
 τῆ ἔδρα ῥύπος.
 Οἶσπας | ὁ τῆς γαστροῦ σπασμας, ὅσον οἶσπας τῆς ὠκ.
 Οἶσπιδες | ποσὸς ἀπὸ ῥύπου, ἢ γρῶν ἔλιον ῥυπαρόν.
 Οἶσπιδες | ποσὸς ἀπὸ ῥύπου σπιωσάμενοι, διλοῖ δὲ καὶ
 ἔλιον ῥυπαρόν μαλίον.
 ¶ Οκρίς | ἄροχθι ποσὸς κησ.
 ¶ Ολεράν | δυτῶδες ἢ ἰδιον, ἀπὸ τοῦ ἴδιου σπιτῶν ὀλου.
 Ολιθροῦται | ὀλιθαίνοντα.
 Ολόκρονις | βοτανή τῆς αἰρέια λαχανώδης.
 Ολον | τὸ μέλαν τῆς σπιτας.
 Ολωδέα | θολοῦ ἢ ἰδιον.
 Ολοφλυκτίδες | φλύκταιμα.
 ¶ Ονάειται | ἢ γρῶν δι' ὄταν ὀπισθορῆς πεινεῖν, ὅσοι δὲ καὶ

F.iiiij.

οπίσκοι, οί αζοντες. ἄρ' δὲ καποιδέδαται.
¶ Οπλα | κάλοι ἀπό τυπείου ἢ λίνου, ἢ κανάβου.
Οπός | ὁ τῷ σιφίου, κατ' ἄλλοις ὡς ἄρ' ἢ καυλός. καλεῖ δὲ
 σίφιον καὶ πύριζαν μόνον.
Οπιδ' καρπὸν | σιφίου σπέρμα, ὄσφρ καὶ φύλλον ἐτικῶς καὶ
 μαγύδαλις ὑπό ζιτων καλεῖται.
¶ Οργασάδα | δὴ αμίξαι, συνκράσαι.
Ορθοσπίον | τῆ γουμίδι.
Οροκωνίπιδος | ἑτέρε γραφῆ τῆς ὀλοκωνίπιδος, ὡς ἂν ἴμε
 ὡροσφει εἴρηται. φασὶ δὲ Διοσκουρίδης πύριζαν ὄρει γου
 κωνίπιδος ὀροκωνίπιδος ὀνομαζέσθαι.
Ορρωδέων | τῆ ἀρχὴ τῷ ὄρρου ἐκτενομόριον. Ὀρρος δὲ,
 τῷ ἰερῷ ὄσφρ τὸ πέρας, ὄσφρ καὶ ὄρροπύριον καλεῖται.
Ορχεα | ὄσφρ.
Ορχίω | τῷ ὡς τὸ σῶμα τῆς μήτρας ἐλκεῖται δὲ ἐπιπαισάσθαι.
 ὄσφρ τὸ καὶ μῶρος, τὰ κλήματα καὶ αἱ ἐλικες, τὸ δὲ αὐτὸ
 καὶ ἀμφίδειον ὀνομαζέται καὶ λέγεται.
¶ Οπίδος | τῷ ὀρνέου, ὁ Δεισοπέλης ὠπίδα δὲ τῷ ὦ καλεῖ.
 Ξενοφῶν δὲ ἐν τῷ ὡροσφει Κύρου ἀλαξάσας, ὠπίδα
 δὲ τῷ ὄσφρ.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Π.

Π **Αλινόπια** | ἴα ἀπὸ τῷ ἡλίου ἀπαραμμένα.
Παλιώαι | ὀπιπίασαι.
Παράλαμψις | ἢ ἐν τῷ μύρμι ὄσφρ ὀφθαλμῶν ὀπιλάμπου
 σα οὐλή, δὲ τὸ ἡσυχι παχύτερα ἢ τῆς ἀγίδος.
Παράλιον | εἶδος ἡδυμάλλου. καλεῖται δὲ καὶ ἡ κράμ
 ριον ὀπράλιον.
Παράσπαι | τὰς ὀπιπιδάδας, ἐν τῷ Γεῖ φλεβῶν, ὁ ὡ
 κείται τῷ Μογλικῷ.
Παράφασαι | ὡς ἂν ἴμασθ' καθίστας, ὡς ἂν τὸ Ἰσαφά.

αι, εἰς βελόντα πλω χίτρα ἀφρασαι, οὐτεὺν δὲ καὶ τοῖς
 κρυπτοῖς πόποις τοῖς καὶ τὸ γυμνακίον αἰδούον, ὡραφά-
 σιας ὀνομάζουσι.

Παροφάσσειν | ὡρα φρονεῖν, ὡς καὶ Ἀλοφάσσειν. φίλος δὲ
 ἀναγαστόν, ἀλλ' ἄχως ὡρ τὸ ὡρ ἀπὸ ὡραφάσσει, εἰ-
 κεται γὰρ ἐν οὐκείῳ τὸ τῆς ἀφῆς ὄνομα.

Παρθέριον | τὸ σμικροφυλλον. καλεῖται δὲ παρθέριον καὶ ἢ
 σφθιμῆς καὶ ἢ ἐλξίνη καὶ ἢ λινοζώσις καὶ τὸ ἀμαρακόν. ἀμα-
 καὶ Διοσκουρίδης, μὴ ποτε φησὶν, ἀκούσθαι ἢ τοῖς ἐλξί-
 νης, ἢ τῆς λινοζώσεως τὸ εἶδος τὸ σμικροφυλλον.

Πασσαλέτης | ὁ κίχραλέτης. πάσσαλος γὰρ ὁ κίχρος.

Πασσαλίω | τὸ σμικρὸν πασσάλω, ἰατρικῶς.

Παρλαζοισίη | ὄνομα τοῦ ποπίνης, τοῖς πηλοῖσι καὶ ἐπαιαλαμα-
 ζαντοῖς ἐν τῇ δὲ ἐλέγχῳ δηλώσῃ βουλόμβρος.

ῤέζαι | ἐν τῇ δευτέρῳ τῆς Γωαμικίων οὕτως γέγραπται, καὶ
 οἱ πόδες οἰδύσκονται, αἱ πέλαι μαλίστα. Ζωόδοπος μὲν ἔν
 ἐν ταῖς ἐθνησὶς λέξεσι, πέλαι φησὶ τὸ πόδα καλεῖται ἀρ-
 κάδας καὶ θωρεῖς. ὁ δὲ Ἰπποκράτης ἔοικεν ἢ τὸ πε-
 δῖον καλούμενον ἢ πόδος ὕτως ὀνομαζέται, ἢ τὰ σφυρά.

Πέλαι | πηλία, ἰατρικῶς. καὶ δὲ αὐτὰ καὶ πέλαι ὀνομάζουσι.
 Ζωόδοπος δὲ ἐν ταῖς ἐθνησὶς λέξεσι, σικμανίους φησὶ
 τὸ κηρὸν πέλλον ὀνομάζουσι.

Πεμφινώδεις | ἢ τοῖς τοπίδος μετὰ καὶ ὕγροσῆτος, ἢ καὶ πε-
 ματώδης.

Πέπλοι | ὡρ καὶ πέπλις καὶ ἀιδράχη ἀχρία.

Πέπλος | τὸ αὐτὸ καὶ χαμαισύκη καὶ μήκρον ἀφρώδης, καὶ
 μηχανιον.

Περπηλίω | σφυπαίω τῷ ἄθει καὶ ὄξει. ἐστὶ γὰρ καὶ ἕτερον
 ἢ χοιρικός.

Περριτίλιε | τῆς ἀφρολοαίῳς ἐαυτὸν ἔσκαπτει.

Περικναλιδούσι] περικναμμένοι, ζυγοί και ὀπί-
καμπείς.

Περινήματος] περικλύσματος.

Περινεῖ] περικλύζει, περινήχεται.

Περινεῖ] περινεῖ. ἐστὶ δὲ ὁ πόρος ἀμπαξὺ τῆς ὀφθαλμοῦ ἐκ τῆς
ἑδρας, εἴθε τῆς κούρας ὁ τραχὺς.

Περισύσας] ἐν κύκλῳ περικυμύσας.

Περισπύλλω] πύλλω ἐν κύκλῳ ὑποπόδας οὐσαι καὶ κάτω.

Περισπύλλω] περικυκλασμένον ἐφ' ἑκάτερα.

Περλωαί] μελαγχρούσαι, πελιδνούσαι.

Περούλιω] ποτὲ μὲν ὀστέου ὅλον χροῦ, ποτὲ δὲ ὄπιφουσιν ὀστέον,
ποτὲ δὲ ὄπιφουσιν ἐπιπλάσσειν.

Περούσιος] ὁ περυσίος οἶνος, ἢ περούσιος τῆς ὄψης, ὡς καὶ αὐ-
πύλλω ἀνομάζει τὸν αὐπεπύλλω.

¶ Πήνενα] τὸν πενταίον. ἐν δὲ τῷ Πηλαμορροῖδων ἢ συνεί-
γων, καὶ πύλλω ἑδρας λέγειν δοκῶ.

¶ Πιέσφα] τὰ ἐμβρυοθλάσση καλομυρία.

Πιέριον] βούτυρον.

Πιπίδι] πιπίνη ῥήπις.

Πιπύλοισι] εἰρεσίαις ἢ κροπταῖς.

¶ Πλαταμῶν] ἑφαλος πύσσα λεία, ἢ πεπυνη, περὶ τοῦ πλατύ-
νετα τὰ κύματα.

Πλαταμῶν] πλεγματίων, οἷα ρημιατίων περὶ πλεγματίων.

Πλενεραί] μύξωδες. ἢ πλέντα, ἢ μύξα.

Πλυμοῖ] πλάμωδι γίνεται, ἢ φθίνει.

Πλυμος] φθίνει, ἢ τὸ πλυμῶδες πάθος.

Πλήμω] ἔχου γοινοῖδα.

Πλήστρα] ἀρρήκας, ὡς τὸ πλίστρα.

¶ Πινθηματώδης] ὁ, τε ἐμπροσθεν ἢ ὁ δύσπνοιος. λέγει γὰρ
πλήμω, καὶ αὐτὴ τὴν δύσπνοιαν, πινθημα.

¶ Ποίηται παρὰ τὸν ἀλάκτα τὰ δὲ ἐαυτῶν πηγυμόδια. καὶ τὸ
 Γολλυτιώ ἐχουσαν τὸ φύλλον ὁμοιον οἰνάρῳ τὴν φύσιν, αἷς
 τῆς κατὰ μέλου καλουμένης εἶδος.
 Γολυζάω | πολυζάω. Καί τινος ἀγριῶν ἐχουσι κηδέμια,
 καὶ Καλλιμαχος, ἀπὸ τῆς κατέφαζε.
 Γολυκαρπον | τὸ κραταύρονον ὀνομαζόμενον.
 Γομφοί | ἐπιπασσασίς πρὸς δέριματις ὀρθώδης τι ἄμαζι πλη-
 ραίαι καὶ ἐνεργητικῆς.
 Γόσφ | ὀλίγω.
 Γοτάνη | τὰ παρὰ τὰ οἰ δαιριεῖς.
 Γόπ | ἴππε. ¶ Πρὸς | παρὰ δέ.
 Γραμμινίς | αἰνός τις οὕτως ὀνομαζεται μάλας καὶ αὐτορός.
 Γριλιές | τὸ παρὰ τὴν γλιὸν νειβλός.
 Γρήσμα | ἐμφύσημα, καὶ Πρήστος τῆς ἐμφυσήσεως, καὶ Πρή-
 σικώτατον, τὸ ἐμφυσηκώτατον.
 Γροαυξείας | ἰούσις παρὰ οὕτως ὀνομαζεται, καὶ τῆς παρὰ ἐβη-
 κόσι καὶ τὴν ἡλικίαν γηνομάδας ὅτι αὐτῆς οὕτως ὀνότις
 καλεῖται τῆς παρὰ ἐβηκόσις.
 Πρόκα | ἄξαιφνης.
 Προχόνια | τὰ ἐκ τῆς νέαν κριδῶν ἀλφίτα. τῆς δὲ τὰ οἰ-
 τῆς ἀφρύνκτων μόνια.
 Προκίδι μαζαυιδίω | τὰ φλεβοτόμας.
 Προμυλλάνει | παρὰ ἐπιπώκει, παρὰ εἰς τοῦ μωσσοδεῖν.
 Προμυλλιάς | παρὰ πίνας ἐξω τὰ χεῖλη.
 Προσίχι | ἡ κοῦσος | ἀπὸ τῆς παρὰ ἀμύμει, ἐν τῆς δευτέρῳ Γεε-
 ρούσιων τῶν μείζονι.
 Προτρεπέσσαι | μεταβάλλειν.
 Προσωδέστερον | διωδύστερον ἀπὸ τῆς τὸ δὲ μὲν τῆς παρὰ
 αἰδέστερον, παρὰ τὸ οἰδῆμα γενοκός, τὸ οἰχοδέστερον δηλοῖ,
 αἷς ἐν δευτέρῳ Γεερῶ τῶν μείζονι.

Προπτόμενοι] αρωπιόντες. Προφύσιον] βλασθήμα. Πυθιδρόζην] οὐδὲ ὄλαος. γέρονε δὲ ἑυνομα ὡς δὲ πικρὸν
 θιδμία ἢ ἀγγεῖον, ὡς εἰ κ' ὀλοκλήρως ἐλεῖν, ἢ τελείως,
 ἢ πάντα πασιν, ἢ ἀρχῆς, ἢ παντελῶς.
 Ρυείας] πικρὸν δὲ πύριον καὶ χαλαρὸν ἢ θρύμματα δὲ καὶ
 ἀπὸ σκωρίας σιδήρου ἀπὸ τριφυλίου ἢ ἀπὸ τριφυλίου
 Ρυρίνας] πικρὸν γόνιον. εἴρηται δὲ ἐπὶ λιθαινατοῦ ἢ ἰσοφύου
 Πυρός ἀγρίου ἢ ἐρισπιλάπης.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Ρ

ΡΑΓΙΣΤΑ] δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ἀθρόως ὀρμίσματα, ὡς ἐν τῇ
 δευτέρῳ Γεωγούσων τῇ μίξοι καὶ ἡ αἰμορραγία αὐ-
 τῇ ὡς δὲ πικρὸν συκκιετα.
 Ραγσοειδέα] καμπύλον.
 Ραῶν] ἐπιμότερον καὶ ἄγχερῆτερον. ἐνιοι, ἰδρύτοι τὸ διαφορῶ-
 τερον ἴκουσαι.
 Ραφίω] τῇ κεντηρίῳ ἢ δὲ κεντηριῶτες οἱ τριγύται ἢ πικρῶ
 τῶν ὀπίσθενόις ὅπαι, τὸ λίνου διέρση ὡς σκιδνάξοι.
 Ρέγξιν] καὶ Ρέξιος, ὠνοματοποιεῖται ὡς δὲ τὴν γινόμενον
 ψόφον, ὡς ὡρ καὶ τὸ ῥέγειν.
 Ρέμβει] πλαῖναι.
 Ρέμβω] πλαῖναι, καὶ πνα ἄλλα, ὡς δὲ τὸ ῥέμβεσαι.
 Ρηγῆσι] χίσμασι, ῥήγμασι.
 Ρηνέσσι] ἄρρασι.
 Ρωίνας] ἀρνακίδας. Ρωός] ἀρνός.
 Ρηχῆσι] ἄσι πλημμύρησι. καὶ γὰρ ἢ ἡ ῥηχὴ ὄν πλημμύρησι
 πικρὸν.
 Ρίζα] ἄσπρος καλεῖται βοτανίον π ἄκαυλον κ' ἀνανθές κ' ἄ-
 καρπον, ἔχον τελα φύλλα κτ' πάντα παρμάνη κτ' ἢ γῆς
 κείδμενα, ἄσπιν δακτύλων τὸ μέγεθος, ἑοικότα τῆς τῆς ἀλ-
 χούσης, ρίζαν δὲ λεπιλὴν ἀσθενῶς καὶ δειρούσαι.

ῤίζαν λυκκὴν | πλεὺ τῷ δρακοντίου. Ρικονί | ῤυσόν.

¶ Ροκὰ | καμυλίαι.

Ρόματος | ῤοφήματος, ἢ ῤοφήσεως.

Ροὰ | ἔσθ' ἐκ τῆς σκαμίνου τὰ μόρα τὰ ἄωρα ξηραίνετα
καὶ κοπύετα τοῖς ὄφιοις ἐπιπύηεται, κατὰ πρ καὶ ὁ κυ-
εῖως ὀνομαζόμενος ῤοῖς, ὡς καὶ ὁ Διοσκουεῖδης ἐν τῷ
πρῶτῳ Γεελύλης κέχθ.

Ρόπιον | ῤοφήματων, ἢ πάντων ῤῥῖ ὀπωσιμῶ ῤοφομεῖων.

¶ ῤύματα | ῥῥῶ τὸ ῤύεσθαι, τὰ βοηθήματα.

¶ ῤωμά πῆς | ὁ ἔρρωγός π' ῥῥῖ ὅπως ἔχων ὄν δὴ καὶ ῤήμα-
πῆς ὀνομαζέται.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Σ .

Σ Α ρ σά πους | ἢ ὀφθαλμοπόρος, καὶ διεσῶταις ἔχουσα τοῖς δα-
κτύλοις ῥῥῖ ποδῶν.

Σαρκαί | ἐν χιελίως μὲν τὸ ὄφ' τῆς ῥῥῖ χιλῶν δὴ ξείως χιλυ-
αίετ' ὁ δὲ Ἰπποκράτης, καὶ τὸ ἄκρως τοῖς χιέλεισι σωμα-
ρομίοις ἀποπλέην π.

Σατυροσμῶ | οἱ ῥῥῖ ἄτα ῥοσμῆκεις οἴκοι ῥῥῖ ἀδέγων.
ἐνιοὶ δὲ τὰς ῥῥῖ ἀδέγων ἐντάσας ἤκουσται.

Σαυεῖδον | ἢ καρδαμῖς βοτάνη ἀπὸ τῆς χῥ' τὸ ῥῥῖ ὁμοί-
τητος, ἢ αὐτὴ καὶ κάρδαμον ὀνομαζέται.

¶ Σελάχου | οὕτως καλεῖται ὅσα ἰχθυῶν κεπίδας οὐκ ἔχῃ
καὶ ζωοποιῶ.

Σεσηρός | τὸ ἐκτεταταμῆδον ἐ διεσηρός ἐπὶ πλείον τοῖς χι-
λεσι, ὅσῳ καὶ ἐκτεταταμῆδον ὀνομαζέται.

¶ Σηελγῶδῃ | χιλῶνα, ἀραιά, πολλοῖς τρημάσι διηρημῶα.
τοῦτα τὰ τρημάτα σηελγῆς τε ἐ σηελγῆς ὀνομαζόν),
ἐ τὸ τοῦ πῆν σῶμα σηελγῶδῆς τε καὶ σηελγῶδῆς.

Σησαμῖς | τῆς σησαμίδος ὀνομαζομένης.

¶ Σιτανίω | τῷ ἐκ τῆ ἐνεσηκῶτος ἐπὶς πυρῶ, τοῦτέστι τῷ κατὰ

τὸ ἐὰρ ἐσπαρμύω.

Σιτανώδης ἢ τι οὐκ ἔστι σπταιῶν πυρῶν, ἢ δὲ συσποσμένω ἔλεπῶν ἀλβύρων, οὗτος καὶ σαρών.

Σιάλου δαμάδος, ἢ σιάλου αἰγός ἢ τὸ λιπαρόν.

Σιαλώδεια ἢ λιπαρὰ, πύονα.

Σιδροειδὲς ἢ ὄχρα ὡς σίδρον.

Σικύου ἀτμητὸν ἢ κολοκυνθίδα ἀδαίρετον.

Σικυῶνιν ἢ πέπασα σημαίνει παρ' αὐτῶν ἢ κολοκυνθίδα, ἢ ἀποσειδὴ κολοκύνθιν, πλεῖστα τεκμήρια σικύαν; πλεῖστα ἀπὸ μύδρον καὶ κρονοειδῆ σικύαν.

Σικυῶνις ἀπόγγον ἢ κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον.

Σιπυίδα ἢ πύξιδα, δηλοῖ δὲ ἄλλως ἴσθημα καὶ κρομμύον ἢ πικρὸν εἰς ὃ ἀλφίτον ἐμπίσεται.

Σινοφόρα ἢ κακοήδη.

Σιράω ἢ γλυκεῖ ἢ ψήματι.

Σικανός ἢ ποτήριον ἀνεδρόπικόν, αἴτιον κερκρυμμένον.

¶ Σκαφίδα ἢ ἀπικὸν ἢ ποιμενικὴ σκαφίω, καὶ τῶν πύλων, Γαυλοῖ τε σκαφίδες τε τετυγμένα, πύσιν ἀμελῶν ἢ ἰπποκράτης δὲ πλεῖστα τελαοσίαν κόχλω πλεῖστα μνηστέραν, ἢ οἱ πολλοὶ μύσκα παρὰ σαβύουσι.

Σκέρη ἢ ἀκριεῖ.

Σκολιφρός ἢ ξηρός, παρὰ σαβύουσι.

Σκεπαρηδὸν ἢ κκεκλασμένον, ἢ γὰρ ὁ σκεπαρὸς αὐτὸς ἐπὶ δέσμος ἢ τὸ τεκτονιστὸν ἄνεμα ἢ σκεπαρῶν δακτύ.

Σκῆμις ἢ ἐπίσκημις, ἢ τὸ ἔκτα ἢ ἐπίσκημις.

Σκίαντι ἢ ἀμύλουσιν.

Σκίπεδον ἢ κατακλειέδον.

Σκίμφη ἢ δύο δηλοῖ παρ' αὐτῶν, τὸ, τε διήρη καὶ τὸ ἐμπλάση.

Σκλήματι ἢ σκελεπία συμπίωσι.

Σκληρά | κατακλινώται, κ' ἐπ' αὐτὸ πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

Σκληρώει | σκελετεύει, καὶ Σκληρύνεται, σκελεδύεται.

Σκροδῆσθαι | βλαπτέεσθαι, κ' μάλιστ' ἐξ ἰσχυρῆς.

Σκυρός | πῦρος, καὶ Σκυρωθῆσι, πυρωθῆσι.

Σκυρῆμα | πύψαι, καταθῆσθαι, διελεῖν.

Σκύπα | τὰ κ' τ' τίω σκυπαλίδα τῷ αὐχέτος.

¶ Σμικτίδα γλῶ | τῷ κίμωνίῳ.

Σμυθίου | μυλωπικόν, τῷ περὶ τὰς σμυθίδας, ὅθεν ὄντι μύλωπας, ἀρμόζοντες.

¶ Σπάδαν | σπασμα, θηλικόν ἔντομα.

Σπαραγῶ | σπαραγῶ. Σπαπλή | τὸ ὕψος ἐξ ἄχρημα.

Σπέρμα | δηλοῖ καὶ τὸν καρπὸν.

Σπέρχη | ἐπίρουσα, σπυρῆς.

Σπυροίσι κ' τ' τίω φάρυγγα ἀδένες, ὡς ἐν τῷ πεπάρτῳ ἦν Ἐπιδημῶν.

Σπυρῆ | ἄρτη | τῷ ἐγκρυφίᾳ καλουμένη.

Σπυρῆδες | βλάφοροι, ἔχοντες γμῆς, δηλαδὴ αἰμασύνεσθαι.

¶ Σταδίθεις | Διοσκουρίδης φησὶ, σταδίους ἀμαμτρῶν τὸν στείπατον.

Σταλαμοδῶ | κατασάξιος ἀπὸ τῆς κροφίης.

Στέαρ ἰδωτῶν | τὸ ἐν ἀρώμασι πασι καὶ ὕδατι ἐψήθει.

Στείλαι | ὀπκαλύψαι, ὀπχεῖσαι.

Σπυρῶσαι | σπυρῶσαι. πῆρες δὲ τὸ σπυρῶσαι τῷ ὕψος τὰς διεξόδους κ' ξηραῖαι.

Σπυρῆδεις | μαχαλιῶ τῷ σμιλίῳ.

Σπυρῆδες | στατῶδες.

Σπυρῆδες | λίθος, εἶαι γὰρ αἱ ὄντες τῇ θαλάσῃ ψυφίδες, καὶ εἰσὶν ἐν τῷ τῶν πικρῶν.

Σπυρῆδες | ξηραῖαι, περὶ σταλαμῶν.

Σπίβης καρπὸν ἢ τὸ ἰππόφωος σπέρμα.

Σπολιδωδέετρον ἢ ρυσοπέρον.

Σπομάργου ἢ ἐν τῷ δευτέρῳ ἤνδ' Ἐπιδημιῶν ὁ Διοσκουείδης οὕτως γράφει, καὶ δηλοῦσθαι φησὶ τῷ καλοῦστος μανικῶς. οἱ δὲ ἄλλοι σπομάργου γράφοισι, ἃ ὄνομα κύριον ἀ-

Σπόμεον ἢ βαρύνχον, βαρύφθονον. (καύοισι.)

Σπρέβλοι ἢ οἱς καὶ τραβοῖς ὀνομαζοῖσι.

Σπρέφει ἢ σρόφον παρέχθαι.

Σπρέφεται ἢ τὸ ὄννομι, ἐν τῷ Γεεὶ ἀέριον καὶ πύον καὶ ὑδάτων.

Σπρεογγύλον ἢ μίλλιν ἢ τὴν σπαστομήλιον.

Σπρεογγύλου ἢ μωρπιδάου. αὐτὸς γὰρ ὕψος γράφει, καὶ πὶ ἰνδόν, ὃ καλοῦσι πύον πεπεῖ. ἐν τούτῳ δὲ ὄσι πὶ σρογγύλον ὃ καλοῦσι μωρπιδάον.

Σπυβλίω ἢ σρεπίον πὶ ὠ Γεεὶ αἰμορροΐδων ἢ σνέλιον.

Σπυμάργου ἢ οἷο καὶ τούτῳ τὴν γράφει ὁ Διοσκουείδης, οὐ μόνον τὴν σμαργου. ἀλλὰ καὶ τὸ οὐχ ὡς κύριον ὄνομα ἐξηγῆται, ἀλλὰ καὶ μανικῶς ἐπισημῶν πύον τὰ ἀφροδίσια δηλοῦσθαι φησὶν, εἰρηῶσαι γὰρ τῶν ὠ Ἰπποκράτει καὶ ἄλλα πολλά καὶ τὸν αὐτὸν ἔσπον βίβηται, κατὰ τὸ μωρπιδάου, σαράπις, γρυπαλώπις. ἀλλὰ ἢ παρ' Ἐρασιστράτῳ φησὶν ὁ ῥινοκοκκύρος.

Σπυπείη ἢ χαλκίτις ἢ ἀπλῶς ὕψος ὀνομαζομένη χαλκίτις.

¶ Σπυκομιστὶ ἄρτοι ἢ ρυπαροὶ, δὴ τὸ πᾶν τὰ ἄμα τὰ ἄλδρα συκομίζεσθαι καὶ μὴ δὴ κρῖνεσθαι.

Σύκα ἢ ἐπαναστάσις σόρκοδός ἐν τοῖς ἢ βλεφάρων τόποις γινώ-

Συκίον ἢ τὸ ἤνδ' ἰσχάδων ἀφέψημα. (μάμα.)

Συκίης ἢ ἐν πρῶτῳ ἤνδ' Γλωσσιαν, καὶ πύον σικίης δὴ τὸ ῥίζης. ἐν ἴσῳ τῷ σικύας, τούτῳ σικαμίνου. ὅσῳ ἐπύον ὡς τὸ ἐξηγούμενος φησὶ μορέου ῥίζης.

Συλλογίαι

Συλλογίας | αδροίσματα. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς εἰς τοὺς λό-
χους συνελθόντων.

Συναγμα | ἢ τοῦ ὀπίπατος, ἢ ὀναγώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ
πῶρος. καὶ ἀμεινον ἐκ τῆς ἐκ τῆς Ἐπιδημῶν λέξις.

Συναρθμοῦται | συναρμύζεται.

Συνάσεις | δηλοῦται ποτὲ ἔ ἢ οἷον πυκνότης καὶ σφίγγις.

Συνδεδένεται | συνδιδιπλοῦται.

Συνερχομῶν | συμμιγνύειν καὶ κατακρεσνύειν τοὺς ὑ-
γιεινοὺς χυμοὺς.

Συνέρξει | τῆς οἷον σκληρότης.

Συμπρέεις | ὀπίκα καλυμμένον, συντεκτασμένον.

Συμπρωμῶν | συμπτωσμένα, ὡς καὶ τῆς Μοχλικῆς.

Συνωμῶν | τὰ συνόντα.

Συρμαία | ἢ μετεώρως γινόμενῆς τῆς ἀεὶ τῆς γαστέρος κἀδαρτος.

Συσταθμῶν | ἰσσταθμῶν.

Συστροφῆς | φύματα, σκληρότης.

¶ Σφάδαζεις | δυσφορεῖ.

Σφάκελος | φθορὰ πᾶσα καθ' ἃν ἀγίνεται ἕρπηξ. οἷον δὲ
ὅτι καὶ περὶ τοῦτο δὲ πλείονων ἡμῶν Σποδέδεται.

Σφάκερος | ἐκ τῆς ἀποσκαιώσεως τοῦ ἀεὶ τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ
βλαστῶν, Κεφαλαγία δὲ σφάκερος ἢ ἢ κρομμυα πῶ-
λίμων. ἐν δὲ τοῖς πλείστοις ἢ πικρὸς σφάκερος γαστέρος.

Σφενδόνιω | ἐκ τῆς τῆς ἀφροῦ, τὸ ἀπὸ τῆς εἰς λίθους
βαλλουσης σφενδόνος ἀνομασμένοι εἰς ἀνάληψιν κρομμυ-
χρήσιμον. ἐν δὲ τῆς τῆς ἀφροῦ τῆς κρομμυον φύλα-
κα. δηλοῖ δὲ ἐν τῷ γυναικίον περισφυρῶν, ὅσα τε τῆς
ἀφροπλήσια.

Σπινθίδεις | τὰ τῆς ἀγῶν καὶ ἀποβάτων ἀποπατήματα.

¶ Σχασμῶν | πτεία σημαίνει, ἀμύξαι, ἀκκρίνας, χαλάσαι.

Σχιδάδα, πτεῖ ἀλχουσαν, λέγεται τὸν καὶ οὐτός.

Ω.ι.

Σχέσι|τη σιωρή| εν παλαιότη| και οχέσι, και ὀπιθέσι και πιέξει. ὅταν δὲ εἴπη, ὁφείρει μύτοι πὶ και οχέσι σώματος, τίω ὅ| ἔξιν δηλοῖ.

ν δολήσι| ρήμασι καλάμου. οὕτως ὅ| δοκεῖ ἔ| ο σκινδαλ

Σχίμω| εἰρήσται ὡφεί| τὸ ἐράσται.

Σχίνον| οὐ μόνον τὸ θαμνώδες φυτὸν, ἀλλὰ και εἶδος π σκίλλης, εἰ μὴ ἄρα και πάσης σκίλλης τὸν βολεβόν.

Σχοῖνον| ἠδύοσμον, τίω ἀρωματικῆ ῥοῖνον.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Τ.

Τ Αμισον| πτύσαν.

† Τέγγειν| ὁφείρει ἔχιν.

Τελεῖν| ἀραλίσκεν, ὡς ἐν τῷ Γεε| παθῶν λέγει.

Τέλσον| τέλος και ἔραπον.

Τέρμηνοι| οἱ τῷ τῷ τερμίνου καρπῷ ὡφείρησται και τὸ δέρμα σκινδαλῶν ὡφεί φύσιν ὄκοι.

Τέρηρον| κυρίως μὲν οὕτως ἐνομαζέται τὸ ἄκρον τῆς κεραιάς, και τέρηροι οἱ κάλοι ἐν τῷ γεν, ὅτι πα ἄκρα ἔ| ἰσὶν παρήκοντες ὁ δὲ Ἰσσοκράτης ἐν ὧ δευτέρῳ ὅφεί Γιωμκίων, ἐπὶν ὅφεί δέ, φησὶ, τὸ τέρηρον ἢ ἔπαθος. ἐν ἴσῳ ὧ, τὸ ἄκρον ἔ| αὐώτατον ἔ| ὀπιθέειας μάλιστα δεσμεῖται.

Τετάρωνται| πεπλάτωται. ἄριστος γὰρ πᾶν τὸ πηλαπισμῶν.

Τετραζώναι βέλη| τὰ πένταρας ἔχοντα γλωχίνας.

Τετραζώνη| πῆρς μὲν τῆς δὲ εὐσκομῆρας και τὸ σίμμι πλαξίπνές δὲ αὐτὸ τὸ σίμμι.

Τετραμαίνει| σφῆμαι. Τέτμος| ἔσμος ῥιγῶδης.

Τέως| τὸ ἔως, και τὸ πτωκαῦτα, ἔ| τὸ πῶπρον.

† Τηλέφιος| εἶδος βοτάνης, ὅφεί ἔ| αἰζῶν ἄριον, ἔ| ἀρδῆα-χην αἰζῆαν ἐνομαζέται, ῥωμαῖοι δὲ illecebram.

Τίω ἐν τῷ ἀλθίρω βοτάνη ῥοφείονται| τίω λινοζῶστι ἔσται

λέγειν ἐπειδὴ ἐ ἀλαχοδ' ἔφη, ὀφθήσαντα δὲ λινόζωστη.
 ¶ Τομίον, τομίς καλεῖται σὸν ἡροῦ ἔργαλειον δίχλων, ὃ οἱ
 χαλκίς παρὰ ἄλλα τέ πιά καὶ παρὰ τὸ δόρα βάλειν καὶ
 μοχλεύσασιν ἢ λοις χεῖνται.
 Τοξόματα | βέλη. Τορνύματα | ξύσματα.
 ¶ Τρόφος | βύβρος, παχὺς.
 Τροφιῶδες | ἔχον ἐμφερόμυρα πνα πιπυρότα παρὰ τὸ τρέ-
 φεσθαι, ὃ ὅτι πηγυδαί.
 Τροχοί | δρόμοι. Τρυχοῦν | καταποντῆν, ἰσχυρῆν.
 Τρώειν | πτρώσκει, ἀπορᾶζειν. ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ σῆ-
 Γωακείων.
 Τρωθῆ | βλάβη, κακοθῆ καὶ τρώμα, ἢ βλάβη.
 Τρώσκεσθαι | ὀκπτρώσκειν.
 Τρωκτοῖσιν | ὠμοῖς ἐσθρομύοις.
 ¶ Τύραν | πύργον, καὶ μάστιγα πὸν ἐν τοῖς πείχεσι.
 Τυφλώδης | ἐνέος καθεζόμενος.
 Τυφωμαίη | μικρὸν ὀκ φρενίπδος καὶ λητάρου πάθημα.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Υ .

Υβοί | κυρτοὶ καὶ ὑβώμα, τὸ κύρτωμα.
 ¶ Υδαταρούσησιν | ὑδραώδεις, ἢ ἐξ ὑδατύουσις τὸ αἶ-
 μα, καὶ ὑδατῶδῃ καθεζόμενος.
 Υδατόχλοα | ὡς εἰ καὶ ὑδατόχλωσα ἔλεγε.
 Υδατῶδες | ὀδραπτικαί.
 Υδριον | ἢ μικρὰ ὑδρία, ὑποκοικτικώς.
 Υδρωψ | Διοσκουρίδης ἐν δευτέρῳ σῆ- Ἐπίδημιῶν ὀξυπότως
 ἀναγνώσκει, ἐ δηλοῦσθαι φησὶ πὸν ὑδρωπειδῆ.
 ¶ Υπαλειπρον | ἐλασμαπρον ὃ ὅτις ὑπαλείψεται τοῖς ὀφθαλ-
 Υπαλειπρον | ἔχεισθαι φάρμακον. (μοίς).
 Υπεύρωται | ὑπέβρωται.
 Υπληθίσωσιν | ὑπερσυσσάφωσιν.

G.ij.

Υπέρινος | ὁ ὑπερκεκαταρμύνης ἀνδρωπις, καὶ αὐτὴ ὑπε-
ρίνης. οὕτως γὰρ ἐξηγήσαντο πῆες καὶ τὸ ὑπερίνος
ἐγχαίνε. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ μακρόποινς καὶ τὸ βραχυπίεις
διζῶς ὡσαύτως λέγεσθαι.

Υπερτοεῖ | ὑπερτείνεται.

Υπερὺδρον | ἄραν πλήρη τῆς ὑπερκεκαλυμένου ὕδατος.

Υπερζολήσις | πολλῆς πληρώσις ζολῆς.

Υπερλύθη | μετερίως ὑπανήλθε τὸ πυρεκτικῆς θερμότητος.

Υποῦσα | ὑποπικθὸς ἐχουσα, ὑποκοιμορμύνη.

Υπολείεται | ὑποσάζει, ὑπορρέει.

Υπομύρον | ὑφυζον, ὑπόπυον.

Υπομύσαρα | διστώδη καὶ ἄξια τῆς μισαπέεσθαι.

Υπονησιμύνη | ὑποκαλυμένησασα, ὑπεληθούσα.

Υπόξηρα | ὑποκόιλια, ὑπεπινότρεα.

Υπόξυρος | ζυγυὸς τίμωρῆα, δηλ. τὸ ὑπεπινότρεα καὶ πέριξ
ἐστὶ τὸ ὑψώματος.

Υπόξυροις | ὑπεπινότρεα, ὑπεπνοκαλυμμένα. εἴρηται δὲ ὅτι
ζυγυὸν ἐν τῇ μείζονι Γραρρήτικῃ.

Υποσφαγμα | ὅλου τῆς μέλατος τῆς σφίτας τὸ ὄψι ὑπόβυρον.

Υποὑσπῆ | οὐ μόνον ὑποσφοφή, δηλ. καὶ ἡ ἐναλλαξ μετα-
βολή, ὡς ἄν ὅταν εἴπῃ, ὑποματώδης ἐν ὑποὑσπῆ.

Υποψάρα | ζοφοειδῆ, ὑπομέλανα.

Υποψάρα | τραχύτρεα. τὸ γὰρ ψάραρον ἐγκεῖται τῇ
ὀνομασι.

Υπομήνη | τὸ ὑποκείμενον ἀπὸ οὗτω λέγεται ἢ πῶς τῆς ἐπιμή-
δι, ἢ καὶ τῆς ὀμῆ.

Υφύδρες | τοῖς ὑδελιῶντας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φαλαγγίη | ἔλκει ἀπὸ ἀσβερωσκορμύνη.

Φαίνται | σημαίνει καὶ τὸ δῆφαρες ἐν τῇ περὶ γίνῃ.

ὡς ἐν τῇ δευτέρῃ τῆς Γευαμκείων.
 Φαλαρά] τὰ σρογύλα μὲν λεϊότητος.
 Φαρμάκωδες] ῥυπιδωδες.
 Φαύσιγες] κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τοῦ πυρός ἐν ταῖς κημίαις ἐπα-
 νιστάμενοι κύκλοι ἐρυθροὶ κατὰ γρηπτικῶς δὲ καὶ οἱ λοιποί.
 ¶ Φέρεται] βιβρώσκει, καταναλισκεῖ.
 ¶ Φήρες] αἱ ἀελμυκίαι ὑπὸ τὰ ὄντα ἀδενώδης ὄζοι,
 οἷας καὶ οἱ σάτυροι ἐχθοῖν. ἔνιοι δὲ καὶ φήρες καὶ θήρες
 καλοῦνται, ἢ ἢ ὅτι φηρακτικῶς εἰρημόν.
 ¶ Φθίνει] δηλοῖ στυπτικεῖται, ἰσχυρῆται, μειοῦται, ἀξοφεί.
 Φθόεις] ἔχθιστοις.
 ¶ Φιάριον] λαμπερὸν ὑπὸ ὑγρότητος.
 Φιδάλιος] εἶδος συκῆς.
 Φιλεταίριος] ἴδιον καὶ ἀπαεῖν ὀνομαζοῖται.
 Φιλίστον] τὸ αὐτὸ καὶ τοῦτο εἶοικεν εἶναι τῆ ἀπαεῖν καὶ
 φιλεταίριον.
 ¶ Φλάζοισιν] ἀσπαρῶς καὶ ἀδιαρδρωτῶς φέγγονται, πεποῖ-
 ται τοῦνομα.
 Φλεβοτόμιον] οὐ μόνον τῷ σπηκτικῷ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πᾶσι ἄλλοις
 ὁπώσω αὐτὸ διηρημίδιον ἢ φλεβῶν κένωσιν τῷ αἵματι. Ἐ-
 τὸ φλεβοτομῆσι μὲν αἰσθητῶς.
 Φλέγμα] οὐ μόνον τὸ χυμὸν τοῦτον τὸν λευκὸν καὶ ψυχρὸν, ἀλλὰ
 καὶ πᾶσι φλόγῳσιν δηλοῖ.
 Φλεγμῶν] πυρῶδες, τὸ ὅτι φλέγον.
 Φλεδονώδεια] φλυασιον. φλεδόνες γὰρ αἱ φλυαεῖαι.
 Φλέν] φλογμῶδες πᾶσι τοῦτο καὶ παπυρῶδες φυτόν, ὅσῳ καὶ
 πλεκοῖνον ἀεὶ πᾶσι ταῖς ἐλαμφοῖς κεραιαῖς.
 Φλιυόσσα] φλυαροῦσα.
 Φλιωαφώδης] φλύαροι.
 Φλίνας] ξύλα ὄντα κατανικρῶ πεπηγότε, κατὰ τὸ καὶ

G.iiij.

αἱ ἤδ' ἐν δ' ῥων φλιαί.

Φλεγαί | ἐρυθραί.

Φλοζαί | πυρούται μὲν ἐρυθήματος.

Φλυδαί | ὑγραίνονται, μυδαί.

Φλυδαρίω | ὑγραί. Φλύεται | ὑγραίνονται.

Φλυζούσαι | βλυζούσαις. Φλυζάκια | ψυδράκια.

Φλύσιος | ἕξιανθίσκος πῆς ἐπί πλεονεξία γμομής τοῦ καὶ
τὸ σῶμα ὑγροῦ.

¶ Φοινίκιος | ἀπὸ τοῦ χρώματος οὕτως εἰρηδαι πλεῖ ἐλεφαν-
πίασον ὑπονοήσεν δὲ τις.

Φοινική νόσος | ἢ καὶ φοινίκη καὶ καὶ τὰ ἄλλα αἰσπλι-
κὰ μέρη πλεονάζουσα. δηλοῦσθαι δὲ καὶ ταῦτα δο-
κεῖ ἢ ἐλεφανπίασος.

Φολιχρόδεα | ἢ ἢ θυλαχρόδεα καὶ σμφά.

Φοῖα | φονεύσθαι ἐπιθυμεῖ.

Φοεῖν | δέρμα. Φορός | ἀσύλληπτος.

Φορύξαντες | φουράσαντες.

¶ Φύλλα | τὰ κηπήα καὶ βοτανώδη χλωρὰ ἢ δύσματα.

Φύλλια | ἢ δύσματα κηπήα, ἀ πῶς ὠνομήνους τὰ λάχα-
να κωροσπιπίασι, ὅσον κορίαντον, ἢ δύσμοι, πήγα-
νον, σέλινον.

Φύλλον | τὸ τῆ σπείου ἀπέρμα, δὲ τὸ πλαπύ ἐστι, ὃ ἐν τῇ δευ-
τέρῳ ἤδ' ἢ Γεωαγκείων κωροσπίσθαι δὲ ἐκ αὐτῶν ἐν τῇ λόγῳ
ποτέ μὲν λιεικόν, ποτέ δὲ ἀδισπικόν.

Φύσγρα | τὸ καλούμενον ὀκαυλήμα, ἐμάλιστα τὸ κοῖλον.

Φυτανή | ὃ τὸ φυλάειν καμρός.

Φυιδιτηλέων | ἤδ' εἰς πλεῖ γλυῦ φυτεομύων ζυλωτ.

¶ Φωίδες | αἱ φασίγγες ὑπὸ ὧν εἰρηται.

Φωνή ἀελπιθυμονική | ἢ κερχιδής.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χαλκίτις τυπήθει ἴσον τῆ χαλκίτιδι.

Χαλαδρωδέωσι ἄθροισμα ἔχουσι.

Χαλακίτιδι ὠξυσιμέτω ὑπὸ τῷ χαρακτῆρος.

Χαλακίτιδι ὠξυσιμέτω ὁ Διοσκουρίδης ἀναγινώσκει, καὶ φησὶ
οὕτως εἰρήσται τὰς μήτρας διὰ τὸ ἀνεσώμαδαι.

¶ Χειμήν ἢ ψύχος, ῥήγος.

Χειμύουσα ἢ ψυχρότης, ῥήγος.

Χελίσιον ξηρόν ὑποκοριστικῶς εἴρηται τὸ χελίσκιον, τὸ
βεβαλὸν βηθίον. ξηρόν δὲ ἔστιν, ὅταν μηδὲν ὑγρῶστος ἀνα-
χρησιμότητος εἰς τὸ σῶμα ὠφελεῖται.

Χαλαδέωσι ἄθροισμα γέρονε δὲ ἀπὸ χαλαδρας.

¶ Χῆς ἢ καταχέας.

Χηλίω ἢ μύλιον ἄθροισμα ἢ τὸ ἄκρον ὀκτισημίδιον ἐμ-
φεράς χηλή.

Χήλωμα, πύω διὰ τὴν γλυφίδα τὸ βέλος, ἢ ὡρεσιθίασιν
ὡ τῆ ὠξυμέτω τῆ νεύρα τὸ βέλος.

Χήμιον χησιμίδαι πύω κοιλοτέρων κόλλων καὶ μείζονα.

¶ Χλοροῖσι ἢ λαχάνοις, ῥῆσι κηπάοις ἢ δύσμασι.

Χλοισιῦται ὡς εἰ καὶ χλωραίνονται ἔλεγε.

Χλοῖς ἢ χλωρότης. Χλοῶδες ἢ χλωρόν.

Χλωροσμοῦ χλωρότης λαμπερὸν διαγυμνόν, καὶ ὅτι τὸ
ὑδαρῶδες ῥέπουσα.

¶ Χολήιον ἢ χολῆς ἀζωρόν.

¶ Χυλάσεται ὡς εἰ καὶ κλύσεται ἔλεγε.

Χυτεῖδαν ἢ χύσας. Χυτεῖδαν ἢ χύσας.

Χύσμενον ἢ χύσας.

¶ Χωλύσεν ἢ ἀάπτηρον κατὰ πᾶσι ἄρθρων ποιήσεν.

G.iiiij.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Υγδαεις | εἰδός π μωρου.

Ψάιρη | ὀνήχεσται, πωροσ ψάειν.

Ψαιστη μάζα | πλω μέλιτι και ἐλάφω πεφουραμδύτω. ὅπ και
τὰ ψαίτα οὕτως δέυεται.

Ψαφερόν | ψαθυρόν.

Ψέφασα | ψοροειδῆ μελαπειδοιῶτα. ψέφος γὰρ τὸ σκοπός.

Ψόφου καταπόμενοι | ψόφου ραδίως αἰστανόμενοι. και
μδύτοι και πσούμενοι ὡς εἰ και ψοφώδης ἐλεγγυ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ωδεῖ | ὅτι τὸ κακοῦ | Αρκεσιλάω δὲ και κακὸν ὠδὴ, δη-
λοῦσι | χωρὶς τῆ ἰ γραφεται, οὐχ ὡς τὸ μετ' αὐτῶ
σὺ τῆ ἰ.

Ωδεῖ | οἰδαίνει, δηλον δὲ ὡς σὺ τῆ ἰ πῦπο γραφεται, ὅπ
και τὸ οἰδεῖν.

Ωμέλυσι | τὰ δὲ ἀπὸ ἄφρυκτων κρητῶν ἀλφριτά τε και
ἀλθυρα. τὸ γὰρ ὄ | ὠμὸν ἀλθυρον κυρίως φασὶν ὠμή-
λυσιον ὀνομάζονται. καταχρηστικότερον δὲ τὸ ἄλλο πῦ
ἀλθυρον.

Ωρεόντων | φρονιζόντων, ὅπ και ἡ φρονις ὤρα.

Ωρσν | ὠισαυτῶ.

Ωρουσαι | ὠρμησαι.

Ωπειλας | οὐ μόνον τὰς ὠλας, ἀλλὰ και τὰ ἔλκη.

Ωχέτευται | ἐκρύσις και διεξόδοις κέκταιται.

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν Τ Ω Ν

Ηροδοτείων λέξεων.

ΑΝΕΛΗ] χήση. Ἡ Αἰαξουίδας] τὰ βαρῆα καὶ βασιλικά ἢ ὑποδημάτων. Ἡ Αὐλός] εἶδος ἀκολάσου ὀρχήματος. Ἡ Αἰαχῶς] ὀπιμυγῆς, φυλακτικῶς. Ἡ Αβρόν] καλόν, αὐτῶδες, βυφερόν. Ἡ Αἰασιμωῶν] δαπανᾶν, ἀναλίσκεν. Ἡ Ανέγνωσεν] ἀνέπεισεν, ἐδίδαξεν. Ἡ Ανῆξον] τὸ ὄναρ ποῦ μόνον. Ἡ Αλεξουίδας] ἀμμουμυγῆς. Ἡ Αρδης] φαρέτρα. καὶ τὸ βέλος. Ἡ Ἀπίσας] ἰκανάσας. Ἡ Αφιδίας] ἀγύσας, οἱ δὲ ψέλλια. Ἡ Αποφρέω] τὴν τελομένην ἐμμενῶν ὑπὸ τῷ δούλω τῶς δεσπότας. Ἡ Απολιμότερος] αἰήμοις. Ἡ Απμάτισεν] ἐμώσεν. Ἡ Απλικίερον] φρεσβύτεροι. Ἡ Ἀμύσεν] ἄσασεν, ἤκουσεν. Ἡ Ἀνδρόσφιζα] στυδεν ἀνθρώπος καὶ σφίγξ δημιούργημα. Ἡ Ἀπμορπι] ἦεν καταφρονήσας. Ἡ Ἀνδρόζυμος] ἔρμαφρόδότης. Ἡ Ἀμφοκάδω] καὶ ὑπερόλιω. Ἡ Ἀγίς] ἡ λίθιες φάρμακοι. Ἡ Ἀνέλικας] τῶς καυλῆς ἢ ἀσφοδέλων. Ἡ Ἀγλατίην] δῶκεν, φησὶ δέειν, ὅτι τῶν ἡν, ὅτι εἰζῆν. Ἡ Ἀχαισίη] τὸ πῶς χεῖν τῶς πολλῶς ζῆν, καὶ τὸ ὅτι δόσας χημῶν ποιῆσαι. Ἡ Ἀφλασεν] τὸ αἶρον τῆς φουμῆς. Ἡ Ἀρθμία] φιλία. Ἡ Ἀϊωνίητες] ματωροδέντης. Ἡ Ἀναρρέομρον] τὸ ἔν γαστρὶ συλλαμῶν ὀμῶν. Ἡ Ἀκανθεπλήξ] ὁ πηλασῶμρος. Ἡ Ἀβίος] ὁ πολυβίος, αἰς ἀξυλος, ὁ πολυξυλος.

ΒΥΣΣΟΣ] βυθός. Ἡ Βάεις] ναῦς. Ἡ Βουπύρας] ὄβελος, μεγάλοις. Ἡ Βόμας] κλείς.

ΓΑΥΛΟΣ] πλοῖον φοινίκιον. καὶ φρέατος αἰγλητῆριον, καὶ γαλακτοδότην ἀγγεῖον. Ἡ Γεαπίται] οἱ γῆς πηλώτης καὶ ἄποροι. Ἡ Γνωσμάχην] τὸ γινῶναι ἢ αὐτὸ ἀδῶν.

κειαι και ἤν' ἐσθίων πλὴ ἰχθύ. ¶ Γοργύρη] δεσμοπύ-
λειον ἰσχύων. ¶ Γυμνοπαγίδαι] ἑορτὴ ἐν ἀσπίρη, ἐν ἣ γυ-
μνοὶ χοροὶ ἰσῶσι.

ΔΗΜΟΕΡΓΟΙ] εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. ¶ Δι-
θύραμβος] ὕμνος εἰς Διόνυσον. ¶ Διασπᾶγες] αἱ διεσῶσαι
πέτρας. ¶ Διφορορρυμύοις] φορεῖοις φορουμύοις.

ΕΓΧΡΙΨΑΙ] ἐμπροσθίν, πρὸς πελάσσι. ¶ Εσθι-
σάυτες] ὑλισάυτες. ¶ Ενεθηπύλαι] ὀδονοχρηπύλαι. ¶ Ε-
λόχισεν] εἰς λόχοις κατέπαξεν. ¶ Εὐλεων] σκωλήκων.
¶ Επφορήματα] βραχμήματα. ¶ Επλάμπος] καταφα-
νής. ¶ Επάϊσος] φαερός. ¶ Εππλα] ἢ μὴ βεβῆα κί-
αις, ἢ δὴ πύλας. ἔππλα και τὰ ἐπαίω ἤν' ἐρωμαίτων.
¶ Εὔπκτα] ῥαδίως εἴργασμύα. ¶ Ενωσας] ὀνοήσας.
¶ Ευμάρεα] ἡσύχια, ἀκολία. ¶ Εμβολος] χάλκωμα πε-
λειπύδων πρὸ πλὴ πρὸς ἑσεν ταῖς ναυσίν. ¶ Ειάρες] αἱ
ὀπίται. ¶ Εφεδρον] ὀπίκλιρον. ¶ Επιστον] ἔποικον, κατὰ
λυμα. ¶ Εκνίζεν] ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πύας. ¶ Εναζίζεν]
χρᾶς ὀπφείρειν τοῖς κατατοχιδύοις. ¶ Εδάλισσι] ἰσχυρώ-
μασι τῶς. ¶ Εκύρησεν] ἔπυλεν. ¶ Επκάρσιον] πλάγιον.
¶ Επισρεφέως] ὀπιδυάς. ¶ Ελαίν] ἠάσας. ¶ Επαμπα-
μυρος] ἀνακινήσας. ¶ Ενωμοτία] ἄξις πρὸς τοῖς ἀπίκοις.
¶ Ερμῆς] ὁ κληνός. ¶ Ελυτρῶν] σκέπη, δέρμα. ¶ Είριω]
πρὸς λακεδαίμονιοις ἐν τῷ πρὸς τῶ ὀναυτῶ ὁ πᾶς ῥώβι-
δας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ πρὸς κομζόμυρος, τῷ τρίτῳ μικ-
ζόμυρος, τῷ τετάρτῳ πρὸς πᾶς, τῷ πέμπτῳ πᾶς, τῷ ἕκτῳ με-
λείριω. ἐφινδύει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ πᾶς ἀπὸ ἐσθ' ἰσθ' μέχρι
και κ' βαρυτόνως δὲ τὸ μέγιστον. ὡς πρὸς πυθμῶν ἀπύθμῶν,
αὐχλῶν ὑψαύχλω. ¶ Επίδοξα] ὀπί τῶ πρὸς δόγμα.
¶ Εὐέση] ἡ ἀνημερία, ἀετηρία. ἡ καλλίστη ἤν' ἐσθ' ἰσθ' ἠγᾶζω-
γῆ. Διογρημαὶος ἀπὸ τῶ σ' γράφει. ¶ Εἰεσι] μύτρα, ζώνη.

ΖΥΓΑΙΣ] καθ' ἑαυτῆς. ¶ Ζώνη] πορφυροῦ ἐνδυ-
μα. ¶ Ζάκωρος] νεώκορος, ἰερεὺς.

ΗΜΕΚΤΕΩΝ] δυσφορῶν. ¶ Ηεηδόν] μετ' ἰχθύος,
μετ' ἀκολασίας, ὀρχιδόν. ¶ Ηλιών] ἐφοδόν, πρεΐαν.

ΙΑΗ] ἄξις ἰπτικῆ, συσροφί. ¶ Ισηγμοίς] οἰγήσοι
παίδες. Ἰσία] δειπνα. ¶ Ιακχάξαι] λέγεισι, φλυαροῦσι.

ΚΝΑΦΟΣ] ἀκάνθα ἐλκουσα ἰμάτια. ¶ Καπατέ-
λεια] ἑ ἀνάγώματα, καὶ ἑλκιδία. ¶ Κνημῖς] γοερῶν
ἀποθεμάτων. ¶ Κορωή] ξύλον ὀπτικῆς. ¶ Κρέξ]
ὄρνεις δυσσιώνισεν ἕως γαμῶσι. ¶ Καπίντες] ἀποδεχόμενοι.
¶ Καγοῦ] τὸ χηρῶσαι λόγῳ κληθῆ. ¶ Κομῆ] ἀνάστα-
σις, ὀπτικῆς. ¶ Κέρουρος] νεῶς εἶδος. ¶ Κληρέχαι] γαυ-
ροί. ¶ Κρησφυγῆ] κατὰφυγῆ, ὄχρωμα. ¶ Κατ-
γυῖαν] κατὰλύων. ¶ Καλλιρέται] θυῖν. ¶ Κυματῶν]
ἐπισηρῆ, αἰγιαλός. ¶ Κυρῆσας] ἕλασας.

ΛΕΥΚΗ] πάθος πᾶσι ὄλον τὸ σῆμα. ¶ Λαύρα] ῥύ-
μαι, ἀμφοδία. ¶ Λίνον] λύσας χερδῆ, ἠφῶδης ὄνομα.

¶ Λάξιν] λήξιν, μελεσιμῶν, κλήρον. ¶ Λάσθη] αἰχμῆ.

ΜΕΤΕΞΕΤΕΡΟΙ] ἕνεις. ¶ Μύθρον] σίδηρον ἀρ-
γόν. ¶ Μελεδωνοί] φροντισαί. ¶ Μυχοί] καταδύσεις.

ΝΕΟΧΜΩΣΑΙ] νεῶσι κηῖσαι. ¶ Ναυλόχον]
λημδία.

ΞΕΝΙΗΝ] ἑλκιδία τὸ ἰός ἐπιπύ ἐδωρήσαι.

ΟΡΘΙΟΣ] νόμος] ἑπες ἰατρικῆς. ¶ Οὔροι] ὀροδί-
σια. ¶ Οχμα ἀασίδων] πόρπαντες ἑ δέσμοι. ¶ Οὐ κα-
ταπεσίξωσαι] πᾶσι κα πῆσαι. ¶ Οργισαί] μαλαξας.

¶ Οἰσίπη] ῥυπαρὰ πᾶσι αἰσῶται ἕλα. ¶ Οὐκ ἰνεαμῆρας] ἑ
πᾶσι κόντως. ¶ Οἶος] τὸ πᾶσι τὰ ἑπ' ὑδάτων ἀγῆια πο-
λύπω καὶ συσροφόμενον. ¶ Ορχιδόν] ἰβηδόν.

ΠΗΚΤΙΣ] ὄργανον, ἑαλτήριον. ¶ Πρωσί] ἑπ' ἑπ'.

¶ Πριτανέιον | θεσμοθέτων, θόλος, ἢ τῶ σίτῳ Σικκῆ. ¶ Πρό-
 χυσις | τὸ ἀποσείσασθαι. ¶ Πρόπολος | νεοκόρος. μὲν τὸ ὁ
 δοῦλος. ¶ Πατακοί | θεοὶ φοινικικοὶ ἐν ταῖς φρυγίαις ἰ-
 σχυροὶ. ¶ Γαλαθαίς | τὰ ἐκ στυγῶς πλάσματα. κυρίως
 δὲ ἢ τῶν σίκων ἐπάλληλος θείσις. ¶ Πειφορητῆ | ἀκπα.
 ¶ Πρόξενοι | πρεσβυτάται. ¶ Πολέμοχος | ἄρχων τῶν ξένων.
 ¶ Πρόκα | ἄδύς.

ΡΗ ΠΙ Σ | πλέγμα. ¶ Ρηχίης | φραγμαδ, ἢ δέσμος
 τῶν φραγμῶν. ¶ Ρηχος | φραγμαδός.

Σ Π Ε Ρ Χ Θ Ε Ι Σ | ἄραχθεῖς. ¶ Σκηνή | ὄπισις καὶ
 σολή. ¶ Συμμήσας | στυπείλας. ¶ Σαγάρεις | πτελέεις.
 ¶ Σχοινοτένης | μακρόν. ¶ Συρμαίξεν | καθύρειν πύμασιν
 τῶν ἐκ ζιῶν καὶ ὕδατος. ¶ Σπαδίξας | οὐδέϊσας. ἀπὸ δὲ
 γὰρ φλοιὸς ῥίζης φοινίκης. οἱ δὲ φοινίκης ῥάβδον ἀπὸ δάκτυ-
 λῶν καὶ οἱ κύνες καὶ ἀπὸ δὲ ὄργανόν τι κισσαετικόν. ¶ Συρ-
 μαία | βρώμα δὲ σέσας καὶ μύτιος. ἢ λάχανον σελίνω ἐπι-
 κός. ¶ Σκυτάλαις | ῥάβδοις. ¶ Σώσρα | σωτήρια, λύ-
 σρα. ¶ Σώχοισι | βίβοισι. ¶ Σχοίνου συμβολαῖς | οἱ ψι-
 δοπλόκοι. ¶ Σχοφος | τὸ πῶτε πύ κροφίω ἐρεῖν. ¶ Σπι-
 θμός | ὁ δὸδ μέγαν, κατὰ λυμα. ¶ Σιτάμφρονον | κακόρονον.
 ¶ Σαυρωτήρ | ξυσόν, δόρυ. ἢ σύραξ ὃν ἔνιοι καλοῦσιν εὐ-
 είαχον.

Τ Ρ Η Κ Α Δ Δ Σ | δειπτα καὶ δήμες καὶ ἀειδμῆς
 ἀειδρῶν λ. ¶ Ταρσοὶ καλάμων | φρασαιὰ ἐν ἢ ἀκίρανοι ἢ
 πλίθον. ¶ Τειφάσαι | τειφωνοὶ, πειπλάσαι. ¶ Τόρριον | τὸ
 βῆμα καὶ τὸ ἐνιέμερον εἰς αὐτό. ¶ Τέμπεα | τὰ σενά τῶν
 ὀράν, καὶ οἱ σιδέρονι ὄποι. ¶ Ταινίδι | δὲ δῆμα. ¶ Ταρ-
 σὸς ἢ τῶν ὀρίθων πέρωσις.

Φ Α Ρ Μ Α Κ Ο Ι Σ | βαφαῖς. ¶ Φάλαρα | τὸ πῶτε τὰς
 γνάθους σκεπάσματα. ¶ Φαφός | βύφος, κλάσμα. ¶ Φρε-

νήρης] σφραγίς. Φεμαζαδα] φρυάξαδα, φυήσαι.
 Φόρμος] πλέγμα, κόφινος. Φυλάξωτες] ὀπιτηρή-
 σαιτες. Φερέγυος] βεβαιωτής.

ΧΡΗΜΑΤΟΣ] παροχμαπος. Χοιροδίδες] πί-
 ραι λείαι ἐν θαλάσῃ. Χορδένων] πέμων.

ΨΗΝΕΣ] κωνώπια ἢ ἐν τοῖς ὀλιώτοις τοῖς ἄρται.

Ἐκ τῶν παρακο- εῖνων πρὸς τῆς ἰατρικῆς λέξεων.

ΛΕΓΕΤΑΙ ἡ τοῖς ἰατροῖς τὸ μὲν ὑγιαίνειν Οὐ-
 λείν. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιᾶ ἢ ἰαμαμάτων Οὐλαὶ λέγονται. Ἡ δὲ
 δὲ λόγος, Μῦθος. Καὶ τὸ μαιτυέωσα, Ανελεῖν. Καὶ
 τοῖς τοῖς ἐν οἷς ἀναστρέφονται, Ηθια. Καὶ τὸ ὀπιτηγίς,
 Αναχθός. Ἐάντι τὸ ξενίω ἐδωρήσατο, ξενίω Σιμεθήκατο.
 Ἡ τὸ ἀπατηλῶς ἢ ὀπιμηλαίς, Ἐπιτρέφεις. Ἡ τὸ οἰκού-
 σης, Εχούσης. Ἡ τὸ θυμοθεῖς καὶ τὰ ερεχθεῖς, Σπυρθεῖς.
 Ἡ καὶ ὁ ἔσπικος, Ἐπίσιος. Ἡ καὶ ὁ δυσφοράν, Ημεκτέων.
 Ἡ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπερο δὲ, Μεπεξέπεροι λέγονται. Ἡ καὶ ἀπὸ
 τοῦ ἡσυχάζων, Ἐλιτύων. Ἡ λέγονται δὲ καὶ τοῖς καὶ δῆμοις
 καὶ ἀελίμυθον ἢ πελάκοντα ἀνδράν, Δείπια. Ἡ καὶ τὸν δῆ-
 μοιθέντα, Ἐννώσταια. Ἡ καὶ τὸ ἀνεπίσιον ἢ ἐδίδαξεν, Ἀτέ-
 γηοσε. Ἡ καὶ τὰς βαφάς, Φάρμακα. Ἡ καὶ τὰ ἀταλώ-
 ματα, Τέλη. Ἡ καὶ Λάουρας λέγονται, τὰς ῥύμας τὰς ἀμφό-
 δαις. Ἡ Σαυδρείς δὲ, τοῖς πελέκεις ἢ τὰ ὀκχάρους ὀπια.
 Ἡ Ἀρδὴς, τὰς φαρτίδας. Ἡ Φάλαρα, τὰ πρὸς τὰς γνάθους
 σκεπάσματα. Ἡ Ψίλλια δὲ, ἐν τοῖς ὀλιώτοις γινόμενα

ζούφια. ¶ Σχοινοπενές, τὸ μακρὸν καὶ ὀρθόν. ¶ Συμ-
 ψήσεις δὲ λαμβάνουσιν, διὰ τὸ σιωπῆσαι. ¶ Αἱμασπαί
 δὲ, τὸ ἐκ χαλκῶν ὠκοδομημένον καὶ αἰθρῶν πηλοῦ τριχίον.
 ¶ Φάρτος, τὸ κλάσμα, τὸ βύφος, τὸ ἀκρωτήριον. ¶ καὶ Ταρ-
 σοίς δὲ καλὰ μόνον τὴν ἑσπέραιαν οὐ ἐξήρανον τὴν πλῆθον.
 ¶ Εμβόλον δὲ, τὸ χάλκωμα, τὸ ἀποπτήμυρον καὶ ἀποφραγ-
 νασίαν. ¶ Εταγίξιν δὲ, τὸ χασὶς ὀπφένειν ἢ θυεὶν τοῖς κα-
 πιχομίμοις. ¶ Πρόχυσιν δὲ, τὸ ἀποσπῆσαι. ¶ Επιππα,
 τὴν μη βαρῆσαν κτήσαν, ἀλλ' ἔξιστοπλῆς. ¶ Λόκκιν δὲ
 καλοῦσι παῖτος ἢ ἀπὸ ὄλον τὸ σῶμα. ¶ Κνυζήματα δὲ,
 τὰ γινώσκον ἀποφθεγμάτια. ¶ Γεωπείνας δὲ, τοῖς ὀπί γῆς πι-
 νύοντας καὶ ἀπορομύμους. ¶ τὸ δὲ ἱκανώσας Ἀπώσας, ὡς
 καὶ Ηρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ. ¶ τὸ δὲ μέτερον ἔκκαλως ἔ-
 ρον, Ἐπιενεσπῶν. ¶ τὸ δὲ Ἀποδέχομῶν, καπῶντες φα-
 σί. ¶ Κορυλλῶν δὲ λέγουσιν ἑπικαμπίς ἢ ζύλον. ¶ Εὐ-
 μδρέλιον δὲ, τὴν ἀποππατον. ¶ τὰ δὲ Ὀπίωμῶν, ποσῶμῶν.
 ¶ Βαρεῖς δὲ, τὰς ναῦς. ¶ Ὀσιεν δὲ καλοῦσι πῖν διότυσον.
 ¶ τὰς δὲ αἰλύσας, Ἀφιδέας, οἱ δὲ τὰ ψάλλια. ¶ τὸ δὲ καδαί-
 ρειν πῶμα ἐκ ζεαῶν καὶ ὕδατος, Συρμαίξιν. ¶ Ἄπῶν δὲ,
 ἀδῆς ὄνομα καὶ λυεας χορδῶν. ¶ Φυσανῶν δὲ, τοῖς κρο-
 σοῖς. ¶ Ἀποφραγῶν δὲ, ἢ τελομετίων ἀποφραγῶν δούλων
 τοῖς δεσποταῖς. ¶ Λύσιν δὲ, τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον.
 ¶ Συρτήν δὲ παρ' αὐτοῖς ὀνομάζεται λάχανον ἢ σελίνω ἑοι-
 κός, ἢ βρώμα δ' ἄστιατος καὶ μῆλτος. ¶ Ἐνηθηπέλια δὲ, τὰ
 δωκπέλια. ¶ Τειφάσιοι δὲ παρ' αὐτοῖς λέγονται οἱ σει-
 πλάσιοι, σειφῶνοι. ¶ Ἀπεμάτασι δὲ, τὸ ἐμώσανε σημαί-
 νει παρ' αὐτοῖς. ¶ Ἀποπμοτέροις δὲ τοῖς ἀπμοτέροις λέ-
 γουσιν. ¶ Ἀφηλικέτερον δὲ, τὸ ἀποσπῆτερον. ¶ τὸ δὲ φα-
 νερόν, Ἐπίσισ. ¶ Φρενίρη δὲ, τὸν σάφρονα. λαμβάνουσι δὲ
 τὸν καὶ ὀπί τὸ ὄφρητον. ¶ Καταποφραγῶν δὲ λέγουσι τὸ

φερῖνα πιῖσαι. ¶ καὶ τὸν κατὰ φανῖ, Ἐπίλαμπον. ¶ Λά-
 ξιν δέ, τὸν μελισμὸν ἢ τὸν κλῆρον. ¶ Ὁ καταπαπιγιδίος
 Τετραγυμδίων λέγουσι. ¶ Ὁ πολέμιον Ἀρπείην λέγουσι.
 ¶ Ὁ αἰδία, Μέζια. Ησίοδος, Οὐραὶς δὲ ἰσὸ μέζι ἐθεν-
 πο. ¶ τὸ καταπαπιγίδης καὶ γαλαθῖς Διαβεβλημίδος λέ-
 γουσι. Ηρόδοτος, ὁ βασιλεὺς διαβεβλημίδος ἰσὸ Ἀμάσιος
 οὐ μεταίνεις. ¶ τὸ καλλιπίσις Ἀσκήσις λέγουσι. Ὁς
 ἐμέ Ὁ κόσμος ἀσκήσις ἀπέπλην αἰς αὐτὴν θυγατέρα.
 ¶ Ἐνάειες οἱ ὀπίται ὀνημαῖονται παρ' αὐτοῖς. ¶ Δια-
 σφάγες δέ, αἱ διεσῶσαι πέτρας. ¶ Γνωσιμαχίην δέ, τὸ γινώ-
 σται πῶ αὐτὴν ἀδένειον, πῶ περὶ ὀνησιωνίχμῳ. ¶ Σι-
 σῦρα δέ, βαρβαρικὸς χιτῶν. ¶ Τελίση, τὸ σκιρτῆν.
 ¶ Οἰσῦπη δέ, τὸ ἄβῃ ῥυπαρὰν περὶ βλάτων ἔλαιον, καὶ τὸ διαχῶ-
 ρημα τῶ περὶ βλάτων. ¶ Νεοχμῶσαι δέ, τὸ νεοσὶ κινήσαι π.
 ¶ Φερέγυος, ὁ βεβαίωσις. ¶ Εφεδρος, ὁ ὀπίκληρος. ¶ ΕΓ-
 καπύση, ὁ δῖονειον. ¶ Τετραπέλυειδης λέγουσι περὶ
 ἰωσὶν αἱ ἀκρίδες, περὶ τὸ πῶσαι ἐχθρὸν πῆρα, δύο μὲν ἔ-
 ξω μέζω, ἐλάσσω δὲ ἐν ποδενέπερα δύο. ¶ Τὸ ἐκ Ἰκτε-
 μίδος, ἀπὸ τῶ ἐπεσοκόντως, οὐ καθιόντως, παρ' αὐτοῖς
 λαμβάνεται. ¶ τὸ Ἀπουπλιζία, ἀπὸ τῶ ἀπέφυγε. ¶ Πλιζ
 γὰ τὸ βῆμα, ἔξ οὗ Πλιζίατα ὁ πηδύματα. ¶ ἔνθα καὶ
 τὸ περὶ βλάτων Ἀμφιπλιζ, περὶ Σοφοκλεῖ ἐν Τελιολέμφ.
 καὶ Ομηρος, Αἰ δὲ ἄβῃ τρωχων δὲ δὲ ἐπλίωσιν ποδῶσιν.
 ¶ καὶ τὸ Ψῶσαι, ἀπὸ τῶ ἰαλπουσαι. ἐστὶ δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ
 τὸ Ψῶ ἀχρῶσικὸν περὶ σφῶνμα. ¶ Κόλλιξ δὲ ὄρεϊν εἶδος
 ἄρτου περὶ φεροῖς, ἔξ οὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίγια.
 ¶ Σχίτων δὲ συμβολῆς οἱ Ψιατυπλοκοί. ¶ καὶ Ἰθαγε-
 νίς, οἱ γήσιοι παῖδες. ¶ Πρῶξενιοί δὲ οἱ περὶ σῶσαι ἄβῃ πό-
 λεων, ἔξ οἱ φροτισαὶ καὶ ξενίας ἰσὸ δὲ χῶμοι. ¶ Σπαρ-
 γὰ δὲ, τὸ ὀρέεται, καὶ ὀπιδυμῖ. ¶ Κορδίνμα δὲ, τὸ κα-

ρησάρω παρ' αὐτοῖς. γραφεταὶ δὲ καὶ σκορδίνωμα.
 ¶ Ξίς δὲ ἢ ὠθυωεία. ¶ Ροικόν δὲ τὸ εἶσω ἰσῶν ἢ γραβόν,
 ὃ καὶ Ροιβόν λέγεται. ¶ Σαπρον δὲ τὸ σποηπός. ¶ τὸ δὲ
 ὄπιπασω Παλιώ φασι. ¶ Ἰά δὲ πρὸς σφατα, Ποταί-
 νια. ¶ Βλακόν δὲ τὸ βυφερόν. ¶ Τρις δὲ φριζανώδης ἀν-
 δραχας Μαριλιώδης. ¶ Μαίλη δὲ ἢ θέρμη. ¶ ἢ ἀσπιδία δὲ,
 Μαρίλη λέγεται. ¶ Μελεδαυδίων δὲ ἀπὸ τῆς μελιμῶν,
 Σεραπίων. Μελεδαμειν γὰρ λέγεται τὸ μελιμῶν. ¶ Μι-
 σὺλλω τὸν κοίλον ὄρνον λέγουσι. ¶ καὶ τὸ μωδύσα, Εκρέν-
 σα. ¶ καὶ τὸν δημόσιον, Επιδήμιον. ¶ καὶ τὸ ἀκθλιθῆν,
 Βλιμαζῆν. ¶ καὶ τὸ ἐσέναξεν, Εμωξε. ¶ καὶ τὰ ἢ κα-
 τω κοιλίῳ καὶ σαύροντα φάρμακα, Ελατήρια. ¶ τὸ ἐνέδη-
 σεν, Ενεκρίκωσε. ¶ τὸ εἰς δύο διαρεθιῶναι, Εδιχῶθη φασι.
 ¶ καὶ ἢ ὠθύτης, Εὐθυωεία. ¶ καὶ τὸ ἐπυλώθη, Εμολώθη.
 ¶ τὸ εἰς χεῖρῃ, Εμπηδαῖ. ¶ τὸ ἀκόπως καὶ ὠδασδῶδες,
 Εκποπως. ¶ τὸ ἀφορώτερον, Επισχυώτερον. ¶ τὸν μύλω-
 να, Ζώπιον. ¶ τὸ ὠμοιωμόρον, Δελφωμομόρον φασι. ¶ καὶ
 τὸν πορεπὸν, Θερμογλιώ. ¶ καὶ Θαλάμας, τὰς κατα-
 δύσας. ¶ καὶ Θείωσεν, τὸ κατὰ ἰσῶν ὀξείατατα, ἢ τὸ μαριεαδ.

IN EROTIANI LE- xicon annotationes Hen- rici Stephani.

In his annotationibus cum uaria librariorum menda corriguntur, ex Hippocrate, uel ex aliis, tum uerò Hippocrates ipse uicissim ex Erotiano, aut Galeno, uel utroque simul alicubi emendatur. Præterea insignioribus uocabulis ab Erotiano expositis loci Hippocratis, ex quibus petita fuerunt, necnon Galeni explicationes (quæ sparsæ sunt per eius commentarios) adiunguntur. In præfationem autem si quid afferre poterimus, etiam ea quæ ex ingenio posse emendari uidentur, pauca sunt præ illis quæ melioris exemplaris auxiliū desiderant id in calce harum annotationum dabimus.

ANte omnia, de ordine quem in expositione uocum Hippocratis Erotianus sequutus est, dicendum existimo: ut quid sibi uelit ἐτάδα siue ἐτάδα (quod passim apud illum inuenies) quantum satis longa inuestigatione assequi potui, patefaciam, atque ita eodem inuestigandi labore alios leuem. Meminerimus igitur Erotianum in ultima sua præfatione libros Hippocratis in quatuor primarias classes distribuisse, & primam σηματικῶν, secundam ἀπολογικῶν καὶ φυσικῶν, tertiam θεραπευτικῶν, quartam δὲ εἰς τὴν περί τῆς τειροσι λόγον assignauisse. Cuius distributionis si seruare ordinem uoluerit (ut certe debuit) ab iis libris quos σηματικῶν uocat non dubium est quin sumendum sibi initium putauerit: ideóque, quum locū θεωρητικῶν primum dedisset inter σηματικῶν, suam

H. i.

verborum Hippocratis expositionem auspicaturus, dixerit, λοιπὸν δὲ ξέμετα ἀπὸ τῆς ἀσθενοῦς κτ. Quae quū ita sint, nemo, ut opinor, inficias iuerit quin hunc sequutus fuerit in hoc opusculo ordinem, ut primo loco verba ἀσθενῶσιν, secundo vocabula ἀσθενῶσιν, tertio τὸ ἀπὸ χυμῶν explicarit. Deinde ad ἀπὸ λογισμῶν καὶ φρασῶν veniens, primum locum vocabulis libri ἀπὸ φρασῶν, secundum, verbis opusculi ἀπὸ φρασῶν ἀπὸ φρασῶν, tertium vocabulis libelli ἀπὸ φρασῶν τούτου dederit, & ita deinceps progressus fuerit. Quū ergo dicit ἐνταῦθα (id est hoc in loco) fingamus ab eo praefixum certi cuiusdam libri titulum, cuius vocabula (ea quidem quae explanatione indigere existimat) quo illic ordine occurrūt sigillatim explicet: ac voces quae in diversis reperiuntur locis, primū ex eo loco citari cōsueamus qui primus apud Hippocratem eas habet, sequendo videlicet propositum antea eius librorum ordinem. Verbi gratia, quum ἀλυσμὸν habeamus cum alibi apud Hippocratem, tū circa principium τῆς ἀσθενῶσιν, & ab eo Erotianus vocabulorum expositionem ordiatur, ἀλυσμὸν primum huius Lexici vocabulum, quod exponitur ἀπὸ φρασῶν ἀπὸ φρασῶν, non abs re contenderit quisquam esse id quod in hoc ἀσθενῶσιν loco habetur, ἀλυσμὸν γὰρ σημαίνει, quum alio qui haec ipsa verba etiā in κατὰ κράτος ἀσθενῶσιν legantur. Itidē & hic quum vocē ἀρῶνα explicandā sumens, dicit ἀρῶνα valeτε ἐνθάδε idē quod τὸ ἐκ δισκομακρῆς καὶ μὴ βραχυῶς, mihi non dubium est quin ἐνθάδε (id est hic) significet in hoc loco qui exat τὸ ἀσθενῶσιν libro secūdo, τὰ ἀρῶνα καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ μακρὸν ἐν γινώσκουσιν σημαίνει. Nā is quem sibi proposuerat librorum Hippocratis ordinem, postulabat ut explicatis Prognostici verbis, ad Protrepticum veni-

tet. Locus autē in Hippocratis Epidemiorum t. est
 hic, τὸ τῷ πνεύματι ἄρα, πλείους ὡς τῶν ἀναγκαίων ἰσχυρῶν
 κραιῶν, μέγα. Confirmant autem meam coniectu-
 ram (si res minimē dubia, coniectura vocanda est)
 hęc quę subiunguntur ab ipso Erotiano verba, ὅ-
 ὡς τὰ δὲ ἰσχυρὰ σημαίνει, οὐκ εἰ δὲ πνεύματι. Hic enim
 σημαίνει, non vt vulgō, intelligendum puto: sed
 quum κραιῶν dicit σημαίνει ἰσχυρὰ & πνεύματι, perin-
 de esse reor ac si diceret esse adiunctum ad decla-
 randum quale sit ἰσχυρὰ, item quale sit πνεύματι. Cō-
 uenit autem Galeni expositio cum hac Erotiani,
 quod ad sensum attinet: utpote qui κραιῶν πνεύματι
 exponat τὸ ἄρα πλείους, vel ἄρα πλείους χρόνους. nam ali-
 cubi χρόνους addit. Sic enim in 1. Comm. in Progno-
 sticō, τὸ δὲ κραιῶν πνεύματι, τούτοις τὸ ἄρα πλείους, μὲν
 χρόνους ἰσχυρὰ φροντισίμω σημαίνει, μὲν δὲ σμικροῦ. &c. Idē
 in 1. Cōment. in Prorrhet. 1, ὅταν μὲν δὲ τὸ ἄρα πλείους
 τὸ πνεύματι καὶ κραιῶν αἰτίας, ὡς ὅτι δὲ δειχθῆναι μοι ἔστι
 πλείους χρόνους ἰσχυρὰ. Idē in lib. 1. Epid. Cōm.
 3, ὅτι πνεύματι τοῦ ἄρα πλείους, ὡς ὅτι δὲ δειχθῆναι
 μοι ἔστι πλείους χρόνους. Quinetiā alicubi idē
 πνεύματι ὀππὸν κραιῶν, manifestē repu-
 gnans iis qui (vt ait Erotianus) κραιῶν dici puta-
 unt πνεύματι. Sed cur (dixerit aliquis) si κραιῶν πνεύματι
 significat τὸ ἄρα χρόνους, alicubi cōperitur post κραιῶν
 & μέγα addidit τὸ ἄρα χρόνους Hippocrates: videlicet
 hoc in loco Epid. 3, πλείους κραιῶν πνεύματι κραιῶν
 μέγα ἄρα χρόνους, ἢ πάλιν βραχύτερος. Nimirum hic
 κραιῶν & δια χρόνους coniuncta pro ἄρα πλείους
 χρόνους accipere oportet, vt doctē annotauit Gale-
 nus. Sic autem post ἀτρετίως Hippocratem obser-
 uauit addidisse alicubi κατ' ἀτρετίως, quum alioqui
 nonnunquam ἀτρετίως pro ἀτρετίως vsurpet.

¶ Pag. i. V. Αλ.] In duob⁹ Hippocratis locis inue-

H. ii.

nio, *δηυσμὸν γὰρ σημαίνει*: in Prognostico videlicet & in Coacis Prognostibus. Diximus autem Erotianum Prognostici verba primo loco explicare. Galenus in suis in illum librum Commentariis *δηυσμὸν* latius quam in sua Exegesi *γλωσσῶν Ἱπποκράτους* explicans, scribit vocem hanc significare *ὅτι σφοδρὴν ἀπειπὴν χόματι* & *μεταβιβαίνειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο*. Idem Hippocrates *δηύων* cum *ἀδημύων* alicubi copulavit.

Ibidem, V. *ἄσραμ*. Hic *δυσφορὰν* mendo non carete suspicor. *δυσφορὰν* siue *δυσφύϊαν* (cui opponitur *συμφύϊα*) forsitan aliquis pro *δυσφορῶν* reponendū putaverit: sed & *δυσφύϊα* haud scio an nemini suspectū fuerit. Galenus certè *ἀσπυκίως ἀποκαυλιδῆ* exponit *διόλωσ ἀποκαυλιδῆ*, ὡς *χρὴ μὴδὲν ποσὸν χεῖρας*. Exponit etiam *ἀκριβῶς*, pro quo Erotianus *κατ' ἀκριβῆαν* dixit.

¶ Pag. n. V. *οὐκ* In eo quē citat libello inuenio hunc locum, *κατ' ἄλλα ἔδεν ἀσπυκίως κατ' ἀκρίβηαν διώομαι ὄρα*. Vbi certè mirum videri possit, si *ἀσπυκίως* significet *ἀκρίβῶς* (vt vult Erotianus) quorsum adiunctum fuerit *κατ' ἀκρίβηαν*. Sed de hac re lege quæ scripsi in fine primæ annotationis. Certè in lib. *περὶ γυναικείων* sine huiusmodi adiunctione aduerbio hoc vtitur quatuor in locis, quorum est hic primus, *εἰδέναι δὲ ἀσπυκίως ἑκάστα εἰρήσων ἀσπυκίως αὐτὰ*. secundus, *χρὴ δὲ πλεὺ μὴ ἐπλεὺ ἀσπυκίως ποιεῖσθαι ἐλάκων ἢ πρὸς τῶσι μήτηρσιν*. Tertius, *ἀμα ὅτι οἱ ἰητροὶ ἀμφοτέρωσιν, ἢ κατ' ἀσπυκίως πωτῶν ἡμῶν πλεὺσθῶσιν τῶσιν νοσοῦν*. Quartus statim post, *ἀλλὰ χρὴ εὐερωτῆσαν αὐτῆκα ἀσπυκίως τὸ ἀπὸν*. Sed in quo ex his quatuor *ἀσπυκίως* significet *ἀκρίβῶς* potius quam *ἀκριβῶς*, aliis iudicandum relinquo. Certè & *ἀσπυκίως* aliquot in locis apud eūdem scripto-

rem inuenio pro ἀκρεβέστερον positum (meo quidem iudicio) potius quàm pro ἀληθέστερον.

Ibidem, V. θῶς.] Locus Hippocratis est in Prognostico, ubi scribit, οἱ δὲ ἀπολαμμένοι, δις τοιοῦτον γένος, ἀλλοφάσωντες, ἀχρηπτόντες, τὰ τε διήα σιμῆα καίνισα ἔχοντες. Sed Galenus aliam quoque huius verbi etymologiam affert, hanc videlicet, ut sit ἀλλοφάσων dictum ἀπὸ τοῦ μεταβάλλειν τὸ φῶς διήσονται εἰς διήσθημα. Verùm longius petitū videtur hoc etymum quàm alterum, ἐκ τῶ ἀλλοτὶ φάσκειν διήα, ut habet Galenus: & fortasse Erotianus scripserat ἀπὸ τῶ ἀλλο καὶ διήσ φάσων, ἢ τοι φωνεῖν.

Ibidem, V. εἴ τῶ.] Quem locum designet, quū ἠθὰ δὲ dicit, in prima declarauimus annotatione.

Ibidem, V. λῦσα.] Inuenio ἀπολαμμένοι apud Hippocratem in Progn. Coacis, ubi scribit, οἱ ἐν πυρετοῖσι ἐφιδρωότες, κεφαλῆ γῆρες, καὶ λίγη ἀπολαμμένοι, σπασμώδεις. hunc autem locū esse eum in quo Bacchius ἀπολαμμένοι exposuit πλήρεις ὄντες, Epicles autem, Ἐσθῆς γέμωντες, aut καθηρημένοι, aut ἀπιλημένοι, (quam postremam explicationem Erotianus approbat) affirmare nondum ausim. A Galeno certè ἀπολαμμένοι καὶ λίγη exponitur ἐπιχρόμα.

Ibidem, V. νεομβρόν.] Videtur ἀχλυώδεις exponendum ex Hippocrate, qui ita scribit in Aphorismis, γένη βαρυήκοι, ἀχλυώδεις, καρβασμοί, τῶ φρεῖ, δισχυτικοί. Nō exponit autem ἀχλυώδεις Erotianus, sed tantum ἀχλυώ: verum ex Galeni commentariis in illum locum colligi potest, ἀχλυώδεις significare οἱ ἀχλυώδη πλεῖ ἔχοντες: quemadmodum βαρυήκοι sunt οἱ βαρυήκοιαν ποιῶντες. Idem Galenus in Comm. i. in Epid. 2. auctor est ἀχλυώδεις ab Hippocrate dici ob caliginē quæ nostris o-

H.iii.

culis offunditur, non propter caliginem aeris.

[Pag. 13, V. σν] In Galeni vocabulario legitur ἀπαρτίως, non ἀπαρτί, itidem tamen expositum ἀπαρτισμῶς, praeterea ἀπαρτίως. Sed neque hic ματὲ ἀπαρτί, neque ibi uo rectè ἀπαρτίως. nam si illi credimus in Comm. in Aphorismos, ἀρτίως & ἀπαρτίως & ἀπαρτί Hippocrates eadem significatione usurpauit, uidelicet pro ἀπαρτισμῶς & ἀλοκήρως & ἀουλιπῶς, item πλεῖως. Ibidem & apud alios veteres scriptores in usu fuisse, alibi verò nominatim Atticos id vocabulum usurpauisse tradit.

Ibidē, V. λέγειται] Homeri versus integer est hic Iliad. ↓, Ἔσθκε ξύλον αὖτον ἄσποντον ἄργυρον ἰσθῆος. Sed ἄργυρα scripsit Erotianus sine apostrophi nota quòd eo nomine locum clauderet.

Ibidem, V. λέγειται] Ex Hippocratis Aphorismis est hic vnus, Ἀλλύειν χάσμα, φρένας, οἶνος ἴσος ἴσοπινός μῦθος λέγει πῶν νόσον. Vbi Galenus ἀλύειν ait eum appellasse quam vulgus Graecorū vocare solet ἀλίω, & ex iis qui prospera valetudine vtuntur eos ἀλύειν dici quibus quum praesentia semper displiceant, ex opere vno statim ad aliud transiliūt: itidem verò & ex agrōtis eos qui quum decubitus impatienter ferant, subinde modum ac formam decubitus mutant, quòd praesens status semper sit illis molestus.

Ibidē, V. σν] Hippocrates & ἀρεαί & εἰς τὸ αἰσκάς dicit, illud ἀρεαί γυναικῶν lib. 1, hoc autem 2.

Ibidem, V. Ἀπόξιν.] Apud Hippocratem legitur ἀπόξιν, & hanc lectionem agnoscit Galenus. ita enim Hippocrates in libro περὶ ἀρῆων scribit, ἀλύει μὲν γυναικῶν οἷον εἰς τὴν κατὰ τὴν ἀπόξιν φθίγγιν καὶ ἐπιθεσμός. vbi ἀπόξιν vocari κερτα tradit Galenus. Idē Commentar. εἰς τὸ κατὰ τὴν ἀπόξιν lib. 3, χρεῖα μὲν γὰρ

αὐτὴ διπλή, κρεῖτταις τε αἰσθησιν ἐσμάδων, ἀπὸ πλὴν ῥασις τε
 καὶ ἰσχυρὰ τὸ μυστικὸν αἰ κελεῖν αὐτὸς εἰωθεὶς ἀποκρί-
 νασθαι, καὶ αὐτὸν ὁδὸν πηχέος μὲν ἀποκρίνεται, κρημνὸς δὲ
 ἀποκρίνεται.

Ibidem, V. 701] Inter Aphorismos Hippocratis
 legitur, γυνὴ ἀμφοῖν ἔξις οὐ γίνεταί.

¶ Pag. 14. V. 71] Videtur legendū ὅτι ἀποκρίνεται.

Ibidem, V. 715] Apud Galenum habetur ἀρμύεις,
 & exponitur ἀρμύεις, adscribiturque linguæ
 Doriæ. Apud Hippocratem ἀρμύεις sæpe inuenio,
 sed & ἀρμύων alicubi. Hesychius tamen non ἀρμύων,
 sed ἀρμύων exponit ἡ στήλη.

Ibidem, V. 716] Hipp. ἀπὸ φόνου παιδίου, πῶ
 προκλὰ σιν, ὁ πῶ τιν ἀφρονεῖ ἢ τὸ παιδίον, πῶ θείον πλείον
 καὶ τὸ ἀφρονεῖν ἐστὶν, ἀπὸ ἀφρονεῖν καὶ τὸ ἀφρονεῖν ἢ
 γινώσκειν. In eodem libro κινεῖται καὶ ἀπὸ ἀφρονεῖν κοπιᾶ-
 ναι, ἐκ μὲν αἰνείας τὸ πῶ παιδίον κινεῖται ἀφρονεῖν
 κρημνὸς δὲ πῶ.

Ibidem, V. 717] Apud Hippocratem ἀπὸ ἀ-
 ρμύων, ὁ δὲ πῶ τιν ἀφρονεῖ, pro ἀφρονεῖς ex hoc loco répo-
 nendū fortasse ἀφρονεῖς, vbi scribit, οἱ τε ἀφρονεῖς γινώ-
 σκονται αὐτοὶ πάντες ἀφρονεῖς εἰσὶν, καὶ τὰ τῶν ἀφρονεῖν ἢ ἀ-
 τελεῖς ἢ ἀπὸ πλὴν ῥασις τῶν ἀφρονεῖν. Nam ἀφρονεῖς est
 potius incurabilis, insanabilis, ab ἀφρονεῖν. quoniam
 Hesychius vult ἀφρονεῖν quoque significare ἀφρονεῖν.

Ibidem, V. 718] Locus Homericus legitur & sic
 legendus est, Odyss. 1, ἀφρονεῖς ὁ δὲ πῶ τιν ἀφρονεῖ, ἢ ἀφρονεῖ
 σελήνην Οὐρανὸν ἀφρονεῖται. Sed legitur ἀφρονεῖ non ἀφρονεῖ
 est in vulgatis editionibus.

¶ Pag. 15. V. 719] De ἀφρονεῖν θεῶν nihil memini
 me apud Galenum legere, & corruptum suspicor
 esse vocabulum.

Ibidem, V. 720] Videtur ἀφρονεῖν ex Græcis lexico gra-
 phis esse reponendū, & certè melius etymologice

H. 1111.

gia conuenit hæc lectio. Nisi fortè quispiam per
n legere malit *ἀήθεια*, quòd sequatur *ἀήθεια*, vt dica
mus *α* in *η* esse mutatum.

Ibidem, V. κλεις] Apud Galenum legitur *ἀϊδο
λκεις*, & inde deriuatum *ἀϊδολικώδεια*. Helychius au
tem habet *ἀϊθικας*. Sed Erotiani lectio plures af
fentiuntur.

Ibidem, V. πιδυαίς] Apud Hippocratem *πιδυ
παι* ἢ *κατ' ἀρθρα* inuenio *ἀρροίλω*, sed quod vi
detur potius *ἐπιγλωέμμητων* quàm *ἀρροίλω* signi
ficare. Ac certè Erotianū ita scripsisse vix credo.

¶ Pag. 16. V. πιδυ] Galenus *ἀρραδον* ait esse tumultū
quendā & velut pugna quæ excitatur inventricu
lo, ex cibis quorū sunt diuersæ facultates. Apud
Hippocrate cūm alibi tū *ὡν τῶν ἀεὶ διαίτης ὀξείων η
σιμῶν*, nomē hoc legitur. vt quū scribit, *ἐν τῷ σφί
ῆ χροῖ, οὐτε ἀρραδον καίων*. Ibidē, circa finē libri, *φαλός
δὲ σφί, ἐδραδον ἐμπιέει, ἢ μὲν τ' φλοῖ ἢ*. In quos lo
cos Galenus eam quā dixi explicationē annotat.

¶ Pag. 17. V. δρυ] Hippocr. *ἀεὶ ἀγμῶν* scribit, *αυ
πὲρ γδ' ὁ ὀπίθεός μιν πῶν χεῖρα ἀποτέγει, οὐτως ὑπὸ τῆς
δικαίης φύσεως ἀνακαλίμνος*. vbi Galenus ait non
nullos quidē *ἀποτέγει* accepisse pro simplici *ἀπέγει*,
id est, præbet medico: sed alios exposuisse *ἀποκα
λύει πᾶν ἰατρὸν*. Eundem tamē sensum utrāque ex
positionem efficere docet.

Ibidem, V. Απκ.] Locum quendam Hippo
cratis vbi est *ἀποκαλιώθη* habuisti antea, pag. 11.

¶ Pag. 18. V. ἄκρω] Erotianus *ἀπὸ συρμαῖσμοδ*
deprōpfit ex hoc Hippocratis *ὡν τῶν ἀεὶ ἀρθρων* lo
co, *ἢ δὲ καὶ ἀήμετος ἔη, ἐμέειν ἀπὸ συρμαῖσμοδ*. Vbi
Galenus ait veteres *συρμαῖσμοις* appellauisse *πα
μεσείας κανώσας*, ἢ τε *δὲ τῆς ἔδρας*, ἢ τε *καὶ δὲ ἐμέτοι
γίγνοιτο*. Sed apud eū *συρμαῖσμοις* *μέδοσέ* legimus.

¶ Pag. 19. V. Απόσι.] Apud Hippocratem ἐν μολι
 ῶ legitur ἀπικτεῖσι.

Ibidem, V. Ακίαν] Fortasse ἀκίαν legendum
 est per ε, ut sit pro ἀκίαν. Vocem autem ἀκρό-
 πλοα reperio lib. πῶλ νόστων 1, τὸν αὐτὸν δὲ ἔσπον τῶν
 καὶ ἐν τῷ πλῆρω φλέϊα πύξι, ὅσα ἴστω ἀκρόπλοα εἶσιν.

Ibidem, V. ρει] Hippocrates ἀπίως pro ἀπιρπι-
 σιῶσι dixit in hoc Aphorismo, τὰ κενόμυα καὶ τὰ
 κενεῖα ἰδία δρόπῳ μὴ κινεῖν, μὴ δὲ νεωτεροποιεῖν.

Ibidem, V. τῆ] Apud Hippocratem legitur ἀζρη
 δῶσιν per η, πῶλ γυναικείων lib. 2, ubi scribitur, καὶ ἀ-
 ζρηδῶσιν ἀμῆτραι, ἢ γαστρίαι, καὶ φύσα καὶ σμῆρα γαί.

Ibidem, V. Αμφίδιον] Et hic & apud Hippocra-
 tem ἀμφίδιον legi debet, non ἀμφίδιον, ut ex ety-
 mo vocabuli apparet quod à Galeno traditur.

¶ Pag. 20. V. ἐν οἷς] Hic locus, τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς
 κοιλίας ἐλκισι, melioris exemplaris opem desiderat.

Ibidem, V. γλιζῶδες] Apud Hippocratem De
 vuln. capitis, non βλιζῶδες sed γλιζῶδες reperio:
 ubi scribit, καὶ ἐπιδαῖο τὸ πρῆνται, τὸ ἐλκος ἀχρον γί-
 νεται, καὶ ὅτ' αὐτὸ ἰχθῶρ ῥέει σμικρὸς, καὶ τὸ φλεγμῶνον ἐκ-
 πύσσκειν ἢ αὐτὸ, καὶ γλιζῶδες γίνεται. Alibi autem
 apud eundem scriptorem legitur ὁρξ γλιζῶδη.

Ibidem, V. βίκος.] Hæc postrema significatio
 conuenit huic loco Hippocratis, De morbis lib.
 3, καὶ οἶνον γλυκῶν καὶ ὕδαρ ἄρα προσπίπτειν, μὴ ψυχρὸν, ὁ-
 λίστον ὁκ βομβυλίου ἀρυσῶμον. Cæterum βίκος (cuius
 diminutiuum est βίκιον) non autem βύκος, cum a-
 pud alios tum apud Xenophontem scriptum in-
 uenitur. quare & hic rectius legeretur βίκιον.

¶ Pag. 21. V. σμόν] Hippocr. Epid. lib. 2, ἀπόληψι
 ἢ ἐν νοσηματὸς ἐκ ἀν' ἡμέραις εἰ μὴ ἐν γόνιμῃ ἡμέρῃ.

¶ Pag. 21. V. μαπ] Legendum potius αὐτός.

Ibidem, V. ματ] Galenus autem γοται plurali

numero scribit vocasse Hippocratem τὰ ἄστυπικὰ μέλαι, in foeminis videlicet μήτρας, in viris τὰ ἀστυπικὰ μέλαι. Locus autem Hippocratis in quem hoc Galenus annotat, est hic in libro De articulis, κωτίς τε γὰρ ἐστὶν ἐν ἀρχῇ τοῦ χαλαρῶν αὐτοῦ τῶν ἐκπύου.

Ibidem, V. τὸν | Apud Hippocratem Aldinæ editionis non γλιζοζόλα sed γλιζοζόλα legitur: vbi annotatio hæc Erotiani reponeda sit dubito, in cuius explicatione puto τὸ γλιζοζόλα esse μέδουλον. Habetur autē apud Hippocratem Epid. lib. 4, γλιζοζόλα δὲ τίθει πολλὰ γλιζοζόλα. & paulo post, δὲ γλιζοζόλας γλιζοζόλος, ἡ τὸ σπασμὸς κατὰ τὴν δόξιν.

Ibidem, V. νης | Hic γογγυλίδια, apud Hippocratem autem γογγυλίδια inuenio τὸ ἐν τῷ οἴκῳ πατρῶν, vbi scribit, κατὰ γογγυλίδια δὲ ἐστὶν οἰκίαν, &c. Habet tamen & Galenus γογγυλίδια, quod exponit τὰ μικρὰ σπασμὸς, ὡς πρὸς κατὰ τὸ πᾶν.

Ibidem, V. Δυσπν. | Erotianus δὲ δυσπνῶς genitiuum facit in hac sua explicatione, at Galenus nominatiuum, sicut Hesychius. & rectius, meo quidem iudicio. Imò nec Erotianum ita scripsisse existimo. Idem Galenus habet & δυσπνῶς, cui eadem dat significationem quam Hesychius τῷ δυσπνῶς. exponit enim ille ὅτι οἱ μικροὶ ἀνιάται, ὅτι οἱ μεγάλοι μᾶλλον ἢ οἱ δὲ οἱ ἀνιάται. Hesychius autē inter ceteras explicationes hanc ponit, δὲ δυσπνῶς, ὅτι μικροὶ μεγάλα ὄργανα ἔχουσιν. Quæ explicatio conuenit etiam cum ea quam apud Erotianum habemus. At Galenus δυσπνῶς facit quidē nominatiuum, sicut & Hesychius (quemadmodum dictum est) sed explicationem contrariam ei dat. est enim δυσπνῶς secundum illum, ὁ μὴ δύσπνῶς ἀνιάτης. item ὁ διερχόμενος. Atq; in hac posteriori significatione deducitur ab ἀνιάτης, in illa autē priore ab ἀνιάτης.

quod prius α in η mutauerit, si διστήσιος legamus: at manserit immutatum, si δισταίνης. Certè apud Hippocratem nec διστήσιος, nec δισταίνης, sed tantùm δισταίνης legitur me recordor, & quidè nominarium, non genitiuum. sic enim Epidem. lib. 3. scriptum reliquit, ἐν τῷ αὐτῷ γυνὴ δισταίνης ἐκ λυπῆς μὲν ἀποφάσιος ὁρῶσα δὲ εὐχόμενος ἀγρυπνῶν τε καὶ ἀσπῆς. Galenus autem in suis in illum locum Commentariis eam dat nomini δισταίνης significationem quam ego δισταίνης antea dedi, ex eius Exegesi γλωσσῶν Ἱπποκράτους sumptam. Atque hæc mihi videtur Hippocratis loco conuenire, reliquæ autem minime. Alicubi tamè, ni fallor, δισταίνης legitur apud Hippocratem contrarium πρὸ διστήσιος ab ἰωία deducto.

Ibidem, V. σῆς] In vno exemplari Erotiani δισπῶ exponitur αικανίμω, item ὀπιμύητι. Eustathius quoque αικανόμων apud Æschylum significare testatur. Sed secūdum eum & Græcos lexicographos δισπῶ scribere debemus, non δισπῶ.

¶ Pag. 22. V. αῖς καὶ] Fortasse legendum est, ἢ δὲ ἰωὶ λυθείς με διστάτης, παθῆσι δὲ. Non inueni autè huc locum in Hippolyto eo quem habemus, cui cognomen est εὐφρανιφόρω.

Ibidem, V. δές] Nō διστοργαί sed διστορέωγας apud Hippocratem pariterque Galenum inuenio. Locus Hippocratis est hic in libro De articulis, ὀπιμύητι τῶν ὀστέων αὐτῆς ἢ ποικιλωπάτη, καὶ πλείους μὲν σκεπέωνες ἐχούσα, διστορέωγας δὲ καὶ διστάτης ποικιλωπάτης τῆς χροῆς ὁμοῦ δέας. Galenus autem in suis in huc locum Commentariis scribit διστορέωγας vocari. Ἐμὲταξὺ διστάτης καὶ τῆς ὀπιμύητι.

Ibidem, V. δισταίνης] Hippocr. in lib. De articulis: τὸ αὐτὸ δὲ ποικίλον ἀνακαίξεν καὶ τῶν διστάτης δυνῆς. Vbi Galenus διστάτης δυνῆς vult esse fors quæ po-

stem habeant per transuersum, supra quem sit & vna ianua, infra quem sit & alia. Caterum *δικαίδες* *θύραι* itēque *σακίδες* apud Homerum scribitur, non *δικαίδες*. Quin & recentiores ē in hac voce omisisse comperiuntur: vt Paulus Silētiarius, in hoc versu, *Δικαίδες ἀμφεπίταξεν ἐμοῖς Γαλατῖα ποροστάσις*. Vbi notari etiam debet *δικαίδες* absolute dici, non adiuncto accusatiuo *θύρας*.

¶ Pag. 13. V. Δοχ.] Pro *δοχόν* non dubito quin legi debeat *οἶνον*, vt habemus apud Galenum *αὐτίπυ οἶνον* expositum *πρὸς αὐτίπυ*, item *πὸν οὐ πὸν οὐ πὸν ἐπέε*. Nec video quid *αὐτίπυ*, diuidēdo primā syllabam, scribere necesse sit. Est præterea deprauatus hic Polyzeli locus, sed qui corrigi sine meliores codicis auxilio nequeat.

Ibidem, V. πέπ.] Apud Galenum *δακίδες* legitur, non *δέπιδες*, habetque apud eum conuenientem scripturæ sedem, sequendo alphabeti ordinem. ponitur enim ante nomē *δακτύλιος*. Quod tamen eo magis est mirū quod in etymo huius vocis cum Erotiano consentiat. Hesychio quoque teste *δέπιδες* dictæ sunt lampades, item *πέπιδες*, *δακτύλιος* item, *πέπιδες* πρὸς αὐτίπυ. Ac certē dubitationē de scriptura tollere potest Homerus, apud quem legitur Iliad. λ & ρ, *Καὶ ὀφθαλμοὶ πεδέπιδες, πῆν περὶ ἰατρὸν ἄνθρωπος ἄνθρωπος*. Vbi Eustachius quoque *δέπιδες* exponit *δέπιδες* δ' αὐτίπυ, *πέπιδες* λαμπάδων. Qui fit ergo vt apud Hesygium & alia scriptura inueniatur in eius enim lexico legitur non solūm *δακίδες*, expositū *πέπιδες*, item *λαμπάδες*, sed etiam *δακίδες* expositum *λαμπάδες*. Certē quid aliud responderi possit non video, nisi hoc vocabulum (vt alia quædā) esse *δέπιδες*. In cuius scripturā accuratius ideo inquisiui, quod apud Hippocratem quoque per

scriptum reperitur, contra id quod protulimus erimum. sed qui cum al scribere volet, alio setuebitur etymo. nam à *δαίω* se deriuare dicit.

Ibidem, V. E. π.] Cum *ἀπιτέστρον*, ῥαότρον, rectè iunctum fuisset quod habetur sequente pagina, *ἀπιήλω*, *ἀχόριαν*. At Galenus *ἀπιτέως* non solum ῥαδίως sed etiam ἐπίμως exponit.

Ibidem, V. ἡς.] Hippocr. in Prognostico, οἷπερ ἂν ἀνδραπαίει ἢ πυρετῶν, καὶ ὅτι σημείων ἀσθησάτων βεβῶτες, τεπερταῖοι παύονται, ἢ περὶ αὐτῶν οἱ δὲ κακῶς ἀπαίτι, καὶ ὅτι, &c. Vbi notandum est ἀνδραπαίεις oppo ni κακῶς ἀπαίτις. Galenus explicat τοῖς ὀπτικαῖς, item τοῖς μὲν ἐχόντες κακῶς. Idem tamen testatur multos ex veteribus ἀνδραπαίει pro κακῶς ἀπαίτι dixisse. sed in hoc Hippocratis loco qui est in Prorret. lib. 2, ἀεὶ γὰρ εἰσὶν αἱ ἀχόριαι ἀσθησάτες ἀνδραπαίει, vult ἀνδραπαίει significare ὀπτικῶν. Itidem verò ἀνήγη νόσον ab Hippocrate dictam tradit non πῶ κακῶς, sed πῶ ὀπτικῶν, hoc in loco qui est in libro De diata acutorum morborum, ἔπει μὲν ἰσθῆνατον φέρει φανερῶς τίσι πλείοσι, εἰ μὴ πᾶσι πάντας ἢ τοῦσδε ἀνήγησιν.

Ibidem, versu eodem, εἰρύεται.] Apud Hippocratem legitur εἰρύεται, ἀπὲ γλυματῶν lib. 2, καὶ τὸ σέλεα εἰρύεται. Item Prorret. lib. 2, (si modo eius author est Hippocrates) ἔπει γὰρ ἀσθησάτες εἰσὶν εἰρύεται. Nam & Galenus hanc lectionem agnoscit, exponens ἔλαται. Dicitur autem εἰρύεται eadem forma qua alibi ἔλαται.

Ibidem, V. ρος] Apud Hippocratem ὀκχλοιοῦται reperio in Coacis prognos. cum alibi, tum circa finem. Reperitur verò & ὀκχλοιοῦται sine i, apud eundem, Epidem. lib. 2. Quare an apud Erotianum an potius apud Hippocratem peccauerint

librarii dubitari potest. Certè hoc in loco ἐρωτησάτωσ ἰατροῖσιν, quin perperam à librario scriptum fuerit οὕτως mihi minimè dubium est.

Ibidem, V. παπια.] Videtur legendum potius ἐξέλεπεν, vel ἐξέλεπεν.

Ibidem, V. βαδ.] Apud Hippocratem Epidem. lib. 6. legitur, τὰ περὶ μάδασα ἐλλεα, κακοῦτα. at in Aphorismis, vbi eadem habetur sententia, scriptum est περὶ μάδασα. sed reponendum περὶ μάδασα cùm ex Erotiano, tum ex illo altero qui est in Epidemiis loco, crediderim.

Ibidem, V. κ. ἀτ.] Erotianus dicit ἐπαφρα esse τὸ οἶον ἀφρώδην, at Galenus planè vult ἐπαφρα δὲ γινώματι vocari ea quæ sint ἀφρώδην. vbi exponit hunc locum qui est initio libri Prorrer. 3, (secundum eam quæ apud illum habetur diuisione) οἷσ κώμα γινώματι ἐπαφραν περὶ ἰσθμῶν, πρὸς παρὰ ἑωσὶ ἐξίς. Ita enim legi debet, non autem ἐπ' ἀφραν duobus verbis, vt apud eum legitur. Sic & libro Prorrer. 2, ἐπαφρα γινώδασα. Meminit autem Galenus cuiusdam enarratoris qui ἐπαφρα putauerit appellari τὸ πὸν ἀφρὸν ἀπὸ τῆν ἐποχὴν ἰσθμῶν ἐξίς.

Ibidem, V. π. φ.] Vide num legendum sit ἐχχομώματα pro ἐχχομα, & ἐχχομώσας.

¶ Pag. 24. V. παξέν] Erotianus ex duabus vocis ἐξέρυθρον expositionibus, quas affert, non dicit vtram probet. at Galenus apertè ἐξέρυθρον πρὸς τὴν se intelligere dicit σφοδρῶς ἐρυθροῖσ. Hippocratis verba sunt Epidem. 6, οἱ δὲ (sub. πρὸς τὴν) περὶ πλὴν χεῖρα νοσῶδες, οἱ δὲ ἐξέρυθροι, οἱ δὲ ἐξωχοι, οἱ δὲ πηλμοί. Vbi Galenus, οἱ δὲ ἐξέρυθροι, πρὸς τὴν οἱ σφοδρῶς ἐρυθροί, σφοδρῶς πλὴν ἐμφάνοισι θερμασίαι, πλὴν δὲ ὕλη, &c. Idem alibi ἐρυθρὸν ἕρπον medium inter ἐξέρυθροι & ὑπὸν esse tradit. Quinetiam alio quodam loco

ἐξέρουθρα ὄρα non alia esse scribit quàm quæ vulgo vocentur ἀματώδη.

Ibidem, V. Ε. πτ.] Hic ἐκθήλωσις, at paulo post (nimirum in penultimo versu huius pagina) legitur ἐκθήλωσις, sed ex Hippocrate & Galeno lectionem hanc illi antepone debemus. Sic enim Hippocr. in quodam Aphorismo, σαρξὸς ἐκθήλωσιν, ἰδύρα ἢ ἀκράπειαν, γυναικὸς γάρ κωσιν. vbi Galenus ἐκθήλωσιν exponit ἀπνίαν, additque ideo ἀπνίαν vocari ἐκθήλωσιν quòd fœmina omnis mare sit imbecillior. At verò in hoc eiusdem Hippocratis loco, Epidem. lib. 6, αἱ τῆς σκελεῶν ἐκθήλωσις οἶον ἢ πρὸ νόστου ὁ δειπνήσαντες, ἢ ἐκ νόστου αὐτῶν, διότι ἴσως τὸ ἐκ κώπην εἰς ὄρθρα ἀπνίαν, διὸ αἱ τῆς σκελεῶν ἐκθήλωσις, idē Galenus ingenuè fatetur se nō satis assequi posse an ἐκθήλωσις appellare voluerit solas ἀδυνείας, an quibus ἀεφρία coniuncta esse soleat. nam si rationem habeamus prioris exempli, licere ἀδυνείας intelligere quibus adiuncta sit ἀεφρία: sin verò posterioris, nequāquam ἰσρότητα debere intelligi, sed simpliciter ἀδυνείας. Erotianum tamen videmus ἐκθήλωσιν exponere ἔκπνιν, item ἰσρότητα & ἰσρασίαν.

Ibidem, V. γηται] Hippocr. πρὸς τὸν ἰσρασίαν videtur ἐναυγίζωμενον in ea significatione prouulisse quæ hic ab Erotiano ponitur, atque adeo inde eum sumpsisse hoc verbum existimo: vbi scribit, καὶ χροῖον ἐναυγίζωμενον πωλεῖν ἐν τῷ σῆθει κατὰ σπῆν, καὶ γίνεται πειρίδες.

Ibidem, V. ρέων] Pro ὄρεται μίνα crediderim reponendum ὄρεται μίνα. Galenus autem ὀπτετα μίνα esse ait quæ longissimo inrer se distat interuallo, in suis commentariis in hunc locum Hippocratis (qui est in libro qui κατ' ἰσρασίαν inscribitur) ὑπό-

δρασι μὲν αἴτιη ὡς τῆ ἀφροδισιατικῆς πορνεύουσαι, ἢ ἐκπιπῶσαι
μὲν αὐτοῦσαι, ἢ ζωνεταλμῶσαι δὲ πορνεύουσαι.

Ibidem, V. κ. β.] Non ἔρματα, sed ἔρματα scrip-
psisse Erotianum puto. vnde enim γ habere pos-
set hoc vocabulum? Sed & Galenus ἔρματα scribit,
non ἔρματα, exponitque ἐρείσματα, citans ex Ho-
mero, - ἴσσο δὲ ἦρεον ἔρματα νῶν. Inuenitur autem
apud Hippocratē & ἐρείσματα in eadem significa-
tione. nam in libro κατ' ἰητροῦν ita scribit, τὰ δὲ ἔρ-
ματα καὶ ἀποσπέρματα οἷον σπῆνδι, πλοῦσι, καφάη, καὶ
ποῖσιν διήρσαν ὅσα ποιῶντα, τὰ μὲν σφύλι, &c. Vbi Galenus
ait ἐρείσματα & σπέρματα. poni quidem sæpe in
eadem significatione, habere tamen (si accuratius
vis verborum expendatur) aliquam inter se diffe-
rentiam, & σπέρματα esse ὅσα τῆς ὀπίθουσις ἐξωτῆ
ἔσιν, at verò ἐρείσματα esse τὰ κατ' αὐτῶν ἐκείνῶν.
Vide plura ibidem. Est autem ἐρείσματα à verbo
ἐρείζειν, quod idem enarrator apud Hippocratē
ἐρείζειν καὶ σπέρζειν exponit. Ab eodem est & ἐρεί-
σμός, quo utitur in libello περὶ αἰμῶν.

Ibidem, V. ε. ι.] Apud Hippocratē ἐδράσις
κοιμηθῆναι quidam exposuerunt βαθῆς, sicut ὕπνος
ἐδράσις, βαθῆν apud eundem in hoc Aphorismo, ὅ-
προς ἐδράσις ὀρθῶν νυκταγμῶν. sed Galenus ἐδράσις esse
manule τὴν ὀπίθου καὶ τῆ μέρων, dictum ἀπὸ τῆς ἐδρας.

Ibidem, V. π. α.] Apud Hippocratē post hæc ver-
ba, ὄλα κροτή δὲ καὶ ἐδρα τῶν πόδων, non sequuntur ista
quæ subiungit Erotianus, ὄλα δὲ δὴ μάλιστ' ἐδρα τῶν πό-
δων: sed alia inchoatur sententia.

Ibidem, V. γ.] Apud Hippocratē & Galenum
non ἐξείσις sed ἐξείσις inuenio. ita enim ἐν τῷ κατ'
ἰητροῦν legitur, μὴ ἐχόντα σπέρματα, μὴ δὲ ἐξείσις. Vbi
Galenus ait τὰς καλοῦ μέρων ἐξείσις αἴτηνες ἐν τοῖς ὕφα-
τομῶν συμπαίνοισιν.

¶ Pag. 25. V. διερ] Legendum potius ἐκκεῖκονται, ut apud Hippocratem ἀεὶ ὁσίων φύσις legitur, καὶ τὰς τε πλῆθους καὶ τοῖς σπορδύλοις ἐκκεῖκονται ἀεὶ τὴν ἀκρίαν. Sic & apud Strabonem γεωγρ. lib. 17. per i non per ε hoc verbum scribitur, hoc in loco, ὁ πλίξοις δὲ καὶ τὰς γμῶμας, ὡς αἱ πλείους κερκίζονται τὸ γέλωτος ἢ ἰμάτος χαλκῷ κρῖκω. Aeschylus item κέρκωσθαι habet, edit. meæ p. 9, per metathesin pro κελκωσθαι.

Ibidem, V. Ελ.] A Galeno non inuenio expofitum μωκοσιδές, sed duntaxat verbum ἐμωκώθη. hoc autem ἀπὸ τοῦ μωκώθη deducit: at Erotianus suum μωκοσιδές (si modò ita scripsit) ἀπὸ τοῦ μωκλήρων. Certè facilis fuit lapsus ex μωκώθη in μωκώθη. Galenum autem in explicatione πρὸς ἐμωκώθη scripsisse ita, ὅτι φύσις ἐστὶ πλάσθαι ὡς σπέρμα ἢ οἰμωκώθη, haud negare auit qui alibi apud eum legitur ὅτι φύσις vocari μωκώθη. Caterùm locus vnde ille ἐμωκώθη deprompsit, est hic ἀεὶ γμῶμας ἰάν lib. 1. εἰ δὲ ἐζώρεεν ἢ κείθεισιν, οὐκ αὖ ἐμωκώθη τὰ ἔλκεια.

Ibidem, V. πηγ.] Aut ἐγγώνω πηγῆ legendum, ut conueniat cum sequenti ἐγγώνος, aut ἐγγώνιος, ut conuenire possit cum ἐγγώνω. sed ex Hippocrate & Galeno dubitatio tollitur, apud quos ἐγγώνιος πηγῆς legitur. Hippocr. κατ' ἰητρῆον in ult. pagina, ἐκ δὲ τῶν καινῶν, ἔκαστος, σίλικα μύνη, οἷον τὸ ἐγγὺς τῶν ἐγγώνιου πηγῆς ἀεὶ τὴν βραχίονα. Vbi tamen incertum est an Galenus ἐγγώνιου πηγῆς, an ἐγγώνιου χήματος πηγῆς legerit. Et ἐγγώνιον χήμα (inquit) vocari auit τὸ κατ' ὀρθῶν γωνίαν, id est, ἵνα τὸ τῶν πηγῆς ὅσων ἀεὶ τὸ τῶν βραχίονος ὀρθῶν ἐργάζηται γωνίαν. idem in Comment. i in librum De fracturis, ἐγγώνιον χήμα τῆς χήρας vocari dicit ab Hippocrate τὴν ἐπ' ὀρθῶν γωνίαν ἢ τὸν βραχίονος ἀεὶ τὸν πηγῆν. Idem in librū κατ' ἰητρῆον Comm. i, ait ἐγγώνιος χήμα vocari ab

Li.

eodē Hipp. ὅταν ὀρθῶν γυνίαν πηγῆς ἐργάζηται ποδὶ βραχίονα. At de ἐκπεπλημύσος vide annotat. in p. 97.

Ibidem, V. ¶ Αλ.] Mendosam esse primam huius versus vocem vel inde patet quòd ab ε non α incipere debeat, vt in sua sit classe: sed quomodo emendanda sit perspicere nequeo.

Ibidem, V. ¶ Ελ.] Apud Hippocratem & Galenum inuenio ἔλλυτρα duplicato λ. ita enim legitur in lib. De artic. αὐτὸς δὲ ὁ νεοπαῖος οἶσιν ἤλλυτρον ταῖς ἐλλυτροῖσι. vbi Gal. ait ἔλλυτρα veteres appellasse τὰ σκεπέσματα τε καὶ ἀφελήματα ἰνῶν. nisi est mendū.

Ibidem, V. τὸν] Habetur ἐσμασιμῶμος apud Hippocratem De articulis, vbi Galenus exponit ἐπιπύεις.

Ibidem, V. ἐλξ.] Pagina sequente ἐλξήμητη exponit ἐμπηδῶν.

Pag. 26. V. ¶ Εκλ.] Galenus ἐκκολύπω vult esse apud Hippocratem ἐκλεπίω, à quo legendum hic ἐξ ἐκλύψας, ab ἐκλέπω autem legi deberet ἐξ ἐλεψας, vt & ἐξ ἐλεψεν habetur apud Hippocratem. At ἐκλύψας non video quomodo ferri possit.

Ibidem, V. ζῶνται] Apud Hippocratem πειγμακίης φύσις inuenio vno in loco ἐσφάσσης τῆς δακτύλου, male: in alio autem, non multo post, σφάσση τῆς δακτύλου, &c. Et ita hic legi debet, non autē ἐσφάσση. itidē verò ἐσφάσσης, non ἐσφάσσης. Nam & in eodem libro Hippocrates paulo post hunc locum, καὶ ἰὺ ἐσφάσση τῆς δακτύλου, ὅψα, &c. habet τὸν δακτύλον ἐσφάσσης. Et multo ante, nimirum in secunda libri pagina, καὶ ἰὺ ἐσφάσση τὴν δακτύλον, ἀβήσσης τὸ σῆμα ἰχθῶν, &c. Galenus quoque ἐσφάσση exponit εἰσβήσση τὴν χεῖρα ἀψάσση. sed σ non geminat, nisi fortè peccarit librarius. quod mihi sit verisimile: nam & simplex ἀψάσση cum duplici σ in eodē lib. Hipp. inuenitur, ἔπσ αἰ γυνίης ὅπ

ὁ δὲ ἄλλος ἐν τῷ ἀφάσταν τῷ δακτύλῳ. Obseruandum est autem modò accusatiuum τὸν δακτύλον, modò datiuum τῷ δακτύλῳ Hippocrate huic verbo adiungere, & simplici, & composito.

Ibidem, V. δὲ π.] Quum ἐκπατή exponit ἐκπατήσας, videtur aduerbium facere: at quum subiungit ὁ δὲ ἄλλος ἀγνοῦντες, nomen facit. quomodo tamen esse possit nomen non video. Nec verò apud Hippocratem aut Galenum hanc vocem inuenio: sed apud Aeschylū, pag. 178. meae editionis habetur ἐκπατήσας, quod à scholiaste exponitur πῖς ἕξω τῆς ἰδού. Quòd si ἐκπατήσας itidem legeretur in hoc Erotiani loco, satis conueniret explicatio illa ὁ δὲ ἄλλος ἀγνοῦντες. Verum & ἐκπατήσας & ἐκπατήσας (quod à nonnullis legi dicit pro ἐκπατή) faciunt vt eum ita scripsisse suspicer, ἐκπατήσας καὶ ὡς ἄλλοι τὰς ἰδού ἀγνοῦντες, vel καὶ οἶον οἱ τὰς, &c.

Ibidem, V. ἀγ.] Ἐχίνος, quo vititur Hipp. non semel, habebat ὀπίθεμα, vt patet ex hoc περιγυμνακίης φύσιος loco, τὸ δὲ ἔχινον ἔμπροσθεν τοῦ ὀπίθεμα. item hoc, περιγυμνακίαν lib. 2. καὶ ῥοδίνου σφειφαπὸς ἡμικατώλια ἐς ἔχινον ἔασται, ὃ τὸ ὀπίθεμα ὅπιν ἔχιν.

Ibidem, V. ζγν.] Vt pag. 24. ἐρμαῖα perperā habetur pro ἐρματα, ita & hic male ἐρμαῖα pro ἐρμάτων haberi puto.

Ibidem, V. ἡρτ.] Apud Hippocratem non ἡμίμοσ sed ἡμίμοσον habetur ἐν τῷ κατ' ἡστέρειον, vbi scribit, ὀφθαλμὸς, ῥόμβος, καὶ ἡμίμοσον. verum apertè Galen⁹ nō ἡμίμοσον sed ἡμύρομβον se legisse ostēdit.

Ver. eod. Quū ἐρμαῖον (vnde ἐρμασμο) Galenus exponat ἐδράζον & σπυρῖον, sitque passiuā vox ἐρμαῖον, non abs re suspicetur aliquis ἡρμασμο hic legi debere potius quàm ἡρμωσμο. sed tamen apud Hippocratem κατ' ἡστέρειον legitur ἡμύρομβον, quod à Ca-

Ieno exponitur ἐρρηϊσται καὶ ἐσθεύχθαι. Certè in Galeni exegefi γλωσσῶν Hippocratis habes ἡρμῶσται explicatum ἐρρηϊσται, ἢ ἡρμῶσται.

¶ Pag. 27. V. πεφ.] Galenus autè ἡκυροβόληται habet vocem passiuam, & exponit ἐκσταπέφυκεν αἰκύρα ὁμοίως. Sed pro ἡκυροβόληται deprauatissimè scriptum est apud Hippocratem ἡκυροβόληται.

Ibidem, V. χαλῆν] Galenus in sua exegefi γλωσσῶν Hippocratis ἡδέλφισται non exponit ὁμοίωται (vt Erotianus ἡδέλφισται explicat ὁμοιωμάται) sed ὁμοίωται. Idem tamen exponens hunc locum libelli De fracturis, πάλαι δὲ ἡδέλφισται ἑτέροις τῶν ἐτέροις, ait, pro eo quod vulgo dici solet ὁμοίωται, vel κοινωτέ, vel συγγενέων ἕχθ, dicere Hippocratem ἡδέλφισται, vt magnam quandam rerum inter se cognationem indicet. quòd videlicet nulli arctiore inter se cognationis vinculo sint iuncti quàm fratres. Sciendum est autem Hippocratem non tantum verbo ἀδελφίζεσθαι ita vt cum alibi, tum in loco què modò protuli, sed etià nomine ἀδελφίζεις ab eo deducto: (nam ἀδελφός fit ἀδελφίζομαι, ἀδελφίζομαι autem ἀδελφίζεις) vt ἐπὶ ἀρθρῶν, quum scribit, πάλαι δὲ καὶ διὰ καὶ τὸ σῶμα ποιούται ἀδελφίζεις ἕχθ, καὶ κατὰ νόσον ζευπάσις καὶ κατὰ μῦθον ῥήματα. vbi Galenus ἀδελφίζεις esse ait κοινωτέας καὶ οἷον συγγενέας τῶν μελείων, perinde ac si dixisset ἀδελφότητας.

Ibidem, V. καὶ δις.] Aristotelem librum scripsisse cui titulus fuerit κομικὰ non memini me legere, at κυκλικὰ eum scripsisse constat. quum igitur ex voce κυκλικῶς in vocem κομικῶς lapsus fuerit facilis, suspicari queas reponendum κυκλικῶς.

Ibidem, V. eodem] Vulgò tamen inrer medicinae scriptores hoc pro confesso habetur ἡ οὐκ ἐπίσταται

νόσον esse θηληψίαν. Galenus autem non solum ήρα-
κλείαν νόσον appellari solitam ab antiquis scribit,
sed etiam μεγαλίω νόσον, item πάθος παιδίων, nec non
ιθεράν νόσον. Cuius postremae appellationis causas a-
liquot Aretaeus recenset. Caterum eodem sensu
nostrates altum malum vocare hūc morbū quo
Græci μεγαλίω νόσον, sæpe suspicatus sum: quāam be-
ne, aliorum esto iudicium.

Ibidem, V. θρά.] Mendosum esse hunc Sopho-
clis locum patet, sed ad eum emendandum casti-
gatoris exemplaris auxilio fuerit opus.

¶ Pag. 28. V. νος.] Exemplar scriptum habet *ὁ σφί-
ξι*, sed *ὁ ὄρνισι* reposui, quum in hac non in illa co-
mœdia hunc versum repererim. siue sit Erotiani
μημιστιπὸν ἀμρόσημα, siue librarius non fideliter ex
eius autographo descripserit.

Ibidem, V. πὰ δ.] Hippocr. in libello qui *πρὸ ἐί-
κατατομῆς ἐμβρύου* inscribitur, *ἄρα δέ ται δὲ ἔχον
βραχίονα, καὶ ἴσσο ψιλώσαι αὐτὰ τὸ ὄστρον, ἰχθύλιω πρὸ ἐίδη-
σον περὶ τοῖς δακτύλοις τῆς χερῶς τοῖς δύο.* Vide Galeni
exegesi in γλωσσῶν Hippocratis.

Ibidem, V. πὰ ν.] Pro *κατηδόναις* videndum est
an reponi debeat *καταληδόναις*.

Ibidem, V. ἀτ.] Locus hic Æschyli pag. 306
meæ editionis habetur, sed in ea non *ἀττικός* sed *ἀ-
συκός* legitur. Addit autē Galenus *ἰκτάρ* apud Hip-
pocratē *γυναικ.* lib. 2. accipi pro pudēdo muliebri.

¶ Pag. 29, V. δρῶς.] *καματώδης* interdū tribuitur
ὑπνο, estque *καματώδης ὑπνος* idem quod *κῆμα*.
interdum *καματώδης* dicitur ille qui comate pre-
mitur. Erotianus igitur quum *καματώδης* expo-
nit *οἱ μετὰ κῆματος καταφερόμενοι*, posteriorem dū-
taxat significationem ponit, qua videlicet uti-
tur Hippocrates Proret. li. 1, statim in principio,

οὐκ ἔστιν ἄλλο πρὸς τὸν ἰσχυρὸν μετὰ κλησθῆναι, ὁσφίος, ἰσχυροῦ, τριπλοῦ ὀδύνης, ἀγρυπνέοντες, ἀεὶ φρενικαί εἰσι· Et Epidem. 1, οὐδέ ἀγρυπνοὶ τῆ σιωλοῦ μάλιστ' οὐτὶ καὶ πάλιν κωματώδες. Caterum κωμα triplex facit Hippocrates, βαδύ, ἰσχυρὸν, ἀγρυπνον.

Ib. V. ματ.] Reponi debet κλαγγώδης. ita enim legitur apud Hippocratem Prorret. 1, τὰ ὄξ' ἐ μέτων αἰσώδεις, κλαγγώδης φωνή, ὄμματα ὀπίχου ἐχοντα, μανικά. Et paulo post, αἱ παρ' ἐκρέσιες σιωφῶν κλαγγώδης. Item, ὄξ' ἐ φωνῆ κλαγγώδης, ποτηρόν. Quinetiam Erotianus κλαγγώδη φωνῆν postea subiūgit. Ille igitur Demetrius Epicureus connectens κλαγγώδη cum ὄμματα, aut non legerat, aut se legisse non meminerat interiectum nomen φωνῆ. vel (quod mihi fit verisimilius) ex alio Hippocratis loco κλαγγώδ' ἐα ὄμματα sumpsit, nimirū hoc, τὰ ὄξ' ἐ μέτων αἰσώδ' ἐα, κλαγγώδ' ἐα ὄμματα, ὀπίχου ἐχοντα, μανικά. Habentur autem hæc ἐν κωμασίς περιγνώσεσι.

Ib. V. ποία] Hippocr. περὶ ῥ. lib. 1, τὰ κωματώδες ἀεὶ γὰ πάντες ὄξ' κλαγγόν;

Ib. V. ρη.] γὰ κερκωδόν, ἢ κερωπικόν. Quod autem ad κερκωδὴν attinet, quosdam κερκωδὴν scripsisse absque ν, ex Galeno constat. sed de illis duabus lectionibus κερκωδὴ & κερυκωδὴ nullam mentionem apud eum reperi. Ait autem κερκωδὴ in accuratè scriptis codicibus cum ν scribi, utpote ἀπὸ τῆς κερκευ deriuatum. hoc autem nomine Iones κέρχρον appellare, ὅταν αἰσθῆσις ἐν τῇ φάρυγγι βαρυπέτων γλῆκται μιλρῶν ὡς πρὸ κέρχρων. Certè apud Hippocratem κερκωδὴ quidem & κερκωδέων inuenio cum ν, sed tamen verbum κέρχεται alicubi sine ipsa, ut alio dicitur loco. Caterum hæc vocis κερκωδὴ expositio Erotiani τὰ τραχίαι ἐπεισέσεις ἐχοντα, fortasse posset huic loco Hippocratis conuenire, Epidem. 6.

πὸ ἐρεθίζεσθαι ὡς οἶον τὰ κερχάδια. aut huic, in libello de usu humid. ἐπεὶ ὅσα γε οὐ ψυχρὸς γίνεσθαι, ἢ ὅσα πρηχυνέται, κερχάδια. Legitur apud eundem in libro De articulis, ἀφροδισίων τε ἀπέχεσθαι, βρωμάτων τε λιπαρῶν, & κερχάδιων, καὶ ἰσχυρῶν πάντων. vbi annotat Galenus edulia κερχάδια appellari ὅσα τραχυνόντα τὴν φάρυγγα, τραχίαν βίη κακίη.

1b. V. σαται] Apud Hippocratem non κορδίνημα sed σκορδίνημα inuenio, cum alibi, tum Epidem. 2, χάσιμι, βήξ, πῆμαρμός, σκορδίνημα, ἔβληξις, φύσαι. Item σκορδινισμοὶ Epidem. 6, ἰδρωτίες, κησμοί, σκορδινισμοί, καὶ ὅσα πικρὰ. Sed & σκορδίνεσθαι apud eundem habetur in libello qui ἐπὶ ὀφθαλμῶν ἐπιγράφεται, καὶ βελγμός ἐστι, καὶ σκορδίνεσθαι, καὶ χάσιμαίται. Itidē verò à Galeno in Exegefi γλωσσῶν Hippocratis ponitur σκορδινᾶσαι cum σ, & explicatur, διεπίνεσθαι καὶ μάστιγι μὲν χάσιμος. vbi notandum est μὲν χάσιμος, quum tamen Hippocrates in loco proximè citato non contentus dixisse σκορδίνεσθαι, addiderit καὶ χάσιμαίται. Item in illo Epidem. 2, vtrunque posuerit, & χάσιμι & σκορδίνημα. Sic tamen & scholiastes Aristoph. σκορδινᾶσαι exponit τὸ ἀσκήσθαι μὲν χάσιμος. Tradit itē de canibus vulgò dici ἐσθνήσειν, vbi obseruandum est verbū διεπίνεσθαι, propter διεπίνεσθαι, quo vtitur Galenus in eiusdē verbi explicatione, quā modò protuli. Est autē Aristophanis locus, (in quem scholiastes id annotat) in Acharnensibus, ad quam comœdiam nos remittit & Erotianus, ibi enim ita loquitur Δικαίπολις,

Εἰθ' εἰ αἰεὶ παρώπτος εἰς ἐκκλησίαν
 Νοσῶν κἀθήμαι, καὶ τ' ἐπειδελῶ μόνος,
 Σπένω κέχρηνα, σκορδινῶμαι, σπῆδομαι,
 Ἀπὸ τῶν γράφων, παρρηλομαι, λογιζομαι.

L.iiii.

Ib. V. νης] Apud Hippocratem scriptum habetur κώλικες per η: sed non solum ex hoc Erotiani loco & ex Galeno, verum etiam ex Aristophane per ι: potius scribi debet, simulque reponendum hic κολυκοφάγε. Ita enim legitur apud Aristophanem in Acharnensibus, ὡς γάρ τε κολυκοφάγε βοιωπιδίου. Vbi & scholiastes ait esse εἶδος ἄρτου φειφρῆς. At Galenus κώλικας exponit apud Hippocratem πικρὰς ἐσθλας, sed apud Aristophanem μικροὺς ἄρτους εἶναι dicit. Hippocr. Epidem. 2, πικρὰ πάντα λιγύροι ἀρόπιον ἢ κολυκόν καὶ κώμιον, κώλικας ποιοῦντα φειφρῆς εἶναι ἐπὶ αἰδαίῳ. Idem in libro qui περὶ τῆς ἐπιπέρας παθῶν inscribitur, καὶ φακῶν καὶ ὀρόρων πεφυρμένων ἀλφίβα κατὰ μέρος, ὁκόσον ἢ μισθόνικον ἐκατέρων, ζυμφορῆσαι αὐτὰ μὲν πικρὰ ἔξει, εἶτα πλάσσει κώλικας ἐξήκοντα. Quibus locis optime conuenire prior illa Galeni expositio videtur. Scripsi autē in utroque κώλικας per η, sicut in Aldino exemplari habetur, quum alioqui ι pro η reponi debeat, uti modo dictum est.

[Pag. 30. V. τω] Non reperi apud Aristophanē hūc locū, ex quo restitui posse sperabā. Ex cōiectura igitur repono, οὐκ ἔς τὴν κενέθειον ὅταν θύσῃ καλέμα. Inuenitur quidem apud Aristophanem κενέθειον per ι simplex, sed in alio loco. ita enim legitur apud eum in Avibus, Καπέται καποκίδαση θύμων Τεόπο καὶ ὕμνη Αὐτῶν, ὡς περ κενέθειον. In cuius nominis expositione scholiastes hæc verba ponit, οὐκ ἔσαι κενέθειον ὅταν θύσῃ. nam postquam dixit καποκίδαση κρέα οὕτως ἐκάλουσι, subiūgit οὐκ ἔσαι, &c. Quæ verba quid sibi vellent quum antea difficile foret perspicere, nunc ex Erotiani loco patet ea esse eiusdem loci Aristophanis partem, quem locū scholiastes ad confirmandam suam expositionem protulerit, sicut Erotianū hic proferre videmus.

Ib. V. παῦτα | Si cum ἀγορᾷ iungi debeat, κενε-
 ρεία videtur legendum, παροξυντικός.

Ib. V. ἡλικ. | Apud Hippocratem cum alibi tum
 lib. Epidem. 6, κίματα habemus, vbi scribit, κίμα-
 τω τὰ ὅππῃ πῖς ὡσὶν ὁπιδει φλέβας χαλζεν. Galenus au-
 tem ibi ait eum sic appellare τὰ εἰς τὰ σκέλη κατὰ
 σκλήπροντα ῥόδιατα, ἐμάλιστά γ' αὐτῶν τὰ εἰς τὴν πρῶ-
 τω δ' ἀρδρασιν, ἢ πρὸς ὅτι κατ' ἰχλόν.

Ib. V. λότ. | ἤμακροειδής.

Ib. V. δόξ. | Hippocr. in Aphorismis, ἐν πῖσι ὁξέ-
 σι πάσι πῖσι μὲν πορετὸ αἰ κλαυθμῶδες αἰσποαί
 κακαί.

Ib. V. ῥάω | De κακίται vide quandam annotat.
 meam in pag. 78 ὁξηλ. Gal.

Ib. V. σί | Hoc verbum cui asterisci nota fuit ap-
 posita, vix sine melioris codicis auxilio emendari
 posse sperem.

Ib. V. μέγ. | Hippocr. De morbis lib. 2, μὴ κινου-
 μένου δὲ τῷ αἵματι, οὐχ οἶόντε μὴ οὐχὶ καὶ τὸ σῶμα ἀ-
 σφραμίξει καὶ κεκοφώσεται.

Ib. V. ὁ θώ. | κενεῖται ex Galeno legendū est, nō
 κενεῖται. sed & apud Hippocratem illo non hoc mo-
 do scribitur. vno in loco, καὶ παρὸς μὲν τὸν αἰκῶνα δύο
 κενεῖται πεφυκίαι αἰώ ἐκ τῷ ἰστέου πεφυκίαι. αὐτὰι σὺν ὅ
 ἰστέω πεφυκίαι, καὶ τὸ τῷ ἰστέου ἀρδρον ἢ ῥηρωνται ἐς τὸ
 κενεῖται. in altero, τὸ, τε ἰστέον καὶ ἢ κενεῖται ἐς τὸ αὐτὸ συμ-
 βάλλοισα, ἀρδρον ἐν τῷ κενεῖται ποίεοισα. Est autem uter-
 que locus in eo libro qui παρὶ τῶν ἰσθῶ καὶ ἀρδρασιν
 inscribitur.

¶ Pag. 31. V. Πυρ. | Apud Hippocratem in libro
 παρὶ τῶν ἰσθῶ καὶ ἀρδρασιν habetur hic locus: sic au-
 tem legitur in Aldina editione, τὰ ἢ πορώσας ποτῖ-
 σαι καὶ ῥυφίμασιν ὡς παρὸ τὸν πορετὸν ψυχτικῶ φαρμάκῳ
 ἐκλύειν, καμμάρω ἢ ἀλλῶ πῖσι πῖουτῶ καὶ ἐπὶν ναυτιῶ τῶ

τῆς ψικτελας, θερμαντικῶσι χεῶν ἕξις ἐπὶν δὲ μὴ παύεται, ψικτελοῖσι πάλιν χεῖραται. Sed obseruandum est hic Erotianum (si modò carent mendo exemplaria) καμύρα per o non per α scribere, eandem verò scripturam extare apud Galenum.

Ib. V. Ζβζζ.] Videtur desiderari verbū aliquod in hac parenthesi.

Ib. V. λέζον] Pro' ἐφ' ἰδρωσι quin reponendum fit aliud vocabulum non dubito, sed quodnam, assequi coniectura non possum.

Ib. V. κόν.] ζῆ' ἢ ψυχόντων.

¶ P. 32. V. εαλ.] Quid hæc verba sibi velint non intelligo. at si pro εἶπεν legatur εἶπεν, aliquem sensum elicere posse mihi videor: vt videlicet hoc dicat Erotianus, Hoc dicere, est mentis Lyci opus. Q. d. Ad respondendum huic quaestioni mentem Lyci habere oporteret. Potest esse & alius sensus, nimirum hic, Mentem Lyci difficile fuerit explicare. Sed hic posterior minus mihi placet priore, qui tamen & ipse parum arridet. Ac maiore quandam deprauationem loco subesse, faciliè mihi persuadéo. scimus enim φρενός poeticum esse vocabulum. Sed forsitā ex hoc verbo suspicabitur aliquis esse factam ad aliquod poetæ cuiuspiam dictum allusionem.

Ib. V. έως] Hippocr. De articulis, ἐπιτε ἀρκίαι μὲν ἐν τῆς ἡμίσφ τῷ ξύλου. οὐδὲν δὲ καλύει καὶ ὄρε πτωπὸς οἰπετ μῆδαι ὡς καπέτοις μακρὰς πέντε ἢ ἕξ, ὄρε λειποῦσας αἰσ' ἀλλήλων πῶσα εἰς δακτύλους. In quem locum Galenus annotat, multos quidem ex veteribus καπέτοις dixisse τῶν ἄσφορις, sed Hippocratem hic metaphoricè vti hoc nomine ad significandas concavitates incisas βάρβω, ad sustinendos palos.

Ib. V. οὐκ ἄρ'] Apud Hippocratem autem legitur

κατανασμοδται, in libro περι αδένων, in editione Aldina, κατανασμοδται γδ και το πουλυ & το ολίγον ες τας αδέναι. At Galenus habet κατανασμοδται. quæ certe lectio aliorum etiã testimonio confirmari potest. nam in Lexico vocabulorũ Herodoti (quod Galeni Exegefin proximè sequitur) pagina 105, habes simplex ασαιμωω̄ expositum δαπαῑν & ἀναλισκιν. Apud Hesychium autem inuenitur & nomen ab eo derivatum ασαιμωματα, quod explicatur ἀναλώματα.

Ib. V. κλισ.] Hippocr. in libro De articulis, μικρός γδ ὁ κλισμός τῶ ἀρθρου τῶ ἐν τῆ σῆξ. Vbi Galenus itidem κλισμὸν exponit κίνησιν, sed tamen in sua Exegefi γλωσσῶν Hippocratis, non simpliciter κίνησιν, sed βραχίαν σιωχὴν κίνησιν. Idē verò in Com. in librum De articulis κλισισι, sicut κλισμόν, ait nominari τὴν βραχίαν δὲ κίνησιν.

¶ Pag. 33. V. μηρ.] Lege ἀμπικα κεκρύφαλον τ' ἠδὲ πλ. &c. ut stet versus. Legi etiã posset κεκρύφαλον πιδὲ πλ. &c. Est autem ex Iliad. γ. Caterum pro κεφαλοδέσμον γδ κεφαλοδέσμου εἰδός.

Ib. V. λέγδ] Hippocr. πρὶ γλωσσεῶν lib. 2, λέω δὲ ὄργαι καταγίγασιν ὄξαιπινάμοι, καὶ ἀργίαι ἔωσι. Cui loco videtur conuenire potius expositio posterior, ut videlicet sit pro ὄρμησιν.

Ib. V. τῶ ὄρ.] An hic κηλια scribatur ab Erotiano pro κηλια, quod habetur apud Hippocratem, aliis iudicandum relinquo. Habetur autem Prorret. 2, πῖσι τ' αἰδρασι τὰ μὲν πιαῦτα φύματα οὐ κάρτα ὀπιγινε, τὰ δὲ κηλια, δεινά. At in quibusdam Erot. exempl. γδ Κηλιων.] κηλια λέγονται, &c.

Ib. V. δέ ες] Hippoc. πρὶ γλωσσεῶν lib. 1, ἐστὶ δὲ ὅτι αἶμα λεπτὸν ἀκραιφνὲς ὑμῶν ἀνάπληρον, καὶ ἐστὶν ἡσιν κυρκαῖται. Hesychius itidem κυρκαῖα exponit κυκᾶ,

τρεάστα.

Ib. V. *ωβ*] His adnecte quod habuisti p. 30, *καφάση, εβλάση, παρεμποδίση*. Ceterum pro *πίπαγε* legēdum videtur *πέπακται*, aut *πέπιεται*, nisi forte scripserit, *άλλαχού πέπαγε*, aut tale quidpiam.

Ib. V. *βαρβ*] Apud Galenum legitur *κρήσερα*, sed exponitur *άλθύρα τίσις* & additur, *μόρσι σπορς δέ τις όστιν αυτή λινοίξ*.

Ib. V. *μειν*] Apud Galenum autem legitur *κακός θια*, quod exponitur *κακός θη*. Cui tamen loco, sicut & huic, error subesse videri queat, quum soleat ille voces quæ sola terminatione differūt prætermittere.

Ib. V. *κεά*] Hippocr. *πρι γυναικ. lib. 1, γυναικί όταν ές έρας σκληραί γίνωνται, και είς τεί άδύδια έξίχωνται, και οι βουβώνες σκληροί γίνωνται, και καιμία ει πύσιν άδύοισιν έν ή χαρμινούδαυ άρχεται*,

Ib. Eodem versu.] Pro *κρίμη*, quod híc ab Erotiano ponitur, Galenus habet *κρημινόί*.

¶ P. 34. V. *φος*] Ex hoc loco emēdari multi Hipp. possunt. Nam apud eum rectē quidem vno in loco *λεζλωθυόμβου* scriptum est vt híc, sed alicubi *έλδυχνοθύσάμειν* pro *έλεζλωθύσάμειν*, alicubi etiam *λεζημονθύόμβρον* pro *λεζλωθυόμβρον*. Ita enim habet in lib. *πρι άσχημοτύνης* (si modò Hippocr. est) editio Aldina, *μηδέ πολλά λεζημονθύόμβρον πύσιν ιδιώτηται, αλλά τείτακεία*.

¶ P. 35. V. *υκός*] Legitur etiam *δισαγωνίσου*, fortasse autem scribendum est *δισαταγωνίσου*.

Ib. V. *μδρ*] *γδ' άμπτρον*.

Ib. V. *ζυσ*] Inuenio *ναρκισον* fœm. gen. pro ipsa herba. Masculino autem gen. nomen esse pueri in eam mutati constat. Ceterum Nigro astipulatur Theophrastus.

Ib. V. $\theta\eta\epsilon\tau\omega$] In exempl. Erotiani legitur $\theta\eta\epsilon\tau\omega$ $\pi\upsilon\lambda\omega\acute{\iota}\nu$. Sed ego $\mu\acute{\epsilon}\delta\omega\acute{\iota}\nu$ ex Homero reponere non dubitavi. Locus est Od. 7.

Ib. V. $\sigma\upsilon\nu$.] Inversus est ordo verborum $\epsilon\acute{\iota}\omega\theta\alpha\sigma$ & $\mu\epsilon\mu\alpha\theta\eta\kappa\alpha\sigma$. Nam $\mu\epsilon\mu\alpha\theta\eta\kappa\alpha\sigma$ obscurius explicari debere per $\epsilon\acute{\iota}\omega\theta\alpha\sigma$ apertius, non contrà, nemo negauerit. Adde quòd hìc vocabula exponuntur à μ incipientia. Cæterùm nos iuuare potest hæc Erotiani expositio ad intelligendum hunc Xenophontis locum, $\alpha\acute{\iota}\alpha\epsilon$, lib. 4, pag. 196 meæ editionis, $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\mu\acute{\alpha}\lambda\alpha$ $\eta\delta\acute{\upsilon}$ $\tau\acute{\eta}\mu\alpha$ $\sigma\upsilon\mu\mu\alpha\theta\eta\kappa\acute{\omega}\nu$. Nam ibi si $\sigma\upsilon\mu\mu\alpha\theta\eta\kappa\acute{\omega}\nu$ compositum pro $\mu\alpha\theta\eta\kappa\acute{\omega}\nu$ simplici accipias, hoc autem exponas $\epsilon\acute{\iota}\omega\theta\omega\tau$, aberit ab eo loco omnis mendæ suspicio. Cæterùm nostrates quoque ita loquuntur *Te n'ay pas appris de faire cela* (quod propriè sonat $\sigma\upsilon$ $\mu\epsilon\mu\alpha\theta\eta\kappa\alpha\tau\acute{\omega}\nu$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\pi\omega\iota\epsilon\acute{\iota}\nu$) significare volentes, $\sigma\upsilon$ κ $\epsilon\acute{\iota}\omega\theta\alpha$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\pi\omega\iota\epsilon\acute{\iota}\nu$.

Ib. V. $\pi\eta\epsilon\acute{\iota}$] $\mu\epsilon\mu\alpha\theta\eta\kappa\acute{\omega}\nu$.

¶ P. 36. V. $\epsilon\theta\omega\varsigma$] Malim $\epsilon\theta\omega\varsigma$.

Ib. V. $\sigma\kappa\acute{\alpha}\theta\eta\varsigma$.] Legendum puto $\mu\alpha\lambda\omicron\beta\acute{\alpha}\theta\rho\iota\tau\omicron\nu$ ex Plinio, & Horatio, qui malobathru appellauit vnguentum malobathrinum.

Ib. V. $\chi\epsilon\gamma\acute{\iota}\nu$.] Ita legitur in vulg. Aristoph. editionibus hic versus, $\Upsilon\pi\omicron$ $\tau\acute{\omega}$ $\delta\acute{\epsilon}\sigma\iota\varsigma$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\tau\acute{\eta}\varsigma$ $\mu\epsilon\lambda\epsilon\iota\eta\varsigma$ $\mu\epsilon\iota$ $\sigma\upsilon$ $\chi\epsilon\gamma\acute{\iota}\nu$. Non reperio autem $\alpha\acute{\iota}\lambda\omicron\sigma\upsilon$ $\chi\epsilon\gamma\acute{\iota}\nu$ apud Græcos lexicographos, sed tantùm $\alpha\acute{\iota}\lambda\omicron\sigma\upsilon$ $\delta\eta\lambda\omega$.

Ib. V. $\Upsilon\pi\acute{\alpha}\lambda$.] Legitur apud Hippocratē $\Upsilon\pi\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota$ $\pi\acute{\rho}\omicron\nu$, apud Galenum item. Præterea $\mu\epsilon\lambda\epsilon\delta\alpha\nu\theta\epsilon\omega\nu$ apud Corinthum habes infrà, pag. 112.

Ib. V. $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\pi\iota\tau\epsilon\rho$.] $\Upsilon\sigma\tau\acute{\iota}$ $\Delta\iota\omicron\delta\omega\rho\omicron\varsigma$ pro $\Delta\iota\omicron\delta\omega\tau\epsilon\varsigma$.

¶ P. 37. V. Ορφν .] Ab $\omicron\acute{\iota}\kappa\upsilon\lambda\omega\delta\omega\mu\iota$ scribendum fuerit $\omicron\acute{\iota}\kappa\upsilon\lambda\omega\delta\omega\mu\iota$, in participio præsentis. At $\omicron\acute{\iota}\kappa\upsilon\lambda\omega\delta\omega\mu\iota$ utrobique cum ω ab $\omicron\acute{\iota}\kappa\upsilon\lambda\omega\delta\omega\mu\iota$ deduceretur.

¶ P. 38. V. $\omega\epsilon\lambda\epsilon\rho$.] Legitur etiam $\delta\acute{\rho}\rho\lambda\omega$ pro $\delta\acute{\rho}\rho\mu\acute{\iota}\nu$.

V.Οίκ.] Pro δουλείας inuenitur etiam scriptum
δούλης.

V.λίη] Rectius ἐν τῷ.

V.Ναρκη] Repone ὀπίδος, & vide p. 53. & 88.

¶ P. 39. V.δέειν] Si exponatur ὁ ἀποαιθρου τῆς μή-
σου, iam non αἰθρῆος sed αἴθριος scribendum fuerit.

Ib. V.δοε] Repone εἶδον.

Ib. V.ρῆ] Pro ὄκεις repone ὀκρίς. vnde ὀκρίεις a-
pud Homerum, & ὀκρῆιδεσέρον apud ipsum Hippo-
cratem.

Ib. V.Βακ.] Scribe εὐπινα.

Ib. V.οὐπινη.] Scholiastes Aeschyli idioma eius
esse dicit τὸ κῆσαι ἀντὶ τοῦ ποῖσαι.

¶ P. 40. V.φροσ.] Habetur in quibusdā cod. κάμι-
σαι pro κάλλισαι. sed v. seq. in expos. Erot. καλὸν πὸ
κακὸν iidem habent. Atqui non dubium est quin si
κάμισαι in textu Hippocratis scribatur, in exposi-
tione κακὸν iidem scribendum sit. Legitur autem
κάμισαι in vulg. edit. Hippocratis, quibus assentitur
Galenus hunc locum citans. Sed & hoc notandum
est, pro φροσ παιδισαίων ibidem esse φροσ ἀδυνατη-
σαίων, & hanc quoque lectionem à Galeno agno-
sci, atque adeo explicari.

Ib. V.νοη] In quibusdā exempl. scriptum est
Πρὸ τῆς ἡρος ὀρᾶν πῦρ. quæ lectio non minus quàm
nostra deprauata est. Quod autem ad πῦρ attinet,
Galenus non simpliciter πυρετὸν significare tradit,
sed τὸν σφοδρὸν, siue τὸν σφοδρότατον πυρετὸν, utrunque
enim apud eum reperio, diuersis in locis. Quinetiā
alicubi τὸν ἰσχυρὸν πυρετὸν, alicubi τὸν πυρῶδες αἶμα ex-
ponit. Nec verò carere Galenum ratione existimo-
nam quum πυρετὸς diminutiuum sit à πῶρ, signifi-
cantius esse πῶρ quàm suum diminutiuum πυρετὸν
par est.

¶ P. 41. V. γα] Pro ἀποφα legitur etiā ἀποφα.

Ib. V. πεία] Est & alia lectio παρυμνάια. In sequenti autem versu non dubium est quin ὑγιείης iuxta linguæ Ionicæ idioma (quo vsus est Hippocrates) scribendum sit.

Ib. V. δ' πω] Inuenitur etiam scriptum πὴν αὐτὴν ἔσπιν. Sequentis autem versus initio scribi debet ἔστι δὲ πῆς βλ.

Ib. V. σήσας] Particula μὴ aut expungenda, aut in aliam vocem mutanda videtur.

Ib. V. πω] Reponere νοσιμώτερον, vt in aliis codicibus legitur.

Ib. V. δβ.] Fort. legendum est ἀποτῶν, δ' ἔκαστου πῶν.

Ib. V. οὔπω] Quomodo hoc intelligendum sit doctui in principio harum annotat.

¶ P. 42. V. κα] Pro περὶ δας legitur etiam ἀρρέλαι, sed vtrunque scripturam deprauatam esse constat, nec dubito quin ἀελρρῆδες reponendum sit, quo Hippocrates aliquoties vsus est, vt ἀρρῆλαι κ. 2, αὐς μὴ ἀελρρῆδες ἢ τὸ σώμα. Itē ἀρρῆλαι, Κατὰ δ' τὸ μαστὸν τῆς ἀμισπλατέων ὑψηλοτέρου π. ὀλίγον ὑποκείσται, αὐς ἀελρρῆδες ἐπὶ τὸ σῆτος. Exponit autem Galenus περὶ κεκλασμένων ἐφ' ἑκάστη. qua expositio valde vicina est ei qua affertur ab Erotiano.

Ib. V. εν] Est & alia lectio προς πορῶν, quam sequendam puto.

Ib. V. αος] ἔσ' καὶ πίνηρα.

Ib. V. μα] ἔσ' καὶ φαίξαι. & ita legitur in vulg. editionibus Hippocratis in hoc loco ἀρρῆλαι κ. lib. 2, καὶ δὲ π. φέρηται ὁ ῥόος, παρμαλον φαίξαι καὶ πείλαι ἐν ὄνω δ' ἴδου.

¶ P. 43. V. γος.] Legitur etiam, ῥίς ἕσ' ὄνουχος ἔσ' δαίσα. Ego ἔσ' εδείσαι quidem malo (quia sequitur ἔσ')

σιν) sed ῥίνα potius retineo.

Ib. V. σὸν | Scribe potius ῥομβος.

Ib. V. αὐτῶν | Accusat Ἑπιν est Hippocratis, ideó. que ita scribi debuit, Ρομβοειδέα Ἑπιν | sicut habes paulo pòst ῥομβοειδέα Ἑπιν. Sed pro ῥομβοειδέα habent vulg. edit. Hippocratis ῥοβοειδέα, in lib. ἀφ' ἑρῶν, vbi scribit, καμπελώπαιτι δὲ πηδύραϊ αὐθιγῶν εἰς ῥοβοειδέα ἄρῶν. In qua etiam lectione multum se torquet Galenus, & scripturā aliam affert, posito videlicet κ pro β. nec tamen ῥοκοειδέα sed ῥοκοειδέα scribendum fuerit. Hic certè in quibusdā cod. scriptum est paulo antè ῥέβοειδέα πιν, non ῥομβοειδέα πιν. Ego autem facillè adducerèr vt crederem Erotianum ῥομβοειδέα πιν & ῥοκῶν scripsisse, nisi ῥέβῃ καὶ κυλά, item ῥέβῶν ἢ ῥοικῶν apud Galenum inuenirem, ita scribentem, καὶ καλεῖται τὰ μὲν ἔσῳ ῥέποιται, βλεσῶ τὰ δὲ ἔσῳ, ῥέβῃ καὶ κυλά. Imò verò quum aliter hic exponat ῥέβῃ quàm exposuit alibi ῥομβοειδέα, nihil hic locus illi quā proposui lectioni obstare videtur. De his tamen aliorum esto iudicium. Sed illud addendum mihi est, pro πινίων legi etiam πινίων, quod ex πινίων non dubito quin prauè detortum sit. Quanquam πινίων aduerbiū aut πινίως malim, vt paulo pòst ῥομβοειδέα ἄρῶν exponitur per aduerbium αὐθιγῶς.

Ib. V. πιν | In vulg. edit. Hippocr. legitur ῥοκῶδη in lib. ἀφ' ἑρῶν, Ροκῶδη μὲν γὰρ τὰ ὀσεία, τὰ δὲ πηδύρα ἀλλήλοισι κοινωθέντα. At in Mochlico ῥοικῶδη τὰ ὀσεία legitur, sequentibus iisdem verbis, videlicet, τὰ δὲ πηδύρα ἀλλήλ. &c. Legimus tamen & ῥοκῶδες apud Hippocratem, sed alia significatione. Nam Epid. i. habemus, ἢ ῥέσαντο μὲν οὖν πρῶτον ὀφθαλμοὶ ῥοκῶδες, vbi Galeno ῥοκῶδες significat ὕγρῳ. Ibidem verò scriptum est, ἢν δὲ πινίον τὰ γυμνάσια διεγερμένον.

καὶ πινεσμοὶ καὶ λειυπεμοὶ καὶ ῥοαῖδες. vbi Galenus, ῥοαῖδες δὲ λέγει, inquit, πῆς γαλῆς πύτων ἢ εἰρημῆων παθημάτων ἢ γαλῆς αἰετῆ καὶ συνεχῶς ὑγρὰ ἢ γαλῆματα. Sed apud eum ita scriptus est Hipp. textus, καὶ πινεσμοὶ καὶ λειυπεμοὶ καὶ ῥοαῖδες. Legitur autē apud eundē Hipp. in libro De vuln. cap. ῥοαῖδες ἢ πῆς γαλῆς καὶ νοσεσες καὶ ῥοαῖδες ἢ. Ex quibus quidem locis aliter hanc vocem accipi manifestum est. Erotianum tamē ῥοαῖδης ὅσα legisse, etymologia quam affert, apertē ostendit.

Ib. V. φαρ.] Deprauatus est hic locus, ac fortasse pro ῥοαῖδης ἀπλῶς scripserat Erotianus ῥοαῖδης καὶ πινεσμοὶ, afferēs Hipp. locum. eo enim modo legitur apud eum locus quidam libri περὶ ἀέρων, nisi quōd intericitur γὰρ post δέ. Quōd si ita scripserat illū censeamus, nimirum omīta esse aliqua verba ante καὶ γὰρ dicere cogemur. At in quibusdā cod. habetur, ῥοαῖδης, ἀπλῶς καὶ γαλῆσι. & ἐκάλειται pro ἐκάλειται. Ex quibus ἀπλῶς quidem libenter sumpserim. at ῥοαῖδης non item.

[P. 44. V. νοση.] Legitur etiā β ὀπιθημίας. fortassis autem ὀπιθημῶν scribendum est.

Ib. V. φαρ.] Non dubito quin corruptum sit ὀμοία, sed quid pro eo reponi possit nō video. Quod autem ad σαπρῶν attinet, malē post ὀμοία ponitur, quasi vnum ex iis nominibus quibus σαπρῶν explicatur. Est enim vocabulum Hippocratis quod per participium σεσηπῶτα exponitur. Ideoque scribendum est. Σαπρῶν.] σεσηπῶτα.

Ib. V. φαρ.] Repono μυδῶντα. nam μαδῶντα λόγῳ aliud significare scimus, & apud Galenū legimus, λέγει οὖν αὐτὸς καὶ σαπρῶν ὄστικα καὶ μυδῶντα καὶ σεσηπῶτα.

Ib. V. φαρ.] γὰρ αὐτὸς ἑαυτῶν, καὶ γὰρ οὐ μύθος. fortasse
K. i.

autem pro *μαζούριος* scribendum est *μαζούριος*. Galenus certe *σκέπαρον* ait vocari *ὀπίθεμον* πὶν *ἐκκακισμύρον* ἐλίγον *ὡς* τῆς *ἐκκαρίας* *ὀπιβολῆς*. Vbi animaduerte *ὀπιβολῆς* nomen verbale ab *ὀπιβάλλω*, quo Erotianus in eiusdem vocabuli expositione vtitur. Sciendum est item *ὀρθολόξος* in aliis codicibus haberi.

Ib. V. *ῥταν*] Repone *συνοχική*. Hipp. De nat. offiū, καὶ ἀποχέδας ἀφ' ἐαυτῆς ἔχῃ παρ' ἐκάστην πλῆθυν πνευματίας καὶ φῶσιν ἀρχὴς τῆς συνοχῆς.

¶ P. 45. V. *ρη*] ῥῆ ἕκκισον.

Ib. V. *ῥδρ*] ῥῆ πῶ τρωδῆς. sed legendum *ῥδρ* πῶ ῥδρῶδῆς.

Ib. V. *λαοῖ*] Latini puluinum dicunt pro quo hic scribitur *πύλλιον*.

Ib. V. *σι*] Lege *συμπορωῖοι*.

Ib. V. *κα*] Apud Galenum quoque legitur *σινέμωρα*, & exponitur *κακοήθης*, item *ελαβερα*. Habetur autem apud Hipp. cum alibi tum in lib. De articulis. Quod verò ad verbum *σινωμεμονώσαι* attinet, pro eo quidam codices *σινωμεμονώσαι* habēt, cum manifesta deprauatione. Qua tamen fortasse nec altera lectio prorsus caret.

Ib. V. *σινωμ.*] ῥῆ σκεθροτέρης, & initio pa. sequentis *ἀληθετέρας*. Reperio autem *σκεθροτέρης* in hoc libri *πῶ* ἀρθρων loco, ἀτὰρ καὶ ἰήσιος *σκεθροτέρης* οἱ πῶ πῶ δέονται εἰ σωφρονάειν. Vbi Galenus, τὴν ἀκριβετέραν αἰεὶ λέγῃ σκεθροτέραν, ἀπὸ καμδύλων τῆ θάλασσης.

¶ P. 46. V. *θρῆν*] Pro *ταύτης* inuenitur etiā *ταῦτα*. sed *σκεθροτέραν* non inuenio quomodo emendandum sit, nisi fortè reponi debeat *σκεθροτέραν*.

Ib. V. *ζοντα*] ῥῆ ῥέσματα. sed *ῥέσματα* legitur apud Hippocratem, ὡς τῶ *πῶ* ἐλλκῶν.

Ib. V. *Σχαμ.*] Legitur etiam *σικαμοειδῆς*. at ve-

το apud Hippocr. inuenio σισαμς ειδές, ον τω περ
 διακτης ος. νουσ. ita enim ibi scribitur, σισαμς ειδές δνω
 χαθάρει. Sciendum est autem in nonnullis cod. le-
 gi τήν ενάσπ κυρελλέβορον, pro quibus reposui τήν εν
 αι πύρα ελλεβορον. quam lectionem postea in aliis
 exemplaribus offendi.

Ib. V. σκύρ.] Locus Hippocr. quem citat, habetur
 lib. πελγωνακ. i. sed ita legitur in Ald. editione, και
 λω σκυρω θωσιν δρειον τα δριμια τε προσοιεναι α δαξον
 ται. τα γδ λυκα και πυρωδεια εοιπα τον σκυρον δγα γει
 λω δε μαλα γη ο σκυρος, μαλτα κοισιν ιησται και ο, τι μη
 δαξεται. Sic autem alibi apud eundem in eadem e-
 ditione legitur, λω δε σκυρωθη. Et alibi, λω σκυρω θω-
 σιν αι μη τραι. Sed non constanter seruat hęc le-
 ctio. nam lib. πελγωνακ. φυσ. legitur σκυρω θωσιν αι
 μη τραι, cum pp & i. Galenus autem σκυρος & σκυρω-
 θωσιν habet infra, p. 95.

Ib. V. δαξει] Apud Hippocrateτα σελαχαι reperi-
 o, & eam lectionem agnoscit Galenus: sed σελα-
 χοισι diminutiui formam habet.

Ib. V. η ποτε] Reponendum puto πορω μοι. Sed
 & his verbis ως η ποτε αυτων aliquis subest error.

Ib. V. εριται] In aliis cod. scriptum est δρειδρων.
 ego nec ανεμων, nec αρειδρων, sed δριδρων legendum
 putō.

Ib. V. Σωαφ.] In scriptis cod. legitur perperam
 συναριθμωται, item δρωθως.

¶ P. 47. V. δι' αμφ.] Est & alia scriptura in Erot.
 exempl. videlicet σμικροδω, & hanc apud Hippo-
 cratem quoque inuenio, lib. πελγωνακ. 2.

Ib. V. χωρειν.] Secus explicat Εσφιδες Galenus,
 pag. 99.

Ib. V. μιλίαν] Legitur etiam ωτόμασται.

¶ P. 48. V. τω] In vulgaribus editionibus Hipp.

legitur $\epsilon\alpha$ φηρέα. at Galenus legit τὰ φήρα, ut hic, nisi quod accentum ponit in prima. affert autem aliam explicationem, de qua vide annotat. in paginam $\epsilon\eta$. 101.

Ib. V. τὰ $\epsilon\omega$.] Pro $\epsilon\phi\epsilon\iota\rho\omega\tau\alpha\iota$ legitur etiam $\epsilon\phi\epsilon\tau\alpha\iota$.

¶ P. 49. V. $\delta\upsilon\rho\omega\iota\eta$.] $\gamma\epsilon$ περιέως.

Ib. V. $\delta\eta$] Rectius $\delta\eta\tau\epsilon\rho\eta\varsigma$, Ionica terminatione, quæ tamen sæpe in locis hic citatis non obseruatur.

Ib. V. $\omega\varsigma$ και] Subest deprauatio his verbis, $\pi\acute{o}\tau\omega\iota$ και $\delta\acute{o}\nu\omega\iota\eta\iota$ $\delta\eta\tau\epsilon\rho\eta\varsigma$, &c. Reperio quidem apud Callimachum $\lambda\epsilon\gamma\omega\tau\acute{o}\nu$ $\chi\eta\tau\omega\iota\eta$ initio hymni in Dianam, sed alium locum citat Erotianus.

Ib. V. $\epsilon\alpha$ η .] Apud Hippocratem $\delta\eta\epsilon\chi\omega\rho\eta\mu\alpha$ $\upsilon\delta\alpha$ $\pi\acute{o}\chi\lambda\epsilon\omega\iota\eta$ $\iota\theta\epsilon\iota\eta$ $\upsilon\delta\omega\iota\sigma\iota\alpha\iota\eta$ legitur in $\kappa\omega\alpha\kappa.$ $\pi\alpha\rho\alpha\gamma\eta$. At in Prorr. 1, $\delta\eta\epsilon\chi\omega\rho\eta\mu\alpha\iota\eta$ $\upsilon\delta\alpha$ $\pi\acute{o}\chi\lambda\epsilon\omega\iota\eta\varsigma$. Eadem est autè scripturæ varietas ostensa suprâ, in annotat. in p. 112. nam $\gamma\lambda\iota\epsilon\delta\acute{o}\chi\epsilon\omega\alpha$ scribit Erotianus quum apud Hippocratem $\gamma\lambda\iota\epsilon\delta\acute{o}\chi\epsilon\omega\alpha$ legatur.

Ib. V. $\chi\epsilon\iota\alpha\iota$.] Pro $\upsilon\delta\rho\omega\tau\iota\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$ reponere $\upsilon\delta\rho\omega\tau\iota\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$, ut in aliis cod. legitur. Hippocr. Epid. 6, $\gamma\omega\mu\alpha\iota\kappa\epsilon\iota\alpha$ $\iota\eta$ $\sigma\iota\eta$ $\upsilon\delta\alpha\tau\epsilon\iota\gamma\omega\iota\sigma\eta\sigma\iota\eta$ $\delta\eta\tau\epsilon\rho\eta\tau\omega$ $\pi\alpha\rho\epsilon\mu\acute{o}\rho\eta\iota$. Vbi Galenus scribit nonnullos $\upsilon\delta\alpha\tau\epsilon\iota\gamma\omega\iota\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$ exposuisse $\pi\acute{\alpha}\iota$ $\epsilon\chi\theta\acute{\upsilon}\sigma\alpha\iota\varsigma$ $\delta\eta\tau\epsilon\rho\eta\tau\omega$ $\epsilon\iota\lambda\acute{\omega}\tau\alpha\iota$ $\pi\acute{\alpha}\rho$ $\chi\epsilon\iota$ $\tau\acute{\eta}\nu$ $\upsilon\delta\epsilon\rho\omega\iota$ $\pi\acute{\alpha}\rho$ $\chi\epsilon\iota$. Alios autem, $\pi\acute{\alpha}\rho$ $\phi\iota$ $\sigma\eta$ $\lambda\epsilon\pi\acute{\iota}\omega\iota\eta$ $\kappa\alpha\iota$ $\upsilon\delta\alpha\tau\epsilon\iota\gamma\omega\iota\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$ $\epsilon\chi\theta\acute{\upsilon}\sigma\alpha\iota\varsigma$ $\alpha\iota\mu\alpha$. posse autem in utraque significatione accipi, sed potius tamen accipiendum tanquam dictum $\epsilon\phi$ $\acute{\omega}\iota\eta$ $\phi\acute{\upsilon}\sigma\eta$ $\tau\acute{o}$ $\alpha\iota\mu\alpha$ $\lambda\epsilon\pi\acute{\iota}\omega\iota\eta$ $\delta\epsilon\iota$, $\mu\eta\delta$ $\epsilon\mu\iota\alpha\iota\varsigma$ $\nu\omicron\sigma\acute{\omega}\delta\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\eta\tau\epsilon\rho\eta\tau\omega$ $\epsilon\tau\epsilon\rho\alpha\varsigma$ $\upsilon\delta\alpha\tau\epsilon\rho\epsilon\phi\omega\rho\eta\mu\acute{\iota}\eta\varsigma$ $\sigma\iota\eta$ $\tau\acute{o}$ $\sigma\acute{\omega}\mu\alpha\tau\iota$.

Ib. V. $\upsilon\delta\omega\rho\eta$.] Apud eundem Hippocr. legitur $\upsilon\delta\omega\rho\eta\iota\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$, in lib. $\pi\epsilon\rho\iota$ $\tau\acute{o}\pi\omega\iota\eta$ $\alpha\eta$ $\kappa\alpha\tau'$ $\alpha\eta\theta\epsilon\rho$. cū in priorre loco, ι autem posteriore, contrâ quàm hic $\iota\eta$ $\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$ scriptum sit. At Galenus $\upsilon\delta\omega\rho\eta\iota\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$ habet, non $\upsilon\delta\omega\rho\eta$.

γωμρός. Vide pag. 100. Ceterum pro *δέρου* inuenitur scriptum etiam *δέρου*.

Ib. V. λουσα] ^{αμ} κρύφιν.

¶ P. 50. V. εικ.] Fortasse scribendum est *ἰπέξουσα*. Vide *ἰξουσα*, pag. 73.

Ib. V. πη] Lege *δ' ἔδρας διστάδην πινώ*.

Ib. V. ^{αμ} μ] Suspicio medosum esse genitium *φλουαρίας*.

Ib. V. ^{αμ} αλλο] Apud Hippocratem alicubi quid *φλεβενώδεια* (posteriore e, ut opinor, posito pro *ο*) scriptum in vulg. edit. reperio, videlicet Epidem. lib. 4. alibi autem *φλεβοδονώδεια*, Proorr. lib. 1, & 3. Itē in Coac. progn. Et hanc scripturam agnoscit etiam Galenus quibusdam in locis. Nam in hunc Hipp. locum Proorr. lib. 3, *τὰ δὲ πρὸς ῥιζεύματα καὶ ἐς τὴν ἑμᾶλλον πη παροξυνομήματα, ἀγρυπνία, φλεβοδονώδεια ὄντα ὅτις ὑπνοίς, &c.* annotat, *φλεβοδονώδεια* nouū & auri-bus peregrinum vocabulum significare *φλέβας δονουώδεις*, subiungens quosdam scripsisse *φλεβονώδεια*, id est *τὰς πηνοίδεις φλέβας*. Sed legendum videtur *φλεβοπινώδεια*, ut habetur apud eundem aliquanto post. At infra in *ἐξηγ. γλ. Ιωπ. pag. 101* habes *φλεδονώδεια, φλούαρον, φλεδόνεις, γδ αἱ φλουαρία*. quum tamen in illo quem dixi loco non *φλεδόνεις* sed *φλεβοιδόνεις* veteres *φλουαρίας καὶ λήρους* appellasse dicat. Hesychius autem illi non huic scripturæ assentitur. apud eum enim scriptum est, *φλέδων, φλουαρία, καὶ ὁ ἀλαζών, ἀλήθης*. Item, *φλεδονώδης, φλούαρον, ληρωδής*. Item, *φλεδόνεις, αἱ αἱ δηπί, φλουαρεί, καὶ φλεδονώδεις, τὰ αὐτά*.

Ib. V. ^{αμ} νέει] ^{αμ} ἑσθότες, καὶ σφοδρότερον καὶ πυκνότερον τὸ κιν.

Ib. V. μα] Repono *συνήθους* pro *συνήθης*.

¶ P. 51. V. ^{αμ} βη] ^{αμ} πέσσει

K.ii.

Ib. V. πῆς] In vno exempli. scriptum est ἐφιλώδῃ
vno λ, sed reponendum puto ἐφιλώδῃ, non solum
ablato vno λ, sed & reposito ῃ in locum πῆς.

Ib. V. Φλοιός.] Inuenio etiam scriptū φλοιδᾶν per
v in Erot. ex empl. Apud ipsum Hippocratem φλοι-
δᾶν in hoc libri πρὸς ἰέρῃς τοῦτον loco, αἰσθητικῶν
ἐν ὑποίσι λυθῶν τε καὶ φλοιδᾶν πρὸς ἰκίφαλον. Hely-
chius autem φλοιδούμνος exponit ἑσπερίμνος, at
φλοιδᾶν illi est σήπιδαν. Habet verò & φλοιδᾶν, quod
exponit ἡσπέρει & διαφρεί. At φλοιδᾶν per v explicat
ἡσπέρει. Galenus in Exegelews p. 102 φλοιδᾶν expo-
nit ὑπερνεύται, & μὲν δᾶ: item φλοιδᾶν, ὑπερνεύται. Scien-
dum est præterea hic pro ἡσπέρειν legi in nonnul-
lis codicibus ἡσπέρειν, quam lectionem reponen-
dam censeo.

Ib. V. λειψ.] Legitur etiam φαρμακίσι. sed vtran-
que lectionem suspectam habeo, nec dubito quin
inter πλεποφθάλμις, & οἰπῶ desiderentur aliquot
verba.

Ib. V. φλοιός] γρ ἡ βαθρῶν. quod malo. Itē οἰσζονες.

Ib. V. ξορῆς] Pro φρενοῖς inuenio etiam scriptum
φρενοῖς.

Ib. V. φανῆς] Pro φλαῦρον in quodam vet. cod. le-
gitur φλαῦρω, omisso videlicet per incuriam σ, nam
φλαῦρος scribendum fuit.

Ib. V. δας] Repone γινόμενα, & ver. seq. κρηπίται.

Ib. V. πρὸς] γρ γινόμενα, quod repono.

Ib. V. Προς] Pro πῆδας scribe πῆδας.

Ib. V. πα.] γρ φῶδες ποσῶνται.

¶ P. 52. V. μαπ] γρ καρδιάμω.

Ib. V. και] Lego χλωρός, nam χλωρός est substan-
tiuum, at χλωρός adiectiuū. quæ differētia etiā est
inter ὄχρος & ὠχρός. Homerus ἰλιασι. γ. — ὄχρος πῆ
μεν εἴλε παρειαί. In hoc autem Erotiani loco quod-

dam exēplar habet γλωσς, γλωσμάσεως, perperam.

Ib. V. γει] Non dubito quin ψυγεί pro alio nomine mendose scriptum sit.

¶ P. 53. V. ὑληαρ.] Habēt quidem Erotiani exemplaria πληρέας, sed legēdum constat ὑληαρέας, ut est apud ipsum Nicandrum. nam cum πληρέας ne fiat quidem versus.

Ib. V. ψαυ.] γει ψάδα. sed Galenus quoque habet alteram lectionem, videlicet ψάιδας. At apud Hesychium legimus, ψάιδας, ψαγδής, μύρον ποιόν.

Ib. V. μέμη.] Suidas in proverb. μικρόν ὄβολον ἕμιμον, Eupolidis comœdiam μελέκων appellat.

Ib. V. γράψ.] Lege ἀπίδος καὶ ὀπίδος, & vide annotat. infrā, pagina 88.

Quaedam in superioribus in Erotianum annotationibus præterita.

¶ P. 5. V. δφας] γει καὶ πστ ὑξαιρέτως, &c.

Ib. V. γήσα δαυ] Pro ἀφρηεῶται reponendum ἀφαιρουῶται censet vir doctissimus, & præcipuū Galix nostræ decus, Adr. Turnebus.

Ib. V. τρώων] Idem ἐχθί scribi debere putat pro ἐχθες.

Ib. V. φραγμ.] γει φραγματείας πνός χλδύης πλωρουῶτες, οἷς ἐσ. Illa lectio parum mihi placet, hæc autem etiam minus. Videtur enim hoc velle Erotianus significare, Quosdam medicos scripta Hippocratis ludibrio exponere conari, quasi ille obscuritatem affectauerit, ideoque vocabula ab usu communi remota studiose conquisserit. Sed tamē hunc sequendo sensum pro πλωρουῶτες legendū esset πωρῶσαι, & addenda præpositio, ut δφει χλδύης πωρῶσαι idem valeret quod χλδύειν.

Ib. V. γελω.] Addendam existimo negatiuā παρά.

ticulam μὲν ante ἄφῃ.

Ib. V. κράπις. Post ἄφῃ in quibusdam cod. additum est ἀποφαινοῦς, fortasse pro ἀποφαινοῦς. Quamquam ne sic quidem legendo bene procedit huius loci sententia, paulo autem melius procedet legendo ἀποφαινοῦται, & καὶ ἰωποφαινοῦς.

¶ P. 6. V. εἰ μὲν ἴσῃ ἐπιπλάκει.

Ib. V. νεῖ. ἴσῃ σιμῶδης.

Ib. V. δὲ γδ. Idem Turn. δὲ γδ ἴσῃται legit.

Ib. V. τίω. ἴσῃ ἀπὸ γδ ἀ-λαί τε διαί.

Ib. V. ἐκλ. ἴσῃ ἴνα pro ἴω, & ver. sequenti περὶ ἴσῃ pro ἴσῃται.

Ib. V. αὐτ. ἴσῃ κίτιδὲς Ἀπομοδωροῦ.

Ib. V. ἰσορεῖ. ἴσῃ τῆς Ροδοφίλου οἰκίας, perperam.

Ib. V. αἰπιῖα. Idem Turn. ὅπιπερ μέρου reponit pro ὅπι δὲ μέρου.

Ib. V. πρ. Idem pro Φακῶ scribendum iudicavit Φακῶ. cui emendationi astipulatur locus qui est pag. 51.

¶ P. 7. V. πύπις. ἴσῃ ὀκπῆσαι πρ.

Ib. V. ὦν γερ. ἴσῃ Ἀετῶδουλος.

Ib. V. ψγ. Idem Turn. ἴσῃ legit.

Ib. V. ἰσορ. Idem scribit, εἰ καὶ ἴσῃ. & ver. 3. ἄ fine, ἀπὸ ἴσῃται pro ἀπὸ ἴσῃται.

Ib. V. ἄλ. Idem, πῶς οὐ μὲν ἄλλο ἴσῃται.

¶ P. 8. V. πλάπ. Pro πλάπ. ἴσῃ πλ.

Ib. V. π. Idem reponit ἴσῃ π. Possit etiā π. scribi, idem valens quod ἴσῃ π.

Ib. V. συν. Pro ἴσῃται ἴσῃται, quam lectionem meliorem esse clarum est. Sed & hæc sequentia verba, ἴσῃται ἴσῃται ἀπὸν mendii suspicione non carent.

¶ P. 9. V. μδροῖ. Idem Turn. scribit ἀνάκρωσις κίμιας.

Ib. V. λξ. Pro ἀνάκρωσις malim ἀνάκρωσις, vbi dixit initio pag. ἀνάκρωσις.

Ib. V. δ .] Pro $\alpha\epsilon\rho\omega\upsilon$ legēdum est $\alpha\epsilon\rho\omega\upsilon$. Ita enim Hippocr. liber inscribitur, $\pi\epsilon\rho\iota$ $\alpha\epsilon\rho\omega\upsilon$, $\upsilon\delta\alpha\tau\omega\upsilon$, $\tau\omega\pi\omega\upsilon$.

Ib. V. $\delta\epsilon\alpha\omega$.] Idem reponit $\eta\delta\omega$ $\mu\upsilon\delta\iota\varsigma$ $\chi\epsilon\rho\rho\rho\gamma\iota\omega\upsilon$ $\eta\chi\acute{o}\tau\omega\upsilon$.

¶ P. 10. V. $\chi\eta\varsigma$] $\gamma\epsilon'$ $\omega\rho\epsilon\sigma\theta\upsilon\pi\iota\kappa\acute{o}\varsigma$, & ita vulgò inscribitur.

¶ P. 13. V. $\lambda\acute{\upsilon}\kappa\eta$] Post $\chi\acute{\alpha}\sigma\mu\epsilon\varsigma$ $\gamma\epsilon'$ $\Delta\phi\theta\acute{\omega}\delta\epsilon\alpha$. $\acute{\alpha}\phi\theta\eta\lambda\acute{\epsilon}$ $\gamma\iota\tau\alpha\iota$, & c.

¶ P. 14. V. δ $\acute{o}\rho$.] $\gamma\epsilon'$ $\acute{\alpha}\mu\alpha\iota\rho\delta\tau\alpha\iota$.

¶ P. 15. V. $\zeta\omicron\iota\epsilon\varsigma$] $\gamma\epsilon'$ $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\lambda\iota\varsigma$ $\zeta\eta\tau\omega$.

Ib. V. $\beta\eta\varsigma$] $\gamma\epsilon'$ $\acute{\alpha}\iota\tau\epsilon\acute{o}\nu$.

Ib. V. $\kappa\lambda\iota\varsigma$] $\gamma\epsilon'$ $\acute{\alpha}\iota\pi\epsilon\lambda$, & c.

Ib. V. $\Lambda\psi\chi$.] Pro $\delta\epsilon\rho\pi\omega\upsilon$ $\gamma\epsilon'$ $\alpha\omicron\rho\tau\iota\omega\upsilon$.

¶ P. 16. V. $\tau\alpha\iota$] $\gamma\epsilon'$ $\beta\epsilon\iota\eta\acute{\nu}$ $\acute{\alpha}\nu\alpha\chi\omega\rho\epsilon\iota\eta\eta$.

¶ P. 17. V. $\eta\delta\eta$] $\gamma\epsilon'$ $\delta\epsilon\iota$ $\delta\epsilon$ $\tau\omega$ $\kappa\alpha\iota$, & c.

Ib. V. $\Lambda\kappa$.] Pro $\acute{\alpha}\kappa\alpha\upsilon\eta\tau\acute{\iota}\varsigma$ $\gamma\epsilon'$ $\acute{\alpha}\kappa\sigma\mu\alpha\tau\epsilon\varsigma$.

P. 18. V. $\beta\omega\upsilon$] $\gamma\epsilon'$ $\acute{\alpha}\iota\delta\omicron\eta$ $\pi\epsilon\varsigma$.

¶ P. 19. V. $\tau\eta$] $\gamma\epsilon'$ $\acute{\alpha}\gamma\eta\eta\omega\tau\eta$.

¶ P. 20. V. $\kappa\acute{\alpha}\mu$.] $\gamma\epsilon'$ $\kappa\alpha\lambda\omicron\delta\mu\beta\iota$.

Ib. V. $\acute{\alpha}\xi\eta\rho$] $\gamma\epsilon'$ $\pi\lambda\eta\rho\acute{\omega}\delta\epsilon\varsigma$ pro $\pi\lambda\eta\rho\acute{\omega}\delta\epsilon\varsigma$.

¶ P. 21. V. $\acute{\alpha}$.] Pro $\mu\epsilon\omega\upsilon$ $\gamma\epsilon'$ $\mu\epsilon\omega\upsilon$.

¶ P. 22. V. $\mu\epsilon\tau$.] $\gamma\epsilon'$ $\rho\epsilon\iota\chi\mu\omega$.

¶ P. 23. V. Πολ .] $\gamma\epsilon'$ $\Lambda\mu\alpha\delta\omega\varsigma$ $\gamma\delta$ $\acute{\alpha}\iota\eta\pi\epsilon\varsigma$, & c.

Ib. V. $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\tau$.] Pro $\acute{\alpha}\pi\phi\alpha$ $\gamma\epsilon'$ $\acute{\alpha}\tau\epsilon\omicron\phi\alpha$.

¶ P. 25. V. Ευθυ .] Pro $\acute{\alpha}\delta\upsilon\omega\epsilon\iota\alpha\iota$ $\gamma\epsilon'$ $\acute{\alpha}\delta\upsilon\omega\epsilon\iota\delta\alpha$.

Ib. V. Ευη .] Pro $\kappa\epsilon\tau\epsilon\sigma\tau\omega\sigma\iota\varsigma$ $\gamma\epsilon'$ $\kappa\epsilon\tau\epsilon\sigma\tau\eta\lambda\alpha\varsigma$.

Ib. V. $\kappa\omega\iota$] Ante $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\upsilon\epsilon\acute{\sigma}\alpha\iota$ additum $\acute{\epsilon}\iota\kappa\upsilon\rho\sigma\alpha\iota$ in vno cōd.

Ib. V. $\Lambda\lambda\omega\varsigma$ $\delta\eta$] Pro hoc legitur $\acute{\epsilon}\iota\lambda\omega\rho\delta\eta$. Itē $\delta\tau\iota$ $\acute{\epsilon}\sigma\chi\acute{\omega}\pi\epsilon\rho\omega\upsilon$ pro $\delta\tau\iota\lambda\acute{\omega}\pi\epsilon\rho\omega\upsilon$.

¶ P. 26. V. $\delta\eta\varsigma$] Legitur & $\eta\pi\iota\alpha\lambda\acute{\alpha}\delta\epsilon\varsigma$, iuxta dial. Hippocr.

Ib. V. $\kappa\eta\sigma\epsilon\upsilon$.] Post $\chi\lambda\omega\rho\omega\iota\varsigma$ non habetur in vno cōd. $\kappa\epsilon\tau\eta\zeta\eta\rho\omega\iota\varsigma$.

¶ P. 17. V. δραχ.] ἄλλ' ηὐχίσθιν.
 Ib. V. μικροίς.] ἄλλ' ποταπὴ παρὰ δὲ μόνω, &c.
 Ib. V. μα] ἄλλ' ὄξα γαίνανον.

IN GALENI EZH-
 γισιν γλωσσῶν Ἰπποκράτους, eiusdē
 Hērici Stephani annotationes.

In his eadem quę in præcedentibus in Erotianum, præstantur. Quę autem in hac editione emēdata sūt, (in superioribus deprauata) annotare superuacaneum visum est, quod ex collatione illarum cum hac uniuersę in promptu futura sūt.

¶ P. 54. V. ἡ κρ.] Non ἀρτίως sed ἀπαρτίως exponitur infra, pag. 65. Caterum pro ἀκρων repono ἀκρον.

¶ P. 56. V. πα] Scribe Δαιπαλέων, hic & paulo post V. ζων] Fort. λέξον, in imper.

V. vos] Legendum videtur ἄλλ' ὅτι πῆς Σόλωνος ἀξοσι γλωσσῶν. sed & reliqua deprauatione non carent.

V. ἄπα] Fortasse reponi debet ἰδου pro ἡδου, & ante τῶπο expungi distinctionis nota. Sed an ὄρελη an σπρέλη utrobique scribendum sit ambigo.

¶ P. 58. V. Α[κ.] Pro κορτάματος in vulg. editionibus legitur ἄρματος.

V. ἀγλ.] Scribitur ἀγλιδες vnico γ, infra, pag. 70 & 86. Apud Gręcos lexicographos vtraque scriptura inuenitur. nam legitur apud Hesychium. ἀγλιδες, & exponitur, ὅς ἂν ἡ κεφαλή συνέστηκα τῶν σκορῶν.

δων. Apud Etymologicum autem ἀγλιθες, ὄζων ἢ κεφαλή τοῦ σπυροῦ δὲν σὺν κίττωι ἢ σπυροῦ δὲν κεφαλαί.

¶ P. 59. V. Αἰθύλ.] Apud Erotianum & Etymologicum legitur αἰθολίαιες, quæ differentia parvi momenti est. At vero apud Hesychium habemus manifestam depravationem. apud eum enim legitur αἰθολίαι, φλυκταίναις. Quinetiam Hippocratis exemplaria hinc emendanda sunt. nam apud eum ἐν τῷ πτελέυζων χησίος habemus θόηκας, & positio η pro υ, & omīssa syllaba αἰ in principio. Cuius omīssionis occasionem dedisse videtur præcedens participium ἐοῦσα, utpote in eandem syllabam αἰ desinens. Cæterum sciendum est in quibusdam veter. cod. haberi duntaxat pro expositione illius vocis hæc verba οἱ ὀπιπολλῆς τῶ δέρματος συνιστάμενοι κυκλαί.

V. Αἶματ.] γρ' αἰ ἀφλοιστάσις.

V. ἰδμοί] γρ' φλοιστάσις.

V. Αἶμοκ.] γρ' ἐμποιώσις.

V. Αἶμο.] Legitur etiam αἶμοκόν pro αἶμοτικόν.

V. Ακον.] Non caret suspicione mendii hoc ἀκονσα. Scribe autem ἀκοναίσα.

¶ P. 60. V. Ακριτ.] γρ' ακριτὸς πάρος ὁ οἶον ἀδιακριτὸς. Et pro ἐβδωμάδος γρ' ἐβδωμάδων, ut legitur p. 67.

V. Ακροπλ.] γρ' ὀπιπολλῆς.

V. Ακροαπ.] In vulgar. edit. Hipp. legitur ἀκροπτις, Epid. lib. 7, γλώσσα ξυρή, ἀκροπτις, ἰσηχίτις ἐπὶ τῷ. In quibusdam huius ἔκ. γισσεως exempl. scriptum inueni ἀχεπτις. In quodam autem ἀχεπτις sine ο. item ἀκρεα pro ἀχεα.

V. Ακροαπτις] Apud Hippocr. habes ἐν τῷ πτελέυζων. Pro ὀπιπολλῆς autem legitur in quibusdam huius ἔκ. exempl. ὀπιπτεαχέ.

V. Αλεαζ.] Post ἀλεάζειν, διαμαίνειν, legitur in quodam vet. codice, ἄλλες τῶ ἀλμυρὸν φλέγμα παρ ἱερ.

πικράπι, ἐν τῷ ἀποφύτῳ περὶ νόσων, καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ.

V. Ἄλιον] ἄλιον, τὸ ἰθρῖον, ἢ ἰθρῖον, ἀφρόν.

V. Ἄλθ.] Pro ἄλθῃ ἄλθαιεν.

¶ P. 61. V. ὄντα] ἄλλοφρόνησεν.

V. Ἀλλοιοστρ.] ἄλλοιοστρῖ. Et ita legitur apud Hippocratem, nisi quod sine contractione ἀλλοιοστρῖ, in lib. περὶ τῶν παθῶν, εὐθύς ἐν τῷ σῶμα ἀλλοιοστρῖ, καὶ γίνεται ὡχρόν.

V. Ἄλυμα.] Legendum puto, ἄλυμα ἕνός καὶ ἀπείρου, οἱ δὲ καὶ ῥιπίασμόν καλοῦσι.

V. ὄρ.] ἄρ. πρυμμένα σήφια, μὴ ὅτι οὐ πάντες, &c. Ibidem additum est οὕτως ἀντιομιμῆται.

V. πῆς] ἄρ. πῆς ἄλων. Fort. melius τῆς ἄλων.

V. ἢ] Apud Hipp. nō ἀνθῶς sed ὁμαλῶς habemus: sed non dubito quin ex hoc loco reponendum ibi sit ἀμῆως. Vicissim autem inde sumendum est ἕρῶ quod in locum τῷ ὄρῳ substituitur.

¶ P. 62. V. Ἀμβλυασμα.] ἄμβλυασμός, & ita legitur etiam apud Hippocratem, in Prognost. & Protr. At in 2. legitur & ἀμβλυασμοῦ.

V. Ἀμβλυασμ.] Scribe ἀμβλυασμῶν. Hippocr. περὶ ἰερῆς νόσου, τὸν δὲ ἥλιον καὶ πῶς σελεύει καὶ τὰ ἄλλα πολλὰ ἀμβλυασμῶν καὶ τῆς φύσεως.

V. Ἀμύρ.] ἄρ. Ἀμύρων. Sed scribendum censo ἀμύρων, nam Hesychius habet, ἀμύρωντες, σελήνη, ἀφαιρούμενοι. & ἀμύρῃται, σελήνη. A quo compositum est ἀπαμύρειν. Factum est autem ἀμύρειν ex μύρειν (quod est μερῖν) πρᾶξις a privatio.

V. μοίη] ἄρ. πῆς ζῆς. Sed utrumque deprauatum est, ut patet ex loco Hippocratis, ex quo emendare quaedam hic deprauata, & vicissim hinc quorundam in eo peruersè scriptorum emendationem petere licebit. Ita igitur vulg. editiones libri quem citat Galeus, habet, τὰ δὲ μὲν ἡμέτερα πολλὰ ἀποφύτῳ ἀποφύτῳ

V. Ανήντω] Pro ἀήτιστον (quod vulg. editioni habent) ἀήτιστον reposuimus ex vet. cod. Item ἀήτιστον pro ἀήτιστον.

V. Ανήντω] ἄν και λείπον λέγεται.

V. Ανήντω] ἄν ἀνέδυνται & ἀπέδυνται. sed ἀνέδυνται aut ἀνέδυνται legendum puto.

¶ P. 65. V. ἄν] ἄν ἀόρησι.

V. ἄν] Pro ἄν δὲ ἄν δὲ quod in ἄν δὲ iuberet mutauerim. Nam harum particularū alteram alterius locum occupare aliquando, in meis annotationibus in Xenophontem nuper docui. optimè autem hic conueniret ἄν δὲ. Ferri tamen ut cunque possit ἄν δὲ, sed expungendo δὲ post μεία.

V. ἄν] ἄν ἰλῆν.

V. ἄν] ἄν Ἀποκείρακεν, ἀποβελάσκει.

¶ P. 66. V. ἄν] ἄν περιώας. Legitur etiam ita, Ἀρακίδας, ἄν ὁ σαρῖν.

V. ἄν] Fo. t. scribendum est ἀρκτον pro ἀρκτον. Sic alibi ostendere volens vocabulū quō vox contextus exponitur, ipsummet in contextu à nonnullis scribi, utitur aduerbio ἀπικρες.

¶ P. 67. V. ἄν] ἄν Πυραπυρας.

V. ἄν] ἄν πληροδται pro πυροδται. Hippocr. περὶ φθῆς νόσου, Ἀνιάται δὲ και ἄσάται ὡρα χαμροί φο χυμῶν τῶ ἐκράλου και ξυμισαμῶν ὡρα πῆτος. Vbi animaduerte copulata ἀνιάται & ἄσάται, sicut copulauit Sappho ἄσαισι & ἀνιάσαι in hoc odæ initio,

Ποικιλῖθρον' ἀθαιν' ἄφροδίτα,

Πᾶν Διὸς δολοπλόκει, λιστομαίσε,

Μή μ' ἄσαισι μοσ' ἀνιάσαι δάμνα

Πότνια θυμῶν.

Quem locū ideo profero quia quidā quid ἄσαισι valeret ignorātes, in ἀνιάσαι perperā mutauerint quā deprauationē mihi fero vet. codices detexerunt.

V. Ατρ.] ἄρ' ἴσ' π' ἰεὶς τὴν ἰερούργιαν χηΐσμον.

V. Δψ.] Repono καὶ μὴ π' ἴσ'. quo genere loquendi utetur infra, pag. 89. V. sus est & Erotianus supra, pagina 17.

V. Αφασ.] Fort. legēdum est ἀφασαμδρη. 'Habet etiam ἐφάσας pag. 74, & ἐφάσαι, pag. 88.

V. ἀφύει] Hippocr. περὶ ὄντων παθῶν, καὶ ἀλλαγῆς τῆς κρέας ὄντων ὀφθαλμῶν, καὶ τὸ κρέας τῶν ἀφύει. V. bi notandum obiter vulg. edit. habere χρέας pro κρέας. Idem Hippocr. περὶ γυναικ. lib. 2, & γλαμυροὶ εἰ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσονται, ἐπὶ τὸ χεῖμα ἀφύει δὲ φλυκταροειδῆς. Caterum hæc expositio verbi ἀφύει in vulg. edit. depravatiſſima est. nam ἀφύει & ἀφύει habent pro ἀφύει, ut ex vet. cod. autoritate repositimus. Porro pro καλεῖ legitur etiam καλεῖται. Sed malim καλεῖ. sub ὁ ἰσχυρότης.

V. Βάχ.] Melius fortasse βακχαις. Ab hoc autem fit adiectivum βακχαιον. ut ἐλαιον βακχαιον apud Hippocratem, περὶ γυναικ. φύσ. & alibi.

¶ P. 68. V. Βληχ.] ἄρ' βληχσοίη, ὁσπερὶόν π' ὁ βληχσοὶ γράφεται.

V. Βουκ.] Pag. 76 vocatur Μενεοδιεΐ.

V. γῆ σμηκ.] Apud Hippocratem habemus σμηκταίδι. Sic tamen & pag. 95 σμηκταίδι γῆ sine r scribet, & ita scripsit Erotianus quoque supra, pag. 47. Quantum autem ad ἀργίλη, more Latino scribi debet.

¶ P. 69. V. Γαλιάκ.] Apud Hippocratem priore loco malè γαλιάκωνες, posteriore rectè γαλιάκωνες scriptum est in locis valde vicinis ἐπὶ τὸ περὶ ἀφθῶν.

V. Γλαμ.] Hippocr. περὶ γυναικ. 2, καὶ γλαμυροὶ εἰ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσονται. Ibidem, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἵγρησι, γλαμυροὶ.

V. Γλοι.] Scribēdum puto ὠχρόδιον, aut potius

ᾠελιδίειν.

V. Γλυκ. Apud Hippocr. in vulg. edit. γλυκυσίδης, non γλυκίμης inuenio, ἐν τῷ περὶ ὀπτικῆς, καὶ πρὸς γλυκυσίδης ῥίζαν.

V. Γόβρι.] Apud Hippocratem Epidem. 6 legitur αἱ γόβριαι. ubi Galenus γόβριαν vocari ait τὰς περιφερετέρας ὄζοχάς μὲν σκληρότητας, εἰ μὴ εἴσιν αἱ γνόβριαι ἡσὶ ἤδη δένδρον ὀπφύσσας, αὐτὰ καλοῦσι γόβριαι. Quibus verbis idem Theophrasti testimonium subiungit. Addit etiam se inuenisse qui dicerent se audiuisse quosdam γόβριαν appellantes huiusmodi σκληρότητας, ὅταν ἐν τραχέλωσι σῶσι. At hic legitur γόβριαι tanquam à nominatiuo γόβριων. Helichius, γόβριαι, ἀπόστημα ἐν φάρυγι.

V. Γόβρι.] γόβριον, γόβριον, γόβρις, γόβριαι, καὶ γόβρια, τὰ μικρὰ &c. In lib. περὶ ἰσθμίου παθῶν legitur, καὶ γόβριαι δὲ διέφυγε ποίαν.

¶ P. 70. V. Δαίτ.] Inuenitur & alia lectio huic contraria, δαίττα μικρὰ λαμπύδα. Ac certè δαίτης diminutiuum esse videtur à δαίτη, ideóque ratione non carethæc lectio. Sed & hæc verba κατόμυαιτε καλλεῖται, quæ dimidium hexametrum efficiunt, mihi sunt suspecta. Ac videri possint hæc duo vocabula κατόμυαιτε reliquæ esse versus Homericæ, quem citavi suprâ, pag. 124. Quod si verum est, omnia hic aliquot verba fuerint.

V. Διδρ.] Fort. non διέδρος sed δίδρος legit.

V. Διτ.] Fortasse post διασίσαι ponenda duntaxat hypodiasole, at verò πελῖα σιγμη post γυμνακείαν.

V. δίδρ.] Reponendum puto νεπερὰ, vt cum apud alios tum apud Hippocratem legitur, περὶ φύσ. παθῶν.

V. Δικλ.] Repono διμεροῦς. Exponit enim δίκλως

δος θύρης, quod est apud Hippocratem ἐν τῷ πρῶτῳ βιβλίῳ
 ἔρῳν. sed fieri potest ut ita scripserit Galenus, δι-
 κλείς θύρα, ἢ διμερίς.

V. Δικροῦ.] Legimus δικροῦ apud Hippocrate
 ἐν κροακ. πρῶτῳ. Alibi autem δίκραισι, pro quo fortal-
 se hic perperam scriptum est ἢ δίκρον.

V. Δίοπι.] Ἐξ Δίοπιον, τὸ διαφραγμόν. Astipulatur
 tamē Erotianus expositioni quam habemus, nisi
 quod διαπῶ sine τ scribit, supra, pag. 21.

V. Διορ.] Fortasse διορῶσιος scribi debet.

¶ P. 71. V. Δερ.] Pro δερπία ἢ δερπία.

V. Δυσή.] Vide Erotianum in fine pag. 21. & an-
 notationem meam in eum locum.

V. Εγνα.] Ἐξ Ἐγναμίθος, ἢ κεκλεισμένον σῶμα πρὸς
 φθόγγον ἰδίον, καὶ δοκοῦσα ἀπὸ γαστρὸς φθέρησθαι.

V. Εζαλ.] Pro ἐκεζαλίωται.

V. Εγλυκ.] Vide num legendum sit ὁ ἰσχυρὸς
 οὐ πεπαιμμένος τῷ γλυκῶς ἔσθ. Quod si ἡ γλυκισμένος
 legeretur (tanquam ab ἀγλυκίζομαι habente a pri-
 uatium) scribendum censerem, ὁ ἰσχυρὸς πεπαι-
 μμένος τῷ γλυκῶς ἔσθ.

V. Εθρ.] Pro ἐθραῦσεν ἢ ἐθραῶσεν, quæ genuina est,
 ut opinor, scriptura. Nam ἐθραῦσεν est aor. prior
 verbi θραύω, qui non significat pungere, sed fran-
 gere. Adde quod aoristus per verbum præteriti
 imperfecti non exponeretur. At ut hic legitur in
 vet. cod. ἐθραῶσεν, sic pag. 72 ἐθραῶσεν exponitur ἐθ-
 ραίμνον ἰνὸ πει. Et pag. 76, θραῶσεται explicatur ἰνὸ πει,
 κενῶται, sicut ἐθραῶσεν hic ἐν πει, ἐκέντες. quod po-
 steriorius verbum est primæ cōiug. contract. quæ
 κενῶται, quo in illo altero loco ius est, sit secundæ.

¶ P. 72. V. Εχμ.] Alibi μασσάσται exponit ζήπιαδ.

V. ὀκπεπλ.] P. 93. ὀκπεπλημένον pro eadem signi-
 ficatione scriptum est. Erotianus autem supra, p. 21.

Α. 166

25, ὁκπιπληγμένοι exponit ὄξισυμβου. At pagina 26 tradit quosdam παρῶδες (quod apud Hippocratē legebāt pro βλιχῶδες) explicuisse ὄξισυμβου. Fortasse autem ὁκπιπληγμένον legi apud Erotianum debet.

V. ὁκφ.] Pro ὁκφύει γρ' ὁκφύει.

V. ἔλεια] Malim εἰληθερές scribere ab εἰλη, item εἰληθερείω. Eandem autem dat explicationem πρὸ γαλαρῶν pag. 75, quam hic πρὸ εἰληθερές.

V. ΕΛΛΧ.] Non dubito quin scribendum sit λέξενθισ. ut apud Erotianum legitur λεξενθισμοῦ, quod exponitur ὀμλουῖτες. nam fateor quidem variare scripturam huius verbi apud Hippocratē (ut docui antea, annot. in pag. 34) sed eius derivatio certos de vera & genuina eius scriptura nos reddit. Nec enim dubium est quin à λέξω deriuetur, in ea videlicet significatione sumpto quam habet in hoc loco qui est ex Callimachi epigram. sumptus,

-- ἐμνήσθην δ' ὀσάκεις εἰμφοτέροι

Ἡλιον ἐν λέξει καπεδύσασθην. -- Significat enim hic longiorē otiosorum confabulationem. vnde Galenus rectissimè ἐλεγελευθισμὸν exponit non simpliciter διελέξθην, sed ἐπὶ πλείστον διελέξθην. Extant autem hæc Callimachi verba apud Diogenē Laertium in vita Heracliti: sed in vulg. eius editionibus (nam hoc obiter annotasse nō me pœnituerit) mendosè legitur ἐμνήσθην pro ἐμνήσθην, & ἠέλιον pro ἡλίον, item καπεδύσασθην pro καπεδύσασθην. Quinetiam hoc addam, mihi planè videri Virgilium ad hunc aut similem quempiam locum respexisse, atque adeo huiusmodi Græca verba exprimere voluisse, vbi ita canit,

-- sæpe ego longos

Cantando puerum memini me condere soles.
 Nam καταδύειν ἥλιον aptius & elegantius Latine di-
 ei non poterat quam Condere solem. Ceterum
 hoc quoque sciendum est, post expositionem ver-
 bi ἐκείνου ἡλιον, hæc sequi in vno vet. codice, Ελ-
 κια ἐν τῷ ὄρει ἐλκῶν τὰ ὄρη φασὶ τὸ ἀποκράτης καλεῖν
 αὐτὸ τὸ ὄρει τρεῖς αὐμάτων τὰ χροῖα. *ἡλιον*
 ¶ P. 73. V. Εξου.] Malim ἐξουίης.
 V. κα.] ἢ Ἐξείρσεν, ἀπὸ τῆς ἰσχύος.
 V. σμα.] Post τὸ ἡσίοις sequitur in vulg. edit. καὶ
 ἀγέων, quæ duo verba vet. cod. non agnoscunt.
 V. Εξου.] Pro μύστα forsitam legendum est μύσται.
 V. Επακ.] Pro ὀπιπῆται vide num scribendum
 sit ἐπιπῆται. sed & sequentia verba suspicione
 mendæ non carent.
 V. ἄ.] Creditur scribendum esse ὀπιπῆται.
 ἡλιον. Homerus Od. κ. -- ὀπιπῆται ἄλφιτα παλῶν-
 τειν. Vbi ἄλφιτα ὀπιπῆται est ἄλφιτα ὀπιπῆται.
 Vtitur autem & simplici παλῶν. vt Iliad. σ.
 -- αἰ δὲ γυναικες
 Δείπον ἐλπίσει λδὲ κ' ἄλφιτα πάλῶν.
 Item Odyss. ε. -- ὀπιπῆται ἄλφιτα παλῶν.
 Rursus eodem libro, diuersa constructione,
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πρὸς βόθρῳ παλῶν αἰφίπῳ ἀκίη.
 Ex his autem locis manifestum esse puto reponi
 hic debere ὀπιπῆται.
 V. α.] Scribe potius εὐπείου.
 V. Επιστ.] Pro ἐπίσθης ἢ ἐπίσθης.
 ¶ P. 74. V. Εεκ.] Malim ἐρεκίδης, si verum est
 ἀβέρεικιν deduci.
 V. Ερσ.] ἢ ἐρσ. ματῶδης.
 V. Ες χ.] Vet. cod. non habent καὶ post ἀλλοτ.
 ac certè si relinquatur, iudicium omissionis ali-
 quot verborum erit.

V. Εχέτηρ.] ἢ ἔχθησις. Sed in vulg. edit. Hippocr. legitur ἐχθησις lib. περὶ ζῶων. i. item ἐν τῇ περὶ ζῶων. φύσις. ἢ ἔχθησις. ἢ ἔχθησις. ἢ ἔχθησις.

V. Εψιμα.] In vulg. edit. legitur, Εψιμα, ὅτι καὶ σίραιον. Εψιμα δὲ εἶδος ἰχθύων. at in quibusdam manuscriptis habetur, Εψιμα, ὅτι καὶ σίραιον. Εψιμα δὲ εἶδος ἰχθύων. Nos ex duabus hisce malis lectionibus bonam unam (quam vides) fecimus. Nam quod ad εψιμα attinet (quæ vox apud Hippocratem extat lib. περὶ διαίτης 2) à Galeno aliis in locis itidem exponitur σίραιον, ut in Epidem. lib. 6. comm. 6, καὶ τὸ σίραιον, ὅτι εψιμα καλεῖται οἱ καὶ πῶς ἡμῶν ἀσίαι ἐλλύες. Et comm. 3. in lib. De morb. acutis, καὶ μύρτι καὶ τὸ καλούμενον εψιμα καὶ σίραιον, ἐκ τῶν γλυκόκοις ἐξομίου γηγηθῶν. Appellatur autem σίραιον etiam σείριος οἶνος. At quod ad εψιμα attinet, certum est quidē melius legi quàm εψιμα, (nam hæc scriptura ratione prorsus caret) sed malim tamen εψιμα aut εψιμα. Nam εψιμα, ut tradit Athenæus lib. 7, ὅτι εψιμα λεπτῶν ἰχθύων. Ab eodem lib. 8 recensentur cum alii pisces, tum hi, Σύνις & Σύνις, item ἀκαριανὴ, & ἀφύη, & κισώπις. (nam post hæc verba ἢ δὲ ἀφύη, βαρῆα, ἔστι καὶ δισπείρις, addit ἂν ἡ λέξις καλεῖται κισώπις. (Subiungit autē, ἔσθ' ἔψιμα δὲ τὸ μικρὸν ἰχθύδιον ἢ αὐτὸ ἡμῶν εἶδος. Sed tamē in illo altero loco lib. 7, nō multo post ea quæ inde attuli verba, addit, πληθυντικῶς δὲ λέγουσι εψιμα καὶ τὸ πλείον. Et eum alia exempla profert, tum hoc ex Menandri Perinthia, τὸ πλείον ἢ εἰσὶν εψιμα φέρον. Quem locum exprimens Terentius (scimus enim ex ipso prologo, eum quæ cōuenere, in Andriæ suam ex Menandri Perinthia transtulisse) verbum Græcum duobus Latinis reddidit. Ita enim legimus in Andria, Act. 2. sc. 2,

-- etiā puerū inde abiens conueni Chremis,
Olera & pisciculos minutos ferre obolo in eorū
nam seni.

Quæ Terentiana interpretatio facit vt suspicer
ἐπιπέρι aliquando generaliter de omnibus minu-
tis piscibus dici, non de certa quadam specie. Ap-
pellari autem ἐπιπέρι existimo quod solerent ἐπι-
πέρι, non autem ὀψιάρια, videlicet ἴσκιος ἀνθράκων, aut
περὶ τριῶν, seu τριανθράκων. Hi enim tres erant (vt
& hodie sunt) apparandorū piscium modi. Vnde
etiam apud Athenæum quidam pisces ἐπιπέρι dicun-
tur, nonnulli οἱ ἴσκιος ἀνθράκων, vel ἴσκιος ἀνθράκων, alii οἱ
ἀπὸ τριῶν. Denique ἐπιπέρι Terentius interpre-
tans pisciculos minutos, planè expressit nostratē
vocem *menuse*, quæ ad verbum sonat minutias. &
habemus prouerbiū cui hoc vocabulum adhi-
betur, quum dicimus, Non es filius piscatoris: i-
gnoras enim quid sit *menuse*. Quinetiam ἐπιπέρι (vt
ex antiquis authoribus docet Eustathius) vocaba-
tur edulium quoddam ex minutis piscibus, videret
ἴσκιος ἀφύνης, aut ἀφύνης, vel περὶ τριῶν, seu ἐπι-
πέρι & χαρμυδίων.

¶ P. 75. V. ἄλκ.] Pro ἐκαστὴν ἐπιπέρι ἴσκιος ἀφύνης
sed hæc lectio fortassis ex sequenti versu
irrepsit.

V. Hδē] Scribe ὀψιάρια.

V. ἄφ.] Legendum puto ἐπιπέρι.

V. ἴσκιος] Scribe ὀψιάρια, vt legitur apud Hippo-
cratem. Sed hoc quoque sciendum est, post ἐπιπέρι
ἴσκιος non sequi continuo καὶ ὀψιάρια ἀφύνης, sed tri-
bus lineis interiectis.

¶ P. 76. V. τὰς] ἴσκιος ὀψιάρια, ἀφύνης ἀφύνης.

V. ὀψι.] Pro ὀψιάρια ἴσκιος.

V. ἴσκιος.] Per ὀψιάρια Homerum intelligit, apud
L.iii.

voce, mutata duntaxat terminatione, explicaturū fuisse

V. eodem Κακός.] ἤ κακοσιώπης, ἐπιβλαβέστατος. Inuenio autē κακοσιώπην in libro περὶ αἵματός.

¶ P. 78. V. Κακ.] Legitur quidem κακόνια, & apud Erotianum supra p. 30. sed eadem opera hunc & illum locum emendandum puro ex veter. cod. in quo κακόνια legitur. Quæ vox secundum alphabeti seriem locum hunc suum habet. quod tamē parum me mouet. At hoc potius ad probandam hanc scripturā me impellit, quod Anthol. epig. Græc. lib. 2, legitur in Nicarchi epigrammate, γέροντι δ' ἄρδ' ἄρδ' ἄρδ' κακόνιος. Pro περὶ αἵματός autē videndum est num legendū sit περὶ αἵματός, quod participium habemus p. 94, & 95, & 100.

V. Κάριχ.] ἢ Κάριον.

V. Καταχ.] ἢ πα' ἀκρατῆς ἢ χολῆς. At in vulg. edit. ἐ' ἀκρατῆς.

V. Καταμ.] ἢ κατὰ μύσας, sed non sine manifesto mendo. Nam μύσας significat ζῆτιν. à quo imperatiuus μύσας, quo utitur Epicharmus in hoc versu, ὦ πόνηρε μὴ πὰ μαλακὰ μύσας, μὴ ἐ' σκληρὰ ζῆτιν. Quare nescio quid sibi velit Galenus dum hoc participium κατὰ μύσας à ματεύειν deducit. nam ab hoc esset ματεύσας, & in compositione καταματεύσας, non καταμύσας. At pag. 84 μύσας explicat ἢ ζῆτιν, & μαπέσας itidem ζῆτιν.

¶ P. 79. V. Καταφρ.] ἢ πὺν ἐν ἢ τῷ αἵματι ἄδον ἄδον. Ego πὺν αἵματος αἵματι ἄδον malim.

V. Κατήρι.] Fortasse rectius tribueretur κατήριον, aut κατήριον.

V. Κατωμ.] ἢ Κατωμυδασιδίου.

V. Καρχε.] Scribendum potius esset καρχαλέον quàm καρχαλίον. Apud Hippocratem autem νό

solùm cum ε in penultima, sed & sine ν scribitur κερχάλεον, Epidem. 7. Ibidem verò & βηξ κερχάλεον. ¶ P. 80. V. Κίκα.] ῥε κικλισμός pro κικλισμός, & κικλίου pro κικλίου. Sed Erotianus κικλισμός legit pag. 32, & ita in vulg. quoque Hippocr. editionibus in lib. De articulis, μικρός γὰρ κικλισμός τῶ ἄρθρου. Hesychius quoque testatur κικλίου esse avem quæ identidem caudam motitat: vnde & κικκίζεν factum sit pro concuti. Quinetiā apud Theognin legimus, Οὐ δὲ κικκίζεν ἀγὰθον βίον, ἀλλ' ἀστὲρ μίζεν. Vbi etiam manifesta est huius verbi significatio, ex opposito illi ἀστὲρ μίζεν. Non solùm autem κικκλισμὸν sed & κικκλίσιν usurpat Hippoc. pro eodem. Galenus autem κικκλισμὸν exponit πλω βερχάσαν κίνεσιν, at verò κικκλίσιν, ἢ ὅτι βερχάσαν γὰρ γινώσκω διακίνησιν, nullam tamen (ut opinor) differentiam inter hæc duo constituere volens.

V. Κίων] Hippocr. in fine lib. περὶ γυναικείων κίων ἐν ποσὶν αἰδοῖταιν ἐγγεῖνη, ὀδυνήσασθαι. In vet. quodam exēpl. huius ἐγγεῖνης inuenio κίων, pro priore κίων, at κίων pro posteriore. ac certè, ut legendum hic sit, hoc saltem nemo non videt, eandem appellationem non rectè vnicuique animalium & eorum multitudini tribui, ut μύρμιξ utrunque nō significat, sed μύρμιξ formicam, μύρμιξ formicarum multitudinem. Quomodo autem hæc Galeni expositio illi Hippocratis loco conuenire possit alii viderint. ego nāque omiffa hic esse aliquot verba crediderim. Hesychio autem κίκκη est σκουσία, item ἡ ἀπὸ τῆς αἰδοῖαν δειροσμία.

V. κων] Rectius scribetur κωνήμβος.

V. Κολλ.] Erotianus quoque κόλλικας scribit cū ἰ. habent tamen κόλλικας vulg. edit. Hippocratis.

¶ P. 81. V. φρωπ.] ῥε φρωπία. Caterum Erotia-

nus non κριμνοί sed κριμητη habet. Apud Hippocra-
tem autem legimus κριμητων in genituo plurali, in
lib. *περὶ τῶν κριμητων αὐθρ.*

V. Κοτυλ.] Legendum puto *περὶ κριμητων*, ut p.
97 habemus *περὶ κριμητων* τῶν κριμητων, &c.

V. Κρισ.] Apud Erotianum legitur κριμητα.

V. πς] *κριμητων*, & ita repono.

¶ P. 82. V. Κυβ.] In vet. cod. legitur *κυβητες*, & *α-
λεκρανοι* per ω, quo etiam apud Pollucem scriptū
est modo, qui hanc à Galeno prae teritam differen-
tiam tradit, *ωλεκρανοι* esse partē *αγκωνος* exterioris
prominentem. Observandum est autem vocem
cubitus siue cubitum merè Græcam esse, quum
tamen eam vulgus merè Latinam esse autemet,
tanquam à supino verbi cubo deductam. At Hip-
pocrates scilicet à Romanis voces emedicare co-
actus fuerit. Cæterum neutro genere *κυβητες* apud
eum legitur cum alibi, tum in libro *περὶ τῶν κριμητων
αὐθρ.*

V. *πυλ.*] Sequendo quoddam vetus exemplar
Galenus non dicit esse *κρυσαλλιν*, sed videri esse *πυ-
λων οξυ*. Ita enim in eo legitur, *πυλων οξυ* (τῶν) οξυ, ὅτι
κρυσαλλιν.

V. Κυρα.] Extat & alia scriptura longè diuersa,
videlicet *κρυακιν*. Est autem *κρυακιν*, teste Galeno,
πυλων οξυ εὐθρομνον. id est, quod crudum comeditur.
Sed ego alteram lectionem sequor.

V. Κόδης] Pro *κρυακιν* *κώδιν*.

¶ P. 83. V. Λαμπυρες] *λαμπυρες*.

V. Λαπαχθ.] *λαπαχθ*, ἀπὸ *λαπαχθ* δὲ ἔστω *μαλ.*

V. Λαμπ.] Repone *λαμπη*, ut in vet. cod. In qui-
busdam tamē legitur etiam *λαπιη* pro *λαμπη*,
& *λαπιη* pro *λαμπη*.

V. ζι] Repone *αλαχθ*.

V. $\mu\epsilon$] Repone $\lambda\epsilon\acute{\iota}\beta\epsilon\iota\tau$.

V. $\lambda\acute{\iota}\rho$.] Malim $\lambda\epsilon\acute{\iota}\beta\epsilon\iota\tau$.

¶ P. 85. V. $\mu\epsilon\mu$.] Videntur in $\mu\epsilon\mu\acute{\rho}\rho\eta\kappa\epsilon\upsilon$ permutata esse literarum υ & η sedes, ac scribi debere $\mu\epsilon\mu\acute{\rho}\rho\eta\kappa\epsilon\upsilon$. Nam $\mu\epsilon\mu\acute{\rho}\rho\eta\kappa\epsilon\upsilon$ legimus, & $\mu\epsilon\mu\acute{\rho}\rho\eta\sigma\tau\alpha\delta\alpha$ apud Hesiodum. à quo verbale $\mu\acute{\epsilon}\rho\upsilon\mu\alpha$, quo utitur eleganter Synesius in hymnis. Et quemadmodum Galenus hoc $\mu\epsilon\mu\acute{\rho}\rho\eta\kappa\epsilon\upsilon$ (ut quidem hic scriptum est) exponit $\sigma\upsilon\tau\epsilon\acute{\iota}\lambda\eta\kappa\epsilon\upsilon$, ita & Eustathius de araneo dicit $\mu\epsilon\mu\acute{\rho}\rho\eta\kappa\epsilon\upsilon$ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$ $\pi\iota\upsilon\alpha$ $\sigma\upsilon\tau\epsilon\acute{\iota}\lambda\eta\sigma\iota\tau$. Caterum si $\mu\epsilon\mu\acute{\rho}\rho\eta\kappa\epsilon\upsilon$ legendum, itidem $\mu\epsilon\mu\acute{\rho}\rho\eta\sigma\tau\alpha\delta\alpha$.

V. $\sigma\alpha\ \tau\acute{\omega}$] Legendum suspicor $\sigma\acute{\iota}$ $\mu\epsilon\sigma\sigma\delta\omicron\mu\acute{\eta}$ $\pi\iota\varsigma$. Certe $\mu\epsilon\sigma\sigma\delta\omicron\mu\acute{\eta}$ hic stare non potest. absurdum enim hoc esset, $\mu\epsilon\sigma\sigma\delta\omicron\mu\acute{\eta}$ dicitur quasi $\mu\epsilon\sigma\sigma\delta\omicron\mu\acute{\eta}$, perinde ac si differentiam in accentu duntaxat poneret. Imò vero mutatus in hoc posteriori vocabulo $\mu\epsilon\sigma\sigma\delta\omicron\mu\acute{\eta}$ accētus, mutationis quæ facta fuerat in scriptura, veluti vestigium mansisse videtur. Sic pag. 90, $\sigma\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\alpha\varsigma$ $\sigma\acute{\iota}$ $\sigma\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma\alpha\varsigma$ $\lambda\iota\varsigma$ $\omega\acute{\iota}\nu$.

V. $\mu\epsilon\sigma\sigma\delta\omicron\mu\acute{\eta}$.] $\gamma\epsilon$ $\mu\epsilon\sigma\sigma\delta\omicron\mu\acute{\eta}$ $\sigma\tau\alpha\delta\alpha$, $\omega\acute{\iota}\varsigma$ $\epsilon\acute{\iota}$ $\mu\epsilon\sigma\sigma\tau\epsilon\lambda\epsilon\iota\sigma\iota\tau$ $\epsilon\acute{\iota}$ $\sigma\eta\lambda\mu$.

V. $\mu\acute{\eta}\lambda\lambda\iota\omega$ $\delta\iota\alpha\varsigma$.] In vulg. edit. legitur $\delta\iota\sigma\tau\alpha\lambda\epsilon\alpha$, quod & antea dixerit $\delta\gamma\mu\alpha\kappa\epsilon\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$ $\delta\iota\sigma\tau\alpha\lambda\epsilon\alpha$.

¶ P. 86. V. $\mu\acute{\eta}\lambda\alpha$] $\gamma\epsilon$ $\mu\acute{\eta}\lambda\epsilon\iota\alpha$, $\tau\acute{\alpha}$ $\sigma\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\alpha$. Quam Ictationem sequi debemus, altera reiecta, nam $\sigma\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\alpha$, per quod $\mu\acute{\eta}\lambda\alpha$ explicatur, diminutiivū est, quum $\mu\acute{\eta}\lambda\alpha$ nihil minus sit quàm diminutiivum. $\mu\acute{\eta}\lambda\omicron\tau$ enim dicitur ovis, non ouicula, sed ab eo fit adiectiivum $\mu\acute{\eta}\lambda\omicron\sigma$. vnde $\mu\acute{\eta}\lambda\epsilon\iota\alpha$ $\kappa\acute{\rho}\epsilon\alpha$ apud Hippocratem cum alibi, tum $\sigma\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma\tau\alpha\tau$ lib. 2, $\sigma\tau\acute{\iota}\alpha\sigma\iota$ $\delta\epsilon$ $\chi\epsilon\acute{\iota}\sigma\tau\alpha\iota$ $\kappa\acute{\rho}\epsilon\alpha\sigma\iota$ $\mu\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\sigma\iota\sigma\iota$. Sic dicitur $\beta\omicron\upsilon\epsilon\iota\alpha$ $\kappa\acute{\rho}\epsilon\alpha$.

V. $\mu\acute{\eta}\lambda\iota\alpha\varsigma$] Si scribas $\mu\eta\lambda\iota\alpha\varsigma$, genitiivus erit à nominatiivio $\mu\eta\lambda\iota\alpha$, quum Galenus tāquam nominatiivum exponat. Mutata igitur sede accentus repro-

nendum est *μηλιας*, cuius genitiuus erit *μηλιάδος*. Cæterum in vno codice post *ἢ ἀπὸ μύλης τῆς νήσου*, scriptum est *ἀλλὰ καὶ μηλιαὶ λέγεται*.

V. *Μηλιάδα*] Legendum videtur *μηλιάδι* in dædi casu, quia sequitur *τῆ μηλιάδι λέγεται*, &c. Sciendum est autem in quodam exemplari pro hoc *τῆ μηλιάδι* legi *τῆ κίμωνια*.

V. *Μησίειν*] *ἢ μίσειν*.

V. *Μύκη*] *ἢ μύκη*.

¶ P. 87. V. *Νύκλι*] Scribe *νυκάλωτες*.

V. *Ξηρ*] *ἢ ξηρή σιπιδόνι*, & rectius.

V. *Οἰσπη*] Lego *οἰσπη*, vt habemus apud Erotianum, item apud ipsum Hippocratem, sicut & *οἰσπηρα*, item *οἰσπιδέα*: item hic legimus *οἰσπιδας*.

V. *Οἰσφο*] In posteriore loco falsa est hæc scriptura *οἰσφάρος*, sed quæ vera sit, vix cõicere possum, nisi fortè dicamus eum scripsisse *οἰσφάρος*, id est quasi solus comedens. Similis error ostensus fuit paulo antè in *μεσόδμη*. At cõtrà pagina 90 rectè *οἰσφάρας*, *ἢ οἰσφάρας πικρῶν*. Legitur autem *οἰσφάρος* apud Hippocratem cum alibi, cum *οἰσφάρας* *ἐπιπέσει καὶ ἀδύρωτον*, vbi scribit, *ἢ δὲ καὶ κληφλέψ* *περαινεται ἰσχυρῶς ὁ οἰσφάρος, πικρὸς ἢ μετὰ τὸ τε βροδχῶν καὶ τῶ οἰσφάρου*.

¶ P. 88. V. *Οπλά*] Malim *συσπείου*, vt & antea admonui.

V. *μαγδαεῖς*] *ἢ μάγδαεῖς*.

V. *Οπίδος*] Mirum est Galenum affirmare Xenophontem scripsisse *οπίδος* per *o*, quod in eius exemplaribus ita scriptũ inuenisset: quasi librariis non minus fidei quàm ipsi autographo adhibendum esset, quos partim incuria, partim inscitia huiusmodi multa, imò etiam longè grauiora peccare, innumera exempla docent. Futile sanè testimoniũ

affert, & cui contrarium afferre facillimum est, nimirum exemplarium contrariam scripturam habentium. In omnibus enim quæ mihi videre contigit *ἀναλόσως* Xenophontis antigraphis (vidi autem quinque minimum, ex quibus duo magnam vetustatem præ se ferebant) *ὠπίδες* per *ω* scriptum extat. Quinetiam Athenæus lib. 9, citans eum Xenophontis locum (habetur autem editionis meæ pag. 151, in fine) eandem scripturam sequitur. Sic & *ὠπός*, quod idem valet, cum *ω* apud eundem legitur. Suspicio autem *ὠπίδα* siue *ὠπὸν* appellatâ hanc auem quod circa *ὠπτα* (id est aures) duo *ὠπὸν* habeat, teste Aristot. Quod si hoc sit nominis huius etymû, quin per *ω* scribi debeat nulla dubitatio relinquitur. Nostrates vocē Græcâ imitantes *ouarde* appellant. Cæterum Erotianus duplicis & ipse scripturæ meminit, sed mendose legitur apud eum *ὠπίδα* καὶ *ὠπίδος*, pro *ὠπίδα* καὶ *ὠπίδος*, vel *ὠπίδος* καὶ *ὠπίδος*. quod enim subiungit, *ἐκατέρως γὰρ γράφεται*, non dubium est quin diuersitatem hanc, videlicet per *ω* & per *ο*, significet. Porro si quis miratur Galenum in deprauata exemplaria incidisse, legat quendam mearum in Xenophontem annotationum locû, in quo idem ipsi quoque Theopompo v. inuenisse doceo.

¶ P. 89. V. Παρά. | *ὠπίδα* καὶ *ὠπίδος*, ἀλλοφρόνησις.

V. Πασπ. | Pro *πάσπαλος* καὶ *πάσπαλος*.

¶ P. 90. V. Περίωα. | *ὠπὸν* καὶ *ὠπὸν* pro *ὠπὸν*. Item *πελιδναὶ οὐσαι* pro *πελιδνοῦσαι*.

V. Πλατ. | Post *πέτρα λίβα* in vno exēpl. in principio lineæ *Πλαπνη*, ἐντα πλατυέται τὰ ὠμιατα, tanquam videlicet hæc verba *ἐντα πλ.* & c. essent pro expositione vocis *πλαπνη* posita. Sed *πλατυ* potius scribendum esset. & ne sic quidem mihi pla-

ceret hæc lectio, suspectam hic illius codicis fidẽ habenti.

¶ P. 91. V. Πολ.] Mihi videor alicubi hunc pentametrum cum αἰζῶν legisse.

V. Γε.] Pro πῶσω repono πῶσω. Sed & post ὀλίγω additum reperio ἑνί, in vno exemplari.

V. Προκίδ.] ἄσφομηκί pro αεσνίδι. Hipp. De articulis, σθηλοισι ἕχρηται σπυτα καὶ ἰνὸν πᾶσι, καὶ ἑτέροις ἄλλω φάλακροῖσιν, ἀλλὰ σφομηκίσι. vbi etiam lege Galeni comm.

¶ P. 92. V. Ρέμβω] ἄσφομη, πλάη πηκταί ἄλη, ὡσαύτῃ τὸ ρέμβω. Quam lectionem (exce pro ρέμβω) pro nostra reponendam censeo. Cæterum apud Hippocratem Epidem. lib. 7, locus extat in quo ρέμβω legitur dādi casu. pro quo fortasse Galenus hunc datiuum ρέμβω legebat.

V. Ρω.] In vulg. editionibus perperam ῥημέσιν, & ῥίμεσιν.

¶ P. 93. V. Ρίαν] ἄσφομη. & sic ῥυαίτερον p. 96.

V. Ραγμ.] ἄσφομη.

V. Σατ.] ἄσφομη.

V. λειν.] Suprà, pagina 72, ὀκπεπλημῶν, sine γ, quod malo. nam apud Erotianum quidem ὀκπεπλημῶν habemus pa. 25. sed alia significatione, videlicet pro ὀκπεπλημῶν. In qua tamen significatione rectè quidem scribi puto hoc participium cum γ, sed ἢ in ε mutandum arbitror, vt legatur ὀκπεπλημῶν, id est explicitum. Nam Latinum Implico nihil aliud est quàm Græcum ἐμπλέκω, & Explico nihil aliud quàm ὀκπέλω. Quod autem ad nostrũ ὀκπεπλημῶν attinet, non dubito quin ab ἐμπλέω deductum sit, quod significat Propere: vel potius ἀπλημ, quod Propinquo seu Appropinquo declarat. nam quod est ὀκπεπλημῶν (id est ὀκπεπλημῶν)

id non est propè, nec propinquat, sed contrà velut recedit. Quæ si vera sunt (nihil enim præter coniecturam habeo) certè ἐκπεπλημύρον non ἐκπεπλημύρον hoc in loco, in illo autem Erotiani ἐκπεπλημύρον non ἐκπεπλημύρον scribere debemus.

V. Σησαμῖς] Pro σησαμῖς legēdum puto σησαμῖς, ut Galenus dicat σησαμῖς ab Hippocrate appellari quæ vulgò σησαμῖς nominetur. At in vno vet. cod. σησαμῖς, τῆς εἴτης δὴ ὀνομαζομένης. sed perperam.

¶ P. 94. V. Σρ.] Fortasse legendum est, τῶν γλῶσσῶν, ἐν ἡμάτι.

V. Σκολ.] Repone σκελιφόρος ex Hippocrate. Ita enim apud eum in lib. περὶ τῶν ἐν τῷ σώματι λεγόμενων κινήσεων, ἀλλὰ λεπίδος καὶ σκελιφόρος ἐστὶ καὶ ἀδενής. Idem De articulis, καὶ τῶν ἀσθράκων ἢ τῶν σκελιφοῶν. Idem De vuln. cap. τῶν δὲ ἀνθρώπων ἐπινοῦν τε καὶ σκελιφοῦν ἀνάγκη ἐστίν. Quinetiā ipsa series alphabetica σκι non σκo hic poscit. Caterum hic quidem ξηρός δε προσεσαμύρος habemus, & in fine pag. sequētis ξηραὶ, προσεσαμύραι: at pag. 100 aliam scripturam inuenies, videlicet ὑπερξήροις, explicatum προσεσαμύρας.

V. Σκιμα.] ἢ σκιμαπέδω. Inuenitur in alio & hæc scriptura, σκιμαπέδω, καὶ σαλυπέδω. Item additur in eodem, Σκιμαπέδω, καὶ σαλυπέδω, δι' ἧν. Certè illud καὶ σαλυπέδω, quo exponitur σκιμαπέδω, mihi profus suspectum est. Quod autem ad sequens σκίμφη attinet, non id quidem sed σκιμφῆ coniunctiuum apud Hippocratem reperio lib. 1. De morbis καὶ ἢ μὲν ἐς πλεονεξία σκιμφῆ, ἢ ἐς τὸν ὀμιόν τε καὶ τὸν ἰώπιν τεινῆ, πᾶν ἐταί ἢ ὀδύνην ὀδύνην ὡς τὰ πικρά. Sed neutra significationum quæ hic posita sunt, huic loco couenit. Videtur enim hoc σκίμωτομαι seu σκίμωτομαι (à quo est σκιμφῆ) id esse à quo factum est

ἰκίμων, quo etiam vititur Hippocrates.

¶ P. 95. V. Σκοροί.] Reperio apud Hippocratem σκοροδίτην, & ab eo deductum σκοροδίτημα, item σκοροδίτησμοί. Vide supra quendam annotationem in Erotianum de hoc verbo.

V. Σκυρ.] Suprà, p. 46. σκυρῶ. ὅστις. vbi lege meā annotationem.

V. Σμωσι.] Scribe potius σμωδικός.

V. Σπασί.] In marg. vet. cod. legitur, Σπασίων κτ' ἰσχυροί, ὁ δὲ νόσος λέγεται, παρ' Ἰσχυροί, ὅτι τὸ ἐν τῷ φλεβίῳ ἀπόστημα, καὶ κατὰ ἀπόστημα ἀπὸ δυνάμει λυώται.

V. σπορ.] ἢ ἄλλαι ἄλλοις, quam ἰσχυρὸν sequor.

V. Σπιδί.] Coniungi debent σπιδίος & μαχαίριον. Nam σπιδίος μαχαίριον exponit σμυλίων. Rectius autem σπιδίος legetur sine contractione, ut est apud Hippocratem: sed apud eum μαχαίριον habetur.

¶ P. 96. V. Σπίλι.] Suprà pag. 77 σπύλον scribit. sed legimus σπύλιον in hoc Hipp. loco σπύλιον φύσις, ἅπ' ἀμφοτέρω ἐλαμνὸν τὸ ὄπτισμα ἢ σπύλιον ὑποκρίων. Imò σπύλιον ibi non σπύλιον scriptū est, in vulg. edit.

V. Σπύμι.] Pro βαρύσθον ἢ βαρύφανον.

V. σπύμι.] Additum est ex veteri cod. ἄρτι, quod in vulg. deest edit. Hipp. σπύμι δὲ αἵτης ὀξείων του σπύμιων. Καὶ οἱ ἄρτι καταροί τε καὶ σπύμιον σπύμι τὸ εἶδος βαρύντες ὀξείων τε ἀλλήλων ποιέοισι. Proximè autem præcesserat ἡστος, ἢ αὐτὸς γὰρ ἄρτις θερμὸς βαρύνει οἷον δὲ ἴσχυρὸν παρέχει, καὶ ὀξείων τε ἀπὸ πλεονάζει, ὅτι τὸ ἔκρησιν τε καὶ βαρύνει.

¶ P. 97. V. Σωαρθ.] In vet. cod. Σωαρθροῦται, at in vulgaribus editionibus Σωαριθμοῦται. Ego ex Erotiano reposui Σωαρθροῦται, apud quem iidem ἄριθμοις pro ἄρτιμοις habetur in vet. exempl. quum tamen illud Σωαρθροῦται præcesserit.

V. *Σωβ.*] Repono *σικλείω*. Nam *Σωείρω* (pro quo dicitur *Σωείρω* & *Συνείρω*) est *σικλείω*.

V. *λέμω*] Pro *ζαφεται* legitur & *ζαφαται*. sed tam leuia soleo pratermittere.

V. *Σφενθ.*] In vno vet. codic. legitur *σφει παρθενίων* pro *σφει δρῶων*. verum reperio quidem *σφει δρῶων*, sed non in iis quae ex illo lib. *πει παρθενίων* supersunt. Reperitur etiam & *σφει περιζωμικείων*. item *σφει περιός. φύς*. item *σφει περιζωμικ. φύς*. praeterea *σφει περιαφόρων*.

¶ P. 98. V. *Σχ.*] *ζῆ' τῆ' σφει* *Σωβ.*

V. *πλέω*] Pro *λέγῃ* *δοκεῖ λέγῃ*.

V. *πέως*] Legitur etiam *πέπε* pro *πέως*.

¶ P. 99. V. *Τομ.*] Fortasse legendum est *τομείων* & *τομείων κλ.* &c.

V. *Τροφι.*] Pro *σρέφεται* reponendum est *βρέπει*, si Erorianum sequamur, *πράμμενον* exponen- tem *πιπηρότα*, item *σρέψαι*, *πὸ πῆσαι*. Nisi forte aliquis contra Erorianum ex Galeno emendandum putet, & in locum *τ* reponedo: quod ei durum videatur *Εσραλις* à *βρέπειν* deducere. Sed ego illi non assentiar.

V. *Τυφλ.*] *ζῆ' τυφώδης* pro *τυφλώδης*. Sic saepe apud authores alios observavi diuersas hasce scripturas *πτύφλωται*, *πτύφωται*. Atque ut hic *ζῆ' τυφώδης* pro *τυφλώδης*, ita vicissim in alio exempl. *τοφλομαίνη* pro *τυφωμανή*.

V. *Υδατ.*] *ζῆ' πικύδραπικεύς*. quod malo.

V. *Υδρ.*] Malim *υδραίων*.

V. *Υπλλ.*] *ζῆ' υπήλλωσιν*. Apud Erorianum autem extat vox actiua *υπείλλει*, sed *υπύλλει* scribendum puto, vel *υπιλλει*. nam simplicia sunt *είλλει* & *ίλλει*, à quo etiam nomen *ίλλας*.

¶ P. 100. V. *Υπευδρ.*] *ζῆ' υπεπληρωμένον* pro *πληρωμένον*.

V. Υφ' ἑ.] Ἐπιπέριον ἰσχυρὸν τῆς πυρετοῦ.
 V. Υπεύροισ] Ἐπιπεύροισ; ἰσχυρὸν ἀλβύοισ.
 Obserua autē, supra, in fine pag. 95, ἰσχυρὸν ἐπιπεύροισ, ἰσχυρὸν ἀλβύοισ. & in hac ἰσχυρὸν, paulo antè, ἰσχυρὸν per ἡ, explicari ἰσχυρὸν πεύροισ; quum hīc ἰσχυρὸν per υ exponatur itidem τῆς ἐπιπεύροισ.

¶ Pag. 101. V. Φαύσγες] Ἐπιφαύσγες.
 V. καλ.] Putarim pro φηρέα κληῖς legendum esse φήρεα κτηῖς; ut dicat φήρεα à φῆρες deductum, formam habere κτηῖς ὀνόματος, ut φήρεα sine τῆς πῶ ἐμφέριαν ἔχοντα φηρέων; ut ipse Galenus dicit Comm. 3. in 6. Epid. Hippocr. Sed in vulg. edit. perperam scriptū est ibi φηρέων pro φηρέων. Particulam autem φῆ accipit Galenus ex ipso Hippocratis loco, in Epid. 6. Hāc autem suā expositionem confirmat ille isto eiusdem Hippocr. loco, qui est Epid. lib. 7, ἐπιδημῶσαι βῆχες; μάστιγα δὲ πυρετοῖς τὰ φηρὰ τὰ ὄπι τε πλοῖσιν, εἴα τοῖς στυροῖς. Recenset tamen & alias duas enarrationes diuersas, vnam, ut φήρεα vocet Hippocrates τὰ ἐπιφῆρας τῆς πελοποννήσου πλεονάζοντα; alteram, ut φήρεα (ita enim quosdam scribendū cēfuisse) appellet τὰ ἐπιφῆρας τῆς διεπύθιας πολέμου γενόμενα. Interim verò nullam planè eius explicationis mentionem facit quam habes supra; apud Erotianum, pag. 48.

V. Φιλετ.] Post φιλετῆρας legitur in vet. cod. εἶδος βοτάνης ἰσχυρὸν &c. Obserua autem scriptum esse statim post φιλετῆρας, in datiuo.

V. Φλεῖ.] Legendum est potius φλύαρα, ut respondeat τῶν φλεδωνάδων, quod est adiectiuum, plur. neutrius generis, habens subauditum substantiuum πῶ. Sciendum est autem, quanuis ab Hesychio quoque φλέδων exponatur φλυα-

εία, ipsum tamen Galenū, Cōm. 3. in lib. 3. Prorr. exponētē locū in quo vsus est Hippocrates hoc vocabulo, nō φλεβίνας sed φλεβοιδώνας dicere vete res φλοιδώνας & λίρους appellasse. vnde deduxisse quosdā vocē φλεβοδονώνας, qui ita legere maluerint apud Hippocratē quā φλεβοτονώνας. Sed à φλεβοιδώνας scribendū esset φλεβοιδονώνας, retinēdo.

V. vlt. Ita legitur in vet. tot⁹ hic locus, Φλιας, τας τινεσιν ορθοις εμπεποιημενας. καδου δη και φησιν οτι ραν φλεβες.

¶ P. 102. V. Φύσιχα] ^ἢ φύσιχα. At suprā apud Erotianū, pag. 47, habes σκορόδου φύσιχα, πῆξω-
δου λέμεται.

¶ P. 103. V. Χαρ.] Legendū videtur χαραδρίας: retinendo r quod est in χαρδρια.

V. Χηλωμα] Non dubito quin legendū sit δριδῆ. est enim facilis & frequens lapsus literæ η in λ, & contrā: fortasse tamen aliquis ex δριδῆ facere malit δριλῆ.

¶ P. 104. V. Ψαφ.] Malim ψαφαρόν, vt pag. 100, ὑποψαφαρα & ψαφαρόν. Hesy chius tamen tam ψαφαρα quā ψαφαρα, exponit ψαθυρα.

V. Ψεφαρα] Repono ζοφοιδῆ, pro ψοφοιδῆ, quod videtur irrepsisse ex proximē sequenti versu. Scimus enim ψεφας vocari τὸν ζόφον. Rectius autem legetur ψοφαρα, retracto in vltimā accētū.

V. Ωδῆ] Intelligit (vt opinor) Galen⁹ Ωω esse adscribendum, videlicet ad latus: quod postea subscribi cœpit. Cæterum pro οιδεῖν ^ἢ οιδῆμα.

V. Ωρου] Lege ωρου, & expone ἐνιαιπέ. Hipp. φει ἢ πιαμύου, ἢ ολλα ἢ και δψ, πιντὸς ωρου, δψ, &c.

Henricus Stephanus lectori.

Q V V M iam præcedentes meæ annotationes excusæ essent præter duas postremas pagellas, misit ad me Conradus Gesnerus (uir, ut norunt omnes, doctissimus et laboriosissimus) schedam quandam, in quam emendationes aliquot locorum Erotiani congesterat: οὐδ' ἔγω, inquam, planè αὐτοῦ χέδιον, quantum uel ex ipsa elementorum forma conijcere potui. Quod nec ipse dissimulauit, quippe qui scriberet hæc inter cætera, Hæc autem ad te mitto, ut, si tibi uideatur, postquam examinaris diligenter, (ego enim festino) in fine libri quædam inter errata annotes: Hæc ille. At ego, meo modo modico metiens, tantum michi arrogare nolui ut meo examini tanti uiri scripta quantumuis αὐτοῦ χέδιον subijcerem, sed ex ipsa scheda bona fide descripta tibi tradenda censis, te quoque sperans festinationis rationem habiturum, atque hæc boni cōsulturum.

Idem uerò facias uelim in ijs quæ illis annotatiunculis subiunctæ sunt observationibus: quas ex Galeni comment. libris excerptas, tibi (ne pagellæ aliquot uacarent) ὁλίγαις ἐκ πολλῶν ἐπιμέτρησαι.

¶ P. 28. V. πᾶ | χηρόδονα.

¶ P. 31. V. ἰσθὸ | καί μωρον, ὡς ἡλόφορον.

¶ P. 36. V. γόπιον | Pro βωλοφθῆς malim μισροφθῆς, nam Galenus σκῆροδον ἀπλήν τιμ κεφαλῶν ἔχον interpretatur.

¶ P. 39. V. ὄροβ. | Lege ἀκρο χορδόνα.

¶ P. 41. V. δειουσι | Nomen ὄφονα, & eius interpretatio διάτροπην, corrupta videntur. ac legendum fortasse ὄφιν, vel περιῶα, τὴν τράμιν. ὄφιν

M. ἦ.

enim idē significare videtur quod πηλὸν inferius: nempe πὴν ἀειμαίον, vt Galenus interpretatur. (alii ἀειμαίον scribūt) hoc est, locum inter anum & pudenda, seu scrotum. qui aliis nominibus etiā πρᾶμις & ἄρρος & ταῦρος appellatur. Hesyfichius pro ipso genitali membro πρῆν posuit in his verbis, ἐλάφου πρῆς δοκί βρωθῆς πρῆς Γαυρῶν ἄρροζεν.

¶ P. 42. V. καί] pro ἀείδεις lego ἀειρρῆδες, vt Galenus habet.

Ibidem, V. σιος] pro πηλεῖ lego πηλεῖα. de cuius vocabuli significatione modò dictum est.

Ibidem, V. λικὸς] lego ἀπὸ τῶν αἰσ ἐν πηρᾷ τοῖς δίδομαις εἶ). φησὶ δὲ ἢ Νικάνδρος, Ἡ ἐ καὶ δὲ ἐλάφου πηλοῦ πηλεῖα θοραξίω. Locus extat apud Nicandrum in Theriacis, inter communia aduersus serpentium morsus remedia.

¶ P. 43. V. σιάλον] pro πικρὸν malim πικρόν.

¶ P. 45. V. πρῆ] Pro σκύλλης πὴν κρῶδες lego σκύλλης πὴν κρῶδες, scillæ quod succosum est. πρῆ enim Varinus interpretatur πὴν καυρῶν.

Ibidem, V. αἰνῆ] Pro ἐρρῆμένον lego ἐεινῆδ.

¶ P. 90. V. πρῆμα] Pro πρῆμα lego πρῆμα. nā & Erotiano πρῆμα est μύλα. et si apud Varinum legitur ἀειμαί, per 1.

OBSERVATIONES QUORUNDAM Hippocratis dictorum, ad eius seculum peculiariter pertinentium. Ex Galeno.

Gal. in Hipp. ἀπὲρ διαίτης ἐξέαν νοσημάτων, Comm. 3. Εἶκοι κτ' τοῖς ἰατροκράταις χρονοῖς ἐδέπω τῶν πέντε βαλαγεία καὶ τοσοῦτάδαι. πέντε γὰρ οὐλίγαις οἰκίαις λέγονται αὐτὴν παρεκθύσασθαι τὰ πέντε ἔτη, καὶ τοῖς δεσποτικῶν τῶν ὡς δέει, καὶ τούτοις ἐπὶ τῆς ἀκαπνῶν χρονοῖς εἶ) καὶ ὑδατῶν διαψλοῖς, καὶ πάλαι ὅταν τούτοις ἐφεξῆς εἴποι, ὡς οὐ τῶν οἰκίαις ἐπὶ θερμαινόμενον τὸ ὑδάτος ἐν λέγειται, εἴτ' ἐγγεγραμμένον εἶναι ἐμβατῶν τῶν πέντε χρόνων ἐξῆς ἐν τῇ.

Idem in haec verba Hipp. Prognost. sect. 10, τὴν δὲ ὑπνοῦ, ὡς πρὸς καὶ κτ' φύσιν ζώωντες ἡμῖν δεῖ, πῶς μὲν ὁ μέρλιον ἐρηγροῦναι χροῖ, πῶς δὲ τυκτα, καὶ τοῦ ἀγνοῦν τὸ εἶναι τὸ μεταβεβλημένοι, καὶ κίον, ἀπνοῖαι. Οὐ μόνον ὀρθῶς ἀπεφήσασθαι ἀπὸ κτ' τοῖς ὑπνοῖς σημείων, ἀλλὰ καὶ πῶς αἰτίαι προσέθηκαὶ αὐτοῖς, εἰς μὲν τὸ κτ' φύσιν ἀναφέρειν ὅσα χροῖα, τὰ δὲ ὄναι πᾶσι, διότι ἅπαντες οὐκ ἀφῆρται τὸ μεμψόμενος, ὅταν δὲ καὶ κτ' τὸ ἔθος ἐχέι. τὸ μὲν ὀρθῶς σιωπῆτες, ἀγροῦν τὸ δὲ ἀσωπῆτες, μολιθροῦν. ἀλλ' ὅτι κτ' ἰατροκράταις χροῖων ἐν ἄλλο μὲν λέγει τὸ κτ' φύσιν, ἄλλο δὲ τὰ ἔτη, ἡμῶν δὲ ἐμβατῶν οἱ πλουσιοὶ δρῶσιν οὐ ἄλλοις τέπει καὶ κτ' τοῖς ὑπνοῖς, τῆς μὲν ἡμέρας καὶ μέρλιον, τυκτωρ δὲ ἐρηγροῦντες. ὅτι τούτων οὐκ, ὡς ἀπὸ ἀπνοῦ φύσιν ἐπισμμένων ζῆν, ἐν ἀληθείας ὅτιν ἢ εἰρημῶν καὶ τῶν ἰατροκράταις διδασκαλία, κλειώτερον τὸ ἐν γὰρ τοῖς πέντε χρονοῖς δεῖ τὸ ἔθος ὅφυσως, ἐν ὅτι κτ' πλοισίων γυναικῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀδρανῶν ἐν οὐλίγαις.

Idem Galen. Comm. 5. in Aphorism. in haec verba M. iij.

Hippocratis, Εὐνοῦ χειρὸν παρὰ χειρῶν αὐτῶν, οὐδὲ φθακρῆ
 γινώσκουσιν, ἀπηνάται, τὸ μὲν τοῦ μὴ παρὰ χειρῶν αὐτοῦ [vide-
 licet τις ἄλλου χειρὸς] ἐν μὲν τοῖς κατὰ Ἱπποκράτην χροῖσι
 ἴσως ἀληθὲς ἐστὶν τῆν ὄψιν, οὐκ ἔστι δὲ τῶν παρὰ θεοῦ αὐτῶν
 χροῖσι πᾶσι καὶ ἀκολασίαν τῆς διαίτης. Et paulo post, Κατὰ
 μὲν τοῖς Ἱπποκράτους χροῖσι, ὁλίγοι πάντα πάντα ἐποδα-
 χροῦν, ἵνα τὸ βίου κόσμον. πυξυμῶν δὲ τῆς Ἑσθῆς εἰς
 ποσὺν ἐν τοῖς κατὰ ἡμᾶς χροῖσι, αἷμα μὲν ἔπιπναι ἔ-
 πιπναι αὐτῆ, ἢ πειρὸν ἢ τὴν πλῆθος τῆς παρὰ χειρῶ-
 των ὄψιν, οἷον μὲν αὐτῶν ὅτι γυμνασθῶν, ἀπηνάται
 τε καὶ μεθυσθῶν, καὶ πᾶσι τῆς Ἑσθῆς πιπναι αἷμα
 ἰσορροῦν, ἀφροδίταις τε χρωδῶν ἀμέτρως, ὅταν δὲ, εἰ δὲ
 μὴ πᾶσι πάντα, κατὰ τὴν γῆν ἢ δυνάτοισιν αὐτῶν πᾶσι
 ἀμφοτέρωθεν.

OBSERVAT GALENVS ET

*commendat accuratissimam Hippocratis in his
 quae tractat diligentiam.*

Gal. in Aphor. Hipp. Comm. 7, Ὑποβίβω γὰρ τῶν
 ἀφορισμῶν κατὰ Ἱπποκράτην ἐστὶν ἡ λέξις περὶ μαρτύρων,
 ἐν ἡρώσει τὸ αὐτῶν ἰδέαν τοῦ ἐκείνου, καὶ τοῖς λεγόμενοι
 αὐτοῖς ἐκ ἀπικρίτων ὁμοίως τοῖς ἐκείνου.

Idem 6. Epid. sect. 23, Τὰ μὲν δὲ βίαια ταχέως οὐδὲ
 πᾶσι φουλάττει πρὸς ἰατρῆς, οὐτὶ τῆν ὄψιν οἴων, οὐτὶ τῆν ἔμ-
 πνοῶν γινώσκων. καὶ τῶν παρὰ θεοῦ κατὰ Ἱπποκράτην
 ἔχοντες ἀκρίβειαν, ἢ ἐξελὼ μμῖσται τοῖς ἀληθείας ἀν-
 πιπνοῦσιν αὐτῶν δὲ ἐαυτῶν, οὐδὲ δόξαν, ἢ χημαπ-
 σμῶν, ἔγω δὲ οὐκ εὐνοῦσα ἀμῖνον ἐστὶν τῆν πειρα βασιλείαν
 τῶν λεγόμενων. τοῖς μὲν δὲ ποσὺν ἔξωθεν ποίων, εἴς,

Idem in Aphorism. Comm. 6, Ἐκ πίστεως μοι δοκεῖ

ἐπί τοις πλείοσι καὶ θορυβωτέροις ὀπθισμαίνεσθαι. Et in Epid.
 lib. 6. sect. 37, Πολλὰ δὲ ἐὼ πῖς τῶν Ἐπιδημιῶν γέγραπται
 ἐν ὁπί πτωσιν ἑωσμοίμα καὶ μέρος ἰσποπύτωκα ὁ καὶ το
 λικαῖς θεωρήμασιν εἶπε διηκείων, ἢ ὡς τὸ πολὺ γνομόσι.
 Idē in lib. De victus rae. in ac. mor. Cō. 4. Διὸ καὶ ἄρχη
 ταὺ οὕτως γραφοίμα, ὅ γρησίμου διδασκαλίας ὁ γὰρ
 καὶ τοῦ γνομόσι, ὡς Ἰπποκράτης εἶωθε ποιῆν. Et in
 eodem Comment. dixerat, Ποιεῖται γὰρ οὕτω πλὴν διδα
 σκαλίας καὶ αὐτὸς ὁ Ἰπποκράτης ὡς τὰ σπλά, τὰ καὶ ἰ
 ἕκαστοι σκοποῖ ἰσποπύτωκα γραφῶν, εἰ δὲ αὐτὰς ἀπὸ
 εἰπῶν ἀλλήλοισι γέλωαι ὡσθὲν ἀλλήλων τὰ διδγμένα, τὰς
 δυνάμεις αὐτῶν ὀπσοποῦ ἴφροι.

Idem in Hippocr. Epid. lib. 6. Καί ποι μνημοσύνη
 τὸς αὐτομασί τὸ ἰσποκράτης εἶος αἰθροῦ τὸ Δα
 μαγόρου. τὸ π δὲ εἶωθε ποιῆν ὅταν ὀλιγοῖς πῖς γνομόσι
 τὸ γμα διέρχεται.

OBSERVATIONES CIRCA
 Stylum Hippocratis.

Gal. in Hippocr. ἀεὶ ἀγμάθ, sect. 1. Τῆ ἄρ' ἀπὸ κῆν
 ἴβη λέκτω γηῖται κατὰ π καὶ ὁ Ἰπποκράτης ὡς ἀποφῆτα
 ὁμοί πια αὐτῶ γράμασιν ἀτθὶ δα εἰ μὲ δὲ καὶ ἴπποκ
 δια γράμμα μικροῦ ἀ φρονῶ ἀεὶ τῖς Ἰπποκράτης ἴβη
 λέκτου δεδήλωται.

Idem Gal. in Hipp. ἀεὶ ἄρρων, Com. 1. Τροπικῶς
 ὀνόμασι καὶ γλωσσημαπῶς εἶωθεν ὁ Ἰπποκράτης ἐπισηῶν
 γρηῶτα, καί ποι πολιτικῶν ἐρμυθῶν ἐρμυθῶν ὁ μῶσθ
 π ὅστω πῖπον θῶς ὁ Ξενοφῶν, καὶ γὰρ ἐκείνος, εἰσῶ πη καὶ
 ἄλλος, ἐρμυθῶν πολιτικῶς, ὁ μῶς παρεμβάλλει πολλῶ
 κῖς ὀνόματα γλωσσημαπῶ καὶ ἔσπικῶ, ἀσπυῖ ὀπρον ἴβη

οὐκ παρ' ἐκείνου τὸ τοῦτον, σιωπῆς ἕτερον ἢ ὡραία τῶν Ἱπποκράτει. κατὰ ὅσον ἐπὶ τῆ ἀσθενεῖα μὲν ἢ ῥῆσιν τῶν κυκλι-
σμον ἐπιπέ, οὐτῶτα πε τὸ πλοῦθός βεῖν. ἐνδείκνυται ὁ δὲ
τῆς φωνῆς τὸ ὄψ' ἀσθενεῖς, ὡ καὶ τὸ ζῶον φαινόμερον μὲν
τυρεῖ κατ' ἄσθενειά γκαεο. κατ' ἄσθενειά γκαεο κατ' ἄσθενειά γκαεο
ἐδήλωσεν, εἰπὼν δὲ πῶ τῆς ἀκρωμῆς συζεύξιν.

Idem in Hippocr. Progn. sect. 23. Ἀλλ' ὅσον αἰετὸς
ῥῆσ φωνεῖται καὶ ὁ Ἱπποκράτης ποιεῖν, οὐ μικρολογουμέ-
νος ἐν ὀνομασίαι, ὡς δὲ ἐπὶ ἀλλοῖσι καλῶν.

Idem in Hippocr. de i. d. sect. 15. Πῶτος οὐκ
ἄσθενος παρ' ἐκείνου τῆς φωνῆς ὁ καὶ ἐμπεσῶν ἢ δὲ καὶ λέ-
λεκται, τὸ σημαίνει τὸ λεγόμενον ἀσθενεῖα μόνον φροντί-
ζειν τῶν Ἱπποκράτει, κατὰ ὅσον καὶ ὁ Πλάτων ἡμῶν τε
ποιεῖ ἀλλοῖσι τῶν καὶ ὡς τῶν αὐτῶν ἀσθενεῖα δὲ δὲ κατὰ δὲ
ἡμῶν ἐπερωτῆ ἢ τὸι καὶ λαοὶ πάντες ἐκ ἀλλοῖσι ἢ τῶν εἶχον
τῆ σκεπτοῦ μόνος ὁ φαίνεται Πρῶδικος ἐξηλακίται αὐτῆ
ἢ ὡς ἀνὰ μὲν μικρολογίαν, ὡς εἰώτα ἀσθενεῖα γκαεο
εἰ τῶ Πρῶδικου ζηλώσαντες.

OBSERVATIONES QUORUN-
dam vocabulorum Hippocratis.

Gal. in Prognost. Hippocr. sect. 203. Ὁ ἴδιμα ἰδρῶν
Ἱπποκράτης εἰώτε καλεῖν τὸν ὡραία φύσιν ὁ γκαεο ἀπαντα,
ἀλλ' ἐκείνων ἰδρῶν ἰδρῶν ἰδρῶν οὐτῶς ὀνόμαζοῖται ἄσθενος,
ὅς ὡ πᾶσι τῶν αἰσθητικῶν τῶν μαλακῶς ἢ ἡ δὲ ἀλλοῖσι
ἰδρῶν ὀνόμαζοισι φλεγμονῶν οἰσθητικῶν, ὡ τῶν Ἱπποκρά-
της αὐτῶν λέξει σκληρῶν καὶ πᾶσι τῶν οἰσθητικῶν κατὰ τὸ
ἰδρῶν φλεγμονῶν ὀνόμα κατὰ τῶν φλογώσεως ἐλεγε.

Idem in Aphor. Comm. 6. Ἰδρῶν καὶ κοφῶν εἰώθεν
ἰδρῶν εἰν ὁ Ἱπποκράτης εἰς ἀπαντας οἰσθητικῶν αἰσθητικῶν

περὶ ἀπορροῶν κερταί, καὶ γὰρ καὶ ὅπως ἡράχης αὐτῆς εἰς πύπλω γίνεται κερτή.

Idem in Gal. De artic. Com. 4. Τὴν τῆς δυσσπασίας ἀπορροῶν εἶκειν ὁ Ἰπποκράτης οὐ καὶ τῆς ἑβὲς ἐν τέρων ἐλκυσίως ὀπφείρειν, ὡς οἱ πολλοὶ ἑβὲς ἰατρῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς αἱματώδους ἐκκρίσεως ὅσα ἑβὲς ἐν τέρων γρημίως, ὡς καὶ ὅταν ἀρρώσῃα τῷ ἥπατι αἱματῶδη ὄσφρηται, καὶ τὸ πῶμα ἐκ τῆς δυσσπασίας τῶν παύσας ὄσφρηται γρημίως καὶ λεγόμενον ὑπὸ ἑβὲς ἰατρῶν.

Idem in Hipp. Epid. lib. 6. Com. 1. Διὰ τὴν μὴ ὀσφρησῆς ἑβὲς, κατὰ τὸ ἄλλοις, οὕτω καὶ τῷ Ἰπποκράτι, πύπλω καὶ ἰδέας ὀνομάζειν πύπλω φρενῶν.

Idem in Hipp. De artic. Com. 3. Τὰς πλῆθους αὐτῶν φρενῶν ἀπορροῶν εἰς σπονδύλους, οὐδὲν ὄσφρηται καὶ ἀπορροῶν φρενῶν ὅσα ἑβὲς σπυγνίστρον ὀνομασθῆναι ἰατρῶν εἰς νεώτεροις, οὕτως ὀνομασθῆναι αὐτῆς τῆς συμβολῆς τῶν ὄσφρη, ὡς ἐκείνοις ἀπορροῶν πύπλω ἰατρῶν ἐχέται. καὶ φρενῶν τῶν πλῆθους εἰρηκεῖν πέρα τῶν δι' ὄσφρη σπονδύλους διαφρέν) καὶ τῶν ῥίζας τῶν πλῆθους οἱ αὐτοὶ ἀπορροῶν.

Idem in Hipp. De morb. acut. Com. 3. Καὶ γὰρ ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις Ἰπποκράτους φρενῶν χρωματῶν πύπλω φρενῶν καὶ τῶν ἰώνων ἑβὲς ἐκκρίσεως. *Idem Cō. 2.* καὶ τῶν φρενῶν πύπλω κέκλικε, τῆς ἑβὲς ἰατρῶν φρενῶν, ἐπὶ τῶν παλαιότερων.

Idem in Hipp. De fract. Cō. 2. Νευρώσεως ὀνομασθῆναι εἰς τὴν νεύρων καὶ ὄσφρη τῶν ἐμύτων πύπλω ἰατρῶν. καὶ γὰρ τῶν νεύρων ὀνομασθῆναι οἱ ἰατρῶν φρενῶν εἰς τὴν ἐμύτων πύπλω ἰατρῶν. καὶ γὰρ τῶν νεύρων ὀνομασθῆναι οἱ ἰατρῶν φρενῶν εἰς τὴν ἐμύτων πύπλω ἰατρῶν. καὶ γὰρ τῶν νεύρων ὀνομασθῆναι οἱ ἰατρῶν φρενῶν εἰς τὴν ἐμύτων πύπλω ἰατρῶν.

Idem ibidem. Μήτερος ὀνομασθῆναι ὅτι τῆς ὀπφείσεως κέρτα καὶ σπυγνίσεως τῶν ἰώνων, καὶ πολλὰς ὀπφείσεως τῶν ἰώνων.

πρῆμα τοῦ ἰσθμοῦ καὶ αὐτὸς ἐχέσται τῆ ὄραση ἰσθμοῦ.

Idem in Hipp. De fract. Com. 1. Το ἀκριβές ὑπό ἡβ-
 ἰων καλεῖται σκεδρὸν· ὡς ἂν εἴω πλεῖ ἀκριβῆ διαγταν
 ὀνομάζει σκεδρὰ ὁ Ἰπποκράτης, οὕτως ἔσται.

Idem in Hipp. De dietain acut. morbis, Comm. 1.
 Τοὺς δὲ δὲ ἂν ἴσθμων πησσεως μαλθλοῦμοις, εἰς εἰωνο-
 τας τε καὶ εἰωνοσκοποις ὀνομάζοις, ὅπως γὰρ μαντικὸς
 ἐκάλεισεν ὁ Ἰπποκράτης. Paulo post, Ἐνισι δὲ καὶ τοῖς
 οἰστροπλοῖς ὑπό τῆ ποιητῆ καὶ διηγοῦσθαι ὅτι τις μαντικὸς κα-
 παλέσται, ἀλλ' ὅτι Ἰπποκράτης δηλὸς ὅτι τις οἰωνοσκο-
 ποῖς ὀνομάζει μαντικὸς, ὡς αὐτὸς τῆ ποιητῆ.

Idem in Hipp. De artic. Com. 1. Τοὶ ἔκτοι ἔσται ἂ
 ἐμβολῆς, ὅν ἐπὶ πησσεως μαλθλοῦ, γὰρ διδάσκει ἀρχεται, τὴν
 κατὰ σκεδρὸν ἔξυλν ἰσθμοῦ σαφῶς, ὡς ἂν τὴν πέρασ ὀπικ-
 ῆς ὀφρῦος ἀμβλων ὀπικησίας, ὅλοι αὐτὸ πρῶτα ὀ-
 ροῖσιν ἀμβλων οἰστροῖς. Ἐπειὶ δὲ ἔστιν ὀφρῦς οἰστροῖς
 λοπάδων ὀφρῦς τὸ αἰσθρῶν πρῶς πλεῖ ὅπως ἐστὶν ἀμ-
 βλων καλοῦσται· καὶ περὶ τῆ καμικῶν ἐπὶ τὴν ὀπικησίας,
 πρῶτ' ὅτι λοπάδων τοῖς ἀμβλων πρῶς γὰρ ἀρρῆνικῶς ἰσθ-
 μῶν ἀμβλων οἰστροῖς, ἡλικῶς ὅτι αἰσθρῶν καὶ τοῖς αὐτῶν ἰσθ-
 μοῦ καλοῦσται ἀμβλων.

Idem εἰς τὸ κατ' ἰσθμοῦ, Com. 1, in fine. Ὅτι μὴ μο-
 τῶν ἀμβλων καὶ βαδρῶ καὶ τοῖς ἀμῶσιν μὴ ἀνικωτέρων ἐ-
 γκατὰ σκεδρὸν, ἀλλὰ τὰ πρῶτα ἰσθμοῦ ὀφρῦς καλεῖται
 κα, τὴ ὄραση ἰσθμοῦ ὀφρῦς ἀμῶσιν σαφῶς ἐ-
 δηλῶσεν ὁ αὐτῶν ὁ Ἰπποκράτης.

Idem in Hipp. De d. in ac. morbis, Com. 2. Τὰ οἰσ-
 τρῶν καὶ, ὡς αὐτὸς εἰποῖς, ἀμῶσιν συγγενῶν, καλεῖται ἡ δελ-
 φισμῶν οἰστροῖς Ἰπποκράτης. διὸ τὸν συγγενῶν οἰστροῖς
 τῆ εἰσθρῶν συγγενῶν οἰστροῖς ἀδελφοῖς. *Idem
 in lib. De artic. Comment. 3.* Τὰς κοινότητας ἔσθ' συγ-
 γρῆας ὅτι μορίων ἀδελφῶν εἰσθρῶν ὀνομάζειν, ὡς εἰ

καὶ ἀδελφότητος εἶπεν. *Idem in Hipp. De fract. Comm.* 2, Διούροισι μὲν φλέβας ὀνομάζει τὰς μεγάλας, ἐπειδὴ διαρρουμένων αὐτῶν αἱμορραγίαί γίνονται, μὴ συμβαίνειν αὐτῶν τὰς μικράς.

Idem in Aphor. Comm. 7, Ἀκρατὴ μὲν ὀνομάζει γλῶσσαν, ἥτις πλεῖστον ἀσθενεῖ, ὡς μὴ διαρροῦσαι ἀκρίτως τὸ φανταῖον, ἢ τὴν ἀκρότητά τε καὶ τὸν ἄνω μέρους πάντῃ πασι.

Idem in Aphor. Comm. 7, Ἀκρίτης ἴσχυρῆτος εἰώθειν ὀνομάζειν ὁ Γαπικράτης τὰς ἀμικτοὺς ὑψηλὰς ὕδατι δόξας, αὐτὸν μόνον ἐχούσας εἰλικρήν ἢ καθ' ἑαυτὰς κατὰ χυμῶν, εἴτε τῆς ζανθῆς χολῆς, εἴτε τῆς μαλαίνης. *Et in Epid. 3. Comm.* 3, Ὅταν μὲν οὖν ἡ πλεονεχία χυμῶν ἢ ἐμῶν ἀκρίτη εἴποι, τὸ ἀμικτὸν λέγει, διούροσιν ἢ ἐμῶν μέρους ἢ τῆς ζανθῆς ἀμικτοῦ χυμῶν ἢ τῆς μαλαίνης, ἢ τῆς ὕδατος.

Idem in Epid. 1. Comm. 2, Τὸ δὲ τῆς ἀκρίσιας ὀνομαζομένης ἀκρίσιας ἀκρίσιας ἴσχυρῆτος εἰώθειν ὀνομάζειν, ὡς ἡ πλεονεχία ἐσομένης κρῖσιος, ἢ μολυβδῶν ἐσομένης, κατὰ μέρους τῶν τῶν σημαζομένων τῶν ἀκρίσιας τῶν νοσημάτων ἀκαλοῦσθαι εἰς ἀκρίσιας.

Idem in Hippocr. Progn. Comm. 3, Τὸ δὲ ἀλλοφασίας ὀνομάζειν, ἥτις εἰς ἀποφρονεῖται, ἢ εἰς μετρητικῆς εἰσῆται (ὅταν δὲ τὸ ἀποφρονεῖται) ἐν δεικνύται, βέλπον δὲ, ὅσον εἰς αὐτῆς τῆς φωνῆς οἶον τε ἀκρίσιας, τὸ ἀποφρονεῖται ἢ γὰρ μὲν τὸ ἀποφρονεῖται ἀλλοφασίας εἰς τὸ ἀποφρονεῖται ἀλλοφασίας, πρὸς τὸ ἀποφρονεῖται ἀποφρονεῖται εἰς ἀλλοφασίας τὰ φωνῆς (ποτέτι τοῖς ὀφθαλμοῖς) γίνονται φωνῆς τὸ ἀποφρονεῖται.

Idem in lib. De fract. Comm. 1, Ἀπλοῦν τὴν ὀνομαζομένην κατὰ μέρους τῆς ἀκρίσιας, ἐφ' οὗ

μήτ' ἔλαος ἐγγύετο, μήτ' αὐτὸ τὸ κατὰ γὰρ ἐστὶν πολυει-
δῶς συνεπέειν. ὅθεν δὲ ἔσται κατὰ γὰρ οἱ νεώτεροι
προσαρροβύοισιν ἀλοπιθεῖν.

Idem in Aphor. Comm. 5, Τίτω δὲ τῶν πνευματικῶν
κίνων τῶν πνευματικῶν ἐργαζομένων χυμῶν, αἰσκά-
ταρον καὶ καθαρίαν εἶωθεν ὀνομάζειν ὁ Ἰπποκράτης,
ὡς τῶν γὰρ ἐπὶ πύειν, πύτου καθαίρειν, κατὰ τὸ πᾶσι
δαίτης ὀξείων καὶ τῶν προσηρατικῶν ὀνόμασιν.

Idem eis τὸ κατ' ἰατρῆων Comm. 2, Ἀπόληψιν μὲν
ἐπὶ γὰρ ὀνομάζει τίτω μὲν τίτω δὲ ἐπὶ δέσιν ἀπόληψιν αὐ-
τῶν πλατεια ταμία, ὡς ἀλαμακάνση πᾶσι τῶν πνευμα-
τικῶν δὲ, τίτω δὲ τῶν σκέλους. ὁ δὲ δὲ δὲ ὅτι καὶ ἡ ἀ-
πόληψις ὑποπέπλωκε τῶν γὰρ ἐπὶ τῶν δέσιν σημαίνει μὲν.
Aliquantu post, Ὁ τῶν γὰρ ἀπόληψις, τῶν δέ-
σιν ἐπὶ σκέλους καὶ γὰρ προσηρατικῶν τῶν ἀπόληψις
ὀνόμασιν καὶ τίτω δέσιν.

Idem in Protr. lib. 3, Ἀπόληψιν οὖρον, ὡς τῶν καὶ δὲ τῶν
χωρημάτων, εἶωθεν αὐτῶν τῶν δέσιν ὀνομάζειν. *Et in
Protr. 2*, ἐπὶ προσηρατικῶν ἀπόληψις, ὡς τῶν δέσιν ὀνό-
μασιν ὄρου ἐπέδωκεν. *Idem in Hippocr. De morb. ac.*
Ἀπόληψις οὖρον πνευματικῶν τῶν δὲ κατὰ κρείστος καὶ ἡ συ-
γίας διωκτῶν λέγειν. *Et paulo ante*, Ἀπόληψις φλεβῶν
ὀνόμασιν τῶν πληρώσιν τῶν φλεβῶν, ὑποπέπλωκεν γνο-
μείνας.

Idem eis τὸ κατ' ἰατρῆων, Comm. 3, Ἀποσηρατικῶν
δὲ δοκίμοι λέγειν ὅσα χωρὶς ἐπὶ δέσιν ἔξωθεν ὅλων τῶν
πεπονησῶν μείω ὡς ἀλαμακάνση οὐ δέξιν ἢ ἀριστῶν, ἢ
κατὰ τῶν δέσιν.

In eundem lib. Comm. 2, Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν θλιβομένων
τίτω ἀπόσηρατικῶν εἶπεν ὁ Ἰπποκράτης, ἐπὶ δὲ τῶν καθα-
λασμιῶν, τίτω ἀπόσηρατικῶν.

In 6. Epid. Comm. 4. Διαίτης ἀδινής, ἢ τοι τὰς δὲ ἀδινῶν ὀπιτηδεύματων, ἐδεσμάτων τε καὶ πομάτων, ἢ τὰς ἀδινῆς ἐργαζομένης τὸ ζῶον εἶρηκαν. *Idem, Comm. 5.* Σίπτον ἀδινῆς ἐν ἀλλοτῆ δυνάτῳ ὄντι ἀκούειν τὴν βραχίαν ἔσφι δίδόντες τῷ στόματι. ὅσαυτα δὲ ὄβριτα τε λάρακα, καὶ ἄλλ' ἀκροχρόδιον τὰ πλείστα. *Idem in lib. De med. rat. in ac. morbis, exponens haec uerba Hippocratis, de pituita loquentis.* Ολιγοροτατη τε καὶ ἀδινῶτατη δὲ καὶ ὑπεροτατη καὶ ἀδινῆστατη ὄντι ἢ καὶ λίγα ἐφ' ἣν αὐτῶν διῆς, *scribit,* Ὁ δὲ ὄβρι τῷ πέλει τῆς ῥήσεως εἶπεν, ὀνομάσας ἀδινῆστα τὴν τὴν οὐ τῶν ἐψημένῳ, εἰ μὴ δὲν ᾤχευρῆκε ἄλλ' αὐτῆς ὡς ὑπεροτατης, εἰ μοι αὐτῷ φαίαι ᾤχευρῆ τὴν τῆς γαστρὸς κατεργασίας ἀναφύεσθαι τὸν λόγον, ἀδινῆστατης αὐτῆς εἰρημῆς ὡς εἰ καὶ ῥάστα νικημῆλιω εἶρηκε καὶ κατεργαζομένη ὑπὸ τῆς γαστρὸς, καὶ μετὰ ἀλλομῆλιω ἐπεὶ δὲ τὸ ᾤχευρῆται, τὴν ἀδινῆσαν αὐτῆς, ἢ τοι διὸ τὴν βραχίαν ἔσφι τῷ στόματι δίδωσι, ἀκούσει ὄβρι, ἢ ὅτι ποιότητα μηδὲ μὲν ἐχάσφραδῶ, ὡς ἢ τοι ἄλλ' ἰούρων ἢ τῆς γαστρὸς ἀπύεσθαι, καὶ τὰ ἄλλ' ὄξος τε καὶ ὄσιος.

Idem in Aphor. Comm. 6. Αφώνους εἶωθεν ὁ Ἰωποκράτης ὀνομάζειν οὐχ ὅτις ἢ φωνὴ μὴ βέλλαπαι, κατ' ἄλλο δὲ πῶς τῆς ταύτης βλάβῃ συνεπινοῦν ἡμᾶς ὀδύκνυται πάσας τὰς καὶ ᾤχευρῆσαι ὀδύγας, οὐ ἴσως ἂν οὐδὲ ἐκείνων βέλλαμμένων ἐν ἀπόλωλεν ἢ ἀδινῆς. αὐτὸς γὰρ εἶπεν, πῶς ἀφώνους, ἀδινῆστοις συμβαίνει γίνεσθαι. πολλὰ δὲ ἀμφω πέποιθεν, ὅσα ἀπεπληξίαν ὀνομάζουσι. *Idem Comm. 5. exponens illum Aphorismum,* Ἡ μεθύων ὀξείφτης ἀφώνος πῶς γίνυται, ἀπειθεὶς ἀποθνήσκει, *ergo. scribit,* Προσεκτεῖν δὲ ὅσα ταῦτα μάστιγα τῶν ἐστὶ τὸ Ἰωποκράτης, ἀφώνους ὀνομάζοντας τοὺς ὀπωστω

καρμυδίοις· ἀλλὰ κυρίως λέγεται κάρως ἢ παντός τῶ σώματος ἀφρονίδιος αἰμαδυσία τε καὶ ἀκνησία· ταῦτι μὲν αὖτις διέφθισιν ἀφ' ἑνὸς ἤδη συμπλωμάτων ὀνομάζειν εἰώθειν ὁ Ἱπποκράτης, καὶ γίνεται δηλονότι τῆς ἀρχῆς ἧς ῥύθρον παθούσης. *Et Comm. 7.* Γνωσκόντων ἡμῶν ὡς ἔθος ἐστὶ τῷ Ἱπποκράτι πολλὰκις ἀφ' ἑνὸς συμπλωμάτων τῶ ἀφροδελότητι τῆς ἀφρονίας ὀνομάζειν οὕτω, καὶ δηλοῦν ὅσοι μῆσι δὴ μὲν πᾶσι καὶ ἀφραῖρεσιν ἀποστάσεισι κνήσειον, ἢ μῆσι ὅλως αἰδαίνονται, κίνηται δὲ ὡσαύτως τοῖς ἀσπιπληκτικοῖς αἰαδηπῆσι τε ἅμα καὶ ἀκνησι. *Idem in Epid. 3, Comm. 3.* Καταλείπεται ἴσιν ἐπὶ τούτου ἡμῖν ἐξηγησάσθαι διὰ τὴν ἀφροδελότητα ἀφρονίας, ἐπὶ τῆς ἀφρονίας ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτου λόγος πρὸς τὸν αὐτὸν αὐτῶν οὐτε πᾶσι τῆς ἀφρονίας ἴδιον αἰδαίνονται οἱ παλαιὸι φαίνονται καὶ κνησι, οὐτ' ἐκείνο τὸ εἶδος αὐτῶν μόνον ὅσον ἐκπίπτει κατὰ ἀφραῖρεσιν τῶ ζώου διὰ τὴν σωματικὴν, ἐν ᾧ ἀφραίνεται καὶ τὸ κλάειν καὶ τὸ συρρίπειν, οἰμώζειν τε καὶ βήπειν, καὶ ὅσα ἑλκεῖται μόνον δὲ τῶ ἀφρώπου φανίω καὶ τῶ διὰ λεγόμενα ἀφροδελότητι, αὐτῶν ὀνομάζονται οὕτω γὰρ καὶ ὁ ποιητής, *Εἴς. Ραμλορῶσι*, καὶ ὁ Ἱπποκράτης αὐτῶν ἀφρονίας μὲν εἶπεν ἐπὶ τῶ μὲν διωαιδίου διὰ λεγόμενα, τῶ δὲ ἀφρονίας ἐπὶ τῶ μῆσι σιμῶσαι, μὲν δὲ βόησαι διωαιδίου.

Idem in Hippocr. De art. comm. 4. Πολλὰκις ἡ δὲ μοι λέλεκται ὅτι δὴ καὶ ἐπὶ τῶ καὶ διωαιδίου ἴσου λέγει ὁ Ἱπποκράτης, ἐστὶ δὲ τῶ τῶ κατὰ τὴν αἰαδῆν ἐκάστου πύπτε δὲ πῶ διωαιδίου ἴσιν οὐσαν· ὅσον μὲν αὖτις ἐπὶ τοῖς μῆσι, δὴ καὶ ἡμῶν ἐστὶν ὅτι μὲν δὲ τῶ μῆσι οὐ καμπίοις, μὲν δὲ οἱ ἐκπίοντες τὸ κῶλον. *Idem in lib. De fract. Com. 2.* Ἐπεὶ γὰρ οὕτω, λέλεκται δὴ καὶ οἱ τῶ καμπίοις, μὲν δὲ οἱ ἐκπίοντες τὸ κῶλον.

οικίαν θέσιν. Idem Comm. 1. Τὴν ἀπὸ τοῦ οἴκτου ἐπι-
 διδύουσαν τῆς καμνοῦ καὶ μηδὲν ὄρα βίου σου | χιεί-
 ξιν ἰσθμῶσιν δικίμας. Idem rursus Comm. 2. in hac
 verba Hippocratis. Ταῦτα ἴσθμω εἰ κακῶς μηχανο-
 ποιηθεῖν, τὴν τε κατὰ τὰ στήθη καὶ πλάγιον καὶ ὀμαλῶς
 καὶ τὴν ἰσθμῶσιν καὶ τῆς στήθεος πόρος αὐθιγὸν εἶναι,
 ἀπνοίας, Δικίμω ἐφάνη ἵππ. αὐτὸ λέγεσθαι τὴν ἰσθμῶσιν
 ζεῖσθαι ἵπποπεπληκίμας (αὐτὸ σημαίνει μὲν καὶ ἡ ὀμαλῶς
 καὶ ἰσθμῶσιν ἐφ᾽ ἑσθμῶσιν. ἀλλ' αὐτὴ ἰσθμῶσιν μέρεισιν ἐνός ὄρα-
 ζματός ἐστι τὴν ἴσθμῶσιν, ἡ δικίμα δ' ἐν δύοσι τὸ ἐλάττω
 συνίσταται. διὸ καὶ τὴν δικίμας μὲν κατὰ τὰ στήθη αἰσθητοῦ
 εἰρηνοῦσιν παρ' αὐτὸ κατὰ τὴν αἰσθητοῦ αἰσθητοῦ
 ραὶ πίνονται, καὶ τῆς ἐμβολιθίας αὐτῶν κραναίας
 ῥαβδῶσιν. ὀμαλῶσιν δὲ τὴν κατὰ τὴν ἐκαστὴν αὐτῶσιν, καὶ τὴν
 τὰ στήθεσιν αὐτῶσιν καὶ ἑαυτῶσιν ὄρα τὴν ἰσθμῶσιν, εἴτα
 τὴν πλησίον τῶσιν ῥαβδῶσιν, εἴτα τὴν ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν
 μέρος ῥαβδῶσιν καὶ μὲν ταῦτα ἀπὸ τῆς αὐτῶσιν τῶσιν ῥαβδῶσιν.

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page, including fragments of Greek and Latin words like 'Idem', 'Comm.', and 'Hippocratis'.]

VOCABVLORVM ME-

dicinalium expositiones Græcæ,

EX HIPPOCRATE, ARETÆO,

GALENO, ORIBASIO, AETIO,

ALEX. TRALLIANO, PAVLO AE-

GINETA, ACTVARIO.

Cum Latina interpretatione.

Adiunctæ sunt & ex Celso nonnullæ.

Αβαπίστα ὑπαιών.

Iσχυροὶ δὲ καὶ πλείστα ὄντων ἀρχόντων, κατὰ τὴν βασι-
 πείαν ὑπαιώνων. ἕνδρα δὲ καὶ μὴ δέπται ἀμφοτέρων, ἀβα-
 πίστα ὑπαιώνων καὶ σκευάστων. καὶ λέγουσι δὲ οὕτως αὐτὰ εἶναι ὅτι μὴ
 βαπίστα εἶναι. ἀβαπίστα δὲ ἐν κίβω ἀειφίρης ἕως ἴσως, περιχυσά-
 μικρὸν ἀβαπίστα τὸ καὶ τὸ ὑπαιώνων ὅτι ἕως ἀβαπίστα. Id est, *Sunt*
firma plurimum ossa sint, foranda terebella sunt. Quidam
autem, quominus usquam aberrent, eiusmodi terebellas excogitavunt
quæ mergi non possunt, quas ab argumento Abapistas dicunt. Circumcurrit enim parum supra terebellæ acu-
 tam cuspidem circulus quidam parum extans. Gal. De meth.
 medendi lib. 6. cap. 6.

Αβαπίστα ἕνδρα ἕχοντες μικρὸν ἐσωτέρω τῆς ἀκμῆς ὀξυγασ-
 κωνόστας αὐτὰ πρὸς τὴν μὲν βαπίστα εἶναι. Id est, *Ab-*
apista sunt quæ paulo interius quàm cuspis acuta est, emnec-
tias habent quæ ipsa ad cerebri membranam βαπίστα εἶναι.
 demergi prohibeant. A Eg. lib. 6. cap. 90.

Αβαπίστα ἕνδρα ἕχοντες μικρὸν ἐσωτέρω τῆς ἀκμῆς ὀξυγασ-

κωνόστας αὐτὰ πρὸς τὴν μὲν βαπίστα εἶναι. Id est, *Ab-*

N. i.

ὡς ἔμποδίζονται ἐν ὄψει. Id est, Ancylosis est affectus articularis tendines aut articulos occupans, quo actiones impediuntur. Legitur etiam ἀγκυλωσις. Gal. in Definit. med.

Προσφύσει δὲ τὰ βλεφάρων ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τῶν μετὰ αὐτοὺς ἐκτετακτοῦσθαι ἢ ἐὰν μὴ τῶν μετὰ αὐτοὺς περὶ τῶν πλεονεκτημάτων ἢ ὅσα ἐστὶν, ἐὰν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ τῶν καλεῖται δὲ ἀγκυλωσις. Id est, Cohærescentia palpebræ cū albo oculi, uel nigro, ex ulceratione. Et si nigro cohæreat, visus omnino prohibetur: sin albo, minus. Græci hoc malū ἀγκυλωσις appellam. Gal. in Sag. seu Medico, cap. 15.

Ἀγκυλωσις τε καὶ ἀγκυλώσις περὶ σαμβλίου εἰσὶν αἰσθητικὰ ἀρθρῶν κατὰ τὴν ἀρθρῶν σφύρασιν ἢ ἐκ ἐκείνων τῶν ἀρθρῶν γινώσκονται. Id est, Articulus ex humoribus infarctis ac nervea quadam tensione contractus, detentusque, Ancylosis et Ancylosis appellare consueverunt. AEG. lib. 4. cap. 15.

CELS. Interdū inter se palpebræ coalescunt, aperiri- que non potest oculus Cui malo solet etiam illud accidere, ut palpebræ cum albo oculi cohærescant, scilicet quū in utroque fuit ulcus negligenter curatum. Sanctando enim quod didici potuit et debuit, glutinabit. ἀγκυλωβλεφαρον sub utroque uero Græci vocant. Cels. lib. 7. cap. 7.

Τὸ ἀγκυλωγλωσσις πάθος, πότε ἰδίᾳ ἐκ φύσεως γίνεται, ἢ κατὰ τὴν τῶν γλωσσῶν ὑμῶν σκληροτέρων καὶ κολλωπέων ἀρχῆς ἡμορροῖαν, πότε δὲ ἐκ κτήτων, ἢ ἐκ ἄλλων σκληροτέρων αἰσθητικῶν αὐτῶν ἢ κατὰ τὴν φύσιν ἡμορροῖαν. Id est, Aγκυλωγλωσσις [q. d. ligatio lingue] aliàs naturaliter accidit, membranis durioribus, aliàs ex exquisito, ob cicatricem quampiam duritorem sub ipsa ex ulcere contractam. AEG. lib. 6 cap. 19.

Ἀγκυλωγλωσσις γίνονται οἱ μὲν ἐκ ἡμετέρας, οἱ δὲ ἐκ πάθος ὑμῶν, ἐκ ἡμετέρας μὲν οὐδὲ γίνονται, ἢ αἰτιολογῶν τῶν γλωσσῶν ὑμῶν κατὰ φύσιν, σκληροτέρων τε καὶ κολλωπέων γινώσκονται, οἱ δὲ ἐκ ἀγκυλωσις τῆς γλωσσῆς γίνεται, ἢ κατὰ τὴν φύσιν.

εφρου, ἢ οὐλῆς σκληρῆς ὑπὸ τῆ γλώττιαν γινώσκουσιν. οἱ πικροὶ μὲν
 γινεσθαι λέγονται, διὸ καὶ μογυλάλοι ὑπὸ ἕνων θεωροῦντο ὄντας.
 Idest, Ancyloglossi quidam sunt ex nativitate, quidam ve-
 ro ex aliqua affectione. Ex nativitate sunt, quum membra-
 ne inferiores quibus lingua innitur, duriores et melle et
 natura sunt productæ. Ex affectione autem ancylosis et in-
 curvatio lingue contingit, præcedente ulcere, et cicatrice du-
 ra sub lingua relicta. Qui hoc modo affecti sunt, difficulter
 loquuntur: quare etiam Mogylalo à Græcis sunt appellati.
 Act. lib. 8. cap. 38.

Αγκυτον κῶμα vide apud Trallianum in φρενίτις.

Αγκυλωφ vide in αγκυλωφ.

Αδλω.

Αδλω δὲ ἐστὶ σφροφὴ ἢ ἐστὶ σαρκώδης, ἢ σφροφὴ σαρκώ-
 δης. Idest, Glandula est convolutio quædam arida et car-
 nosa. vel, est carnosæ conglobatio. Gal. in Defin. med.

Αθήρωμα.

Αθήρωμα δὲ ἐστὶ τῶν νεύρων ἀθέρωδες ὅταν φελέχον. Idest,
 Athroma est tunica nervosa, quæ humorem pulsi similem cō-
 tiner. Gal. in Defin. med.

Αθήρωμα vide apud eundem Galenū in Δόσημα, apud
 Aeg. in στάματα et in χοεσίδες, apud Aetuarium in στά-
 τωμα, apud Celsum in γαγγλία.

Αγκυλωφ, ἢ ἀγκυλωφ.

Αγκυλωπα λέγουσιν ἢ ἀγκυλωπα ὅταν Δόσημα πικρὸν φελέ-
 χον καὶ τῶν φελέχων τῆ ρινί, πρὸς φελέχον, ἢ λιπαρὸν τὸ ὄστρον σι-
 ρηγνύμενον, ἢ εἰς κανθόν ἢ εἰς ρίνα φελέχον τὸ ὕψρον. Idest, Aegri-
 lops vel Anchilops abscessus quidam est ad angulū, qui nari-
 bus propior est; prius continens: quod erumpens aut os exedit,
 aut ad angulum vel usque ad nares distillat. Gal. in Isagogæ
 inl. Medico, cap. 15.

Ομοίον Δόσημα καὶ μικρὸν γίνεται ἢ μεταξὺ τῶν ρινῶν ὅ-

N ii.

σοδ καὶ τὸ μέγαλον καὶ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τοὺς καὶ συρρήγνυται ὅ
 πολλάκις εἰς τὴν καιθὴν ὡς διεξέρχεται γίνεσθαι φταίνην. Id est,
 Inter nasi os est magnium iuxta oculum angulum paruum
 quoddam abscessus simile tuberculum oriri solet, et rumpi-
 tur sanè sæpe in angulū, ut ægrè curabile reddatur, nisi ma-
 turè occurratur Gal. de compos. med. sec. loc. lib. 5. cap. 2.

Ἀγχίλωψ δὲ ἐν πάσαις εἰ τῶ μέγαλω καιθῶ ἢ γὰρ συλλε-
 γνῶν ἔχουσα, σιμῶντος, ἢ μὴ σιωπῆ βημῶν. εἰρήν) δὲ ἀγχίλωψ ἀπὸ
 τῶ ἐγγύς εἶν) τῶ ὀφθαλμοῦ. λῶψ μὲν γὰρ εἶν) ὀφθαλμοῦ, τὸ δ' ἀγχί-
 λωψ. Id est, Anchilops est tumor in quo humor collectus con-
 tinetur in magno angulo, perforatus, aut non perforatus. Hoc au-
 tem nomen inuenit ἀπὸ τῶ ἀγχί, quod est prope, ἔσ λῶψ, id
 est oculus, quia prope oculum sit. Gal. in D. f. med.

Ὁ ἀγχίλωψ ἀποστήματιόν εἶν) πλησίον τῶ μέγαλου καιθῶ γι-
 γνόμενον διάσπιν δὲ εἶν) τὸ πάρος, ἢ πῶ τῶ σωματίων λεπτότη-
 τα λεπτανοιδίον τῶ ἰσχυροειδῶ οσοῦ. Id est, Anchilops abscessus
 est iuxta magnū angulum. est autem affectio ægrè cura-
 bilis, propter corporū tenuitatem subiecto esse corrupto. Aeg.
 lib. 7. cap. 87.

Ὁ μὲν ἀγχίλωψ ἀποστήματι εἶν) μεταξὺ τῶ μέγαλου καιθῶ
 ἔ τῆς ῥινός, ῥηγνυμένον τε, καὶ εἰ ἀμαλκῆται συνεχροῦ μέρου ἕως ὁ-
 σίων, ῥῆν) ἢ δὲ εἰς ἕλκος ἐκέρχῃ τὸ ἀποστήματι, ἀγχίλωψ λέγεται.
 Id est, AEGilops abscessus est qui inter maiorem oculi angulū
 et nares fit: qui ruptus si negligatur, usque ad os fistulam a-
 perit. Idem priusquam disruptus exulceretur, Anchilops no-
 catur. AEG. lib. 3. cap. 22.

Ὁ μὲν ἀγχίλωψ, ὄγκος εἶν) ἀποστήματιώδης μεταξὺ τῶ μέγα-
 λου καιθῶ ἔ τῆς ῥινός. Id est, AEGilops tumens abscessus est,
 inter maiorem angulum et nares proueniens. AEG. lib. 6.
 cap. 22.

Ἀγχίλωψ δὲ ἀποστήματι μεταξὺ τῶ μέγαλου καιθῶ καὶ τῆς
 ῥινός ῥηγνυμένον. τὸ π δὲ ῥῆν) ἢ ῥαγνύσθαι, ἀγχίλωψ λέγεται. α μα

ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ βαλεῖον αὐτῶν ἐπιπέσει, ἐπιπέσει δὲ αὐτὸν ὅτις ἐπιπέσει
 βαλεῖον, καὶ διὰ χεῖρας ἑταίρου ἑξαπύεται. Id est, διὰ χεῖρας ἑταίρου
 nostri quidam fistulam lachrymalium angulorum appellat
 est abscessus quidam qui inter maiorem oculi angulum con-
 sum rumpitur: sed priusquam disrumpitur, ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ
 tum rumpitur: Hic neglectus, postquam iam ruptus est, in fistulam debi-
 scat, atque ad ipsum usque os progreditur, difficultiusque cura-
 tur. Actuarius lib. 1. de oculo cap. 7.

CEL S. Etiamnum in angulo qui naribus propior est,
 ex aliquo vitio quasi parva fistula aperitur, per quam pituita
 assidue distillat. ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ. Graeci vocant, idque assidue malè
 habet oculum, nonnunquam etiam exeso osse usque ad nares
 penetrat, idque interdum naturam carcinomatis habet. Cels.
 lib. 7. cap. 7.

Αἱμορραγία ἢ Αἱμορροΐς. quæ dicitur morbi

Αἱμορραγία videtur apud Aretæum in ἀσθενείᾳ

Αἱμορραγία ὅταν αἷμα ἔκχυσιν καὶ ἀεὶ ῥέουσι μὲν
 γὰρ ἡ σὺν δὲ κλεισῶς καὶ ἀνορθῶν ὅτι ἐστὶν ὁ πᾶσι τῶν
 Id est, Hæmorrhagia est copiosa sanguinis effusio: hæc si ma-
 gnum sit vulnus, largè fluit, si angustum, per circulationem
 prodit. Hæc αἱμορροΐς καὶ ἀεὶ ῥέουσι καὶ κατ' ὀλίγον αἷματι
 φέρεται. Id est, Hæmorrhœis uerò est quum sanguis distillando
 ac paulatim exit. Gal. in Def. med.

Αἱμορραγίας ὅ καλεῖται Ἰπποκράτης, ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ μὲν
 ῥος ἔξενεῖται τὸ αἷμα, τὰς ἐν τῷ μικτέρῳ ὀφθαλμοῦ

Id est, Appellat autem Hippocrates αἱμορραγίαν, id est proflu-
 uium sanguinis non a diecte ex quo nascitur sanguis mem-
 bro, id profluuium quod ex naribus fit. Gal. Com. in Epid.

Αἱμορροΐς ὅταν αἰθέρημα πρὸς κατὰ πλεονεξίαν ἢ ἔδραν ἀγεί-
 ῳν, εἴρηται ἐξ ὀφθαλμοῦ ῥέοντος αἵματος δι' αὐτῆς. Διαφορὰ δὲ αἱμορ-
 ροΐδων πέντε. Id est, Hæmorrhœis est dilatatio nasorum secundè con-
 uentium. nomen traxit ἀπὸ τοῦ αἵματι αὐτῆς ῥέον. SUNE

N. iiij.

autem hæmorrhoidum differentiæ quinque. Gal. in Def. medic.

Αἱμορροΐδες δεξιονται πρὸς τὸ εἶδος τῆς μήτρας, ἢ βράχων, αἱ καταληφθῆσοσι διωπτεροειδῶν ἢ μερῶν, οὐκ τὸ καθ' ὅλην φασί γινώσκουσι μὲν τοὺς παροξυσμοὺς εἰσαλθῆναι, διαίμοντι καὶ ἐπερθεῖν. οὐδ' ἐπὶ ἀφαιμῶμασι, ῥύσιν, αἰσλῆν, καὶ ὑποπέλιον, καὶ κρασσοῖδιν. Id est, Cæterum hæmorrhoides vulvæ os ex ætate manifestant, quæ in partibus instrumento ad perspicendam vulvam accommodato, quod dioptrismum vocamus, apprehendentur: quia tuberculum in accessionibus apparere videtur, eruentium ex subulvum: at ubi remiserint, fluxio citatur citra dolorem subulva ex contumax. AEG. lib. 3. cap. 75.

CELS. Sanguinis profusionem per quædam velut ora venarum αἱμορροΐδας Græci appellant. Cels. lib. 2. cap. 1.

Idem lib. 6. cap. 18, Tertium autem vitium est, ora venarum tanquam ex capitulis quibusdam surgentia, quæ sæpe sanguinem fundunt αἱμορροΐδας Græci vocant. Idque etiam in ore vulvæ feminarum incidere consuevit.

Διὰ τὴν ἀπόψιν Galenum in τοσες.

Ακόπη φάρμακα.

Τὴν ἑστὴν ἀκόπην φαρμάκων ἐπαχέλιαν ἐνδείκνυται καὶ αὐτὴ τὸ τίνομα αὐτῆν, κοπίς δὲ ὀνομάσθην οἱ ἄνθρωποι τὰς ἐκ τῆς πολλῶν ἢ σφοδρῶν κινήσεων γιγνομένης ἀφαιμῆσεως τῆς στομάτι, ἢ τοῦ γ' ὅλοις, ἢ καὶ τὰ μάλλον πονήσασα μέλαι· λιπυραὶ δὲ εἰσὶν αἱ ἀφαιμῆσεως αὐτῶν, μάλιστα μὲν πῆς κινουμένων, ἢ δὲ καὶ πῆς ἠσυχάζουσιν, ὅσα σφοδρῶτερον. ὑστερον δὲ καὶ τοὺς ἰατροὺς εἰδῆσθαι, καὶ μὴ πρὸς κάποις ἢ τὸ φάρμακον ὑπὸ αὐτῆς συκείμενον, ἀλλ' ἢ πρὸς ὀδυνῶν χρονίξου ἢ ἐν τῇ βλάβῃ τοῦ σώματος, ἢ δυνάμει, ἢ σκληρότητα μορίου, ἢ ἰσχυρῶν, ἢ ὄγκον σκίρρωσιν, καλεῖται ὁμοίως ἀκόπη καὶ ποιαῦτα πάντα, μόνον ἐστὶν ἢ κατ' ὑπόθεσιν ταῦτα οἰοῦν τοὺς ἀκόπις, ἢ πρὸς πρὸς πληθυσία τῆς ὑγῆς κινρωτῆς, ὅποιος καὶ πρὸς ὑπερδυναμῶν τε καὶ καταγμάτων

χρῶμα τῆς γὰρ τοιαύτης συστάσεως ὑπόκειται μὲν ὅτι ὁ χαλκὸς
 ἔδωκεν ὑπὸ τῆς ἰσχυροτέρων ἰατρῶν κηρέλαιων, ἐφεξῆς δὲ αὐτῆς τὰ ἀ-
 κροτα χρίσματα, καὶ μὲν ταῦτα παρὰ τὴν ἔχουσαν σύστασιν ἢ τῆς
 ὑγρῶν κηρωτῆ, εἴθ' ἢ τῆς ἀταλῶν τε καὶ μαλακῶν ὀνομαζομένων,
 ὅσα τῆς ἢ τῆς ἀμαλῶτων, ὁμοίᾳ τῆς τῆς χαλκιδίων ἰδίως ὀπιθιμά-
 των, οἷς ἐφεξῆς ὄσιν ἢ τῆς ἰμπλαστρον σύστασις, ἔχουσαν καὶ ὑ-
 πὸν αὐτῶν ἐν τῆς μάλῶν τε καὶ ἢ τοῖς μικροῖς διαφεραίν, ὡς ἐνίοις
 τῆς ἰατρῶν κηρωτομαλάγματα ἵνα ἀποσηροβύσται, ἀπὸ τῆς συ-
 στασεως μόνης οὕτως ὀνομασάντες ὅσα τῆς ὀπιθιμῶν φαρμά-
 κων, οὐκ ἐπὶ μὲν ὅτι ὑγρὰ, σκληρὰ δὲ εἰς τοσούτον οὐδέπω χατά-
 πορ αἱ ἰμπλαστοῖν οὐτῶν οὐκ ἀπασῶν τῆς εἰρημῶν διαφορῶν δη-
 λωτικῶν οὐ τῆς δυνάμειος τῆς φαρμάκων, ἀλλὰ τῆς τῆς πῦρ σύστα-
 σις ἰδέας, ἢ τῆς ἀκροτων ἀποσηροβύσται πάλαι μὲν ἐσημαίνε τῆς δὲ
 ναμὶ τῆς φαρμάκων, ὑστερον δὲ τῆς σύστασιν καὶ διαφεραίν τῆς πῦρ
 καὶ ἀποσηροβύσται δυνάμειος ὀνομαζέιν αὐτὰ, τοῦτ' ἐπὶ ἀκροτων χα-
 λκιδίων, τοῦτ' ἐπὶ μαλακῶν, ἢ θερματικῶν, ἢ ἀνώδυνων, ἢ μετα-
 στυγκτικῶν ἀποσηροβύσταις ὡσαύτε καὶ ἀποσηροβύσταις τῆς πῦρ
 ἀρμυρίων, οἷα ἰχθῆδες, ἀποσηροβύσταις πλευρῶν ὀδύνην, ἢ κοινῆς ἀποσηροβύσταις
 ἀπασῶν ὀδύνην. Id est, Quid acopa medicaments promie-
 tane, etiam nomen ipsorum ostendit. At κόποις [id est lassitudi-
 nes] Graeci homines uocant affectus ex multo uehementiue
 motu corporibus, uel totis, uel particulis, quae amplius labo-
 rant, obarientes. Porro molestae sunt dispositiones hae potissi-
 mum ijs qui agitantur, nouenturque: uehementiores autem
 iam et conquiescentibus negotium iactant. Ceterum postea
 medicis in usu sunt, etsi non ad lassitudines medicamen ab-
 ipsis sit compositum sed uel ad dolorem diurnum in alto cor-
 poris latentem, uel motum difficilem, uel sensum difficile, uel
 particulae duritiam, uel tensionem, uel tumorem sarrhosum,
 appellare similiter acopa, et id genus omnia, modo humidam
 consistentiam acopis simile habeat. quae liquidis aeratis, cuius-
 modi et in luxationibus fracturisque utimur, est propinqua:

N. iiii.

Quippe talis consistentiæ humidissimum est quod à iunioribus medicis ceræum appellatur: deinde illius acopi: post hos liquidorum ceratum, crassiore substantia præditum: mox aratum tenerorum & mollium, uti uocant: postremo amolynta, hoc est non inquisientia similia us quæ propriè epithemata dicuntur. His succedit emplastrorum consistentiæ, quæ & ipsa in maioris minorisque ratione haud mediocrem obtinent differentiam. Quare nonnulli medicorum quedam, nomine à sola consistentiâ ita desumpto, aratomatagmata nuncuparunt: medicamenta inquam inter ea quæ corpori imponuntur, non etiâ quidem humida, duritiem uero tantam necdum consequuta quâtam emplastra possident. Quum igitur omnes citatæ differentiæ non medicamentorum uirium, sed consistentiæ formæ sint indices, acoporum appellatio quondam sanè medicaminum facultatem, postea consistentiâ significauit: huiusque rei causa cum d'functionibus ea nominare coacti sunt; hoc quæ em acopi relaxans, illud emolliens uel calefaciens: uel à dolore tollendo αἰσθησι, uel μωτασυγκρισιων appellantes: sicut etiam ad hunc quendam affectum cōferre, uerbi gratia, paralyzin, coxarū laterumque dolorein, uel communiter ad uniuersos dolores. Gal. De comp. med. per genera, lib. 7. cap. 11.

Καὶ ἔτι κατὰ τὴν ἀκοπὰ λέχθῆναι μὴ τὰ κτ' ἔστι τὸ πῶς ἐπιτελεῖται ἀπὸ ἐαυτῶν ὁρίσασθαι ὅτι τὰ ἀδραστήσια τ' οὐκ εἰσὶν, καὶ ἐνεκὰ τοῦ διημιλλῆσαι σφοδρῶς ἀδραμεῖαι αὐτῶν. Id est, Quum et ea quæ in principio Acopa tantum appellata sunt | hoc est lassitudines emendantia | paulatim appellationem suam à seipsis extenderunt ad similia compage medicamenta, etiamsi gratia uehementer calfacienti assumentur. Gal. De compositione pharmacorum sec. loc. lib. 7. cap. 1.

Ἀκοπὰ μὲν λέγεται ἐν τῷ ἀσθενῶτι τὸ πῶς τὰς κοπιώδεις ἀδραστίας

ἄλλοι δὲ οἰον πτωδης, ἔλαφδης, ὀστωπόδης. ἀρμόζει δὲ ἐπι-
 ρεις πλέοντα μὲν γὰρ αὐτῶν ὅτι θερμικά, τα δὲ μαλακικά.
 Id est, Accipit inde nomen sortitur quod præcipue ad lassitudi-
 nus, quæ κωπος Græcè κωπὴ, putat tenuia, ulceroſæ, &
 eius quæ ossa defatigar sensum conueniant. quanquam ali-
 lis quoque morbus compluribus sint ex usu. Alia siquidem i-
 psorum calefaciendi uim habent, alia emolliendi. AEG. lib. 7.
 cap. 17.

Ἀκμὴ in de apud Galenum in ἀρχῇ.

Ἀκμαστικοί, ἐπακμαστικοί, ᾤδηκμαστικοί

πυρετοί.

Τῶν δὲ ὅτι σὴν σμωσιμῶν πυρετῶν οἱ μὲν συνεχεῖς τε
 καὶ συνεχεῖς κερμῶσι, οἱ δὲ ἐλαττονες. καὶ τῶν μὲν περὶ τῶν οἱ
 μὲν ἰσοτικοί τε καὶ ἀκμαστικοί καλοῦνται, ἄτ' ὅτι μίας καὶ τῆς
 αὐτῆς πλοῦτος τὸ πυρετὸν διωάμεως. οἱ δὲ ἐπακμαστικοί, καὶ
 ὡς ἐπὶ περὶ ἀνοῦτες τῆ τῶν πυρετῶν διωάμει μέχρι λύσεως.
 οἱ δὲ ᾤδηκμαστικοί, ὡς τῆς κατ' αὐτοῖς διωάμεως περ-
 βαίνοντες, ὑφίεντες κατ' ὄλιγον μέχρι λύσεως. Id est, Cæ-
 terum febres quæ ex putredine fiunt, aliæ continue &
 continue, reliquæ intermittentes uocantur. atque illa-
 rum quædam eundem seruant tenorem uigorémque: iso-
 τικοί καὶ ἀκμαστικοί πυρετοί Græci nominantur, quod u-
 na eademque sit febris uis. aliæ ἐπακμαστικοί dicuntur, ut-
 pote quæ uiri cum febris robore usque ad solutionem progre-
 diantur. nonnullæ ᾤδηκμαστικοί nominantur, quarum usque-
 dum desinunt, uigor paulatim, e remittit. Aethnar. lib. 2. περὶ
 ὀστωπόδων, cap. 1.

Ἀκριβής. Ἀκριβῶς.

Καὶ ὁ μὲν εἴπω τῶν δώδεκα ἰσῶν πτωδης, ἀκριβῆς καλεῖ-
 ται περὶ τῆς ὁ δὲ ᾤδηκμαστικῶν τῶν ἀκριβῆς. Id est, Quæ-
 que intra duodecim horas cessat, exquisita tertiana: quæ hoc

tempus excedit, non exquisita nominatur. Ori' as. lib. 3. ad
Euparim, cap. 3.

Ακριβώς ὅταν ἴπω π πῶν ἢ τῶν ἴπω ἄν, εἰλικρινές καὶ ἀ-
κριβῶς αὐτὸ καὶ ὅσον ὁ ὄντε πο. ὅπως ἐπέχει ἢ) φημι. Id est, Exa-
ctè autem quum tale aut tale quid esse dicimus, sincerum est
quansum fieri possit, alterius qualitatis expert dicimus. Gal.
de simpl. med. lib. 4. cap. 22.

Ἀκροχορδών.

Οὕτως οὐκ ἀνομάλου τῶν ἰσημάτων τῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας
καθυσπιδίως, καὶ πολὺ μᾶλλον ὅταν ὅπως π δα καὶ ἀκροχορδῶνα
καὶ νυκταλώπα προσαχορδῶσι, τὸ μὲν ὅ π νυκτωρ ἐγγύτη, τὸ δὲ ὅ π
κατ' ἀκρας ὀχεῖται τῆς ἐπιφαιείας τὸ δέρματος, τὸ δὲ ὅ π νυ-
κτὸς ἀπφαίνει μὴ ἐλέπεται, ἐπεὶ π πολλὰ τῶν αὐτῶν ποῶσι.

Id est, Ergo quum tam impar nominum impositio veteribus
fuerit, multo que etiam magis quum Epinytida, et Acrochor-
dona [id est, pensilem verrucam] et Nyctalopa dicant: pri-
mum, quod noctu est enatum: alterum, quod summam occupat
eudem: tertium, quod noctu visum aufert: alia que eiusmodi
multa faciant. Gal. Meth. med. lib. 2. cap. 2.

Ἀκροχορδῶν ὄντιν ἐκφύεισ ἀπὲρ τῆς, καὶ ὀξέστερον ἐχουσα βάσις.
Id est, Acrochordon est exorius in orbem qui basin angustā
habet. Gal. in Def. med.

CELS. Sunt quedam uerò uerrucis similia, quorum
diuersa nomi na ut uicia sunt. ἀκροχορδῶνα Græci uocant, ubi
sub cute coit aliquid durius, et interdum paulo asperius, co-
loris eiusdem, infra tenue, ad cutem latius: idque modi-
cum est, quia raro fabæ magnitudinem excedit. Cels. lib. 5.
cap. 23.

Idem lib. 2. cap. 1, Strumæ uerrucarum quedam genera
dolentia. ἀκροχορδῶνας Græci uocant.

Ἀκροχορδῶν uide apud Aeg. et Actuarium in μωρικία.

Αλοφίς vide in Λόκη.

CELS. Vitiligo quoque, quamvis per se nullū periculum adfert, tamen fœda est, & ex malo corporis habitus fit. Eius tres species sunt. Αλοφίς vocatur, ubi color albus est, ferè sub-asser, & non continuus, ut quadā quasi guttæ dispersæ esse videantur. Interdum etiam latius & cum quibusdam intermissionibus serpit. Μέλαις colore ab hoc differt, quia niger est & umbræ similis. cœtera eadem sunt. Λόκη habet quiddā simile albo, sed magis albida est: altius descendit, in eaque albi pili sunt, & lanugini similes. Omnia hæc serpunt, sed in aliis celerius, in aliis tardius. Alphas & Melas in quibusdā uariis temporibus & oriuntur & desinunt. Leuca quæ occupauit, non facile dimittit. Cels. lib. 5. cap. 23.

Αλωπικία.

Συμβάλλει δὲ πῶς παρὰ τὰς ἐν κεφαλῇ τρίχας, ὅτι αὐτὸ ἐκλείψις αὐτῶν, ὅτε δὲ εἰς ἐπέχειν χροιά μεταβολή. κλέψις μὲν ἐν ταῖς φαλακρώσεσιν, ἐπιχροία δὲ ἐν ταῖς ἀλωπικίαις τε καὶ ὀφιάσεσιν, ἀσπερπετάτη βλάβη τῆς τρίχων. ἐστὶ δ' αὐτῆς ἡ βλάβη ὡς ἀσπλησία τοῖς φυτοῖς. καὶ οὗτοί τινες οὐκ εἶναι ὅτι μὲν εὐδία τῆς σφύρας ὕδατος ἀφαιρούμενα φθίρεται, ἢ ἀλλοτρωσθὲν πῶς καὶ φύσιν ἰσχυρὰ πῶς δὲ εἰς ἐπέχειν. ἐστὶ δὲ ἀλωπικία καὶ ὀφίασις ἐκαστὴν ἄλλοθεν ἄλλοθεν εἰς τὴν φύσιν. πῶς αὐτῶν αἰτία ἐχρυσίαι ὅτι γινώσκονται, καὶ πῶς δὲ καὶ πῶς ἴσασιν, ὅτι μακρὰ δὲ δὲ φθορὰς αἰσθησόμενα καὶ καὶ τὸ ὄψιν. ὅτι τε γὰρ τῆς ὀφιάσεως ἀσπλησίον ὄφει τὸ ὄψιν μακρὰ τῆς κεφαλῆς φαινέται ἢ ἀλωπικία, ὡς φασιν, ὡς ὄψιν, δὲ τὸ σπυρῆος ταῖς ἀλωπικίαις συμβάλλειν πῶς δὲ εἰς τὴν φύσιν, ὡς αὐτῶν χροίαν, μὲν τὴν αἰμωχρῶν φαίνεσθαι πῶς πεπρω-
τα τόπον. Id est, *Geminum accidit pilis capitis vitium: alterum in defectu, alterum mutatione ipsarū in colore contrariū, siue diuersū. Defectu, ut in caluitie: mutatione coloris, ut in alopecia & ophiāsi, id est areis, vitis pilorum cum primis in decore. Eue-*

nit autem pilis hoc vitii genus eadem fere qua sturpibus ratione, quæ corrumpuntur intereunt que interim penuria nutriendis ipsas succi, interim immutatione huius in alienum ac contrarium. Porro tam Alopecia quam Ophiasis ut sunt ex æquo affectus præter naturam, ita similiter eandem habent tum erius, tum curatiois rationem: ob solam tantum figuram ac formam diuersas sortitæ appellationes. si quidẽ in Ophiasis per simily serpenti species in capite apparet. at αλωπικια ferunt dictam quod αλώπης id est vulpes iuitio eo frequenter laboret: quod aliud est nihil quam pilorum demutatio, qua locus affectus apparet colore prorsus exangui. Gal. De remed. par. fac. cap. 6.

Αλωπικία ἢ ὄφιασις ἐστὶ μεταβολὴ τῆς χροῦματις ἐπὶ λευκότερον, διὰ τὸ χροῖόν σου αἰτεῖται εἰς ὀδύνην ἀποπίπτουσι. Id est, Alopecia est coloris in albidiorẽ mutatio: quæ si inueterarit, in causa est ut pili radi citus cadant. Gal. in Def. med.

Αλωπικία καὶ ὄφιασις κοινὴ τῶν αἰτίων τῆς ἡρώσεως ἐξουσι, κοινὴ καὶ τῆς ἰάσεως δέονται, κέκμηται δὲ ὄφιασις μὲν διὰ τὸ ὄφει τὸ ῥῆμα ἀπλοῦσι εἶναι, αλωπικία ἢ, διὰ τὸ τῶν αλώπικα τοιαύτη διαδίστασι συνεχῶς ἀλλοπεῖσθαι. διὰ τῶν μοχθηρῶν δὲ ὑγρῶν συνίσταται καὶ τὸ εἶδος τῆς μοχθηρίας ἢ χροῖα τῆ δερμάτιος τῆς κεφαλῆς καὶ ταμιλῶν ἐστὶ λευκότερα, μὲν γὰρ οὕσα, φλεγμὰ πικρῶτερον αὐτῶν δὲ λευκότερα, μελαρτέρα δὲ μελαγχολικότερα, ὡχρότερα δὲ πικρόχολον. Id est, Quia Alopecia et Ophiasis communem originis causam habeant, communi quoque mendendi ratione curantur. atque Ophiasis quidem nominatur affectio, quia serpentis [quæ ὄφει uocant] speciem figuramque repræsentat: Alopecia uero inde nomen inuenit quod vulpes [quæ αλώπης dicitur] hoc malo sæpe corripitur. Oritur autẽ plerunquẽ ex uitiosis humoribus capite contentis: sed malignitatis speciem ipse capitis color indicat: quippe albidior pituitosum, nigrior melancholicum humorem, pallidior flauam bilem arguit. Orib. lib. 4. ad Eumapium, cap. 5.

Διὰ μωχθηλειαν ὑγρῶν γίνονται αἰ ἀλωπικίαι τε καὶ ὀφιάσις, ἐν
 μὲ ἀμφω, κατὰ γὰρ τὴν ἰσοσώδη διαίτησιν, ἕσαι πάθος, ὀνόματα δὲ εὐ-
 κήαι διαφέρουσι τὰ ὄφθαλμοῦ. Ὁφθαλμῶσι δὲ ὄφθαλμοῦ τὸ ἑβλαμ-
 μένον μέρος τῆς κεφαλῆς φαίνεται καὶ τὰς ὀφιάσις· αἱ δὲ ἀλωπικίαι
 οὕτως ὠνομαζομένης ὅτι τὰς ἀλωπικίαι σιωχῶς γίνονται τὸ πάθος,
 αἷς φαίνονται ὑγρῶν μὲν οὐ μωχθηλειῶν ἀδελουσία αἵ ποιοῦν τὸ πάθος.
 Id est, Propter vitiatos uerò humores Alopecia est Ophiasis,
 uinum quidē ambae secundum morbosam affectionem malum,
 nomina uerò iuxta figurā habētes diuersa. Serpenti enim si-
 milis læsa capitis pars in Ophiasi apparet: Alopecia autem
 sic appellata est quoniam uulpibus frequenter accidit hæc
 passio, uelut tradunt. Humorū uero prauorum redundan-
 tia causa est affectionis. Aet. lib. 6. cap. 55.

Ἡ ἀλωπικία πάθος ἐστὶ τῶν κεφαλῆς. Id est, Alopecia uitiū
 est quo capillis fluentibus caput nudatur ac glabrescit. Tral-
 lianus lib. 1. cap. 1.

Δι' ἐνδειαν μὲν γὰρ ὑγρῶν ἢ φαλακρώσεως πέφυκε γίνεσθαι, δια-
 μωχθηλειαν δὲ χυμῶν, ἀλωπικίαι καὶ ὀφιάσις· ἅμα μόνον δια-
 φέρουσα τῶν ἄλλων, ὅτι ὀφθαλμῶσι δὲ ὄφθαλμοῦ τὸ ἑβλαμμένον φαίνεται
 μόνον. τὰς δὲ ἀλωπικίαις ἐν τῷ σιωχῶς τὰς ἀλωπικίαις τῆς ζῶ-
 οὐς γίνεσθαι τὸ πάθος, ὠνομαζομένης. Id est, Etenim caluitium humi-
 di penuria fieri consuevit, prauitate autem uitiō que succi, A-
 reæ, nempe Alopecia est Ophiasis, sola inter se figura differē-
 tes: quoniam hæc partem oblesam serpentis modo glabrā
 ostendit: illa, quod uulpes continuè infestet, sic appellata est.
 AEG lib. 3. cap. 2.

Αλωπικία uide apud Aet. in Οφιάσις.

CELS. Arearū quoque duogenera sunt. Commune utri-
 que est, quod emortua summa pellicula pili primū extenuā-
 tur, deinde excidunt: ac si ictus is locus est, sanguis exit li-
 quidus, et mali odor is: increscit que utriūque in aliis celeri-
 ter, in aliis tardē. Reius est quod densam cutem et subpin-

que ex toto glabra fecit. Sed ea quae αλωπικία nominatur, sub qualibet figura dilatatur: fit ex in capillo, ex in barba. Id uero quod a serpentis similitudine οφίασις appellatur, incipit ab occipitio, duorum digitorum latitudinem non excedit, ad aures duobus capitibus serpit, quibusdā etiam ad frontē, donec se duo capita in priorem partem committant: Illud uisū in qualibet aetate est, hoc fere infantibus. Illud uix unquā sine curatione, hoc per se saepe finitur. Cels. lib. 6. cap. 4.

Αμαυρώσις.

Τὸ ἀμαυροῦμενον ὄμμα, κατὰ τὸν γε καὶ τὸ ἀχλωδές, αὐτὸ πὶ τῆς κάμνοντι καὶ οἷς ὀρώσι γίνεται δῆλον· αὐτὸ ὡς ὁ κάμνοντι, μικρὸν οἰδρωδες ὀρώσι, κατὰ τὸν ἐμπεσοῦν οἰτῆ ἀμαυρωμένης ἕλκεσι, αἰσπερὸν τοῖς ἀχλωδέσι περὶ ὡ βλεπτοῦ ἀμαυροῦν, ἐπὶ καὶ δὲ πρὸς ἀχλωδες οἰδρω βλεπτοῦ. ἀχλωδὴ ὀνομαζοῦσι δὴ πρὸς αἶρος ἐπὶ τῆς μεταξὺ νέφοις τε καὶ ὀμίχλης ἔχουσι τὸ πάχος, ὡς ὀμίχλης μὲν μάλλον πεπληκῶς, νεφοῖς δὲ ἥπιον. καὶ γίνεται τὸ τοιοῦτον παθημα κατὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τῆς ἀπύρετων μὲν οἰδρωδες αἰσπερ καὶ ἡ ἀμαυρώσις, ἀμυδρὰ τῶν ὀφθαλμῶν αἰσπερ οἰδρωδες, καὶ εἰς τὸ κατὰ τὸ ἀχλωδὴ φαινεταί, ἡ δὲ καὶ τῆς νοσησίουται πολλοῖς, ἐστὶ τῆς ἡλικιωσίου ἡ ἀμαυρώσις καὶ ἀχλωδὴς οἰδρωδες. ἀμυδρῶς γὰρ ἀμφοτέρωθεν ὀφθαλμῶν, περὶ τῆς κάμνοντι αὐτοῖς αἰσπερ οἰδρωδες αἶρος πρὸς, ἐν ταῖς ἀχλωδέσι οἰδρωδες τοῖς δὲ ὀφθαλμοῖς ὀρώσι, τῆς ὀφθαλμῶν δὲ ἡ ἀμαυρωμένης ἐδεῖται ἔχον φαίνεται συστασίου ὄφθαλμοῖς φύσιν, ἀπόλωλε δὲ αὐτὸ τὸ λαμπερὸν καὶ εἰς τὸν οἰδρωδες ὀφθαλμοῖς ὀρώσι, ὡς ἀφῆλον. καὶ εἰσι οἱ ἀμαυροῦμενοι ὀφθαλμοῖς τοῖς τῶν νεκρῶν, καὶ πολλοῖς τῆς ἀποθνήσκοντι ἐπὶ ζῶσι οἱ ὀφθαλμοῖς τοῖς τοῖς φαίνονται, κατὰ τὸν καὶ τῆς οἰδρωδες τῆς ἀχλωδὴς δὲ ἡ πᾶσι, ἀλλ' οἷς μόνον τοῖς ὀφθαλμοῖς φαίνεται τὸ κατὰ τὸν κέρλιον ὄφθαλμοῖς τῆς λευκῶν δὲ ὄφθαλμοῖς. Id est, Oculus ἀμαυροῦμενος [i. hebes obtusus] que ex ἀχλωδὴς i. turbulētus tenebrosus] que tum ipsi aegro, tum uidentibus fit manifestus. aegro quidem, quoniam non

amplius conspicuè uidet, quomodo antea in hebetibus conspēctibus: ueluti in turbulētis, præter id quod obtusè respicit, adhuc per quandam turbulētiam uidere putat. Vocant autem ἀχλω αἰθρῆς ὁμίωσι, turbationem quæ medium tum nebulis, tum nebulæ habet crassamentum, ita ut quàm nebula quidē magis concreuerit, quàm nubes uerò minus. Fit autem tale in oculis pathema et non paucis qui febre carent: ueluti et ἀμαύρωσις, quæ obscura imbecillaque instrumentorum sensio existit sine turbulētis apparitione: iam uerò et laborātibus multis. Est autem ἀμαύρωσις, ἀχλωδὸς ὄψιας (i. turbulento aspectu) generalior. Nempe, quum in utroque obscure ærnat, ægris tamen ipsis sensio ueluti turbationis cuiusdā in turbulētis conspēctibus euenit: extrinsecus uerò uidentibus oculis acie uertior hebetisque, nullam humidi præter naturam habere uidetur substantiam: perit autem ex eo tum splēdidum, tum lucidum, quod in acutè uidentibus oculis inest. Hebetes item imbecillique mortuorum oculis similes existunt: multisque morientium, at que adhuc tamen uiuentium tales oculi uidentur, ueluti et ijs quos extrema habet senectus. Turbulenti uerò non omnibus, sed solis ijs quibus turbatum in pupilla uidetur humidum: quod sanitatis tempore tum lucidum, tum candidum erat. Galen in 1. Prorrhet. Hippocr. comment. 2 cap. 11.

Ἀμαύρωσις ἔστιν ὁ παντελής ὡς ὅτι πᾶσι τὸ ὄραϊ παρεμποδισμός, ἧς οὐ φαίνεται πᾶσι τὸν ὀφθαλμῶν ἀμύρωσις ἀλλ' ἀμαύρωσις τὸ ὄραϊ ἕκαστος ἀδύνατον αἰτίας γινώσκει. Id est, ἀμαύρωσις quasi dicas obscuritatem est totius ærnen diuisus plerumque absque manifesto oculi affectu impedimentum. ἀμβλυωπία quasi dicas hebetudinem obscuritas uisus est, ab occultis quadam causa proneniens. Paul. Aegin. lib. 3. cap. 22.

Ἡ γὰρ ἀμαύρωσις, παντελής ἔστι τὸ ὄραϊ ἐμποδισμός, ἧς οὐ φαίνεται πᾶσι τὸν ὀφθαλμῶν ἀμύρωσις ἀλλ' ἀμαύρωσις τὸ ὄραϊ ἕκαστος ἀδύνατον αἰτίας γινώσκει.

καὶ ἄλλων βιταῖος ἢ ἂν ἐπέα, τριταῖος σιμωχός. ἐγχαρὶ
 ὅτι τὸ σιμωχὸν βιταῖον ὀνομάζειν ἄλλως ἀπλῶς ὅπως γινώσκουσιν
 ἀποδοῦναι τὸν ὄνομα, ὡς πρὸς γὰρ καὶ ὀνομάζονται πρὸς. Id est, in hac igitur
 ipsa, de qua nunc agimus, mitione tertianæ cum quotidie
 ana, nisi aliquando circa primam horam exquisita tertianæ in
 uadere accessione: in sexta autem illius quæ a iunioribus me
 dicis proprio nomine κασιμωχός, id est quotidiana, appel
 latur. Ita enim uocare cōsueuerunt eam febrem quæ singulis
 diebus acceditur, neque ulla habet intermissione. Ego uero so
 litus sum eandem febrem amphemerinam continuam nominare, nam
 κασιμωχόν uocabulum nusquam apud Græcos scriptū inue
 nitur: omnem uero rem quæ quotidie eodem fiat modo amphe
 merinam uocant. Verum (ut inquit Plato) non est habenda
 de nominibus cura, quibus tot ac tantarum rerum inuesti
 gatio proponitur. Vocetur itaque, manifestioris doctrinæ gra
 tia, quæ quidem singulis diebus acceditur, atque intermis
 sione finitur, ἀμφιμερός, id est quotidiana simpliciter,
 nulla alia sermone facta adiectione: quæ autem intermis
 sionem non habet à quotidiana continua dicatur. At licet at
 etiam, si quis uelit, alteri adijcere, intermittens. Eodem mo
 do in tertiana statuatur: altera quidem eius differētia sim
 pliciter tertiana dicatur, aut tertiana intermittens: altera
 uero, tertiana continua. Contingit etiam hanc ipsam sine a
 liqua adiectione tertianam simpliciter ita nominare: quod et
 ab aliquibus uideo obseruari. Gal. De diff. feb. lib. 2. cap. 7.

Εν τῇ ἀποκειμένη ῥήσι, πυρετῶν διαφορὰν γράφων ὁ Ἰωάν
 νης, εἰς μὲν αὐτῶν φησὶν εἶναι σιμωχός· (εἰσὶ γὰρ ὄντως πολ
 λοι σιμωχός κατ' ἀμφοτέρω τὰ σημαζόμενα τὸ σιμωχός) εἰς
 δ' ἄλλοι τὸ κατὰ ἄλλοι, ἢ τὴν ἡμέραν· ὅτι τὸς μὲν εἰς ἀπυρεξίαν
 μὴ λήγοντας, εἰσι τῶν νεωτέρων ἰατρῶν μὲν μελέτης ἢ κασιμω
 χούς ὀνομάζουσι, τὸς δ' ἀληγεῖται, ἀμφιμερούς, τὴν πάλαι τις λέ
 γουσι καὶ τὸ ῥωμαίων ὄνομα εἶναι τὸς πάλαι αἰσθητοῖς.

Id est, Hoc loco differentiam febrium Hippocrates scribit, aliquas esse earum continuas dicit: (ex sunt quidem in utroque continua significato continuæ multæ.) quasdam autem aut nocte intermittere, aut interdiu: ex quibus quæ ad integritatem non desinunt, iuniores quidem medici μεθήμενοις vel καθημενοίς [id est diurnas] uocant, illas quæ desinunt, ἀμφήμενοις, quod est quotidianas. Quæ uocantur arguta observatione uacabant maiores. Gal. in lib. 1. Hippocratis De morb. uulg. Com. 3, sect. 2.

Οἱ ἰδοὶ ἐκάστω παροξυνοῦντες [πυρετι] ἀμφήμενοι καλοῦνται, ὅτι φλέγμα πτωικῶν ἰδοῦν ὄξω φλεβῶν σαπνῶν. Id est, Quæ singulis diebus accedunt, febres] quotidianæ appellantur, at quæ ex pituita quæ extra uenas putruit constantur. Act. lib. 2. ἀεὶ δὲ γ. πα. δ. σ. cap. 1.

Ανάβλας uide apud Galenum in ἀρχῇ.

Αναβροχισμός, ἢ αἰαβροχισμός.

Τεῖχος ἐν τοῖς ἑλεφάντοις χιρουργία ὀνομάζουσι αἰαβροχισμόν. Id est, Pilorum in palpebris chirurgiam anabronchismon appellant. Gal in fine 4. lib. Comment. in Hippocr. De uict. rat. in morbis acutis.

Ἐφ' ὧν ἐκ εἰσὶν ἐν τοῖς ἑλεφάντοις πολλαὶ τεῖχες τὸ πλοῦσαι τὸν ὀφθαλμόν, ἀλλ' ἅξει μίας ἢ δύο, ἢ τοῦ πλείονος τεσσάρων, σιωνεῖν ἀλλήλων, τὸν αἰαβροχισμόν ὀνομάζουσι. Id est, In quibus haud multi palpebræ pili habentur qui oculum irritent, sed circiter unus, aut ambo, aut plurimum tres, inuicem propinqui, [emulsionē quam uocant] anabrochismon probamus. Aeg. lib. 6. cap. 13.

Αναγωγὴ.

Λίματος φορῆς ἢ δὲ σίματος ἰδέαι δύο ἢ μὲν, ἀπὸ σίματος ἐν κεφαλῆς, ἢ ἐπὶ τῆς ἀγλαίας ὁ δὲ ὀξωφῶν φαρύγγεθρον, ἐπὶ τῆς καὶ ἀρχῆς σίματος καὶ ἀρτηρίας. αἰαχέμψαι δὲ καὶ ὀξωφῶν

ἢ συμκρῆ καὶ παροχρηστέρη ἐς τὸ σῶμα ἀπερβύζονται τὰ αἷμα.
 ὡς τῆς ἀπὸ σώματος οὐδὲ ἀνάχρημψις παρομβροπῆ, ἤμπισις
 ἢ δὲ καλεῖται, ὅπῃ δὲ μάλλον ἔωρα χεῖρ τὸ αἷματος καὶ τὰ γ
 δέω, καὶ ἀπὸρον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐκ, ἢ κατὰ
 αἰσθητὴ καλεῖται, ἀλλ' ἢ τὸ αὐτὸ, ἢ πύσις, ἢ αἰμορραγία. ἢ δὲ
 ἐρρητὴ αἰτῆ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἢ τῆ δὲ ἀλλὰ ἄλλων, πρὸ μόνου,
 ἢ τῆ δὲ δρῆσις, ἢ τῆ δὲ τῶν ῥάγι, ἢ ἀπὸ τοῦ πύσι, οὐ
 πύσις ἀλλ' αἰσθητὴ καλεῖται, τῆς αἰσθητῆς τῆς ὁδοῦ ὅμοιο
 νομα ἔχουσα. Id est, Sanguis ab ore duobus modis emittitur:
 primò ex ipso ore, capite, ἢ καὶ sulis quæ ibi sunt. via ἢ
 palatum ἢ fauces, ubi est gulæ ἢ arteriæ principium.
 screantes uerò, ἢ cum parua tussi, uel etiam citatiore in
 os sanguinem eructant. Nam quum ab ore fertur, neque
 screant opus est, tum expuere dicimur: quum uerò paucissi
 mus ἢ guttatum sanguis exit, aut etiam si copiosus de capi
 te uel ab ore eruperit, nondum reiectio est appellanda:
 sed idè, uel spiritum, uel sanguinis eruptio, Græcè αἰμορ
 ραγία dicitur: sibi ab inferioribus ascendat, a pectore uiscer
 ibusque ibi latentibus, pulmone, aspera arteria, locis que
 spiræ finitimis, huiusmodi nō spiritum, sed reiectio Latinè,
 Græcè αἰσθητὴ uocatur, ascensionis ac uia per quam fer
 tur, nomen habens. Aretæus lib. 2. cap. 2.

ἢ. Ανασθητὴν uide apud Aretæum in ἀποπληξίῃ.

ἢ. ἢ οὐρα, ἀνασθητὴν ἢ. Ανασθητὴν.

ἢ. Ἐπι δὲ καὶ κατὰ αἰσθητὴν τε καὶ τῶν καλουμένων ἢ ἀ
 πὸ δὴταιν αἰμορραγίαί γίνονται, διὰ τῶν κοινοῦ αἰσθητῶν
 οὐδὲν ἄρον ὅν τῶν δὲ μνημονοῦνται αὐτῶν, εἰ καὶ δοκοῦσιν ὅτι ἐπέ
 ρου ἢ ῥοῖς (ἢ) νοσημάτων. ὅτι καὶ τῶν αἷμα φλεβῶν καὶ ἀρ
 τηρίας, ἢ τοῖ κατὰ τὸ πύσις ἀσθητῶν αἰσθητῶν, ἢ τῶν χ
 πύσις αὐτῶν διαρετῆτος, ἢ, εἰς αἰσθητῶν, διὰ δρῆσις, ἢ μὲν
 αὐτῶν χεῖρ διαρετῆτος, ἢ πρῶτον δὲ καὶ θλωμῶν, καὶ ῥητῆ
 Ο. ἢ.

αἷτος, καὶ δὲ βίβρασις ἄδρος, αἰσθησις δὲ γίνεται δὲ πᾶ-
 τῶν ἀγείων καὶ πλῆθος αἵματος ἀβροῦς ῥέειστος ὅτι τὸ
 μὲν αἷμα καὶ πᾶσι ποσότητι πρὸς πῆλιν ὄρωται αὐτῶν δρι-
 μῆται· ἢ δὲ πῆλινος, ἀραγε δὲ τὸ μὲν τὸ χιτῶνος, λεπίω δὲ
 τὸ δὲ τὸ αἵματος ἀποτελεῖται· ἦτοι δὲ αἰ ποτε καὶ δὲ αἰσθη-
 σιν ἀγείων μικρῶν. Id est, Quoniam autem per a-
 γείων ἐστὶν per δὲ πῆλιν (ut mox docebimus) profusio
 eiusmodi sunt, non alienum sit, propterea quod curatio-
 nem communem habent, etiam hoc loco de ijs meminisse, ta-
 met si ex alio esse morborum genere videantur. Sanè pro-
 fluit ex vena uel arteria sanguis, aut referato earum ore,
 aut tunica earum diuisa, aut (ut sic dicam) transcolatus,
 siue sudoris modo transmissus. Porro diuiditur ipsa tunica
 tum ex uulneratione, tum contusione, tum ruptione, tum crosi-
 one. Αἰσθησις accidit propter tum uasis imbecillitatem,
 tum sanguinis, qui ad os eius impetruat, copiam: ad hæc
 acrem quampiam, quæ illi extrinsecus incidat, qualitatē.
 Διαπύθωσις uerò ex tunica quidem ipsa rarefacta, sanguī-
 ne uerò tenuato oritur: accidere præterea interim potest
 et ex gracilium uasorum ore ad aperto. Gal. Methodi
 med. lib. 5. cap. 2.

CEL S. Sæpe femine quibus sanguis per menstrua nõ
 respondet, hunc expuunt: auctor es que medici fuerunt, uel
 exesa parte aliqua sanguinem exire, uel rupta, uel ore a-
 licuius uenæ patefacto. Primam δὲ βρασιον, secundam πρῶ-
 μαχασίον, tertiam αἰσθησιον appellane: ultima minime
 nocet, prima grauissimè. Cels. lib. 4. cap. 4.

Αἰσθησις.

Αἰσθησις ὅτι μελενοδ' πιροξυσμοδ' ὄρωσκαιρος πῆλιν

ἢ συνδρομῶν τῶν σωματικῶν συμπτωμάτων. διὸ δὲ λέγεται ἢ αἰετὶς συμπελαμαίνεται, καὶ τὸ δὲ λέγεται. *Remissio est particularis exacerbationis temporaria quies symptomatum corpori coincidentium. Dupliciter autem dicitur remissio: comprehenditur enim et intervallum. Actius lib. 5. cap. 9. Vide plura apud eundem cap. sequente.*

Ἀνδρῶσιμα.

Ἀρτηρίας αἰσθητικῆς, τὸ πάθος ἀνδρῶσιμα καλεῖται, γίνεταί δὲ τρωθείσις αὐτῆς, ἢ πιδαν εἰς οὐλίω μὲν ἀφίκανται τὸ προσκείμενον αὐτῆς δέρμα, ἔφη δὲ τῆς ἀρτηρίας ἕλιος, μήτε συμφορῆσις, μήτε σιωουλαθείσις, καὶ τε σερκί φραχθείσις δὲ γινώσκεται δὲ τὰ ποιῶντα παθήματα ἢ σφιγμῶν ἢ ἐργασιαμῶν ἀρτηριῶν. ἀλλὰ καὶ θλιβομένων ἀφανίζεται παῖς ὀγκος, παλινδρομούσης εἰς τὰς ἀρτηρίας τῆς ἐργασιαμῶν αὐτῶν οὐσίας. ἢ δὲ εἰς αὐτὸν ἄλλοις, αἷμα λεπτὸν καὶ ξανθὸν ἢ αἷμα πι πυθματι λεπτῶ καὶ πολλὰ συμμιγῆς αἵματος δὲ καὶ θερμότερον ὅτι τὸ αἷμα τῶν τῶ καὶ τὰς φλέβας, καὶ τρωθέντες τὸ ἀνδρῶσιματος ὁξεία κίεταί δις ἐπιρῆτως. ἢ τρωθῶν μὲν οὐδὲ καὶ τὰς οἰδήμασιν ἢ ἕλη θλιβάντων ἢ δακτύλων, καὶ βωθροῦται τὸ μέρος ἀλλ' οὔτε σφιγμῶν ὅτιν ἐν τῶ τῶ πῶ, καὶ ἢ χροιά λευκοτέρη, καὶ τὸ οἶδημα πλατύτερον τε καὶ μείζον ἀνδρῶσιματος, πλὴν εἴποτε θρομῶσις πῆς ἐγγυμῶντος ἢ ἀνδρῶσιματος σφάκελον ἐργάζοιτο καλῶ δὲ οὐτῶ πλὴν φθορῶν ἢ σφαιρῶν σωματικῶν ἀπασαν ὡς καὶ πῆς ὅσοις ἐγγίνεσθαι, μήτοι γὰρ δὴ σφρῆξιν, ἢ ἀχρῆσις. ἢ δὲ γαγγραινα, νέκρωσις καὶ αὐτῆ ἢ σφαιρῶν σωματικῶν, ἀλλ' οὐτ' ὅσοις ὁππῆσθαι, καὶ τῶς μεγίστης ἐπιταί φλεγμονῶς, εἶδος μὲν πῆς σφαιρῶν ἢ ἀρχουσα, πρῶσθαι γορῆσι δὲ ἰδίαν ὁξείαν ὅτι τῆ κοίτῃ κακτημῆ.

Ο.ιij.

Id est, Ore autem in arteria facto, affectio cui dicitur pueria uocatur. Fit autem uulnerata ea, quum ad cicatricem deuenit quæ ei adiacet cutis, manet uerò arteria ulcus, ea neque conglutinata, neque ad cicatricem simul perducta, neque a carne obstructa. Dignoscuntur uerò tales affectiones pulsibus quos arteria secerunt: sed etiã quum premuntur, delitefcit omnis tumor, recurren te in arterias substantia quæ eum efficit: quam tenuem simul flauumque sanguinè esse, tenui multòque spiritui commisũ, alibi monstrauimus. Planè uerò calidiõr quoque est sanguis hic eo qui uenarũ est. Vulneratũque ei dicitur pueria eiaculatur sanguinem, ut uix contineri possit. Cedit igitur in œdematis quoque materia premētibus digitis, foueamque pars recipit: uerũ neque pulsus est in hoc affectu, albidiorque est color, œdemãque multo latius maiũsque aneurysmate est, nisi grumus quis ingenuus ex aneurysmate syderationem faciat. Sic autem uoco corruptionem solidorum corporum omnem, ut i psis quoque ossibus insit, nedum caribus quidẽ uasisue. Gãgræna uerò, mortificatio ipsa quoque est solidorum corporum, sed nec ossibus inest, magnãsque inflammationes sequitur. quæ syderationum species quædam est, propriãque et selectam appellationem supra communẽ assequuta est. Gal. De tumoribus, cap. 11. Sed Paulus Aegineta lib. 6. cap. 37. huius loci principũ citans, aliquantũ diuersam lectionem habet, hanc uis deliat, ηεται δ̄ χειρ̄ων χειρ̄ων, επιδαρεις οῡλω̄ν̄ ιδ̄ν̄ αφ̄ικ̄νται το̄ ο̄πικ̄ῑ ιδ̄νοῑ αῡτη̄ δε̄ρ̄μα, μ̄ινη̄ δ̄ε̄ το̄ της̄ δε̄ρ̄μᾱς̄ μ̄νη̄ συμ̄φ̄οῡεῑς, μ̄νη̄ ο̄δ̄ρη̄ φ̄ε̄χ̄αῑς.

Ανεύσμα ἔστι φλεβώδης ἀγγείου αἰθρῶσμος, ἢ πλοματικὸς ὕλης ἀφ᾽ αὐτοῦ ἐκ τῶν ὀστέων καὶ ἀπὸ τῶν ἀνεύστωσιν αἰθρῶσμων. Id est, Aneurysma est uenosi uasis dilatatio, aut

matæ spiritalis dispersio sub carne, quæ diffiliendo distribuitur. Gal. in Def. med.

Τὸ αἰθέρωμα διαφύει ὅτι ὁ ἵκος ἐ τοῖς δακτύλοις καὶ ἕκαστος αἵματος τε καὶ πύουτος ἔχει πύου ἡμίον. Id est, Aneurysma iumor blandus tactu est, dignisq; cedit, ex sanguine et spiritu contractus. AEG. lib. 6. cap. 37.

Ἀνθραξ καὶ αἰθρακωσις.

Καλεῖται δὲ πῦρ αἰθραξ ἵκος ἐκαρῶδες ἀμα πολλὴ τῆ ὄψι πέρεξ ἑωιάτων φλογώσι. Id est, Vocatur etiam Anthrax (i. carbō) ulcus escharosum, cui adiungitur multum partium circumstantium inflammien. Gal. in Aphorif. Hippocr. Comment. 6. sect. 45.

Ἀνθραξ ὅτι ἐκαρῶδες ἔλκωσις μετ' ἰομῆς ἐ ρόματες, ὄντε καὶ βουβώνων καὶ πυρετῶ. Id est, Carbunculus est ulceratio cum crusta, quæ depascitur, et fluxum iunctum habet, interdum uerò et bubones et febrē. Gal. in Def. med.

Τὸ δ' αἷματις μελαχροίνωτέρου ἡρόιδρου, καὶ ζέσαιτες, ἐσπῆσαντες τε μερῶ πνι, πῆς ἰομαζοιδρῶσις αἰθρακωσις γίνεσθ συμβαίνει, ὄντε εἰσὶν ἐκαρῶδη ἔλκω; τα πλά μὲν ὄντε φλυκταίνης ἀρχοιδρῶσι, τοῖς πυελκαυτοῖς ἐμπερῶσι, ὄντε δὲ καὶ χρο εἰς ἑωῖασι, ἀνακωνταῖς γε πῶτος ἐν ἀρχῇ τῷ μερῶσι εἶτα πῶτε ἰδρῶ μῖα φλύκτανα, πῶτε δὲ πλείους ἐπαύσιωνται μετ' αἰ, καὶ ἡτῶ καὶ χρο πῆς ὄν ἰοηροιδρῶσι δμοῖως ἐκαρῶδες ἔλκωσι γίνεται. Id est, Quum sanguis in atram bilem conuersus inferuescensque aliqua se parte reperit, carbunculus fieri solet: quod uitium plerunque à pustula, ambustis consimili, interim uerò et sine hac incipit. Cæterum inter initia, quibus hoc malum instat, partem omnino scabunt, unde pustula nunc una oritur, nunc plures tenues: quibus ruptis, ulcus cum crusta signitur. AEG. lib. 4. cap. 25.

Q. iiii.

Τὸ δὲ μελὲν αἵματος μελαγχολικότερου ἡμοειδοῦ καὶ ζέσαιτος, οἰσκήσαντες μορίω πινί, συμβαίνει τοῖς ὀνομαζομένοις αἰθρακίαις γινέσθαι· οἱ δὲ εἰσὶν ἐλαρώδη ἔλκη, τὸ πλεον ἰδίον ἀπὸ φλυκταίνης ἀρχομένη, τοῖς πυρεκαύτοις ἐμφερῶς· οἷοτι δὲ ἐχρῶδες αἵματος, καὶ κωφῶν γε πάντως ἐκ ἀρχῆ τὸ μορίον, εἴπε ποτε ἰδίον μορίον φλυκταίναι, ποτε δὲ πλείους ἐπαρίσταται, λεπτὰ καὶ ταφῆ κέρχρη πίνε· ὡν ἐκρηγνόμεναι ἐλαρώδες ἔλκος γινέται, καὶ ἐκπλήσει τοῖς ὑποκαυτηλεῶν γνομήσι, ποτε ἰδίον φρωδῶδες δὲ ἐλαρώδες φαινομένης, ποτε δὲ μελαινης, σὺν τῷ αἵματι χροῶν τῆ ἑλᾶσι καὶ τροπον πᾶσι αἰσθησάμεναι μὲν ἡμῶν, ἢ δὲ πείρῃ σπῆρῃ φλέγματῶδες ἰσχυρῶς καὶ μελαίνα τῆ ἑλᾶσι γινέται, καὶ εἰλβουσα ἐκπλήσει αἰσθησάμεναι, καὶ πῆρῃ πῆρῃ δὲ ἔστιν ἢ ἀκριβῶς μελαίνα χροῆ, καὶ μελαίνας αἰθρακίαις τοῖς ἀπὸ αἵματος γνομήσι φαμεν. Id est, Catarrum si sanguis melancholicus magis evaserit, et feruens cuperiam partem incubuerit, αἰθρακίαις hoc est carbunculi exortiri solent: quæ crustacea sunt ulcera, magna que ex parte ab pústula ambustus non dissimili, et quandoque circa eam incipiunt. Pars initio omnino prurit, deinde una interdum pústula, nonnunquam etiam plures, milij instar, exigue erumpunt: quibus disruptis, crustaceum ulcus succedit, cuiusmodi candentibus ferramentis excitatur cum crusta nunc cineritia, nunc colore nigra, ita ut inferiori carni adherent, et serpens quodammodo seu clavis affigatur. Caro circumposita vehementer inflammata, nigra que colore efficitur, non secus quam bitumen pixue resplendens. Eiusmodi autem est bilis exquisita atra, à qua qui generantur, nigri carbunculi appellantur. Aetuar. lib. 2. κεῖ δὲ ἡσυχασ.

πα. δὲ π. cap. 34.

Αἰθρακίαις ἔστιν ἕλκος ἐλαρώδες μὲν ἡμῶν καὶ ῥάμμα.

ἡσυχασ. κεῖ δὲ ἡσυχασ.

πος, καὶ βουβωνίος, εἴητε καὶ πυρεσθῆναι γνοινόντων ἀεὶ τὸ ἄλλο
παῖ σῶμα. εἴ δὲ ὅτε καὶ ἀεὶ ὀφθαλμοῖς. Id est, Carbuncu-
lus crustosus est ulcus, de partem cum fluore, et bubone,
aliquando etiam cum febris, interim in toto corpore, in-
terim in oculis factum. Gal. Introductione, seu Medico,
cap. 15.

Ἀνδράχως vide apud Aeginetam in καρκίνωμα.

Ανορεξία.

Ἡ ἀνορεξία, ἀπὸ τῶν ὀδύνην ἀποστροφῆν, ἢ τοῦ διακράσιος ἕως ἀρ-
χούσης καὶ τῶν σῶμα, ἢ γλυκῆς ἀδελουσίας. Id est, Fastidium,
quod ἀνορεξία dicitur, est quia stomachus intemperie vitio-
sus aut humorum redundantia cibos averfatur. Aeg.
lib. 3. cap. 37.

Ανπάδες, ἢ ἐνικόως ἀπάς.

Ἡ ἀπάδες ὀνομάζεται, σιωσιδέσθαι ὑπὸ πλείω γνάθων ἐν δυν-
καί ἔσθαι, καὶ φανόμενοι σκληρὸν ὄδον ἔξωθεν, καὶ ὁ ἰσθμῶν
ὅλος φλεγμῶν. Id est, Si tonsillae stant, intumescunt sub
maxillis ab utraque parte: et ad contactum foris durum
est tuberculum, et gurgulio totus inflammatus est. Hippoc.
lib. 2. De morbis.

Ὅποιον ἢ ἀπαρροία πάθος ἐν τῇ γαστρὶ καὶ διασπασίμῳ γίγνε-
ται, ποῖον ἢ κατὰ τὸν ἄρῳ εἰρημῶν ἐν εἰς κεφάλῳ κατὰ τὸν
μὲν ὀνομαζόντων ἢ μὲν ἐπιδαῖν εἰς τὸ σῶμα κατὰ τὸν ἄρῳ
πῶμα κόρυζα καὶ ἐπιδαῖν εἰς τὰς ρίνας ὁ δὲ ἄρῳ γῆρας ἐπὶ κα-
τὰ τὸν ἄρῳ γίγνεται, δὲ ἄρῳ γῆρας τῆς φάρυγγος εἰ δὲ εἰς τὸν
ἰσθμῶν κατὰ τὸν ἄρῳ τὸ ῥόδιμα, ἢ τοῦ πλείω καλουμένου
ἐν αὐτῷ σαφυλίῳ ἢ ἄλλοις, ἢ ἄλλως εἰς ὄγκον ἢ γῆρας αὐτῶν.
εἴ δὲ εἰς τοὺς ἄρῳ τῶν αἰματῶν ἀλλήλοισ ἀδύνας ἐν τῷ πεί-
ρα πῶ σῶματος, ἀπάδες εἴ δὲ εἰς τὰ πούτων ἔχοντα, παρῆ-
σημα. Id est, Qualis in diarrhoea passio ex mala coactione

tale est in cerebro prædictorū utrunque: catarrhum salicæ
 nominantibus nobis, quum quod supernacaneum est in os
 diffuit: coryzam: quum in nares: Brachos autem siue rai-
 citas | catarrhis superuenit, faucibus salicæ humore imbu-
 tis: Quod si in gargareonem fluxio procumbit, aut quam
 ex similitudine Græci Staphylen | i. acinum uocant, mea-
 gionit, aut aliâs in tumore intollit: at si in glâdulas que
 sibi ex aduerso in oris termino utrinque iacent, antiadas:
 si autem in eâ que ijs proxima sunt, paristhnia. Gal. De
 symptom. caus. lib. 6. cap. 4. secundum inter pr. Lat. cap. 3.

Κατὰ τὸν οἶον ὑποπερρωθεῖς ἀδένες, χαλεπαῖς παροξυσμοῖς
 βλάστανται, οὕτως καὶ τὰ παροξυσμὰ φλεγμονώστα καὶ ἰσχυρὰ
 ἐκείνητα, ἃ οἶον ὑποξυθεῖσθαι, διεχρησίου τε παρεχομένη τε
 καὶ παύσει καὶ τῶν πύματι, ἃ ἐκαστίας ἀλλήλων περὶ μέτρα,
 αἰπάδες ἐκλήθησαν. Id est, Quæ madidum glandulæ in-
 duratæ, strumæ appellantur, sic etiâ tonsillæ inflamma-
 tionem expertæ, aut supra naturalem modum auctæ, et
 ueluti desiccatæ, cibi potusque et spiritus iter impediē-
 tes, ἐν τῷ οἶον utrinque sibi iniuicem oppositæ, eodem partis
 uocabulo, tonsillæ Græcè αἰπάδες uocantur. AEG. lib. 6.
 cap. 30.

Ἔστι δὲ αἰπία ὁ γὰρ σκληρώδης τῶν παροξυσμῶν. Id est.
 Est autem antiâs tonsillarum tumor duritiem præferens.
 Idem AEG. lib. 3. cap. 26.

Ανώμαλος σφυγμός. Ανώμαλος
 συστηματικῆ.

Ανώμαλος σφυγμός ἔστιν ὁ κατὰ τὸν πῦλον ἢ μέρος ὑποπτερός ὁ-
 ποσότητων, ἃ ὅτι πλείον ἢ φυσικῶν ἀρτηρίας καὶ ἀδρυσ-
 μῶν, καὶ δὲ πῶς ποσὸν καὶ ὡσπερ ἐποσίου χωροῦντος, καὶ
 σφαιρότητι ἀνώμαλος, ὡσπερ κατὰ τὸν πῦλον ἢ μέρος τῆς ἀρτηρίας
 εἰσισπέρων πῶς ὑπερβαίνει τοῦ μέρους, καὶ δὲ πῶς ποσὸν ὑπερβαίνει

κῆρας καὶ ἀδυνατεῖται. Id est, Inæqualis pulsus est qui in parte quadam arteriæ se altiozem ostendit: quod facit ea perflata et amplijata, in alia uerò, perinde ac illa coangustetur, quatenus capere potest, uehementia inæqualis inest, ut pars quedam arteriæ maiore ui efferrit, quedam remissius atque infirmius iudeatur. Galen. in Definit. medicis.

Ἀνώμαλος σφυγμός. ἴσθι ἐφ' ᾧ ποτὲ ἰσθ' σφοδρῶτερας αἱ πληγαὶ γίνονται, ποτὲ δὲ ἀμυδρῶτερας. Id est, Inæqualis pulsus est in quo modò uehementior modò languidior est ictus. Gal. in Def. med.

Ἀνώμαλος δὲ φασὶν τὸν καὶ δύοιν ἢ πλείω ἢ πλείωταιν εἶδων σφυγμῶν συγκρίματα, ὅτε μὲν καὶ εἷα σφυγμῶν πῆς πῆς αὐτῆς ἀνωμαλίας, σιωπαίως, ὅτε δὲ καὶ εἷα πλείωταιν καὶ καὶ εἷα μὲν σφυγμῶν ἀνωμαλίας φασὶν ὅποτε τῶν πλείωταιν ἢ δακτύλων τῶν σφυγμῶν ἐφ' ἑκάστη μέρει, καὶ ἑκάστην δακτύλον εἷα φέρει κινουμένον τὸν σφυγμῶν ἀνωμαλίας, ὅτε δὲ ἀλλοίω μὲν αὐτῆς ἀνωμαλίας κινουμένου τοῖς δακτύλοις, ἀλλοίω δὲ πῆς ἑτέροις δασίν, ὡσπερ καὶ ἐπερὶ μὲν τῶν ἐν, ἐπερὶ δὲ τοῖς πλείω. Id est, Cæterum eum qui ex duobus aut tribus pluribusque pulsibus speciebus constat, in e qualem nominamus. Eiusmodi porro inæqualitas inter dū in uno pulsu, et aliquando in pluribus consistit. In uno pulsu inæqualitas nuncupatur, quando quatuor inmissis digitis pulsum apprehendimus, et unoquoque digito uariè eum moueri per sentimus. Interdum pulsum alio motu fieri duo digiti, alio reliqui duo sentimus, et rursus alius uno, atque alius reliquis tribus sentitur. Actuar. lib. 1. c. 1.

Τῶν ἀνωμαλῶν σφυγμῶν οἱ μὲν εἰς μίαν κατὰ τῆς ἀρτηρίας τῆς ἐπιπέδα εἷα φέρουσιν, οἱ δὲ ἐν πλείωταιν. Ἰωάννης δὲ καὶ συνη-

μαρκήν αἰωμαλίαν ἔχει τοῖς ἰατροῖς ἰσημαζίν. Id est, inaequalitū pulsū quidā equalitatē in arteria uno motu labefactū, alij in pluribus: quā medici συστηματικὴν ἢ συστηματικῶς ἰσημαλίαν solēt appellare. Gal. De caus. puls. l. 2.

Ὡσαύτως δὲ τῆ κατ' ἓνα σφυγμὸν αἰωμαλία ἔστι καὶ ἡ συστηματικῶς αἰωμαλία διαφορὰ γινώσκουσα φαίνεται, ὅτι μὲν μείζωνος ἢ μείζονος φαινομένου, ὅτι δὲ παρύτερου ἢ εὐδύτερου, ἢ ἄλλως στοισιαίου τοῦ σφυγμοῦ, καὶ τὰ ἐμφαινόμενα τοῖς σφυγμοῖς εἶδη, ἔξιν δὲ ἴσα ἢ ἀτάξιαν ἔπι πύπυς προῦτος.

Id est, Porro quemadmodum haec in unico pulsū fit inaequalitas, ita est in accumulata inaequalitate, quam συστηματικῶς appellant, fieri differentia conspicitur, nam nonnunquam maior aut minor apparet, aliquando velocius aut tardius ferri, aut aliter fieri videtur, prout in speciebus pulsuum ordinem quandam seruauerit, aut contra ordinem moueatur. Aetnar. lib. 1. περὶ διαγνωσ. παρ' ἡν. cap. 16.

Απαγμα.

Περί μὲν οὖν τ' ἄλλων μορίων τῶ στήματος ἀπὸ κρούσεως εἴρηται. περὶ δὲ τ' ὅσων ἰσχυροῦσιν ἀπὸ ἐπιπέδου ἢ ἐγγίνετο δὲ καὶ πύπυς τὸ περιεχόμενον ἐν τῷ λόγῳ νόσημα, τὸ καλούμενον ὑφ' ἡμῶν ἐνώσειος τε καὶ συνεχῆς λύσις, ὄνομα δὲ ἰδὸν αὐτῆς καὶ τῆ κατ' ἓνα μορία, κατὰ γὰρ ἔξιν δὲ ἴσα ἢ ἀτάξιαν αἰσθητοῖς, ὅσοι γὰρ πῦν ἑλλάδα γλώσσῃς ἔπι σφαιρῆς, σφαιρῆς ἀπαγμα δὲ ἔστι ἰατροῦ ἰδὸν ὄνομα ἔχει, πῦς πολλοῖς ἀνθρώποις ἀκρίτες εἰσάσαι δὲ οὐ πῦν φασα γινώσκουσα, ὅσοι δὲ πῦν καὶ ὑπερπύπυς ὄνομα καὶ ὁ διαφροῦται μαλιστα, καὶ μὲν δὲ καὶ ἔστι κατὰ γὰρ τῶν ὅσα πλείως διέσφουσε μέρη τῶ κατὰ γὰρ ὄνομα, καὶ ἄλλοι γὰρ γινώσκουσα φαίνετο δὲ ἄλλοι δὲ εἰς ἐκάρτος ἢ τῶ αὐτῆς διαίρεσις, ὅσοι πῦν ἔστι, καὶ τὸ μῦκας μᾶλλον ἔστιν, οὐ διακρίνουσα πῦν τῶ παρ' ἡν ἄσ' ἀλλήλων τῶ μορία ἔστι οὐ πῦν παρ' ἡν τῶν, ἀλλ' ἔστι ὅσοι κατ' ἑξῆς μορία, μὲν ὄνομαζεν αὐτοῖς ἔχει ἔστι ὅσοι κατ' ἑξῆς

δοι. Id est, Ac de reliquis quidem corporis partibus dictū abundē sit: nunc de ossibus agendum superest: quando bus quoque de quo nunc agitur morbus accidit, quem unitio- nis siue continuitatis solutionem appellamus. Hinc, quum in hanc incidit partem, propriū nomen inditum est Cata- gma, omnibus ferē hominibus, qui Græcē loqui norūt, tri- tū. Apagima nanque, medicorū appellatio propria est, plebi inusitata. Solent autem ita nominare quoties ossis finis, qua parte maximē cum alio committitur, abruptus est. Sed et fracturū ipsi, quæcunque fracti ossis partes iam pror- sus separarunt, eas Cauledon factas [Græci] dicunt. Pa- tet uerò eiusmodi diuisionem per trāsuersum esse, factam, ueluti alteram per longitudinem magis esse: in qua sanē non omnino separantur a se partes sic affecti ossis, sed ue- luti per rectitudinem finduntur. quod genus Schidaedon fieri dicere solent. Galen. Methodi medendi libri 6. cap. 5.

Τὰ δὲ ἀποκλάσματα ὀστέων γίνονται, καὶ διαφέρει αὐτῶν ἑκαστὸν ἀκρωμίου διηλθῆν, ὅταν ὀστέον συνδουώται αὐτὰ διασπασθέντων ἀποχλωιδῆ πλείστον ἀπὸ ἀλλήλων συνεχόμενα πρῶτοι. τὰ δὲ ἀποκλάσματα, καλεῖται μὲν ὑπὸ ὀστέων νεώτερον ἀπλάσματα μέμνηται δὲ αὐτῶν ὅτι τέλει ἐν τῷ ὀστέῳ ἀρματῶν καὶ τῶν ὀστέων ἀκρωμίου ἐστὶν ἵνα καὶ τὰ ἀπλάσματα γέγραφεν αὐτὸς. ὅθεν ὀρμηθέντες οἱ μετ' αὐτῶν ἀπλάσματα προσηρόβουσαν ὅσα πλείστον τῆς διασπαστικῆς γίνεται κατὰ μέρη δι' ὅλου τοῦ πλάτους ὀστέων, ὡς ἀπὸ ἀλλήλων διασπῆναι τὰ μεγάλα καὶ καλοῦσιν οἱ νεώτεροι αὐτὰ κατὰ μέρη καυλοῦσιν γίνονται. Gal. in lib. Hip. De ijs que in med. fiunt, Com. 3. Id est, A- mulsiones autē ossiū fiūt (sicut ipse de summo humero disse- runt) quā quæ ipsum colligāt, diuisa plurimū a se mutuo secesserint. At ἀποκλάσματα .i. abruptiones | ἀπλάσματα .i.

abductiones] à recentioribus nuncupantur : de quibus in fine libri de fracturis meminit , & nervorum uenarumque fibris circa cubitum contingere eas inquit , abduktionemque ibi appellat . Vnde posteriores sumpta appellatione , abductiones fracturas uocare cōsueuerunt quæcumque prope articulum per totam ossium crassitudinem fiunt , ita ut à sese plurimum distent . Hæ à recentioribus caulatim factæ fracturæ nuncupantur .

Απαγμα ἐστὶν ὁσὺ δὲ κοπή διὰ πόλας , ἢ καὶ βαθεῖα , κατὰ πικύμια μέρη τῆ δυνάμεως . Id est , Απαγμα est extimæ ossis cutis diuisio , uel etiam intimarum partium , quæ plene sunt oppositæ . Gal. in Def. med.

Απαλός σφυγμός .

Απαλός δὲ σφυγμός] ὁ ὑπεραιστικός τῆ σκληρῆ , ἀπειδίλυτος ἀπαλίω ἐξ ἄν τῶ ἀρτηρίαν , καὶ ἄν ὄν τὸ πῶμα ἐκλειμμένον , καὶ πλεονεξία ἀποσινεσέειν . Id est , Mollis [pulsus] est duro contrarius , utpote qui remissam mollemque arteriam habeat , & spiritum intra se exolutum ex mitiore exitum . Gal. in Def. med.

Απλοῦ ἔλκος .

Ἐπειδὴ τὸ ἀπλοῦ ἔλκος διαίρεσις ἐστὶ μόνον , εἴς σιωάσται τὰ διαίεθνα , δεσμὸν ἐν κύκλῳ περιθίξας , συμφυήσται τὰ διεσπασμένα χεῖρας ἐπέσει πρὸς ἀσχεματίας . Id est , Quoniam simplex ulcus continui solum est diuortium , si quis partes diductas fascia orbiculatim circumducta commutat , utique circa aliam molitionem coalescent . AEG. lib. 4. cap. 36.

Αποκλάσματα uide in ἀπάματι apud Galenum .

Αποπλιξία καὶ ἀπόπληκτος .

Αποπλιξία , ἀπὸ πλῆξις , πείρασις , ἀπὸ πλῆκτος , ἀπὸ πλῆκτος . ἢ γὰρ κινήσις , ἢ ἀφῆς , ἢ ἀμφοῖν ἐστὶν ἔκλυσις , κατὰ τὴν

γνάμης, κατὰ καὶ τῆς ἀλλῆς αἰσθήσεως. ἀλλ' ἀποπληξίην μὲν, ὅλην τὴν
 σπίνην, καὶ τῆς αἰσθητικῆς τε καὶ γνάμης καὶ κινήσεως ὅτι καθόλου
 (ὡς ἰσχυρῶς ἀποπληξίην καὶ σπίνην μὲν ἀδυνατον, ἀδυνῶ
 δὲ ἢ ῥιτίδιον) ἀποπληξίην δὲ πᾶσι μετὰ ἀφῆς καὶ κινήσεως, ἀλλὰ
 μέρες, ἢ χροῖας, ἢ σκέλεος καθόλου δὲ, ὡς ὅτι πᾶσι κινήσεως
 μόνον, ἀφῆς τε πᾶσι. ἢ δὲ ἀφῆς ἐκλείπει μόνον κατὰ,
 (σπίνην δὲ τὸ πᾶσι) αἰσθητικῆν μάλιστ' ἢ πᾶσι κακίστα
 ταί. ἢ δὲ ἀποπληξίην ὁ Ἰσχυρῶς εἶπεν σκέλεος ὅ κατ' ἴξιν
 ὡς νεκρῶδες, τὸ ἀχρεῖον καὶ τὸ ἀλλοθῆς ἔχει φεράσαι, ὁ τὸ ὅτι
 τῆς μὲν ἀποπληξίην ὅτι ἰσχυρῶς, τὸ δὲ ἐν τῆς σκέλεος καθόλου
 γνάμης φεράσαι. κινήσεως δὲ, οὐρανῶς ἢ ἀκρῶς πᾶσι τὸ καὶ
 εἰς βλεφάρων δὲ, καὶ μύλων, καὶ μύων ὅτι ἐν γνάμης, καὶ
 γνάμης ὅτι πᾶσι καθόλου, ἢ δὲ ἀποπληξίην ὅτι ἰσχυρῶς φεράσαι,
 κινήσεως ἀποπληξίην κινήσεως. ἐκλείπει δὲ γνάμης καὶ αἰσθητικῆς
 ἀποπληξίην ἀφῆς, καὶ ἀφῆς καὶ κατὰ πᾶσι, καὶ σπίνην
 ἢ καὶ ὅτι. Id est, Apoplexia, paraplegia, paresis, para-
 lysis, omnia genere eadem sunt. aut enim motus, aut ta-
 ctus, aut utriusque defectus est. interdū et mentis, interdū
 et reliquorum sensuum. Sed apoplexia, totius quidē
 corporis, et sensus et motus, et motionis resolutio est. (Pro-
 inde apoplexiā fortem solvere nulla facultas potest, debile
 uerò tollere non facile est.) Paraplegia est tactus motusque
 remissio, sed in membro uno, ut puta manū crurē uē. Para-
 lysis autem motus tantū fere est, actionisque defectio.
 Quod si nonnunquam solus tactus deficiat, rarò autem id
 euenit, potius anæsthesia, id est sensus abolitio, quam pare-
 sis, id est defectio, nūc capatur. At si Hippocrates apoplexiā,
 id est attonitū, cruris secundum rectum dicat, illud tan-
 quam mortuo simile, inutile et insanabile uult significare:
 quod enim in toto corpore est uehemens apoplexia, illud in
 crure paraplegiā uocat. Vrinae autem in uesica aut si, pres-

ſio, aut retinendi impotentia, pareſis proprie eſt. Palpe-
brarum uerò & malarum, mufculorumque in maxillis,
& gene in aliter utram partem diuectio, ſi per conuulſio-
nem torqueantur, canina conuulſio nominatur. Genium re-
ſolutionem, ſenſusque per aliquantum temporis ſtuporem,
& exanimationem, & caſum li pothymiam [i. anime de-
liquium] uocitamus. Aretæus lib. 1. cap. 7.

Αποπληξία ἔστι κατὰ τὴν διέγνοιαν μὲν ἀνααιθνησίας καὶ παρῆσι-
ως τὸ σῶμα πᾶς. Id eſt, Apoplexia eſt mētis deprehenſio, amiſ-
ſo ſenſu, & corpore reſoluto. Gal. in Def. med. Διαφέρει δὲ
ἀποπληξία ἀπαπληξίας, ὡς μέρος ὅλου. οἱ μὲν γὰρ ἀποπληκτι-
κοὶ, πάντως καὶ ἡμιπληκτικοὶ, οἱ δὲ ἡμιπληκτικοὶ, καί πάντως καὶ ἀπο-
πληκτικοὶ. καὶ ὅτι οἱ μὲν ὑγιαίνοντες τῆ διέγνοιαν, παρῆσι οἱ εἶπιν
τὸ σῶμα πᾶς μέρος ἢ μέρος: οἱ δὲ ἀποπληκτικοὶ, καὶ ταῦτα, καὶ τῆ
διέγνοιαν, καὶ τὸ ὅλον. Id eſt, Apoplexia à paraplexia, ut pars
à toto, differt. nam apoplectici prorsus ſunt paraplectici,
at paraplectici non omnino apoplectici. Inter eos autem
hoc intereſt, quod paraplectici ſana mente ſunt, & unam
aut plures partes corporis reſolutas habent, apoplectici
& hæc habent, & mentem & totum reſolutum. Gal. in
Def. med.

Αἱ ἀποπληξίαι καὶ ἐπιληψίαι διέχονται ἐν τῷ κεφάλῳ γίνονται.
Ἐποπληξία μὲν παρῆσι καὶ ἀποπληξία ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀναίρεσιν ἐ-
νεργίας, οἷον ὁ βαδύς ὑπνος ἐν τῇ ἀνοητικῇ ἐνεργείᾳ. ἐπιρροὴ
δὲ ἔστι πᾶσι, οἷον ἐν ταῖς ἀνοητικῇς ἢ ἀνευπνίᾳ, ὅ ἐν ταῖς ἐπι-
ληψίαις ἀναίρεσις. ἀμφὼ μὲν γὰρ ταῦτα πλῆμμελεῖς κινήσεις
εἰσὶ τὸ ἐκκεφάλου, καὶ διέχονται τὸ καὶ ὅτι καὶ μέρος ἀπὸ τῶν μολῶν.
Id eſt, Apoplexia & epilepsia propter cerebrum affectum
ſunt. Eſt tamen apoplexia cuiusmodi iustium circa uolunta-
riam actionē, qualis eſt in ſentiendi actione altus ſomnus.
Aliud uerò tale eſt in epilepsia conuulſio, quale in ſentiendi
di functione uigilia. Ambo enim hæc uitioſi motus cerebri

sunt, ideoque etiam partium sigillatim omnium. Gal.
De sympt. causis lib. i. cap. 8. circa finem.

Ἐπί τῆς πῶς ὄντιν ἀποπληξίας τὸ τῆς ἐπιληψίας πάθος, ὡς δὲ
τὸν πάρονα ὄντιν ἐχόντων ἀμφοῖν τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ποιῶντα
χυμὸν ἀλλ' ἢ μὲν ἀποπληξία διὰ παντελὴν στέρτην τῆς ἐπιληψί-
ας διωκόμενος τοῖς ἰδίοις, ἢ δὲ ἐπιληψία διὰ πλημμελίαν κινή-
σιν γίνεται. ψυχρὸς δὲ ὄντιν ἀμφοῖν καὶ παχὺς χυμὸς. Id est,
Morbus comitialis proximus quodammodo est morbo quem
apoplexiam appellant, quum idem locus in utroque pa-
tiatur, & idem humor in causa sit. Verum apoplexia qui-
dem ob omnimodā carentiam illius potentie quæ ad ner-
uos defluit, morbus autem comitialis propter matum vi-
tiosum generatur. Frigidus autem & crassus humor ambo-
bus est causa. Gal. in Aphorismos Hippocratis Comment.
2. sect. 45.

Ἐν ταῖς ἀποπληξίαις ἀεὶ ἀφίπνις αἰ ἀόδητοί τε καὶ ἀκίνητοι
γίνονται πᾶσι τὸ σῶμα, πλεὺς μόνως τῆς αἰσθητικῆς, ὡς εἶρη καὶ
αὐτὴ χρονίῃ, ἢ μερίσῃ τε ὄντιν ἢ δὲ ἐξ ὅσων τῶν ἀποπληξιάδων.
ὅσοι δὲ αἰσθητικοὶ ἰδρὶ ἀλλὰ μὴ βίας σφοδρῶτατος, ἰσχυρὰ ὄν-
τιν ὄντιν ἢ ἀποπληξία ἰσχυρὰ δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις (ἀλλ' ἢ πῶς)
ὅσοι χροῖς ἰδρὶ στυπνίας καὶ βίας, αἰώμαλον δὲ καὶ ἀτακτῶν,
ἐπὶ δὲ ἀεὶ λείπουσαν ἔχουσι πλεὺς αἰσθητικῶν ὡς ἐφ' ὧν γὰρ ἀεὶ σῶ-
ζει τὴν ζωὴν, αἰσθητικῆς ἢ βιαιώτη. Id est, In apoplexijs totum
corpus repente sensu privatur ac motu: solus restat anhelitus:
qui si & ipse prohibeatur, maxima est & acutissima
hæc apoplexia. Quicumque vero respirant quidem, sed
magna cum vi, fortis a defrictis, apoplexia, fortis autem a-
dest & illis (sed minus) qui neque incertum, neque molentū,
inæqualem tamen atque mor dinatum ac præterea inter-
mittentem habent anhelitum: sicuti in quibus aliquem ser-
uat ordinem debilior existit. Gal. in Aphor. Hippocratis,
P. i.

Comment. 2. sect. 42.

Εάν ὅλον ποτὲ πάθῃ τὸ πρῶτον ἐγκεφάλου, συμπάσχει ἀ-
 τὰ γὰρ ὄν' ἔστι καὶ τὰ πρὸ τῆς ὑψηλοτάτης αὐτῆς κοιλίας, βλά-
 πησται ἢ καὶ τὰς διασθηκὰς αὐτῆς ἐνεργίας· καὶ κίτται ἀεὶ ἀδη-
 πος μὲν καὶ ἀκίνητος ὁ οὕτως παθὼν, οὐδέτις εἰς τὴν αἰα-
 πτωτικὴν βλάπεται καὶ καλεῖται τὸ πάθος τὸ το καρὸς. ὡς πρὶν καὶ
 τὴν αἰαπτοῦ βλάπτον οὕτως ἰσχυρὰς ὡς μὲν πολλῆς βίας ἀ-
 ναπαῖν μόλις, ὁμοίως τοῖς ῥέγκουσιν ἐν ὑποκίβασιν, ἀποπλη-
 ξία πρῶτα γινέται, καὶ ἔπειτα καὶ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς
 ἀποπληξίας γίνονται ἢ καλοῦμεν ἄρως πληγία παύου πολλὰκις.
 Id est, Quod si aliquando sola anterior cerebri pars affi-
 ciunt, suprenum ipsius ventrem ei consentire necesse est, at-
 que cogitandi quoque actiones initiari. Et, qui ita affectus
 est, neque sensus, neque motionis munere fungitur: spirandi
 etiam facultas haudquaquam laeditur: vocaturque hic affe-
 ctus, caros, id est sopor. Si vero a deo vehementer spiratio-
 nem opprimat ut quis vel magno conatu vix spirare possit,
 eorum exemplo qui per gravem somnum stertere solent,
 apoplexia nominatur. Atque soluta apoplexiae creberrime
 succedere solet vocata paraplegia. Gal. De loc. affect.
 lib. 4. cap. 2. Quibus subiungit, Ἐπι δὲ τοῖς κάρους παυ-
 μῶσις ὑγία τυπίται πολλὰκις ἀκολουθεῖν εἰώθειν. γινέται ἢ κάρ-
 ος ἐπὶ τῆς ἄνω κίβασιν μὲν πάσχει, ὡς Ἰπποκράτης
 ἐδήλωσεν, καὶ ἔτις ὅξέσι νοσήμασιν, ὡς καὶ τὸ ἐξ ἀφ' οὗ αὐ-
 τὸς Ἰπποκράτης ἐν τῷ μίσθῳ δὲ πῶς ἀμφὸν ἔστι τὸ τὸ κάρου καὶ
 τῆς ἀποπληξίας, ἢ ἐπὶ ληψία, ἀποσπείρει μὲν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς
 τῆς τῆς σώματος, οὐ μὲν εἰς ἄρως πληγίαν περιβύσσει. ψυχρὸς
 μὲν οὐ καὶ παρὰ τὴν πᾶσι γὰρ γλιόρος χυμὸς ἔστιν αἴψος τῆς βίαν
 τῶν νοσημάτων· ἀλλ' ἐν μὲν τοῖς κάρουσι τε καὶ τῆς ἀπὸ τῆς
 ψυχρῆς, αἱ κοιλίαι μὲν μᾶλλον, ἢ τὸν δὲ αὐτὸ τὸ σῶμα τὸ ἐγκεφά-
 λου πάθει εἰώθειν, ἐν δὲ ταῖς ἀποπληξίαις μᾶλλον τὸ σῶμα καὶ

καὶ μὲν τοῖς κάρους τὰ πρῶτα μᾶλλον, ὃν δὲ τῆς ἀποπληξίας
 τε καὶ ὀπληξίας, ἀμφότερα· καὶ δὲ τὰς καταλήψεις τε καὶ κα-
 τὰς ὀνομαζομένης, τὰ ὀπίσσω πάρα μᾶλλον. ἴσταν δὲ αἰαπε-
 τραμμένου ζιτὸς ὅσοδ' ἢ μίση κοιλία θλιφθῆ, κάρους καταλαμ-
 βάνει τὸν αἰθρωπὸν αἰθρὸν τὸ σπᾶσαι τε καὶ διεχερῶς αἰαπεθῆ-
 ῶν τὸ μὲν ὀπληξίας, τὸ δὲ τῆς ἀποπληξίας ὄρεϊν ἰδίον, ὡς πέρ γε
 καὶ κάρου καὶ καταλήψιος, ἢ καὶ φύσει αἰαπεθῆ σὺ ζοῶν· ἀλλ'
 ὁ μὲν κλεισμένην γίνεταί τ' βλεφάρων, ἢ καταλήψιος ὃ αἰεω-
 γότων. *Id est, Sopor uerò finito, bona ualetudo magna ex
 parte subsequi consueuit. Fit autem sopor, Hippocrate au-
 thore, muscularis temporum affectis: praeterea in acutis quo-
 que morbis, ut idem Hippocrates scripsit. Inter soporem
 uerò et apoplexiam morbus comitialis medius est, con-
 uulsionem afferens uniuerso corpori, sed in paralyin non
 finitur. Horum igitur trium morborum frigidus ac crassus
 aut omnino viscidus humor causa est: uerum in sopore et
 morbo comitiali, uentres magis, cerebri corpus minus: in
 apoplexia uerò corpus magis affici solet. Et in caro quidem
 anterior pars magis, in apoplexia et morbo comitiali u-
 traque afficitur: in catalepsi uerò et catoche dicta, poste-
 riora cerebri potius afficiuntur. Quum autem osse quopiam
 terebra perforato medius uentriculus fuerit contusus, sopor
 hominem occupat: sed neque conuulsione, neque difficili fā-
 cta spiratione: haec apoplexiae, illa morbo comitiali pecu-
 liaris est: haud secus quàm catalepsi sopori que, seruata se-
 cundum naturam spiratio. Verum ut per soporem palpe-
 brae clauduntur, ita in catalepsi manent apertae. Gal. De
 loc. affect. lib. 4. cap. 2.*

Δι' ἀποπληξίας καὶ τῶν γίνονται τὸν ἔσπον, ὅτι πλὴν ἀρχῆς
 τὸ ζῶον ῥυέντος ἀσπρῶς αἵματος πολλοῦ. *Id est, Hoc pacto
 apoplexiae proneniunt, multo nimirum sanguine in prmi-*
 P. 5.

cipium animantis confertim incumbente. Gal. De air. rat. per sang. miss. cap. 5.

Αποπληξία γίνεται μὲν διὰ πλῆθος ὑγρῶν παχέων ἐμφορι-
πόντων τὰ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀγγεία, τὰ διὰ δίδοντα εἰς πᾶν τὸ
σῶμα πῶς αἰσθῆσαι καὶ πῶς κίνησαι. διὸ καὶ αἰσθητοὶ, καὶ αἰ-
σθητοὶ, καὶ αἰσθητοὶ γίνονται ἀπὸ πλῆθος. Id est, Apoplexia ex
crassorum humorum copia generatur, qui capitis uasa,
unde corpori sentiendi mouendique facultas aduenit, ob-
struunt. Quamobrem qui huic malo sumi obnoxij, sensu,
uocæ ἢ motu priuantur. Gal. Introd. seu Med. cap. 13.

Τῆς μὲν κοινῆς ἀρχῆς ὅβριδύρων παχέων, καὶ τῶν παί-
των ἢ καὶ τὸ σῶμα μέρων ἀπολεσάντων πῶς κίνησαι ἅμα καὶ
πῶς αἰσθῆσαι, ἀποπληξία τὸ πάθος καλεῖται, μὲν τὸ καὶ τῆς ἡ-
γμονικῆς ἐνεργείας βεβλάφθηται. εἰ δὲ κατὰ τὰ πρῶτον μέρος ἢ
ἐμφορίαις γίνηται, ἡμipληξία καὶ ἀσθενείας ἐννοεῖται.
Id est, Quando commune neruorum principium affe-
ctum est, eoque omnes corporis particulae motum simul ἢ
sensum amiserunt, apoplexia morbus nuncupatur, acci-
ditque principalibus animi functionibus oblatio. Sin au-
tem in altera capitis parte obstructio fuerit oborta, hemi-
plexia ἢ paralysis nominatur. Aeg. lib. 3. c. 18.

Αποπληξίας ἢ ἀσθενείας ἢ πάρεσιν, ἢ καὶ ἀσθενείας καλε-
ῖται, Id est, Ab apoplexia quid differat paresis, quæ ἢ
paralysis dicitur, Vide apud Trall. lib. 10. cap. 2.

CELS. Resolutio neruorum, frequens ubique morbus
est: sed interdum tota corpora, interdum partes infestat: ue-
teres authores illud ἀποπληξία, hoc ἀσθενείαν nominaue-
runt. Nunc utrumque ἀσθενείαν appellari uideo. Solent
autem qui per omnia membra uehementer resoluti sunt,
cleriter rapi. Cels. lib. 3. cap. 27. Vide plura ibidem.

tum se primum offert ἀπόστημα id est abscessus. Huius duplex item genus est: unum, quum phlegmone in pus uersa, pus ipsum tanquam in sinu aliquo est collectum: alterum, quum nulla præcedente phlegmone humor aliquis statim ab initio, isque aliâ specie alius, cæterum omnino acris, in parte aliqua colligitur. Porro excoriât hic circumposita corpora, spatium uel elicit sibi moliens uel inter duas tunicas, uel sub ærtis membranis. Excoriât autem omnino ipsa copia distendens: interim uerò acrimoniam quandam putredinosam tempore contrahens. Sanè inueniuntur in huiusmodi abscessibus, quum scalpello sunt diuisi, proprietates quædam non pauca: nec humorum modò, sed etiam solidorum quorundam corporum. Siquidem unguium, pilorum, ossium, testarum et lapidum, et porifragmentorum similia inueniuntur in his corpora quædam sunt. Ac humorum ipsorum alius uel uti lutum, uel cœnum, uel olei quidam limus, uel uini fax, alius adeo grauiter olens ut omnes auerferantur. Verum hæc rarius incidunt: frequentissima uerò huius morbi sunt tria genera, quorum singula propriam appellationem Græcè sunt sortita. Ea sunt, Atheroma, Steatoma et Meliceris, à similitudine contentarum in tumoribus substantiarum dicta. Est enim aliud eorum ueluti sebum, aliud ueluti mel, aliud pulticulæ quam atheram uocant simile. Gal. Meth. medendi lib. 4. cap. 12.

Απόστημα, ἐστὶ φθῶρ ἐν μεταβολῇ σαρκῶν, ἢ τοῖς σαρκοῦσιν, τῆς μωλῆς, φλεβῶν, ἀρτηριῶν. Id est, Abscessus est carniuum seu partium carnosarum (nempe musculorum, uenarum, arteriarum) corruptio, mutatioque. A Eg. lib. 4. cap. 18.

Οἷσι ἐν τῇσι κοιλίαισι τῶ ἀνθρώπου κατ' ἕξιν τῶ σώματος, ἢ τὰ κατωῦ ἀπὸ τοῦ διαφραγματος πύου ἀποστασεις γίνονται, καὶ μὴ ἀράζονται, ἔμπροσθεν αἰδὲ καλεῖονται. καὶ δὲ τὸ πύον διεξίη

κάτω, ὑποσημασία κακλήσονται. Id est, Quibus hominibus in cuius locis è regione pectoris aut inferius sub transverso septo purus abscessus fit, si per os id exeat, empyoi [hoc est purulenti vocantur: si per alium pus deiciatur, apostematia. Græco vocabulo] dicitur. Arct. lib. 1. περιχρον. παθ. απ. ρ.

Κατ' ἀποτέλεσμα μέγα νόσημα.

Μέγα καὶ φαντασίαν νόσημα ἔστιν ὡς τὸ ἐν ἀρκούδεσι βροχίσι τραῦμα πολὺ ἔχει τόπον τὸ δὲ κατ' ἀποτέλεσμα μέγα νόσημα, ὡς τὸ κατ' ἰθύνον ἢ μωδὸς τύγμα, πρὸς τὴν ὄψιν μικρὸν φαινόμενον, δυνάμει δὲ μέγα. Id est, Morbus specie magnus est, ut nihilis quod carnosus in partibus magni spatii morbi: magnus vero effectu, uel re ipsa, ut punctura in neruo, aut musculo. ea enim aspectu exigua est, sed magna, ut. Gal. in Def. med.

Ἀσθενεῖα μείλα.

Περὶ ἀσθενεῖων μορίων. Οἱ δὲ τὸ πάθος ἔχοντες ἔχουσιν ἄσθενεσι πρὸς ἀρροδίαια, καὶ ἄθυμοι δὲ τὸ γίνονται. αἷμα δὲ τούτων, ἢ τῶν μορίων ἀσθενεῖαι, ἢ ἀσπέρματος ἐνδία. Id est, De partibus inefficacibus. Qui hoc uitio laborant, non viuunt in uenere, eo que animam perdunt. Causa horum est partium resolutio, uel seminis inopia. AEGIN. lib. 3. απ. ρ. quod inscribitur περὶ ἀσθενεῖων μορίων, id est, De partibus inefficacibus.

Ἄπυσοι πλθυεῖπιδες.

Ἄλλαι δὲ αὐτῶν βήχες γίνονται μὲν ὑγρὰν ἀφαιεζομένων αὐτοῖς ἀκριβέως αἰματώδων ἀλλ' οὐκ ἀκρίβεται τὰ ταῦτα δὲ διὰ τὴν αἷμα, ἢ τῶν γλίχρα τ' ἐστὶ καὶ παχέα, καὶ δυσκαλυπτός ἐμπιπλάσθαι τοῖς κατὰ τὴν πλθυμοῖα βροχίσι. ὁ αὖτε ἐπὶ τῶν ἀπύσων ὀνομαζομένων γίνονται πλθυεῖπιδων. Id est, Aliæ tusses fiunt ubi illis inhaerescunt humores qui euacuationem requirunt.

P. iij.

qui quidem non exærnuuntur tamen, duabus de causis: uel quodã lentis sint et crassi, et firmiter pulmonis cartilaginosis infixi fibris, quas βρογχίαις appellant Græci. quod in lateris doloribus accidit, quos ἀπύουσι hoc est in quibus nihil expuitur (uocant) Gal. in lib. i. Hipp. De morb. uulg. Com. i. sect. 12.

Αεξδος.

Αεξδος τα εσχάτως κ' ὅλ' μάχ' ἐν τῇ γαστρὶ γινώσκου ὅτι τ' ἀεξ-
φόρων ταῖς διωάμασι σιπύον. Id est, Αεξδος est turbatio
quædam et ueluti pugna in uentre, quæ ex discrepanti-
bus facultate abarijs oritur. Gal. in lib. Hipp. de uict. rat.
in morb. acut. Comment. 4. sect. 74.

Αραιός.

Τὸ ἰδιὸν κρείως ἀραιόν, ἐστὶ τὸ μεγάλους ἀελαμειοὺς ὀδύον
πόροις, ὡς αἶθρ' γὰρ καὶ πυκνόν, τὸ μικροῖς. τὸ δὲ ὅτι μεταφορᾶς, ἢ
καταχρηστικῶς, ἢ ὅπως αὐτὸ δέλοις ὀνομαζέται, καὶ κτ' τὸ κεχρμέ-
νου τι καὶ πεπλημύρου λέγει. κτ' τὸ πορῶν ἐστὶν ὅτι τὸ μὲν αἰ-
εα καὶ τὸ πῦρ, ἀραιά τὸ δὲ ὕδωρ καὶ τὴν γῆν, πυκνά λέγουσιν,
ἐπ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ταῖς εἰρημνίαις πρὸς ἀεξίαις ἐπιφέροντες,
ὡς αἰετὰ τε καὶ ὀμυρομερῆ πῦρ φύσιν ἔχει ἀεζοντα καὶ μηδὲν
ἀελαμειοὺς ὀδύον. Id est, Rarum proprie accipimus
quod πόροις [meatus ita Græci uocant] magnos per totum
obtinere: sicuti è diverso densum, quod eosdem paruos. Ac
per metaphoram, siue abusum, siue quocumque alio gene-
re appellasse libet, de laxo coæctō que hæc ipsa uocabula
dici audias. Hac enim ratione et aerē et ignē aliquan-
do raros dicimus, aquam et terram densas, scilicet ad ele-
menta ipsa translatis appellationibus: quæ tamen et u-
nita sunt, et ex simularibus natura partibus constant, nec
illos eiusmodi meatus obtinent. Gal. De san. tuenda, lib. 2.
cap. 5.

Δεαχραιοειδής σφυρμός.

Δεαχραιοειδής [σφυρμός] ἔστιν ὁ μικρός, ὑπὸ βραχέως αὐ-
ραῖς σαλβουιδίης κινουμένος. Id est, Araneæ uerò speciem
referens fulsus, est parvus, et qui breuissimè pulsi mo-
uetur. Gal. in Def. med.

Αργεμον.

Αργεμον ἔστιν ἕλκος καὶ μὲν τὸ μέλαινα λευκὴ φαγοιδίη,
καὶ δὲ τὸ λευκὸν ὑσφύθρος. Id est, Argemon est ulceratio,
quæ in nigro alba, in albo subrubra apparet. Gal. in
Def. med.

Αργεμον ἔστιν ὅταν καὶ τὸν τῆς ἱριδος κύκλον, καὶ τὸ λευ-
κόν, ὅποτε δὲ τὸ μέλαινα, ἕλκος γίνεται σφοδρῶς καὶ ὑπὸ λευ-
κόν. Id est, Argemon in iridis circulo, uel in albo, inter-
dum etiam nigro, ulcus rotundum et subalbium oritur.
Gal. Introd. seu Medicor. cap. 15.

Αργεμον [ἕλκος] τὸ ἔστι τῆς ἱριδος κύκλου γινόμενον, ὅταν
λαμβάνον πῦρ καὶ πύριξ, ὡς τε καὶ μὲν τὸ ἕξω τῆς ἱριδος, ἐνεργῶ-
δες φαίνεται, καὶ δὲ τὸ ἐνδον, λευκόν. Id est, Argemō ulcus in
pupillæ circulo nascens, ambientia comprehendit: ut etiam
in exteriori pupillæ parte rubicundum, in interiori candi-
dum appareat. Aegm. lib. 3. cap. 22.

Αργεμον δὲ φαμὸν τὸ ἔστι τῆς ἱριδος κύκλου γινόμενον
ὅταν λαμβάνον πῦρ καὶ πύριξ, ὡς τε καὶ μὲν τὸ ἕξω τῆς ἱριδος,
ἐνεργῶδες φαίνεται, καὶ δὲ τὸ ἐνδον, λευκόν. Id est, Αργεμον
autem uocamus, quod in iridis circulo, aliquid etiā eius
quod circum circa ambit comprehendens, nascitur, sic ut in
exteriori iridis parte, rubicundum in interna uerò album
appareat. Actuar. lib. 2. περὶ ἰσχυρ. παθῶν, cap. 7.

Αρδρον, καὶ ἀρδρῆς, καὶ ἀρδρῆτικός. Scribitur
etiam ἀρδρῆτης.

Αρδρον ἔστιν ὅταν καὶ φύσιν κινουμένων ἀμβολῆ. Id est,

Articulus est ossium commissura, quæ motum à natura nata sunt. Gal. in Def. med.

Ἰπποκράτης ἑτέρου ἢ τῶν συνθετομένων ὁσῶν τὸ πέρας ἀρθροῦ ὀνομάζει πολλάκις· οὐ μὲν ὀποπρόν γε ἔπυχει, ἀλλὰ τὸ περιφερές τε ἢ τῆ κοιλότητι τῶ πλησιάζοντες ἐμβέβηκός. *Id est, Ab Hippocrate alterius ex coherentibus ossibus extrema pars, articulus frequenter nuncupatur: scilicet quæ orbiculata est, ac in proximum cavum inseritur. Gal. De Oss.*

Ἀρθρίτις νοσῶσος ὅταν ἔχη, λαμβάνει ὃ καὶ ὀξείη· καὶ ἐς ἄλλο τι ἄλλο ἢ τῷ σπῆματι, λαμβάνει ὃ καὶ ὀξείη· καὶ ἐς ἄλλο τι ἄλλο ἢ τῷ ἀρθρῶσι ὀξυτέρα τε καὶ μαλακώτεραι καταστρέφουσιν αἱ ὀδύαι. *Id est, Articularis morbus quum tenuerit, corripit calor et dolor corporis articulos: corripit autem acutus, et in alium at que alium articulum dolores incumbunt, tum acutiores, tum molliores. Hipp. De affect.*

— Ἐνός μὲν αἰ πάντων ἢ τῶν ἀρθρῶν πόνος ἢ ἀρθρίτις· ἀλλὰ πᾶσιν ἄνθρωποις ἄλλο καλεῖται, ἰσχιάδα ὃ ἰσχίον, ἄραχλιω ὃ χιρῶν. *Id est, Communis omnium articulorum dolor est arthritus, sed pedum dolorem, podagram vocamus, coxendicum, ischiada, manuum uero, chiragram. Aret. lib. 2. de lib. παθ. αρ. 12.*

Ἀρθρίτις ἔστιν φλεγμονὴ συνισταμένη πᾶσι τοῖς ἀρθροῖς ἐμμορῶς, πόνος ἰσχυρὸν ἐπιφέρει οὖσα παρόντων ἰδίων. *Id est, Arthritis est stabilis in articulis inflammatio, quæ dolorem validum affert nervis ipsis male affectis. Gal. in Def. med. Legitur autem in vulg. edit. ἀρθρίτις.*

Ἐκ τῶν ἡμῶν τῆς ἀρθρίτιδος ἢ τῆ ἰσχιάς ἔστι καὶ ποδάγρα· ὅσοι γὰρ ἂν ἀπασί τοῖς ἀρθροῖς ἢ ἀρθρίτις ἔστιν, τῶν ἐφ' ἑνός μὲν τῶ κατ' ἰσχίον, ἰσχιάδα καλεῖται, ὅτι ποδάς ὃ ποδάγραν· ἀρχεται μὲν οὖν ὡς τὰ πολλὰ καὶ ἢ τῆς ποδάγρας ἡμέρας ὁξείης ἀρθροῦ, περιέρχεται δὲ ὅτι πᾶσι τοῖς χροῖσιν.

κατὸν δὲ τῶν πλεονεξία χυμοῦ, καὶ ταλαμεία
 γούσα ἢ πάρουσαι διαρθρωσίν ἢς πληρωθεῖσιν εἰς πάντα συμ-
 βάνει τινεσδαι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδύρω δὲ σιμοῖσι, καὶ τῶν
 τῶν γινεσδαι πῶ οὐδὲν. εἴσπε μὲν οὐδὲ κατὰ σκήπτρον χυ-
 μὸς αἱματικός ἐστίν, οἷς τὸ πᾶν δὲ φλεγματοῦδης, ἢ μικτὸς οὐ
 φλεγματοῦδης τε καὶ χολώδης, ἢ καὶ σὺ αὐτῶν αἱματος. ἀ-
 κριβέστερον δὲ πρὸς ἐρμυθίων, ἢ φλεγματοῦδης χυμὸν, ἀλλὰ τὸν
 ἰδίως ὀνομαζόμενον ὡμὸν ὀφθαλμῶν ὡς τὸ πᾶν φαίη καὶ τὰς
 ἀρθρίδας. ἐστὶ δὲ παρὰ οὗτος ὁμοίως τῶν πῶ τῶν παρὰ χυμῶν. χρο-
 ζῶν δὲ ἐν τοῖς ἀρθροῖς, οὐ μόνον παρὰ πῶ, ἀλλὰ καὶ γλιγρότε-
 ρος γινεῖ. ἢ τῶν οὐδὲ ὀνομαζόμενον πῶρον ἢ ἡμέσις ἐκ τούτων
 καὶ πεδῶν (ἡμῶν), μικτὸν ἐλπίσις εἰς πῶ ἀρχαῖαν κατὰ σκῆπτρον
 ἀκριβέως ἐπανελθὼν δυνάσδαι τὸ ἀρθρον. *Id est, Ex genere ar-
 thritidis est tū ischias, tum podagra. Quod eum in omni-
 bus articulis arthritis est, hoc in uno iuxta coxæ dicem qui-
 dem, ischias ad hoc est coxendicum morbum* appellatur,
iuxta pedem autem, podagram. Incipit igitur plerumque
*podagræ generatio ex uno articulo, et progreditur in om-
 nes temporis diuturnitate accedente. Communem habent*
hi tres affectus humoris redundantiam, quæ affectam
occupat coarticulationem, quæ expleta in omnem partem
circumsitæ nervosæ particulae tenduntur, et ex his dolor
*oritur. Aliquando quidem igitur irruens humor sangui-
 nens est, ut plurimum uerò pituitosus, aut ex pituitoso et bi-
 lioso mixtus, aut etiam sanguine cum ipsis permixto. Quod*
*si quis exactius interpretari rem uelit, non pituitosum hu-
 morem, sed qui proprie crudus appellatur, ut plurimum*
*circa arthritidas prædominari dixerit. Est autem hic cras-
 sus ad similitudinem puris crassioris: ubi uerò in ipsis ar-
 ticulis diutius moram traxerit, non solum crassior, sed et*
uisosior redditur. Qui igitur tophi seu calli appellantur,

horum generatio ex his est, et postquam fuerint producti, ne speraveris ad pristinam constitutionem exactè redire articulum posse. Gal. De comp. phar. secundum locos. lib. 10. cap. 2.

Τίνας ἔν εἶρηκεν ἀρθρίτιδας ἐν τοῖς ἀγχοῖς γίνεσθαι ζητή-
ται. εἰ γὰρ ἀμέτροι θυμῶντες διαπαντός αἱ οἷα ἀρθρῶν πλε-
υροῦνται, διεκρινάσθαι μὲν πῶς καὶ ξηρότητα ποιήσουσιν, ἴσως
οἱ αἱ ποτε καὶ ἀλγῆμα πλεῖον μὲντοι καλουμένῳ ἀρθρίτι οὐκ
αἰ ἐργάζονται πᾶσι εἰ πᾶσι ἀρθρῶν ἀλγῆμα καλεῖν τὸ τοιοῦ-
τον πᾶς ἐθέλοι. καίτοι αὐτὸς ἐν τῷ δευτέρῳ οἷον ὅτι δὴ μῶν φησὶ,
Ἐν αἰνῶ ἐν λιμῶ ὀσπριοφάγοιτες, σκιδέον ἀκρατεῖς ἐθῆμοντι.
ἄπαρ καὶ ὀροσφαγέαιτες, γουαλγέες. ἐκ ἀρθρίτικοις, ἀλλὰ γο-
τυαλγῆς ὠνόμασεν αὐτοῖς. ἴσως οἱ ἀνὴς λέγουσιν τὸν ἐνός ἀρ-
θρου πόσιος, ἀλλὰ τὸν πολλῶν, ἀρθρίτην ὀνομάζειν αὐτοῖς, καὶ καὶ τὸ-
π μὲν δὲ πᾶσι τοῖς γουαλγῆς ἀρθρίτικοις προσεσαζομένησθαι.
Id est, Quasi dicitur articuloꝝ passiones in siccitatibus di-
xerit fieri, dignū est inquisitione Si enim immodicè facta
consumpserint articuloꝝ humiditatem, difficilem sanè
quendam motum ob siccitatem efficiens, fortè verò est do-
lorem nonnunquam: eam verò passionem quam arthritin
vocant, haudquaquam efficiens: nisi quispiam omnem ar-
ticuloꝝ dolorem ita velit nominare. Atqui ipse in libro
secundo Epidemiorum ita inquit. In AEno sanus tempore
qui leguminibus vescabantur, infirma habebant crura:
qui orobos comedebant, genuū dolores patiebantur. Nā ar-
thriticos, sed genua dolentes ipsos appellavit. Quispiam
verò fortasse respondeat non unius articuli doloꝝ rem, sed
multoꝝ simul, arthritin nominari, et idcirco genua do-
lentes, nondum arthriticos appellari. Gal. in Aphor.
Hipp. Comment. 3. sect. 16.

Αρθρίτις ἰδε ἀπὸ ἀἰγνέτιον ἰν πο δά' ρα.

Αρθρωδία *vide in διαρθρωσις apud Galenum.*

Αρρωγή.

Αρρωγή δέσιν ὁστὸν ἀκνήθουτων κατὰ φύσιν συμβολή. *Id est, Coagmentatio est commissura ossium quæ natura non movetur. Gal. in Def. med.*

Αρρωτία *vide apud Galenum in συνάρθρωσις.*

Αρρώσημα.

Αρρώσημα δέσιν νόσημα ἐκτεθειμένον μάλ' ἀδυνείας πρὸς ἄλλο. *Item, Αρρώσημα δέσιν νόσημα ἀδυνείας ἐλαττωτικὸν δύνανται. Id est, Infirmitas dicitur morbus qui inueteravit, habet que multam imbecillitatem coniunctam. Item, Est exiguus morbus, de viribus aliquid detrahens. Gal. in Def. med.*

Αρρώσια *ἢ ἀρρωσιώτες vide apud Galenum in νόσος.*

Αρτηριακὸν πάθος *vide apud Aeginetam in καρδιά.*

Αρχὴ νοσήματος.

Αρχὴ τῷ παντὸς νοσήματος ἐκείνοι τὸν καιρὸν λέγουσιν λέγουσιν λέγουσιν ἢ πρὸς τὴν βίαν τῷ νοσήματος ἢ δυνάμει τῷ ἀνθρώπου ἀρχὴ τῆς κατακλίσεως γέρονε. *Id est, Principium totius morbi illius tempus dicimus quando per morbi violentiam vires hominis uictæ principium decubitus factæ sunt. Aetius libro 5. capite 15.*

Τὸ τῆς ἀρχῆς ὄνομα δηλοῖ μὲν καὶ τὴν ἀρχὴν ἐσβολῆς τῷ νοσήματος, ὃ δὲν οὐπω πλάτος ἔχουσι. δηλοῖ δὲ καὶ εἰς πνεύματα ὁμοιομερήνη, ὃ πολλὸν τῷ πρὸς τὸν ἀνθρώπου καιρὸν τῷ νοσήματος, ἐφ' ᾧ καὶ δευτέρων ἀειθμοδισίαν τῆς ἀναστάσεως, καὶ τρίτον τὸν τῆς ἀκμῆς, καὶ τέταρτον τὸν τῆς ἀφασίας. *Id est, Principij nomen significat primariam morbi accessionem, quæ nondum ullam obtineat latitudinem: ἢ item eam quæ ad aliquod tempus, non tamen multum,*

Et ipsi anhelant. Orthopnoea uero appellatur quoniam erecto duntaxat corpore facile spiritum ducunt. decumbentes enim strangulantur. Propter extensionem igitur quae in spirando adhibetur, affectui nomen Orthopnoeae aliud est re-
cta spiratio inditum est. Aret. lib. 1. περὶ χρο. πα. 7. cap. 11.

Ἡ ἀλλὰ οὐ σὼν δύσπνοιάν, ἀσθμα πρὸς σαζερβίειν Ἰπποκράτης εἰώθει ἐκείτω μόνω ἐν ἡ συμβαίνει πυκνὸν αἶμα πλεῖον (καλοῦσι γὰρ οὕτω καὶ τοῖσι ἀσθματικοῖσι τὸ ἀσθματικὸν ἐν δρόμοις τε καὶ γυμνασίοις σιωπῶσι γιγνώσκον.) οἱ δὲ μὴ Ἰπποκράτης καὶ παρὰ τὸν γρηγόριον, ἐνιοὶ μὲν ἀπλῶς ἀσθμα πρὸς σαζερβίωσιν, ἐνιοὶ δὲ καὶ ὀρθοπνοίαν, ἕταν αὖθις πυρρετὸν δὲ παρὰ τὸν δύσπνοιασιν οἱ καμνοίτες. Id est, Quum multae sint spirandi difficultates, solam illam Hippocrates Asthma consuevit nominare in qua contingit ualde crebrum anhelitum fieri: (appellatur quae ita nunc quoque homines illam quae fit in cursibus et uehementioribus exercitiis respirationem) Hippocrate autem posteriores, et passionem aliquam peccatis diuturnam nonnulli simpliciter Asthma nominant, nonnulli Orthopnoeam, quando absque febre aegroti iugiter habent anhelinum difficilem. Gal. Com. 6. in Aphor. Hipp.

Ἀσθμα βεῖ παρὰ τὸν ἐπιζῆν ἰσχυρὸν αἶμα πλεῖον καὶ δύσπνοιασιν ἐπιφέρει, μὲν τὸ καὶ ἐνιοὶς αἰσθματικὸν καὶ ἐκασίτωσιν. Id est, Asthma est affectio quae in respiratione magnum conatum ac spirandi difficultatem inducit, ac nonnullos sedere et resurgere compellit. Gal. in Def med.

CELS. Est etiam circa fauces malum quod apud Graecos aliud atque aliud nomen habet, prout se intendit. Omne in difficultate spirandi consistit: sed haec dummodica est, neque ex toto strangulat, δύσπνοια appellatur: quum uehementior est, ut spirare aeger sine sensu et anhe-

lacione non possit, ἀσθμα: quum accessit id quoque ne nisi recta ceruice spiritus trahatur, ὀρθοπνοια. Ex quibus id quod primum est, potest diutius trahi: duo insequentia, acuta esse consueverunt. Cels. lib. 4. cap. 4.

Τοις αἰθῦ τῷ πυρήθειν αἰσπνεόντας πυκνόν, ὅποιοι οἱ δραμόντες αἰκίως, ἀπὸ τῷ συμπίωματος ὀνομαζέιν ἔχει ὡς ἰα-
 ραίς αἰσπνοιαίς. Τοις δὲ αὐτοῖς τούτοις αἰφ' ἑτέρω συμπίωμα-
 τος, ὀρθοπνοιαίς κελοῦσιν, ἐπειδὴ δὲ παντὶς ἀσθμαζόντι τῷ
 τῷ θώσεκος σῶμα πᾶν ἔρδον ἐχῆν, φέω τ' πηλίαι· ἢ τὴν
 χερσωμῆτι ὄν ὡς αἰω μέρεσιν οἱ δὲ θώσεζ δὴ κλίεται, πα-
 ρεσθῶ αἰσπνοιαίς ἐ αὐτοῖς ὀρθοπέρεσιν, ὅπως μὴ πηλίαι κομψο-
 μενοί. τὸ εἰς πνεύμον αὐτοῖς ἐλατῶν ὄσιν ἢ χ' τὴν χεῖρα
 τῆς αἰσπνοιαίς, καὶ τοὶ δὴ σελλοῦδου τῷ θώσεκος δὴ πλείεσιν ὡ
 καὶ δὴ λον ὄπὸς αὐτῶ στροχέλια ἕνα γίνεσθαι ὡς φέω, ἢ
 ἀσπρῶς καὶ οἱ πᾶροντες αὐτοῖς αἰσπνοιαί. Id est, Qui circa
 febre[m] densè respirant, qualiter faciunt qui uelociter ci-
 currerunt, ab accessione hac medicis [Græcis] Asthmatici,
 [Latinis] Anhelosi appellatur. Eosdem etiam ab alia ac-
 cessione Orthopnoicos uocant, propterea quòd thoracis cor-
 pus penitus rectum habere coguntur, ob timorem suffocationis.
 Quum estratum circa supernas partes, ad quas tho-
 rax reclinatur, sibi ipsis erectius faciunt, ne dormientes strā-
 gulentur. Minus est enim quod inspirant quàm pro usu re-
 spirationis, quamuis thorax plurimum ipsis dilatetur. Ex
 quo manifestum sit intrinsecus ipsis coarctationem locorum
 factam esse præter naturam, quam etiam ægri ipsi non ob-
 scuro sensu perceptant. Gal. De compos. phar. sec. loc. lib.
 7. Eius autem uerba extant et apud Aetiū, qui αἰσπνεόν-
 τας πυκνόν habet, rectius quàm αἰσπνεόντας, πυκνοῖς, ut in
 unlg. Gal. edit. legitur. Apud eundem ὁξέως pro αἰκίως,
 quod perinde est. Et post ἀπὸ τῷ συμπίωματος priore loco,

Scriptum est, λέγει δὴ τὸ ἀσθμαίνειν. Ἰατρικὰ μνησθέντες προπα-
ρσις.

Τοὺς αἰθὺ δ' πυρέξιν ἀσπνέοντες πυκνὸν, οἷοι δραμμοίτις
αἰκίας, ἀπὸ τοῦ συμπύωματος οἰσμάουσι ἀσθματικοί, αὐτοὶ
δὲ τοῦτο, ἀπὸ τοῦ πρῶτου τοῦ δώδεκα ἀπαν ὀρθοῦ φυλάττειν,
φύλαξ τὸ πινυλαίαι, ὀρθοῦ τοῦ οἴκου καλοῦσι. γίνεται δὲ τὸ πάθος
παχέων τε καὶ γλυκῶν γλυκῶν ἐμπλασθέντων εἰς βροχοίς τοῦ
πυλμονος. ἢ δὲ δύσπνοια, κοινή ἐστὶ συμπύωμα καὶ τοῦτο καὶ
ἐπέροις πλείοσιν ἐπακολουθοῦσά πάθισιν. Id est, Qui febris
expertes crebro veluti à citatiore cur su respirant, ab acci-
denti quod superuenit, nostris suspiriosi, Græcis ἀσθμα-
τικοὶ appellantur: idēmgue, quod strangulari metuentes,
subrecto pectore toto, respirationi incumbant, Orthopnoici
dicuntur. Creatur hoc mali dum fistulose pulmonum cauer-
næ crassis glutinosiisque humoribus fuerint infarctæ. Spi-
randi autem difficultas communiter et his et alijs complu-
ribus affectibus superuenit. AEG. lib. 3. cap. 29.

Ἀσκαρίδες.

Καὶ αἱ ἀσκαρίδες, εἶδος εἰσὶν ἐλμίνθων σκώληξιν ὡς ἀ-
πλήσοι, σπυρισάμμαι ὡς τὰ ἔξω τὸ ἀπυθυσμένον καὶ τὰ
ἡσῶτα τὸ σπυρικτῆρος, ἀπφέρουσαι τὸ τῶν τοῦτων κησμιὸν
ἰσχυρόν. Id est, Ascari des etiam specie lumbricorum conti-
nentur, uermibus similes, quæ in extremo longanone et
am fistulæ initio reperiuntur, uehementem locorum ho-
rum pruritum excitantes. AEG. lib. 4. cap. 58.

Ἐστὸ οὖν ὅτι οἱ ἀπὸ τῶν ὑγρῶν ἕως ἡνίκα συσταπί-
σης ὑπὸ μετείας τῆς θερμῆς μῆαί τε καὶ σκώληκες καὶ πολ-
λά γὰρ οἷοι φαίνεται ζωογονοῦντα, οὕτω καὶ ὅτι γα-
στρος καὶ τῶν ὑπέρων ἴοι· καὶ τὰς μὲν ὡς τῶν ἀπυθυσμένον
ζωογονοῦσας καὶ μὴδέποτε ὅτι τὰ αἰὶ χωροῦσας, μικρὰς ἐσὶ καὶ
ἀετίας, αἰετὶ ἐρεθίζούσας καὶ τὸν γαλιζούσας τὸν κάμνοτα.

Q. i.

ἀσκαρίδες εἰ αὐταῖς τοῦ αἵματος. αἱ δὲ λοιπαὶ αἱ ἕλμινθες ἐπι-
 τω φασὶ ἀπὸ τοῦ οὐόματι, ὅχ' ἔνα καὶ τ' αὐτὸ ἐπινοήσονται, διὰ
 ἡπιεῖα πικρὰ καὶ ἄσπερα διερχομένη, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦ σώματος ἄσπερα
 ῥοῦ τῶν αἰσθησῶν. Idest, Itaque ut in vis quæ feris ap-
 parent, quum à mediocri calore humor quispiam compu-
 truit. musca, vermes, atque id genus insectuum plurimum
 generari credimus, ita et in aluo in intestinis fieri animo
 concipe. Ac lumbrici qui in recto intestino gignuntur et
 nunquam sursum progrediuntur, parvi ac tænes, qui que
 ægrum stimulent et titillare referuntur. His Græci ἄ-
 σκαρίδες nomen indiderunt. Reliquos, quos cœmuni nomi-
 ne ipsi ἕλμινθες (nos, ut iam dixi, tænes et lumbricos voca-
 mus) non unum ac eundem tenent locum, sed in intestina al-
 iumque obambulant, et per os nunquam ascendentes reijciuntur.

Ἀσκιτικὸς ὕδρωρ.

Εἶνε μείζωνος τῆς ψυχρῆς ἐκροῆς ἡ ἀρχὴ ὁ ὕδρωρ ἀσκι-
 τικὸς, ὃν ἀσκιτικῶν ἐπιμαζοῦσι, ὅτι κατὰ τὸν ἐν ἀσκιτικῶν
 τῶν ἀσκιτικῶν κατακλίσειται τὸ ὑγρὸν ἑλαττοῦ δὲ ὀπι-
 παρίας. ὡδὲ τὸ οὐδὲ μεταβάλλειν ἢ ὑγρῆς εἰς ἀέρα αὐτοῦ
 διαταχῶς ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς. Idest, Videtur à maiori
 frigiditate generari aquosus hydrops, quem ασκιτικὸν vo-
 cant, quoniam in peritonæo id est membrana ab domi-
 nis interiore humor veluti in utre quodam continetur:
 à minore autem tympanias. Neque enim humida substan-
 tia in flatuosum aerem sine calore aliquo potest transmu-
 tari. Gal. in Aphor. Hipp. Com. 4.

Τὸν ἀσκιτικὸν ὕδρωρ ἰδίᾳ γινώσκουσιν καὶ οἱ ἕλμινθες ἰσχυρῶς
 ἀσκιτικῶν τῶν ἀσκιτικῶν ἐπιμαζοῦσι τὸ ἀσκιτικῶν ὕ-
 γρῶν. Idest, Ascites hydrops inde interno ca debet quod
 fluctuationes excitentur ex humore, qui velut in utre

quodam contentus circumvoluatur. Trall. lib. 8. cap. 2.

Ασκήτος ὑδρὸς uel ὑδρωΐ uide apud Trallianum et
Aegnetam, et Celsum in ὑδρὸς uel ὑδρωΐ.

Ἀστὴρ ἀττικὸς.

Ἀστὴρ ἀττικὸς (οἱ δὲ βουβωνίων ὀνομάζουσιν ὅτι μὴ μόνον ὀπι-
πλαπτόμερον, ἀλλὰ ἀπειλαπτόμερον ἰσάδαι πεπίστει) βουβωνίας)
ἔχει μὲν π καὶ ὀξεφορητικόν, ὥστε καὶ μικτῆς ἔστι δυνάμειως,
ὡς ἀπὸ καὶ τὸ ῥόδιον, ἀλλ' οὐ εὐφραίνει τὸ π. Id est, Aster Atti-
cus (alij Bubonium uocant, non ob id tantum quod illitum,
sed etiam quod suspirans bubones sanare credunt) habet
quiddam etiam digerens, habet uero non minimè et re-
frigerans quiddam ac reprimens | ut mixta sit potentia,
uti rosa: uerum is non astringit. Gal. De sim. med. fac.

Ὁ δὲ ἀττικὸς ἀστὴρ, παλαιὸν καὶ βουβωνίων δι' αὐτὸ τὸ π κα-
λοῦσιν, οὐ μόνον καταπλαπτόμερον, ἀλλὰ καὶ ἀπειλαπτόμερον,
βουβωνίας ὠφελεῖν πεπίστειται. Id est, Aster Atticus, herba
quam et Bubonium | quasi dicas inguinariam | ea ipsa de
causa uocant, non solum illius, sed etiam contra actus bubo-
nibus auxiliari creditur. Aeg. lib. 4. cap. 22.

Ἀτακτὸς σφυγμὸς.

Ἀτακτὸς σφυγμὸς ὄσιν ὁ ποτὲ μὲν πυκνότερος γινόμενος καὶ ἄ-
τακτος πληγῆς, ποτὲ δὲ ἀραιότερος. Id est, Inordinatus pulsus
est qui quibusdam ictibus modò crebrior, modò rarior est.
Gal. in Def. med.

Ἀτροφία.

Ἀτροφία [ὀφθαλμοῦ] ὄσιν μικρότης ὀλου τῷ ὀφθαλμοῦ, καὶ
τῆς κόρης μετ' ἀμαυρώσεως. Id est, Atrophia oculi est to-
tius oculi et pupillae paruitas cum offuscatione. Gal. in
Def. med.

Ἀτροφία δὲ περιχῶν ὄσιν ἡ ἀπὸ ἀλλοιωσῶν ἰσχυρότης μὲν τῶν μη-
κίων σωματικῶν. Id est, Alimentii uacuitas in capillis est

Q.ij.

quum nimium graciles sunt, nec amplius crescunt. Gal. in Def. med.

Ἄσθια ἰφθαλμὸς vide apud AEGINETAM ἔσθια in φθίσις.

CELSVS. Atque huius quoque tabis plures species sunt. Vna est qua corpus non alitur, ἔσθια naturaliter semper aliquibus decedentibus, nullis uero in eorum locum subeuntibus, summa macies oritur, ἔσθια nisi occurritur, tollit. ἄσθια hanc Græci uocant. Cels. lib. 3. cap. 22.

Ἀσθίος ἀσθήρ vide apud AEGINETAM in ἀσθήρ.

Ἀσθίωμα ἔλκος.

Ἀσθίματα ἔλκη καλοῦσιν τὰ γινόμενα ἐκ χυμῶν δακτύλου. Id est, Spontanea uocantur ulcera quæ ex mordente humore oriuntur. Gal. Meth. med. lib. 14.

Ἀσθίρες vide apud Galenum in διαρρώσεως.

Ἀσθίρος σφυγμός.

Ἀσθίρος ἄσθίρος ὡς τε ἐκ δέδαται ἢ δαί μὲν τὴν ὕψιστην, ξηρὰ δὲ καὶ ἀρώδη αἰαθυμίας ἀσθίρα μίχται. Id est, Aridus pulsus est quum uelut absumptus humor sit, ἔσθια atque aeris exhalationi admixtus. Galen. in Defin. med.

Ἄσθια αὐτὸ ἄσθια.

Ἄσθια δὲ αὐτὸ πλάτεια καὶ ἄσθια, ἄσθια γὰρ λυκώη ἢ πηλιδώη ἢ μέλαισι σωχόμενα, ἄσθια τὸ ἄσθια τὸ ἄσθια ἔλκος καὶ δὲ καὶ ὁ ἄσθια ἰσθί βαθὸς, ἔσθια τὸ πᾶν καὶ ἔσθια καὶ καλεῖται. Id est, Quæ pestifera sunt, lata, canna, pinguia, quodam concreto humore albo, aut limbo, aut nigro sordentia: id genus ulcera Aphthæ nuncupantur. Quod si concreta illa sordes altius descendit, affectus ille Eschara est, atque ita uocatur. Græcè, Crusta Latine. Aret. lib. 1. ἀσθίρα ἐξ. παρ. cap. 9.

Τας ἑπιπολῆς ἐλκώσας ἐν τῷ σώματι γιγνομένης, ὀνομάζου-
σιν ἀφθας, ἐχούσας τε καὶ θερμότητος πυρώδους. γίνονται δὲ
ἐν ὀπίσται αὐτῶν ὅτι βρέφασιν, ὅταν ἢ πρὸ μωχέρου εἴη τὸ γάλα
τῆς ἡδύς, ἢ μὴ καλῶς αὐτὸ παῖσι πέπῃ τὸ παιδίον. Id est,
ulcerationes in superficie oris obortas ἀφθας appellant, ha-
bentes quidpiam igneae caliditatis. Fiuunt autem ut pluri-
mum pueris lactentibus, quum aut vitiosum fuerit lac ma-
tricis, aut non probè ipsum concoxerit infans. Gal. De
com. phar. sec. loc.

Ἐπι ὅν παιδίον ὅν νεογόν ἀφθας φασίν | Ἰπποκράτης |
γιγνομένη καλοῦσι δὲ οὕτως τὰς ἑπιπολῆς ἐλκώσας καὶ τὸ σῶμα
δυσμαλακίοντα μάλιστα ὅν ἄρσενων γιγνομένης, μὴ φερόν-
των μῆτε τίω ἀφθῶν, μῆτε τίω ποιότητα τὸ γάλακτος, ἐχούσας
σὺν ἄλλοις ὀρθάδες ἐν αὐταῖς. ῥυπτικοὶ δὲ ὅν τὸν τίω φύσιν,
ὡς τ' οὐδὲν θαυμαστὸν ἐν μαλακίᾳ σώματι ἄρσενων πρὸς
ἑπιπολῆς ἐλκώσας. Id est, In puerulis nominè natis aut Hippo-
crates fieri ἀφθας. Sic autem Graeci uocant ulcera quae
summam oris occupant partem, ob molliciem maximè facta
infrumentorum, quae neque tactum, neque qualitatem la-
ctis sustinent, quod non paruum in se ferofam continet par-
tem: haec autem pars uim habet abstergendi. Quare non
est mirum si in corporibus mollibus quasdam per summa
facit exulcerationes. Gal. in Aphor. Hipp. Com. 3

Ἀφθῶν ὅν ἐλκώσας ἑπιπολῆς ἐν σώματι γιγνομένην ἑπιπο-
λάζει δὲ αὐτὴ ἢ ἐλκώσας μάλιστα παιδίον. Id est, Aphtha
est ulceratio in superficie oris proueniens; ea in puerulis
potissimum abundat. Gal. in Def. med.

Τας δὲ ἑπιπολῆς ἐλκώσας ἐν ὅν σώματι γιγνομένης, ἀφθας
αἰαφεροῖσι. Id est, ulcerationes uerò quae in superficie
oris oriuntur, Aphthas nominant. Oridas. lib. 4. ad Eumap-
eap. 67.

Q.ii.

Τὰς ὀπίσθιους ἐλκώσας ἐν τῷ σώματι γινόμεναι ὀσμιαζοῦσιν ἄφθας, ἐχούσας τὴν καὶ θερμότητα πυρώδεις γίνονται δὲ τούτων πλείους βρέφειν, ὅταν ἢ τοὶ μηλοῦχοι ἢ τὸ γάλα τῆς μητρὸς, ἢ μὴ καλῶς αὐτὸ πέτῃ τὸ παιδίον. Διάται δὲ εἰσι τούτων ὀπίσθιους μετέως εὐφρασίαν καὶ διαίτημα. Id est, Quæ in superficie oris fiunt ulcerationes Græci ἄφθας appellant, habentes in se quiddam igneæ caliditatis: fiunt autem ut plurimum infantibus quum vitiosum existit lac matris, aut alias puer non probè concoquit. Facile autem medelam recipiunt, utpote quæ ex iis quæ mediocriter adstringunt, ut plurimum contingunt. Aet. lib. 8. cap. 42.

Γίνονται δὲ ἐν τῷ παιδίῳ καὶ ἕλκος τὸ καλούμενον ἄφθα, τὸ ἐν τῷ ὑπόλευκον, τὸ δὲ ὑπερουδρον, τὸ δὲ αὐτὸ μέλαν ὃ ἐξ ἑσκακίτου δὲ τῷ μέλαν καὶ διακαταδέσται. Id est, Obortitur etiam puero ulcus quod Aphtha vocatur, nunc subalbidum, nunc subrubrum, aliàs crustæ modo nigrescens, quod omnium periculosissimum et lethale est. AEG. lib. 1. cap. 10.

Ἀφθαῖ Ἰατρικῆ lib. 2. περὶ δὲ γιν. παιδῶν, cap. 6. Κατὰ τὴν πλείω ὑπερουδρον πολλὰ ἐν τῷ ὑπερουδρον γίνονται ἑσκακίματα, δὲ δὲ ὑπερουδρον χιμοῖς ἐν σκλήροντες, αἰμοῖσι δὲ πάντων ὀνομάτων οἰκίον ἄφθα γὰρ μὲν περὶ τὸν ὄρον σιωπῆσθαι οἰκίον ἐπὶ τὸν ἐνόμας, μάλιστα τὸς βρέφειν ὀπρῆσθαι. Τούτων αὐτῶν ὑπόλευκοι, μετεώπεται ἢ ἄλλων, χιμοῖς δὲ αὐτῶν ὑπερουδρον αὐτῶν δὲ ῥιθῆσαι, πάντων χιμῆται. Id est, Porro in palato multas variæque erumpunt exanthemata, sed quæ proprio omnino caveant nomine. Tamen ulcera quæ eum locum infestant, et ἄφθαῖ peculiariter Græcis appellantur, infantibus maxime contingunt. Atque eorum quæ sunt subalba, cæteris sunt moderatiora, deteriora uerò rubicunda: ut quæ nigra sunt, omnium deterrima habenda.

CEL S. Proximum est ut infantes tenerosque adhuc pueros serpentina ulcera oribus quæ ἀχώρα Græci nominant) uoni as, nocturnæ uigiliæ, auriū humor, circa umbilicum inflammationes exerant Cels. lib. 2 cap. 1.

Αχώρα

Est δὲ καὶ ὁ ἀχώρα ἕλκος μικρὸν ἐν τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς· εἰκαστος δὲ αὐτὸ φλέγματις αἰμυροῦ καὶ νιτροσῶδους ἐκ-
 ραναν ὑπερβολῆς· ἐκ τῆς γὰρ αὐτοῦ πρὸς ἰχθὺν αὐτὸ ὑδατώδους ἀ-
 πλάς, οὐτ' ἴδη παχὺς ὡς τὸ μέλι, κατὰ τὸ ἐν πῖσι κελίοις
 ἄνομαζοι μύοις· καὶ γὰρ καὶ τὸ πᾶσι σιωδῶ κωδὸν καὶ κατὰ τὴν ἰσσι
 γίνεταί, ἰδμτώδους ἐκρεόντις ὑγροῦ· μικρὸς δὲ καὶ τούτων ὁ ὄσ-
 κος, ἀλλ' ἐκ εἰς ἑσσοδὸν εἰς ὅσον ἀχώρας. Id est, Est ὁ Achor
 quoque ulcus paruum in cute capitis: coniectares autem
 id piuitiæ falsæ ἢ nitrosæ esse effectū· Ex eo igitur sanies
 quædam effluit, neque aquosa simpliciter, neque id cras-
 sa ut mel. & in ijs quæ κηλὶα id est faui nominantur Ete-
 nim hæc cum tumore quodam foraminibusque pluribus
 fiunt, mellito humore effluente. Paruus ἢ horum tumor
 est, sed non tamen tantum quantum qui Achoris est. Gal.
 De tumoribus.

Ἐν τῷ ἄλλῳ ἐν τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς γιγνομένων παθῶν ἔστιν
 ὁ καλούμενος ἀχώρα, ἐκ ἡδὲ τῶν ἰσσι καὶ τῶν οὐσι ὀχρῶν
 ὑπερβολῆς, ἰδίας ἢ ὀχρῶν ὑπερβολῆς τυχόν, ἢ ἐπὶ τῷ συμ-
 πλωματῶν ιδιότητι. λεπτοῖς γὰρ πύου τρεμμασι κατὰ τὴν ἀταξίαν,
 ἢ ὅτι δὲ λεπτοῖς ἔχουσιν ὑγροῦ ἀτρεῖμα γλίχρου· πησι αἰ
 δὲ αὐτὰ καὶ τὴν ἰσσι ἐπὶ τοῦ πύου τῷ δέβματι, ὁ καλούμε-
 νος κηλὶον, ἐπὶ δὲ τῶν κατὰ τὴν ἰσσι ἐξ μείζονος, ὑγροῦ τῶν π-
 ελεχούσων ὑμνήτων μελῶν κατὰ πησιαν. Id est, inter affe-
 ctiones cutis capitis connumeratur quoque ea quæ ἀχώρα ap-
 pellatur, ex genere tumorum præter naturam existens: pro-
 priam autem ἢ singularem appellationem hæc ob accesse-

Quij.

foram quæ ad eam consequuntur proprietatem. Valde enim tenuibus foraminibus eroditur, quæ tenuem in se humorem modicè viscosum complectuntur. Ad similitudinem vero eius proximè accedit alia cutis affectio quæ fauus, Græcis κηρίον vocatur, maiora tamen foramina habens, in quibus humor melli quod est in fauus similis continetur. Gal. De comp. phar. sec. loc. lib. 1.

Oribas. lib. 4. ad Euphr. cap. 11, Ο καλούμβρος ἀχώρα ἐν τῇ τῆς κεφαλῆς σκινίται δέρματι, λεπίας παύ κατατρήσεις ἔχων, δι' ὧν ἀπερρεῖ λεπιδὸς ἰχώρ, γλίχρος μετερίως. ὁμοίον δὲ ὄντι αὐτῷ πάθος καὶ τὸ καλούμβριον κηρίον, ταῖς κατατρήσεις μείζονας ἔχον, ὑγρὸν ἀπελευθύνει μὲν τῷ δέ. Id est, Qui Achor nominatur, in cute capitis consistit, tenuiâ quæ habet foramina, per quæ tenuis modicè quæ viscosa sanies effluit. Huic similis affectio est eâ quæ fauus appellatur, maiora tamen habet foramina, quibus humor melli similis continetur.

Ο ἀχώρα πάθος ὄντι ὡς τὴν ὀπιφαιέναι τῆς κεφαλῆς γνόμβριον, μικρὰς διατρήσεις ἔχον, ἐξ ὧν ἔξοισιν ὑγρὸν ἰχώρ παρρηπίσιον. διὰ τοῦ καὶ ἀχώρα τὸ πάθος καλεῖται. Id est, Achor vitium est quod in capitis extrema cute exiguis foraminibus oboritur, ex quibus humor sanies quæ Græcè ἰχώρ dicitur similis emanat. Ideo et illud malum Achor Græcis appellatur. Trall. lib. 1. cap. 8.

Εἰδέναι δὲ δεῖ καὶ τὸ κηρίον πάθος ὑπαρχόν ἐοικὸς τοῖς ἀχώρασι, μείζονα ὡς τὸν ἀφαιένον. αἱ γὰρ κατατρήσεις ἐν τῷ κηρίῳ, ὅθεν ἔξοισι τὸ ὑγρὸν, ἐοικασί τοῖς κηρίοις τ' ἰδιότητων ὅθεν καὶ κηρίον αὐτομάσθῃ ὡς τῶν παλαιῶν. ὅτι ὁ κηρίον καλούμβριον ἀχώραν ἐν ἐστὶν δέν ταῖς κατατρήσεις ἐν τῷ κηρίῳ, ὅθεν δὲ αὐτῷ ἔξοισι τὸ ὑγρὸν. Id est, Sciendum est etiam Cerion, Latinè fauū simile esse Achoribus vitium, magnitudine tantum differēs.

Nam foramina meatuum, unde humor emanat, apum fa-
uis respondent. unde etiam [Græcis] Cerion apud uete-
res nominatum est. In Achoribus autem dictis non uiden-
tur meatuum foramina, ex quibus humor in eis emanat.

Trall. lib. I. cap. 9.

Εν τῷ ἐν τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς γηρομοῖοι παθῶν ὄντων
ὁ καλούμενος ἀχὼρ, λεπτοῖς πᾶσι τρημασι τὸ δέρμα καταπι-
πτεῖ, δι' ὧν ἰχθὺρ ἀποδίδεται γλίχρος. ὁμοίον δὲ αὐτῷ πάθος
καὶ τῷ ἰδέαν ὁ καλοῦσι κκειον, ἐπειδὴ τὰς κατατρύχας ἐξ
μειζονας, ὑγρότητας μελιτώδους ἀελεκτικας ἀεραπλησίας τοῖς
ἐν μάλιστ' ἀν κκειοις. Id est, inter capitis uitia, quæ in cu-
te oboriuntur, unum est quod appellatur [Græcis] Actor,
[à nostris, manantia ulcera] tenuissimis autem foraminibus
perforans per quæ glutinosa fertur sanies. Simile ipsi ma-
lum specie est quod [à fauis similitudine à Græcis] nomina-
tur κκειον, quo [magis, amplius foraminibus constat, quibus
humor crassitudinem mellis referens, sicut in apum fauis,
continetur. AEGMÉTA libri tertij capite tertio.

Ὁ καλούμενος ἀχὼρ ἐν τῷ τῆς κεφαλῆς σιωσιταται δέρ-
ματι, λεπταῖς κατατρύχαις ἰχθῶν, δι' ὧν ἀπέρρεϊ λεπτοῖς ἰχθῶρ,
γλίχρος μελιώδης. ὁμοίον δὲ αὐτῷ ὄντι καὶ τὸ καλούμενο κκει-
ον, ἐπειδὴ τὰς κατατρύχας ἐξ μείζονας, ὑγρότητας ἀελε-
κτικας μελιπ ἀεραπλησίας, μαλι κκειοις ὠνομάσθη. Id est,
[ulcusculum] quod Achor [Græcis] appellatur, in capitis cu-
te consistit, tenuia foramina habens, per quæ tenuis sanies
effluit mediocriter viscosa. Similis autem est ipsi alia af-
fectio quæ Cerion hoc est fauis appellatur. Quæ quia fo-
ramina maiora habet, humores mellis similes continenda,
Meliceris uocatur, [hoc est fauis mellis]. Actius libri
6. capite 68.

Βάτραχος.

Ο ὑπογλώσσος βάτραχος, ἐστὶ διόλεως ἴσῳ ὑπὸ πλεῖστον γλώσσης μερῶν, μάλιστα δὲ φλεβῶν. Id est, Ranunculus sub lingua est tumor earum quæ sub lingua sunt partium, præcipuè autem ueharum. Act lib. 8. cap. 39.

Ο βάτραχος, ὁσως ἔστι φλεγμονώδης ὑπὸ τῆ γλώσσης συνιστάμενος, μάλιστα ἐπὶ ἴσῳ παιδίων. Id est, Batrachus tumor est ad inflammationis similitudinem sub lingua erumpens, maximè in pueris. AEG. lib 3. cap 16.

Πιερί δὲ πλεῖστον γλώσσης γίνεται παῖσι, ὡν τὸ μὲν ὑπὸ τὸ κατώτερον μέρος αὐτῆς γίνεται, καὶ μάλιστα παιδίοις· βάτραχος δὲ λέγεται τὸ εἰς πλεῖστον αὐτῆς, ὃ μὴ οὐκίον λαχόν εἶημα, τὸ μάλιστα αὐτῆς διασημαίνεται. Id est, Linguam uero totum quent affectus, quorum alter in inferna eius parte, et præcipuè pueris erumpit, βάτραχος lid est rana dictus: alter eius essentiam occupat, nec proprium obtinet nomen, sed magnitudine sua innotescit. Actuar. lib. 2. περὶ διαγν. παιδίων, cap. 16.

Βήξ.

Βήξ μὴδὲν ἄλλο ἔστιν ἢ σφοδρότατη πρὸς οὐφύσεις, ἵνα πλεῖστον τὸ ἄμα καὶ ἄριστα φερόμενον ἐξω τὸ πνεῦμα ἀρροσύρη τὴν πνεύματι τῆ ῥύμη καὶ ἐμφερόντα τὰς ὁδοὺς αὐτῆς, καὶ ὅταν γὰρ καὶ πλεῖστον οὐκίον πλεῖστον πνεύματι ἀδυνατήσῃ διώσασθαι τὰ λεπυρῶτα, καὶ δις καὶ πλεῖστον ἐμπήσῃ αὐτοῖς ὅτι οὐκίον, καὶ πλεῖστον εἰ γὰρ τὸ τέλος ὡς τὰ πολλὰ, ὅταν αὐτὸ τὸ πνεῦμα φέρονται σφοδρῶς, ὅππότερ δὲ τὸ εἰσπνεῖ πνεύματι ἀδυνατήσῃ τὰ ἐμφερόντα, τῶν αὐτῶν δὲ ἔστιν ὅσα μὴ οὐκίον μὴ τὸ γλιττα πλεῖστον αἰσίου ἔστι. Id est, Tussis nihil aliud est quàm uehementissima quædam efflatio, ut plurimus simul celerimè que foras aëtus spiritus attrahat propellatque suo impetu quæ uias suas obstruunt. Quumque primo aggressu pellere quod

offendit non ualet, his tēque se inijere in id non graua-
tur. Sicque notū plerunque compos, ubi scilicet tum spiritus
ipse cum uebenentia deseritur, tum quæ obstruunt contuma-
cia ad propellendum non sunt. Talia sunt quæ nec a quo-
sæ, nec glutinosæ sunt substantiæ. Gal. De sympt. causis,
lib. 2. Idem in 6. Hipp. De morb. uul. Com. 5. Βιζ̄ ἐνεκα τῶ
καθ' ἑαυτὸς ἐργαζομένης οὐδὲ τῆς αἰαποῦς γίνε̄. Id est,
Tussis ut spiritus itinera emendantur fit.

Βιζ̄ ἡσ̄ αἰτίαι διαφόροι. καὶ γὰρ ὕγρον ἀπὸ κεφαλῆς κατὰ βί-
βρον εἰς πλὴν τραχηλίου ἀρτηρίας, ἐργάζεται βήχα. ἢ τραχηλίας
δὲ μόνῃ τῷ ὑποαλείφοντος ἐνδόν τῷ τραχηλίου ἀρτηρίαι ὑ-
μῶδες ἐρεθίζει βήχα. καὶ τὰ περιεμπύπτοις δὲ πινόντων ἢ ἐ-
πιόντων βήχα καί. καὶ ἑλμῶδες δὲ τῶ σπυγχοὶ σιόχλου σπυβή-
χια μικρὰ ἐρεθίζουσι, χυμὸς δὲ δριμύς σιόχλων τῶ σπυγχοῦ, καὶ
πιόσθητα πῶ ἐρεθιστικῆν ὡς πεμπῶν τῆ φάρυγγι, φασίσι δὲ
βιζ̄ ἡσ̄ ἐργάζεται, ὡς ὅτι ἡ δακρυομῶσι τὸν σπυγχοῦ καὶ σπυ-
βροντων γίνετα. Id est, Tussis causæ variæ sunt. nam
est humor à capite ad asperam arteriam distillans tussim fa-
cit, est asperitas sola pellucida asperam arteriam extrinse-
cus ambientis tussim irritat: qui præterlabuntur etiam acri-
as ac potus tussim mouent, est Lumbrici stomachum infestan-
tes, tussiculas paruas excitant, est acris humor stomachum
perturbans, ac irritatiuam aliquam qualitatem ad faucēs
demittens, imaginariam tussim producat: quemadmodum et-
iam in ijs qui stomachi morsum sentiunt est salina ad
eum in fluxu uexantur, euenire solet, quum nihil mole-
sti iuxta asperam arteriam obuerferur. Aet. lib. 8. cap. 58.

Βιζ̄ ἡσ̄ ἡσ̄ ἀπὸ Αἰγινετῶν ἢ κορυζῶν.

Βοηθηματικὰ σημεῖα.

Βοηθηματικὰ σημεῖα ὅτιν ἔσ̄ ὡν ὑπομνησκόμεθα τῆς ἐπ̄
αὐτοῖς περιημῶν δεξιότηας. Id est, Signa auxiliaria sunt

quia nos admonent curationis in ipsis obseruata. Gal.
in Def. med.

Βοθρίον.

Βοθρίον ὀφθαλμοῦ κοίλον ἕλκος, ἢ καθαρόν ἐπὶ τῷ μέλα-
τος. Id est, Bothrion [oculi] cauum est ulcus, aut purium,
quod in nigro consistit. Gal. in Def. med.

Τὸν δὲ ὀφθαλμοῦ ἕλκον τὸ μὲν ὅταν καθαροῦ καὶ ἐπι-
καυστῆρον καὶ καθαρόν ἕλκος βοθρίον ἐπονομαζέται, τὸ δὲ πλα-
τύτερον μὲν τὸ βοθρίου, ἵσπον δὲ βλαδύ, κοίλωμα καλεῖται. Id
est, Ulcerum in oculis illud quidem quod in cornea mem-
brana [quae Graecis κερειδὴς appellatur] ulcus cauum,
angustum, et purium, Bothrion dicitur: quod autem latius
bothrio est, sed minus altum, Caeloma nuncupatur. Aegin.
lib. 3. cap. 22.

Τὸν δὲ ὀφθαλμοῦ ἕλκον τὸ μὲν ὅταν καθαροῦ καὶ ἐπι-
καυστῆρον καὶ καθαρόν ἕλκος, βοθρίον ἐπονομαζέται. τὸ δὲ
πλατύτερον τὸ βοθρίου, ἵσπον δὲ βλαδύ, κοίλωμα. Id est, Porro
ex ulceribus oculi, quod in cornea tunica oritur, cauum, an-
gustum, ac purium, βοθρίον [id est fossula] nominatur, quod
autem latius est, sed minus altum, κοίλωμα [id est cauita-
tem] appellant. Aetius libro secundo de sign. p. 7.
capite 7.

Βουβών.

Βουβών vide apud Galenum in Δοσίμω.

Βουβών δὲ καὶ φῦμα καὶ φύθλον ἀδένων εἰς πᾶσι καὶ
φύμα μὲν ἢ φλεγμονή, βουβών δὲ ἢ πᾶσι ἐκτύπον ἐπιτομῆ
φλεγμονὴ τῶ ἀδένος. ὡς πᾶσι τῶ αὐτῶ ἀδένος τὸ φλεγμονώ-
δες ἐρισίπιας, φύθλον λέγεται. Id est, Porro bouvōn est
tuberculum, siue [phyma, ac] phtholon [quod] ranium quidam

etiam uocantur glandularum sunt affectus: et tuberculū dicitur glandulæ inflammatio, βουδῶν uerò; eiusdem est ad suppurationem properans inflammatio, et inflammatum sine phlegmonōde eius erysipelas, φυγέλον uocatur. Actuar. lib. 2. ἀεὶ δὲ γ. π. τ. α. ρ. 32.

Κατὰ μὲν τὸν Γαλιένον δὲ βουδῶν καὶ τὸ φύμα καὶ τὸ φυγέλον, ἀδένων εἰσὶν παθήματα. βουδῶν μὲν, ἡ φλεγμονή· φύμα δὲ, ἡ πρὸς ἐκπέτησιν ὀπὸν ἰσχυρὴ φλεγμονή τῆ ἀδένος, κατ' ἄλλοις δὲ ἕνας κοινὰς ἀπαιτεῖ σὶ ἐκφυόμενοι πρὸς φύμα ἐν οἴσθησιν τοῦ μωρίου, ἢ ἐπισηματῶδες ὄγκοι, φύματα πρὸς σαρορδόν. φησὶ γὰρ Ἱπποκράτης, Οὐκ οἶσται φύματα ἐν τῇ ἐρίθρῃ ἐκφύεται, ἐν τῷ οἴσθησιν καὶ ἐκφύεται ἐν τῷ λυγρῷ. Id est, Authore Galeno, bubo, phyma, et phygelion, glandularum affectus sunt: bubo quidem inflammatio, phyma autem glandulæ inflammatio, ad suppurationem spectans. Aliorum uerò quorundam sententia communiter omnes qui à natura abhorrent, seu tunicæ abscessus, quamcumque corporis partem obsideant, phymata appellantur. Si quidem Hippocrates in hunc modum scribit, Quibus phymata urinarium meatum exerant, hi abscessu in uomicam erumpente liberantur. AEGNETA libri quarti capite uigesimo secundo.

Βουδῶν οὐκίλη.

Περὶ τῆς ἀσθενείας, ἡ ῥαχίς, εἶτα μὴ συμφύεται, ὅστος μαλακὸς γίνεται καὶ τὸ γρόνον εἰ δὲ καὶ κατὰ τὸν βουδῶνα ῥόον, καλλοῖσι βουδῶνα κίλην εἰ δὲ κατὰ τὸν οἴμφαλον συμβαίνει ἕπο, καλλοῖσι ὀμφαλοῖς εἶσι δὲ ἰσχυρῶν τῶν ὀδὲ παροχῶν. Id est, Peritonæo quod est membrana interior uulnerato, aut rupto, post non conglutinato, tumor mollis fit in loco: si uerò in inguine fiat, βουδῶν οὐκίλη uocant: si

in umbilico accidat hoc, ἑξομαλοῖς vocant nonnulli medici eos qui sic affecti sunt.

Αἱ μὲν καὶ ῥῆξι τῷ ἀριστεροῦ γινόμεναι κατὰ λισθήσεις ἔχουσι ἑτέρων, χαλεπαὶ λίαν εἰσὶν· αἱ δὲ δεξιὰ ἀραιώσι, Δία πόρραι, τοῖς παιδίοις μᾶλλον ὡς ὑγρότεροι συμβαίνουσαι. Paulo post, ἐπὶ μὲν γὰρ αὐτῶ καὶ τὴν βουβωνία τῷ ἐντέρου μύουτος, βουβωνικήλη, καὶ τῷ δὲ αἵματι ὄραρον ἢ δὴ κατενεχθέντος, ἐντεροκήλη αἴσθηται. Id est, Quum intestina peritonæo rupto denoluntur, operosa est curatio: quum raritatis texture vitio descendunt, facilius sanandi ratio est. At huic malo pueri potius, ut pote humidioris nature, sunt opportuni. Paulo post, Quando intestinum etiam tantum supra in inguinibus iacet, nostri inguinis ramæm, Græci βουβωνικήλην vocant: quum in scrotum infra delapsum est, à nostris intestinorum ramex, à Græcis ἐντεροκήλην vocatur. AEG. lib. 3. cap. 53.

Τῆς γινόμενης καὶ ἐπέκειται ἐντεροκήλης βουβωνοκλήλιον αἴσθηται νόσημα. τὸ αἴσθηται γὰρ ἐκτετατοῦ ἀριστεροῦ χαλῶμενον πρὸς ἑτέρον, πῶς μὲν ἀφίσταται καὶ τὴν βουβωνία, καὶ ποιεῖ τὴν βουβωνικήλην. Id est, Intestini ramæm ex intentione creatum inguinis hernia præcedit: primum enim peritonæo inteso, in astringum laxatum tunc quidem in inguina abscedit, facit que ramæm quem Græci dicunt bibo noelen. AEG. lib. 6. cap. 66.

CEL S. Præter hæc, æquè integris tunicis ramex in nascitur. κροσκήλην Græci appellant, quum uenæ in unta sunt. Hæ quoque intortæ conglomeratæque ad superiorē partem, uel ipsum scrotum implent, uel mediā tunicam, uel imam. Interdum etiam sub ima tunica circa ipsū testiculū neruūque eius increfant. Ex his eæ quæ in ipso scroto sunt, oculis patent: eæ uerò quæ mediæ intene tuni-

cae insident, ut magis conditae, non aequè quidem ærnuuntur, sed tamen etiam in suis subiectæ sunt: præterquã quòd et tumoris aliquid est, pro uenarum magnitudine et modo: et id prementis magis renititur, ac per ipsos uenarum toros inæquale est, et qua parte id est, uesciculus magis iusto dependet. Quum uerò etiam super ipsum testiculum neruumque eius id malū increuit, aliquanto longius testiculus ipse descendit, minorque altero fit, ut pote alimēto amisso. Rarò, sed aliquando, caro quoque inter tunicas increuit: ἀρκυκίλι. Græci uocant. Interdum etiam ex inflammatione tumet ipse testiculus, ac febres quoque adfert, et nisi aliter inflammatio conquiescit, dolor ad inguina et ilia peruenit, partēsque hæc intumescent: neruus ex quo testiculus dependet, plenior fit, simulque indurescit. Super hæc inguen quoque nonnunquam uarices implent: βουλωτικίλιω appellant. Cels. lib. 7. cap. 18.

Βουλιμος.

Βουλιμος ἔστι δὲ ἄσθεις καὶ τὸ ἄπληκτος ἐκ μικρῶν δειλημμάτων γίνεται ἔσθης, ἐκλυοῦται δὲ καὶ καταπίπτει, καὶ ἀχρεοῦται καὶ κατὰ φύσιν τὰ ἀκρεῖα, θλίβεται τὸ πρὸς σωμαχόν, καὶ στυμμός ἐστὶ αὐτῷ ἀμυδρὸς γίνεται. Id est, Βουλιμος est affectus, in quo per exigua internalla abus exquiruntur. Qui ita affecti sunt, exoluntur, concidunt, decolores fiunt, et extrema refrigerantur, stomachus angitur, pulsusque languidus efficitur. Gal. in Def. med.

Ο βουλιμος καλούμενος, ὡς καὶ τὸ αὐτὸμα δηλοῖ, μέγας ἔστι λιμός· γίνεται δὲ, ὡς ὁ λόγος ὑποδείκνυσιν, ἀπὸ ἀμέτρου θερμότητος καὶ ἀδυναμίας τοῦ σώματος τοῦ γαστρῶς. ὅθεν εἰ μὴ πρὸς φέρειν τοῦ αὐτῶς λεπιδυμοῦσι καὶ πίπτουσι. Id est, Βουλιμος | Græcè | dicitur, ut etiam nomen indicat, magna est fames. fit autem, ut ratio subindicat, ab immoderato

oris ventriculi calore, et imbecillitate: unde nisi alimentum immodicè assumant [ægrî], animo deficiunt, conciduntque. Trall. lib. 7. cap. 6.

Εἰ δὲ εἰς βούλιμον καταπίσῃ τὰ τῆς ἀνορεξίας, λέγω δὲ τιτὸν ἰσχυρὰ κλονοῦσαι ἀεφίαν, ἔστι. Id est, Si uerò in βούλιμον (dico autem quum minus quàm par est abos corpora sentiunt) fastidium inclinauerit, ἔστι. AEG. lib. 2. cap. 50.

Βρογχος ἰδε ἀπὸ Αἰγινετῶν ἐν κόρυθα, ἔστι ἀπὸ Galeni ἐν ἀντιστάσει.

Βρογχεκμία.

Βρογχεκμία ἐστὶν ὄγκος ὡς ἐστὶ τῶν βρόγχων, ἡ δὲ φέρει ἔχει ὡς ἐστὶ τῶν ἐν τῷ ὄγκῳ καταπύβω. Id est, Bronchocele est tumor gutturis, differens ab eo qui in scroto oriuntur. Gal. in Def. med.

Ὁμοίως ἐπὶ τῶν τραχήλων γίνονται μίγες καὶ ἀεφίαι, ἐκ τῆς ἐνδοθεν μερῶν τῆς πνεύμονος πτυχῆς. ἡ δὲ φέρει ἔχει βρογχεκμίας δύο: αἱ μὲν τῶν ἀνωτέρων, αἱ δὲ, ὡς ἔστιν ἐν τῷ ὄγκῳ. Id est, Grandis in ceruice ἔστι rotundus tumor fit, inuento ab interiore parte nomine, [quam bronchon Græci appellant.] Duplex eius tumoris differentia est: alius enim adipe tumor, qualia sunt in abscessuum genere quæ stecatomata dicuntur: alius partium illarum dilatatione accidit. AEG. lib. 6. cap. 38, quod inscribitur ὡς ἐστὶ βρογχεκμίας.

Γ

Γαγγλίον.

Γαγγλίον ἐστὶν ἰσχυρὸν ὡς ἐστὶ τῶν συσροφῶν ὡματοπεποιημένων. Id est, Ganglium est nerui collectio præter naturam, quæ in corpore concrement. Gal. in Def. med.

Συσροφη ἰσχυρὸν τῶν γαγγλίων ἐστὶν ἐκ πηχῆς ἢ κόπυ γινόμενα, τὰ πολλὰ μὲν καὶ κάρποι καὶ σπυραὶ καὶ τὰ κινούμενα

καὶ ἄφρον σωματι ἀποτελούμενοι, γινόμενοι δὲ καὶ τοῖς ἀλλοῖς μέρεισι παρέπει) ὅ αὐτῶν ὁμοιοχρεῖς, αἰσθητικῆς, αἰσθητικῆς. Id est, Ganglion, nervi est concretio, ex ictu uel labore proficiens: plerunq̄ue uerò in manus iunctura, quacum brachio committitur, talo est articulationis absolutur, quāquam in alijs quoque partibus proueniat. Hæ cōmunes sunt notæ, tumor concolor, renitens, indolensque. AEG. lib. 6. cap. 39.

Γαγγλίον ἐστὶ συστροφή τις νεύρου, ὅτι πληγῆς ἢ κόπου γινόμενον. πέφυκε δὲ τὸ δὲ μάλιστα σωματικῶν καὶ τῶν τοῖς πόδας καὶ τῶν χεῖρας, αἰσθητικῶν τε καὶ ἀσθητικῶν ὡς δὲ τῶν νεύρων πεφύκτων, καὶ τούτων μᾶλλον ἐπὶ ἀπαιτητικῶν γυμναστικῶν. Id est, Ganglion est nervi collectio seu concretio ex ictu aut lassitudine proueniens in manibus pedibusque, quod plures est conspici nervi eo inserantur, magisque quam aliæ partes exercentur. AEG. lib. 6. cap. 39. πα. 39, cap. 28.

CELS. In hoc uidelicet capite multa uariæque tubercula oriuntur: γαγγλία, μαλικιέιδες, ἑσπερώματα. nominant, alijsque etiamnum uocabulis quedam alij discernunt: quibus ego στατώματα quoque adijciam. Quæ quamuis est in ceruicæ est in alis est in lateribus oriri solent, per se tamen non possum, quum omnia ista mediocres differentias habeant, ac neque periculo terreant, neque diuerso genere curentur. Cels. lib. 7. cap. 6.

Γαγγραινα καὶ γαγγραινωσ.

Ὡς τῶν ὀστέων γαγγραινα ἢ δὴ ἰδίᾳ συμπληρωμένη ὡς νεκρῶσιν τὸ μέσον, ἀδυνάτου ἰαθεῖν, θνητὴ δὲ ἐπὶ δυνατῶν, οὕτω καὶ σπλάχνων. καὶ πῦρ καὶ πλῆθος αἵματος δὲσι μολεῖς νέκρωσιν ἐπὶ μεγάλῃ φλεγμονῆς, ἢ ἰδίως ὀνομαζοῖσι γαγγραιναν οἱ ἰατροὶ, καὶ τῶν τῶν οἰδητικῶν ἐκάλουσι σπλάχνων. Id est, Sicut igitur Gangrænam ita iam completam ut pars

R. i.

fit intermorta, sanare est impossibile, dum uerò adhuc fit, possibile: sic est Sphacelum. Sanè que partis carnosæ interitum ex magnitudine inflammationis, quem propriè medici Gangrænam nommant, Græci Sphacelum etiam appellabant. Gal. in Aphor. Hippo. Com. 7. sect. 50.

Ἐπιταὶ δὲ τῶν μεγάλων φλεγμονῶν ἢ καλουμένη γάγγραινα, νέκρωσις τε οὖσα τὸ πάροχος μορίου, καὶ, εἰ μὴ διὰ τῶν χυμῶν πρὸς αὐτὴν ἰάσονται, νέκρωσιν αὐτῆς ἀποδοῦναι τὸ παλαιὸν αὐτὸ μῶλον, ὅπως ἀμείβεται τε τὰ συνεχῆ, καὶ ἀποκτείνει τὸν αἰσθητὸν. ἐπιταὶ τὸν ἰσχυρὰς φεραχθῆ καὶ τὰς μεγίστας φλέβας τὰς σῶματα ἔστι ἀγγείων, οἱ τε πόροι πάντες οἱ καὶ τὸ δέρμα καὶ φύσιν ἀπεστερουμένοι διαπύουσι, τὰ ἕτω καμνοῦσα σῶματα νεκροῦνται βραδίως καὶ ἀποδοῦναι μὲν αὐτῆς ἀποδοῦναι τὸ πρὸς χροῶς ἀσπίδος, ὅσων τῶν φλεγμονῶν, ἐπιταὶ ἢ ὀδῶν καὶ ὁ σφυγμὸς οἴχεται, οὐ πτωματικῆς δὴ πρὸς τῆς διαθέσεως, ἀλλὰ τὴν ἀσπίδος νεκρωτικῆς. Id est, Sequitur autem magnas inflammationes quæ Gangræna uocatur: quæ est mortificatio est affectæ partis, est nisi quis celeriter ei medeatur, facillè mortificatur quæ sic affecta pars est: quæ que continua sunt apprehendit, totamque interficit. Quum enim ualidè obstructa sunt per maximas inflammationes est ora uasorum est foramina omnia quæ cutis sunt, naturali perspiratione rimata, quæ sic laborant corpora, facillè mortificantur: est primum quidem eorum coloris ipse flos extinguitur qui cum inflammationibus erat, deinde dolor est pulsus pereunt, non sedata quidem dispositione, sed ipso sensu mortificato. Gal. De tumoribus, cap. 8.

Γάγγραινα uide apud eundem Galenum in Διδύμοις.

Γάγγραινα ὅτι μεταβολὴ τὸ χροῶς τὸ καὶ φύσιν ἐκάστου ὅτι τὸ ἀλλοθεῖον, καὶ νέκρωσις μετ' ἐλκώσεως, καὶ διὰ τὴν ἐκώσεως γίνεται γάγγραινα ἔπι πλεονεξίας ἀποστρεφτικῆς, ἢ νε-

κρώσεως γηγοιδίης, ἢ φλεγματιῆς ἐκ χειρουργίας. Id est, Gangraena est cutis mutatio à naturali cuiusque statu in alienam, et extinctio cum ulceratione, aut sine ea. Oritur aut omnium humorum plenitudine praecedente, aut extinctione, aut inflammatione ex chirurgia exorta. Gal. in Def. med.

Ἐπειδὴ μὴ ἐξ ἀφοροιδίης, μᾶλλον εἰς πύον ἢ φλεγμονὴ μεταβάλλουσα, πολλὰ εἰς γάγγραιαν τε καὶ σφάκελον μεταπίπτει, λέγεται ἢ δὴ καὶ ἀπὸ ὑπόταν γάγγραιας μὲν γὰρ τὰς ἐξ ἐμμέλιος φλεγματιῆς νεκρώσεως ὀνομάζουσιν, οὐκ ἢ δὴ γενημένης, ἀλλὰ γηγοιδίης ἔπι καὶ, εἰ μὴ ἄλλως πρὸς τιμὴν τοιαύτην ἐξέσθαι ἰσχυρῶς, νεκρῶσιν τε βλάβειν τὸ παθόν οὕτω μόνον, ὅτι λαμβάνει τε τὰ σπυγγή, καὶ ἀποκτείνει τὸν ἀνθρώπον. ὅταν δὲ τελείως αἰσθητὰ γήνηται τὰ οὕτω παθόντα σώματα, τὸ πύον οὐκέτι γάγγραιας, ἀλλ' ἢ δὴ σφάκελον ὀνομάζουσιν. Id est, Quum inflammatio neque discutitur, neque in pus mutatur, saepe in Gangraenam et Sphaecelō id est syderationem incidit: de quibus iam sermonem instituimus. Gangraenas enim appellant quum membrum aliquod ob inflammationis, qua conflictatur, magnitudinem emoritur. Neque iam confirmatas sic dicunt, sed quæ etiamnum sunt. Eius mali ea vis est ut nisi celerrimè succurras, facillè affecta pars, quatenus vicina comprehendit, mortis habitum representet, et hominem iugulet. Vbi uerò membra sic vitata, in totum sensu fuerint destituta, affectum non amplius Gangraenam, sed iam sphaecelon id est syderationem nuncupant. Aeg. lib. 4. cap. 19.

Γάγγραιαν μὲν φασὶν ἐξ ἐμμέλιος φλεγματιῆς ὅταν ἴσως μὲν κρώσειν, ἢ δὴ δηλοῦν γενημένην, ἀλλ' ἔπι γηγοιδίην. ἢ γὰρ ἢ δὴ καὶ τῶν σφάκελον ὀνομάζουμένων ἢ πρὸς γάγγραιας συμβαίνει δὲ τὸ πύον καὶ οἷον ὅστις, ὅταν δηλοῦν ἢ ἀπὸ κλειμῶν σαρξὶ αὐτῶν μοχθηροῖς ἰσχυρῶς ἡνωσάσθαι.

R. ij.

Ἐρεχθὶ τῷ τοῖς τῶν τα καὶ δὲ σὺ πη. Id est, Appellamus autem
 γὰ γρηταιν alicuius partis, ob inflammationis qua confli-
 ctatur magnitudinem, mortificationem, non quæ iam con-
 firmata sit, sed quæ etiamnum fiat. Nam quum iam pars
 emortua est, σφάκελος, id est syderatio] nominatur: qui est
 gangræne terminus. Corripit hic affectus etiã ossa, quã
 nimirum caro ijs circumdata sanie generat, quæ ita eã im-
 buat ut putredinem contrahant. Actuar. lib. 2. ὁ δὲ δὲ γη.
 πα. δὲ γη, cap. 30.

CELS. Interdum vetustas ulcus occupat, inducitur-
 que ei callus, & circum oræ crassæ liuent: post quæ quic-
 quid medicamentorum ingeritur, parum proficit: quod fere
 negligentè curato ulcèri superuenit. Interdum uel ex ni-
 mia inflammatione, uel ob æstus immodicos, uel ob nimia
 frigora, uel quia nimis uulnus astrictum est, uel quia
 corpus, aut senile, aut mali habitus est, cancer occupat. Id ge-
 nus à Græcis diductum in species est, nostris uocabulis non
 est. Omnis autem cancer non solum id corrumpit quod oc-
 cupauit, sed etiam serpit: deinde alijs alijsque signis dis-
 cernitur. Nam modo super inflammationem rubor ulcus am-
 bit, isque cum dolore procedit: (ἐρυσίππλος Græci nominat)
 modo ulcus nigrum est, quia caro eius corrupta est: idque
 uehementius etiam putrescendo intenditur. Vbi uulnus hu-
 midum est, & ex nigro ulcere humor pallidus fertur, ma-
 ligue odoris est, caruncule corruptæ, interdum etiam ner-
 ui & membranæ resoluuntur, specillumque demissum
 descendit aut in latus, aut deorsum: eoque uitio nonnun-
 quam os quoque afficitur. Modo oritur ea quam Græci
 γαίγαρο appellant. Priores in qualibet parte corporis
 fiunt, hæc in prominentibus membris, id est, inter ungues
 & alas, uel inguina: ferèque in senibus, uel ijs quo-

rum corpus mali habitus est. Celsus libri quinti capite vigesimo sexto.

Γαγγραιώσις φλεβῶν εἶπεν [ὁ Ἱπποκράτης] τὰς δὲ ὑπερβολὴν τῆς φλεγμονῆς αὐτῶν ἀκολουθοῦσας νεκρώσας. Id est, Gangraenosus uero emortuarum uenarum torpori nominat [Hippocrates] qui ex nimia inflammatione consequitur. Gal. in lib. Hippocr. De fract. Comm. lib. 2.

Γαλακτώδες οὖρον, γλαυκόν, χαροπόν.

Επιδαῖν ἴσιν τῆς ἀκριβοῦς λευκότητος ὑφίσταται ἡ χροιά [τοῦ οὐροῦ] τὸ γαλακτώδες, οὕτω καλούμενον ἀπὸ τοῦ εἰκέναι γάλακτι, ὡς οὐκ ἀδύνατον κρεῖττον μὲν ὂν τοῦ ἡδαιώδους καὶ κρυσταλλοειδοῦς, τὸ δὲ αὐτὸ γλαυκὸν ἴσιν λευκότερον (αὐτὸ γὰρ ἴσα μὲν τὸ γαλακτώδες) ὅσον τὸ χαροπὸν ἐκπέφυγε τὸ γλαυκὸν ἢ λευκότερον καὶ γλαυκὸν μὲν πέφυκεν ὅτι τὸ διαυγές ἐστὶ κίερος, χαροπὸν δὲ, ὁ καμύλων ἴσιν λευκότερος ἐστὶν οὖρον, εἰς οὗτο ὄντι τῆς οὕτω πῶς καλούμεν λευκῶν. Id est, Namque a summa albedine remissus urinae color extitit lacteus, ita uocatus quod similis sit lacti: qui melior est aequo est crystallo, sed tanto intervallo a glauco (qui secundum lacteum est) relinquitur, quanto charopus a glauci albedine discedit. Nam glaucus color, est ueluti corui pellucidum: charopus uero, qui similis est pilis subalbidis cameli, uel uisui lapillo sic appellato. Actuar. lib. 1. de οὐρω, cap. 8.

Γαργαρεών.

Γαργαρεών uide apud Aretaeum in Κίων.

Σαρκώδες τι μέλαν ἐν τῷ σώματι ὑψηλὸν φάνει κρεμνίον, ἐὰν διαυγέας τῆς ὑπερπλείσαν ὅλον τὸ σῶμα τὴν γλώτταν κατασείλη. τοῦτο τὸ σῆκίον ὀνομάζεται δύο ὀνόμασι παρὰ τῶν παλαιῶν ἐλλήνων, γαργαρεών τι καὶ κίων. οἱ δὲ μὲν οὕτως ἰσχυροὶ ὄντι πάντες οὐχ οὕτως ἀλλὰ κίωνίδα καλοῦσιν αὐτὸ.

R. ij.

ἡ δὲ τὰ σαφυλλῶ ὀνομαζόντων αὐτὸ βέλπιόν ἐστι μὴ δὲ ὁλοσ
μνημοσθέν. οὐ τὰρ τὸ μώλορ, ἀλλ' ἐν τῇ παλαιᾷ αὐτῆ σαφυ-
λλῶ ὀνομαζομένη. Id est, Carnosa quaedam particula in sum-
mo ore apparet dependens, si quis aperto plurimum ore toto
linguā deprimat. Hæc ipsa caruncula duobus nominibus
appellatur à veteribus Græcis, τὰρ τὸρεῶν ἑρκίων, [hoc est
gurgulio ἑρκιωμα]. Nam quæ σαφυλλῶ [id est unam] ἰ-
ψαμ appellat, eorū ne meminisse quidē præstat. Nos enim
non particulam unam, sed unam eius affectionem σαφυ-
λλῶ [siue ἡ ἰ] νομικαμ. Gal. De cōp ph. sec. loc. li. 6. c. 3.

Τὸν τὸρεῶν ἑρκίωμα, καὶ κιοῖδα ὀνομαζοισι, σαφυλλῆ δὲ καλεῖ-
ται καὶ τὸ ἔπερον ἐν αὐτῇ γηρόμορον παρὰ τὸ, ὅταν βραχὺ σαφυ-
λλῆς ἑσπῶς γήνηται τὸ ἄκρον τὸ τὸρεῶν ἑρκίωμα. Id est, Gurgulio-
nem quidam etiam Columellam vocant. Vna uerò nomine
accipienda est quaedam in eo affectio, quæ scilicet unæ
acino simile summum gurgulionis apparet. Aetius lib.
8. cap. 43.

Ὁ τὸρεῶν ὡς πῆρ π πλῆκ ἔσθ τῆς φωτῆς ἰσπαρῶν δὲ γέ-
ται πολλάκις ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥόδιμα καὶ ἀδρα φύσιν αὐξή-
σις, ὀπμηκῆς μὲν καὶ λεπτοῦς γηροῦς, κίων παρσα γηροῦς τα-
παχῶς δὲ κατὰ τὸν καὶ ἀειφερῆς, σαφυλλῆ. Id est, Gurgulio-
tanquam aliquod uocis plectrum subinde distillationem à
capite recipit: de mque præter naturam auctus, si oblongior
tenuisque fuerit, Columella nuncupatur: si uerò crassior in
rotunditatem creuerit, feraturque deorsum, Vna dicitur.
AEG lib. 6. cap. 31.

Τῆς γαστροῦς τῆμα ἰδε apud Trallianum in τῶμα.

Γλαυκῶμα.

Γλαυκῶμα [ὀφθαλμοῦ] ἐστὶ τῆς φύσιν ὑγρῶν εἰς τὸ
πλακῶν χρώμα μεταβολή. Id est, Glaucoma oculi est natu-
ralium humorum in cæsiū colorem mutatio. Galenus in

Definit. med.

Γλαύκωμα δὲ καὶ ὑπόχυμα οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐν τῆ ἰσχυρῶ το
 πῶσι, οἱ δὲ ὅσπερον τὰ μὲν γλαύκωματα, τὸ κρυσταλλοειδὲς ὕγρὸν
 παθὴν εἰσόμενον, ὑπὸ ὑγρότητος μεταβαλλομένου ὅτι τὸ γλαυ-
 κόν τὰ δὲ ὑπόχυματα, ὕγρῶν παρέλχουσιν πηχυιδίων μεταξὺ
 τῆ κερραποειδὸς καὶ τῆ κρυσταλλοειδὸς. Id est, Glaucoma est
 Hypochyma ueteres unum quoddam mali genus esse existi-
 marunt: posteriores autem Glaucomata quidem, humoris
 qui ob similitudinem crystalli κρυσταλλοειδὸς appellatur, mi-
 tia, prae humiditate in glaucum colorem transeuntis, iudi-
 carunt: Hypochymata, humorum affusionem, qui inter hu-
 mica[m] ceratoidem et crystalloidem conerescunt. Paulus
 Aegin. lib. 3. cap. 22.

Γλαυκὸν οὐρον uide apud Actuarius in γλακτωδες.

Γογος uide in σπέρμα apud Galenum in Definitioni-
 bus med.

Γονόρροια.

Αἰτώλεθρον ἰδὴ ἢ γονόρροια, αἰτρίδες ὅ καὶ ἀνδρὲς μέσπια
 κοῖτες. ἰὼ γὰρ ἀκρασίη καὶ πάρεσις τὰ ὕγρὰ ἰσχυρὰ καὶ γόνιμα μέ-
 ρεα, ὁ κχος δὲ ψυχρῶν ῥέει ἢ ῥῆ, οὐδὲ ἐπιτρέψιν ὅτι αὐτέην οὐδὲ
 αὐτοῖσι αἰσθητοῖσι ἀλλὰ γὰρ τὸ βίβη μὴ τὸ ἐξερρηρεῖν, αἰετῆρος ἢ φο-
 ρῆ, αἰσθητοῦ δὲ ἢ ῥοῆ τῆ γόνου γίγνεται. νοσίοισι δὲ καὶ γυναί-
 κες πλὴν δὲ πλὴν τοῦ σπιν, ἀλλ' ὅτι κνησμοῖσι τῆ μοελῶν καὶ ἡ δὲ
 τῆ παροχέεται τῆσι ἢ θορῆ, ἀπὸ καὶ παρὸς αἰδρας ὁ μιλῆ ἀσπυ-
 ρῶ τῶ ἀσδρες δὲ οὐδὲ ὅλως ὁ δάξονται, τὸ ὅ ῥέον ὕγρον, λεπτὸν,
 ψυχρὸν, ἀχρῶν, ἀζονον. Id est, Mortis quidem periculo ua-
 cat geniturae profluum; inuicendum tamen est, et uel
 auditu in suaue. Nam si intemperies est resolutio occupat
 humida genitali aque membra, ut a frigidis contingere so-
 let, profluit semen: neque ipsum uel in somnis cohibere pos-
 sumus, necrum seu quis dormiat, seu uigilet, continens pro-

R. iij.

positum est ex γονί, quod semen genitale, ἔρπειν quod fluere significat: etenim semen modo γονί, modo γόνος nominari solet. Galenus De locis affectis libri tertij capite sexto.

Γονόρροια ἔστιν ἀπόκρισις ὀπιφύρουσα σπέρματος τόσημα, μὲν τὸ τήκεσθαι τὸ σπέρμα, καὶ ἀχρυσύτρον ἀποτελεῖσθαι, γίνεσθαι δὲ ἀπὸ νησάτων ἢ ἀσπερματικῶν ἀγχείων, ὡς π' ἔστω ἐπὶ παρειμύρων αὐτῶν μὴ κρατίζουσα τὸ σπέρμα. Id est, Gonorrhœa, est excretio morbum seminis afferens, in quo corpus tabescat, et color abijciatur. Oritur vasculis seminis factis de bilibus, sic ut quasi tremore quodam resoluta continere semen non queant. Gal. in Def. med.

Γονόρροια γίνεσθαι ποτὲ μὲν ὑπὸ πλείους σπέρματος βαρμύοντος τὴν δυνάμιν πλεῖ κατεκλιπῆ, πλεῖ οὖσαν ἐν τοῖς σπερματικαῖς ἀγχείοις, ὡς μὴ κατέχῃν ἔπι πλείον ἔπι δυνάσασθαι τὸ πλεον σπέρμα. ἔστι δὲ καὶ διὰ δριμύτητα καὶ λεπτότητα τοῦ σπέρματος. Id est, Seminis profusivum accidit interim a copia ipsius facultatem retentricam in vasibus seminarijs contentam gravante, ut semen non amplius retinere possit: interim ex seminis acrimonia et tenuitate. Trall. lib. 8. cap. 9. et interpr. lib. 9. cap. 9.

Ἡ γονόρροια σπέρματος ἔστιν ἀκούσιος ἀπόκρισις συνεχῶς γινομένη, χωρὶς τῆς κατὰ τὸ αἰδοῖον ἐνστάσεως, διὰ πλεῖ τῆς κατεκλιπῆς δυνάμεως ἀδύνατον γινόμεν. Id est, Seminis profusivum (quod Græcè γονόρροια appellatur) est immita ac præter voluntatem excretio, quæ continuè naturæ alibus non intensis, ex retentivæ naturæ facultatis imbecillitate provenit. A Eg. lib. 3. cap. 55.

Γραῶς ἴδε ἀπὸ Ἀσπιναρίου ἢ σπυγγήματα.

Γυμνάσιον.

Ἐμοὶ μὲν δὴ δοκεῖ μὴ πᾶσα κίνησις εἶναι γυμνάσιον, ἀλλ' ἡ σπε-

δραστήριον ἔστι ἐν τῷ σπυροῦσι πὸ σφοδρῶν, εἴη αὖ ἢ αὐτὸ
κίνησις ἐπιρῶν μὲν γυμνάσιον, ἐπιρῶν δὲ οὐ γυμνάσιον ὁρῶν δὲ ἢ
σφοδρῶτος ἢ ἀναπνοῆς ἀλλοιωσις. ὡς ὅσα γὰρ κίνησις ἐκ δὲ
λαοῦ αὖ τὴν ἀναπνοῆν ἢ πῶ τὰς ὀνομαζοῦσι γυμνάσιον: εἴ ἢ
ἢ πῶ μείζον, ἢ ἢ λατῶν, ἢ πυκνότερον ἀναπνοῆν πῶς ἀναπνοῆν
ἢ πῶ κινήσις ἢ γυμνάσιον ἢ τηλικαύτη κίνησις ἐκείνῳ γινώσκται.

Id est, Ac mihi quidem non quivis motus gymnasium id
est exercitatio, videtur, sed tantum si quis vehementior est.

Quoniam autem eorum quæ ad aliquid dicitur est quod
vehementius dicitur, fieri potest ut idem motus alteri sit gy-
mnasium id est exercitatio alteri non sit. Terminus igitur
vehementiæ est anhelitus alteratio: quando, in quibus
motibus nulla sit anhelitus mutatio, hos nondum exercita-
tiones vocamus. Quod si quis maius minusve, celerius aut
crebrius iam ex motu aliquo respirare cogatur, huic certe
tantus motus exercitatio fuerit. Gal. De san. tuen. lib. 2. cap. 2.

Κίνησις ἔστι σφοδρὰ τὸ γυμνάσιον. Id est, Exercitatio ma-
gnus est uehemens. AEGON. lib. 1. cap. 16.

Γυμνασμάσιον.

Γυμνασμάσιον ἔστι ὅταν φύσιν αὐξήσῃ τῆς ὑποκειμένης
τοῖς μαστοῖς πηλῆς. Id est, Gynastomasthon est incre-
mentum præter naturam, eius pinguedinis quæ sub mam-
mis est. Gal. in Def. med.

Θωμά τὸ δὲ βῆσι πᾶσι, οὐ κάρη ζωνῆδες ἀθρώποισι.
σπυροῦν καὶ μελέων ἐς οὐρον ἢ ζωῆσις ὑγῆ καὶ ψυχῆ, ὅπως
ἐν ὑδρωῦσι, αἴτιν ὁ δὲ δὲ ἢ ζωνῆσις, νεφροῖ τε καὶ κύστις. οὐ γὰρ
δὲ βῆσι ποιοῦν ὑρέοντες, ἀλλὰ ὅπως ὅταν ἀφ᾽ ἑξῆς ὀρχεῶν ἀπαι-
σῶς ἢ φορῆ. Paulo post, Τῆ δὲ μοι δεκάς καλεῖσθαι δὲ βῆσι

της δ' ἀκλινον ὀκλίον τι διαβητικῶν, ὅθεν καὶ τὸ σκίρει π' ὕδρον
 οὐ μίμνει, ἀλλὰ ὅπως διαβῆσθην τὸ αἰφρώπως ἐξόδον χεῖρ).
 Id est, Miraculū quoddam: Diabetes qui uocatur affectus,
 haud ita saepe hominibus usitatus: carnum ac membrorum
 in urinam colliquatio frigida atque humida, ut in aqua
 inter cutem, causa est. Transitus autem consuetus, renes
 ex uesica. Nam sine intermissione lotiū reddunt, ex per-
 mde atque canales laxati sunt, indefinens est profusio.
 Et paulo post, Atque inde mihi huic morbo Diabetes appel-
 latio indita fuisse uidetur, permde ac si pertransseuntē di-
 xeris, quod in corpore humor non remanet, sed ubicunque
 in homine collectus stagnauerit, ad exitum labitur. Aret.
 lib. 2. περὶ χρο. παρ. cap. 2.

Τὸ οὐροῦ ἐξάτης ἀπειθον ὑπὲρ ἀπαιθεῖς ἄλλα βεῖν εἶναι αὐ-
 τὸν τῶν δὲς ἀκριβῶς τὸ τοῖο πιν, οὐτ' ἔδη πεπρωμένον, ὡς τὸ γο-
 λερὸν, οὐτ' ἔμμελον, ὡς τὸ μετ' ὀλίγον αἰατολουμένον, ἀλλ' ὅτι ἀ-
 περιωσμένης τῆς πέψως σύμπλωμα. τὸ τοῖο πιν τὸ φλεβώ-
 δος ἡύοις ὑπαρξ πάθος, ὅτι ἀκριβῶς ἀπειθία γαστρος. ὅταν
 ὅ καὶ ἄλλως διεξέρχεται τὸ πιν, καλεῖται μὲν ὑπὸ πιν ὕδρ-
 ρος εἰς ἀμίδα τὸ πίνθημα, διαβῆτιον δ' ἐνίοι περὶ σαζορβουσιον,
 ἄλλος δ' ἐπερ παλαιὸς αὐτὸ εἰς οὐρα διαβητικῶν ὀνομαζε. Id est,
 Urina quæ ad summum incocta est, reliquas omnes uincit.
 Est autem aquosa exquisitè, neque iam coqui incipiens,
 qualis turbulenta, neque in spe ut coqui debeat, sicuti quæ
 paulo post perturbatur, sed uelut desperatæ coctionis acci-
 dens: quæ talis est, uenotus generis passio existit, qualis est in
 uentriculo extrema ipsa cruditas. Quum uerò etiam sta-
 tim transcurrit, uocatur à nonnullis ὕδρρος εἰς ἀμίδα: id est
 hydrops matellæ. alij διαβητικῶν appellant: quidam uerò
 alius antiquus εἰς οὐρα διαβητικῶν id est urinae profusiuū
 nominauit. Gal. περὶ κρι. lib. 1. cap. 12.

Ο δισβήτης κελούμβρος ὅτι ὅταν αἷμα ἕρπον ἀκρίεται
 τὸ οὐρον αὐτῆς, πολλάκις αἷμα τὸ πίνειν· οἷον π καὶ τῆς λειπτῆ
 ελωδέσι συμβαίνει, τὸ τασιὰ ἀκρίνεως, μηδὲ βραχὺ δυνά
 μβρα κρατεῖται ὅν τῆ γαστρῆ, καὶ ἀλλοιοῦσται καὶ τρεφείη τὸ
 σῶμα. διὸ πτες οὐ δισβήτιω μόνον κελούσι τὸ πάθος, ἀλλὰ καὶ
 εἰς οὐρα δισβήτιαν, διὰ τὸ διαρρῆν ἄδυσ τὸ πόμα. ἐπιφῆ δὲ
 αἰμέτρως δισβήσι, τὸ ὑπερ πάντες ἀκρινεμβρος, καὶ δισβήτιον
 τὸ πάθος ὠνομασται. Id est, Diabetes appellatur quum u-
 rina immoderatus exarnatur, frequenter simulatque po-
 tus assumitur: quale etiam Lienteria affectus accidit, ut a-
 bi exarnatur, et ne paululum quidem in uentriculo e-
 nunci, alterari que et corpus nutrire possint. Quare ali-
 qui non Diabete modò affectum nominant, sed etiam in-
 urinas profusivum, eo quòd potus statim profluit. Quoniã
 uerò immoderate egri sicut, quum humidum omne ex-
 arnatur, affectum etiam Dipsacum nuncuparunt. Trall.
 lib. 8. cap. 8. et interpr. lib. 9. cap. 8.

Ο δισβήτης, καὶ ἡ πινεμβρος ὅτι δισβήτιος, οὐρομβρος
 τῆ οὐρῆ οἷα ἄρ ἐπὶ δὴ· διὸ καὶ δισβήσι αἰμέτρως ὅτι καὶ δι-
 βήσις ἐκλήθη τὸ πάθος, σιωσιμβρον ἀδυσούσης ἰδὴ τῆς κα-
 τὰ κελῆς ἡ δὲ νεφρῶν δυνάμειος, ἐρβωμβρος δὲ μάλλον τῆς ἐλ-
 κελῆς, καὶ ὅλοι δισβήτιος τὸ σῶμα διὰ θερμασίαι αἰμέ-
 τως. Id est, Quum potio protinus qualis assumpta est tra-
 smittitur, Diabetes uitium appellatur. Qui igitur eo sunt
 occupati, immodica siti consiciuntur: unde quoque Dipsacum
 Græci idem mali nominant, [qui δισβήσι sitim appellant] O-
 rigo ipsius ex retentricis renum facultatis impotentia con-
 trahitur, attractricis autem tanto robore ut totum corpus
 ob immodicum calorem exhauriat. A Eg. lib. 3. cap. 45.

Διδόρωσις.

CEL. Sæpe femina, quibus sanguis per mēstrua non

respondet, hunc exprimit: auctorésq̄ue medici fuerūt uel parte aliqua exesa sanguinem exire, uel rupta, uel ore alicuius uenæ patefacto. Primam, δὲ πρώτῃ, secundam, φημοζασμὸν, tertiam, αἰσάσμοσιν appellant. Ultima minimè nocet, prima grauissimè. . Celsus libri quarti capite quarto.

Διάσεις uide apud Galenum in νόσος, ἔσ' Ἀβτιuarium in ἐκτικαὶ πυρετοί.

Διάστων πόνος.

Ο διάστων πόνος συμβαίνει ταῖς σφοδρотаταῖς οὐχ ἔπερ κραιαῖς μόνον ἀλλὰ καὶ ταῖς κεφαλαῖαις. ἔστ' δὲ διάστων ὄταν ὡς πρὸ δὲ πρὸ ρίζης ἀρχέλιθος τῷ πρῶτο παροῦντος μολέου φέρεται ταχέως εἰς τὰ πρῶτα κείματα. δὲ τῆνοιτες δὲ εἰσὶν ἐκατὲ ρωτῆν ἢ ἰδύρων, ὅτε καὶ πονεῖ καὶ πύρεται πρὸς ἄμφω τὰ πύρετα. ἢ κίσα δὲ εἰς πλάτης ἐκτεταμένοις ἐχ' τοῖς πόσις τὰ ἰδύρεα. τῶν δὲ καὶ νερκώδης ἔπιφείρει τοῖς πόσις ὁ ἴσος τῶν δέρματι τεταμένους ὑμῶν. Id est, Pertundens uehementissimis non Heterocraniis solum, sed Cephalæis quoque accidit. Interim hic à parte primariò affecta, a u. à radice, subitò in uicinas profertur. Porro distendentes utrinque neruorum dolores sunt, quum ἔσ' laborant, ἔσ' ad utraque extrema tenduntur: minimè uerò in latitudinem porrecti nerui dolores percipiunt. membrana uerò sub cute porrecta tensiōs stupefacient ésq̄ue dolores inducit. Aegmetas lib. 2. cap. 39.

Διάστα. Διαστητικὸν μέρος τῆς ἰατρικῆς.

Ἡ δὲ ἔσ' συνήθων ὑλῶν ἀγωγή τῆς δευτερίας ὀνομάζεται διάστα, κατὰ πρὸ ἢ δὲ ἔσ' συνήθων τῶν ἰσθμῶν, καὶ καύσεων, καὶ ἔσ' ἄλλων ὅσα δὲ ἔσ' ἄλλων ὀργάνων, ἄρουργία καὶ σελήγη ἐπ' αὐτῆς μοίρα τῆς ἰατρικῆς ὅσιν ἢ φαρμακευτικῆ, δὲ φαρμάκων καὶ αὐτῆ δηλοῖ πρῶτον δὲ. Id est, Is curatiois

ductus contextusque qui per consuetam materiam efficiuntur, διαίτη [id est iustus ratiō] nuncupatur: ut qui per consuetas tum sectiones, tum aduisiones, et quæcumque alia manu fiunt, χηρουργία. Tertiam ab his medicinae partem φαρμακευτικὴν dicunt, quæ scilicet per medicamenta absoluitur perficiturque. Gal. in lib. Hippocr. De rat. iustus, Com. I.

Διαίτητικὸν μέρος ἢ εἶδος τῆς ἰατρικῆς | τὸ πρὸς τὴν διαίτησιν ἢ τὴν ὑγιαίνοντων καὶ ἢ τὴν νοσοῦντων. Id est, Diætetica [medicinae pars] sanis et ægrotis iustus rationem præscribit. Gal. in Def. med.

CELS. Iisdem temporibus in tres partes medicina diducta est, ut una esset quæ iustu, altera quæ medicamentis, tertia quæ manu mederetur. Primam, διαίτητικὴν, secundam, φαρμακευτικὴν, tertiam, χηρουργικὴν Græci nominaverunt. Cels. lib. I. cap. I.

Διαλείπων σφυγμός.

Διαλείπων [σφυγμός] ὅστις ὅταν ἦν συστολῶν καὶ ἦν διαστολῶν ὀπιτελευτῶν, ἐνός σφυγμοῦ χρόνοι ἢ ἐρτηρία διαλείπει. οἱ δ' οὕτως διαλείπων ὅσι σφυγμός ἐφ' οὗ οὐκ ὄντι δύο μόνον ἀλλ' ὄντι τρεῖς, ἢ καὶ ὄντι πλείους πληγὰς ἀκλείπει διαστολῶν μίαν, ἢ καὶ δύο ἢ καὶ πλείους. Id est, Intermittens [pulsus] est, quum contractionibus distentionibusque efficiendus, arteria unius pulsus tempus intermittit. Vel sic, Intermittens est, in quo non modò in duobus, sed etiam tribus aut pluribus ictibus una, aut etiam duæ aut plures distentiones considerantur. Gal. in Def. med.

Διαλείπων πυρετός vide apud Galenum in ἀμφημελῆς πυρετός et in σωεχός.

Διάρροια.

Κοιλίᾳ ἀπαράχτος πεπτημένοι κάμνη ἢ πύλην ὁκοτε διάρροια

τὸν αἰθραπὸν ἰσχυρὸς ἐστὶν ὄργανος τρυφῆς ἀπέπλου ἢ διάρροια· ἀλλ' ἴσως μὴ ὀπίσθεσσι τῆς αἰτῆς γίγνεται τὸ δεῖν εἰς μέλαν ἢ δευτέρην ἡμέραν μούνην. παρὰ δὲ καὶ ὅλησ' αἰθραπὸς ἀδινεῖ, ἀτρυφῆ τὸ σπλάγχνον, χρεῖν ἰσοσὺς ἢ κοιλιακὴ γίγνεται, ἀποτὴν τὸ πρῶτον τὸν θερμὸν, καὶ ψύξει τῆς κοιλίας, ὅτε λυέται εἰς θερμὸν ἢ τρυφῆν, ἀλλ' οὐκ ἀπέπειθε θερμὸν, οὐδ' εἰς χυμὸν οἰκίσαν βέπει, ἢ μεταλέα δὲ λείπει, ἀδραμὴ τὸ τέλος. Id est, Venter, concoctioni destinatum viscus, in concoquendo laborat, quia a vis profusivum, quod a Graeci diarrhoeam vocant, hominem premit, est liquidum alimenti in visco profusivum: nisi a recanti est proxima causa unum aut alterum tantum diem permanente oriatur. Praeterea est totus homo debilis redditur, quia corpus non alitur: unde longus morbus, coeliacum quem vocat, efficitur. Latinè venter dicitur potest ob concoquentis caloris imbecillitatem, frigusque venter: quia liquefit quidem a calore alimentum, sed non concoquit calor, neque in suatum proprium vertit, semper est imperfectumque relinquit, quum perfectionem assequi non possit. Aret. lib. 2 cap. 7.

Διάρροια βεῖ ρθματισμὸς πλείων κοιλίας αἰθραπὸς καὶ ἐλαφύσεως πολυχρόνιος. Id est, Diarrhoea est fluxio alui copiosior est diuturna, sine inflammatione est ulceratione. Gal. in Def. med.

Eis οὗ ἐκ διάρροιας ἰδεῖται apud Galenum est Trallianum in ἰσχυρῶν.

Διάσπασις ὀστέων.

Διάσπασις βεῖ ὀστέων καὶ ῥαφῶν ἢ καὶ σίμφωσι συζευγμένων ὀστέων χωρισμὸς ἢ διάσπασις ἀπ' ἀλλήλων. Id est, Diductio est mutua ossium, quae per suturam est coalitum iuncta sint, separatio aut diuulsio. Gal. in Def. med.

Διαστολή.

Διαστολή ἔστιν ἄρσις καὶ ὄψις ἐπιπέδων καρδίας, καὶ ἄρσις ἐλάων καὶ ἐγκεφάλου καὶ μιλίγγων, καὶ μήκος καὶ πλάτος καὶ βάθος, αἰσθητὴ ἄρσις τὴν ἐπαρσιν τῆς ἀφῆς. *Id est, Diastole, est elatio et tanquam excitatio cordis, arteriarum, cerebri, eiusque membranarum, in longitudinem, latitudinem, et altitudinem: et in sensum tactus cadit. Gal. in Def. med.*

Διαστρέμματα.

Τὰ διαστρέμματα ἢ στρέμμάτων διαφέρει καὶ ἴσον ἀπὲς τὰς πρὸς τῆς διαστρώσεως, ἐπὶ ὀλίγον αὐτὴν διαστρέφοντα καὶ συμμετακινούμενα γίνονται δὲ καὶ ὅτε ἐν ὄσσει μάλιστα ἢ κνήμῳ ἔπι ἢ περὶ δάκτυλου καὶ μὲν ὄσσεως ἢ ἔξωθεν ὀνύτων ἐκὰς πέρωθεν ἔπι δὲ ὀστέου φιλύρας, ἢ πρὸς οὐτὴν ἀπὸ πρὸς καὶ μαλακοῦ ξύλου, ποιούμενοι δὲ λεπτὰ σπινθίρα. *Id est, Distortiones uerò à tortionibus in eo differunt quòd hæ articulum quodammodo attingunt, paululumque ipsum distorquent, et commouent: sunt item circa unum os, ac præcipuè circa tibiam in pueris, quam etiam unà cum appositione eorum quæ dirigunt utrinque ex tibia, aliquòτε alio ita ualido ac molli ligno, asserculis tenuibus factis deligamus. Gal. in lib. Hippocr. De ijs quæ in medicat. fiunt. Comment. 3. sect. 31.*

Διάτασις.

Διάτασις ἔστιν ὀλική σωματίων εἰς ἄνω καὶ κάτω τόπους. *Id est, Distentio est tractus corporum ad inferna loca atque superna. Gal. in Def. med.*

Δίκροτος σφυγμός.

Ἐπὶ τὴν ἐπιλοιπὴν καὶ τὴν ἐπιπέδων διαφοράν ἢ καὶ ἐν μόνον ἀνωμαλῶν σφυγμῶν ἐπιπέδων αὐτῆς, ἢ Ἐργασίης μὲν εἶναι χαλαρὰ καὶ καλεῖται δίκροτον· εἰσὶ δὲ πλείους ὅσαι δὲ βίαιες καὶ

οἰοί, μὲτ' ὀλίγον ἐροῦμεν, ἀν' ἑτέρων ὀπισθεψόμεθα πότερον
 ἦν κτ' μίαν δίστολιον τῆς ἀπικρίας συνιστάμεν ὅστιν, ἢ δύο
 εἴσιν ἐφέξῃς ἀλλήλων αἰσῶσι σφυγμοί. τὸ το δὲ οὐχ οἷον τε κρι-
 ναί καλῶς, εἰ μὴ ποθέτερον ἀκριβῶς μάτρωμεν οἷος ὅστιν ὁ σφυ-
 γμὸς αὐτ' ὁ παρὲς Ἀρχιγῆοις δίκροτος κεκλημένος. ὅτι ἰδὲ τὸ
 ἦν δὲς παύσων τὴν ἀφίω, ἀν' πικρίας δὴλον. ἀλλὰ τὸ το ἢ οἷος
 δίστολιον κτ' μίαν πληγὴν ἕω ἀφ' ἧς, καὶ ἕως μόνω ὡ πληγῆ
 παρὰ παρὸς ἑαυτῶν, δύο σφυγμοὺς τὸν δὲς παύσων νομίζουσι, φασὶ
 ραὶς ἀμφοτέρω. οἷος γὰρ ἐν μίᾳ δίστολιῳ δίστολιον τας ἕκαστον φασὶ
 δύο σφυγμοὺς εἶναι, καὶ τοὶ δὲς πληγῶσι. ἐκ αὐτῶν γὰρ ἐπ' αὐτῶν ἢ
 κινήσει ἀπολλύσασθαι τὸ συνεχές, ἀκίνησας μὲς ἢ δίστολιον τας. τὸ δὲ
 ἦν δὲς δίκροτων οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐπειδὴ πληρώσων τὴν
 δίστολιον ἀπασαν, ἀδύς ἀποχωρεῖ παρὲς βραχέ, ἢ αὐτῶν παύσων
 τὸ δεύτερον, ὡς τε ἦν ἰδὲ δίστολιον τας ἢ σφυγμὸν μὲς ἢ εἶναι τὴν πλη-
 γῶν, ἢ δὲ δίκροτου συνεχῶς, ἢ συνόδον, ἢ ἕωσὶν ἢ ἕως αὐ-
 τῶν ἐξέλη καλῶν δίστολιον τας ἢ δύο σφυγμοὺς εἶναι φασὶ ἕξ-
 ται τὸν δίκροτον. *Id est, Ad reliquam iam est tertiam pul-*
suum una in parte inæqualium differentiam redibimus,
quos ut unū Archigenes describit, vocat que δίκροτον: sunt
verò plures. Quos autem sint est qui, paulo post explica-
bimus, si expendimus prius de illisne sit qui ex arteriæ
una distentione constant, an duo sine continentes impares
pulsus. Sed id difficile sanè ad iudicandum est, nisi ad un-
guem qui pulsus hic sit teneamus quem Archigenes δίκρο-
τον appellavit. Nam in his esse eum qui iterum tactum fe-
riunt, planè liquet. At qui intermittentes in uno ictu obti-
nent id ipsum. Et si solum quis ictum attendens, duos pul-
sus censeat esse eum qui bis feriat, in manifesto errore est.
Nam qui in una distentione intermittunt, quæquam iter-
um feriunt, non dixeris duos pulsus esse. Manifestè ete-
rum in illis destitutus motus continuitate, quæ et interrum-

pitur media . Dicrotorum genus non item : sed, simulat que omnem distentionem facit ; se paulisper subducat , ac mox pulsat iterum : ut intermittentiū iētus quies media incipiat, dicroti, contractio, uel congressus, uel reditus, uel uel libet appellare. Idcirco quidam duos pulsus esse dicrotum, non unum, autumant. Gal. De differen. pulsuum, lib. 1. capite 17.

Δίκροτος [σφυγμός] ὅτιν ὅταν ἡ δοκῶσα ἀποχώρησις τῆς ἀρτηρίας μὴ τελεία γίγηθῆ, ἀλλὰ μελλησιμὸς ἐξ ὅτι πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν ἢ τὴν ἀνακοπήντος πρὸς ἄνω, εἴτα ἀπόθεσις τελεία τῆς ὀφειλομένης συστολῆς. Id est, Dicrotus [pulsus] est, quum arteriæ distensio, quæ esse creditur, non perfecta sit, sed moratur, id que pro ratione subductionis, aut intercessi spiritus, tum sit perfecta debita contractionis repetitio. Gal. in Def. med.

Δίκροτος δὲ [σφυγμός] γίνεται ὅταν ἐξορμήσας καὶ βραχύτερον κινήσας ὀρθοῦσθαι μὲν, αὐτῆς δὲ πρὸ ἐλλείπον τῆς κινήσεως ἐκασφραῖνῃ. δὲ ἰσὺς οὕτω πληθύνεται τιμὴ ἀφ' ἑαυτῆς ἐν μιᾷ διαστολῇ, τὰ κλονώδεις οὐδὲν πλέον ἐχέοντες ἢ κραδαίνεσθαι καὶ κτ' παύσει τὰ μέγιστα διαστείεσθαι. Id est, Bis autem pulsans, quem dicroton appellamus, cum impetu quodam concitatur, brevius que mouetur, deinde subsistit, at que ita demum reliquum motionis absoluit. Ita enim in una dilatatione pulsari debet tactus, ut vibratus nihil eo amplius habeat, nisi quod palpitent membra, ex undique concutiantur. Actuar. lib. 1. περὶ διαγν. παθ. cap. 17.

Διονυσίοιοι.

Διονυσίοιοι εἰσὶν ὅστω δόξας ἰσχυροῦ καὶ ἐγγὺς κροτέφων γιγνόμεναι λέγονται ἢ κίερατα, ἀπὸ τῆς κεραισορομύτων ζώων κεκλήρωτα. Id est, Dionysisci sunt ossæ eminentiæ propter tempora exortæ. Eædem Cornua appellantur, nomine ab ani-

mantibus cornigeris ducto. Gal. in Def. med.

Διστρία.

Διστρία ἔστιν ἐπερουσίχου ἄσθθ φύσιν καὶ τῷ τερσοῦ ἐκ-
φουας. *Id est, Distichia est alterius pilorum ordinis exortus*
in summa gena præter naturam. Gal. in Def. med.

Διστάκος *vide apud Trallianum & apud AEGnetiam*
in distichitis.

Δοθίλω.

Γνώριμος οὐχ ἦμισα ὁ δοθίλω ἔστιν, ὅπερ κῆς μὲν ἰσπαρ-
χου ὅτε ἐν αὐτῷ μόνω σκωίεται τῷ δέσματι, κακοῦτος δὲ, ὅ-
ταν οὐκ πλείονος ἀνίστηται βάρους. εἴπερ γὰρ οὕτως φύματι, καὶ
σκληρότητι μόνον διλιώσκε φύματος ὁ τοιοῦτος δοθίλω. ἐστὶ δὲ
ἄμφω τὰ πάθη φλεγμοῦ δὲ καὶ πλείων ἐπ' αὐτοῖς ἡ βουβῶν,
καὶ τῆς τερσοῦ ὁ ἄσθθ ὀνομάζονται ἐν τοῖς φύματι, θερμότητι ἄμα καὶ
πάθῃ ἡμέσως ἀφορίζονται τῶν ἄλλων φύματων. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ
καὶ βουβῶνας καὶ μεγάλας μόνως γινέσται φύματι λαγρότες,
φλεγμονῆς ἰσπαρχοῦτα τῶν ἀδένων. *Id est, Notus non mini-*
mè dothilw [i. furunculus] est, mitis quidem quum in ipsa
sola cute constituitur, malignus uerò quum altè exoritur.
φύματι enim id est tuberculo similis est, solà que duritie à
tuberculo talis furunculus distat. Ambo autem affectus in-
flammati sunt: quos præter tertius quoque ipse bubo,
quartus que quem uocant nonnulli φύματι, calore simul
& acritate generationis ab alijs tuberculis distinguentes,
sunt quoque qui dicunt in inguinibus & alis solis φύματι
θλασθῆναι, quòd adenum que ibi sunt inflammationes sint.
Gal. lib. De tum.

Καὶ ὁ δοθίλω ὅστος ἔστιν ἀποστρεμῶδης οὐκ παχίων χυμῶν
εἰ ποῖς ἀδρῆσθ δέσι μάλιστα πῶς σκωίεται μόνω. ὅπερ κῆς μὲν ἰ-
σπαρχου ὅτε ἐν αὐτῷ μόνω σκωίεται τῷ δέσματι, κακοῦτος
δὲ ὅταν οὐκ πλείονος ἀνίστηται βάρους. *Id est, Furunculus tumor*
S. ij.

est abscessum præ se ferens, qui ex crassis humoribus in car-
nosiss plerunque partibus concipitur : mitis quidem quum
in sola cute coe, perniciosa autem malignusque ubi subter
actis radicibus in superficiem erumpit. Aegnetalib. 4.
cap. 23.

Περὶ δὲ δοθιῶος ταῦτ' εἰπὴν ἔνεστιν, ὡς ἑστὶ ὄγκος ὄντων
δαρσηματώδης ἐκ παχέων χυμῶν, ἐν τοῖς ἀρκώδεσι μάλιστα
τόποις συνιστάμενος, ὅτε ἐκκίς ὑπὸ ἀρχῶν, ὅτε ἐν αὐτῶν μόνον
συνίσταται τῷ δέρματι· κακῆ δὲ, ὅταν ἐκ πλείονος αἰσίου
βάθους διειρηώσῃ δὲ τοῦ τοῦ ἡ πὲρ ὅτι καὶ τῆ ἀφῆ; ἔπειτα τῶ
που τῷ δοθιῶος ἐπαφώμενος. Id est, De furunculo autem,
quem dothiōa appellant, hoc dicere licet, quod tumor sit
abscessum referens, qui ex crassis humoribus ortus, in car-
nosiss potissimum partibus cōsistit: benignus quidem, si in cu-
te tantum coagmentatur: at malignus, quando altius actis
radicibus in superficiem erumpit. Dignoscet idtum usui,
tum tactu, locum circumquaque furunculum contrectans.
Actuar. lib. 2. περὶ διειρη. πα. τ. cap. 32.

Δορκαδίζων σφυγμός.

Ο δορκαδίζων κηθίς ὑπὸ Ηροφίλου σφυγμός ἐστὶ ἰσθμὸς
ἢ μίαν διειρηλιῶν αἰωμάλων, συνήτης δὲ καὶ αὐτὸς ὄντων,
οὐδέποτε ἐφαπτόμενος ἢ πρὸς σπυγμάτων τοῖς πρὸς τῆς πίπτει
ἔστιν αἰωμαλιῶν ἀλλ' ὅταν κατ' ἐν μέρει ὅπου διειρηλιῶν
τιμὴ κινήσῃ ἢ ἀρτηρία, πλεοναῖτα μάλιστα γινόμενος, οὐχ
αἰπλός, (ὅ γὰρ ὄλον τὸ τὸ γένος δορκαδίζων ἐστὶ σφυγμός) ἀλλ'
ὅταν ἢ μὲν πλεοναῖτα δέυτερος κινήσῃ, ὡκυτερετε καὶ σφο-
δρῶτερε τῆς πρῶτερε ἢ, τὸ τοῦτο μόνον τὸ ὅτι κινῆται τὸ
ὄνομα, καὶ πλεοναῖτα ζῶα τῆς δορκαδίζων ὁμοιοτητα καὶ
ἔδρ ἐκείνα τῶν φαινεται, πρὸς τὸν ἔσπον, ὅτι διπλῶν ἕνα
κίνησιν ποιοῦμενα πρὸς βραχὺ γὰρ ὑψώσονται ἑαυτὰ, καὶ ἕνα
δορκαδίζων αὐτῶν πλεοναῖτα κινήσῃ καὶ πλεοναῖτα, ὡς γὰρ τῶν

δεύτεραν ἀδύκνητον ὁρμηλὴν κινήσεως ποιῆται, πολὺ τῆς πρώτης
 ὠκυτέρην, ὡς ὅτι ἐπιμνησθῆναι ἐαυτοῖς. Id est, Qui pulsus
 Dorcadix: n̄ q. d. Caprizans ab Herophilo est appellatus,
 est ille de inæqualibus in uno pulsu: compositus item est,
 utriusque expertus quæ primis quinque generibus adiun-
 ctæ erat inæqualitatis: uerùm ubi motum arteria inter-
 pellat quapiam in parte, tum potissimè existit, non simpli-
 citer, neque enim uniuersum hoc genus Caprizans est pul-
 sus) ceterùm ubi motus à quiete alter celerior primo et
 uehementior sit. Ei siquidè soli ex similitudine quam cum
 animalibus habet capreis attributū hoc nomen est: quip-
 pe quæ hoc modo uidentur salire, quasi geminum quædam
 motum facientes: quia ubi aliquantulum se extulerint, et
 speciem desituri alicubi motus præbuerint, alterum motus
 nec opinatum impetum capiunt priori longè citatiorem, ue-
 luti in seipsas insilientes. Galen. De differ. puls. lib. 1.
 capite 29.

Δορκαδίζων ὄβρι σφυγμὸς ὅταν ἢ δόξηται διέσπασ-
 θαι, μὴ παύσασθαι διέσπασθαι, ἐφ' ἑτέραν ἐπιπέδουσαν ἀθροτέ-
 ραν, ὡρὴν ἐμφασίν συστολῆς παρὰ χεῖν, βίαιοτέρα δὲ ἢ δευτέ-
 ρηται πληγῇ. Id est, Caprizans pulsus est qui arteria,
 quæ se distendisse uidetur, non omnino distenta ad aliū i-
 ctum, priusquam speciem contractionis faciat, maiore im-
 petu transilierit, et secundus ictus sit uehementior. Gal.
 in Def. med.

Ὁ μὲντοι δορκαδίζων σφυγμὸς κοινῶν ἔχει τῆς δικό-
 πης καὶ τῆς διέσπασθαι, οὐχ ἕως τῆς αὐτῆς αἰτίας συνίσταται,
 μὴτε σκληρότητος ἐνούσης ὀργάνων ὡς δὲ, μὴτε μὲν δεικνύσασθαι
 βίαιε ἕως φανέται, ἀλλ' ὅταν τῆς δυνάμεως ὅσοι εἰς ἐαυτῆ
 τῆς οἰκίον σπασθῆς πόνον ἰσθῆται τῆς κινήσεως ἢ δόξηται, δὲ τῆ
 τῆς ἢ θλίψιν ἢ ἐμφραξίν ἢ ὀργάνων. ἢ συχὰ τὸ πλεοναῖον τῆ

S. iiij.

*tantia, in partibus musculosis, puta, brachio, femore, tibiis
in pueris, etiam latera sub cute perreptant, et palam mo-
ventur. Aeg. lib. 4. cap. 59.*

Δρώπαξ. Scribitur et δρώπαξ.

Ο καλὸς ἄρμος ἰσὺς τῶν ἑλλωίων δρώπαξ ἀναδότη σιωπε
λὴ καὶ δρώπαξ καὶ πολλοὶ γε τῶν ἰσχυρῶν ἔμπεδον, ὅτιν ἰδεῖν παρυσ-
θέντας ὅτι τῆς βοήθειας. Id est, [Vnguenti genus] quod
à Græcis hodie Dropax appellatur, distribuendum corpus
alimento et nutritioni conducit: et sanè multos ex iis qui
prius graciles fuere, videre licet hoc remedio obesos reddi
tos. Gal. De sanit. tuenda, lib. 6. cap. 8.

Ο δὲ δρώπαξ σκευασίαν ἰσὺς δὴ τῶν ἑλλωίων, πλὴν μὲν ἐμπλά-
στρον, πλὴν δὲ μαλάγματι ὡρακτικῆς. (ὡς δὲ καὶ κατα-
χρηστοὶσιν αὐτὸν δερμὸν) ἕλλω δὲ ὅτις ἀκόποις τε καὶ ἐμπλάστοις
ἐμπερῆ. χρεῖα δὲ παρέχεται καταπλάσματος, ἀρμύζων
χρονίους πάθει ὅτις αὐτοῖς οἷς καὶ σιναπισμὸς καὶ ὡρὸς μέλ-
λωντος σιναπισμοῦ ὡρακτικῆς ἀνοῖδος εἰς τὸ ὡρακτικῆς ἀ-
σῶν τῆς ἰσχυρῆς, καὶ μετα σιναπισμοῦ εἰς τὸ ὡρακτικῆς τὸ
λείψανον τῆς ὡρακτικῆς. Id est, At dropax duplicem reci-
pit præparationem, hanc emplastro, illam malagmati con-
similem, (nonnulli et calidum ipsum illinunt) materiam
vero acoris et emplastris consistem. Cæterum usum cata-
plasmatis exhibet, diuturnis affectibus iisdem quibus et
sinapismus, utilis: idèoque ante illum assumitur, quo cor-
pus sinapi reddatur idoneum: à sinapismo adhibetur ut
affectus reliquias discutiat. Aegmeta lib. 7. capite 19.
Videtur autem interpres legisse μὲν σιναπισμὸν, qui prope qui
vertat, à sinapismo. Id est, post sinapismum.

Δυστηρία.

Ἐγέρων τὰ μὲν εἰς ὡρακτικῆς καὶ ὡρακτικῆς μέσσι δὲ τὸν ὡρακτικῆς,

S. iiij.

χολάδες ὀπίκλιω ἄπο δὲ βουτῶν, τὰ κείτω παχία καὶ σφοδρὰ
 δια μέσφι τῆς ἀρχῆς τῶ ἀδύτου ἐντέρου. ἐγγίγνεται οὐδὲν ἀπα-
 σιν ἔλκεα, δυσεντερία δὲ τῆς δὲ τῆς ἐλκώσι αἰδέας. Id est, Si
 superiora intestina ad caecum usque tenuia et biliosa sunt:
 atque inde Græcis cholades nominantur: post hæc infe-
 riora usque ad intestini recti initium, crassa et carnosaf
 sunt. In omnibus ulcera sunt, Dysenteria uero est horum
 ulcerum species. Aret. lib. 2. περὶ χολ. παθ. cap. 9.

Δυσεντερία ὅταν ἐπιπέσῃ ἐν τῇ κοιλίᾳ, καὶ
 σφοδρὸς καὶ διαχωρῆται χολίω τε καὶ φλέγμα, καὶ αἷμα ζυκε-
 καυρόν. Et paulo post, Hic de nouos γίνεται ἐπίδαν χολίω καὶ
 φλέγμα καταπέσει ἐς τὰς φλέβας, ἢ τὴν κοιλίᾳ. νοσέει μὲν
 τὸ αἷμα καὶ διαχωρῆται ἐφ' ἀρτηρίων, νοσέει δὲ καὶ τὸ ἐντέρον, καὶ
 ζυέται καὶ ἐλκώσεται. γίνεται δὲ αὐτὴ ἢ νοσῶσας, καὶ μακρὴ καὶ
 πολυπύου, καὶ θανατώδης. καὶ ἰσχυρὴ ἐπὶ τῷ σώματι ἰσχυρόντος
 διεσπύεται, ἐλπίς δὲ φέρειν. ἰσχυρὴ δὲ ἢ δὴ ἐκτεθηκώς, καὶ ὁ
 καιλὴς πάντα πασιν ἡλικιῶν, ἡλικίᾳ οὐδέ μιν ἐλπίς. Id est,
 Dysenteria quum habuerit, dolor adest per totum uen-
 trem, et tormen: et egerit bilem ac pituitam, et sangui-
 nem combustum. Et paulo post, Morbus autem hic fit ubi
 bilis et pituita in uenas ac aluum incubuerint. ægrotat
 quidem sanguis, et corruptus secedit: ægrotat autem et
 intestinum, et raditur ac exularatur. Fit autem hic mor-
 bus et longus, et laboriosus ac lethalis. Et, si quidem ad-
 huc robusto corpore curetur, spes est fugæ: si uero colliquato
 iam, et uetere omnino exularato, nulla uita spes super-
 est. Hipp. De affect.

Τὴν τῆς δυσεντερίας ἀεσθησίαν ἔσκει ὁ Ἰπποκράτης οὐ
 καὶ τῆς τῆς ἐντέρων ἐλκώσεως ὀπιφέρεται, ὡς οἱ πολλοὶ τῆς ἰα-
 τρείας, ἀλλὰ καὶ τῆς αἱματώδους ἐκκρίσεως δια τῆς ἐντέρων γλ-
 γυρίων. ὡς τε καὶ ὅταν ἀρρώστια τῷ ἥπατι αἱματώδη διαχω-

ρηται, καὶ ὅτι οὐμαζέσθαι δυστηρίαν τὸ πάθος. Id est, Dysenteriae id est terminū uocabulum non pro ulceratione intestinorum (ut plerique medici solent) sed pro cruenta ex intestinis proluuiē sumere Hippocrates uultur: ut etiam quando ex icteris imbecillitate cruenta deiciuntur, affectio etiam dysenteriae nomine appelletur. Gal. in librū Hippocratis De artic. Comm. 4. Vide ibidem plura.

Χρὴ δ' ἡμᾶς ἐν τῷ παρόντι λόγῳ τὰς κρείως οὐμαζόμενας δυστηρίας ἀνούειν, ὡς σημαίνουσιν τῆς παροσχερίας ἐντέρων ἕλκεσιν. Id est, Sanè in praesentia nomen dysenteriae propriè audire oportet, ut pote quod ex appellatione ipsa intestinorum ulcus significat. Galenus De loc. affect. lib. 6. cap. 2.

Διαφοραὶ δὲ ἔσθ' ἄκριτοῦντων αἱματωδῶν αἰ πᾶσαι τίσταιρες ὑπερχοῖσιν, ὅτι τίηαροι δὲ ἰστέσις, μία ἰδὲ αὐτῶ τὸ αἷματις, ὅτι ἔσθ' ἀποκοπέντων κώλων, ἢ γυμνάσια καὶ θαλασσῶντων ἐκ σπυλοδου ἕως ἀποτελουμένη. δευτέρω δὲ, δι' ἀπνίας ἢ πατις ὑδατώδοις αἱματις ὑπερχοῖσιν, ὁ κρείων εἰκαλοισι πλύματι. τρίτη δὲ, ἢ νυμ εἰρημῶν, τὸ μὲν γαλοχολικὸν καὶ σίλκωντις. αὐτῶ μὲν οὐ αἰ τρεῖς ἀποδοῦν τε αἷμα καὶ πολλῶν ἐργάζονται πλύ ἕκκρισιν. ἢ τετάρτη δὲ, καὶ βραχυ τε καὶ δι' ὀλίγου τὸ χροῦ του πλύ ἀπο κρισιν ἔχθ' γυμνῶντων αἰσῶτε μὲν ἀκρίοις αἱματις, ἔστι δ' ὅτε ἀπομῶσδοις ἐν τῶντι καὶ πύου τὴ σιωεκρίνεται πηλάκις ὀλίγον, καὶ ἔσθ' καλουμένην ἐφελκίδαν, ἢ μὲν ὅτι τὴ ἕνα σῶματα, μὲν αἰ ἔσθ' ἐντέρων αἰσῶν. ἀλλὰ καὶ σιωεκρίνηα πολλὰκις ὅτι τῶντων ἢ κόσῶτες ἄκρινεται, σαχονας αἱματις ἐφ' αὐτῆ ἔχουσα. αἰ διαθέσις δὲ ἔσθ' μὲν παροσῶτων τελευτῶν ὀλίγων ἔμπαροσῶν εἰρῶντων, τῆς τετάρτης δὲ τῆς νυμ εἰρημῶντις ἕλκεσις ἐντέρων ὅτιν ἢ δὲ ἰστέσις. ταύ τῶν καὶ μοῖλω ἀξιοῦσιν πνεῦσ οὐμαζέσθαι δυστηρίαν. Id est, Caterum differentiae sunt quinolentae excretionis quatuor in uniuersum sunt, qua-

mor succedentes affectibus. Vna quidem, ipsius sanguinis, in ijs quibus artuum aliquis est abscissus, vel qui exercitationem dimiserunt, per circuitum repetens. Altera, quum ex imbecillitate iecanoris aquosus sanguis deijcitur, quem utique loturæ carnis assimilât. Tertia, quæ mox est dicta, melancholici splendentisque sanguinis. At hæc quidem tres ut multum simul excernatur efficiunt: in quarta et minutum et exiguo tempore expulsio facta visitur, aliàs quidem veri sanguinis, aliàs concreti. In hac et puris non raro exiguum aliquid excernitur: etiam ulcerum crustulæ quæ Græcè ἐφελιάδες dicuntur, præterea membranosa quædam corpora, quæ intestinorum ipsorum sunt particule: sed et stercus super his collectum sepe numero excernitur sanguinis in se guttas habens. Affectus uerò quibus tres primæ superueniunt, paulo antè sunt dicti. Quartæ autem, de qua modò egimus, intestinorum exulceratio est affectus, quam etiam solam nonnulli dysenteriam nominandam censent. Galen. De sympt. causis lib. 3. cap. 2.

Δυσεντερία ὄβιν ἐλκρωσις ἐντέρων μετὰ φλεγμονῆς καὶ ἀποκρίσεως αἱματωδῶν ἢ σφυρωδῶν, ἢ γὰρ καὶ ἀποπλημμάτων, μὲν δὲ δάκρυα καὶ ἀλγὴν τῆς κοιλίας καὶ τὰ ἐντέρα. Id est, Dysenteria est intestinorum ulceratio cum inflammatione, cruentisque et fecalibus secretionibus, aut strigmentis, cum morsu et dolore alui atque intestinorum. Gal. in Def. med.

Εἰ μὲν οὖν ἡ ἐλκρωτικὴ δυνάμις ὄβιν ἀδενῆς, τὰ δὲ ζωρῶντα βυβλίσκεται γυλοποιήντα μὲν καλῶς, δὲ τὰ μὲν εἶχαν πάρος τιμὴν γαστέρα, ὕστερον δὲ, δὲ τὰ τιμὴν ἀνάδοσιν ἐλλίπτειεν εἰς τὸ ἥπαρ γαβμησάτω. εἰ δὲ καὶ ἡ ἀλλοιωτικὴ

διωαμὶς ἀδηνίσι, ἡμοία δὲ πλούματι κρεῶν νεοσφαζῶν ὄψα
 τὰ ἐξ ἡχορῶν μίξα· καὶ καλεῖται τὸ πάθος τὸ ἥπακην δυσεν-
 περία. Id est, Quod si igitur attractrix facultas est im-
 becillus, ea quæ per alium deiciuntur, in chylum id est
 cremorem probe quidē redacta, eo quod ducunt nullo af-
 fectu laboret, sed liquidiora inveniuntur: quia distributio
 in iecur minus perfecta fuerit. At si facultas alteratrix
 infirma existat, deiectiones loturæ carniūm reantium
 similes videbis: at que hic affectus hepatica dysenteria uo-
 catur. Trallianus lib. 7. cap. 21. Sed apud interpretem lib.
 8. cap. 3.

Δυσεντερικοὶ ἐκείνοι εἰώθασαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν ἐφ' ὧν
 οὐδὲ ἡπαρ ἐστὶ τὸ πεπονθός, οὐδὲ ἄλλο πῖ μόνον ὄψον πλὴν δὲ
 ἡσπιν ταύτην ἐργάζεται, ἀλλ' αὐτῶν μόνων ἐστὶ ἤν' ὀντίρων ἐλ-
 κησις, ἢ πρὸς ἀμελομυθίην, καὶ νομίην, ἐξ ὧν ὅτε καὶ σῆψιν δὲ ποτε-
 λῆν πύου καὶ κίνδυνον ἀπώλειας ἐπιφέρειν τῷ κάμνοντι.
 Id est, Veteres dysentericos illos uocare consueverunt in
 quibus neque iecur est affectum, neque alia quæpiam
 particula, quæ morbum hunc efficiat, sed ipsorum tan-
 tūm intestinorum exulceratio existit: quæ si negligatur, e-
 tiam τομας id est ulcer a corpus deperascentia interdiūm pri-
 tredinem quoque generare solet, et interitus periculum
 ægro inducere. Trallianus lib. 10. cap. 1 et apud interpr.
 lib. 8. cap. 7.

Ἡ δυσεντερία ἐλκώσις ἐστὶ ἤν' ὀντίρων, ποτὲ μὲν ὅκ με-
 ταπίώσις πινεσμοῦ ἢ ἤν' εἰρημῶν τῆς γαστρὸς ὀκταράξιων
 λιγὸς γινώσκῃ, ποτὲ δὲ τὸ πάθος αὐτῆ καταρχομῆ· ἐφ'
 ἧς ἀποκρίσις γίνονται πύου τὸν χολώσις, ποικίλαι, εἴτα πύου
 ὀλίγον αἱματώδες, καὶ ὅπῃ τελει ἰχθυοειδέις, ὅποιαι δὲ
 ἤν' νεκρῶν εἰώθασι βῆνι θωματων. ἢ δὲ ἀπὸ χολῆς με-
 λαίνης ἀρχομῆ δυσεντερία διανάσι μὲν ἐστὶ, τὸν μὲν ἐλκώ-

σιως διλοδοσι καρκίνοσ. Id est, Quum intestina intus exulcerantur Latini tormina, Græci δυσνησίας appellant, quæ nunc ex teneſmo, uel quadam ex prædictis. aliu turbatione prouenit, nunc per se incipit. Exærniuntur primum biliosa, uaria, demde ſubcruenta, poſtremo ſanies ſimilia, cuiuſmodi à mortuorum cadaueribus ſolent profluere. At quæ à bile nigra oritur, exitialis eſt, ut quæ cancrum cum exularatione teſtitur. AEG. lib. 3. cap. 42.

Εἰ δὲ πρὸς ἰσχυρὰ πρὸς ὑπερῶν ὁ δακρυόδης χυμὸς, ὅσῳ ζῦει τε καὶ ἐρεθίζει πρὸς ἐκκρίσιν· καὶ δυσνησία ἐστὶ τὸ πάθος καλεῖται, σημαίνει δὲ τὸν πεπονηδὸτα πόνον ἢ συνεθροδύουσα αἰεὶ τῶν κάμων πόνων. Id est, Quod ſtibi mordax hic humor in intestinis hæſerit, radit, & ad deiciendum ſtimulat, ac δυσνησία Græcis, Latinis ferè alui difficultas, & quibusdam tormina nominari ſolet. Locum autem patientem dolor, qui nunquam ab ægro diſcedit, indicat. Actuar. lib. 1. c. 1. §. 3. παρ. cap. 41. apud interpr. cap. 20.

CELS. Proxima his inter intestinorum mala, tormina eſſe conſueuerunt: δυσνησία Græcè uocatur. Intus intestina exulcerantur: ex his cruor manat: iſque modò cum ſtercore aliquo ſemper liquido, modò cum quibusdam quaſi mucoſis exærniuntur, interdum ſimul quædam carnoſa deſcendunt. Frequenti deijcendi cupiditas, dolorque in ano eſt. Cum eodem dolore exiguum aliquid, emittitur, atque eo quoque tormentum intenditur. Idque poſt tempus aliquod leuatur, exiguaque requies eſt: ſomnus interpellatur, febricula oritur. longò que tempore id malum quum inueterauerit, aut tollit hominem, aut, etiamſi ſinitur, excruciat. Cels. lib. 4. cap. 15.

Δυσνησία.

Μήτε φλεγμονῆς, μήτε λίθου, μήτε ἄλλου πόνου ἢ εἰρημῆ

των παρόντος, εἰ μὲν δριμύτης εἶη καὶ τὸ οὖρον, καὶ ἡ ὄληξις ἢ
 καὶ τὰ λοιπὰ σημεῖα χαλῶ ἐμφαίηται, δὲ τῶν αὐτῶν ἢ δυσουεία,
 ἢ στραγγουεία σαφῆσται. Id est, Quæ neque inflamma-
 tio, neque calculus; neque aliud quippiam ex prædictis
 infestat, urina autem acris, totusque habitus apparet,
 uel etiam reliqua signa bilem testantur, ex hac uel urinæ
 difficultas uel stillitidium contrahitur. AEG. lib. 3. cap. 45.

Δυσπνοια καὶ δυσπνοικός.

Ὅτι μὲν ἡ δυσπνοια βλάβη τῆς αἰσθητικῆς ὄψεως, ὡς ὅτε ἡ
 δυσαναπνοια τῆς αἰσθητικῆς, καὶ ἡ δυσκίνησια τῆς κινήσεως, ἴσως
 ἢ ἂν ἐνδείξασθαι βούλομαι. Id est, Quod respirandi difficul-
 tates respirationis quædam læsio est, ueluti sentiendi diffi-
 cultas, ipsius sensus, et mouendi difficultas, ipsius motus, i-
 psium sanè nomen tum Græcis δυσπνοια, tum Latinis respī-
 randi difficultas sufficienter demonstrat. Gal. De diff.
 resp. lib. 1. cap. 1.

Οὐκ αἰεὶ δὲ ὁ πνεύμων δὲ αὐτῶν εἰς τὴν αὐτῶν οὐσίαν πά-
 ραν πέφυκεν. Ἐὰν μὲν οὖν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ ῥέμμα ἴσως τὴν
 ἀρχὴν ἀθροῖον δὲ ἐκ φλεγμάτων δὲς ἢ, τὰς οὕτω πως ἰδίως κα-
 λουμένης δυσπνοίας ἀπορραγῆσαι. αἱς ἂν πτωχεύσας εἰς ὀρθό-
 πνοιαν τὸ πάθος ἀποτληθῆσθαι, ἀπὸ τῆς ῥήματος ἢ παροχρῆτος τὴν
 ἐπιπνομίαν τῶν πνεύμων εἰληφότος. Id est, Verum non semper
 inde pulmonis essentia offendi consuevit. Quare si à ca-
 pite fluxio duxerit originem, et accumulata pituitosaque fue-
 rit, eas quæ peculiari quodam nomine nunciantur δυσ-
 πνοίας id est respirationis difficultates efficit: quæ si inten-
 dantur, in ὀρθόπνοιαν migrat uisum, quod, quia non nisi
 recta aeris spiritus trahi potest, à figura sibi nomen inue-
 nit. Actuarius lib. 1. cap. 36. καὶ τ. cap. 36.

Δυσπνοια ἰδεὶ ἀπὸ Trallianum in βήξ, ἔσθ' ἀπὸ AEG.
 neta in ἀεθματικός.

Δυσπνοϊκοὶ εἰσὶν ἐφ' ὧν οἰονεὶ στενοχωροῦμενοι ἀκπνέται τὸ πνεῦμα. Id est, Dyspnati sunt in quibus spiritus uelut in angustum redactus spiratur. Gal. in Def. med.

Πεὶ ὁ ῥητορικόων, ἀσθματικῶν, ἢ λεγόμενον δυσπνοϊκῶν, καὶ ῥωεακῶν, in scriptio est capitis 62, libri octauum Actij.

CEL. Est etiam circa fauces malum quod apud Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout se intendit. Omne in difficultate spirandi consistit. sed hæc dum modica est, neque ex toto strangulat, δυσπνοια appellatur: quum uehementior est, ut spirare æger sine sono ἢ anhelatione non possit, ἀσθμα: quum accessit id quoque ne nisi recta æruice spiritus trahatur, ὀρθοπνοια. Ex quibus id quod primum est, potest diutius trahi: duo in sequentia, acuta esse consueverunt. Cels. lib. 4. cap. 4.

E

Ἐγχείσματα.

Σφοδρότερα κατὰ γματα πνέσ ἤ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν ἐγχείσματα ἄ τε καὶ καμαρώσες ὀνομαζοῦσι: τε μὲν ἐγχειτώματα, τῶ μὲσω σπρῶν ἀντὶ ἐπίδοστα καὶ τῆς μνιγῆος, τὰ δὲ καμαρώματα, πούπ μὲν ὑψηλὸν ἔχοντα, καὶ ἄ δὲ πρῶτον ἐπὶ ὑψηλῶν τῶ πεποδῶς ἤρξατο χολέξου τῆς τῶ κατὰ γματος ῥωμάς, εἰσω μάλλον ἀπληροδοτα, καὶ καὶ τῆς μνιγῆος ἐπιεχόμενα. Id est, vehementissimas fracturas recentiorum nonnulli medicorum Græcè ἐγχειτώματα ἢ καμαρώσες nominant: Engesomata qui dē, quæ in medio sui mēbrane imittuntur: Camaromata uerò, quæ eandem ipsam partem exaltatam habent, cæterum qua primum ab integris

fracturae partibus diuici aegra capit, intro magis re-
cedunt, ac membranae innituntur. Gal. Meth. med. libri
sexti capite 6.

Εγγείστωμα ἔστιν ὅσοι δὲ σκοπι, μὲν τὸ δὲ κίμων εἰς τὸ
βάθος ὑπεκχωρηθεῖσαι, καὶ ἐπεληλυθέναι τὰ ἀπὸ τοῦ ὀστέου.
Id est, Eγγείστωμα est calvariae diuicio, quum affecta pars
in profundum secedit, et super os non offensum incumbit.
Gal. in Def. med.

Εγγείστωμα uide apud Aeginetam in κάταγμα.

Εἰκανθίς.

Ονομάζεται μὲν ἢ τῆς ὀφθαλμοῦ ἢ τῆς πλείον αὐξήσις, ἐγ-
κανθίς ἢ μείωσις δὲ ροίας. Id est, Oculorum immodera-
tum quidem augmentum εἰκανθίς δὲ, diminutionem autem
ροία δὲ. Graeci appellant. Gal. De differ. morb. cap. 9. Vi-
de apud eundem in κακῶμα.

Εἰκανθίς ἔστιν ὑπερβολὴ σαρκὸς ἐν τῷ μεγάλῳ κανθῷ. Id
est, Encanthis est carnis in magno angulo exsuperantia.
Gal. in Def. med.

Ἡ εἰκανθίς, ὑπερβολὴ αὐξήσις ἔστι τῷ φυσικῷ καὶ τῷ μέγαν
κανθῷ σαρκίου ἢ δὲ ροίας αὐτοῦ πύτυ μείωσις. Id est, Encan-
this, naturalis in maiore angulo carunculae excrementia
est: Rheas autem, huius imminutio. Aegineta lib. 3. ca-
pite 22.

Εἰκανθίς δὲ καὶ ροίας δύο πύτυ αὐτοῦ κίμων, καὶ τὸν αὐ-
τὸν καὶ ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν. ὅπου μὲν ἔστι τῆς ὑπερβολῆς
καὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀφθαλμοῦ, ἐγκανθίς τὸ
πάθος λέγεται. φθίνων δὲ καὶ ὑπερβολῆς, ροίας.
βουδύεται δὲ ἕκαστον οὐκ αἰσθητῶς. Id est, Εἰκανθίς
est ροίας duo sunt sibi iniucem aduersi, unum eundemque
locū occupantes affectus. nam quū maioris ad nasum anguli
caruncula supra iustum modum excreuit, uitium εἰκανθίς:

quum uerò immittitur et emarcat, roias nuncupatur. Singulis propria curandi ratione subuenitur. Actuar. lib. 2. *θεει δ'εγ. παρ. cap. 2.*

CELS. Ex acratione uerò unguis (ut dixi) uitia nascuntur, quæ ipsa alijs quoque de causis oriri solent. Interdum enim fit in angulo, parū ungue exarso, uel aliter, tuberculum quod palpebras parum diduci patitur. Ἐγκοπίς Græcè nominatur. Cel. lib. 7. cap. 7. Intellige autem unguis appellatione quod pterygion à Græcis dicitur.

Ἐγκοπί.

Ἐγκοπή ὄσιν ὀσὺ δ'εγκοπή μὲ τὸ ἀκλασιν εἶναι τὸ πεποδὸς ὄσιν. Id est, Encope est ossis fractio, quia os offensum est fractum. Gal. in Def. med.

Ἐγκοπή uide apud Aeginetam in κάταγμα.

Ἐλεός.

Ἐπέρωσι γίνεται ἰδρὸ φλεγμονή, ὁ δὲ ἰδρὸς ὁλεθρίως ἐμποδισα. ὁπότε οἱ τὰ μέρη σφόδρα καρτερῶσι. ἐγγίνεται δὲ καὶ πῶμα ψυχρὸν, ὄργον, οὐτε κάτω περὶ τὴν ῥηίδιον, οὐτε αἰετα ἀεληθέρωσι. μὴ μὲν δὲ ἐπιπολὺ ἐλισσομένο τὸ ὀλιγώσι τὸ αἰετα ἐλίξεται. ὡς κεκαθάρται δὲ τὸ πᾶν ἐπὶ κλησιν ἔσθ' ἐλεόν. κλυθῶς οἷς σφόδρα δὲ καὶ πύεις καὶ μάλα ξίς ἔσθ' ἐπέρωσι, καὶ πολὺ τὸ ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς, χροδὰ φὸς τὸ τοῦ τὸν ὄσιν, αἰετα μα. δὲ ψησιν ἰδρὸ τὰ, ἢ μάλα ξίς. χροδὴ δὲ, ἐπέρωσι ἐπὶ ὀμῶν. καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ χροδίδα τὸ μισσητέλει ἐκίκλησιν οἱ αἰετα εἰν τὰ μισσητὸ ἰδρὸ καὶ τὰ ἀγγεῖα, καὶ οἷς ὑδρίας πύς αἰετα χίς ἔσθ' ἐπέρωσι. Id est, Phlegmone in intestinis gignitur, perniciosum dolorem mouens: quippe innumeris torminibus acerrimissimis necantur. In hisca et frigidus flatus et lentus colligitur, nec infra nec supra facile penetrans. Comoratur autem diu, perque superiorum intestinorum angustos anfractus reuoluitur. unde et affectus ilei Græcè, Latini-

nē uoluuli nomen accepit. Quod si ad tormina compressio
 et remollitio intestinorum accesserit, id uerò iam chorde-
 psus est: quod nomen ultima parte elixationem remolliti-
 onemue significat, chorde autem intestinorum uocabulum
 est. Lactes enim epichordida Græca ueteres nominarunt,
 uentos scilicet interiacentes, et uascula et membranas,
 quæ intestinorum stabilimenta et fulcimina sunt. Aret.
 lib. 2. ἀει. οξ. πα. 7. cap. 6.

Διὰ τὴν ἔστω κίνησιν τῆς χυμῶν καὶ τὴν ψύξιν εἰκόσθαι γί-
 γνεσθαι εἰλεὶ, τῆς κατὰ διεξόδου τῆς ἔσφ. ε. ἀειπλωμάτων
 ἐπίστας ὄντες, ἐπὶ φλεγμοῦς τὰ πλεονα μέρη τῶν ἐντέρων.
 μαλιστα δὲ εἰκὸς ἐν ψυχρῶ καὶ αἰωμάκῳ καὶ ακοχυμῶ καμρῶ
 βλάπτεισθαι τὰ κτ' γαστέρα τε καὶ τὰ ἐντερά. λεπτοῖς γὰρ ἰ-
 κινήτοις ἐν τῶν ἐντέρων χυμοῖς γιγνομένοις ἕξ. δὲ χυμοῖς τὸ φθι-
 νόπωρον, ψυχρὸν τε αἶμα καὶ αἰωμάκον ὑπερέχον, εἰς τὸ βάθος
 ἀγὰ τὸ σπύματις ἐν τῶν βάθῃ δὲ ἔσθαι καὶ ἢ τῆς ἐντέρων θέσε. Id
 est, Tum propter humorum motum ad partes inferiores,
 tum propter frigiditatem, ilei .i. uoluuli fieri consueuerunt.
 Sunt autem cibi superfluitatum, quæ per aluum inferiorē
 excernuntur, retentiones, quæ magna ex parte fiunt ex a-
 licuius intestinorum partis inflammatione. Maxime uerò
 par est ut in frigido, siccò, inæquali et malos gignente hu-
 mores tempore partes ad uentriculum et intestina atti-
 nentes offendantur. Nam qui in æstate tenuēs et bene mo-
 biles humores sunt generati, autumnus excipiens, qui frigi-
 dus simul atque inæqualis existit, ad profundum corporis
 agit: sunt autem in profundo etiam intestina. Galen. in
 Aphor. Hipp. Com. 3. sect. 12.

Εἰλεὸς ἔσθαι φλεγμονὴ ἐντέρων, ὥστε μὴ τι φύσας, μίτε δια-
 χορηματὰ διεξίεται, σφοδρῶς δ' ἰσχυροῦς ἔσθαι κολουθεῖν, καὶ ἀλ-
 γηματα ὑπερέχοντα. Id est, ileos seu tenuioris intesi-

T. i.

ni morbus] est intestinorum inflammatio, ut nec flatibus, nec deflectionibus exitus pateat, et tormina uehementia consequantur, et cruciatus superueniant. Gal. in Def. med.

Οξύτατοι ἔσονται παῖδες καὶ ἐπώδιον ὁ εἰλεὸς ἐξ ἰσχυροῦς συμπίωμα τῷ κινδύνῳ βαρύτερον. οἱ δὲ κρατηθέντες, οἱ κίσις θανάτου περὶ τῷσι πρὸς τῷ τέλει, κόπρον δὲ σώματος αἰάροντες. Id est, ileos morbus est peracutus, qui grauissimos mouet dolores: at quæ ei superueniunt, etiā periculo sunt grauiora. Qui enim hoc malo sunt oppressi, miserabili tandem morte pereunt, sterces per os reddentes. AEG. l. 3. c. 44.

Καὶ πρὸς τὸν μὲν χυμὸν τῆς ἑσφαλῆ ἀκολουθεῖσιν ἑμετοι, μὲν δὲ βραχέος πύθματος κάτω που δὲ φερομεθίου, εἴδη ὅτως ὡς πρὸ κολοφῶν τῶν κακῶν ὅτι κόπρον δὲ σώματος μεθίστα, ὅτι καὶ ἀφυκτος λοιπὸν τὸ πλεόν ὁ θάνατος νομίζεται, καὶ τὸ μὲν παῖδες εἰλεὸς ἀνόμασαι, δὲ τὸ τὰς ἑστῶν ἑλικας εἰλεὸς αἰφύων αἰπίων εἴπομεν. Id est, Ac primum humores cibi que uo mita reijciuntur, neque tantillum spiritus infernè dilabitur. At dehinc, æu malorum colophon, est sterces ore redditum: quo tempore mors nullo pacto uitari posse censeatur. Morbus εἰλεὸς [Græcis, et nostris conuulsus] nūcupatur, quod intestinorū anfractus εἰλοῦνται [hoc est conuoluntur] ob causas quasi am recēsumus. Aëtuar. l. 1. πρὸς δὲ γ. πα. 7. c. 45, quod ὁπιοσίως γαστρός inscribitur.

CELS. Inter ipsa uerò intestina consistunt duo morbi, quorū alter in tenuiore, alter in pleniore intestino est: prior, acutus est, insequēs longus esse potest. Diocles Carystus tenuioris intestini morbum χέρδαλον, plenioris εἰλεὸν nominauit. A plerisque uideo nunc illum priorem, εἰλεὸν, hunc χέρδαλον nominari. Cel. lib. 4. cap. 13.

Tenuioris intestini morbus, quem εἰλεὸν nominant. Idē Cels. lib. 2. cap. 1.

μόρια· καὶ κάλυσαν αὐτοὺς ἐκπνοὺς πυρετοὺς, εἴτε ὅτι μόνιμοί
τε εἰσὶ καὶ δὲ λυτοὶ καὶ ἄσφοδαι εἴσεις, εἴτε ὅτι πῦρ ἐξὶν τῷ σώ-
ματος αὐτῶν κατεπιλήφασιν. οὕτω τὸ εἰώθεον ὀνομάζειν τὰ
σπέρμα· τοῖς ὑγροῖς ἀνιδιαιρούμενοι. Id est, Alterum uerò ge-
nus febrium, quod Ephemericum ex aduerso distinguitur, nullū
quidem nomen commune sortitū est: sunt autē duæ primæ
differeētiae quæ non obscuram habent specierū discretionē.
Nam quædam ex istis ex putredine humorum accenduntur,
quædam uerò ipsas solidas occupant animalis partes:
atque eas hecticas febres appellantur, uel quoniam fir-
mæ ac soluti difficiles sunt quemadmodum habitus: aut
quoniam ipsum corporis habitum comprehenderunt. Sic e-
nim uocare consueuerunt solidas partes, humidis ex aduer-
so distinguentes. Gal. De diff. feb. lib. 1. cap. 7.

Γίνονται οἱ ἐκτικοὶ καλοὺς ὑδροὶ πυρετοὶ καὶ διὰ τὸ ἔσπον, ὡς
τὰ πολλὰ ὑδρὸς ἐπὶ τοῖς καυστῶδέσιν, ἢ τοὶ μικροὶ εἰς τὸ σπῆν
ὡς ὁκταπῶσιν τῶν χροῖων πῦρ ἰκμάδα τῷ καρδίας σῶμα-
τι, ἢ καὶ μόνουσις ἐπισηχῆς. ἐκτικοὶ ὑδροὶ οὐχ ἐκπνοὶ μῶ-
νον εἰσὶν, ἀλλ' ἤδη καὶ μαερασμαῶδες· οἱ δὲ ἐπὶ μόνουσις τῆς ὑ-
γρότητος γιγνόμενοι, τὸ σῶμα τῆς καρδίας αὐτὸ κατελαβόντες,
ἐπιπύρον ἀπείσονται μάλιστα, καὶ ἄσφοδαι ἢ ἄσφοδων φλόξ ὁκ-
τῆς θρουαλίδος. Id est, Quæ igitur febres hecticæ appellan-
tur, duplici uia ortum habent: magna quidem ex parte, ex
ardentibus febribus, quæ tantum protrahuntur ut longitu-
dine temporis humorem in corpore cordis contentum consu-
mant, uel fieri potest ut eius adhuc magna portio reseruetur.
ille uerò non tantum hecticæ sunt, sed tabidæ etiam.
Quæ autem manente adhuc humiditate generantur, ubi
cordis corpus occupauerint, hinc maximè accenduntur, quæ-
admodum lucernæ flamma ex fomite. Gal. De diff. feb. lib. 1. cap. 8.

Όταν δὲ ἐκ θερμανθῆ τελείως ἅπαντα τὰ σώματα τὰ στερεὰ
 μόρια, καλεῖται ὁ πυρετός ἐκλικός, ὡς αὐτὴ μάλιστα
 ὑγροῖς τε καὶ τῷ πνεύματι μόνον, ἀλλ' ἡ δὲ καὶ ἴσιν ἐχούσι
 σώματα ἀπερχόμενος ἀνωδυνός ἐστι, καὶ νομίζουσιν οἱ πυρετ
 ποῖς αὐτῶς, ὡς μὴδὲ πύρεθρον ὄλως, ἐπεὶ ἀναιδύονται τῆς θερ
 μασίας, ἀπὸ τῶν ὁμοίως τῶν θερμῶν σμικρῶν αὐτοῖς ἴσιν μορίων.
 Id est, *Quum uero omnes corporis solidæ particule ex cal
 factæ ad absolutionem iam sunt, eiusmodi febrem hecti
 cam uocant, cui non amplius iam in humoribus et spiritu
 sed in corporibus ijs quæ habitus rationem habent compre
 hensam. Hæc doloris est expers, putantque qui eam febri
 cant, omnino se febre carere. Neque enim sentiunt eius ca
 lorem, omnibus scilicet eorum partibus æquè percalescē
 tis.* Gal. De inæq. temperie, cap. 5.

Ἐκλικός ὀνομάζεται πυρετός ἐπιδαῖν εἰς τὸ σώμα τῶν ἀμεβρίων
 ἢ καὶ ἡ ὄψα φούσιν θερμότης ὡς αὐτὴ ἔχει ἡ ἔσται αὐτῆς τῆς στε
 ρεῶς οὐσίας τὸ ὁμοιομορῶς τὰ σώματα τῆς καρδίας, καὶ ἴσιν τὸ
 δὲ λυτὴν ἔχει τῶν κατὰ σκεδῶν. Id est, *Hectical q. d. habitua
 lis nominatur febris, quum ad tantam immodestiam uene
 rit caliditas præter naturam ut in habitu sit ipsius solidæ
 essentiæ similariis corporis cordis, et propterea ægrè solu
 bilem habeat structuram.* Aetius lib. 5. cap. 92.

Όταν ἀμεβρίως ζέσιν ὁπρὸς τῆς ἐπιδαῖν οὐσιώδης ὑγρότητι
 αὐτῆς στερεῶς σώμασι, μὴ ἴσιν τῆς ἴσιν φούσιν, ἀλλ' ἐπὶ ἴσιν ὡ
 αὐτοῖς σαζοδρῆ, καὶ αἰεζέουσα, καὶ μὴδὲ ὄψα κελῶ ἔχουσα,
 τῶν καὶ τὰ τὸ εἶδος τῶν πυρετῶν ἐκτικῶν ὀνομάζουσιν. Id
 est, *Quum immodicus feruor humiditati substantiali, quæ
 solidis particulis inest, superueneat, non tamen hæc dissi
 pata fuerit, uerum salua adhuc in eis perseueret, feruor
 que ferueat et nullam declinationem habeat, tunc huius
 febris speciem Hecticam nominant.* Trall. lib. 12. cap. 4.

T. iiij.

ita inferiori Tropi d' oboritur: uerum id intercedit discriminis quod hoc non e natura prouenit, sed non nunquam ex relaxatione, quam medicamenta in id efficacia inflammatione praecedente concitauerunt: non nunquam ex futura aut inartificiosa uisione palpebra inuertitur. AEG. lib. 6. cap. 12. Idem lib. 3. capite 22, quod inscribitur *ἡ δὲ ἐκ τῆς πύκνωσης, ἢ ἐκ τῆς βλεφαρίδος τῆς τοῦ παλίου ὄψεως, ἢ δὲ ἐκ τῆς ἀπορροῆς τῆς γυροῦ.* Id est, Hic affectus inuersio est palpebrae, aut propter cicatricem, aut ex crescentiam carnis nascentis.

Τὸ δὲ ἐκ τῆς πύκνωσης, ἢ ἐκ τῆς βλεφαρίδος τῆς τοῦ παλίου ὄψεως, ἢ δὲ ἐκ τῆς ἀπορροῆς τῆς γυροῦ, ἢ ἐκ τῆς βλεφαρίδος τῆς τοῦ παλίου ὄψεως, ἢ δὲ ἐκ τῆς ἀπορροῆς τῆς γυροῦ. Id est, Ex *ἡ δὲ ἐκ τῆς πύκνωσης* quam euerfionem forte dixerimus propter carnis ex crescentiam, aut palpebrae non recte curatae cicatricem fit. Nam quum palpebrae affectae extrema ad se conuellant, faciunt ut non probe coalescant, nec commutantur. AEG. lib. 2. *ἡ δὲ ἐκ τῆς πύκνωσης* cap. 7.

CELS. Ut superioris autem palpebrae uitium est, quod parum ascendit: ideoque oculum non contegit, sic inferioris, quod parum sursum attollitur, sed pendet et hiat, neque potest cum superiore committi. Atque id quoque euenit interdum ex simili uitio curationis, interdum etiam senectute *ἡ δὲ ἐκ τῆς πύκνωσης* Graeci uocant. Cels. lib. 7. cap. 7.

Ἐκχέσμα.

Όταν ἡ δὲ ἐκ τῆς βλαδύσεως εἰς τὴν ἰσθμὸν τοῦ δέρματος χόρειται αἷμα, ἢ ἄλλο, τὸ ἐκ τῆς πύκνωσης καλεῖται, καὶ γίνεται δηλοῦσι τῆς μὴ διαρροῦσθαι τοῦ δέρματος. ὅθεν δὲ ὅτι καὶ φλέες ἐς μικρὰ συνδιαροῦνται τῆ ἐκ τῆς πύκνωσης ἐκχέσματων γίνεσθαι. Id est, Quum uero

T. iiii.

caro confusa in locum sub cute cruorem contrahit atque exhalat, εκχύμωμα q. d. exuatio uocatur: fit que id in ulla cutis diuisione, uenas tamen exiguas simul cum carne rumpi ac disandi in exuatiombus huiusmodi perspicui est. Gal. in lib. Hipp. De ijs quæ in medic. sunt, Com. lib. 4. sect. 30.

Εκχύμωμα ὀνομαζοῦσιν Ἰπποκράτης τε καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἰατρῶν τὸ κατὰ τὸ δέρμα πάχος, ὅταν ἤβῃ ἐν αὐτῷ λεπτῶν φλεβῶν θλασθεῖσθαι, αἷμα δὲ τῶν θλασμάτων ἐκχέδῃ, μηδὲ κατὰ ἕνα τόπον ἀδρόως θρομβοῦμενοι αὐτὰ κατὰ οὕτως ἐκκρίθην, ἀλλ' ἐπειδαι, ὡς αὐτὸ καλοῦσι, κατὰ δὲ πηδῆσιν ἢ ἐκχέαις φαίνεται. συμβαίνει γὰρ ἐπίστε, καὶ οὕτω συστῆ, πηλιδνοῦσθαι τε καὶ μαλαίνεσθαι τῷ χροίω, μικρῶν δὲ ἵκων ἐπὶ θρομβῶν ἡμοειδῶν ἐκ τῶν δὲ ἀσπείρους αἵματος εἰς πολλὰ μέρη τοῦ δέρματος. Id est, Ecthymoma appellat Hippocrates est alij multi medici circa cutem affectionem, quum tenuibus in ipsa uenis confusis sanguis per fissuras effunditur, non uno loco aeruatim ac statim ita excretus in grumos communes, sed postquam per δὲ πηδῆσιν, ut ipsi appellant [id est per persultationem] effusio ipsa facta est. Contingit sanè aliquando ubi ita coe-rit, ætatis progressu liuescere est denigrari, paruis nimirum grumulis ex disperso in multas cutis partes sanguine tactis. Gal. De comp. phar. sec. loc. lib. 5. cap. 1.

Τοὺς γὰρ ἐπιπέδους καὶ κεραιούς | διωατὸν καὶ ἀσπείρους ἀπὲρ γὰρ τὸ πρῶτον βαίνειν, καὶ μάλιστα ἡμὲν τῶν πηλοῦσθαι μέρη πύχη ὡς περὶ χεῖρας ὁ χυμὸς ἐπὶ τὸν πηλοῦσθαι διωατὸν αὐτὸν μέγιστον εἶναι, τῆς δὲ ἀδρόως θλασθεῖσθαι ὑπὸ πηλοῦσθαι βαρέος, καὶ ἤβῃ ἐν αὐτῇ μικρῶν φλεβῶν διαρρέδῆσθαι, αἷμα πορρῆται κατὰ δὲ πηδῆσιν. ὅθεν ἐκ ἀθροισμοῦ ἐκ τῶν πηλοῦσθαι, τὸ καλοῦσθαι πορρῆται ἐκχύμωμα, ὃ μὴ διαρρέδῆσθαι ἐκ τῶν πηλοῦσθαι, ὡς τὸ δὲ πηλοῦσθαι εἶκων φαίνεται, αἰωδῆσθαι τῶν

πολλά. ἔστι δὲ τὸ ἐκχυμώματος εἰς ἐπὶ τὰ καλούμενα ἰσώπια, καὶ ἰσποσάματα, καὶ ποροπὴ καὶ πικρὸν ἰνυρὰς ὑποδρομὴ τὸ αἷματις ἐκ πληγῆς γινώσκῃ. Id est, Inchoantes tamen carum purgationis quominus ulterius progrediatur impediri queunt: præcipue si humor affecto loco nondum fuerit impactus nam dum adhuc oberrat, aliud derivari potest. Ceterum quum caro à gravi aliquo corpore illapso contunditur, exiit que in ea uena distenditur, sanguis profunditur καὶ δὲ πύθῃσιν, hoc est per subiculum qui quæ sub cute colligitur, ἰσχυμώμα appellatum quasi ex cationem dixeris in dicit. Hoc, cute haudquaquam diuisa, aut tumor tactui promptè ædens, et magna ex parte doloris expers a parer. Echymomatis species sunt ἰσώπια et ἰσποσάματα quæ uocantur, ad hæc, sanguinis ex ictu aliquo ad ungues procurrus. Actuar. lib. 2. κε δὲ γ. πα. τ. αρ. 35.

Ελαιώδη οὐρα, ἐλαμοφανῆ, ἡαιόχροα.

Ἀλλὰ δὴ καὶ τῆς ἐλαιωδῶν οὐρῶν κοινὴ τῆς γῆς καλουμένων ὕρων, τὰ μὲν ἐλαμοφανῆ, τὰ δὲ ἐλαμοχροα, τὰ δὲ ἡαιώδη ὀμφορμῶς τῆς κοινῆς γῆς λέγεται. τούτων δὲ τῆς τριῶν τῶν μὲν ποροπὴ ἐπιφοροῦται τὸ χρώμα εἴτε ὑδατώδες, ἢ ἐλαιώδες εἴτε τῆς χρωματώσεως τοῦ λεπιοῦ τῆς δὲ δευτέρου ἢ δὲ ἐπίδηλον, ὡς ἢ δὲ τῆς χροίας ἐπιτείας. ὁ δὲ ἡαιώδης ὀχρός ὡρασε, τῆς ἐλαίου μάλιστα ποροσῶσε χροία, πλὴν οὐχὲ τῆς παχέων τούτων καὶ τῶν χρωματῶν ἐπιτείας ὕρων, ἀλλὰ τῆς μάλιστα λεπιδῶν. ἐκ τούτων ἰσποσάματα τὸ χλωρὸν ἀρῶς ἡαιώδη εἶδεισιν. Id est, At uerò oleacearum hoc modo genere communi appellatarum urinarum, alia apparentiam habet olei, alia est olei coloris, alia oleacea est, quæ generi cognominis est. De colore uerò primæ species harum trium ambigitur, an aqueus, an oleaceus sit, ob tenuitatem coloris

tingentis humorem : in secunda uerò specie color olei euidens, urinae colorem intendens. Oleacea uerò urinam, quæ tertia est species, ratio definiuit, quòd colori olei similis sit: sed tamen hæc species non sunt crassæ substantiæ, et coloris intensi, sed potius sunt substantiæ subtilis. Quæ uerò sunt intensi coloris, illæ potius congruunt cum speciebus quæ sub genere uiridium nuncupantur. Actuar. lib. 1. περὶ εὐραν, αρ. δ.

Ελέφας.

Ἀλλ' οὐπ' μοι χεῖρος τανῦν ἀμφὶ τὸ ζῶον ζεῦσθαι, πλὴν ὀκίσσοντες ἄλλων τε καὶ ἡ τοῦ σος ὀλέφας, καὶ ὀκίσσα ἴκελα ἢ ἰδὲ τὸ προσώπου ἰχθ. τὸ τὸ ζῶου φύη. ἐκείνη σκοτ. δὲ καὶ λείοντα τὸ πᾶσι, τὸ δὲ σκυλίου τῆς ὁμοίότητος ἐνεκεν, καὶ ὕστερον φερεσθαι. ἢ δὲ σατυρίαν, ἢ τὴν μήλων τὸ ἐρυθμῆτος, καὶ τῆς ἐκ σιμῆσι αὐτὸ ῥυθμῆς ἀρχῆς τε καὶ αὐθαγῆτος. ἀπὸ β. κ. Ηρακλίου, ἐπὶ τῷ δὲ μέζον οὐδὲν, οὐδὲ ἀλκίμοτερον. Aliquantò post, Οφρύες περιβλήτες, παχῆσαι, ψιλῆσαι, βελτοῦσαι καὶ πο, μεταφρύων ἐπινημένων, ὀχθῶδες ζεῦσθαι πλὴν τὸν, ἢ μέλαι, ὀπισκυλίον ἢ μέλαι ἔλκεται, καὶ λυπῆν ὅσπερ ὀκίως τῶν θυμωδῶν, ἢ λείων. ἢ δὲ τὸ δὲ καὶ λείοντα κληθίσεται. Paulo post, Ἐλεφας ὅτι τῆς βάσει ἢ τῶν ὠτων, ἰχθῆρος ῥύσις, κινεμοδεαῖ ῥυσι τὸ πᾶν σκίωος ῥυσις τενηχίησι. ἀπὸ καὶ ἰστομαί βαδῆσαι, ὀκίον αὐλακίς μέλαιες ἢ ῥιναί. ἢ δὲ τὸ καὶ ὀλέφας τὸ πᾶσι τοῦ ὄμα. Id est, Ceterum non in præsentia mihi opus est de animalis huius natura tractare nisi quatenus ex eo est morbus Elephas uocatus patet, quòd que egrotantis forma huius animalis naturæ similia obtineat, agnoscat. Morbū quoque hunc Leonem uocauerunt ob extremitatum frontis rugarum similitudinem, quam partem Græci episcynium nominant: de ea posterius suo loco dicitur. Satyriasis etiam appellatur ob malarum rubo-

rem, atque inexplebilem impudentemque coeundi libidinem. Necnon et Hercules dicitur, quoniam eo nullus maior est neque ualentior. Et paulo post, Supercilia prominentia, crassa, glabra, deorsum uersus pondere uergentia: contractis glabellis eminent tumor insurgit: color liuidus aut ater est. Episcyniū uehementer contrahitur, ut oculos contegat, quemadmodum irascētibus, aut Leonibus accidit: unde et Leonina haec egritudo uocatur. Paulo post, Ulcera in basi aurium sunt, sanies defluit, pruriunt. Totum corpus rugis, asperis exaratur, necnon et alte descendunt scissurae, ueluti nigri in corio sulci: propterea et Elephas huic morbo nomen est. Aretaeus lib. 2. περὶ χροῦ παρ. cap. 13.

Μελαγχολικὸν πάθος καὶ ὁ ἐλέφας ὄντι, πῶς μὲρ τοῦ σώματος ἔχουσιν δὲ αἵματος ἴσους, μελαγχολικὸν δὲ, πρὸς χροῖον δὲ πλείων ἢ μάλα γὰρ γίνεται ἔσθλατος, ἡλικία δὲ σαδὸς εἰς καὶ ἀπὸ χροῖος ἰδὲν. οἷοις δὲ αὐτῶν καὶ ἐλκευσι συμπίπτει. τὸ τοῦ πάθος ἀρχόμενον ὀνομαζοῦσι σατυριασμὸν, ἐπισημαίνοντες σατυροῖς ὁμοίωσιν γίνονται τὸ προσώπων. ἔτι δὲ τὰς καὶ τὰς κροτάφοις ἔξοχὰς ὀστέων οὗτω καλοῦσι, γίνονται δὲ καὶ κατὰ ἄλλα μόρια τοῦ σώματος ὅσων ἔξοχα, καὶ καλοῦσιν αὐτὰς ὀστέων ἔξοχα ἔτι, κατὰ τὰς καὶ τὰς φύσιν ὀστέων ἔτι ἀδύων μὴ κατὰ τὰς ῥυτίδας, πρὸς ὀνομαζοῦσι σατυριασμὸν, πρὸς δὲ σατυροῖς. Id est, Melancholica affectio et ipse Elephas est, primam quidem generationem ex sanguine melancholico habens, spatio uero temporis ipsius nigrae plus sanguine fit, quum male olentes sunt, et molesti uisu. Horum nonnullis ulcera contingunt. Hanc affectionem, quum incipit, Satyria snum nominat, quoniam Satyris similes fiunt uultu: aliqui uero quae in temporibus sunt ossae eminentiae sic uocant. In alijs partibus quoque tales fiunt ossium eminentiae easque

uocant aliqui Exostosis: ut naturales quoque rudendorū
distinctiones non desistentes, Satyriasmum aliqui uocant,
aliqui Priapismum. Gal. De tumor. præc. nat.

Ἐλέφας ἔστι πάσις παχὺ τὸ δέρμα καὶ αἰώματα ἐν ὄψε-
σιν θλάζον, καὶ περιδινὸν τὸ χεῖμα, καὶ τὰ λευκά σφύερα
θαλάσσι. αἰσθητὴ ἔρωσκειται δὲ χέρων καὶ ποδῶν τὰ ἄκρα, καὶ
ἔχει αἰφίνοι περιδινὸν καὶ διστάδι. Id est, Elephas est affe-
ctus qui est crassam est inaequalem cutim facit: liuor tum
cutim, tum alba uulorum occupat: manus exeduntur est
item pedum extremæ partes, ac sanem liuidam est ma-
le olentem emittunt. Gal. in Def. med.

Ὁ Ἴνδου ἐλέφας καρῖνος ὢν ὀλοστωματός. πλὴν πᾶσαν ἐ-
πιπέμπεται σάρκα, καὶ εἰς τὸ θύλακον καθίσταται τοκοσώσιμα.
ἔσται ἀπὸ μελαγχολικῆς χολῆς πλὴν ἀρχῆς τῆς συστατικῆς ἔχει. καὶ μὲ-
τὰ αὐτὸ τὸ ὑφ' αἵματος διαφθαρέντος καὶ εἰς τὸ μελαγχολικὸν
τραπίοντος συστατικῆς, ὑπερῶδους τε καὶ ἠπίον κακώδες ποιεῖ·
εἰ δὲ ἀπὸ ξανθῆς τραπίοντος χολῆς ἢ γλυκοῦς τῆς μελαγχολικῆς
χημῆς, ὅτι χεῖροι καὶ διαφθαρτικὸς ὡς δὲ ἐστὶν ἐλέφαντας,
παύτα δίκην πυρὸς νεμοιδίους. Id est, Itaque qui ἐλέφας
| Græcis, est nostris elephantia | dicitur, totiusque corporis
cancer est, uniuersam depascit carnē, ægrumque eo redi-
git ut curationē non recipiat. Hic à nigra bile suum ducit
constitutionis initium: quæ si ex sanguine corrupto atque
in melancholicum commutato fuerit genita, rubicundum nu-
nūque malignum elephantem efficit: si ex flaua mutata
melancholicis succus fuerit enatus, pessimum ac corroden-
tem, quique omnia ignis instar populeur, conspicias. A-
ctuar. lib. 2. ὄψ. δὲ γ. πα. 7. cap. 10.

Ελεφασ.

Ελεφασ [ὀφθαλμοδ] ἔστι ρήξις ὄψι τὴν κερατοειδῆ, ἢ τοῖ
ἐκ πληγῆς, ἢ γλυκῆς φλεγοῦσιν ἢ νεοιδίη. Id est, Vlcera

[oculi] est in cornea tunica ruptio, quam uelictus, uel inflammatio insignis peperit. Gal. in Def. med.

Ελκυσίων ἢ ὡς τὸς ὀφθαλμοὺς διαφοραὶ, ἄφραμον, νεφέλιον, ὀπκαῖμα, βοδρίον, φλυκίς, ἔτ. vide suis locis in Def. med.

Ελμινθες.

Ασκαρίδες μὲν οὖν εἰσὶ λεπταὶ ἕντες ἕλμινθες ἐν τῷ κέντρῳ μάλιστα τῷ παχέος ἐντέρου μέρει ἡνωμέναι, καὶ φαίνονται γὰρ πλείστα σαφῶς ἐπὶ τῇ ἀπποσιώτων ἕσθρῳ γίγνεται. τὴν δὲ ἀπποσιώτην αὐτῆς ἢ δυσωδία ἢ διαχωρημάτων ἐνδείκνυται. τὸ δὲ ἄλλο γένος τῶν ἕλμινθων αἱ τρογγύλαι ἡνωμέναι ἰδρὸν ἐν πῆξι αὐτῶν μάλιστα ἐντέροις, ὡς τε καὶ εἰς αὐτῶν ὀπκαίσοισιν ἐστὶν ὅτε τὴν γαστέρα, πολὺ δὲ πλείους αὐταὶ ἰσὶν ἀσκαρίδων ἐν τῷ παχέῳ ἐντέρῳ γίγνεται. σπανιωτέρα δὲ ἢ τῆς πλατίας ἕλμινθες ἡρώσεις ὄντι, ἢ πρὸς καὶ μακροτάτη γίγνεται, παρεκκλίνουσι ἢ πολλάκις ἀπποσιώτη ἐντέροις. Id est, Ascariides igitur sunt tenues quidam lumbrici qui in parte praecipue inferiore crassi intestini gignuntur: et plurimum manifestè signi conspiciuntur in iumentis male cibum coquentibus: quorum malam coctionem faecor indicat excrementorum. Aliud uero genus est lumbricorum rotundorum, qui in superioribus magis intestinis generantur, adeoque ad ipsum quandoque uentriculum ascendunt: multo uero plures hi quam ascariides gignuntur in pueris. Rarior autem est lumbrici lati generatio, qui et longissimus est, et saepe per tota extenditur intestina. Gal. in Aphor. Hipp. Comm. 3. sect. 26.

Τρεῖς εἰσὶν αὐτῶν σαλῶν ἕλμινθων αἱ διαφοραὶ, μία μὲν ἢ τῆς τρογγύλης καὶ παχέος, ἕτερον δὲ ἢ τῆς πλατίας, καὶ τρίτη ἰσὶν ἀσκαρίδα ὡροσπασίσοισιν. Id est, Tres sunt uniuersae lumbricorum differentiae, prima teretum, altera latiorum, tertia eorum quos ascariidas nuncupant. Aeg. lib. 4.

capite quinquagesimo septimo. Idem initio capitis quinquagesimo octavo. Αἱ ὄντω τρογιύλας ἤδη ἐλμίνδαν τὸ μὲν εἶδος ἅπασι κατὰ δὴλον ἔχουσιν, ὅτι δὴ καὶ μάλλον αὐταὶ ἤδη ἄλλων πλεονάζουσι· σπυρίζονται δὲ κατὰ τὰ λεπτὰ μάλιστα ἤδη ὑπερώων, πλεονάζουσι καὶ τῆ γαστρί. διὸ καὶ ὁ δὲ σῶματος πολλάκις ἀιαφέρονται, πασι δὲ καὶ ὁ δὲ ῥινῶν ὑπεκρίθουσι, πλεονάζουσι μάλλον ἤδη ἄλλων ὡς τὰ νήπια, καὶ οὐκ πυρετῶ κατὰ τὸ πλῆστον. ἀλλὰ ὡς μὲν τὰς ἀρχὰς ἤδη πυρετῶν γινόμεναι, τὴν ὑπόστασιν δὲ ὑποκίμωσις ὁ δὲ φθορῶς ἴσχει· ὡς δὲ τὰς ἀκμὰς, ἐκ πνεύματος τοσούτου ὡς δὲ τὰς ἀποκμὰς, ἐκ μεταβολῆς ἤδη ὄλων ὅτι τὸ κρεῖττον. Id est, Teretes igitur lumbrici speciem habent omnibus perspicuam, quod sanè alijs frequentiores sint: in gracilibus plerumque inuisus consistunt, et superiorem uentriculum subeunt, ideòque frequenter per os reijciuntur, quibusdam et de naribus redduntur: atque hoc genus infantibus peculiare, et plurima parte cum febricula: sed per februm initia orti, substantiã ex subiecta differentia retinent: in statu, ex malitia morbi: in declinatione, ex toto corpore ad melius mutato. Idẽ AEGneta circa finem eiusdem capitis, Η πλαττία ἐλμινς ὅτι μὲν, ὡς εἶπεν, μεταβολῆς ὑποκίμωσις εἰσὸς τὰ ἐν πνεύματι ὄντων ὅτι τὸ σῶμα ζωῶδες, ἢ πνεύματι ἀικκρίνεται, πλεονάζουσι ἄπασιν ὅτι μὲν τοῖς χάλειν παρέχουσι, ἢ καὶ μέρη ἀποκρίνεται· ἀποκρίνεται μὲν οὐ σπυρίζεται. Id est, Latus lumbricus mutatio est (ut ita dicam) adnatæ in interiori intestino membranæ in materiam animalis modo mobilem, quæ sepe tota redditur, longitudine incredibili, uel pars ipsius exærnitur: dissolutus uerò non coalescit. Hactenus AEGneta de rotundo et de lato lumbrico. De 4-

scari dibus autem quae scribit proxime sequenti capite, habes supra suo loco secundum ordinem alphabeti.

Εμετός.

Αἱ ναυτίαι καὶ οἱ ἔμετοι, τῆς ἀκκριτικῆς διατάξεως κινήσεις εἰσὶ πλημμελεῖς, ὅτι τῶν ταύτων τὸ σῶμα τῆς γαστρὸς ὅπ' ἔργου κενώσται διὰ τὸ σωμαχόν. Id est, Nausea quoque et vomitus, expulseritis facultatis pravi motus sunt, ad ea quae uentris corpus contristant quamcunque per stomachum uacuanda. Galenus de Symptomis lib. 3.

Καὶ μὲν καὶ οἱ ἔμετοι τῶν πληθῶν βαρυνθείσης αὐτῆς, ἢ πλεονότητα ἢ ἐν αὐτῇ σπύων τε καὶ παθημάτων μὴ φεροῦσης, ἀλόγως τὴν τῆς διάρροιας πάθημα τῆς αὐτοῦ γαστρὸς ὄντι. ὅταν μὲν γὰρ ἐν τοῖς κατώτεροις αὐτῆς ἢ τοιαύτη γίνηται διαταραχή, ἐρρωμένων ἢ κατὰ τὸν σωμαχόν, εἰς διάρροiam ἐπελεύσονται. ὅταν δὲ ἐν τοῖς κατώτεροις, ἢ ἄλλων ὄντων σπύων, εἰς ἔμετος, ἐνεστὶ καὶ τὸ ἐναργῶς εἶναι πολλὰς ὅτι ἢ ἐπιπέσονται ἢ τῶν ἑσθ' ἑσθ'. Id est, Quinetiam superioris uentris uel multitudine grauati, uel ciborum excrementorumue qualitatem non ferentis, similis diarrhoeis quidam affectus uomitio est. Vbi enim in imis eius partibus talis affectus incidit, ac firmæ partes sunt quae circa stomachum habentur, diarrhoeae citantur: quum uerò eius os sic afficitur, si caeterae partes sunt ualentes, uomitiones cientur. Licet porro idem et in his qui cibum fastidiunt intueri: quippe qui, etc. Galenus De nat. fac. lib. 3. cap. 5.

Ἐν ἄνθρωποις συμπίπτει καὶ ὁ ἔμετος ἢ δόκη καὶ ἢ ναυτία, γίνεται δὲ ὑπὸ διαφορῶν αἰτίας ἐκαστῶν αὐτῶν. καὶ γὰρ ὑπὸ πλῆθους, καὶ ὑπὸ μωροῦ καὶ κακῶς ποιότητος. ἀλλὰ τὰ μὲν πλεονήματα

καὶ πλὴν οὖσιν εἰς ἔμετον τῶ βαρύνειν, οἱ δὲ μορφοὶ χυμοὶ
τῶ δακτύλῳ καὶ ἀνίαν. Id est, Vomitus quoque, ut nausea,
stomacho accidere videtur: verum singula ipsa à diuersis
causis procreantur, nempe à copia, et prava rodentique
qualitate: ac copia quidem naturā ad uomitum grauando
irritat, prauum autem humores, rodendo affligendoque.
Trall. lib. 7. cap. 13.

Ἐμπύματα.

Ἐμπύματα πῶσις ὅταν πλεον πρὸς μαζὸν ἰσχυροὶ κατέ-
χται ἐν στήθεσσι, καὶ διαπύνη αἰτῶν καὶ πλὴν κοιλίας μετ' αὐτῶν,
ὡς πρὸς ἐμποδίζεσθαι πλὴν τῆς ἐσφῆς οἰκονομίας. Id est, In-
flatio est quum maior copia spiritus collecta in stomacho con-
tinetur, ipsumque et ventrem unā distendit, ut etiam ali-
menti dispensatio impediatur. Gal. in Def. med.

Ἐμπύματα πῶσις ἢ μύσας ἐκ ψύξεως, ἢ φθορῆς, ἢ διαπύ-
νης, τῶ στήθεσσι μύσας ἢ θρόμβους καθίστασι πρὸς αἰτῶν
ποτῆ μὲν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῶ κύστις ἀπληθύνει τῶν πύμα-
των, ποτῆ δὲ ἐν τῇ ἀραιώμασι τῶ τῆς μύσας στήθεσσι αἰε-
πεταὶ ὄλιγοι τῶ ἡσθεύ καὶ τῶ ὑποχρῆσθαι, καὶ σκληρίας καὶ πό-
νου νοσημάτων, διαυδύοντες μέχρι διαφραγμάτος ἐσθῆ-
ρου καὶ θορυβῶνται, ὡς πρὸς πλὴν ἐκ τῶν δακτύλων ἐπιχειροῦσι
ἢ χροσμπαίωδες γίνονται. Id est, Inflatur uulua ex frigore,
uel humoribus in ea corruptis, uel ex aegro partu, ostiolo
connuete, uel sanguine in grumū intus coacto: aliās spi-
ritibus in concauo ipsius spatio conceptis, aliās uteri corpo-
re rarefacto, tumor pubis et imi ueneris comitatur cum do-
lore pulsati, qui ad septum transversum usque et stoma-
chum inguināque pertingit, ac sonitus, dignorum impul-
su, tympani modo redditur. AEG. lib. 1. cap. 70.

Ἐμπεδοπνοῦς.

Ἐμπεδοπνοῦς uide apud Aretæum, Galenū, AEGine-

τα μη πίπτει.

Εμπροσθοπνός ὅστις ὅταν ἐλκεται ὁ σφάγμιλος, καὶ εἰς τοῦ-
πίσω ἀνακλᾶται μὴ δύνη. Id est, Emprosthonius est qui
antra trahitur, nec retrorsum flecti potest. Gal. in Def. med.

Ὅταν ἄδους ὁ δὲ ἀρχὴς ἢ οὐ μὲν πολὺ τῆς ἀρχῆς τὸ ἰσχύματι
γίνονται ἀσπασμοί, καὶ δὲ μείωσιν, ὁ δὲ ἀπὸ πληρώσεως ἐχέου
πῶ ἤμειον ὅταν δὲ ἰδρωτῶν πολλῶν ἀπορροιαῶν, ἢ ἐμέτων,
ἢ δὲ χωρήσειαν γαστρός, ἢ αἰμορροαγία σφοδρὰ συμβῆται. καὶ
ὅταν πρὸ ὑγαινότων ἰσχυρῆς συμβῆ ἀσπασμοί, ἢ ἀπὸ
μοείων, ἀπὸ καὶ ἐν ὅπῃ πληρώσῃ γίνονται. εἰ δὲ οὐκ ἀπὸ
δυσχεαῶν ὅπῃ γίνονται ἀσπασμοί, δὴ λὸν ὅπῃ σφοδρὰ ἐκρότησι
τὸ πᾶν τὸ σῶμα καὶ μάλιστα ὅπῃ ἰσχυρῶν μείωσιν γίνονται
καὶ ἐστὶ τὸ ἰσοδύναμον καὶ ἀπὸν, καὶ οὐκ ἀπὸν ἀπὸν, ὁ-
πῶν μὲν οὐκ εἰς τὰ πρῶτα τῆν τὰ μείωσιν τῶν σῶματος, ἢ εμπρο-
σθοπνός καλεῖται ὅταν δὲ εἰς τὸ ὑπίστα, ὁπίσθοπνός ἢ τῶν δὲ ἰσο-
δυναῶν ἐφ' ἐκείνου τὰ μέρη πίνονται, πίπνός οἰομαίεται. Id
est, Quum statim à principio aut non multo post principium
morbi fiunt convulsiones & permanserint, ex repletionem
originem ducunt: quum autem multis sudoribus prægressis,
aut vomitibus, aut ueneris excretionibus, aut sanguinis
eruptione, aut post uigilias, aut famem, aut motus multos
& uehementes conflata fuerint, ad euacuationem conse-
quuntur: & ubi etiam in sanis contigerit aliquas partes
repente conuelli, ob repletionem fieri necessè est. Si uerò ex
febris ardentibus succedit convulsio, ob uehementem ni-
mirum totius corporis & maximè neruorum partium
siccitatem contingit: & est huiusmodi malum maximum ac
fere incurabile. Quum igitur corporis partes antrosum
distendantur, Emprosthonius appellatur: quum retrorsum,
Opisthonius: quum uerò æqualiter in utranque partem
tendantur, Tetanus uocatur. Aetius lib. 6. cap. 38.

V. i.

CELS. Neque tamen alius importunior acutiôrque morbus est [ærymas] quam is qui quodam rigore nervorû, modo caput scapulis, modo mentum, ceteri an nuchæ, modo rectam et immobilem cervicem intendit. Priorem, Græci οπιδοπιον, insequentem, σμωδες οπιον, ultimum, γ. τανον appellant: quantum minus subtiliter quidam indiscretis his nominibus utantur. Celsi lib. 4. cap. 3.

Εμπύη. Εμπύος, ή εμπύικος. Εμπύμα.

Ην εν τῷ δὲ δότι σασιος εν τῷ πῶδ μῶνι γινεται, ή εν βρυχῆς χειρῆς, ή αιαζα γῆς αιματος, ε αιαιησση πῶν, πῶν ε φησις κικλησεται. λῶ δε και γαιρηξ ή πλδρον εμπυονση, επαναγεται δε δὲ τῷ πῶδ μῶνι, εμπύη ή δε τῶμα: λῶ δε οπι τῶσι και ο πῶδ μῶνι ελλος εση, αιαιεραθεις τῶν τῷ διενεχθειπς πῶν, τῶμα ουκ εν εμπύη, αλλα φθελω μεταλαμβαει. Id est, si ab externa causa abscissus in pulmone sit factus aut à longinqua tussi, aut à sanguinis reiectione et puris, exussiam, Pye et Phthisis appellatur: si autem pectus costæque suppuraverit materia que per pulmones traducatur, Empye vocatur: quod si et ab his pulmo exularetur à præterlapso pure corrosus, hoc initium non ulterius Empyen, sed est purulentiam sed Phthoen id est corruptionem appellare oportet. Aret. lib. 1. περ χειρ. παθ. cap. 8.

Οἱσι εν τῷ σι κοιλίῃσι τῷ δε δρωπου και τῷ εν τῷ δωρικος, ή τα και τῶ τῶν δὲ φεσγμα πῶν δότι σασις γιγνεται, λῶ μὲν αιαζασι, εμπυοι οἱ δε καλεινται λῶ δε τῶ πῶν διεξίη και τῶ, δποσημα πῶν κικλησονται. Id est, Quibus hominibus in cavis locis è regione pectoris, aut inferius sub transverso septo puris abscissus sunt, si per os id eiciunt, εμπύος hoc est purulentia vocantur: si per alium pus deicitur, δποσημα πῶν dicuntur. Aret. lib. 1. περ χειρ. παθ. cap. 9.

Οταν δε εν τῷ χειρῶν κρατῆσῃ μῶν ή φύσις, πεφθῆν δε σῆμ-

πῶν τὸ ῥόδιμα, καὶ ῥήνεται πῦρον, οὐκ ἔστι τῆς ὀφθαλμοῦ ἕως
 τῆς ἐν αὐτῇ διωάμεως ἀποκριτικῆς ἢ ἀλλοσεύων. ἐνθα ἰδὼν
 οὐδ' ἢ πῶρον δὲ φασκὸς ἀξίολογος, οἷον ὄχρεός περ ἐκροῆς πε-
 ριπαιμάτων παρεκθυσμένους, ἢ αὐτὸ τὸ χρωρῶν οὐτῶν δὲ αἰ-
 ραῖοι, τὸ πῦρον τὸ μὲν πρὸς πρῶτον, τὸ δὲ ἀσθητῶς ἐκρεῖ. ἐνθα ἢ
 ἀφαιρέται τὸ δέριμα πυκνὸν καὶ σκληρὸν, οἷον τὸ ἐξωθεν ἢ μὲν
 ὄφιν, ἢ ὄφιν οὐτῶν δὲ τὸ πῦρον, ἀφαιρέσει τε τὸ ὑποκίμωτος αὐτῶν
 ὀφθαλμοῦ. εἴτα καὶ δὲ βλεφάρων τῆς διομήτηρ καὶ διεξέρχεται
 πρὸς τὸ ῥόδιμα, εἰ μὴ τις φθῶσι χάσις αὐτῶν, κρατησίσης δὲ τῆς
 φύσεως ὑπὸ τῶν ῥοδιματός, οὐκ εἰς πῦρον ἀλλ' εἰς ἀλλοτῶν πῶ-
 να ματε βολῶν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἀφαιρέσει τὸ αἷμα. καλεῖται
 δὲ κοινῆ σύμπτωσι τὰ τοιαῦτα πρὸς τῶν πλείστον ἰατρῶν ἀπο-
 κριτικῶν, καὶ μάλα δὲ ὅσα δὲ βλάστος ἐνδον ὄφιν. ἐνιοὶ δὲ οὐχ
 ἀπαντα πρὸς τὸ ῥοδιμα εἰς αὐτῶν διομήτηρ, ἀλλ' ἐκείνα μόνον ὅσα
 τῶν ἀλλοίωσι εἰς δὲ φθῶσι ἐπὶ εἰς πῶνα, οὐκ εἰς τὸ σιωπῶν τῶ
 ἢ χηρῶν ἢ πῶν. ὡς ἂν ἐμπύσηται ἀπαντα, ἢ ἐν ἑσὶ ἐμ-
 πύσηται πρὸς τὸ ῥοδιμα, ἐνιοὶ δὲ δὲ πύσηται κατὰ τὸν καὶ
 αὐτὸ ἐμπύσηται καὶ διαπύσηται, ἐνιοὶ δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὅταν
 ἐν ἀπαρχῇ ῥήνεται τὸ ῥοδιμα, ἐκείνο μόνον ἐμπύσηται πρὸς τὸ
 ῥοδιμα, καὶ τοῖς οὕτω παρῶνται, ἐμπύσηται. ἄλλοι δὲ αὐτῶν
 ἰατρῶν μόνον ἐκείνοισι ὀνομαζέει ἐμπύσηται διομήτηρ οἷς ἢ ῥοδι-
 μα πῶν ἐν τῇ ματεξὺ τῶν ὀφθαλμοῦ καὶ πύσηται χάρη. Id
 est, Quum autem ipso procedente tempore vincit quidem
 natura, aëctus uerò est omnis fluor, & factus pus, extra
 carnem expellitur à uirtute quæ in ea est depultrix rerum
 alienarum. Vbi igitur uel foramen naturale conspicuum est,
 ut uisus effluentibus excrementis paratus, uel ipse locus
 ibi rarus est, ex pure pars expirat, pars sensibilibiter ef-
 fluit: ubi uerò circumscindit cutis densa & dura, (qualis est
 quæ extrinsecus nobis est) ibi retinetur pus, & à subiecta
 carne eã abducat: post & acrimonia perrodit, & exit fo-

ras, nisi quis eam scarificare praeuertat. victa autem a fluore natura, non in pus, sed in alienam quandam mutationem aliâs aliam deuenit sanguis. Communiter uerò hi ab omnibus medicis abscessus uocantur, et maximè qui intus in profundo sunt. Nonnulli uerò non omnes sic appellandos putant, sed eos solùm qui ipsam alterationem non in consuetum et bonum pus, sed in corruptionem aliam quâdam, habent. Ut suppurantia omnia, alij quidam Empyemata uocant, alij uerò Diaplyemata: (quæ admodum ipsum ἐμπύοικειν et διαπύοικειν) nonnulli uerò non sic, sed quum in uiscere tale aliquid factum est, id solùm Empyema nominant, et qui sic affecti sunt, ἐμπύοις. Rursus quidam alij medici eos solos ἐμπύοις nominari rectè putant quibus inter thoracem et pulmonem pus aggregatum est. Gal. De tum. præter nat. cap. 3.

Ταῖς ἐν τῇ μετὰ τὸ δώδεκόν τε καὶ πένδεμονος ἀρρυθρίᾳ πληθὺς πύου ἀειμεχέμενοι ἔχοντες, ἔτισι μὲν ἐμπύοις, οἱ δὲ ἐμπύοις ὀνομαζοῦσι γίνονται δὲ ὑπὲρ δὲ μίσητος τῆς ἐν ταῖς πλῆθυσ φλεγμονῆς εἰς πύον μεταβαλλύσης. ἔτι δὲ ὅτι καὶ ἀειπένδεμονίας ἀκολουθοῦσι. ἡ δὲ καὶ πάντας οἱς ἀπὸ αἰχμῶν πύ φλεγμῶν ἔξεπύοισι ἐμπύοις ὀνομαζοῦσι. Id est, Qui multum puris in capedine inter thoracem et pulmonem collectum habent, hos [Græci] quidam ἐμπύοις, alij ἐμπύοις [Latini suppuratos] appellant: qui sunt quum magna ad costas inflammatio suppurat. Interim etiam comitantur peripneumonias. Denique omnes quibus inflammatum uiscus aliquod suppurat, ἐμπύοις [id est suppuratos] uocant. Gal. De causis puls. lib. 4. cap. 9.

Ἐμπύοις καλοῦνται οἱς αὐτὸ δόσημα ἡμῶν ἐν τῷ ὑπὲρ ζώοντα πύου ἐνδεδειγμένον, ἢ ἐν τῷ ἐν τῷ ἀλλοίω μέρει τῷ δώδεκόν τε καὶ πένδεμονος ἀρρυθρίᾳ ἐν τῇ καὶ ἡ χόρρα τῷ δώδε-

εσκος, μετὰ τὸ πνεύμονος καὶ τὸ ὑπεζωκότος· ὅσῳ εἰ μὴ δὲ
 τὰ χεῖρα ἀπὸ τοῦ φθίνοντος ἰσοτελεῖται. Id est, Empy-
 ci hoc est pectore suppurati dicuntur quibus abscessus in
 succingente costas inter insecus membrana, aut in alia ali-
 qua pectoris pellicula factus, ac ruatim ruptus est, et in va-
 cuum pectoris locum effusus, inter pulmonem et membra-
 nam costas succingentem. Qui si non quācūq; per spu-
 tum reijciatur, tabidi fiunt. Aet lib 8. cap. 73.

Εμπύημα καὶ τὰ κενὰ τὸ ἰώεσκος, ὅτε καὶ τὸ ὑπεζω-
 κότος, σπυρραται, ποτὲ μὲν δι' αἵματος αἰσθητικῶν, μὴ σπυρραται
 ἕνεκα τοῦ ἔλκους. (εἴ ποτε καὶ φθίνοντος ἀδύς ἐπιτεταί, ἐκ τὸ πνεύ-
 μονος ἢ αἰσθητικῶν) ποτὲ δὲ φλεγμονῆς ὑπεζωκότος, εἴτα ἀπο-
 σπυρραται καὶ φθίνοντος, ὡς ἄσπυρρα καὶ ἀπὸ πνεύμονος ἐκ τὸ πνεύ-
 μονος ἢ καὶ δὲ σπυρραται ἐκ τῆς κεφαλῆς ἡμορροΐων. Id est, Em-
 pyema hoc est purulenta excretio in vacuis thoracis regio-
 nibus, uel membrana quae costas succingit, colligitur, inte-
 rim propter sanguinis eruptionem ulcere ad cicatricem
 non perducto: (quod etiā tabes statim comitatur, si ex pul-
 mone fiat reiectio) interim ex inflammatione, ubi abscessus
 rit, ruptaque fuerit, quemadmodum et in pleuritide:
 uel propter confluxum ex capite manantem. AEGIM. lib. 3.
 cap. 32.

Εμφορξίς.

Εμφορξίς ὑπὸ γλίχρων ἢ παχέων γίνεται σπειρωμάτων
 ἀπὸ ἀπὸ ὀρμησάντων ἐπὶ τὸ δέσμα, πικρῶς δὲ ὑπὸ τῆ
 σφοδρῶν καὶ ψυχρῶν. ἀλλ' ἐμφορξίς ἐστὶν ἀλῶναι τὸ σπυρρα-
 τικὸν ἐκ τῆς λόγῳ σώματι καὶ τῆς εἰρημῶν ἐπιμέλειαν ἀγ-
 ῖνον οὐκ ἐγχαρῆ, πικρῶς δὲ δύνανται ποτὲ δὲ τὸ κρύος
 καρπερὸν καὶ ἄσπυρρα ἐπιτεταί. ἐγχαρῆ δὲ ποτὲ καὶ μὲν βα-
 λακίνοι, ἢ ἰδρώτα, καὶ ἄλλως ἀραιῶν τὸ δέσμα ἐκ πινος ἐπὶ-
 εσος αἰτίας ἡμορροΐων, καὶ ταπείνωσιν αὐτῶν ἐμφορξίς ἐπιτεταί.

καὶ πυκνώσιν ἀποτελέσται· διαγιγνώσκεται μὲν οὖν ἢ εἰρημὴ ἢ
 διαφθεσίς διδύς μὲν ἀποδιωόντων ἀχρῶν τὴν λευκὴν καὶ σκληρό-
 τητι καὶ πυκνώσῃ τῶν δερμάτων· καὶ δὲ τὸ γυμνάσιον καὶ τῶν δις-
 κεθερμαίντων, οὐτε γὰρ ἰδρῶσιν ὁμοίως ὡς παρ᾽ ἄλλους, οὐτ' ἄλ-
 λ' ἐπιβιάσασθαι τὴν ἀπορία τῶν γυμνασίων ἰδρῶ-
 τος πᾶσι παρ᾽ ἑαυτοῦ, καὶ μείων ἐστὶ γίνεται τὸ σωήτους ἐ-
 ψυχρότερος, καὶ ἥτιον ἀτμῶδης. Id est, Obstructio ex len-
 tis crassisque excrementis oritur, quum confertim ad cu-
 tum ruunt: densitas tum ab iis quae adstringunt, tum quae
 refrigerant. Verum obstrui propositi nobis corporis cutis, si
 ad praescriptam rationem rite agatur, non potest: densari
 certe aliquando potest, tum ex valido frigore, tum aluminoso
 balneo. Fieri autem potest ut post balneum, sudor em-
 ue, atque aliam alioqui ob causam, laxatæ prius cuti au-
 ræ flatus incidens, obstructionem quampiam desationem-
 que efficiat. Ac deprehenditur quidē iam dictus affectus
 protinus ubi se exuerint, ex colore albo, et cutis tum du-
 ritie, tum densitate. In ipsa uero exercitatione, ex eo quod
 ægrè incalescant: quando nec ut prius æquè sudant, nec
 bonum colorem in summa cute ostendunt: imò si quis eos,
 ualentiore exercitatione iniuncta, sudoris quidpiam e-
 mittere cogat, et minor hic quàm ex consuetudine et frigi-
 dior exit, minusque habitui similis. Gal. De sanit. tuenda,
 lib. 3. cap. 10. Vide eundem rursus in uoce σίρωσις, et A-
 Etuarium in eadem.

Ἐμφύσημα.

Καίρος οὖν ἢ δὴ παρὰ τῶν ἐμφυσημάτων διαλεξέιν, οὐ τιμὴ
 αὐτῶν ἐχόντων θεραπεύειν τοῖς οἰδημασιν. ἐκείνα μὲν γὰρ ὑπὸ
 φλεγματώδους γίνεται χυμοῦ, καὶ διατῶσι βλεβόντων ἡκεί,
 μέχρι βάθους ἰκανοῦ τῶν δακτύλων εἰς τὰ βαινόντων εἰς αὐτὰ.
 τὰ δὲ ἐμφυσηματα φουσῶδους πνεύματος ἀθροισθέντι γίνεται,

μη βροῦσθαι κατὰσφ' ἐκίνα πτελοῦμεθα, καὶ ψοφεῖν ὡσεὶ
 τύμπανον. Id est, Inflatio ex flatuoso spiritu nunc sub cu-
 te, nunc sub membranis quæ ossibus circumdantur, et mu-
 sculos aut viscus aliquod includunt, collecto enascatur. Por-
 ro is colligitur non paucus aliquando in ventre et intesti-
 nis, ite[m]que in medio horum spatii et membranæ quæ
 peritonæos dicitur, ut in aquæ subter cutem genere cui no-
 mē est tympanias. Differt quoque hæc ab œdemate, quod
 pressa digitis non retineat uestigium, et sonitum tympani
 modo edat.

Εμφύσημα uide apud Actuarium in οἴδημα.

Εμφυσώδης πυρετός uide πυρετός in Def. med.

Εναιωρήματα uide apud Actuarium in ἰατρῆσσις.

Εναιωσις φάρμακον.

Ὅσα ἐναιωσις φάρμακον λέγει ὁ Ἱπποκράτης] γὰρ ἐπισημη-
 θέτω πρὸς τὸ αἷμα τῶν ἰατρῶν, ἐπὶ ἐκείνων λεγόμενον τῶν φαρ-
 μακῶν ὅσα τῶν αἱμάτων ἐπιπλάσσονται διδύς δὲ ἀρχῆς αἷμα-
 τὸς ἡμῶν, μὴ δὲ πρὸς ξηρὰν ἀκρίβως ὄντων αὐτῶν, ἀλλ' αἱμα-
 τισιμῶν ἐπὶ τῶν δροσειδῶν ἐκπιπτόντων αἵματος ἐκ τῶν βω-
 μένων δερμάτων ἢ καὶ τῆς σφραγίδος. Id est, Enaiwos autem
 medicamentum quod inquit Hippocrates [id est cruentum]
 nunc quoque usitatissimum apud medicos nomen est, de
 illi[s]que medicamentis dicitur quæ uulneribus statim à
 principio ubi facta sunt imponuntur, quum nondum sunt
 siccata, sed adhuc cruentantur, hoc est, è cute uulnerata aut
 etiam carne sanguis rorando distillat. Galen. in lib. Hipp.
 De fract. Comm. 2. et apud interpretem, 3.

Εναιωσις καλεῖται φάρμακα ὁ Ἱπποκράτης ὅσα ἀρραχθέντα
 τῶν βλαμμάτων ἀποσφίγγεται. Id est, Enaiwos [hoc est cruentus]
 appellat medicamenta Hippocrates, quæ cruentis uulne-
 ribus statim imponuntur. Galen. in lib. Hipp. De articulis,

Comm. lib. 4. sect. 26.

CELS. Ex emplastris autem nulla maiorem usum præstant quam quæ cruentis protinus ulneribus iniiciuntur: ἑταίμα. Græci uocant. Cels. lib. 5. cap. 19.

Ἐνδημα καὶ ὀπίδημα νοσήματα.

Ἐνδημα νοσήματα ὅτι τὰ ἐν πασι πλεονάζοντα νόσους, ὀπίδημα ὅτι τὰ κατὰ ἕνας χρόνους πλεονάζοντα ἐν ταῖς πόσιν γινόμενα. Id est, Endemioi morbi sunt qui in locis quibusdam abundare solent: Epidemioi, qui temporibus quibusdam circa complures eodem in loco grassantur. Gal. in Def. med.

Τὸ ἡρῶν ὀρθαστικῶν πάθος.

Τὸ δὲ ἡρῶν ὀρθαστικῶν πάθος μελαγχολίας αὐτῆς δεῖν εἶδος εἶδός τε δοκοῦσιν ὑπὸ μείζονος πρὸς ἐφορᾶς διωκόμενος, καὶ πρὸς ἐξέτησιν περιώνται τὰ ἐσόμενα, καὶ ταπεινὰ πρὸς ὀρθάζοντες ὡς πρὸς ἕτεροι φοβούμεται τὰ μὴ φέου ἀξία, καὶ ἀπώνται πρὸς ἀλόγως, ἀθυμῶσι τε ἡ ὀμιλίας φάρονται ἀπρόσπαστα καὶ ἠπίγλωπτος ἢ ἀγροότητες αὐτοῖς τὸ τέλος τῆ ἀρρώστιας πρὸς ὧν τὸ μὲν, μαῖα λέγεται, τὸ δὲ αὐτῆς μελαγχολία ταύτης δὲ γὰρ εἶδος καὶ ἡ λυκανθρωπία καλοῦμεν. Id est, At uerò ὀρθαστικῶν [quasi numine obsessos et diuinacuos dixeris] affectus, melancholiæ esse species ænseri potest. Hi nanque à maiori aliqua in afflari uidentur, et modonon fura prædicare æn uidentur uates quidam. Alij ea quæ nihil formidolosi ostentant, ex pauisunt, et temere conuelluntur, animinum item despondent, ac hominū cōmercia fugitant. AEGritudo uerò aut in risum, aut in feritatem desinit. Horum affectuum ille maῖa, et furor nobis hic μελαγχολία nuncupatur. Eius quoque generis fuerit quæ λυκανθρωπία æn homines lupinam quandam naturā induerint uocatur. Actuar. lib. 1. περὶ ἰσχυρ. παθ. cap. 35.

Ενθουσιασμός.

Ενθουσιασμός ὄν κατὰ τὸν ὄξινται πρὸς ὅτι ἢ ὑπο-
 δουμιωδῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ὄρωτες, ἢ τυμπάνων ἢ αὐλῶν ἢ συμ-
 βόλων ἀκούσαντες. *Id est, Enthusiasus est velut quum*
quidam de spiritibus dei dantur in sacris, si quid intuean-
tur, aut si tympanorum aut tibiarum sonum, aut signa
quaedam auribus percipiant. Gal in Def. med.

Εντεροκήλη καὶ ἑντεροεπιπλοκήλη.

Εντεροκήλη ὄν ἐν ἑτέρου κατὰ τὴν εἰς ἕτερον τόπον, κατὰ
 βραχίον, ἢ ἀφροῶς αἰτίαι δὲ ἐντεροκήλης, ἢ ποσά τερκική ἐν-
 τασίς, ἢ πληγὴ πνευμονική δὲ, ἐπὶ ταῖς ἢ ῥήξιν πυύου. *Id est,*
Enterocoele est intestini in alium locum delapsus, qui aut
paulatim aut repente sit factus Eius causae sunt hae. ante-
gressa, intensio, vel ictus continens, iterata extensio, aut
ruptio illius. Gal in Def. med.

Εντεροκήλη ὄν ἐν ὄσχεον ἑτέρου κατὰ τὴν εἰς . γίνεται δὲ
 ἢ ῥήξιν, τὸ ἀπεινίου ῥαγῆτος καὶ τὸν τὸ κει εἰνός ὅσον
 ἢ δὲ ἐκτασιν αὐτὸ τὸ ἀπεινίου. *Id est, Enterocoele quam*
Latini intestinorum ramicem uocant est in scrotum intesti-
ni deuolutio. Fit aut peritonæo circa ilia dirupto, aut eo-
dē extenso. AFG lib. 6. cap. 65. Vide eundem in βεῶνιο κήλη.

Εντεροεπιπλοκήλη ὄν ὄξινται ἑτέρου τε καὶ ἐπιπλοῦ κατὰ
 π μέρος τὸ ὄξιν. *Id est, Enterocpiplocele est intestini ex-*
omenti in aliquā scroti partē prolapsus. Gal. in Def. med.

Εντεροκήλη ὄν ἑντεροεπιπλοκήλη *uide apud Galenum in*
ἐπιπλοκήλη.

CELS. Εντεροκήλη ὄν ἐπιπλοκήλη *Græci uocant:*
apud nos indecorum sed commune his herniæ nomen est.
Cels. lib. 7. cap. 18.

Εξασμάματα.

Κατὰ τὸν ἢ φυματων ἀπαιτων δὲ ἢ πρὸς ἢ ἢ φρεσὶ

ἤδη μὲν αἰατερομένων εἰς ὄξυς, ἢ ὑψηλὰν γινόμεναι ἤδη δὲ ὀκ-
 τερομένων μὲν ὅτι πλεονα τῶπον, οὐ μὲν εἰς ὕψος αἰρομένων
 οὕτως καὶ ἤδη ὕψαι θήματα ἔνια μὲν ὑψηλὰ γίνεται, ἕνα δὲ
 πλατῆ. Ἐὰ μὲν οὖν ὑψηλότερα φύματα καὶ ὕψαι θήματα θερ-
 μώτερος ἐργάζεται χυμός, ἔα δὲ ὀκτερότερα ψυχρότερος. ὡς τε
 δὲ διηλικίω αἰπῆσιν οὐ πάνυ πικρῶσιν δέια γίνεται τὰ πλα-
 τῆ. δὲ πείτται γὰρ εἰς πλατῆσιν ὀκτερομένα, καὶ τὴν ἐργάζομενον
 αὐτὰ χυμὸν ἢ πικρὸν ἐργάζομενον. Id est, Sicuti tubercula omnia
 duplicem habent differentiam, quoniam quaedam tendunt
 in acumen, et alium petunt, quaedam ad maiorem exten-
 duntur locum, non tamen in altum attolluntur: sic et pustu-
 lae nonnullae sublimes, nonnullae latae sunt. Sublimiores
 autem pustulae atque tubercula à calidiorè humore gene-
 rantur, humiliores autem à frigidiorè. Quare ob duplicem
 causam latae pustulae non admodum pruriunt. Diffan-
 tur enim in latitudinem extentae, et faciètem ipsas humo-
 rem minus acrem habent. Gal. in Aphor. Hipp. Comm. 6.
 sect. 9.

Ἐξοχλῆσιν εἰσὶ μικρὰ ὑψηλὰ καὶ φλυκῆσιν ὁμοίαι, ὡς καὶ με-
 ναί τῆσιν ὀκτερομένοις. ἔα δὲ ὕψαι θήματα, καὶ τὰ πικρὰ ὀκτερο-
 ὀκτερομένοις ἐλκυσσῆσιν, ὡς ὑψηλὰ καὶ ἀσπῆσιν. Id est, Exoch-
 lases, exigua capitis tubercula sunt, pustulis similia, quae sum-
 mam cutem excedunt: ὕψαι θήματα uero, superficialia au-
 tis exulcerationes sunt, subrubicundae et subasperae.
 Trall. lib. 1. cap. 5.

Ἐξοχλῆσιν γίνονται παχέων χυμῶν ἐν τῷ δέρματι σπῆσιν
 δέντων, καὶ πλεον ἔπικρῶν ὀκτερομένων πικρῶν οὐσαν. Id
 est, Exanthemata id est pituitae eruptiones ex crassis in cu-
 te concretis humoribus, magis que quum superior pellicula
 densior est, procreantur. AEG. lib. 4. cap. 3. Vid. eundem
 in ὑψηλῆσιν.

Τὰ δὲ ἰδίως καλούμενα ἔξασθήματα, ἀπὸ πάχων χυμῶν
 ἐν τῷ δέρματι τὸ πλεόν σφλωσθέντων τῆς ὀπίσθιας τῆς πο-
 κῆς οὐσῆς σωίζονται. Id est, Quæ uerò priuatim ἔξασ-
 θήματα [Latinis papulæ nominantur, à crassis humori-
 bus cuti ut plurimum impactis, ubi densa est summa cuticu-
 la, conflantur. Actuar. lib. 2. περὶ δὲ γ. παθ. cap. 24.

CELS. At pustulæ maximè uernis temporibus oriū-
 tur. Earum plura genera sunt: nam modò circa totum cor-
 pus partemue aspredo quædã fit, similis ijs pustulis quæ
 ex urtica uel ex sudore nascuntur. ἔξασθήματα Græci uo-
 cant: eã que modò rubent, modò colorem cutis non excedūt.
 Nonnunquam plures similes uaris oriuntur, nonnunquam
 maiores pustulæ liuidæ, aut pallidæ, aut nigrae, aut aliter
 naturali colore mutato, subestque humor. Vbi hæ rupta
 sūt, infra quasi exulcerata caro apparet. φλύκταινα Græ-
 cè nominātur: sicut uel ex frigore, uel ex igni, uel ex me-
 dicamentis. Cels. lib. 5. cap. 28.

Ἐξάρθρωμα ἢ ἔξάρθρωμα, καὶ ἔξάρθρωσις.

Οὐκ ὀκτώσῃς μόνον ἢ ὀκτώματα καλεῖ ὁ Ἱπποκράτης
 τὰς τ' ὀσῶν ὀκτ' ἰδίως γώσῃς μετῶσῃς αἰθ' ἢ καταγλυῶαι
 γινόμεναι, θμὰ τούτοις ὀκτ' ὀκτώσῃς ἢ τ' ἔξαρ-
 θρώματα ὠσῃς ἦσῃ. Id est, Nō luxationes est ex cōdētis
 εἰτὶ uocat Hippocrates ossiū ex cōssus è propria sede, quæ
 sine fractione sūt, uerū etiā ex articulationes est ex articula-
 menta inter dū appellat. Gal. in l. Hip de fract. Cō. l. 1. se. 1.

Ἐξήμις ἢ πλῆθος χυμῶν ἢ μεχθελίαν αἰ νόσοι γίγνῃσι. τὰ
 δὲ ἔξωθεν αἴτια, ἢ ἐν τῷ δέρματι διακρυσταίνονται ἐργάζονται, ἢ δὲ τῷ
 θλάτῃ ἢ τῷ μύθῳ ἀδικῶν τὰ ἔξω ζώων σώματα. τὸ γὰρ τ' ἔξαρθρω-
 μάτων πᾶθος ἢ ἀμφοτέρων εἰσμε γίγνεται, ἢ γὰρ αὐτὸς εἰς με-
 γάλους αἰθ' συμπλοκῆς τῆς ὠσῃς ἔτερον ἔξαρθρον ἐποίησεν ἢ το-
 γόνυ βαδίζων, ἢ γόνυ χασμώμενος, ἢ πῖτ' ἀγῶν ἀφροῦ, ἢ ὀπισ-
 θῶ ὠρῶν, ἢ ὠσῃς φέμενος. ἢ δὲ ἢ ἐκ αἰθ' ἢ ἐκ αἰθ' ἢ ἐκ αἰθ' ἢ ἐκ αἰθ'

πῶς τῆς ἐξωθεν αἰτίας, ἢ περὶ σφοδαῖς ἀθροῦσιν, ἢ τῆς πηδῆσαι σφοδρῶτερον. Id est, Morbi à nobis fiunt, siue penes copiam, siue penes malitiã succorum. At qui causa externa iniuria afficit corpora animantiũ, siue intemperaturã quampiã gignendo, siue frãgendo, siue incidendo. Verũm luxationis affectus ab amobus fieri uidetur. Etenim ipse unus ac solus nemini implexus subiit luxationẽ, siue secundũ genu, incedẽs, siue secundũ mandibulã, dũ oscitaret: uel secundũ aliũ quẽdã articulũ, dũ ageret quomodocunque, uel ageretur in gyrum. Iam uerò accidit ut aliquis fracturã pateretur citra externã causam, uel quũ repente uerteretur, uel quũ uehemẽtius saltaret. Gal. in lib. Hipp. De nat. hum.

Ἐξάρθρωμα ἔστιν, ὡς τὸ πρῶταίαι, ἔκπλοσις ἀρθροῦ ἀπὸ τῆς οἰκίας κοιλότητος ὅπῃ τὸ αἰσίνηδες, ἀφ' ἧς ἡ παραιρετικὴ πῶς ἀποδίδεται κίνησις. Ἐξαρθρῶσ δὲ τοῦτου λέγαν ἐπεὶ ἐκ τῶν ὅπῃ μὴ μόνον τῶν πῶς, τὸ μᾶλλον καὶ ἡπὶον. τέλειον μὲν γὰρ ἐξεστικὸς τὸ ἀρθροῦ, τῆς κοινῆς ἢ ἰσῶσις ὀνόματι τὸ παῖος Ἐξάρθρωμα παραιρετικῶς λέγεται. I. Exarthrema igitur est (ut summam dicam) quũ articulus à proprio sinu ad insolitum excidit, à qua motus arbitrarius impeditur. Differentias ipsius alias dicere non habemus, nisi eam duntaxat quæ ex maioris minoris que ratione sumitur. quum enim articulus in totum exciderit, cõmuni generis uocabulo affectus. Græcis exarthrema dicitur. Aeg. l. 6. c. 111.

Ἐξήκωσις.

Ἐξήκωσις ἔστι μακρογῆ ὅσοδ' ἢ ὅσων οἰκίας τῆς ὀρθοειδίας εἰς τὸ βάθος. Id est, Exelcysmus, est ossis uel ossium ab extremitate in profundum tractuctio. Gal. in Def. med.

Ἐξίς.

Τὸ τῆς ἐξέως ὀνόματι καὶ παρὸς ὀρθοειδίας εἰδίσι μὲν τὸ μόνιμου τε καὶ διελεύτου, καὶ οὐδὲν μᾶλλον ἐπαρῶσις ἢ ψήροσις. ἀλλ' ὅταν ἀεξίαν ἢ καρχεξίαν ἐπιταμῶν, ἢ δὴ τιμικαῶν τε διοεξίωμῶν ὅπῃαν πῶς τῶν ἐξίαν ἐξίαν φαμῶν. Id est, Hab.

nomine in re omni uti solemus quæ constans est ægrè que amouetur: neque idcirco quicquid magis uel uituperamus, uel laudamus. Quum uero bonum aut malum habitum dicimus, qualis tunc ipse sit habitus describimus. Gal. lib. De bona habit. Vide eundem in *διεξια*, & *Αεθναριον* in *εγκυκλιαι* πορείαι.

Ἐξόμφαλος, ἢ ἔξομφαλον πάθος.

Ἐξόμφαλοι uide apud Galenum in βουξωνικήλη.

Ἐξόμφαλος δέσιν ἕσφραξι ὀμφαλος, ἕσφραξ φόρου αἵματις γνοιδύη. Id est, Exomphalus est umbilici prominentia, quæ narijs de causis efficitur. Gal. in Def. med.

Τὸ ἔξομφαλον γίνεται πάθος ὅτε μὲν βραχύτες καὶ ἐκείνο τὸ περιτόναιον, ἢ περιπετόντος, ἢ τὸ ἐπίπλου, ἢ ἐπέρου ὅτε δὲ ἄρροδ' ὑγροδ' ἕσφραξι μόνος τὸν ὀμφαλόν· ἄλλοτε δ' ἀρκὸς ἕσφραξι μόνος, ἢ ἄλλοτε δὲ αἵματος σιωδόντος δὲ φλεβὸς ἢ ἀρτηρίας ρήξιν, ὡς δὲ τὸν διδρυσιμάτων· ἐπίσπε ἕσφραξι μόνος, ἀλλὰ πνύματος μόνον. Id est, Ἐξόμφαλος affectus | id est umbilici prominentia | contingit interdum peritonæo illic dirupto ac procidente, aut omento, aut intestino: interdum colluie otiosi humoris sub umbilico contracta: interdum uero carne subnata: aliquando sanguine irrumpente propter uenæ aut arteriæ rupturam, uel in aneurysmatis: interdum non sanguine uerum in spiritu solum irrucere. A Egm. lib. 6. απρσι.

Ἐπίδοσις νοσήματος.

Ἡ δὲ ἐπίδοσις τὸ πάθος νοσήματος δέσιν ὅταν οἱ παροξυσμοὶ τῆς συνήθους ὡσεὶ καὶ περιλαμῶ ἀνοίεν, καὶ μακρότεροι καὶ κακωδέστεροι καὶ μᾶλλον πλείονων καὶ βαρυτέρων συμπτωμάτων γίνοντο. Id est, Augmentum totius morbi est, quum exacerbationes consuetam horam anteuertimus, & longiores ac maligniores, & cum pluribus ac grauioribus acci-

dentibus factæ fuerint. Aetius lib. 5 cap. 16.

Επίκαιμα.

Επίκαιμα ὀφθαλμοῦ ἴδιον ἐλκυσίς ἐδαρώδης καὶ τὸ μέλαν ὄχι γινώσκῃ, καὶ μὴ ἰδιόση. Id est, Epicauma oculi est ulceratio cum crusta, quæ nigrum oculi occupat, nec permanens est. Gal. in Def. med.

Τὰν αἰὸφθαλμοῦ ἐλκυσί, τὸ μὲν ὄχι καιμα, ἕλκος ὄχι ῥυπαροῦ καὶ ἀκαθάρτου καὶ ἐδαρώδης, οὐδὲν αἰσθητικὸν ὀφθαλμοῦ, πολλὰκις ἐκρεῖται ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ὕδα. Id est, Ulcerum in oculis ὄχι καιμα quidem unum est, sordidum est crusta obductum: quo repurgato, humores oculis sæpe effluunt. A Fig. lib. 3 cap. 2. Eadem plane habes est apud Actuarium Aetii auctorem huc pertinens locus depravatus est.

Επιληψία.

Ποικίλη ἢ ἀλλόκοτη κακὴ ἢ ὀπληψία, ἐδαρώδης μὲν ἐν παροξυσμοῖσι, καὶ κατὰ πᾶν, καὶ ὀλέθριον. ἐκτείνεται κατὰ παροξυσμὸς εἰς ἡμῶν δὲ μέλη τῆσ φέρη ὡν θρωπυς, ζῆλον, αἰσχρὰ καὶ ὀργήδεια καὶ ἀλγία φέρειν. ῥιπίδως δὲ οὐκ ἄπιστοι ἢ τοῦ σπυ, ἀλλὰ ἐν ἡλικίῃσι τέταται κρείττοσι ἐνοκίῃ καὶ ἄρη τῆ αἰσθητικῆ, ξυνοδιαπύταται τε πασι καὶ μαιεγκίσισι. ἔκλειπται δὲ κατὰ ἴσῳ ὀπληψίῃσι δι' ἀλλης ἡλικίῃς μέλλοις ὅτι τῷ κακίῃ σπυ ἐξείσι τῆσ ὀπληψίῃσι. ἀλλὰ καὶ πᾶσι μετὰ ξυνοδιαπύταται κατὰ δειξασα, ὀπληψίῃσι τῆσ παύδας φθίνω τῆ καλλίῃσι, ἢ χροῦσ αἰσθητικῆ, ἢ σπυσώπυ δειξασα, ἢ πηρωσεί πησ ἀδύσισι. ἡμῶν δὲ φωνδύσι τε καὶ κατὰ ἐξ ῥιπίδω, οὐτε ἴσῳ, οὐτε ἡλικίῃσι μεταβολαῖσι ἐξ ὀπληψίῃσι τεταται, ἀλλὰ ἐν μὲν ὀπληψίῃσι παύτα καὶ ὀπληψίῃσι ἢ τοῦ σπυ, σπυσμίσι καὶ δειξασα ῥιπίδω τε καὶ ὀπληψίῃσι. ἐξ ῥιπίδω δὲ κατὰ τῆσ ὀπληψίῃσι ἐξ μαιεγκίσισι μὲν ἢ τῷ παροξυσμῷ τῆσ, αἰσθητικῆ καὶ ὀπληψίῃσι αὐτοῦ, ὀπληψίῃσι καὶ οὐροισι, καὶ αὐτοματῶν κοιλίῃσι. ἀλλὰ καὶ ἀδύσισι ἢ ξυνοδιαπύταται, δεικίῃσι τῆσ ἐξ τῆσ σπυσμίσι αἰσθητικῆσ ἢ τοῦ σπυ. ὅτι ἐκτείνεται ἰσῳ κατὰ

σκοιοι τῶ παθῶ ἀπὸ καὶ δι' ἀλλας αἰτιασας, ἢ μέγιστος
 τῶ κακοῦ (ἰερόν γὰρ τὸ μέγα) ἢ ἴσσιος ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῆς,
 ἢ δαίμονος δόξης ἐς τὴν ἀσπίων εἰσὸ δού, ἢ ζυμῆται τῶν ὀ-
 μῶδ, τῶ δὲ ἐκ κληρονομίας ἰερω. Id est, Varium ac portentoso-
 sum morbi genus est epilepsia, quae dicitur a Graecis, Latine
 comitialis morbus, terribilis utique in accessibus, et
 per acutus et perniciosus: quandoquidem nonnunquam ac-
 cesso una hominem rapit. Ac si diligenti cura vim morbi
 sustinet laborans, egrè tamen vitam ducit inter foeditates,
 ignominias atque dolores. Morbus autem non facile recedit,
 sed aetatibus melioribus et pulchriori tempore uiget.
 Vexat etiam pueros et adolescentes. Interdum secunda
 fortuna euenit ut per succedentem prouectiore aetate abi-
 gatur, quando simul cum aetatis flore euanescit: sed et tum
 quosdam abiens deformes efficit, pueros quoque pulchritu-
 dinis mundi a perdit, aut manum inutilem reddens, aut
 faciem torquens, aut sensum aliquem prorsus auferens.
 Quod si malū hoc penitus insederit, atque radices altius
 egerit, neque ipsum medicus neque aetatis mutatio submo-
 uent, sed cum aegrotante uiuit atque commoritur. Interdū
 morbus iste membra oculosque conuellens ac distorquens
 dolores acrios: interdum et mentem in furorem adegit. Tri-
 ste mediū fidius est ipsius inuasionis spectaculum: turpis
 et eius desinentia, cum stercore, et lotio, et spontanea uen-
 tris solutione. Ipsius quoque morbi origo mirabilis et prae-
 ter hominum opinionem est: quippe nonnullis flagitiosis ho-
 minibus a luna immitti existimant: cuius rei causa et sa-
 crum morbum hunc nominant. Verum et alijs rationibus
 id nomen ei fuit impositum: aut ob magnitudinem (omne enim
 magnum sacrum dici consuevit) aut quod non huma-
 na ope tolli queat, sed diuina: aut quoniam daemone arre-

pius esse homo uideatur: aut ob haec simul omnia sacer mor-
bus appellatus est. Aretaeus lib. 1. cap. 4.

Τῶν δὲ κινήσων ἐν δυνάμει ἀκίνησια μὲν καὶ δεικνύσασιν τὰ
πρῶτα συμπτώματα: δεικνύσασιν δὲ τὸ μὲν, ἀμυδρὰ καὶ ἀρ-
ρώστος κίνησις, τὸ δὲ, μολιθὲς καὶ τῆς μολιθῆος ἡ μὲν, τρυμώδης,
ἢ δὲ, σπασμώδης, ἢ δὲ, παλμώδης, ἢ δὲ, κλονηθεῖς. ἔτι αὖ τῶν
εἰρηδύων συμπτωμάτων ἐπιδαὶ ἐν ὅλῳ τῷ σώματι γίνονται,
διαφόρου τύχῃ αἰεὶ παρορηθείας, ὡς ἐμπαρορηθείας καὶ ὀπι-
σθόθεν καὶ τετανός. εἰ δὲ μὴ μῶτον σπασμῶδες εἴη παύσις τῆς σπῆ-
ματις, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡγεμονικῶν ἐν δυνάμει ὀπίσθησις, ὀπληψία
τὸ τοιοῦτον παρορηθεῖται, κατὰ τὸ γὰρ καὶ ἄποπληξία ἢ παύ-
σις τῆς σπῆματος ὀπίσθησις, αἵμα ἡγεμονικῆς ἐν δυνάμει. Id est,
Ae motuarum actionum prima symptomata sunt immobi-
litas et uitiosa mobilitas: huius autem alius dimmutus in-
firmi sive motus est, alius prauus. Pravi autē alius tremu-
lus, alius conuulsius, alius palpitans, alius uibrans. Ho-
rum symptomatum aliqua ubi toto in corpore confluunt,
diuersam appellationē sunt sortita, ueluti Emprosthoto-
mus, Opisthotomus, et Tetanus. Quod si non solum totius
corporis conuulsio sit, sed etiam reetricis partis actionum
cohibitio, Epilepsia dicitur: sicut Apoplexia, quum est totius
corporis resolutio, una cum reetricis partis functionibus co-
hibitis. Gal. De sympt. diff. cap. 3.

Τὸ τῆς ὀπληψίας πάθος ἡπὶ χεῖρῶν φιστικὴν γίνεταί διεκτρα-
πίαν, ὅταν ὕψος ὁ ἐκ κεφαλῆς ἰκανῶς ἢ, καὶ πτωικαὶ τὰ γὰρ καὶ
πρωκτικῶν ὀνομαζέσθαι τὸ νόσημα, κατὰ τὸ αὐτὸς [ὁ Ἰππικράτης]
ἐδήλωσεν ἐν τῷ αἵματι ὑδάτων, καὶ ἀέρων καὶ πότων, ὡς δὲ πω-
σθεῖται. Τοῖς πρωκτικῶν συμπτῶσιν σπασμῶδες τε καὶ ἀσθμασθῶδες,
ἀνομιζοῦσι τὸ πρωκτικὸν ποιέειν, ἢ τοῦτον εἶναι. καὶ τῶν πτωικῶν ἢ εἴσι
ἀδύνατον ὅτι παρορηθεῖται δὲ τὸ πρωκτικὸν πάθος, ὡς εἶναι τὴν

X. i.

λέξιν ταύτω, ἀ νομίμοι τὸ παιδίον πάθος ποιῆν, καὶ ἱερῶ
νοῦσον ἔῃ. Id est, Comitialis affectus aut à naturali incen-
perie prouenit, quum humidum ualde cerebrum est, tum
que morbus iste puerulus appellatur: quemadmodum ipse
Hippocrates in libro De aquis, aere et locis, ita scribes si-
gnificauit, Pueris accidere conuulsiones et suspiria: que
putant puerulum affectum efficiere, et sacrum morbum
esse. In his uerbis clarè patet illi dictioni puerulum sub-
intelligendum esse affectum, ut locutio ita se habeat, Que
putant puerulum affectum efficiere, et sacrum morbum
esse. Gal. in lib. 6. Hipp. de morb. uulg. Com. 1.

Τὸ τῆς ἐπιληψίας πάθος ἐν τῇ καὶ αὐτὸ τῷ χροῖον παιδῶν
ἔστιν, ὡς ἀλλοῦσος ἀκριβείας καὶ ἀποδῆς δεοῖσιν, καὶ εἴ γε
ἀμεληθεῖν κατ' ἄρχαί, πολλάκις ἀποθνήσκουσι φιλῆ τοῖς ἐχθρ-
ταῖς αὐτοῦ. τῆς γὰρ κεφαλῆς ἔστι τὸ πάθος, ἐν τῇ ἢ ἀρχῇ ἔστιν ἀσθί-
σεως καὶ κινήσεως. ὅτι δὲ τῆς κεφαλῆς ἔστι τὸ πάθος δηλοῖ τὸ
συμβῆναι αὐτοῖς ἐν τοῖς παρὰ τοῖς οὐτι γὰρ ἀκρότην, ἢ ὀρεῖν, ἢ
κόπῃ ἔλως, ἢ μαμνοῦται πρὸς δυνάμει, ἀλλὰ πάσης ἀσθίσεως
ἐρημοὶ κύνται, καὶ νεκρῶν ἕδον ἀπέχοντες. ἔστι τὸ καὶ ἐπιλη-
ψίαν τὸ πάθος ἐκάλεισαν, ἔστι τὸ ἐπιλαμβαίνειν καὶ κρατῆσαι
αὐτοῦ τὰς ἀσθίσεις. ἐκάλεισαν δὲ αὐτὸ τὸ ἕνός καὶ ἑξῆς νό-
σον, ἔστι τὸ ἱερὸν καὶ πῆμοι ἔῃ τ' ἐκεφαλῶν. ἄλλοι δ' ἢ ἐρεκλείαν
τοῖσιν, ἔστι τὸ ἰσχυρὸν καὶ διεμετρήτην τῆς νόσου. καὶ ἄλλοι ἄλλως
ὠνομάσαν. Id est, Morbus Epilepsie [qui comitialis La-
tinis dicitur] unus quidem et ipse ex longis affectibus ha-
betur, qui excellentem diligentiam studiumque requirat.
Et si per initia neglectus fuerit, frequenter qui eo deti-
nentur commoriuntur. Nam capitis uitium est, ubi sensus
motusque origo habetur: quod autem capitis morbus sit te-
statur hoc quod per accessiones ægris cōtingit. Neque enim
audire, aut uidere, aut intelligere prorsus, aut meminisse

alicuius possunt, sed omni destituti sensu iacent, mortuis nõ
dissimiles. quapropter Græci Epilepsiam, q. d. comprehen-
sionē iustitum hoc nominarunt, quòd in delictæ ægri rerum
obliviscantur, et sensus eorum detineantur. Cæterum hoc
ipsum vitium nonnulli vocarunt etiam morbum sacrum,
quòd cerebrum sacrum et honoratum sit: alij morbū Her-
culeum, quòd invalidus sit et contumax ad amovendum: a-
lij aliter nominarunt. Trall. lib. 1. cap. 15.

Ἡ ἐπιληψία, ἀπεισμός οὐσα τῶ πάντες σώματος, καὶ βλά-
της τῶ ἡγεμονικῶν ἐν ῥαδί, πῆ μὲν ἐν αὐτῶ τῶ εἰσφαλίῃ συ-
νισταμένω ἐστὶ τὴν ἀπίαν, πῆ δὲ ἐν ταῖς τοῦτο κιλίας ἀπά-
σις. αὐτὴ δὲ εἶν οἷον φλεγματικὸς, οἷον δὲ μεταχολικός
χυμός. ἐπὶ δὲ καὶ δὲ τὸ ἴσος σώμα καὶ συμπίπτει γίνεσθαι.
Id est, Morbus comitialis, quum totius corporis sit commulsiō,
sed ita ut principis animæ functionū noxa commutetur, partim
in ipso cerebro, partim in univērsis huius ventriculis: cau-
sam habet subsistentem, modò humorem pituitosum, modò
melancholicum. Iam ore venericali affecto, consortij qua-
dam lege oboritur. A Eg. lib. 3. cap. 13.

Ἐπιπυκτίδες.

Αἱ ἐπιπυκτίδες, ἢ κλύδρια εἰσὶν ἀπὸ τρυμαίου τοῦ ἕκαστου
τα, φλυκτανοειδῆ, ὑδρῶδρα ὡς ἐκρηγνυμένα, ἰχωρ ὑφαίματος
ἀπορρεῖ. ταῦτα τῆς ἡμέρας ἢ παύσασθαι χλαίνυκτος γὰρ ἐπι-
δωα εἰσὶν μάλλον ἢ καὶ πῆ ἔλλος. Id est, Epinyctides ulcisci-
la sunt sua sponte erumpentia, pustularum species, et
subrubra, quibus apertis, cruenta sanies defluit: per diem
que non magno opere excruciant, per noctem uerò graui-
magis quàm pro ratione ulceris dolore torquent. A Eg. lib. 4. cap. 9.

Ἐπιπυκτίδες αἱ εἰσὶν ἕκαστου ἀπὸ τρυμαίου τοῦ ἕκαστου
φλυκτανοειδῆ, ὑδρῶδρα ὡς ἐκρηγνυμένα ἰχωρ ὑφαίματος ἀπορ-
X. ij.

ρεϊ. αὐται δὲ μάλλον καὶ τὰς ἰσχυτάς ἢ μὴδ' ἡμέραν εὐοχλοῦσι. ὅθεν καὶ ἑωὶ οὐκ εἰλήφασιν. Id est, Epitoca pides nocitae sunt ulcuscula quae sponte sua florum more erumpunt rivularum figura, subtrubra: quibus disuptis sanies subcructa emanat. Haec nobis magis quam inter diu infestant, unde etiam suum nomen accepertunt. Aethuar. lib. 2. φει δισυ. πα. δ. αρ. ις. Legitur autem ἐν φλοκταϊώδη προφλοκταϊνοείδη.

Ἐπίπλους, Ἐπιπλοκίλη καὶ Ἐπιπλοκομισαί.

Ἐπιπλοόμφαλον.

Ὡς φερεται εἰς τὴν γαστέρα καὶ δύνεται μικρὰ ἢ μείζων ἀγγείων ἀποβλαστήματα, καὶ πὴν αὐτὴν ἔσπιν εἰς τὸ κάτωρις, ὡς ἐπὶ τὸν ὀμφαλόν, ἐπερὶ μικρὰ ἢ μείζων ἀσφυόμοια καὶ φέρεται μετώρεα, φέρεται ἀσφύμοια τῆς δύο μοίρας τῆ φέρεται αἵμου, καὶ φέρεται γὰρ τὸ τὸ σῶμα τὸ συκκίμεν ἐκ δυνῆν ἢ πύχων τῆ φέρεται, μίσταν τ' ἐν αὐταῖς φέρεται μύρων ἢ ἀγγείων, ὅτι μὴ ἢ ἐπὶ ζώων, οὐ πολὺ κατωτέρω ἢ καὶ τὸν ὀμφαλὸν χρωίων, ἐπὶ ἐπὶ ἀρχῆ ἢ τῆς ἡβῆς ὁσῶν, ὀνομαζόμενοι ὑπὸ ἢ παλαιὰν ἐλλέων διπλῆς, ἐπιπλοὸν τε καὶ ἐπιπλοῦ. μέγιστον δὲ ἐχρῆσιν αὐτὸ ἢ ζώων αἰθρωπὸι τε καὶ πίδου καὶ δισυ τὸ τ' αἰθρωπὸι ἰδρ πολλοὶ σιωχῶς ἐπιπλοκομισαί λέγονται, καὶ οὐκ αἰτῶν οὕτως τὴν καίλην, ὅταν ἐπιπλος ἐμπέσῃ τῆ καθῆκοι πύρω φέρεται τὴν ὄρχη.

Id est, At quemadmodum exiguae graduum nasorum pro-pagines in ventriculum demerguntur, ita in pronum, aen ad umbilicum, aliae parvae magnarum soboles ex alto deferuntur, duabus peritonaei partibus comprehēse. Et hoc ipsum corpus, tū ex duobus peritonaei aen plicis, tū ex nasīs quae media intra ipsas plicas continētur cōpositum, in quibusdā quidē animalibus haud multo infra quam umbilicus est procedit, in quibusdā vero ad pubis usque ossa de-

scēdit. Latini omentum veteres Græci bifariam uocant, ὀπίπλον ἢ ἐπίπλον. Maximum id habent inter animantia homines ἢ simiæ, ἢ inde plerique homines sæpe dicuntur Epiplocomista [q. d. omenti gestores.] Vocant enim sic herniam, quum omentum meatui ad scrotum descendenti incidit. Gal. De anat. ad. lib. 6. cap. 5.

Ὅταν ὑγρὸν ὕδατος δέξῃ ἐν τοῖς ὄρχεσιν αἰσθηταί χιτῶσι, ὑδροκήλη καλοῦσιν, ὀπιπλοκήλη τε καὶ ἐπιπλοκήλη, καὶ παρὰ τοῦτο ἐπὶ τὸ σωτήριον ἔξ ἀμφῶν, μᾶλλον τὸ δέοντος πεπλεγμένοι, ἐπιπλοκήλη, νεώτερον ἰατρικὸν ὄνομα, ἢ καὶ σύμπαυτος τοῖς χιτῶσιν ὄρχεων ὄγκος οἰομαζόντων κήλης, δὲ τὴν ἢ σιγῆς τῆς ἀφροδισιατικῆς συλλασῆς, οὐ δὲ τὴν ἄ, κατὰ τὸ ὑπό ἢ ἀδυναμίας. Id est, Quum aquosus humor in uicinis quæ circa testiculum sunt aggregatur, Hydrocælen uocant, ἢ Epiploælen, ἢ Enteroælen. Præter hæc ex ambohus etiam compositum, plus iusto cōnexionis, Enteroepiploælen, medicorum iuniorum nomen, omnes testicularum tumores κήλης nominantium: ut per ἢ omentum prima syllaba dicatur, non per ἄ, ut ab Atheniensibus. Gal. De tum. præ. nat. cap. 15.

Ἐπιπλοκήλη δὲ τὴν ὀπίπλου κατὰ τὸ μέρος τῷ ὄρχεου. Id est, Epiploæle est prolapsus omenti in quadam scroti parte consistens. Gal. in Def. med.

Ἐπιπλομφαλον δὲ τὴν ὑποδρομὴν ὀπιπλοῦ καὶ τὴν ὀμφαλόν. Id est, Epiploμφalon est quum omentum in umbilicam decurrit. Gal. in Def. med.

Ἐπισπαστικὴ καὶ δὲ διαφορητικὴ ἐμπλάστροι.

Οἱ τὰς ἢ συνδέτων φαρμάκων δυνάμεις χαλαρὰς ἐκκαλεσάμενος τὴν ἐμπλάστρον ἐπισπαστικὰ, ὡς τὸ ἐπὶ τῆς διαφορητικῆς, αἰαίς τε αὐτῶν ἐκαστοὶ ἐμδότησιν ἐπισπαστικὰ τε καὶ διαφορῆν. καὶ γὰρ πλείον αἰσθητῶν εἰσὶν αἱ δυνάμεις,

X. iiij.

ἢ τὸ ἐλκτικὸν ἢ τὸ ἐκβάσεις, ἢ τὴν διαφορικὴν ἢ τὴν ἐλκτικὴν.
 αἱ τε γὰρ ἔλκουσι, καὶ διαφοροῦσι πάντα, αἱ τε διαφοροῦ-
 σαι, καὶ ἔλκουσι. ἀλλ' ὀπκιρατὶ καὶ μὲν τὰ διαφορικά ἢ
 φαρμάκων ἢ διαφορικῆς δυνάμεως, καὶ τὰ ἔλκτικα ἢ ἐλκτι-
 κῆ σὺνκινταὶ μὲν οὐκ ἐλκτικὰ ἢ ἀπλῶν φαρμάκων ὅσα
 δυνάμει ἔχουσιν ἐκβάσεις ἐπὶ τὸ δέμα τὰς ἀειουσίας ἢ
 ὑγρῶν ἐπιπαιδαί, αἱ διαφορικὰ δὲ ἐκ τῶν διαφορῶν τὸ ἐλ-
 κτικὸν περικυαδ. Id est, Qui compositorum medicaminum
 uirtutes descripserunt, emplastra quaedam ab extrahendo
 Epispastica, sicut alia a discutiendo Diaphoretica nomi-
 narunt: aliis utranque extrahendi et digerendi facul-
 tem adesse testati sunt. Etenim uicinæ sibi uirtutes sue eo-
 rum quæ in alto latent, attractrix et attractorum dige-
 strix. Nam quæ trahunt, etiam nonnihil omnino discutit,
 et quæ discutunt, pariter trahunt. Verum in digerenti-
 bus medicamentis discussoria uirtus, in trahentibus atra-
 ctrix præpollēt. Constant itaque attractricæ simplici-
 bus pharmacis, quæ humorum superfluitates ex profundo
 in cutem extimam possunt extrahere: discussoriæ ex ijs
 constantur quæ attractum possunt suapte natura digere-
 re. Gal. De Compos. phar. per genera, lib. 6. cap. 13.

CELS. Sunt etiam quaedam emplastra nobilia ad
 extrahendum: quæ ipsa quoque ἐπιπαιστικά nominantur.
 Celsus lib. 5. cap. 19.

Ἐπουλίς.

Ἐπουλίς ἐστὶν ἐκ τῆς φλεγμονῆς ἰσχυρὸν κρῶμα καὶ πρὸς τὸ
 παρὰ γαστήρ, ἔστι δὲ πυρετὸς καὶ ἀδυνάμει σφοδρᾶς ἐκδο-
 τῆς πρὸς τὰς γαστρικὰς γαστροδύνας, ὥστε μὴ αἰσθάναι τὸ σῶμα δύ-
 νασθαι πρὸς τὰ. Id est, Epoulis est excrecentia carnis
 ab inflammatione consecuta iuxta internam mola-
 rem, aliquando cum febre et uehementi dolore interna-

rum mandibularum (ut neque os aegro aperire liceat) con-
tingens. Aet. lib. 8. cap. 27.

Ἡ μὲν ἐπουλίς, ὀδὸς ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ κατὰ πηλὸν ὀδόντων
ἔπι τοῖς οὐλοῖς γινώσκῃ· ἡ δὲ παρούλις, ἀποσπασμῶν καὶ πᾶσι
καζινώδρον. Id est, Epulis, carnis tuberculum est, iuxta
dentium aliquem in gingivis oriens: Parulis, exiguus ab-
scessus est, gingivas infestans. AEG. lib. 6. cap. 27.

Ἐπουλίς, uide apud AEGINETAM ἔν ἈΙΤΥΑΡΙΟΥ ἰν πα-
ρούλις.

Ἐρμαφρόδιτος, ἢ Ἐρμαφρόδιτον πάθος.

Ἐρμαφρόδιτος ἐστὶ συμπλοκὴ τῶν ἀρσενικοῦ καὶ τῆς θη-
λυκοῦ χερακτῆρος, καὶ ἔδ καὶ ἀνὰ μφοτέροις γυνήδων αἰ-
δίων ἐστίν. Id est, Hermaphroditus est masculini faemi-
neique sexus coniunctio, ut in utroque suum sit genitale.
Gal. in Def. med.

Τὸ ἔρμαφρόδιτον πάθος καὶ συνίστησιν ἀπὸ τοῦ Ἐρμού καὶ
Ἀφροδίτης ἀνόμασαι, πολλὴν παρέχων ἀσθένειαν ἀμφοτέ-
ροις τοῖς ἡμέσιν. πατάρων γὰρ οὐσῶν καὶ Λεωνίδω ἦν ἡ ἀφρο-
δὴν αὐτῆ, αἱ μὲν τρεῖς ἐπὶ αἰδράν συνέσανται, ἡ δὲ μία
ἐπὶ ἡμικαίων. ἐπὶ μὲν γὰρ αἰδράν ποτὲ μὲν καὶ τὸν ἀεί-
κηον, ποτὲ δὲ καὶ τὸ μέσον ὄρχον ἦσας αἰδρίου γυναικείου πτε-
ρωδίου φαίνεται τελετὴ δὲ πρὸς ταύταις, καὶ ἴω ἐπὶ πῶν
ἡμικαίων καὶ τὸ ὄρχον ἦν αἰδρίου τὰ οὐρα πρὸς χίτων. ἐπὶ δὲ ἡμικαίων
γυναικίων, ἀνώτερον τὸ αἰδρίου καὶ τὸ ἐπιβασίον, αἰδρίου πολλὰ
κίς αἰδρίου ἦσας θύεισκειται, τελετὴν πινάν ἐξεχόντων σωμα-
των, ἐνὸς μὲν ἀσπρ καυλοῦ, δευτέρου δὲ κατὰ πρὸς διδύμων. ἡ μὲν
οὐδὲ τελετὴ ἡμικαίων, καὶ ἴω τὸ οὐρον ἡμικαίων τὸ ὄρχου ἐκκρίνει,
αἰτία τῆς ἐστὶν αἰ λοιπῶν δὲ τρεῖς χερακτῆρονται, ἡμικαίων
ἀφαιρουμένων σωματων, καὶ ὡς ἐλλείπον χερακτῆρονται. Id est,
Hermaphroditon uisium appellatum est uocabulo composito
ex Hermi quod Mercurium ἔν Ἀφροδίτῃ quod Venerem
X. iij.

significat multum utriusque sexui adferens indecōri. Quoniam enim quatuor, Leonide auctore, differentiae existant, tres quidem in uiris, una in mulieribus constituitur. In uiris siquidem aliās quidem iuxta penem, aliās in medio scroto, muliebri pudendi pilis obsiti forma apparet. Tertia uerò ad haec accedit, in qua nonnulli per scroti ueluti pudendū urinam profundunt. In mulieribus supra pudēdum iuxta pubē urile frequenter genitale inuenitur, tribus quibuslibet extantibus corporibus, uno tanquam cole, duobus autem ueluti testiculis. Tertia itaque uirorum deformitas, qua urina per scrotoū exarritur, aruationē nō recipit, reliquae tres arantur, corporibus superuacuis è medio sublatis, et uulnere modo tractatis. AEGIN. lib. 6. cap. 69.

Ερπης. Ερπης εστι οιδιμος, και Ερπης κελχαις.

Οταν κατασκήψη χολιδες ρθυμα, το μὲν ακριβες ελκοι η δερμα, το δε υδατωδεων ιχωρον η αιματι συμμιγες, ηπιον οβι δοιμω, κ μαλλον εις ολιγον αιρα το μέρος η ηχοι. το μὲν εν ερυσι πηλας ονομα εστι, τα τερον ε, ερπης. εσθι ενυ. εστι εσθι αιδου χυ μων η τ χολα κ η θερμότης τ πατων. επι ε κ αιτα ε δριμύτης, ο μὲν ηπιον, ο δε μαλλον ισταρχα εστις, πτεον οπι μὲν τε δριμύτερου τον εσθι οιδιμον ερπητα σιωισα εσθι. (εστω γαρ αυ τον αιτα μασιν Ιαποκρατης) ιστα δε εσθι πτερον, ον και κελχαι ενιαι εσθι μετ Ιαποκρατιω ουνομα εσθιτο, διοτι κελχαις ομοιας εσθι οχαις απο τελει κτ το δερμα φλεγματι με αυ ερισι δο και μεμυ χθαι το ουνο τον ρθυμα. το δε ετερον ακριβες εστι χολιδες, εσθι επ κ μτ αιτα βρωσιως γινη, το συνεχες αιε ε δερματος εππλαμω ανωτος τε παθους, οστι αιτα κ ουνομα. μηθεντες ε αιματος ισου τη χολη, τα παθος αμφοιν εσθι μεσω εσθι ιδεαι οβι κ εσθι φουαι, ερυσι πηλας τε κ φλεγμονης. ει δε πολυ οπικρασιν το ετερον, απο τω κρατιω της ησθεσησ εσθι τα παθαι καταγορευεται εσθι αιτα το μηθεν. ερισι πηλας μὲν εν φλεγμονιδες οπι τη εσθι κελχαιση, φλεγμονη δε ερισι πηλατωδης οπι τη κρα-

ἔστιν αἷματι λέγει. Id est, Quum biliosus fluor decubuerit, qui exactus quidē est, autē ulcerat: qui uerò aquosa sanie sanguine uicinius, minus est acris, magisque in tumorē attollit quā ulcerat. hoc quidē Erysipelas nominatur, alterū Herpes. Humorē uerò qui facit, et color et calor affectionū indicat. Quū autē rursus acris ipse, alter quidē minus talis, alter uerò magis, scēdū est ex acriore Herpetē εἰδόμενον cōstitui: (sic enim ipsum nominauit Hippocr.) ab altero uerò alterū, cui nōnulli post Hippocracē miliaris nomen posuerūt, quia milijs similes eminentias efficit in cute. Mihi quidē talis fluor pituita mistus uidetur, alter uerò exacte bilis esse: hęc ob rē cum corrosione fit ipsum cutis cōtinuum semper apprehēdente affectu: unde et nomen est. AEquali uerò sanguine bili misto, in medio amborū, Erysipelatis et inflammationis, affectionis species et natura est. Si uerò alterū multum superat, ab ipso superante appellatio affectui est: prædicatur uerò quod ei mistū est. Erysipelas igitur inflammatoriu, ex flama superate: inflammatio uerò Erysipelatica, sanguine superante, dicitur. Gal. De tum. præter nat. c. 9.

Χολη εἴσται, λεῖκα μὲν ἢ εἰσὶ τῆς φύσεως σάτυρα, τὴν δὲ αἷματι φέρεται πανταχόθεν ἐν σώματι, κίερος τὸ πάχος καὶ λεῖκα μόνος ἢ ἀποκριθῆσιν, καὶ τὰ πλεονάζοντα ἰσχυρῶς, ἔρπητος ὀνομάζεται. εἰ μὲν δὴ παχὺα ἢ στυφαία εἴη, πᾶν ἔλκει μὲχρι τὸ ἰσχυρῶς κίερος τὸ δέρμα, καὶ καλεῖται ἰσχυρῶς ἔρπητος εἰδόμενος εἰ δὲ λεπιοτέρα εἴη, τὸ ὀπιπλῆς μόνος ὡς ἀπὸ ὀπιπλῆς: καὶ ἔπι τὸ ἥμιος ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἥμιος προσήκειτο, ἀπὸ τῆς καὶ χολῆς προσήκειτος ἔρπητος ὀνομάζεται. ἢ γὰρ ἄλλοι διδοῖν εἰδῶν τὸ ἔπι δὴ προσήκειτον, εἰδόμενος ἔρπητος ὀνομάζεται, δὲ πλεονάζοντα δὲ τὸ λοιπὸν, κελχίαις, ἢ καὶ τούτω συμβεβῆκε φλυκταίας μικρὰς καὶ πολλὰς ὀπιπλῆς τοῦ δέρματος ἐπιγίρειν κελχίαις ἰσχυρῶς γίνεται δὲ ὁ τοῦτο ἔρπητος ὑπὸ χολῆς

Η δὲ παχὺα τῶν σῶστων χολῆ καὶ μᾶλλον δριμύτια μέγισ-
 τῆς ἰσσοκλειδίου σόφρος τὸ δέσμα εἰλοῖ, καὶ καλεῖται τὸ πάχος
 ἔρπης ἢ δὲ λεπτή καὶ ἠπὶον δριμύτια καὶ δριμύτη φλυκταίναι μι-
 κρας δὲ δριμύτης τῆ δέσματος ἐγίρει κελύχαις εὐκίχαις, καὶ
 παχύαις ἔρπης οὐκ τῆς ὁμοιοτύτου τὸ πάχος ὀνομαζέται. ἔτι
 δεῖ φασὶ τὸ μετ' ὀπιμύτιας συνιστάσθαι φλέγματος. εἰρηται δ'
 ἔρπης τῆ δόκιμ' ἔρπιν καὶ τῆς ὀπιφασίας τῆ δέσματος, καὶ
 μὲν τὸ δὲ τὸ μέγιστον ἐπὶ χολῆ, αὐτῆς δὲ τὸ μετ' αὐτῆ, αἰετὲ συνέ-
 ζουσι δὲ δὲ χολῆ τὸ πάχος, δὲ κλειδίου δὲ τῆ ὀπιφασίας τῆ ὀπιφασίας
 αἰετὲ πρὸς φλογὸς αἰετὲ μὲν τὰ συνέζουσι τεμομύτης, αἰετὲ δὲ τῆ
 ὀπιφασίας καὶ ὀπιφασίας τῆ δέσματος, τῆς ὀπιφασίας ἢ δὲ
 ὀπιφασίας ἢ δὲ. Id est, Cæterum bilis quæ consisten-
 tia crassa est et acrior, cæcum ad subiectam usque car-
 nem exularat, vocaturque affectus ἔρπης. si uero tenuis
 et minus acris calidâque fuerit, exiguas pustulas in sum-
 ma cute milio similes excitat, ob eamque similitudinē Græ-
 cis κελύχαις ἔρπης | hoc est miliaris herpes | nuncupatur.
 nonnulli hunc ex pituitæ admixtione fieri asserunt. Dicitur
 est autem ἔρπης eo quod uideatur ἔρπιν | quod est serpere |
 per cutem summam, modo hanc eius partem, modo proxi-
 mam occupans, quod semper priore laborante persanata,
 propinqua eius uitium excipiat: non secus quàm ignis,
 qui proxima quæque depascitur, ubi ea quæ prius accen-
 sa erant, deficiente iam donec materia, prius quoque ex-
 tinguntur. Actuar. lib. 2. κεῖ δὲ τῆ παρ' cap. 31.

CELS. Ἐρπῖν ἐσθὶ ὀπιφασίας Græci uocant, quia celeriter
 serpendo penetrandoque usque ossa corpus uorat. Id ul-
 cus inæquale est, cæno simile, mellestque malus humor glu-
 tinosus, odor intolerabilis, maiorque quàm pro modo ulce-
 ris inflammatio. Celsi lib. 5. cap. 28. in quo et de ulcere
 cheriornate agit.

Ερυσίπτελας. Ερυσίπτελα τῶδης φλεγμονή.

Οὐ πόρρω τῆς φλεγμονῆς ἔτερον νόσημα ἔστι, ἔρυσίπτελας ἑ-
τομαζόμαρον, ἐπὶ χολώδι χυμῷ συνισταμένη, ὡς εἰρήθη. βέλ-
πον δὲ ἴσως αὐτὸ μακροτέρῳ λόγῳ διορίσει τῆς φλεγμονῆς.
καὶ αὐτὸ οὐκ ἀμφότερον, τε ὡς φύσιν ὅγκος ἔστι καὶ ἡ θερμο-
σία. διαφέρει δὲ ὡς τὰ μὲν καὶ μάλιστα, τῆ χειρῶν. ἐρυθρὰς
μὲν τὸν οὐσὺς αὐτῆς, φλεγμονὴν τὸ πάθος ἑτομαζοῖσιν. ὡς αἶμα
δὲ ἡ ξανθῆς, ἡ ἄσπερ δὲ ἀχρῶδ' ἐξαιτοῦ χρώματος μικτῆς,
ἐρυσίπτελας. ἀτὰρ οὐκ καὶ ὁ σφυγμὸς, ἴδιον συμπίωμα, ἔστι τῆς
μεγάλης φλεγμονῆς. καὶ τὸ καὶ εἰς βλάτοις γίνεται μᾶλλον,
ὡς ὡς τὸ ἐρυσίπτελας ἐν τῷ δέρματι μᾶλλον ἢ ἐν τῷ βλά-
τιος τὸν πλὴν συστασιν ὅ τῆς ὡς αἶμα χολῆς χυμῶς ὡς π' εἰρη-
ρεῖ ἑρυσίπτελας ἐπὶ τὸ δέρμα, ὡς ἀσπερ δὲ καὶ αἶμα μόνον διε-
χόμενος ἢ δὲ τὸ δέρμα πικρότης οὐκ ἔστι ὁμοίως ὑπερὸς τῆ-
δὲ τῆ χολῆ, πλὴν ἐπὶ πᾶσι λεπτῆ καὶ ὑδατῶδης εἶη. τοιαύτη δὲ
μάλιστα καὶ ἡ κατ' ἰκασίαν ἡμέραν ἔστι, συναπτοχολῆν ὡς
ἰδρωσὶ. Id est, Haud longè à phlegmone abest et alius
motibus, quem Græci ἐρυσίπτελας vocant. Is (uti monstra-
tum est) ex bilioso succo nascitur. Sed præsterit fortassis
eum pluribus uerbis à phlegmone distinguere. Ergo com-
munia amborum sunt, tum tumor, qui præter naturam fit,
tum uero calor. Dissident inter se primum et maxime co-
lore: quædo, si is ruber sit, phlegmonem uittum appellant:
sin pallidus flauusue, uel ex pallido flauoque colore mi-
stus, erysipelas. Præterea pulsatio, magnæ phlegmones pro-
prium est symptoma, quippe quæ altè magis in corpus de-
mittitur: erysipelas uero in cute potius consistit quàm altè
descendit. Tenuis namque substantiæ est pallidæ bilis hu-
mor: itaque facîle ad ipsam cutem transfluit, carnosius ra-
risque corporibus transmissis. Cutis uero densitas non est
æquè huic bili peruiua, nisi si admodum tenuis aquosaque

fit. Talis namque maximè est etiam quæ quoad cunctis
dore exit. Galen. Meth. med. lib. 14. cap. 1. Plura vi-
de apud eundem Galenum de Erysipelate et phlegmone,
eiusdem lib. cap. 2. et 3.

Εἰ δὲ αἷματος καὶ ξανθῆς χολῆς θερμότερον τὸ δέοντος
μικτὸν εἶναι τὸ ῥόδιμα, ἢ δὲ αἷματος μόνον, ζέοντος ἢ χυλίου, λεπτὰ τε ἢ
συσπασσιν, ἐρυσίπτελας τὸ πάθος καλεῖται, θερμότερον πολλὰ τῆς
φλεγμονῆς τῆς καὶ ξανθότερον ἰδέσθαι, καὶ εἰ ἀκρῶς, ῥα-
δίως ὑποτρέχει τὸ αἷμα, καὶ αὐτῆς ὑπερέχει, λεπτὸν ἀ-
κριβῶς καὶ ἐρυθρὸν φαινόμενον. οὐ μὲν οὐδὲ ὀδυνᾷται
ὁμοίως τῇ φλεγμονῇ τῆς, καὶ κατ' οὐδὲν δέησιν τῆς φλεγμο-
νῆς εἰδῶν, οὔτε σφυγμῶν, οὔτε θλίψιν, οὔτε ἴσασιν ὁμοίαν ὑπε-
ρέχει, ἀλλ' ἔσθ' ὅτε καὶ παύρως ὀνοχλεῖ, καὶ μάλιστα
ὅταν κατὰ μόνου τοῦ δέρματος ὀνοχληθῇ, μηδὲν ἀδικοῦν ἢ ὑπο-
κειμένην σφραῖαν καὶ μὴ δὴ καὶ γίνεταί τῷ οὐτὸς ὡς τὰ πολλὰ, καὶ
τὸ ὅτι ἀκριβῶς ἐρυσίπτελας. ὡς τὸ καὶ τῆς ὑποκειμένης
ἀπὸ ἰσχυροῦ σφραῖας, οὔτε δὲ ἀκριβῶς λεπτὸν γίνεταί τῷ ῥοδί-
ματος, οὔτε ἐρυσίπτελας ὅτι μόνον, ἀλλ' ἢ δὴ μικτὴ δὲ φλεγμονῆς
δὲ ἐρυσίπτελας τε καὶ φλεγμονῆς. ἔπικρατῆ δ' ἐν αὐτῇ ποτὲ
μὲν τὰ τῷ ἐρυσίπτελας ἰδίᾳ συμπλάσματα, καὶ καλεῖται
τὸ τοιοῦτον πάθος ὑποὶ ἡβῆναι ἰατρῶν, ἐρυσίπτελας
φλεγμονώδεις. ποτὲ δὲ τὰ τῆς φλεγμονῆς, καὶ ὀνομαζοῦσιν
αὐτὰ τῶν καὶ τῆς φλεγμονῆς ἐρυσίπτελα τῶν. εἰ δὲ τὰ μη-
δὲ πέρου ἔπικρατῆ σαφῶς, ἀλλ' ἴσα φαίνοιντο, φλεγμονῆ
καὶ ἐρυσίπτελας μίχθαι λέγεται. τὸ ἰδὲ οὐδ' ἀκριβῶς ἐρυ-
σίπτελας, αὐτὸ τὸ δέρματος μόνου πάθος ὅτιν' οὐ μὲν ἢ γὰρ
φλεγμονῆς μόνων ἢ ὑποκειμένων τῶν δέρματι μολύνων, ἀλλὰ
μάλιστα μὲν τῶν, ὅσοιτε ἢ τὸ δέρματος καὶ ἐστὶν αὐτῆς ἴσασιν
μὲν ὀδυνῆσαι τῆς ἐπέρας οὐδὲν ἢ ἴσασιν, ἀπὸ αὐτῆς ὁ σφυ-
γμός. Id est, si ex sanguine et flava bile calidioribus
quidam oporteat mixta fluxio fuerit, vel ex sanguine

quidem, sed feruescente & tenuissimo secundum substantiam, Erysipelas passio uocatur, multo inflammatione calidior, magisque colorem flauum representans: & si tetigeris, facile sanguis subterfugit, rursumque illabitur exquisitè tenuis, & aspectu rubidus. Non tamen dolet hoc sicuti inflammatio, neque ut aliqua inflammationis species, pulsus aut compressionem, aut tensionem inuehit similem: sed quandoque ualde parum infestat, ac tum præsertim quando per solam cutem diffusum fuerit, nihil inferiorem carnem molestant: & tale sæpius accidit, atque hoc est exquisitum Erysipelas: quemadmodum quod attingit inferiorem carnem, neque ex uerè tenui fluxione consistit, neque tantum est Erysipelas, sed iam dispositio permixta ex Erysipelate atque inflammatione. Exuperant autem quandoque in ipsa propria Erysipelatis accidentia, atque hic affectus à iunioribus medicis Erysipelas inflammationis participans nominatur: nonnunquam uerò inflammationis, & tunc ipsum nominant inflammationem Erysipelatis participantem. Quòd si neutrius accidentia obtinuerint, sed æqualia apparuerint, tunc Erysipelas atque inflammatio miseri dicuntur. Exquisitum igitur Erysipelas, cutis solius passio est, non tamen ipsa inflammatio partium tantum cuti subiectarum: sed harum quidem præcipuè, nonnunquam uerò cutis: & est ipsa quidè dolorem afferens nihilominus quàm altera, pulsus tamen ei deficit. Galen. De arte curat. ad Glauc. lib. 2. cap. 1.

Εσκαλιωδής σφυγμός.

Εσκαλιωδής ἔστι σφυγμός ὁ μὴ ἐπ' ὀρθίας πεταμένους δ' ἀρτηρίας ἔπιπλοῦ μῶρος ἀπὸ τῆς ἰσθμίας. Id est, Obliquatus est pulsus qui non recta constitutus arteria, præter suum positum efficitur. Gal. in Def. med.

Εσχάρα.

Εστίν ἡ ἄσπετος πῦρ ἐσχάρας ἢ ἄσπετος κηλὶς καὶ ἀσπετος κηλὶς σωματικῆς (ὡς αἱ εἴποι τις) ἡ μικρῶν ἡμιόμων ἢ ὁποῖον τι χεῖμα. Τούτοις τοῖς ἐσπετοῦσι ἀσπεταῖς εἰς τὴν χεῖμα ἢ ἐσχάρα ἀσπετοῦσι, τοῦτο ἔστι λεῖμμα τῆς ἀσπετοῦσιν ἀσπετος ἢ ἐσχάρα ἡμιόμων ὡς τὸ ἀπὸ λυτῆς τοῦ μολοῦ τοῦτον ἔστι χεῖμα ἀσπετος, ὁσοῦ ἐσχάρα ἔδρα ἢ καὶ ἄλλο τὸ οὐκ ἀπὸ λείπει ἐσχάρα τῆς ἐσχάρας ἀσπετοῦσιν, καὶ ἔστι τὸ ζυμῶν καὶ ἀσπετος φαίνεται, καὶ πολλοῖς ἀιμοφραγία διουσιόχης ἐπικολουθῆσιν ἔστι ἔστι ἐσχάρα ἀσπετοῦσιν. Id est, Est Eschara .i. crusta generatio ex subiectis circumpositisque corporibus (ut sic dicam) semisilis: sic, ut cuiusmodi rem in hyemem extant hos carbones parant, eiusmodi ipsae crustae carnis existunt sine reliquiis. Quare quantum particulae adustum ad crustam est, tantum profectum ipsi de naturali carne perditur. Id itaque omne particulae decedit quum crusta cadit, atque ob eam rem nuda sineque carne usitur: multiisque, posteaquam crusta decedit, profusio sanguinis, quae egrae suppressi potuit, superuenit. Galenus in eth. med. lib. 5. cap. 4.

CELS. Post usionem pueris ulceris superponenda sunt quae crustas à viuo resoluant: eas ἐσχάρας Græci uocant. Cels. lib. 5. cap. 26.

Ετεροκρανία.

Ετεροκρανία ἔστι ὁποῖον ἀσπετος τὸ ἀριστερὸν μέρος ἢ τὸ δεξιὸν τῆς κεφαλῆς πόνος παρέπεται, καὶ ποτὲ μὲν ἄσπετος, ποτὲ δὲ αἰετὸς ἀσπετος. Id est, Heterocrania est quum modò dexteram, modò sinistram partem capitis dolor obsidet: ac modò augetur, modò minuitur. Gal. in Def. med.

Ετερόρυθμος σφυγμός.

Ετερόρυθμος [σφυγμὸς] λέγεται τὸν ἐπέχεις ἡλικίας ῥυθμῶν

ἕχρητα. Id est, Heterorhythmῆ appellamus eum pulsum qui alterius ætatis rhythmum habet. Galenus in Def. med.

Τὸ πῆς ἕξως ὄνομα καὶ πάντες ὀπιφέρειν εἰρήσιμα εὖ μο-
νίμου τε καὶ διαλύτου, καὶ οὐδὲν μᾶλλον ἐπαινοῦντες ἢ ψιλο-
τες· ἀλλ' ὅταν δὲ ἐξίαν ἢ καχεξίαν εἴπωμεν, ἢ δὴ πτωικαὺς πε-
διορίζομεν ὅποιαν πῆσιν ἐξίαν (ἢ) φαρμάκων ἀγαθῆν μὲν οὐκ ἀ-
πλῶς ἐξίαν ἐν ἀείσει καὶ τασχυλῆ γίνεται σώματος, οὐχ ἀπλῶς
δὲ καὶ κατὰ ἐκάστην φύσιν σώματος· ἢ μὲντοι καχεξία φερεῖ πᾶ-
σαν σωίσταται καὶ τασχυλῆ σώματος, εἴτ' ἀπλῶς, εἴτ' ἐν τῇ
σώσει πλεονεξία καὶ τῷ αἵματι ἀμνηστικῶς φερεῖ ἀείσει καὶ
τασχυλῆς εἰρημῶν ἰδίᾳ τῶν βουλομένων ἀκριβῶς ὀπιγνῆσαι πῆ-
σιν ὅτι ἀπλῶς εἴπωμεν ἐξίαν. πλάτος γὰρ ἰκανὸν ἐχούσης πῆ-
σιν ὑγίαιας (ὡς πτωικαὶς ἐν ἐτέροις ὀπιδεδόχεται) πῆσιν μὲν ὀπι-
στικῶς, ἐξίαν ὀνομαζοῦσιν οἱ παλαιοὶ φιλόσοφοί τε καὶ ἰατροί,
πῆσιν δὲ ἐκκλῖσιν ἰδίᾳ μὲν οὐκ ἐπὶ σωίσταται ὀνομαζοῦσιν; τῇ δὲ
τῷ πάντες ἄλλοις, ὡς αὐτῶς ὑγίαιας καλοῦντες· ὡς τ' ἀείσει πῆ-
σιν ὑγία, ἢ ἐξίαν, καὶ δὲ τῷ ἐν πῆσιν ἀείσει καὶ τασχυλῆσιν
γίνεται σώματι. Id est, Habitus nomine in re omni uti sole-
mus quæ constans est ægræque amouetur, neque idcirco
quæquam magis vel vituperamus, vel laudamus. Quum
vero bonum aut malum habitum dicimus, qualis tunc ipse
sit habitus describimus. Habitus itaque simpliciter bonus in
optima corporis constitutione apprehenditur, non autem sim-
pliciter in singulis corporum naturis. Sed mala habitudo in
quavis corporis constitutione statuitur, siue simpliciter sit, si-
ue ad aliquid referatur. Quare quæ de optima consti-
tutione priuatim diximus, memoria isteneat qui bonæ simpli-
citer habitudinis exactissimam notitiā querit. Nam quum
sanitas (sicuti sæpe alicubi recensuimus) amplā satis lati-
tudinem habeat, quum illa intendit, bona habitudo a pri-

scis philosophis ac medicis nuncupatur: quum uerò deficiat ac remittitur, peculiare nomen non habet, sed sanitatem pariter atque ipsi genus appellamus: quo fit ut bona habitudine, optima quaedam sanitas existimetur. propterea quod in corporibus probatissima constitutionis gignitur. Gal. De bona habit. Vbi uide plura.

Εὐκρατώτατος αἵθρατος.

Εὐκρατώτατος τὸς ὄντι ἀνθρώποις, ὅταν τῶν σωματικῶν αἰμάτων μέσος ἀκριβῶς ἀπείτων ἴσῃ ἀκρῶν σωματικῶν, ἰσότητος τε καὶ πάχτητος, μαλακότητος τε καὶ σκληρότητος, θερμότητος τε καὶ ὑψότητος, ξηρότητος τε καὶ ψυχρότητος καὶ συνήθει φάσει, τὰς τε ψυχρὰς οὐρανίας καὶ τὰς φυσικὰς ἀμύμητους ἔχει μέσως δι᾽ ἔχῃ καὶ λείων τελεῶν καὶ δασέων, καὶ ῥιζῶν καὶ λυκῶν καὶ τῶν χειμῶν τελεῶν δι᾽ ἔχῃ, πᾶσι μὲν ὡν, πυρρότερος, ἀκμάζων δὲ, ξηροτέρως. Id est, Optimè temperatus est homo qui corpore apparet exactè medius inter omnia extremè disposita corpora, in gracilitate ac crassitudine, mollitie ac duritie, ac liditate ac humiditate, siccitate ac frigiditate: et, ut in summa dicā, si animales ac naturales actiones inculpabiles habuerit: medio item modo se habuerit inter hirsuta corpora ac glabra, et inter nigra colore et alba. habuerit autem capillos, dum quidem puer est, fuluiores, in uigore uerò ætatis flauiores. Aetius lib. 4. cap. 53.

Εὐχρῆμ δὲ ὄντι τὰ βιότα δὲ, ὅταν πρὸς τὰ μιν ὄντων ἡ κρύων μὴ τε ἰσῶν τῶν κρύων ἢ καύση, μὴ τε φλέβα καὶ λιμὸν ἔμψυον καὶ ἡ, ὅπι-
τυχῆν ἢ τὸ πύου καὶ τῶν κρύων δὲ καὶ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ κα-
πῆμα τῶν συνήθειαι ὀρθῶς, καὶ ὅ, π αὐ τῶ σωματικῶν οὐκ ἔστιν οὐκ
τῆς φύσεως, ὀρθῶς ἐς τὴν φύσιν τῶν ἀπείστων, λαβῆν τε αὐτῶν
ἰσῶν, καὶ λαμβάνοντα δὲ πτεῖν αὐ καὶ ὅσα ἀντρέμα λαβῆν
τε δὲ, καὶ λαβόντα μὴ πτεῖν καὶ ὅσα ἀντρέμα λαβῆν
ἢ ὅ, ὄντων μὴ δὲ πτεῖν αὐ μὴ δὲ, καὶ φανόντα, ὅπου αὐ φανῶν.

Υ. ι.

μη ὀδυνῶν παρὶχόν ἐκ πειλοῦ. Id est, At uerò faciliter
 et promptitudo in his est, quum quis secans aut urens, ne-
 que nervum secat, neque uenam: et si suppuratum urat,
 pus consequatur: et si secat, eodem modo: et fracturas re-
 ctè componere, et si qua pars corporis ex natura excidat,
 ut ipsam rectè ad naturam retrudat. Item apprehendere
 fortiter ea quæ oportet, et apprehendendo premere, et ap-
 prehendere leuiter ea quæ oportet, et apprehendendo non
 premere. Et in obligando tortuosa non facere ex rectis, ne-
 que premere quæ non oportet. Et in contactu, ubicunque
 tandem contigerit, dolorem ex superfluo non exhibere.
 Hipp. de Morb. lib. 1.

Ἐφιάλης.

Οὐκ ἔστιν ὁ καλούμενος ἐφιάλης δαίμων, ἀλλὰ μάλλον με-
 λέτη καὶ πρῶσιμιον ὀπιλησίας, ἢ μανίας, ἢ ἀπιπλησίας. Id est,
 Qui incubus appellatur, non est daemon, sed magis prelu-
 dium et proæmium morbi comitialis, aut insanæ, aut sy-
 derationis. Act. lib. 6. cap. 12.

Τὸν ἐφιάλητιν οἱ μὲν ἀπὸ αἰθρῶς ὀνομάσασκε λέγουσιν, ἢ ἀπὸ
 τοῦ φαιλασίου δαίμονος ἐν αὐτῷ γινομένου ὡς ἐφ' ἡμετέρου πτό-
 θεμίσιον ἢ δὲ τὸ δευτέρου τῶν ὀπιλητικῶν, πριγλίωνα πρῶ-
 σινομάσιον, ἴσως ἀπὸ τοῦ πηχόν συνίσταται δὲ πρὸς τοὺς κραπα-
 λῶντας καὶ συνεχῶς ἀπιπλησιῶντας. τοὺς δὲ ἐν αὐτῷ ἡμετέρους
 πρῶσιμιον δὲ δικνησιῶν καὶ νερκεῶδης συναθήσεως πρὸς τοὺς
 ὑπνοὺς, πριγμοῦ φαιλασία, καὶ κατὰληψις, ὡς ὀπιπλησιῶντος ἡ-
 τὸς, μὲν δὲ ἀδυνατίῃ πρῶς ἐκβοᾶν, ἢ φωνεῖν ἀσημαίντως. ἐνίοι δὲ
 φαιλασιουῦνται καὶ ἀκούειν πλάκας τῶν ὀπιπλησιῶντων, καὶ ἀφρο-
 δισίων αὐτῶν ὀρέγεσθαι, φάσκειν δὲ τῶν διακτύλων συναθήσεων.
 Id est, Ephialten | qui Latini incubo est | aliqui ab eius
 nominis homine dictum asserunt, uel inde quòd hoc malo
 correpti, ab aliquo se incubi imaginètur: Tamen

decimo Epistolarum uolumine à suffocando, Enigalionem appellauit. Constituitur id uitii ex crapula, et continua stomachi cruditate. Comitatur eo detentos difficilis motus, torpidus in somno sensus, suffocationis imaginatio, et ueluti ingruentis cuiusdam mali occupatio. Adhæc uox supprimitur, aut incerta indiscretaque æditur. Nonnulli in se grassatos audire et ab eis uenerem exigere putant, sed compressis eos digitis fugere. A Eg. lib. 3. cap. 15.

Ὁ δὲ ἐφιάλτης ἔστι καλὸν ὄνειδος, πάλιν ὡς καὶ τῶν ὑπνοῦ συμβάντων, οὐ παύον μὲν καὶ τὸ ἀπὸ κακοῦ, μεγάλα δὲ πᾶσα προσσημαίνει κακά. Ὁπληψιδὸν γὰρ καὶ μελαγχολιδὸν εἶδη, ἐπὶ τῆ ἀποπληξίᾳ, καὶ ὅτι σιωπῆς αὐτῆς, θαμίζοντες τῷ ἐφιάλτου προσσημαίνεται. λέγεται ἢ ἀπὸ τῆ δοκεῖν ἐφθίμεσθαι πᾶσι πᾶσι ὡς πῖος τὸ ἀπὸ τῆς ὀπτικῆς καὶ ὅτι πῖος αἰσθητῶν οἱ τῶν τοιούτων κατὰ μὲν ὅτι οὐ μὲν ἀπὸ τῆς κινήσεως διωάμβροι φέρειν δὲ φασι αὐτοῦ τῆς δακτύλων σπυρίδιον. Id est, Porro ἐφιάλτης [quæ incubo nostris dicitur] uitium quod in somnis prehendit, sua quidem natura non admodum prauum est, uerum mala quædam magna portendit. Siquidem morbi comitialis melancholicæque species, morbum item attonitum, atque ea non procul abesse, si frequens incubus inuadit, significat. Vocatur autem Græcis ἐφιάλτης, quod quispiam ægros insultare uideatur [ut nobis ab incubo incubo]. Nam qui eiusmodi malo corripiuntur, ac quendam incumbentem ac strangulātem persentiunt, neque membrum ullum suum dimouere queunt: fugere uerò eum, si digitis uelut in acerrimum contrahantur, asserunt. Actuar. lib. 1. cæli d. g. γ. παρ. cap. 35.

ΕΦΗΛΙΣ.

Εφηλις δὲ καὶ φαῖς οἶά πᾶσι εἴματα φεῖ τὸ προσώπου φαίνεται, ἀλλοχρῶσιν τὰ πρὸς τὸ λοιπὸν τῷ προσώπου χρώματι.

Υ. ἦ.

Id est. Porro ἑφελίς est lentiginēs, quas φακίς appellant, sunt colores quidam qui in facie diuersi à reliqua eius cute existunt. Aetuar. lib. 2. κεῖ δὲ γ. πα. 7. cap. 12.

CELS. Vari lenticulaeque vulgo notae sunt, quavis rarior ea species est quam ἑτιος Graeci vocant, quam sit ea lenticula rubicundior est inaequalior. ἑφελίς uero à plerisque ignoratur, quae nihil est nisi asperitas quaedam et durities mali odoris. Cels. lib. 6. cap. 5.

Εφήμεροι πυρετοί.

Οἱ δὲ καὶ ἐφήμεροι κέκλιται, ἀρχὴ μίας ἡμέρας ἔχοντες τὸ ἔλ, ἢ σμικρὰ πλεόν ἔσθ' ὅτε. δὲ γ. μωσκειν δὲ αὐτοῖς οὕτω δει, ἀπὸ τῆς ἀφῆς καὶ ἑξὺ οὐρων καὶ ἑξὺ σφυγμῶν. Id est, Unde est diariae uocatae sunt, ad unum usque diem aut paulo diutius interdum durantes: notari uero ipsae hoc pacto debet, ex tactu est urinis, est praeterea etiam ex pulsibus. Trall. lib. 12. cap. 1.

Οἱ ἐφήμεροι πυρετοὶ ἀπὸ τῶν πνεύματιν ἔχοντες τὸ ἔλ, ταυτοῦν π οὐκ ἔχουσι οὐδὲ βέλαιον, ἀλλ' ὡς ἄρ' ἔχουσι ταχέως τὴν ἄρῃαν, ἄπὸ καὶ τὴν λύσιν. ὅθεν καὶ ἐφήμεροι κέκλιται, ἀρχὴ μίας ἡμέρας ἔχοντες τὸ ἔλ, ἢ σμικρὰ πλεόν ἔσθ' ὅτε. Id est, Febres diariae quum ex spiritibus habeant originem, nihil stabile neque firmum continent, sed uti aeleriter generantur, ita etiam soluntur: unde est diariae uocatae sunt, ad unum usque diem aut paulo diutius interdum durantes. Trall. l. 12. c. 2.

Καὶ οἱδὲ μὲν ἐφήμεροι λέγονται, ἀπὸ τῆς μίας τὸ πλεόν ἡμέρας λυόμενοι. Id est, Vocantur autem diariae quod uno fere die desinant. Aetuar. lib. 2. κεῖ δὲ γ. πα. 7. cap. 1.

H

Ηλος.

Ηλος ὅστιν ἑλλος ἐστὶν πέλμα π' ἀειφερές καὶ πτωλὸς.

Id est, *Clavus est ulcus orbiculatum in planta pedis, callo obductum.* Gal. in Def. med.

Ηλος *vide apud Actuarium in θεωρήσεισ ἑοφθαλμῶν.*

Ημικράεια, *vel potius Ημικρανία, ἢ καὶ ἡμικρανικὸν πάθος λεγομένη.*

Καὶ τὸ ἡμισυ δὲ τῆσ κεφαλῆσ ὀδυνῶνται πτεσ, δι' ὀπιρρὸν αἰτμῆν ἢ χυμῶν, ἢ ἀμφοτέρων. Id est, *Nonnulli sunt quibus dimidium capitis doler: idque oritur vel ex vaporum, vel ex humorum, vel ex utrorumque influxu. Oribas. libri 4. ad Eunap. cap. 3. quod est πρὸς ἡμικρανίας.*

Τούτων ἑστὶ παθῶν κεφαλαίας καὶ ἡμικραίας ἡδραμόνιμοσ ὅτιν ἄ κεφαλῆσ ὀδυνῆ, παροξυνομένη ὅπι τε ψοφοισ, καὶ κραιναίσ, ἔε λαμπαρά φωπ, ἐοίνοποιαίσ, καὶ τοίσ πληροῖσ ἄ κεφαλῶ ὀσφραπτοίσ. Id est, *Uterque hic affectus [Cephalaea et Hemicrania] stabilis ac permanēs capitis dolor est, qui strepitu, clamoribus, claritate lucis, iuni potu, et impletibus caput odoribus exaandescit exacuiturque.*

Paul. Aeg. lib. 3. cap. 5. *Legitur etiam ἡμικρανίας.*

[Ημικρανία | πάθος ὀδυνηρὸν γίνε] καὶ τὸ ἡμισυ μίροσ ἄ κεφαλῆσ, ὀνοίτε μὲν τὸ δεξιὸν, ἔστ ἡ ὅτε ἐ καὶ ἡ ἀριστερον, ὀριζόμερον τῆ κατὰ τὸ μήκος αὐτῆσ ὀκτεταμένη ραφῆ. καὶ τὰ πολλὰ γε κατὰ πρὸδον παροξύνεται, τῆσ ὀδυνῆσ αἰτίαν ἐχούσῆσ ὀπιρρὸν αἰτμῆν, ἢ χυμῶν, ἢ ποί πολλῶν, ἢ σερμῶν, ἢ ψυχρῶν. ἔνοιοι μὲν αὐτῶν κατὰ τοίσ κρῶσφίτασ μῶσ ἀλγοῦσῆσ σφοδράσ, καὶ πλείοισ γε εἶσῆσ οἰ οὔτωσ ἀλγοῦντεσ. ἔνοιοι δὲ καὶ μέγχι πλείου πῶ ὀδυνῶν ἐπαρῶ αἰνοῦσῆσ ἐχούσῆσ. καὶ ἕτεσ γε οὔτω σφοδράσ ἀλγοῦσῆσ ὡσ μὲν τεσ ὀπιθολαί ἑστ χερῶν θύκωλωσ φέρειν ἔφ' ὧν ὀδηλῶσ ὅτιν ὀ πρὸ κραινίοσ ὑμῶν πάθων, οὐκ αἰταδοίσ ἔδ παμπαν οὐδὲ τῆ δέριμαπτεσ ἔπαφχῆπτεσ. Id est, *Hemicrania affectio dolorosa circa dimidiam capitis partem, aliquando dexteram, aliquando*

Y. iij.

alteram contingit, quæ iuxta suturam secundum longitudinem eius extensam terminatur, et ut plurimum per circuitum exacerbatur, influxu vaporum, aut humorum, siue multorum, siue calidorum, siue frigidorum, causam dolori suggerentem. Quidam igitur ipsorum circa temporum musculos uehementer dolitant, et pleræque sanè ipsorum pars hoc modo affligitur. Quidam uerò dolorem ad sublimiora ascendentem habent: et quidem adeo uehementer dolent ut neque manuum contactum facillè ferant: in quibus palam est pelliculam caluam ambientem esse affectam, et neque cutem ipsam omnino ab affectione immanem existere. Gal. De Comp. phar. sec. loc. lib. 2. cap. 3.

Ὀδυνώταται τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ἀρχαίως δὲ ὀδυνῆς ὄθει τὸ ἡμικρανίον. Id est, Altera capitis pars indolescit, quum dolor circa caluariam incipit. Trallianus lib. 1. cap. 12. in quo Hemicraniam describit.

Γὰρ ὅς ὀδυνώρον γίνεται καὶ ἡμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ὃ καλοῦσιν ἡμικρανικόν, καὶ τὰ πολλά καὶ ὄθει δὸν παροξύνει. γίνεται δὲ δι' ἐπιρροῆν αἰτμῶν, ἢ χυμῶν, ἢ τοῖς πολλοῖς ἢ ἡυγροῖς, ἢ θερμῶν. Id est, Affectio dolorosa iuxta dimidiam capitis partem contingit, quam Hemicraniam appellant, et ut plurimum per circuitum exacerbatur. Fit autem propter influxum vaporum, aut humorum, siue multorum, siue calidorum, siue frigidorum. Act. lib. 6. cap. 49.

Ἡμικρανία.

Τῆς μὲν κοινῆς ἀρχῆς ἀπὸ τῶν παρὰ τοῦσιν, καὶ τῶν δὲ πᾶσι τῶν καὶ τῶν μολίων ἀπολεσάντων τινῶν τὴν κίνησιν αἵματι τινῶν αἰσθάνων, ἀπληξία τὸ πάθος καλεῖται, καὶ τὸ καὶ τῆς ἡμικρανίας ἐνργίας βέλλα φασιν εἶναι καὶ τὸ πάθος μέρους ἢ ἐμφεξεῖς ἴσθηται, ἡμικρανία καὶ ὄθει δὸν οἰομαίεται. Id est, Quando communes quidem nervorum principium affectum

γε καλοῦνται τὸν αἰφρώπον αὐτὸν ὡς συμβαίνει τῶν τούτων· ἀλλ' ὅταν αἰθὺ φαιερὸς ἕνος ἐν τῷ σπλάγχνῳ κακοῦσθε τὰς οἰκίας ἐνεργείας ἀποεῖ, τὴν καὶ τὴν καμνοντα προσεγορευόντων ἡπατικόν. Id est, Affectio Hepatica peculiariter appellata, ueluti etiam coeliaca & stomachica, citra tumores praeter naturam circa ipsas partes contingit. Inflammatum enim esse hepar, aut abscessu laborare, aut induratum esse medici dicunt, aut aliud quidpiam tale, non tamen Hepaticum uocant hominem ipsum cui tale quidpiam accidit: uerum quando citra manifestum aliquod in uisere malum, in proprijs actionibus debilitatur, tunc egrum Hepaticum appellant. Gal. De comp. pharm. sec. loc. lib. 8. cap. 7.

Ἡπατικὴ εἰσὶν οἷς ἡπατος πόρος ἀδελφικουδεὶ χροῖος, μικτὸν ἐπάρματος, καὶ σκληρίας, καὶ ἀχρείας τὸ σῶμα πῶς. ὅτι πορέπιοι δὲ σπλῆνα ἢ πυρετῶν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῖς ὀπίσθηται. Id est, Hepatici sunt quos diuturnus icterus dolor commutatur, cū tumore, & durtia, ac corpore decolor: his quoque febris ardens superuenit, ac lingua exciatur. Gal. in Def. Med.

Ἡπατικὴ δυσεντερία uide apud Trall. in δυσεντερία.

CELS. Alterius quoque uisceris morbus (.i. icterus) aequè modò longus, modò acutus esse consueuit. ἡπατικὸν Γραικοῖσι καλεῖται. Cel. lib. 4. cap. 8. Vbi uide plura.

Ἡπάλος πορέπης.

Ἡπάλος πορέπης ἰδίως ὀνομάζεται ὅταν αἷμα πορέπιοι πῶ καὶ ῥιζοῦσι, καὶ ἀμφοτέρων ἀιδαίνονται καὶ τὸν αὐτὸν χροῖον ἐν ἀπαντὶ μέρει τοῦ σώματος. Ἀρχὴ γὰρ ἡ μὲν αἰὲν οἶεται καὶ ἄλλου μηδενὸς ὀπίσθησθαι μηδέποτε τοῦ αἵματος τὸν ἡπάλον ἀλλ' ἢ καὶ μόνου ὅποιου πορέπης φαίνονται δὲ ὅτι ἀπικίων ἀδελφῶν εἶναι ἢ τὸ πᾶν ὅ πορέπης ῥιζοῦσθαι ὀνομάζονται. Id est, Eritia

La febris proprie uocatur quum simul febricitans et rigens, atque eodem tempore in toto corpore utriunque sentiunt affectum. Archigenes quidem nulli id nomen unquam alteri rei accommodari arbitratur nisi huic febrī tantummodo: uidentur tamen et Attici quidam eum etiam rigorem qui febres antecedit, ita nominare. Galenus De differen. feb. lib. 2. cap. 6.

Συνθετος ἐκ τῶν τῆς βίης ἀνωμαλίου διακράσεως, καὶ πρὸς τῆς ἑβδ. πυρετῶν τῶν ἡπιάλων. οὗτω δὲ ὀνομαζῶ τὸν πυρετὸν ἐκείνου ὃ δὲ πάντως ἀμφω συμβέβηκεν· ὡ δὲ ἡγίται μίξις, ἔπειτα ὁ πυρετὸς (ὡς ἐν βιταίοις καὶ τεταρταίοις) ἢ καλῶς τῶτον ἡπιάλων. ὡς τε δὲ ἀνωμαλίων διακράσεων ὁ ἡπιάλος συμπίπτει, καὶ οἱ λοιποὶ δὲ πυρετοὶ ὁμοῦ ἀπαιετες, πλην τῶν ἐκ πικρῶν ὀνομαζομένων. Id est, Ex hac inaequali intemperie, et ea quae febricitantium est, componitur Epialus: appello ita febrem illam cui ambo semper accidunt: at in qua rigor praecedit, febris sequitur, (ueluti in tertianis et quartanis) hanc Epialum non uoco. Ita ex duplici inaequali intemperie Epialus componitur, etiam aliae febres praeter heclicas, fere omnes. Galenus De inaequali intemperie capite 8.

Τὸ ὑαλώδες φλέγμα, ἡμισαπέξ γινόμενον, οὐ δι' ὅλης αἰπῆς τῆς οὐσίας ὀμαλῶς, ἀλλὰ πικρῶν μέρ. μολίων σπομύρων, ἡτῶν δὲ ἡμόντων ἀσαπῶν, τὸν ἡπιάλον ἐργάζεται πυρετὸν, καὶ ὁ ἄμα ῥιγὸς αἰτε καὶ πυρετῶσιον. τὰ μὲν ἀσαπῆ τῶν γυμνοδ. μέρ. δι' ἔλων ὄνεα περιέρχεται φλέγων ἢ καὶ ἄλλοι σπύματα, τὸ ῥιγὸς ποιεῖ, τὰ δὲ σαπῶτα τὸν πυρετὸν αἰσπῆι. λέγεται δὲ ἡπιάλος ἢ ἀπὸ μεταφορῆς τῆς ἀλῆς, λέγω δὲ τῆς διαλάσεως, ἡπία μὲν φαινομένης, χαλεπῆς δὲ καὶ τῆς περὶ αὐτῆς ὑπαρχούσης ἢ ὡς τὸ ἡπίας ἀλεγεινὸν, ὅπερ βίη διαμείνει. Id est, Vitrea pinata quando non ita aequaliter sed

ex dimidio ipsius putrida fuerit, aut aliquae ipsius partes, nonnullae uerò non putruerint, Epialon febrem facit, in qua simul est rigor et febris caliditas est. Particulae quidè humoris eius, nec dum putredinem expertae, omnibus uenis uel etiam reliquo corpori communicatae et sparsae, rigorem creant, putrefactae uerò febrem accedunt. Dicta est autem Epialos per translationem à sale, dico autem mari, quod à principio tranquillum apparet, quum turbatur, difficillimè euadit. Vel ab ἠπίως [quod est molliter] et ἀλαίνοι, quod signat calefacere: [quasi dicas, quae blandè et leniter calefacit.] AEG. lib. 2. cap. 25.

Ἡπίαλοι δὲ [πυρετι] ἀπὸ τοῦ ἠπίως καὶ ἀλαίνοι ἀλεαίνου εἰρωταί. οὐδὲ τὸ σφοδρὸν οἷον αἰαίνοι πυρετῶν. ῥίγος ἰσχυρὸν ἐπίδηλον αὐτοῖς γίνεται, οὐκ ἀαλόγως δὲ τῷ ῥίγῳ ἐπιθεῖται. Id est, Ἡπίαλοι uerò febres sunt dictae quod ἠπίως ἀλαίνοι, hoc est blandè mitè que tepesciunt: non enim febrem uehementem accendunt. Habent quidem horrorem euidentem, sed febris succedens horrori proportione haudquaquam respondet. Actuar. lib. 2. ἀπὸ δὲ γ. πα. ἡ. cap. 1.

Τὴν ἐπιληψίαν οἱ παλαιοὶ καὶ μεγάλλου τόσου ἐκάλουν, ἢ πάθος πηδίων, ὡς ἔσθ' αὐτὸς ὁ Ἱπποκράτης ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ ἀέρος καὶ πύων, ἐπιδή καὶ τὴν ἠπί πηδίων ἡλικίαν πλεονάζει. πνές δὲ Ἡρακλείου αὐτὸ ἐκάλεισαν, οὐχ ὡς ἐπιληψίαν τὸν Ἡρακλείου ὄντος, ἀλλ' εὐίκασι οὕτοι * οἰόμασι αὐτὸν ὡσαύτως γὰρ γρόντες ἐν δὲ κτηνὴν μεγέθους ὄνομα ποιῆσαι τὴν Ἡρακλείου. ἵε ἐξ ἡν δὲ νόσον ἔτι καὶ ἡμεῖς δὲ δὲ αὐτὸν ὀνόμασαν, ὡς καὶ τῷ ἀπὸ τοῦ ἱερῆς τόσου συναμματα δεδήλωται. Id est, Comitialè ueteres et magnam morbum, et affectum puerilem appellabāt, ut ipse Hippocrates in lib. de aquis, et aere, et locis, quoniā pueritiā tempore abundat. Nonnulli et Herculeum ipsum uocauerunt, non quod Hera-

les eo nexaretur, sed videtur isti, sicut alij etiam nominibus eius sententiam exprimere uoluerunt, ita et non hoc magnitudinem significans, Herculeum salicet, effraxisse. Alij sacrum nomen falsa opinione decepti appellauerunt, sicut in lib. De sacro morbo explicatum est. Gal. in Hipp. lib. 6. De morb. vulg. Comm. 6.

Θνεϊώμα.

CELS. Est etiam ulcus quod θνεϊώμα Græci uocant: id et per se nascitur, et interdum ulceri ex alia causa facto superuenit. Color est uel limidus, uel niger: odor fædus, multus, et mucosimilis humor. Id ipsum ulcus neque tactum neque medicamentum sentit, prurigne tantum mouetur. At circa dolor est et inflammatio: interdum etiam febris oritur. Nonnunquam ex ulcere sanguis erumpit. Cel. l. 5. c. 28.

Θύμοι.

Ἡδη δὲ καὶ ἄλλοι πένες ὄγκοι περὶ χεῖρας ἰδίων ὀνομάτων, οὗ δὲν ἕξαιρέτων ἔχοντες, ἢ ἐπουλίδες καὶ παρουλίδες, καὶ θυμοί, καὶ ἅμα ὅσα τοιαῦτα σαρκαώδη βλαστήματα. Id est, iam uerò quidam alij quoque tumores propria nomina adepti sunt, nihil selectum habentes, ut epulides, et parulides, et thymi, cæteraque quæ talia carnosâ germina sunt. Gal. De humor. præter nat. cap. 17.

Οἱ θυμοί, σαρκαώδεις εἰσὶν ὑπεροχταί, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷ βραχίονι, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῷ πόδι σιωσιμύδμηαι. Id est, Thymi carnosâ sūt tubercula, nunc in glâde, nunc in præputio cōcrefcentia. AEG. l. 6. cap. 58. Idem eiusdē libri cap. 70, Ο μὲν θυμός ὑπεροχταίς ἐστὶ, ποτὲ μὲν ἐν ἐρεθυγῆς, ποτὲ δὲ λευκῆ, καὶ τὸ πλεῖστον αἰπιονος, ἡμφερὲς τοῖς θυμῶν κορυμμοῖς. Ἐστὶ καὶ δυλωμάτα, το λιθωδεις

ἐπαναστάσις εἰών. Id est, Thymus eminentia est à reliqua cute recedens, nunc rubens, nunc alba, plurima parte sine dolore, thymi corymbis similis. Cōdylomata uerò, excrescentiæ sunt in callum induratae.

CELS. At θυμίον nominatur quod super corpus quasi verrucula eminet. ad cutem tenue, suprâ latius, subdurū & in summo per asperum. Idque summum colorem floris thymi repræsentat. unde ei nomen est: ibique facillè funditur & cruentatur: nonnunquam aliquantum sanguinis fundit, ferèque circa magnitudinem fabæ AEGYPTIÆ est, rarò maius: interdum perexiguum. Modò unum, modò autem plura nascuntur, uel in talis, uel p̄almus, uel inferioribus pedum partibus. Pessima tamen in obscænis sunt, maximèque ibi sanguinem fundunt. Celsus libri 5. cap. 28.

I

Iκτερος.

Ικτερος τοῖος δὲ εἶναι ὁ ὄξυς καὶ δίστατος ἡπατικός. ἢ χροὴ ὅλη σιδηροειδὴς σφόδρα ἐστὶ, χλωροτέρη, αἰσι οἱ σπύροι οἱ χλωροί, παρόμοιος δὲ καὶ ὁ χροὸς καὶ τὰ οὖρα ὑφίσταται εἰς ἄσπρον πυρρόν καὶ πυρρὸν καὶ φεῖκη βλεχρὴ ἐχθρὰ. οἷον δὲ καὶ πρὸ ἰμᾶτον οὐκ αἰετίζεται ἕλκος, ἀλλὰ δακνύεται καὶ ζύεται, καὶ αἶστος εἰὼν τὰ ἐωθινὰ, τὰ σπλάγχνα ἀμύσσει) ὡς ἔπιπτολὺ καὶ ὀκράτην ἐγίρη πρὸς αὐτὸν ἢ πρὸς δίσταλην, οὐκ αἰετίζεται. εἰς αἷμα ὡς ἔπιπτολὺ ἀποθνήσκει ἐν τῷ σπασμῷ καὶ δεκά ἡμερῶν ταύτης δὲ δίστατον ὑγίης γίνεται. Id est, Morbus regius huiusmodi acutus est, & cito occidit. Color totus mali corium ualde refert, & cum uirore pallidus est, quales sunt lacerti cum uirore pallicantes. Consimile est etiam corpus: & in

urina subsidet uelut cruum fuluum, & febris ac horror debilis habet. Quandoque etiam uestimenta ferre non potest, sed mordetur ac raditur. Et mane quum cibum non accipit, viscera plerumque lancinantur. Et quum quis ipsum excitat, aut alloquitur, non patitur. Hic plerumque in quatuordecim diebus moritur: has si effugerit, sanus euadit. Hipp. De morb. lib. 3. Plura autem in alys eiusdem locis habes.

Ἡν χολῆς ξανθῆς λευκῶδους, ἢ κροκείδους, ἢ τῆς μελαγχλώρου εἰς τὸ πλεονεξία ἀπὸ τοῦ σπλάγχου ῥοήται, τὸ πάθος ἰκτερός κικλήσκειται. Id est, si bile flaua, uiridina aut crocina, aut nigra cum uiridi mixta, omne corpus à uisere suffusum sit, affectus hic [à Græcis] ἰκτερός, [à Latinis] regius morbus, siue arquatus, siue aurigo] dicitur. Aret. lib. 1. ἐπὶ χροῦ παρ. αρ. 15.

Ἰκτερός οἷοιτε ἰδρὸν γίνεται καὶ κριτικός, ἀποπνεύματος τῆς φύσεως εἰς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ μάλιστα πρὸς τὸ δέρμα, πῶς ξηραδῶ χολῆν γίνεται δὲ καὶ σπληνίωμα κακοπρογεωύτως τὸ ἥπατος. αἱ κακοπρογεωύται δὲ αὐτῶν τρεῖς εἶεν, ἐφ' αἷς ἰκτερός εἶωθεν ὁπιγίνεσθαι, σκίρρος, καὶ φλεγμονή, καὶ ἐμφραξίς· ἀλλὰ σκίρρος ἰδρὸν χροῖον νόσημα, φλεγμονὴ δὲ καὶ ἐμφραξίς καὶ ἀεὶ φθίσις διώσεται θνήσκει. Id est, Morbus regius interdum quidem fit iudicatoriè, reponente natura ad totum corpus, & præcipuè ad cutem, flauam bilem: fit etiam huiusmodi casus hepate malè affecto: mali autem affectus hepatis, ex quibus morbus regius solet aduenire, tres sunt, tumor durus, inflammatio, & obstructio. Verùm tumor durus, diutinus morbus existit: inflammatio uerò & obstructio etiam repentiè fieri possunt. Galenus in Aphor. Hippocratis Comm. 4. sect. 62. Vnde eundem su-
pra in Ερπης.

Ἰκπερος ὄβιν ἀάχαις χολῆς εἰς τὸ δέριμα, ὥστε βάπτεισθαι πῶν ὄπι φάειαν, καὶ χλωρὰν ἀποτελεῖσθαι, καὶ κακοῦσθαι τὸ δέριμα, καὶ λευκὰ αὐτοῖς αἰ χεῖ κωλικὰς δὲ χολήσας γίγνεται. Id est, Regius morbus est bilis per cutim effusio, ut extima cutis eo colore infecta fiat pallida, et vitietur. ceterum ita affectis albæ alui deiectiones sunt. Gal. in Def. med.

Ὁ μὲν ἰκπερος, ἀάχαις ὄβιν χολῆς ἐν ὅλῳ τῷ σώματι γινώσκον, ποτὲ μὲν μελαίνης (ὡς ἐν τοῖς ἀσθλενοῖς εἰπόμεν), ποτὲ δὲ πῆς ξανθῆς. Id est, Regius morbus, quem Græci Icteron appellant, bilis est per totum corpus suffusio, modo atræ de qua in lienosis à me dictum est) modo flava. AEG. lib. 3. cap. 50.

Ἰμαί.

Ἰμαίτα καλοῦσιν ἐν τῷ ὄβιν ἐν τῷ ἰδρῶδεσθαι γινώσκον παρῶν, ὅταν δὲ αἰαθυμάσθαι πυρωδῶν λεπιδῶν ὄπι πολὺ εἶον ἰματωδῆς γίνονται. Id est, Lorium vocant quandam gutturionis affectionem, quum ex suffitu nimii ignitus gracilescit, et loro similis propendet. Act. lib. 8. cap. 43.

Ἰμαίτωσις vide apud Actuari. in quovis.

Ἰονθος.

Ὀγκος μικρὸς ἢ σκληρὸς ἐν τῷ κατὰ τὸ πρῶτον δέριμα γίγνεται, καλεῖσθαι Ἰονθος, ὑπὸ πάχος δηλονότι χυμοῦ συνιστάμενος, ἐσθλὸν ἢ μὲν τε πῶν ἑαυτῷ δεσπεῖται ἀλόγως ἐσομένη δὲ φαρμάκων μαλακίωντων τε καὶ δὲ φοροῦσθαι. ἢ μὲν γὰρ σκληρότης αὐτῷ, ἢ μὲν μαλακίωντων, ὁ δὲ ὡς φῶσιν Ὀγκος ἢ δὲ φοροῦσθαι δεῖται. Id est, Tumor parvus et durus in faciei cute oritur [varus Latinis] Ἰονθος [Græcis] appellatus, à crasso videlicet succo congregatus, demonstransque sui ipsius curationem rationabiliter per pharmaca emollientia et discussoria futura. Etenim durities ipsius emollientibus, tumor vero præter naturam discutientibus opus ha-

Ἰσχιάς δὲ ὅταν γίνηται, ὀδυνή λαμβάνει εἰς τὴν ὀπίσθουσαν
 τῆ ἰσχίου, καὶ εἰς ἄκρον τὸ πυγμαῖον, καὶ εἰς τὴν γλουτὴν. τέλος δὲ εἰς
 δίσχον παρὰ τὸ σκέλεος πλάσται ἢ ὀδυνή. Et paulo post,
 Ἡ δὲ νόσος γίνεται ἐπιδαὸν χολῆ καὶ φλέγμα εἰς τὴν αἰμορ-
 ροὸν φλέβα καταστρεῖν, ἢ εἰς ἐτέρης νούσου, ἢ ἀλλως ὀκίον
 ἀπὸ αἵματος ἢ φλέγματος εἰς χολῆς νοσήσει ξυνεστικός.
 τὸ τοῦτο πλάσται ἀπὸ τὸ σκέλεος δίσχον τῆς φλέβος τῆς αἰμορ-
 ροῦ, καὶ ὅπου αὐτὴ καὶ τὸ τοῦτο καὶ ἢ ὀδυνή ἐνδηλος γίνεται μά-
 λιστα καὶ ἐπίπνοος, θανατώδης δὲ οὐ. Id est, Coxendicum
 morbus qui fit, dolor corripit coxae iuncturā, et summas
 nates ac coxae dicē. Tandē etiā per totū crus dolor nascitur.
 Paulo post, Morbus autem hic fit quum bilis et pituita
 in sanguifluam bilem incubuerint, aut ex alio morbo, aut
 aliter quantumcunque sanguinis a pituita et bile compa-
 ctū aegrotarit. Hic enim per crus nascitur per sanguifluā
 uenam, et ubicunque constiterit, ibi etiam dolor manife-
 stus fit maximē molestus quidem, sed non lethalis. Hipp.
 lib. De affect.

Ἐνός μὲν ἀπάντων τῶν ἐρῶν πόνος ἢ ἐρῶν πόνος ἀλλὰ π-
 δων μὲν, ποδάγρα καλεῖται ἰσχιάδα δὲ, ἰσχίων χεῖρας δὲ,
 χεῖρας. Id est, Communis omnium articulorum dolor est
 arthritis: sed pedum dolorem, podagram uocamus: coxen-
 dicum, ischiada: manuum uero chiragram. Aret. lib. 2.
 περὶ χεῖρ. πα. 7. cap. 12.

Ἰσχιάς ἐστὶ πολυχρόνιον καὶ δειλυτὸν τῆ ἰσχίου ἀλγος. Ἡ
 ἕρως, Ἰσχιάς ἐστὶ νόσος πόνου ἰσχυρὸν ἐπιφέρουσα ἰσχίου, καὶ ὀπίσθου
 δυν, ὡς πρὸς τὸν πόνον καὶ μέχρι ἰγνυας καὶ γαστροκνημίας
 ἀσθενεῖται. Id est, Ischias est coxendicis diuturnus do-
 lor, qui que aegre soluitur. Vel ita, Ischias est morbus qui
 per circuitus coxae cruciatum ualidum parit, ut dolor ad
 poplitem et suram usque pertineat. Gal. in Def. med.

Τὸ δὲ ῥύσις οὕσα τῆς ἀρθρίτιδος ἢ ἰζμῆς, ἰόντα τὰ κτ' πρὸ ἰζμῶν ἐνέσπεται καὶ ἅπαν αὐτῆς διενέωχεν. Id est, Coxendicis morbus ab articulari nihil differt nisi quod ipsius causa (nempe crassus pituitosusque humor) in sola coxarum compage articulatioque concretus insideat. Aeg. lib. 3. cap. 77.

Ιζμῆς ἰδεε ἀπὸ Galeni in ἀρθρίτις.

Ιζμῶν ἰδεε ἀπὸ Actuarium in κρολίκῃ ὀδύει.

Ιζουεία.

Συμπτώματα κτ' πλεονέκων γίνονται, κοινὰ μὲν τοῖς ἄλλοις, εἴτε ὡς εἴη αὐτῆς ὄλκιοι πάντες, ὀδύει τε καὶ ταύτας ἐργάζονται πάντα δὲ ἰδία μῆτις αὐτῆς, ἰζουεία τε καὶ σφαγγουεία, καὶ κατ' ἄλλων ἔσονται αἰματώσι ἢ οὐρανὸν ὀγκρῖσις. Id est, Vesicae superveniunt accidentia, partim cæteris communia, veluti omnes ipsius præter naturam tumores, dolores, atque quæ hos facere possunt affectiones: partim ipsi soli propria, ut ἰζουεία id est urinæ retentio, σφαγγουεία id est urinæ stillitium, ac alio quoque modo immoderata urinæ excretio. Gal. De loc. affect. lib. 6. cap. 4.

Ιζουεία ἔστι πᾶσι τῆς οὐροῦ ὀπίσθις, κινδυνὸν ὀπιφύρουσα. ἐπέχεται δὲ τὸ οὐρὸν κτ' ἔσονται ὀκτώ, εἴθ' φλεγμονῶν, εἴθ' σκλήρον, δι' αἱμάτων σφοδρώσει, εἴθ' ἀρθρίτις, εἴθ' κρολίκῃ τῆς λίθου, εἴθ' ἰδρυκῆν συμπτώματα, δι' ἑλκῶσιν, εἴθ' λιθίασιν. Id est, Ischuria est quum urina omni ex parte suppressitur, eaque periculum affert. Cæterum octo modis urina suppressitur, inflammatione, scirrho, sanguine in grumos redacto, resolutione, calculi casu, renum affectu per consensum, ulceratione, lapidis morbo. Gal. in Def. med.

Καὶ δὴ καὶ τοῖς ἑλκῶσιν ἰζωρ μὲν καλεῖται τὸ λεπτόν, ὡς ἔστι πύμα, ῥύπος αἰ' ἑλκῶσιν, τὸ παχὺ. Id est, Quæ etiam in ulceribus tenuius excrementum sanies [Græcè ἰζωρ] appellatur, quod crassum est, sordes. Gal. meth. med. lib. 3. cap. 3.

Z. i.

Ο Ιπποκράτης ἰχῶρας ὀνομάζει τὰς λεπίας ὑγρότητας.
 Id est, Hippocrates ἰχῶρας tenues humiditates appellat.
 Gal. in lib. Hipp. De med. rat. in morb. acut. Com. 4. sect. 1.

Οὐχ ἀπλῶς τὸ λεπὸν καὶ ὑδατῶδες αἷμα καλεῖται Ἰπποκράτην ἰχθῆρας ὡς ὑπερλίαν ἔχει, ἀλλὰ πικρὰ πνεύματῶδες καὶ κίρκου δυνάμεις. Et paulo post, ἰχθῆρας οὐδ' αἷμα καλεῖται τὸ ἀπλῶς ἐν αὐτῷ μορφήν ὑγρότητα λεπὴν, οὐχ ὑδατῶδη καὶ ἀδύκτον, ἀλλὰ δακνῶδη καὶ ἄβρωπτον.
 Id est, Non simpliciter tenuem et aqueum sanguinem ab Hippocrate ἰχθῆρας vocari sufficientium est, sed eum qui venenosa aliqua et maligna facultate praeditus sit. Et paulo post, ἰχθῆρας ita que sanguis vocatur in seipso pravam ac tenam humiditatem continens: non aqueam et morfu carentem, sed mordacem et erodentem. Gal. in lib. 6. Hipp. De morb. vulg. Comm. . . sect. 38.

CELS. Est enim quaedam sanies quae ἰχθῆρας vel meliaria nominatur: est purus quod ἰχθῆρας dicitur nuncupatur. ἰχθῆρας tenuis subalbidus ex malo ulcere exit, maximè que ubi nervo laeso inflammatio sequuta est: meliaria, crassior, et glutinosior. subalbida, mellique albo sublimis fertur. Hac quoque, Cels. lib. 5. cap. 26. Vbi pro meliaria legitur etiam μέλικρος.

K

Κακὸς ὁ νόσος.

Κακὸς ὁ νόσος [νόσος] ἔχει τὴν δυνάμει μὲν μέγα καὶ χαλεπὴν, φαιδρῶς δὲ ἀδύκτον, οὐκ ἔχει κρείστως χροῖους ὡς ἐπιπέτους.

Id est, Magnus morbus est qui facultate magnis difficilisque est: specie tamen debilis, nec statuta habet ad indicationem tempora. Gal. in Def. med.

Κακοῦθις ὄγκος ἔσθ' ὀνηκῆς, *vide in Δοσίω.*

Καμάρωσις.

Καμάρωσις βῆν' ὅσ' ὀδ' ἀγ' ἀποτῆ, μὲν τὸ ὅσ' αὐτῷ ἀμα κελῶ
δαμ εἰς ἀμφοτέρων, καὶ ὀδ' ἀπὸ πλινθίως καμάρωσις ἐζηματιοῦται.
Id est, Cameratio est offis divisio, quum ipsum ex utraque
parte confractum ἔσθ' cameræ simile sit redditum. Gal. in
Def. med.

Καμάρωσις *vide apud Aegmetam in κάταγμα.*

Καρδία. Καρδιακὴ δὲ γέταις. Καρδιαώσσειν.

Τὸ σῶμα τῆς γαστρὸς ὀνομάζουσι καὶ καρδίαν. Id est, Os
ventriculi καρδίας etiam appellant. Gal. De alim. facul.
lib. 2. cap. 24.

Τὸ σῶμα τῆς γαστρὸς, ὃ δὴ καὶ σῶμα χρόν, οἱ δὲ καρδίαν ἔσθ'
πλατῶν ὠνόμασαν. Id est, Os ventriculi, quod sanè e-
tiam stomachū, quidam autem veterum, cor appellarunt.
Trall. lib. 7. cap. 5.

Καρδιακὴ δὲ γέταις βῆν' τῆξίς τὸ ἐμφύτου ὄνου, καὶ πάρεσις.
Id est, Cardiacæ affectio est innati roboris labefactatio, ἔσθ'
langor. Gal. in Def. med.

Καὶ ἡ καρδιακὴ δὲ γέταις, τὸ σῶμα χρόν πάρεσις βῆν'. σμῆλαι
δὲ τὸ εἰ μολοῦντο καὶ δακρυώδης καὶ ἰώδης ἀσπυρῶσεν ἢ
σπυρῶσεν ἔσθ' τὸ σῶμα τῆς γαστρὸς χυμοί. Id est, Cardiacæ
quoque affectus stomachi vitium est, quod accidit ubi hu-
mores pravi, rodentes ἔσθ' urulenti in ore ventriculi col-
lecti fuerint. Trall. lib. 7. cap. 11.

Δι' ὀνομαζόμεναι καρδιακαὶ συγκοπαί, καὶ τὴν καρδίαν
καὶ τὰς ἀρτηρίας ἀρχὴς συμπατούσης ἐπιγίγνεται. οὕτω δὲ
καὶ ἀσπυρῶσεν καὶ μικροσφυξία καὶ κακοσφυξία. Id est,
Quæ cardiacæ vocantur syncopæ, tum incidunt quæ quod
in corde ἔσθ' arteriæ principium habetur, cum stomacho la-
borat: ad eundem modum ἔσθ' pulsus privatio, itémque tum

Z. ἦ.

paruitas eius, tum prauitas. Galen. de sympt. caus. lib. 1. cap. 7.

Οὐκ ἄλλο πὸ καρδιώσσει ὄνομα σημαίνει τὸ γινόμενον συμπτώματος ἐπὶ τῆς ἐμάχῃ δακτυλίου. Id est, Verbum καρδιώσσει nihil aliud significat quam symptoma quod mordicationi stomachi succedit. Gal. De alim. facul. lib. 2. cap. 24.

Καρμίνος. Καρμινώδης ὄγκος. Καρμίνωμα.

Όταν εἰς ὄγκον μέλαινα κατὰ σκλήη χολή, δακτυλίου εἰς οὐσα δὲ εἰς βρωστικὸν τὸ ἀρτεριώδες δέρμα, καὶ ἕλκος ἐργάζεσθαι. μπεριωτέρα δὲ ὑπαρξοῦσα τὸν χολῆς ἐκείνης ὑποπλεῖ καρμίνον. Id est, Quum in carnem bilis atra decubuerit, quum mordax est, arcaniectam cutem perrodit, ulcusque efficit: quum uero modestior est, efficit cancrum qui sine ulceratione est. Gal. De tum. præter nat. cap. 12.

Καρμινώδης ὄγκοι γίνονται ἐν ἅπασιν τοῖς μέρουσιν, μάλιστα δὲ τοῖς ὑπερταῖς ἢ γυναικῶν ὅσας μικρὰ κατὰ ἴσους τῶν χολῆ φύσιν κατὰ ἴσους ἢ πρὸς ὅταν ὡς χολῆ γίνονται, τελέως ἀνοσος ἢ γυνὴ δὲ περὶ πᾶσι τοῖς οἰσίου τοῖς ὄγκοι τῶν ἡμῶν ἐν μετὰ χολικῶν ἀρτεριώματος ἴσους. ὑπερ οὐ λείπειται καὶ ἐν τοῖς ἀρτεριώδεσιν διωμάτων ὑπερμύμασιν ἡμῶν ἔχουσιν ἢ μὲν δὲ ἔχουσιν ἐν ἡπάτι καὶ τῶν ὀστέων, αἰαλοῦσι τῶν χολῆ τὸν οἶνον βυρῆ κατὰ ἴσους ἢ δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ οἴνου γὰρ οὐ τοῦ πρὸς γὰρ εἰς φέρεται πέφυκεν. Et paulo post, Ἐπὶ δὲ ἡμῶν πρὸς εἰς ὄγκον πλάκας ἀκριβῶς ὅσον ὅμοιον καρμίνω ζώω, κατὰ τὸν γὰρ ἐπὶ ἐκείνου πόδες ἐκείνην εἰς τὸ σῶμα, ὅπως καὶ ἐπὶ τῶν δὲ τῶν αἰσθητῶν εἰς ὅσους τῶν ἀρτεριώδεσιν ὄγκοι τὸ γῆμα καρμίνω ὡς ἀπὸ τῶν οἰσίου ἐργάζονται. Id est, Cancrosi tumores in omnibus quidem partibus corporis fieri consueverunt, sed in mamillis præsertim mulierum quæ purgationem secundum naturam non habet: quæ ubi

modum seruauerit, tunc mulier integra fruatur sanitate. Hi uero omnes præter naturam tumores ex melancholica superfluitate generantur, de qua diximus in Commentarijs in quibus de potentijs naturalibus egimus. Vbi ostendimus hunc humorem, dum sanguis in hepate fit, facis uinariæ proportionem generari: expurgari autem à splene, qui ex eo naturaliter habet alimentum. Et paulo post, In mamillis autem sæpe uidimus tumorem forma ac figura cancro animali consimilem. Nam quemadmodum in isto pede ex utraque parte sunt corporis, ita in hoc morbo uenæ distenduntur, ac figuram omnino similem cancro representant. Gal. De arte curat. ad Glauc. lib. 2. cap. 10. Vide ibidem plura de eodem.

Ο καρκίνος ὄγκος ὄσιν ἀνώμαλος, ὀρθώδης, εἰς δὲ χεῖρας, ἴσως πέλιδος, ἐπίδωλος, ποτὲ μὲν ἀεὶ ληθτος (ὅν κει κρυπτόν Ἰσσοκράτης ἀνωμασίαν) ὅς γε κει γάρουρου μῆκος, χεῖρον δὲ γὰρ ἔχει ποτὲ δὲ ἐλικυ μῆκος. ἐκ μὲν αἰνῆς γὰρ χεῖρας ἔχει πλεῖστον, αἰσ βῆσι πᾶσι ἀνώμασι, σπιτα μῆκος ἐν πλείοσι μὲν ὁδὸν σῆματις μέρεσιν, ὡς μάλιστα δὲ κει πλεῖστον κει εἰς μάστις ἐπὶ γυναικῶν. ἔχει τε ταῖς φλέγας πᾶσι χεῖρας ἀεὶ τεταμένους, ὡς εἰς τὸ ζῶον ὁ καρκίνος εἰς πύδας. ὅθεν αἰτῶν κει ὄνομα τέθειται. Id est, Cancer, tumor est inæqualis, oris prætenuis, aspectu teter, liuidus et indolens, interim sine ulcere, quem Hippocrates latentem nominauit (is si curetur, peior euadit) interim exulceratus: nam quum ex atrabile ducat originem, magna parte eroditur. Pluribus quidē corporis partibus accidit, sed præcipuè fœminarum locis, et mamillis, quæ uenas undiquaque turgidas habet, quemadmodum cancer animal pedes: unde etiam nomen sortitus est. AEG. lib. 6. cap. 45.

Ο καρκίνος δὲ ἐν τοῖς πλείοσι τῶν σῆματις μέρεσι πέφυκε Ζ. iiij.

γίεαδ' ἐν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς καὶ ὑστέρας καὶ ὁμοῖς πλείοσι μέρεσιν,
 ἔχ' ἡκιστα ἢ καὶ τοῖς πύθουσι ἴδι' ἰσχυροῦσιν, ἀπὸ χυμῶν οἴσας,
 καὶ ἐποῖμοις ἐχόντας δὲ γέαδ' ἢ παχυτάτην ὑλίαν. καὶ γὰρ μελαίνης
 χολῆς ζεύσεως οἱ καρκίνοι πεφυκασί συνίστασθαι, καὶ εἰ δριμύ-
 τερόν τι πύθη καὶ διαβρωτικῶν τῆ μολαίνῃ σπιγίον χολῆ, μὲν ἐκώ-
 πτως καρκίνοισι ἐπιγίρει. καὶ καὶ ἰδίῳ τιμῷ χροῖα μελαίνῃ τροπῇ
 λοιπῶν φλεγομένων εἶδε εἰσὶ, καὶ ἢ τοῖς θερμοῖσι φλέβες δὲ πλη-
 ροῦνται καὶ πείνονται πέριξ, ὡς ἀπλοῦσιν τοῖς τῷ καρκίνῳ ζώου
 ποσίν. ὅθεν καὶ τῆς οἰσημασίας τὸ πρὸ πάθος τετύχηκε. πρὸς δὲ
 φασί, διὰ τὸ δύσασπύτως ἔχουσι ἴδι' μορίων ὧν ἢ λαύεται,
 καρκίνου δίκην. *Id est, Cancer porro in pluribus corporis
 partibus oriri potest: si quidem in oculo est utero, atque a-
 lijs corporis partibus quamplurimis, et præcipuè in fa-
 minarum mammae provenit: ut pote quæ natura laxa
 sunt, et materiã crassissimam facillè excipiunt. Ex nigra
 manque bile quum efferbuit, cancri contrahuntur, cui si
 acrius quippiam, quòdque corroden- dum obtineat, fuerit
 admistum, canculos cum ulæratione procreat. Colore hi a-
 triores sunt quàm reliquæ inflammationes, minùsque ca-
 lidi: uenæ in ambitu implentur, et intendentur instar; e-
 dum animalis cancri: unde etiam nomen huic uitio indi-
 tum. Quidam uerò non hinc, sed nomen sortitum esse aiunt,
 quòd ægrè à partibus quas occupant, cancri in morem, a-
 mellatur. Act. lib. 2. κε' δ' 47. πα τ. cap. 35. Apud quem
 pro διαπολύτως legitur etiam διαποσπαστως.*

Καρκίνωμα ἔστιν ὄγκος κακοῦστος καὶ ἀεισκληρος, αἰελο-
 κροπος, ἢ ἡλικυδύρος. εἴρηται δὲ ἐκ τῷ ζώου καρκίνου. *Id est,
 Cancer, est tumor malignus et prædurus, et sine ulcere,
 aut etiam cum ulcere. Nomen hoc ei tributum est ad cancri
 animalis similitudinem. Gal in Def med.*

Καρκίνωμα ἐν μέσσοις ἔστιν αἰθυ ἐλκώσως ὄγκος αἰώμα-

λας, ὀρθῶδες. Id est, Cancer in utero, est inaequalis et sine exulceratione tumor. Gal. in Def. med.

Τὸ μὲν καρκίνωμα πάθος ἐστὶ τῆς κερατοειδοῦς, ἔχον ὀδυνὴν καὶ δόξαται, ἐρόδῃος ἴσθ' ἡτῶντων, ἀλγημα τυγματῶδης, ἕως κροτάφων, καὶ μάλῶν ἐκ σφιδῶσιν. ἀθροεὶ πῦσι πε, καὶ πρὸς τὰ σριμέα παροξύνονται. τὸ δὲ ἴσθ' αἰσάτων ἐστὶ τὸ πάθος. Παλλοροδί, Ἡ δὲ ἀνδράκωσις, καὶ ἀντὶ κακοῦτος ἔλκος ἐστὶν ἐξαρῶδες, ποτὲ μὲν τῆς βολβῆς, ποτὲ δὲ τῆς βλεφάρου, κατὰ τὸν κῆν τοῖς ἄλλοις τῶ σώματος μέτερον, σωματῶν μύρον. Id est, Carcinoma affectu est tunicae quae cornus imaginem representat, ubi idceratio des dicta. dolor huic superuenit, rubor tunicae, cruciatus pulsabilis, ad usque tempora si moneatur. Cibi torquet fastidium, acrimia irritant offendunt que. Huic malo nulla medicina subuenit. Et paulo post, Carbunculus autem est ipse malignum ac contumax ulcus est, crusta tum: aliàs bulbo, aliàs palpebrae, quemadmodum reliquis pariter corporis particulis, accidit. Aegin. lib. 3. cap. 22.

Πάθος οὐδὲ τὸ καρκίνωμα τῆς κερατοειδοῦς ἡτῶνος ὀδυνῶν καὶ δόξαται μέγιστον ἀντὶ κροτάφων ἐπιγύρον τοῖς ἀλοῦσι, καὶ μάλῶν ἐκ σφιδῶσιν. Id est, Quippe cornea tunicae carcinoma, id est cancer, dolorem laboratibus infert, qui ad tempora usque extenditur, potissimum si aegri commoveantur. Aetnar. lib. 2. περὶ δόξαται. cap. 7.

CELS. Non idem periculum carcinoma affert, nisi imprudentia curantis agitata est. Idustium fit maximè in superioribus partibus, circa faciem, nares, aures, labra, mammas feminarum: et in icore aut splene hoc nascitur. Circa locum aliqua quasi puncta sentiuntur, isque immobilis inaequalis tumet, interdum etiam torpet. Circa eum inflatae venae quasi recurvantur, haecque pallent, aut

Z. iiij.

liuent : nonnunquam etiam in quibusdam delitescunt.
 Ταῦτος ἰς locus alijs dolorem affert, in alijs cum non ha-
 bet. Celsi lib. 5. cap. 28.

Καρκινώδης χοιράδες uide apud AEGIN. in χοιράδες.

Κάρος.

Ἐφεξῆς δὲ αὐτῆς τῆς ἡγεμονικῆς ἐνεργείᾳ βλάβας
 διχῶν, καὶ αἰσθητικῆς φαντασιῆς. ἐστὶ δὲ καὶ ταύτης ἡ
 μὲν, ὅτι καθάλας πρὸς τὸ δὴ κάρος καὶ κατὰληψις οἰονμάζεται
 τὸ δὲ, ὅτι μωχθὲρ πρὸς τὴν πλημμελῆς κινήσεις, ὅσῳ δὲ καθάλας φρο-
 σιῶν καλεῖται τὸ δὲ, ὅτι ἑλλιπῆς καὶ ἀποτος, ὡς οἱ κφῶμασί τε
 καὶ λητῆρσι. καὶ μὲν γὰρ καὶ αὐτῆς τῆς διανοητικῆς ἐνεργείας,
 ἢ μὲν ὅτι καθάλας, ἀνοία ἢ δὲ οἷον ἑλλιπῆς κινήσεις, μωρία
 τε καὶ μφῶσις, ἢ δὲ ὅτι πλημμελῆς, καθάλας φροσιῶν καλεῖ-
 ται. τὰ πολλὰ μὲν γὰρ ἐπὶ ἀμφοῖν ἀμασώσεται τὸ καθάλας
 φροσιῶν, ἔν τε τῷ μὴ καλῶς φαντασιόδοσιν, καὶ τῷ μὴ δέον-
 τως λογίζεσθαι. ἐστὶ δὲ ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἕτερον αὐτῶν μόνον.
 Id est, Proximum est ut rectricis actionis offensas narremus,
 ac primum imaginatricis. Est igitur huius quoque
 alia, ueluti paralysis, siue resolutio quaedam, quam κάρος
 ἢ κατὰληψις nominant: alia ueluti prauus quidam er-
 rans, que motus, quam utique καθάλας φροσιῶν seu delirium
 uocant: alia ueluti deficiens ἢ imbecillus, qualis in coma-
 tis ἢ lethargis aenitur. Quinetiam ratiocinatricis fun-
 ctionis quæ ueluti paralysis est, ἀνοία [id est amentia] di-
 citur: quæ ueluti deficiens motio est, μωρία ἢ μφῶσις
 [id est fatuitas]: quæ ueluti errans est, καθάλας φροσιῶν [id est
 delirium] appellatur. Plerumque enim in utriusque simul
 delirium consistit, tum parum probe imaginando, tum parum
 aptè ratiocinando: est autem aliquando in eorum altero
 aunitaxat. Galen. De sympt. diff. cap. 3.

Ὅταν δὲ ὑπὸ φλέγματος ὁ ἐγκέφαλος ὑγρασθῆ καὶ
 ψυχθῆ, τὸ κτ' τὰς ληθαργικὰς διαθέσεις ἔσται κῆρα, καὶ καλεῖν
 ἔξεισι τῶν βουλομένων καὶ τῶν κάρων. ἐνίοι δὲ, ὅταν αἰκίητος καὶ
 ἀραιοθητός ὁ ἀνθρώπος ἐπὶ χρόνον πρὸς ἄντηται, καὶ νύκτις αὐ-
 τῶν, καὶ πλείητος, καὶ ἐκδοῖς, ὀνομάζουσι κάρων, ὁποῖος ἐπίοις
 γίνεται ἐπὶ πλεονήτων σφοδρῶς τὴν κεφαλῶν κτ' τοῖς κροτα-
 φίταις μῦς. Id est, *Quum vero cerebrum ob pituitam tum*
humectatum, tum refrigeratum fuerit, in lethargicis affe-
ctionibus cōma erit: quod et ipsum, si lubet, caron appel-
lare poteris. Sunt qui, ubi aeger tum motu tum sensu tempo-
re aliquo priuatur, etiamsi uel stimules, uel ferias, uel in-
clamites, caron appellant: qualis in quibusdam uisitur
ubi temporalibus in musculis uehementer percussi fuerint.
Gal. in 1. Prorrh. Hipp. Com. 2. sect. 29

Κάρως τὸ παιδος μὴτ' αἰσθάνεσθαι μὴτε κινῆσθαι τὸν ἀν-
 θρωπον, ἢ ἀδυνατοῦν εἰσὶν αὐτῶν πέπονθεν, ἀλλὰ τὴν γε λογί-
 σμὸν καὶ τὴν μνήμην καὶ τὴν αἰσθησι αἶμα, καὶ τὴν καθ' ἑ-
 ἰρήμην κίνησιν διέφθαρται. Id est, *Caros facit ut neque senti-*
at, neque moueatur homo, neque intelligat: sed et ratio-
nem, et memoriam, et sensum, et motum quoque qui per
appetitionem fit, corrumpit. Galen. in lib. Hipp. De artic.
Com. lib. 2. sect. 18, et secundum alios 20.

Ἰδίως δὲ τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ κάρωμα, διαίρεσις ἐστὶ τῆς κρανίος,
 ποτὲ μὲν ἀπλή, ποτὲ δὲ πολυμοδὴς, ὑπὸ πινος ἔξωθεν βίης γινο-
 μένη. τῶν δὲ κάρωματος τῆς κεφαλῆς αἱ διαφοραὶ εἰσὶν αὐται,
 φαίμη, ἐκκοπή, ἐκπίεσμα, ἐγγέστωμα, καμαύρωσις. ἐπὶ δὲ ἐπὶ
 κερῶν καὶ θλάσις. ῥωγή μὲν οὖν, ἐστὶ διαίρεσις τῆς κρανίου
 ἐπιπολάσιος, ἢ βαθεία, μηδὲ μῶς ἕως ἔτι μετακινήσεντος τοῦ
 πεποιδότος ὀστέου. ἐκκοπή δὲ, ἐστὶ διαίρεσις τῆς κρανίου, μετὰ
 αἰακλασμοῦ τῶν πεποιδότων εἰ δὲ καὶ ἀποδραμαδίην τὸ πεποιδός,

caluariæ est, in qua pars affecta camerae modo exaltata relinquitur (ut Galenus tradit) ac intro à sanis fracturæ partibus ossa magis recedunt, membranaeque immittuntur, quemadmodum in ecchie mate. sic enim ille existimat. Alij etiam Trichimon quasi dicas capillationē bis adnumerarunt. Est autē Trichimus arctissima rhogme, sensum plerunque fallens, eoque latens: quæ quia non facile ostendit, mortis causam sæpe adfert. Thlasis caluariæ diffusio non est, eoque nec fracturam rectè dixeris eiusmodi affectionem: verum est offis caluæ in interiorem partem impulsio, aut inflexio, concavitate integra caluæ continuitate tantum efficiens, ut licet in plumbeis æneisque vasculis, si foris percutiantur illidanturue, conspiciantur. AEG. lib. 6. cap. 90.

Καταποσις.

Καταποσις, τουτέστιν ἡ ἐντελικὴ τῆς σπύης φασιδυμία. Id est, Cataposisi q. d. deglutio est delatrix abortum promptitudo. Aet. lib. 6. cap. 33.

Κατόξυνόσημα.

Δύο φασιδυμίας χρόνων εἰσὶ τοῖς τοσημασιν, ὡς τὰ μὲν ὄξεια, τὰ δὲ χρόνια λέγεσθαι ἀλλ' ἕνεκα σαφοῦς διδασκαλίας πλάκας οὐτως ὀνομαζομένης, εἰδὲν ὑποτῆ φασιδυμάτων αὐτῆς αἰαγικαζομένης μετὰ τὸ πάλιν αὐτῆς ἔπειτα πείσαι τὰ ἐκ μεταπίωσως ὄξεια, καὶ ποιεῖν βίβας τὰς πύσαις εἰς φασιδυμίας αὐτῆς δὲ τοῦτων ἐκαστην πέμψη. ὅτι ἀδύς ἐπιφασιδυμίας ὄξειαν, τὸ ἰδρῶδες ὄξυ, τὸ δὲ κατόξυνος αὐτῆς τὸ ἰσχυρῶδες ὀνόμασται. κατόξυνος ἰδρῶδες, τὸ πῶς ζήμενος οὐκ ὄξω πῶς φασιδυμίας, ἀλλ' ἡ ποικιλία αὐτῆς ἢ φασιδυμίας πρὸς κενόμορον ὄξυ, τὸ μέγιστον τῆς ἰσχυρῶδες ὀνόμασται. εἴπα. εἴπα. Id est, Duæ sunt temporum præfinitiones in morbis, ne aut acuti aut diutini nominentur. sed gratia illustrioris disciplinæ, sæpenimero ita nominamus:

nox ab ipsis ducti rebus cognitur alios inter eos ponere rursus acutus ex conversione, et omnes differentias tres facere: è quibus rursus singulas partimur: uelut in primis, nempe acutus, hic, simpliciter acutus, ille, per acutus ab ipso Hippocrate nominatur: per acutus, si septimum non transmeet diem: sed aut in eo, aut etiam maturius iudicatur: acutus, si usque ad quartumdecimum extendatur. Tum autem, et c. Galenus in Progn. Hippocr. Comm. 3. sect. 10. Vbi uide plura.

Κάπζυ νόσημα, πάθος ὅτι τὸ δυνάμει καὶ φαινοσίᾳ μέγιστον καὶ χλεπτότερον τὸ ὄξύς, ὑπὸ πᾶσι κρινομένοι ἐν ἡμέραις ἑπτὰ. τὸ π καὶ ὄξύτατον ὁρᾶται γρηγορῆσαι ἰπποκράτους ἰεωδίν. Id est, Κάπζυ νόσημα hoc est affectus per acutus est qui est in specie maior ac difficiatior acuto est, ac fere septē diebus iudicatur. quem etiam appellare acutissimum solitus est Hippocrates. Gal. in Def. med.

Κάπζος. Κάπζον πάθος. Κάπζος.

Οἱ δὲ τὸ κάπζον σφυγμὸν κάπζος γὰρ αὐτοῖς καὶ κάπζος μέγιστος ἐκάλεσαν οἱ παλαιοὶ, κάπζον δὲ κατὰ λήψιν οἱ νεώτεροι τὸ πάθος ὀνομάζουσιν) εἰοκασί μὲν πᾶ ἀλλὰ τοῖς ληθαργικοῖς μεγέθοις τε γάρον καὶ βραδυτήτος καὶ ἀραιότητος (ὡς αὐτὸ καὶ ὄλον τὸ πάθος τὸ πᾶθος οὐ πᾶρῶν τιμὴ ἰδέαν ὄξιν) οὐ μὲν ἀδυνάτους δὲ τὸ κάπζον σφυγμὸς, ἐστὶ μαλακός, ἀλλ' ἐν ὑπόπτι δὴ καὶ πᾶν διαφέρει, ὡς γὰρ κἂν πᾶ λυεσθαι μὲν καὶ οἰδίσεισθαι τιμὴ ὄξιν ἐξ ἰν τοῖς ληθαργικοῖς, ἐσπίχθαι δὲ καὶ συνέχεσθαι τοῖς κάπζοις. Id est, Catochorum pulsus (κάπζος enim est κάπζος μέγιστος ueteres Graeci appellabant, iuniores ipsam affectum κάπζον est κατὰ λήψιν uocant) caetera lethargicis similes sunt, magnitudine, tarditate, crebriitate: (ut nec totius huius affectus species latè ab eo diffidet) Catochorum tamen non est imbecillis pulsus, nec mollis, sed in his sanè multum

differt, ut etiã in hoc quòd laxatur lethargicis atque in-
tioneſcit uniuerſum corpus, contrã ſtipatur & cogitur Ca-
tochis. Gal. De cauſis pulſuum, lib. 4. cap. 16.

Τὰ γὰρ μὲν κάτχα πα πλὴν καλουμένην κατχλὴν ὀπ. φέ-
ρονται, ἰσοῦν τῶν ἡμῶν, ἔπειτα φασι τὰ βεβ. αἰώς ἰδρυθῆναι καὶ
ὄν κατχλὴν ἰδρυθῆναι κατχλὴν κατχλὴν. Id est, Quomodo
uerò κάτχα quæ Catochen uocatam inferant intelligan-
tur, alij morbos ſtabiles firmosque & ueluti hæretes ap-
pellatos eſſe noſemata Catocha dicunt. Galenus in 1.
Pror. Hippocratis, Com. 2. Vide eundem & in ἄπο-
πληξια.

Εἰ δὲ ὅπου τὸν κάτχον ἑτερόν φασι φέρει τὸ ἀγρυπνον κῶ-
μα, μικρὴν συνήθειαν, ἀλλ' ἀπὸ πλὴν πᾶσι πλὴν αἰτίαι ἔχον. Ἰ-
σχυρτέραν γὰρ καὶ ξηροτέραν ὕλην ἐμφερέσασιν πλὴν ὀπίσθιον
τὸ ἐγκεφάλου κοιλίῳ τὸ πᾶτος ἐργάζεσθαι. ἐφ' ἣ καὶ κατ-
λαμβατοιοιδίος ὁ κάμνωσι ἀφρονιδίως, ἐπ' ἐκείνου μὲν ἐπι-
στροφῆς ἐφ' οὗ κατχλὴν φέρι, ἰσχυρῆς, ἢ κατχλὴν, ἢ μύωσι,
ἢ ἐμβλέπτων. διὸ καὶ κάτχους ἢ κατχλὴν αὐτοῖς ἐκά-
λουσιν οἱ παλαιοί, κατχλὴν δὲ καὶ κατχλὴν τὸ πᾶτος οἰεῖσι.
Id est, Interim dicunt etiam priuatim diuerſumque à uis-
geli comate catochium fieri, quò simplicem non mixtam ha-
bet cauſam, nimirum frigidiorē ſiciorēque materiam,
quæ poſteriore cerebri uentriculo repleto malum hoc exci-
tarit. Quo qui corripitur repente, in illo permanet habitu
quo correptus eſt, ſtans ſaliet, uel ſedens, clauſis oculis, aut
reſpicens. Quam ob cauſam antiquiores Græci hoc deten-
tus morbo, catochos uel catechomenos, quaſi dicas occupat-
tos, deprehenſos, que nominauerunt: recentiores affectum
[ſæmuno genere] catochen & catalepsiſin [ueluti deten-
ſionem & deprehenſionem.] A Eg. lib. 3. cap. 10.

Καῦσος πυρέτις.

Καῦσος δὲ ὅταν ἔχη, πυρέτις ἴσθι, ἐξ ἰσθια ἰσθρῆ, ἢ ἢ γλῶσ
σα τρηχίη καὶ μύλαια γίνεται, τὸ πύμαπος ἰσθρὶ θερμοῦ
πος καὶ τὸ χροῖμα ἰσθρὶ χολον γίνεται, καὶ τὰ πύμαλα χροῖα
καὶ τὰ μύλαια, ψυχρὸς γίνεται, τὰ δὲ ἔστα, ἰσθρὶ θερμοῦ. Et
paulo post, H δὲ ἰσθρὶ αὐτῆ γίνεται ἰσθρὶ χολῆς, ὅταν κινήσῃ
σα ὁπὸς τὸ σάμαπος κατασθρὶ ἔχη. Id est, Καῦσος autem quum
habuerit, febris detinet, et sitis fortis, et lingua aspera et
nigra fit. a spiritus sanè caliditate. Et color subbiliosus
fit, et spuma biliosa. Et æger extrinsecus quidem frigidus
fit, intrinsecus vero valde calidus. Et paulo post, Hic
autem morbus fit a bile, quum mota intra corpus firmata
fuerit. Hipp. De affect.

Τὸν καῦσον πυρέτιν διέσκω τοῖς ἰατροῖς λέγοντας ὅταν ἡ
θερμῶσα ἴσθρὶ καὶ τὸν αὐθρῶπον, ἀπαισῶν τε τὸ δῖψος ἔχη. καὶ
εἰσθρὸς οὕτως ἔχη τὸ πύμα, τὸν μύλαια δὲ τὸ δῖψος καὶ τὸ σάμα
παρρηροῦ μύλαια ἔχοντα, καῦσον ἰσθρὶ ἀπλῶς, ἀκρίβῃ δὲ καὶ
γνήσιον οὐκ ἐροῦ μύλαια ἔξ ἡμῶσος δὲ ὄντα ἰσθρὶ τὸν, οὐ χεῖρον ὀνο
μασίαι, συντόμου διδασκαλίας ἐνεκα, νόσον καῦσον ὡς εἰσθρὸς δὲ
ὅταν τὸ βῖταῖων πυρέτις εἰσθρὶ αὐθρῶπον καὶ τὸν ἰσθρὶ αὐθρῶπον, ὡ
τως ἀκρὸς μύλαια τὸ δύο εἶναι καῦσον πυρέτις, ὡς ἴσθρὶ καὶ
ἰσθρὶ τρεῖσιν πρὸς εἰσθρὶ δύο, τὸν μύλαια ἀκρίβῃ δὲ καὶ γνήσιον, ἔπιρον
δὲ νόσον, ὡς πύμα ἰσθρὶ πύμα τὸ ἰσθρὶ τὸν σάμαπος, ἐνια δὲ ἔ.
Id est, Febrim causum medicos reperio appellantes quum
ureni caliditas sitisque incomposibilis hominem torquet.
Quod si ita habet, causum eum in quo corpus non uritur,
sitisque levis sit, causum quidem simpliciter, exquisi
tium autem legitimumque non dicemus. Pro dimidia
autem parte quum talis sit, brevioris doctrinae gratia cau
sum nothum appellare haud perperam fuerit. Quo autem
modo tertianis in febribus appellatione eiusmodi ut con

sueuimus, ita duo causorū genera esse intelligemus, ut tertianarum genera duo esse quispiam dixerit unum exquisitum legitimumque, alterum uerò notuum spirituumque, cui uidelicet ex legitimi quidē symptomatis nonnulla insunt, aliqua uerò non. Gal. in lib. Hipp. De uict. rat. in morb. acut. Comm. 4. sect. 13.

Καῦσος [πυρετός] ὅτι γὰρ ἡ ὑπερζέσασθαι ἐστὶν καὶ ἀμαρτυροῦνται ζέσασθαι, καὶ σφοδρῶς τὴν ῥοὴν ἐπιχειρεῖ τὴν θερμὴν, τὰ γὰρ δὲ πρὸς ὃ αὐτὴν ἰδίως, οὐχὶ στυμύσις πῶσι ἐγκρασιὶ τῆς φύσεως. Id est, Καῦσος (quam nostri ardentem uocant) è bile nimis efferuescente est, quando est è sanguine feruido originem trahit, ac uehementissimo calore urget, et omnium facillimè ad id quod res tulerit propèdet, quòd tantum ardorem natura non ferat. Actuarius. lib. 2. cæci. §. 9. πα. 7. cap. 1.

CELS. Febrim ardentem Græci καυσώδη uocant. Cel. lib. 2. cap. 8. Vbi legitur etiam καύσινα.

Καρχεία.

Συμπαίτων ὁμοῦ πάντων καρχεῖν ἔσπῃ. ἀπασιν γὰρ αἱ νόσοι τῆς δὲ δόποιοι. ἀτὰρ καὶ ἡ δὲ μετὰ ἢ ἀνδρῶν ἢ ἀλλω φαρμάκων, ὅτι δὲ αὐτὴν ἔχουσα πολλὰ ἰλιθαία, καὶ πρὸς τὰ γίνεται πάθος, καὶ ἐξίς ῥοὴν κακὴν ὁλέθρον, καὶ ἐξυμπαίματα πολλά, καὶ οὐνομα πρὸς ἐξυμβολόν. ἰσχυρὸς δὲ, ἢ ἄλλος, ἢ οἶδος, καὶ εἰ πᾶσι πρὸς καίρον ἀπὸ τῶν καρχεῖν δὲ ἐνὸς μεγάλου πάθος ἰδέειν, καὶ τὸ δὲ τῶν οὐμα. ἢ ἰδρὸς τῶν ἀνθρώπου ἐς τὰ πάντα ἀεὶ ἐστὶν, καὶ ἢ ἐς τὴν, ἢ ἐς αἰάδουσαν ἀμαρτυροῦνται, ἢ δὲ πᾶν ἐργον φυσικόν, ἐφ' ὅτι ἀπὸ τῶν βύπνιν, διχρῆν, τὸ πρὸς τὴν ὑγίαν, καὶ ἐς ἀδυνάτω κακοχρῆμις ἢ φύσις ἡσυχῆ, τὸ δὲ ὅτι καρχεῖν. Id est, Omnium simul uitiorū malus habitus conuersio est. si quidem ab omnibus morbis propagatur et emanat. Verum et ipse solus, citra alios

morbos, materiam multum lutulentam nactus, à principio
 noua ægritudo gignitur. Et habitus quidem malus, simplex,
 communis est, et symptomata multa comitantur: nomenque
 ipsum significatè inditum est. gracilitas uerò aut pallor,
 aut tumor, et si quid aliud insit, ad tempus durans in
 corpore exoritur. Malus autem habitus, unius ingentis affe-
 ctus species est, eique nomen tale fuit impositum. Nam ho-
 minis ad omnia bonus habitus est, et ad concoctionem aut
 ad distributionem sanguinis creatio, atque omnis naturæ
 functio inde prouenit. hæc consequitur facilis spiratio, sa-
 lida uires, floridus color: sed prima omnium sanitas. Quod
 si ad imbecillitatem uitiosorum corporis humorum, quæ Ca-
 cœchymia à Græcis dicitur, naturæ conuersa fuerit, id iam
 malus habitus est, quem Græci Cachexiam nominant. A-
 ret. De diut. morb. lib. 1. cap. 16.

Τὸ ἀρχὴν ἢ τὸ ὑδροτικῶν παθῶν καχεξίαν καλεῖν εἰδι-
 σμεῖται. Id est, Principia aquarum autem subeuntium, no-
 care nostri malum corporis habitum, Græci καχεξίαν consue-
 runt. A Eg. lib. 3. cap. 47.

CELS. Quam Græci καχεξίαν appellant, ubi malus
 corporis habitus est, id eoque omnia alimenta corrumpun-
 tur. Cels. lib. 3. cap. 22.

Κεφαλαῖα. Κεφαλιγία.

Ἦν ἀλγὴν κεφαλῆς ὀδύνας ὅτι πρὸς σκερῶ ἀίτη, κινῶ ὅτι
 πλῆθυνας, κεφαλιγίη καλεῖται. ἢ δὲ διεξίτη χροῖον μακρῶ
 τὸ ἄλγημα, καὶ πρὸς ὀδοῖσι μακρῆσι καὶ πολλῆς, καὶ πρὸς σπι-
 γίγηται μέγιστε καὶ πλῆθυνον δισαλίη, κεφαλαίω καλεῖται
 ἴδω. Id est, si caput repente obuia quaque de causa per
 plures etiam dies dolorem patitur, hic affectus Cephalal-
 gia Græcè nominatur: si nullo tempore dolor infestare af-
 fuerit, et per longos frequentesque circuitus ac in dies

maior uolentiórque insultat, difficulter sanationem admittens, id genus cephalæam Græco uocabulo appellamus. Arcet. lib. i. κεφαλαία χροῖος παρ. α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω.

Η κερυθρή κεφαλαία, χροῖος τε ἔστι διόλου ὅτι κεφάλη ἔστι, ὅτι μικραῖς παροξυσμοῖς μεγίστοις ἔχουσα παροξυσμοῖς ὡς τε μὴ ἴσως αἰετὸν ἔχει, μὴ τε φωνῆς σφοδρότερες, μὴ τε λαμπεροῦ φωτός, μὴ τε οἰνοποιίας, μὴ τε ἴσως πῦρ κεφαλῶν πληροῦντων ὀσφραγῆς, μὴ τε κινήσεως, ἀλλ' οἰήσιμα καὶ σκοπῶν καὶ πακιδῶν βούλεσται, ἔστι τε μέγιστος ἴσως ἀλγημάτων ὡς ἄπο σφύρας γὰρ πληθύνεται δοκῶσιν ἐπιτοῖς ὡς θλαμῶν ἢ ἔστι ἔτι ἰσχυρῶν αἰσθημάτων ἴσως ἔτι πῦρ κεφαλῶν, οὐκ ὀλίγοις δὲ εἰς τὰς ῥίζας ἴσως ὀφθαλμῶν δίκαι τοῦ ἀλγημα. φέρει δὲ τὸ πάθος ποτὲ μὲν διωκτῆ ἀλγηματα, ποτὲ δὲ παροξυσμοῖς καὶ ἔστι λείματα, ἢ ποτὲ τιταγμένα, ἢ ἀπακτα. ἔστι λείπεται γὰρ εἴσοτε οἱ ἰσχυροὶ παροξυσμοὶ καθὰ τὸν ἴσως ὀπληθύνονται, καὶ πρὸς χροῖος ὀπληθύνεται μετὰ τὸν τελέως ἀμεμπτος. ἔστι δὲ ἴσως οὐκ ὅτι τὸ πάθος ἔστι πῦρ ἀπακτα ἢ ἔστι τῆς κεφάλης ὁμοῦ ἢ ἴσως κεφαλαία καὶ, ὅτι ἔστι μάλιστα ἐκείνων ἀδενείας ἢ καὶ ἔστι πῦρ κεφαλῶν πάθος μύρια καὶ πνεύσας ἴσως τὰς κεφαλαίων ἐκείνων ὀφθαλμῶν μύρια, ἔστι δὲ καὶ τὸν κεφαλαίων ὀφθαλμῶν μύρια.

Id est, Cephalæa inueteratus est ægrè cadens capitis dolor appellatur, qui ex facili occasione maximas exacerbationes habet, adeo ut neque strepitus, neque uocem uehementiorē, neque lumen splendidum, neque uini potum, neque odora- menta caput repletia tolerare possint, neque item motum: sed in quiete est tenebris, ob dolorum magnitudinem, decumbere uelint: tanquam à malleo enim pertundi sibi uidentur. Quidam enim uelut contumulantur aut distendantur ea quæ circa caput sunt, sentiunt: non paucis uerò usque ad oculorum radices dolor progreditur. Habet autem hæc affectio aliquando quidem continuos dolores, ali-

aa i.

quando uerò exacerbatōnes, et interualla, siue ordinata, siue inordinata. Intermittunt enim quandoque eiusmodi exacerbatōnes, uelut in apprehensis comitiali morbo, interceditque tempus aliquod quod omnino accusari non potest. Manifestum igitur est hanc affectionem, consimilem aptitudinē capitis ut facile lædatur, uelut in κεφαλαλγίαις lid est capitis dolore uexatis habere: uerūm ad maiorem debilitatem deueniunt in hac affectæ capitis partes. Et quidam ex eis cerebri inuolucra dolitant, quidam uerò membranam tantūm caluariam ambientem. Galen. De comp. phar. sec. loc. lib. 1, cap. 2. Eadem uerò scribit et lib. 3. De loc. affect. cap. 9.

Κεφαλαία ἔστι πάθος πόνου κεφαλῆς ὀπιφέρει αὐτοῦσιν πον καὶ κελεύει δυνάς, ὥστε καὶ ἡχοί (ἢ) ἐν τῆς ὠσὶ, καὶ οἷς ὀφθαλμοῖς οἰεθὺ δαίς καὶ ὀρεσπετίς ἰσχυρῆσι. σιωδῆσιν πίνονται δὲ αὐτῆς καὶ αἱ ἐν τῆς μετώπῳ φλέβες, καὶ ἐρυθρὸς ἀμφὶ τὸ κεῖσθῶπον ἴσοισι. Id est, Cephalæa affectus est qui circumstantibus quibusdam intolerabilem capitis excitat dolorem, ut et aures sonent, et oculi rubore sint perfusi, ac prominentes uenæ quoque frontis simul distenduntur, et rubor faciem occupat. Gal. in Def. med.

Κηελον.

Γίνεται δὲ ἐν τῆ κεφαλῆ ἐκιδόρια μικρά τε καὶ ποικίλα καὶ ἐρυθρά, μικρῶς διπλῆς ὀρεσπλήσισα, ἀφ' ὧν ἰχώρες ἀπορρέεσσι. καὶ ὁ καλοῦ υἶμος δὲ ἀχρὸρ ἀποδίδεται γλίχρος. καὶ ὁ δὲ καλοῦσ κηελον φαίνεται καὶ ἐν ἄλλοις τόποις ὀρεσπλήσιον, μείζοις δὲ ἐχθρῆς καὶ στερήσῆς, ὡς ἐστὶν τῶς μὲν τῶδους ὀρεσπλήσισα. ὡνόμασται δὲ ἀπὸ τῶ κηελῶις ἐοικέναι τῆς ἰδύστων. Id est, Oriuntur præterea in capite ulcuscula quædam exigua, densa, et rubra, pusillis papillis adsimilia, à quibus sanies emanat tenuis. Et qui uocatur ἀχρὸρ nostri manantia ulcera

νοσάντ' tenuibus admodum foraminibus, quæ sanie lentam euomant, curam pertulit. Ad hæc, & quod uocatur κηλίων, & hic & alijs locis existit, quod maioribus quibusdam foraminibus quæ melleum humorem continent, constat. Eo autem nomine appellatur quod dicitur particularium sanie sit simile. Actuar. lib. 2. κελεύει γὰρ τὸ κηλίον.

Plura κεῖ τὸ κηλίον uide supra in ἀζώρ.

Ονομάζεται κηλίων ἢ αἰθέρου σπέρμα φλέψ, αἰθέρου ἔστι δὲ ὄργανον τῆς σπέρματος ὑπόστασις. Id est, uocatur uarix uena dilatata. Porro dilatatur in testiculis & cruribus omnino. Gal. Meth. med. sub finem lib. 13.

Κηλίων ἔστιν αἰθέρου σπέρμα φλέψ, ἢ αἰθέρου σπέρματος κηλίων σπέρμα, ὅπου παχέος καὶ ῥιζοειδούς ἡρόδωτος αἵματος, ὡς τὸ ὕδωρος τῆς φύσεως ἐπιχωρῶν ἐστὶν κηλίων, ὡς τὸν μίαν ἡρώδωτος ῥιζοειδούς καὶ μάλλον ὅταν ὡς ῥιζοειδούς καὶ παχέος, ἢ τὸ αἶμα εἰρηδίων τῶν δυνάμεων ἡρώδωτος ἢ τῆς μάλας κηλίων. Id est, Varices uenæ sunt latiores in coxis & cruribus, quæ ex crasso & melancholico sanguine contingunt, adeo ut pellente natura ad partes ignobiliores, ὅς qui insaniam efficiunt humores, præsertim quum melancholica fuerint ac crassi, delirium passionum generatio sequatur & insanie solutio. Galen. in Aphor. Hipp. Com. 6. sect. 21.

Ἡ κηρσικήλη νεώτερον ἰατρῶν ὀνομαζομένη δὲ παλαιῶν ἐστὶν αἰθέρου σπέρματος κηλίων, ἢ αἰθέρου σπέρματος φλέψ αἰθέρου σπέρματος ὀνομαζομένη οἰπαλαιῶν κηρσικήλη καὶ αἰθέρου σπέρματος κηλίων, ἢ αἰθέρου σπέρματος φλέψ αἰθέρου σπέρματος κηλίων, ἢ αἰθέρου σπέρματος φλέψ αἰθέρου σπέρματος κηλίων. Id est, Κηρσικήλη, recentiorum medicorum

act. ij.

fillas; ofitum, colūna et gurgulio nominatur. Una enim affectionis nomen est. Columella natura nervius est, sed humidus. nam in humido loco situs est. Iste itaque gurgulio pluribus incōmodis afficitur. etenim phlegmone crassescit, æqualisque à basi usq; ad extremū terminū efficitur, in longum protentus, ac rubore suffusus: colūna huiusæ utij appellatio est. Si in extrema tantū parte rotundatur, et increfcit, liuet, atque subnigricat, una huiusmodi affectus agnominatur. Aret. lib. i. περι οξ. πα. δ. cap. 8.

Κιοις λέγει ὅταν οὐ ρευματικῆς πινος δίστασις ἴσσοφλεγμαίνων ὁ ἄρτηρῶν ἴσσοπαχῆς τῆ ὀψὲ φαίνεται σαφυλὴ δὲ ὁπόταν τῶ πλείονι ρευματισμῷ καὶ πῶ μέρει τῆ φλεγμαίνης ῥαγὶ σαφυλῆς εἰσκάως φαίνετ. ἄς ἄρτῳ δῆται καὶ ἱματώσις λέγει ὁπόταν ἰσθμὸς μὲν δὴ ὡς, ἑπιμύκης δὲ καὶ ἑσπῆσις πλείον, ὡς ἑπιμύκων δὲ γλώττης οὐ ἔστι ἱματῶν εἰσκαίωσι, καὶ ἑσπῆσις ῥίαν ἀπιληφῶς. Id est, Nam κιοις. i. columella appellatur quum ex fluxione aliqua leuiter inflāmus, æquali crassitudine uisui occurrat: σαφυλὴ uero δ. i. uua quū maior est fluxio, et inflāmatio ingentior, at que acino uice assimilatur. Sic sanè etiam ἱματώσις quam nescio an corrigationē ausim dicere nominatur, quū gradualis alioquin est, sed solito a deo fit longior ut longiā contineret. Appellatione uero à corrigariū similitudine obtinuit. Act. lib. i. περι δίστα. πα. δ. c. 18.

Κλονώδης καὶ ἀπαισιμώδης σφυγμός.
 Εἰσὶ δὲ οἱ τε κλονώδης ἐπὶ καὶ οἱ ἀπαισιμώδης σφυγμοὶ ἰσοκάτους μὲν ἀμφοτέρωσιν, τῶ μὲν φυλάττειν ἐναπόποντῶν ἀρτηρίων, διὰ δὲ ὡς τε καὶ κάτω φέρεται, καὶ κατὰ φύσιν ἴσσοσις ὄντων μὲν ἴσσοφῆροντες δὲ κατὰ φύσιν αὐτῶν βραχύνει τῶσιν τε παθῆματι οἱ ἀπαισιμώδης μετέχουσι, μὲν δὲ καὶ φέρεται ἰσθμῶσιν ὡς κλονώδης ἐπὶ παρὰ κατὰ φύσιν οἱ μὲν ἀπαισιμώδης ἐκατέρωθεν οὐκ ἔστι πρὸς τῶν αὐτῶν ἀλλὰ κατὰ φύσιν ἀπαισιμώδης φαίνοσιν, ὡς κλονώδης δὲ ἴσσοφῆροντες
 ad. iij.

τον ὑπάρχοντα. ἔσται οὖν μεγάλη μὲν πολλάκις ἡ διαστολή τῶν κλονώδεσσι, μικρὰ δὲ αἰεὶ πῖς ἀσπασμοῦ δεσὶ καὶ ἤδη μορίων τῶν δὲ πλείων τὰ μὲν ἀσπασμοῦ δεσὶ, τὰ δὲ καταφύρεται καὶ εἶτα καὶ τὸ αὐτὸ χροῖον, ἐν τῶν κλονώδεσσι φαίνεται ἐναρξῶς, τῶν ἀσπασμοῦ δεσὶν πάλαι ὀλίγοις ἔσται ἀσπασμοῦ δεσὶ τῶν βίουτου συμπίπτουτος. καὶ οὕτως δὲ φαίνεται, ὅτι χροῖος ἕκτος τεταύθης ἀσπασμοῦ δεσὶν ὅτι τῶν ἀσπασμοῦ δεσὶν σπυγμοῦ, καὶ τὸ καὶ ὁ δὲ ἐν ἤδη ἄλλων εἶσται ὅτι ἤδη κλονώδεσσι οὐδὲν τοιοῦτον φαίνεται, μάλιστα γὰρ αὐτῶν ἀσπασμοῦ δεσὶν κίνησιν εἰ καὶ σπῆ ἀκονήσιν, ὅσα σφοδρῶς ἀφείνεται, τῶν δὲ φέρεται κραδαίνοντα. καλοῦσι γὰρ οὕτως τὸν πυκνὸν αὐτῶν καὶ αἰώμαλον σπῆσμον, ὅθεν οὐχ ὑπάρχει τῶν ἀσπασμοῦ δεσὶν.

Id est, Super sunt autem et vibrati pulsus et convulsivi, qui hactenus quidem sunt inter se similes quod unum locum arteria nō teneat, sed sursum agitur atque deorsum, naturali sede deserta: distant tamen uel hoc ipso, quod nō adeo is affectus in convulsivos cadat, in vibratos magno perere, et admodum perspicuē. Iam etiam quatenus ex terminis utrinque retrahi contendique et conuelli uidentur convulsivi: vibrati, omni isto uacant. Adhuc magna frequenter est uibratis distensio, parua semper convulsivis. Et partes arteriæ, quædam superiora petere, quædam demitti uno eodēque tempore aperte in uibratis conspiciuntur: convulsivis uerò id per paucis et obscure accidit. Breuiter, sentias ueluti fidem quandam intensam in pulsu convulsivo, quæ illi res cum nullo alio conuenit: in uibratis nihil tale animaduertas. maxime enim iaculis motuum eorum, quæ magna uel emissæ celeri impetu uibrantur, assimilēs. Nam ita crebram illam et inæqualem concussionem appellant: quæ quidem convulsivi carent. Gal. De differ. pulsuum lib. 1. cap. 28.

Κλονώδης δὲ | σπυγμὸς | πύρκα σπῆσμοῦ δὲ ὅταν ἡ μὲν δὴ

ραμεις ἔρρωται, ἢ δὲ γὰρ χρεία εἶν ἐπιήρουσα, οὐχ ὑπερέκει δὲ ἢ
 ἀρτηρία δὲ σκλιρότητα. καὶ χρεία μὲν ἢ πλεονεξία ἐπιταί θερ-
 μώτη ἢ διαπαύη τῶ ψυχικοῦ σωαύξεται πούματος, οὐχ ὑ-
 πέρκει δὲ ῥαδίως τὰ ὄργανα, ἐμφερέσει καὶ θλίψαν καὶ σκλη-
 ρότητων ἢ γμοσάφων. Id est, Porro κλονώδης pulsus [id est
 uibratus, uel secundum quosdam turbulētus] fieri solet
 quando ualida est facultas et usus urget, ceterum non
 aedit ob duritiem arteria, atque usus aut caloris abun-
 dantiam sequitur, uel quod spiritus animalis absumitur,
 augetur. Non parent autem facili instrumentis, ubi obstru-
 ctiones et compressiones aut durities præcesserunt. A-
 ctuar. lib. 1. κεῖ δὲ γ. πα. β. cap. 17.

Κοιλιακὴ δὲ θεσις, ἢ Κοιλιακὸν πάθος.

Ἐπεὶ μάλιστα συμπτώματα πάντων ἀμα πεπενηται δὲ λό-
 γως ὁπιστεύη γίνεσθαι, ἢ ὁπίρων τε καὶ τῆς γαστρὸς, ὡς ὅτε
 αἵτε λειντελεῖαι καὶ αἱ κοιλιακαὶ καλοῦμαι δὲ θεσις, ἔσαι
 μὴ δακνώδης εἶσιν. αἱ μὲν τὸ δακνώδης αὐτῶ τῶ δακνῶν
 ὄξαρμῶσιν ἔπι πλὴν δόκρυσιν ἀπὸ τὸ ἔντρον. Id est, Sune
 alia quoque accidentia quæ quidem haud absurdè et
 intestinis et uentriculo simul affectis euenire creditur,
 ut quas λειντελεῖαι [id est læmitates intestinorum] et dispo-
 sitiones κοιλιακαὶ [id est ventrales] nominant, quum uel
 licet matrice nequaquam sunt mordaces. nam mordaces
 ob mordendi uim omnia intestina ad excretionē excitant.
 Gal. de locis affect. lib. 6. cap. 2.

Προσκειῶ δὲ τῶ λόγῳ καὶ τὰ δὲ τὸ ἴδιον δεικτρασιῶν τῆς
 γαστρὸς κοιλιακαὶ πάθη καλοῦμαι καὶ τὸ ψυχθείσης καὶ θερ-
 μαιθείσης σφοδρότερον, ἔνεανθείσης τε καὶ ὑγραθείσης, καὶ εἰς
 ἔξιν ἢ δὲ κατὰ δέξαμόνης δὲ δεικτρασιῶν, αἱ ἀπ' αὐτῆς κοιλια-
 καὶ καλοῦμαι γίνονται δεικτρασίαι. Id est, Ceterum huic
 sermōni annectendi sunt et qui à uentriculi aliqua in-
 da-iii.

temperie enascuntur affectus, quos Graeci κοιλιακά πένθη
appellanti. nam ubi refrigit incaluitque uehementius, uel
squalet et humet atque in habitum iam intemperies ab-
iit, hae affectiones quae ab ipso caeli acie uocantur, exa-
runtur. Aetuar. lib. 1. αὐτῶν ἰσχυρῶν παρ. 40.

Κοιλιακῶν τῶν σῶς uide apud Aret. in ἰσχυρῶν.

CELS. In ipsius uero uentriculi porta consistit is mor-
bus qui et longus esse consueuit: κοιλιακὸς ἄ Graecis nomi-
natur. Sub hoc uenter indurescat, dolorque eius est: alius
nihil reddit, ac ne spiritum quidem transmittit: extremae
partes frigescent: difficulter spiritus redditur. Cel. l. 4. c. 12.

Κοινὰ νοσήματα.

Ἐνια μὲν τῶν νοσημάτων κοινῆ πολλὰς καὶ τελευτάς αἰετῶν δὲ λέ-
γεται κοινὰ, ἔνια δὲ ἕκαστον ἰδίᾳ, τὰ ἀπορροιακὰ προσηγορευόμε-
να. τῶν κοινῶν τὰ μὲν ἐνδύματα τε εἰσὶν, τὰ δὲ ἐπιδύματα τε καὶ ἐπιδή-
ματα, διὰ τὸ ἢ εἰ σπυγγώδων, ὡς ἔστιν ἡ γαστρομυρία καὶ λευκομυρία.
Ἐν τῶν δὲ τὰ χαλεπώτατα, κοινῶς δὲ καλεῖται, τὸ αἴτιον οὐκ ἔ-
σθαι τὸ αἴμα καὶ τὰς αἰσῶς ἐχόντα καὶ αὐτὰ κατὰ τὸν ὅλον τὸ γέ-
νος τῶν ἐπιδημῶν νοσήματα. Id est, Tenēdū est quosdā morbos
inuadere multos in cōmuni, qui scilicet cōmunes appellan-
tur: quosdā separatim. quēlibet, quos dispersos nominant.
Inter cōmunes alij publici sunt, quos uocat ἐπιδημοί. Graeci:
alij uulgares, qui ab illis τῶν ἐπιδημῶν τῶν ἐπιδημοί uocā-
tur. τὰ enim quatuor quān quinque syllabis, ut diximus,
et scribunt et enunciant. Horū perniciosissimi quiq; pestilē-
tes uocantur, qui, perinde ac totū uulgariū morborū genus,
ex caeli statu proficiuntur. Ga. in l. 1. Hip. De mor. uul. Cō.

Κοινὰ νοσήματα uide in Γαστρομυρία νοσήματα.

Κολοβάματα.

Κολοβάματα ἰστοῦσιν τὰ κατὰ τὸν χεῖλος ἢ πτερύγοι ρινοί ἢ
ἕως ἐλλείπονται. Id est, Colobάματα uocant Graeci quae in
labijs, aut nariū alij, aut aure deficiunt. Gal. Meth. med.

lib. 14. cap. 16.

Κολόσωμα ὄντι ἐκλήψις μὲν καὶ τὰ π μέρους ὁ σάματος. I.
 Κολόσωμα est partícula corporis defectio. Gal. in Def. med.

Κόλπος.

Όταν λοιπὸν εἴρη τὰ σάματα τὸ πόνον, ἀποσῆσθ τε ἐξ ἡγεσῆσθ
 ἢ ὑποκείμηνον τὰ ἀφελίγοντα, καὶ περὶ κενωθέντος αὐτὸ καὶ ἴ
 ὄντων ἔσπον, ἀδυνατήσῃ τὰ ἡγεσῆσθ τὰ ἀρχαία ἀπολαβῆσθ
 καὶ ἔσασθ, ὀνομάζεται τὸ πάθος κόλπος. Id est, Quum cor-
 pora pus excoariat, abducitque ex diducit ipsa a subiectis
 continentia, deim enuacuat quoquo modo pure, nequeunt
 quæ distant pristnam constitutionem recipere, affectus no-
 minatur sinus. Gal. De tumor. præ. nat. cap. 4.

Αἴχει μὲν ἔν ἀσώμοστον ἢ πρὸς ἢ ὀκτὸς ὀπφαιξῆσθ τὸ ἔστω
 ἡλακείωρον μάλιστα, ἀφελίγοντα μὲν γὰρ αὐτὸ λέγει, τὸ ἢ καὶ αὐτὸ
 πάθος, ἀπόσθησθ καὶ ἴται σμωθέντος ἢ αὐτὸ καὶ τὰ π μέρους, ὡς
 ὀκφρηθῆσθ τὸ ἀφελίγοντα ὑγρὸν, ὀκφρηθῆσθ τὸ πάθος, διὰ
 ἢ ὄν κόλπος ὀνομάζεται. Id est, Quæ ad enim pars ita affectu im-
 exteriore summitate oclusa est, atque os nullū habet, ab-
 scississe quidē ipsa dicitur, affectio uerò abscessus proprie
 (.i. ἀπόσθησθ) uocatur: at ubi aliqua ex parte aperta est,
 ut qui cōtinetur humor exernatur non amplius abscessus
 sed sinus iam appellatur. Gal. in lib. Hipp. De us quæ in
 medicat. fiunt. Com. lib. 2. sect. 17.

Όταν ὀπφαιξῆσθ ἀκόλλητον ἢ τὸ δέρμα τοῖς ὑποκείμηνον
 σάμασι, κόλπον ὀνομάζοισι τὸ τοῦτον πάθος. Id est, Quum
 amplius agglutinandi autem subiectis corporibus creuerit
 difficultas, huiusmodi affectum sinum nominant. Gal. De
 arte curat. ad Glauc. lib. sec. cap. 8.

Ότε τὸ ὀπφαιξῆσθ δέρμα τοῖς ἐλλεσθ ὀπφαιξῆσθ ἀκόλλη-
 τον ἢ τοῖς ὑποκείμηνον σάμασι, κόλπον τὸ τοῦτον πάθος ὀνομά-
 ζοισι. Id est, Quum adiacēs ulcribus cutis, diutius subiectis

corporibus non coalescit, glutinaturque: [Græc] αἰρό | νό
stri sinum | nominant. AEG. lib. 4. cap. 48.

Κονδύλωμα.
Κονδύλωμα ὅτι δακτυλίου σολίδος ἐπιπέσει μὲν φλεγμο
νός. Id est, Condyloima est extuberatio, quæ in ani parte
rugoſa cum inflammatione excitatur. Gal. in Def. med.

CELS. Κονδύλωμα autem est tuberculū quod ex qua
dam inflammatione nasci solet. Id ubi ortum est, quod ad
quietem, cibos, potioneſque pertinet, eadem ſeruari de
bent quæ proximè scripta ſunt. Cels. lib. 6. cap. 18.

Κονδύλωμα videtur apud AEGINETAM in Θύμω.

Κόποι.
Τὴν ἄνθρωποι ἀκόποι φάρμακον ἐπαγγελλίαν ἐνδείκνυται καὶ
αὐτὸ βωδύλωμα ἀνθρώπων ὁνομαζοῦσιν οἱ ἄνθρωποι τὰς
ἐν ἄνθρωποι πολλὰν ἢ σφοδρὰν κινήσεων γρηναίμας διαγίγασιν ὅτις σῶ
μασιν, ἢ πρὸ γόλοις, ἢ κῆ. τὰ μάλιστα πνήσαντα μέγιστα. λυπη
ραὶ δὲ εἶσιν αἱ διαγίγασιν αὐτὰ μάλιστα μὲν ὅτις κινήσεις, ἢ δὴ
δὲ καὶ ὅτις ἰσχυροῦσιν, ὅσαι σφοδρότεραι. Id est, Quid a
corpa medicamenta promittant, etiam nomen ipsorum osten
dit. At κόποι, [id est lassitudines], Græci homines uocāt af
fectus ex multo uehementiue motu corporibus, uel totis, uel
particulis, quæ amplius laborarunt, oborientes. Porro mo
lestæ sunt dispositiones hæc ijs potissimum qui agitantur, mo
uenturque: uehementiores autem iam et conquiescentibus
negotium faciunt. Gal. De comp. med. per genera, lib. 7. c. 11.

Κόρυζα.
Τὸ δὲ διαγίγασιν ἐκκριμὸν μόνον ὕγρον λεπτόν καὶ ἀπτεπνόν, ὁ
νομαζοῦσιν εἰώδασι κόρυζα πάντες οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ, κατὰ τὸ
τὸ δὲ ἰσχυρὰς ὅσων, κατὰ ῥόον. Id est, Humorem qui
per nares seer nitur tenuem et inæctum nominare asso
lent omnes ueteres medici κόρυζα [id est grauedinem],

quemadmodum κατὰ ῥοῦν [id est defluxionem] humorem
talem qui per palatum se cernitur. Galen. in Prog. Hipp.
Com. 2. sect. 49. Vide ibidem de eadem plura, et apud
eundem in αιτιας.

Πληρωθεῖσα ἡ οὐδὲ ἢ κεφαλὴ πάλιν τοῖς ὑποκειμένοις
κατὰ πέμπει τὰ ὕδατα καὶ εἰς ἡμῶν εἰς τὰς ῥίνας καταρρέει τὸ πε-
ρὶ πῶμα κίρυσαν τὸ πάθος ὀνομαζοῦσιν εἰς τὸ ὄθει τὸ γδρὸ γδρῶνα
κατὰ σκεπὴν ἢ τὸ πῶμα καλουμένον σφυρῶν ἡμῶν, (πάθος
δὲ ὄθει τὸ ὄθει τὸν γδρὸ γδρῶνα σφυρῶν ἡμῶν) ἢ ἄλλως εἰς ὄγκον
ἐγείρει αὐτὸν. Id est, Repletum ita que caput rursus ad sub-
iecta membra humores demittit: et si quidē a c. nares hoc
ipsum excrementum defluat, κόρυζα [id est mucum] appel-
lare consueverunt: et Latini amplius grauedinem [sin-
nerò ad gurgulionem, morbum ynam appellatum generat:
(est autem affectio circa gurgulionem consistens) aut aliās
ipsum gurgulionem tumidum facit. Aet. lib. 8. cap. 52.

Κοινὸν ἡμῶν ὑποαρχὴ τοῖς πάθασιν ὑποπίπτει τὸ περὶ πῶμα κίρυσαν
ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑπερτίπτει τὰ ὑποκειμένα φέρεται μὲν
εἰς τὰς ῥίνας καὶ εἰς τὴν μύτην εἰς τὴν σπίναν καὶ εἰς τὸν κόρυζα τὸ πά-
θος περὶ σφυρῶν καὶ τὸ φάρυγγα καὶ τὸ ὑποπῶμα, ἀπλῶς
κατὰ ῥοῦν: ἐπιδαῖν δὲ καὶ τὸν κάρυγγα καὶ τὸν τραχίαν δρ-
τηρίαν ἐνεργῆν, ὡς τε τὸ πῶμα ἀλειφόντα τὸν πῶμα ὑμέ-
να τραχίαν δίναι, βραχίονος ἢ φωνὴ γίνεσθαι, καλῶσι τὸ βρά-
χον τε τὸ πάθος καὶ ἀρτηριακὸν: ἐφ' ὧν οὐ μόνον ἐκ τῆς κεφα-
λῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ σφοδρᾶς ἀναφωνήσεως τὸ διὰ ὑπερ-
πῶμα εἰς πῶμα τραχίαν γίνεσθαι φλεγματώδης, χροῖοντος δὲ
τὸ νοσήματος, καὶ τὸ ῥέματος εἰς τὰ καὶ τὸ ὄθει καὶ τὸ πῶμα
μῶνα φερομένου, βίη τις αὐτῶν γίνεσθαι καὶ καὶ ὄθει, καὶ διὰ δι-
κασίαν δὲ πολλὰς ἢ βίη γίνεσθαι, παρὲν ἡμῶν δερμῶν, ὡς ἐν πε-
ρετῆς: ποτὲ δὲ ψυχρᾶ, ὡς ἐν βορείοις κατὰ στήμασιν: ἢ πῶμα καὶ ἐν
εὐμαλῶν ὄθει, καὶ ἐπεὶ δὲ νοσημάτων ἢ βίη εἰσὶν ὅτι συμ-

πλωμα γίεται, ἢ πλοειπικῶν, ἢ παπικῶν, φθισικῶν, ἢ
 πλομμικῶν. Id est: Communis est omnibus his vitis ex-
 crementiti humoris ex capite in subiectas partes descen-
 sus: si in nares decumbit, & per eas defluit, κόρυζα | gra-
 uedo Latinis | malum appellatur: si per palatum in fau-
 ces, simplici uocabulo κατὰ ῥῆος: | nobis distillatio | si in gur-
 tur & asperam arteriam distillet, ut membranam inte-
 riorē quæ hanc integit, exasperauerit, rauicitas tunc se-
 quitur, uocaturque malum ἁρόγος & ἄσπερακόν: in qui-
 bus non solum ex capite, sed etiam uehementi clamoris
 conatu, & spiritus inspirati frigidi, asperitas contrahitur,
 inflammationem representat. Si morbus non finitur, flu-
 xioque in pectus pulmonē que ingruit, tussis oboritur i-
 psis maligna ac contumax. Quæ & propter intemperiem
 subinde accidit, interim calidam, ut in febribus, interim
 frigidā, ut in austrinis diebus: eaque magis sicca est. Tam
 uerò alijs quoque morbis tussis nonnunquam superuenit,
 uerbi gratia, pleuriticis, iccorarijs, phthisicis, pulmonarijs.
 A Eg. lib. 3. cap. 82.

C E L S. Distillat autem humor ex capite interdum in
 nares, quod leue est: interdum in fauces, quod peius est: inter-
 dum etiā in pulmonem, quod pessimū est. Si in nares distil-
 lat, tenuis per has pituita profluit, caput leuiter dolet, gra-
 uitas eius sentitur, frequentia sternutamenta sunt: si in fau-
 ces, has exasperat, tussiculam mouet: si in pulmonem, præ-
 ter sternutamenta & tussim est etiam capitis grauitas, lassitudo,
 sitis, æstus, biliosa urina. Aliud autem (quanuis non
 multum distans) malum, grauedo est. Hæc nares claudit,
 uocem obtundit, tussim siccam mouet: sub eadem salsa est sa-
 lina, sonant aures, uenæ mouentur in capite, turbida urina
 est. Hæc omnia κόρυζας Hippocrates nominat: nunc uideo

apud Græcos in grauedine hoc nomen seruari, distillationes κατάρκμους appellari. Cels. lib. 4 cap. 2.

Κελ. Στὶ κελεύει ἀνὴτοι ποδίας, ὅταν ἔπι τῆ βλεφαίρων ἔξωθεν μάστιγα ἰσθῦ πύον π γρήνται, τὸ γῶμα κριδῆ ὁμοιον. Id est, Ordeol. ἢ autē præputiolium uocant, quum in palpebris forissecus iuxta pilos maximè suppuratum quoddam tuberculum factum fuerit, figura ordeo simile. Aet. lib. 7 cap. 8 4.

Κελ. δὴ ἔστιν ἀποσμάποι κτ' πὴν τῆ βλεφαίρου τερσον, ὅτι μμικς. Id est, Crithe parvulum abscessus tuberculum, oblongum, palpebrae glisobuenienti. AEG lib. 3, cap. 22.

CELS. In eadem palpebra super pilorum locum tuberculum parvulum nascitur, quod à similitudine ordeo à Græcis κριδῆ nominatur. Cels. lib. 7, cap. 7.

Κριμώδης ἰσθῦ σῆσις. Λείπεται ἢ ἥδη φαίται κτ' ὡς τῆ κριμώδων ἰσθῦ σῆσιον, ἀπ' αὐτῶν δὴ τ' κριμῶν καλεῖσθαι. κριμῶν δ' πάντων ἴσθῦ λελεζμένα ὅσα μὴ καλάς ἀγλησθῶν. οἴτωι ἢ κριδῶν ὅτι φαίεται πύρωδῆ, τὰ γὰρ τ' πύρωι ἀφούπερ, κριμῶν λέγει, ἢ κτ' τὰ πύρω, ἀλλ' ἥδη σελγῆ δῖσῶτα τὰ πύρωι ὄντα κτ' κριμῶδης ὡδ' δῖσ' ταῦτα καλεῖσθαι ἰσθῦ σῆσις. Id est, Sed reliquum iam est ut dicamus de hypostasi quæ accepit nomen à similia. κριμῶν. id est similes. planè nouimus uocatas esse quæ ex malè molito frumento ordeo uidentur furfures. Quæ nanque furfuribus sunt pleniora, hæ similia uocantur, nō ut furfures, sed ut tripliciter spatiatæ: ἔσ' ob hæσῶ uocantur simulacra hypostases. Aet. lib. 1. ὡδ' οὐραν, cap. 15.

Κριμώδης πυρετός.

Γίνεταί ποτε ἔρισπλάτῶδῃ ὡδ' ἴνα τ' ἀπαίχων, καισῶδῃ πυρετῶν κτ' ἐκλεκὸν ὅτι φέροντα κτ' εἰ μὴ ὡδ' τ' γαστέρας ἕμοιοι ἔρισπλάς, τ' οὐ ἴσῶν αἰσθῶν πυρετῶν λεπυρίας ὀνομαζῶσιν εἰ τ' ὡδ' τ' ἥπαρ, πυφῶδῃ εἰ τ' ὡδ' τὸν πύρωι, κτ' κριμῶδῃ.

Id est, Fiunt aliquando ignis sacri affectiones circa aliqua viscer a, febrem ardentem ac habitualem inducentes. Et si quidem circa ventrem fuerit erysipelas ignis sacer Latinis appellatus febrem ex his accensam lipyriam nominant: si vero circa hepar, urætem, siue fimosam: si circa pulmonem, algidam. Aet. lib. 5. cap. 89.

Κρύφορχος.

Κρύφορχος ἔστιν ἀδελφώρως διδύμου, ἢ διδύμοι. Id est, Crypsorchis est quum testiculus aut testiculi recedunt. Gal. in Def. med.

Κυματώδης σπυγμός.

Κυματώδης [σπυγμός] ἔστιται τῶν ὄψις ἀειγυφάφας πιας κυμάτων ἐν ταῖς δίστολας ποιείδων ὡς ὅρα καὶ σκωληκίων, ὅτι πολλὰ βραχὺ πρὸν ταῖς ὄψις κυματώδης δίστολας ποιείδων, σκωληκίος ἕνος ἐπιμυσοῦδρος κίττοι. Id est, Porro dictus est pulsus κυματώδης [id est undosus] quod quasdam κυμάτων [id est undarum] circumscriptiones in contractionibus efficiat. Sic ὄψις σκωληκίων id est vermiculas propterea quod contractiones veluti undosus, breviores moliantur, motumque vermiculi cuiusdam imitentur [qui πάλιν ἄ Græcis dicitur]. Aet. lib. 1. cap. 17.

Ἐπειὶ κυματώδης σπυγμός (id est de undoso pulsu) Latinus Galenus, De diff. puls. lib. 1. cap. 26. Ὁ De caus. puls. lib. 2. cap. 8. Vide ὄψις in σκωληκίων.

Κυνάλιον καὶ ἀδακινάχι.

Λοπὸς ὁ κάρυξ ἔστιν ὁ πῦρ ἀφρῖδιοι πῦρ διωδύβιος ποιήσαι, ἐπειδὴ γενοῦται πῦρ τὸ πῦρ ὁ πῦρ μορὸς πορὸς, οἱ τὸ ἔνδον αὐτῶν μὲν ἀμαρτῶν ἀφρῖδων χιτῶνι φλεγμαίαιτες, ἀποκλείσαι διωδύβια πῦρ ὁ δὲ πῦρ πῦρ μαρτῶν. ὀνομαζοῖσι δὲ ἔνοιοι ἄψις ἰατρῶν πῦρ ὅτι αὐτῶν διὰ τῶν, οὐ δὲ τὸ σωματῶν χλω, ἀλλὰ δὲ τὸ πῦρ κινάλιον, οἷς ἀφρῖδοι πῦρ τῶν φάρυγγος

φλεγμονῶν, ἢ τῶν σωματικῶν. ἔτι δὲ καὶ ἀσπασμῶν ἢ λυ-
καὶ ἀσπασμῶν ἢ ἰσχυρῶν ἢ ὀνόμαζοιτο ἀσπασμῶν ἢ ἰσχυρῶν, ὅταν ἴδῃ
ὅτι καὶ ἄλλοι τῶν φάρμακων ἢ ἰσχυρῶν φλεγμονῶν, ἀσπασμῶν ἢ
λῶν δὲ, ὅταν ἔξωθεν τῶν λαρυγγῶν. Id est, Reliquum est que-
tur quod subitam possit facere strangulationem, quoniam ab
ipso angustatur pulmonis meatus. Musculi quoque eius
interiores una cum ambiente tunica inflammationem pa-
tientes, iam spiritus valent intercludere. Nominant au-
tem medici quidam talem dispositionem non per s, synan-
chen, sed per ψ, cynanchen: quibus placet faucium inflam-
mationem per s, synanchen nominare. Nonnulli uerò et
ἀσπασμῶν ἢ ἀσπασμῶν ἢ ἀσπασμῶν ἢ ἀσπασμῶν ἢ ἀσπασμῶν
λῶν, quando adiacentium faucibus musculorum inflam-
matio fuerit: ἀσπασμῶν ἢ ἀσπασμῶν ἢ ἀσπασμῶν ἢ ἀσπασμῶν
λῶν, quando extra guttur.
Gal. in Aphor. Hipp. Comm. 4. sect. 32. Plura de hoc
morbo uide apud eundem De loc affect. li. 4. cap. 3. Item
in Hipp. De uictus ratione in morb. ac. Com. 4. sect. 30.

Οἱ ἰδοὺ οὗτοι παλαιότεροι ἢ πάλαι ἰατροὶ ὡς ἔστι τὸ πολὺ
πᾶσι εἶδος φλεγμονῶν ἀπὸ τοῦ λαμῶν, εἴτε εἰς ἄσπασμῶν, εἴτε εἰς ἄσπασμῶν
ἀπὸ τοῦ πινυμῶν, σωματικῶν ἢ ὀνόμαζοιτο οἱ ὑστερον δὲ διείλοντο
τῶν φλεγμονῶν εἰς πέντε εἶδη διαφορῶν, ἢ τῶν μὲν εἰς φλε-
γμονῶν ἢ ἰσχυρῶν ἢ λαρυγγῶν, ἐκάλουν κινῶν ἢ λῶν, τῶν δὲ
ἐκτὸς ἀσπασμῶν ἢ ἀσπασμῶν ἢ ἀσπασμῶν ἢ ἀσπασμῶν
τῶν φάρμακων, ἐκάλουν σωματικῶν, τῶν δὲ ἄλλων, ἀσπασμῶν ἢ
λῶν. Id est, Ex ueteribus igitur medicis antiquiores magna
ex parte omnem inflammationis circa gulam speciem, siue
intus siue foris suffocationē minetur, synanchen nomina-
runt; posteriores autem inflammationem quadrifariam di-
uiserunt, ac internam quidem musculorum in superiore
gutturis parte inflammationem cynanchen uocabant, ex-
ternam uerò, paracynanchen: pari modo internam faucium

quæ φάρυγξ dicitur, inflammationem, synanchen appellat, externam uerò, para-synanchen. Trall. lib. 4. cap. 1.

Κυνικός σπασμός. vide apud Aretaeum, Actium, Aetuarium, in σπασμῶν.

Κυνικός σπασμός.

Κυνικὸν σπασμὸν καλοῦσι τῶν ἐπὶ τῶν σαροῦσι μὲν παρὰ τὸν ἐλάσιον. ὡς λέγεται μὲν οὐδὲ εἰς τὰ πλάγια τῆς σῶμα καὶ ἡρῖς καὶ ὁ ὀφθαλμὸς, καὶ ὡς ἀπλῶς εἶπεν, τὸ ἥμισυ μέρους τῆς σπασμῶν. Id est, Caninam convulsionem vocant mandibularium musculorum resolutionem. Distorqueetur igitur in obliquum os est nasus est oculus, est in summa, dimidia faciei pars. Aet. lib. 6. cap. 30.

CELS. Circa faciem uerò morbus imasatur quem Graeci κυνικὸν σπασμὸν nominant. Is cum acuta ferè febre oritur. Os cum motu quodam peruertitur, ideo que nihil aliud est quàm distensio oris. Cels. lib. 4. cap. 2.

Κυνικός ὀρέξεις.

Θύρηξιον φησὶν Ἱπποκράτης λιμὸν λέγειν, οὐ μὲν διὰ ἀπώσας ἐνδείας ὀνομαζέων λιμὸν (ὡς λέγεις ὑπολαμῶσας αἰσιν) οὐ μὲν οὐδὲ τὸ μετ' ὀρέξεως, ἀλλὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν δὴ τὸ πρὸς τὸ πῦμα ἐχόντων ὀρέξιν σφοδραὶ καὶ ἀπώσας αἰσίν, μὲν εἰ τοῖς ἰατρῶν ὀνομαζοῖσι κυνικός. Id est, Θύρηξιον id est in in pationem dicit Hippocrates famem solvere: non, per Iouem, quemcumque defectum famem nominant (sicuti nonnulli arbitrantur) sed neque illam quæ cum appetitu naturali fit, sed eam quam habent qui hac passione laborant, uehementi est indefinenti ciborum appetentia: quam medici quidam appetentiam caninam nominant. Gal. in Aphor. Hipp. Com. lib. 2. sect. 21. Idem paulo post subiungit, Δι' κυνικός ὀρέξεις, ἢ τοῖς δὲ διακράσει μόνον τῶν ἐπὶ τὸ ψυχρότερον, ἢ δὲ πᾶσι χυμοῖς ὄξεις γίνεσθαι πρὸς ὑκαίων, αἰαποδέντας

εις αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς γαστρῆς. Id est, Canini appetitus fieri consueverunt, uel propter solam intemperaturā frigidiorē, uel propter humores acidos, quos exoribuit os uentrituli.

Τοῖς ἢ κινώδην καλκιδίω ὄρεξιν ἔχουσι, ὅτε τις πῖς ἀπαύτως λιμφοῖσι, οἶνον καὶ διδόναι δαψιλῆ ἢ ἰκανῶς θερμαίνοντων, ὡς μέγα ἰαμα. Id est, Qui canino appetitu tenentur (hoc est, qui fame iuget ac sine intermissione torquentur) his uinum copiosum de numero eorum quæ abundè calefaciunt, ut magnum remedium, dandum est. Oris lib. 4. ad Eunnar. cap. 82.

Καὶ πῶς μὲν αἰ ὄρεξιαι παρεκλογουτοῦσιν, ὅτιοις δὲ ὄρεξεις ὄρεξι φύσιν, ἢ ὀνομάουσι κινώδης, ἢ καὶ μετρηρῶν ἐδεσμάτων ὀνομάουσι. Id est, Aliquibus itaque deiectione appetitus acidit, aliquibus uerò appetitiones præter naturam, quas appellant caninas, aut etiam inuisionum ciborum concupiscentiæ. Aer. lib. 8. cap. 57.

Κωλικὴ ὀδυνή, ἢ Κωλικὴ δίστασις. Κωλικός.

Οἶδα δὲ καὶ ἐμαντῶ ποτὲ συμπαύσαι ὀδυνῶν σφοδρότατω, ὡς στυπαῖω δόκην διαπυρᾶσαι καὶ τὸ βάθος τῆς κοιλίας, ὡς ἐκείνη μάλιστα τῆς χειρὸς κατὰ τὸ ὄρεξι ἀπὸ τῆς νεφρῶν ὀδυνῶν κῆσι οὐρητήρας ἐκτεταμένους ἴσιν. Et paulo post, Εἰ μὲν οὖν ὡς ἴσιν λίθον ἐσπινάσαι καὶ τὸ ἔντερον τῆς οὐρητῆρων. οὕτω μοι τὸ τῆς ὀδυνῆς εἶδος αὐτῆ τῆς ὑπερᾶσαι ὄρεξι πᾶσι ἐφαίνετο δῆλον εἰ ἔγγυετο μετὰ τὴν ἐκκρίσιν τῆς χυμῶν, παυσανθῆς τῆς ὀδυνῆς, ὡς οὐτε λίθος ἴσιν ἀπὸς ἢ τὸ πάχος ὄρεξι, οὐρητῆρ, ἢ νεφρῶν, ἀλλὰ πᾶσι ὀντέρων, καὶ μάλιστα ὄρεξι παχέων. οὐ γὰρ ὡς δίστασις λεπτοῦ σώματος ἢ διέξοδος αὐτῆ βραχυχρόνιος ἴσιν, ἀλλὰ ὡς ὀντέρων πᾶσι φερονδῶν δίστασις παχύτερου πινῶς ἢ κατὰ τὴν χεῖρα ὄρεξι λεπτῶν lib. i.

ἐντέρων. ταύτη μοι δοκούσι καὶ οἱ ἰατροὶ λέγοντες ἀπαρτὸς ἐνμα-
σαι τὰ βρωτὰ ἢ ἀλγημάτων κοιλικά· καὶ πῶς ὅσον ἔπι τῶν
χολῶν κατ' ὄψιν ὁ δόλιος ἀδαινοῦται, μὴ δὲτ' ἄλλοι ἐν δέικου-
μόρου τὸ κοιλόν ἢ π' ἄλλ' λεπῶν ἐντέρων ὁ δόλιος αἰσθάνεται. Id est,
Porro memini mihi ipsi accidisse dolorem uehemētissimum,
ut mihi uiderer in intimo uentre terebro perforari, in eo
potissimum spatio per quod à renibus ad uesicam ureteras
scimus extendi. Et paulo post, Equidem putabam Lapi-
dem in altero ureterum impactum: adeò erat (ut mihi ui-
debatur) doloris ipsius species perforanti similis. At qui na-
cuato humore, doloré que sedato, manifestè constabat neque
Lapidem fuisse causam, neque ureteras aut renes fuisse af-
fectos, sed intestina potius, præcipuè uerò crassiora. Neque
enim tanquam per tenue corpus breui temporis spatio per-
transibat, sed tanquam à profundo per crassius quoddam
corpus quàm sit tenuium intestinorum tunica, ferebatur. I-
deò que huiusmodi dolores, omnes fere medici colicos nomi-
nare uidentur: quanquã ab e a parte qua dolor sentitur, nul-
lum indicium sumi potest quòd magis colon quàm tenue
intestinum dolor afficiat. Gal. De loc. affect. lib. 2. cap. 5.

Οἷς αὖ ἐν τῶν κοιλῶν καὶ τοῖς ἐντέροις ἐκ τῆς δόλιος αἰσθάνεται χυ-
μὸς, βλάπεται μὲν ὑπὸ τῶν θερμῶν τροφῶν καὶ φαρμά-
κων, καὶ ἀσιτωῦντες παροξύνονται. Id est, Quibus in colo-
atque intestinis mordax humor insidet, u' à calidis ali-
mentis medicamentisque læduntur, et à cibis abstinentes
exacerbantur. Orib. lib. 4. ad Eunap. cap. 86, quod ὁ δὲ κω-
λικὸν inscribitur.

Καὶ τὸ δόλιος ψυχροῦς χυμοῖς καὶ χολώδης, ἢ πῶς φλέγματις
ὁ δόλιος πικρῶν ἐν αὐτῶν, ἢ ἐπὶ τῶν βρωτῶν, καὶ δόλιος
φλεγματῶν, καὶ δόλιος ἐκ τῶν κίρκων ἰσχυρῶν, καὶ πικρῶν
πλειόντων καὶ παχυτέρων ἔσται, καὶ δι' ἄλλα μυσία, οὐ μὲν

των δὲ ἀποροπαθῶν τὸ τοῦτον γίνεται πάθος, ἀλλὰ καὶ κατὰ
 συμπτώσιν αἴτιον ἔστι ζήτησιώτων αἰμάτων μορίων· καὶ τὸ καὶ κύστωε
 φλεγμαίνουσι, καὶ νεφρῶν, ἢ ἥπατος, καὶ σπλῆνος, καὶ δὲ
 φρένας, ἢ κοιλίας, καὶ λαγόνος· ἀλλὰ ταῖς μὲν κατὰ συμπτώ-
 σιν συμπτώσιν ὁποῖός τις γαστρὸς καὶ ἔστι ὀντέρων, οὐδὲ
 κωλικὰς δὲ καλεῖν ἴσθαι· ἀλλὰ ὅν τῶν ἀλλοῦ (ὁ ἀπο-
 πνέεσ καὶ χροδαλὸν εἰώθεισ καλεῖν) οὐκ εἰσεδραχθήσεται. Id
 est, Nā huiusmodi morbus ex frigidis humoribus est bilio-
 sis, uel pituita in substantia ipsius proveniente, aut aliunde
 influente, item ob inflammationem, sicut stercoris reten-
 tionem, flatuum copiosorum crassiorumque perniciam,
 est ob alia infinita, non modò primario affectu, sed etiam
 vicinarum ei particularum consensu generatur: nempe ue-
 sicæ inflammationem experientis, renum, iecoris, lienis,
 septi transversi, uentriculi, et ilium. Verùm alii est in-
 testinorum retentiones consortij lege incidentes, Colicas af-
 fectus nominare non conuenit: quorum, ubi de e leoque
 nonnulli etiam Chordapsum appellare consueuerunt, men-
 tionem faciemus. Trall. lib. 9. cap. 1, quod inscribitur ἀλλο-
 κωλικὰς ἴσθαι.

Τὸ πλεονάζον δὲ μάλιστα καὶ ὀπισθιστῶν ποδαγγῶν τε καὶ
 ἀρθροπόδας, ἢ ὅτι ἔστι συνέχων ἀπὸ τῶν σπινθημάτων ὡμοχρῆμα
 πένυε. ταῖς τῶν ἑκάστοτε πλημμελείαις ἐστὶ ὡμοῖς δηλονότι
 ὅτι τῶν σπινθῶν ἐτέρων σπινθῶν ἀποροπαθῶν ὡμοῖς ὀπισθιστῶν
 ἄμμος χυμὸς, καὶ μήτε δι' ἐμῶν τῶν πινῶν καὶ τῶν αἰαζῶμε-
 νος, μηδὲ ἀπὸ δὲ γαστρὸς χωρῶν, ὅτι μὲν ὅτι κώλου σπληνθῆς
 ταῖς ἐκείτην καλουμένης ἐπὶ γῆρας κωλικὰς ὀδύνας· ὅτι δὲ αὐ-
 εἰς ἰσχίον, καὶ τῶν ἰσχιαθῶν οὐτωπῶν καλουμένων ἀπὸ τῶν πᾶ-
 ρων σπινθημάτων ὅτι εἰς κωστὴν ἰσορρομίας ταῖς δὲ ἀπὸ τῶν σπιν-
 θῶν δύσπουρίας· μηδὲν δὲ τούτων ὀπισθιστῶν, ἀλλ' ἢ ὅτι χῆ-
 ρας τε καὶ πόδας σκεδαθῶν, ταῖς δὲ αὐτῶν γαστρῶν τε καὶ
 bb. ij.

ποδάγρας, ἐπὶ τῇ ἀρθρίτιδος πάθει. Idest, Verumenim-
vero præ cæteris omnium maximè podagras & arthriti-
das committit, qui ex continuis cruditatibus humor crudus
coacervari consuevit. Nam quæ assidue peccetur, & crudus
etiannum abis alij insuper ingerantur, crudus colligitur
succus: at quum neque uomitus casu aut arte expellat, ne-
que uenter egerat, nonnunquam in laxiori intestino im-
pactus, eos qui inde κωικοί appellantur dolores excitat:
interdū ad ischion id est coxendiam] delatus, ischiadicus
efficit: aliquando in uesicam irruens, urinæ difficultatis
fit causa. Quòd si nusquam horum locorum firmetur, sed
in manus pedesque dispergatur, chiragrae & podagras,
itèmq; arthritidas generat. Aëtiar. lib. i. κεῖ δὲ φη-
σι παρ. cap. 45.

Κῶμα. Κῶμα οὐχ ὑπνώδης.

Κῶμα [παρ Ἱπποκράτη] ὅτιν εἰς ὑπνον κατὰφορὰ,
οὐ διαμαρτυροῦν ἢ ἐχθροῦν τῶ συμπτώματι τῷ ἢ ἐξη-
γηροῦτον ἀναίτιον, ἀλλὰ κλείειν τὰ βλέφαρα διαμαρτυροῦν, ἐλ-
πίστον τε κοιμηθῆναι. συμβαίνει δὲ οἷον τούτων πᾶσι μὲν
διὰ τὴν κοιμηθῆναι, κλειθέντων ἢ βλεφάρων, ἀλλ' ἀρ-
γυροῦν ὅτι πλείστον. ὁ ἄρ' ὠνόμασεν ὁ Ἱπποκράτης οὐχ ὑπνώ-
δης κῶμα. Id est, Cōma est apud Hippocratē] in somnū de-
latio, neque uentibus qui ab hoc occupantur symptomate uigilā-
tium munia obire, sed tum palpebras claudere cupientibus,
tum dormire sperantibus. Cōtingit autem interdum horum
quibusdam ut clausis palpebris dormire nequeant, sed
plurimum uigilent: quod Hipp. Cōma non somniculosum ap-
pellauit. Gal. in i. Prorrh. Hipp. Com. i. sect. i.

Κῶμα [παρ Ἱπποκράτη] ὅτιν εἰς ὑπνον κατὰφορὰ, ἐξηγηροῦ-
ναι μὲν αἰσθητικῶν οἷς ὀφθαλμοῖς ἢ διαμαρτυροῦν ἢ κῶ-
μα τῶν, ἐκ δὲ ἀπαιτίας τῆ κοιμηθῆναι ἐπιδαμῶσιν αἰ-

πίς, ἀλλ' ἔστιν ὅτι καὶ ἀγρυπνοῦντων Id est, Cōma [apud Hippocratem] est delatio in somnum, uigilare quidem apertis oculis neque uentibus comatosi, at non prorsus dormientibus, ubi eos clauserint, atque interdum uigilantibus. Idem Gal. in 1. Hipp. Prorrh. Com. 3. sect. 1.

Κῶμα ἀγρυπνοῦν uide apud Trall. in φρενίτις.

Κῶφωσις.

Γίνεται διὰ πνευμάτων καὶ τῶν ἀκουστικῶν πόρος σφιννοθέντα κῶφωσις, οὐ δὲν ἔχουσα κακότητος· γίνεται δὲ ἐπιτοτὴ τῆς ἀκουστικῆς δυνάμεως νεκρωθέντος, ἢ ἐπὶ τῆς ὄξεσσι ἀμαξία τῶν ἐχθρῶν δέσι νοσημασιν ὀφθαλμῶν συμπίπτουσιν. Id est, Fit surditas ob humorem quendam in auditorijs meatibus impactū infarctūque, nihil quod malignum sit habens. Fit quoque et interdum extincta audiendi facultate: quam in acutis turbulentis que morbis accidere cernimus. Galen in 1. Prorrh. Hipp. Com. 1. sect. 3.

Πλοπιλή βλάβη τῆς ἀκοῆς κῶφωσις ὀνομάζουσι. Id est, Auditum in totum offensum κῶφωσιν [Graeci] nominant. Trall. lib. 3. cap. 9.

Λ

Λαγῶφθαλμον, ὑπὸ πάθος, ἐστὶν eo affecti, Λαγῶφθαλμοι.

Λαγῶφθαλμον, ὅτιν ἀνάσσεισι τὸ αἶμα βλεφάρου, ὥστε μὴ καλύπτειν ἐπὶ τῶν καμμένῶν ὄλων τὸν ὀφθαλμόν. Id est, Lagophthalmos [q. d. Leporinus oculus] est superioris palpebrae retractio, ut oculus, dum clauditur, non totus contegatur.

Gal. in Def. med.

Λαγῶφθαλμοὺς καλεῖσι τῶν τὸ αἶμα βλεφάρου ἀνεσπασμένων ἐχθρῶν. .I. Lagophthalmos nocat qui superior palpe-

bb. iij.

bra sursum retracta est. In vulg. tamen edic. legitur λα-
ροφῆ, sed rectius scribitur λαωφῆ. Aeg. lib. 6. cap. 10.

CELS. Nonnunquam autem, nimium sub hac cura-
tione excisa arte, evenit ut oculus non cōteatur: idque in-
terdum etiam alia de causa fit. λαωφθαλμοι Græci ap-
pellant. Cels. lib. 7. cap. 7.

Λάμπαι.

Επιήχονται εἰναι τῆ τῶ οὐρου ὀφθαλμῶν πηφολογίαι, αἱ
δὲ καὶ λάμπαι λέγονται, καὶ πᾶσι σιωτήματα. Id est, In-
natae igitur in superficie urinae bullae, quæ etiam λάρα,
hoc est spuræ quæ in superficie urini insident appellan-
tur: innatae quoque liquamenta quædam. Aetnar. lib. 1.
ἄρ. οὐρων, cap. 18.

Λαῖα παροφθαλμῶν τῶ οὐρων.

Λαῖα εἰναι εἰναι παροφθαλμῶν τῶ οὐρων ὅσα συνεχῆ ὡς
ἑαυτὰ τολχάει, καὶ ὡς ἐν ὄψι συνεχῆς ὀπισθηζόμενα σώμα,
μητὲ ὡς ἐαυτὸ πᾶν συνεπιυμένον ἐ ὄψι συνεσθηκωδόν,
μητὲ πως ἡλελυδρόν. Id est, Læmia igitur contenta in-
narum sunt quæ cōtinua sibi sunt ἐσ coacta, tanquam u-
num ἐσ continuum corpus: cuius partes non videantur esse
veluti rugis inter se coniūctæ ἐσ constrictæ, neque ἀσε-
μισαμ διμυλῆ. Aetnar. lib. 1. ἄρ. οὐρων, cap. 14.

Λεινπελία.

Λεινπελία εἰσὶν ἡλελυδρόν ἀσπία, ὕδα, ὀδυνὴ δὲ οὐκ
ἐν λεινυμένη καὶ τὸ πῶμα. τὸ πῶν ἡλελυδρόν ἐν τῶ οὐρῶν
τῶ οὐρῶν δὲ οὐρῶν εἰσὶν ἡλελυδρόν. ἢ δὲ νοῦτος γίνεται ὅταν οὐκ
κεφαλῆς τῆς αὐτῶ κοιλίης καὶ ἄρροος γίνονται τὸ φλέγματες ἐς
τὴν κείτω κοιλίην, ὅταν δὲ τὸ πῶ, εἰσὶν ἡλελυδρόν αὐτῶ ψύχεται ἢ
ὕδα γίνεται, καὶ ἢ ἀφοδὸς αὐτῶ ἀσπίων τῶ γίνονται καὶ τὸ
σῶμα τῶ καται, ἀμα, ἢ οὐκ πῶ οὐρῶν τῶ οὐρῶν ἐν τῶ κοιλίῃ
χρῶν ἰκανοί, ἀμα ὅ ἡλελυδρόν τῶς κοιλίης τῶ οὐρῶν ἐστὶν ἡλελυδρόν.

αν θερμῶν ὀσμῶν. Id est, In lienteria hoc est intestinorum
 Leuitate cibi se cadunt non putrefacti, liquidi: dolor autem
 non adest, & corpus attenuatur. Hunc per eadē curato ue-
 luti à dysenteria detentos. Morbus autem fit quum ex ca-
 pitē & superiore uentre, pituitæ defluxus fit in uentrem
 inferiorē. Quod ubi contingit, cibi ab ipso friggunt, ac hu-
 medantur: & secessus ipsorum non putrefactorum uelox
 contingit: & corpus liquefat, dū simul cibi per multum tem-
 pus in uentre non concoquuntur, & simul à uentre calido
 præter naturam calefat. Hipp. lib. De affect.

Η λεντερία, ἡ χεῖρα διέξοδος ἐστὶ τῆς ἐπιτομῶν τε καὶ πι-
 τομῶν, οἰούτων ὑποχρωαύτων ὀπίσθαι κατεπίδη, συνπομο-
 προει, αὐτὴ αὐτῶ ἀφορμῶν εἶποι εἰρησιν πέψας, οὐτε
 χεῖρα, οὐτε χεῖρα σῶσα πιν, ἢ ὀσμῶν, ἢ ὀλως λυπηρῶν ποιότη-
 τα, ἡμοδύμης ἐν τῇ γαστρὶ μετασολῆς τῆς σπῆων. ἀνομάσθη ὅτι
 πᾶσας οὕτως, ὑπονοσησῶτων τῆς ἀποτομῆς θερμῶν ἢ ἀποση-
 ρεῖαν αὐτῶ, δὲ λείοντα γαστρῆς τῆς ἐνδον ὀπφαιείας τῆς
 ὀπφῶν, δὲ λῶ οὐκ ἐπὶ ἀνταρῶν αἰεταί τῆς ἐμπεριχομέ-
 νων ἐν αὐτοῖς, ὡς αὐτὴ φύσιν εἶχε, τῆς ἀρχῆς κατεπίδη-
 των αὐτῶ. Id est, Leuitas intestinorum Græcè λεντερία
 est uelox exitus eorum quæ comeduntur atque bibuntur:
 quæ talia deiciuntur qualia fuerunt deuorata. Siquis ue-
 rò uellet breuiorem afferre definitionem, diceret esse pri-
 uationem coctionis, quum neque quoad consistentiam, ne-
 que quoad colorem, uel odorem, uellamue omnino qualita-
 tem, in uentriculo facta fuerit mutatio ciborum. Tale autē
 nomen hæc passio sortita est, existimantibus illis qui prius
 talem ei indiderunt appellationem, fieri ipsam propter
 intrinsecæ superficiē intestinorum leuitatem: ob quam ci-
 bos, qui continentur in eis, non amplius apprehendunt, ut
 quum suam seruabant sibi à natura inditam asperitatem,
 bb. iij.

ex summa intestinorū exulceratione contrahitur, quorundā uerò liēteria ex cicatricibus quas excitauit dysenteria parte plurima, uel alijs oboritur fluxionibus. Altera uerò, ex infirmitate & languore uirium alimenta in uentriculo continentium creatur: eadēque cum coeliaca dispositione confunditur misceturque. Etenim in hac, languente & imbecilla uentriculi facultate, nec coquuntur nec digeruntur alimenta, sed cruda, humētia, imperfectaque redduntur, alio continēter fluida. Verū in utroque leuitatis genere celerius quā in coeliacis, quæ assumpta sunt egeruntur, tamque intenta est cruditas ut alimenti assumpti genus aperte cognoscatur: atque hac nota potissimū à coeliacis discernuntur. AEG. lib. 3. cap. 40.

Λεινωπέλια δ' ἐκ μεταπώσεως τὸ πλέον γινώσκῃ, χρεονιστὰς διαρροίας, ἢ δυσπεπτίας, ἵσου τῶν χαλεπωτέων ἰσῶν καὶ ἐπὶ ἀεθλοῦ καὶ τῆς διωάμει γὰρ, ὅπως μάλιστα τὸ πάθος ἀπ' αὐτῆς δὴ τὸ νόσημα, λέγεται καὶ ὅτι ὁ λαοὶ τὴν γινώσκῃν ἐπιπέρας, καὶ μὴ ἐπὶ βραχί πλεονεξία καὶ τὴν ἐπιπέρας διωάμει ὁμοίως τῶν συμπτωμάτων ὅπως τῶν ὑπὸ ἀσπίδι παθούσων τῶν συμπτωμάτων, ὁ μὲν ἐν πλεονεξίᾳ αὐτῆς καὶ τὰ πεπνυμένα ἀιόζουσι. Id est, At leuinopeia | id est leuitas intestinorum | fere ex diuturni alui aut profusio aut difficultate per commutationem & decadentiam enascitur: tantoque est grauior, quatenus facultati iam antea debilitate superuenit. vitium ex ipso quasi nomine patet, quod leuia & quasi lubrica facta sunt intestina, ut ne ad breue quidem temporis spatium cibum retinere queant. Tale quoque propè accidit quale ijs quibus uentriculi subuersio enenire solet, qui quod ea quæ assumpserunt tolerare nequeunt, denuo reijciunt. AETIAR. lib. 1. τῶν διαρροῶν cap. 42.

λέπραν μεταπίπτει. Id est, Impetiginosorum humorū affectio ex mixto quoquam generatur humore, serosis nimirū ac tenuibus et acribus succis cum crassis permixtis: quapropter et facile in psoram [id est scabiem] et lepram transit. Gal. De Comp. pharm. sec. loc. lib. 5. cap. 4. Et paulo post, cap. 7, λειχῶες τὸ ἄρ' ἠλείων πύθος ἀνδύσαι ποτ. καὶ τὸ κρησμάς ὀπίφ' ἔρει, καὶ ἀλείπει τὸ ἄρ' πεπονδύτων, καὶ κίνδυνον ἔχει ὀλίγον. ἔρπει γὰρ ἔστιν ὅτε καὶ ἡ ὀλοῦ τῆς ἀεροσώπου, καὶ ὁ φθαλιμῶς ἀπ' ἔται, καὶ ἡ δὲ τῆς αὐωτάτω διαμορφίας ὄειν αἴ ποτ. Id est, Lichenes affectio in mento iniucundissima. Nam et pruriginem inducit, et affectuum partium circumventionem, et periculum non modicum: proserpit enim aliquando per totam faciem, oculisque contingit, et ferme extremæ fœditatis causa existit.

Μιχθέριων ἰχώρων κελῶν καὶ δριμέων παχὺ χυμῶ, οἱ λειχῶες οὐσίαν τε, ραδίως εἰς ψώρας καὶ λέπραν μεταπίπτουσιν. διὸ τ' ἰχώρως ξηραίνοντων χυμῶσι φαρμάκων. ἀλείψεις δὲ καλοῦσι λειχῶας τῆς ὑποδερμίδος ξηραίνοντων οὐδὲν ὀπιμαρῶς, ὑποδὲ ἄρ' σφοδρῶς παροξυνόντων. Id est, Quæ sanies tenuis acrisque humori crasso commiscetur, tum impetigines excitantur, quæ facile in scabiem et lepram transit: quamobrem medicamenta postulant quæ ualenter exsiccent. Ergo quibus nihil affertur auxilij ab ijs medicamentis quæ mediocriter siccant, et exacerbantur ab ijs quæ siccant uehementer, eas impetigines, ἀλείψεις [id est feras] uocant. Oribas. lib. 3. ad Eunap. cap. 57.

Λειχῶες ἴδε apud Actuarium in λέπρε.

Λέπρε καὶ ψώρα.

Ἔστι καὶ ἡ ψώρα καὶ ἡ λέπρε μαλαχολικὰ παθὴν μόνον τῷ δέρματι, ὡς εἶγε καὶ τῆς φλεβῆ καὶ τῆς σφύρι γίγνεται, καὶ ρυτίος ὀνομάζεται. Id est, Scabies quoque et lepra melan-

cholica affectus sunt solius cutis: ut si quidem in uenis quoque et carne fiant, can. et nominantur. Galen. De tum. praet. nat. cap. 13.

Τούτων τ' παθῶν ἐκάτερον τραχυσμός τῆς ἐπιφανεῖας ἔστι, μὲν κνησμός καὶ ὑποτίξεως σώματος, ὃν μεγαλοχολικὸς χυμὸς πλεονάζον ἔχει, ἀλλ' ἢ μὲν λέπρωσιν, διὰ βάλτους ἐπιπέμεται τὸ δέσμα κυκλοτερές, μὲν τὸ φοιδοειδές ἀφίεται λεπιδας ἢ δὲ ψώρα, ἐπιπολαστέρα τὸ ἓν καὶ ποικίλως ἐχρηματισμένη, καὶ πιπρωδὴ ἀφίεται σώματα. Id est, uterque affectus, cutis aspritudo est prurienti, in qua corpus paulatim absumitur. Originem ex atra bile ambo haec initia trahunt: sed lepra altius circularibusque erosionibus cutem depascit, et piscium modo squamulas ex se remittit: psora uero summam illam corporis cutem exedit, uarias formas habens. AEG. lib. 4. cap. 2. quod ὑπερὶ λέπρας καὶ ψώρας inscribitur.

Ἡ πῶν εἰς κακίαν μὲν πὴν ἐλέφαντα λέπρωσιν μετὰ τῶν ψώρας, εἴτα λεηλῶες. ἀλλ' ἢ μὲν λέπρωσιν διὰ τὸ βάλτους χροεὶ καὶ κυκλοτερῆ τὰ ἕανθήματα ποιεῖ, καὶ πῶν σιωπῆεις ὀδύς, λεπιδας τε ἀφίεται. ἀφ' ὧν δὴ καὶ τοῦτομα εἰληγε, μὴ δ' οὕτω διὰ βάλτους τῆς ψώρας χροούσης, καὶ διὰ φορῶν ζηματισμένης, καὶ μὴ δὲ πιπρωδὴ πῶν ἀφίεται σώματα. καὶ εἰ μὲν τὸ μεγαλοχολικὸς χυμὸς ἔργον ἢ λέπρωσιν, ὡς δὲ διὰ φορῶν καὶ διὰ φορῶν χυμῶν μίξεις τὰς ψώρας ἀναπερραζονται. καὶ ἴσ' ἀμφοῖν ὁ τ' τραχυσμός καὶ ὁ κνησμός τὸ δέσμα. μὴ δὲ τῶν ἵ λεπιδῶν καὶ θριμμένων ἰχθύων ἑτέροις παχυχυμοῖς οἱ λεηλῶες ἐπιγίνονται, καὶ ῥαδίως εἰς ψώραν τε καὶ λέπρωσιν μεταβιβαίνονται μεδίζονται. Id est, Minus post elephantem mala est lepra: cui psora [i. scabies] succedit: hinc lichenes [i. impetigines] succedunt: sed lepra altius descendit, et orbicularia exanthemata facit, et carnis quasdam coll-

quationes, ac λεπιδας hoc est squamulas remittit. unde etiam nomen adeptus est. Non ita profundè scabies penetrat, et uarijs figuris insignitur, nec furfuracea corpuscula reijcit. Lepram melancholicus succus committit: sed scabiem uarij humores eorumque uariae miscellæ constituunt. Communis utrique est cutis asperitas et pruritus: si uerò tenues acrésque et serosæ humiditates alijs crassioribus succis permiscantur, impetigines suboriuntur, quæ acerrimè in scabiem ac lepram neglectæ commigrant. Aethuar. lib. 2. περὶ δισγ. παρ. cap. 20.

Λδύκη.

Φλεγματικὸν αἷμα καὶ γλιχρον ποῖ τὴν λδύκην, ὅταν τρεῖς πρὸ χροῦ πλείοσι τὴν χροῖα ἐπι τὸ λευκώτερον ἀνοιώσῃ. ἢ δὲ ἀλφιδὴ ἢ χροῖσις ὁμοειδὴς ἐδρῶσιν, οὐ μὴν διόλου τῆς σφραγὸς πεπονήσας, ἀλλ' ἐπιπολῆς τῆ δέρματος, ὅν τῶ φλεγματικῷ μὲν χυμῷ λευκοὶ γινώσκουσι, ῥιχτοὶ δὲ ἐκ τῶ μεταχρῶνικοῦ. Id est, vitiliginem, quæ leuæ nominatur, cognit sanguis pituitosus et glutinosus, qui longo spatio temporis colorem mutat in albidiorē. Alphorum similis origo est, non tamen tota caro patitur, sed extima solum cutis. Ab humore autem pituitoso alphi albi fiunt, melas uerò à melancholico. Orribas. lib. 3. ad Eunnar. cap. 56.

Ἡ λδύκη μεταβολή τις ἐστὶ τῶ χροῦς ἐπὶ τὸ λευκώτερον, ὑπὸ γλιχρου τε καὶ κομιώδους γινώσκου φλέγματις. Id est, Leuce, cutis quædam ad albidius mutatio est, quæ uiscosa, glutinosaque pituita contrahitur. Aegineta lib. 4. cap. 5.

Λδύκη δὲ πρὸς τοῖς ἀλφοῖς τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον ὅν αἱ λέπραι πρὸς τὰ ψώμας. αἱ μὲν γὰρ λδύκη τὸ πλεον δισγ. βάνοις χωροῦσι, καὶ ταῖς ἐκείτην τεύχας τοιαύτας πρὸς ἀλλοιότητι· οἱ δὲ ἀλφοὶ ὑπερπολῆς εἰσὶν, ἐὰν ὅτε ἐκ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὰ αἴματα,

ἐξ ἑβάζοις χροοῦσιν, ὡς καὶ τὰς καὶ αὐταῖς τεύχεας ὁμοειδῆς φαίνεσθαι. Id est, Caterum in leucis quas vitiligines quidam vocant eandem ad rationem obtinent quam lepra ad scabiem. Nam vitiligines ut plurimum altius descendunt, pilosque inde eiusmodi emittunt: at alibi in superficie haerent, licet ipsi quoque nonnunquam altius radices agentes penitus recedant, ut eo loco pili eandem coloris speciem referentes existant. Aetnar lib. 2. περὶ διατηρητῶν, αρ. 13.

Λευκοφλεγματίας.

Οἱ λευκοφλεγματίας περὶ δὲ τοὺς ἀπὸ ψυχρᾶς κράσεως ὄντες, εἴπερ ὀσμινὴ μὲν αὐτῶν ὡς τοῖς περὶ κράσεως εἰρηδύου ἐστὶ ἐν αὐταῖς μαλακὴ καὶ ὑποιδὸς πῶς ἢ σφοδρῆς, ἐγγὺς τῷ αἵματι ἐαλαπότων ὑδέρῳ περὶ λευκοφλεγματίας καλοῦντο. Id est, Λευκοφλεγματίας id est qui alba pituita affluunt siquam habemus traditorum in libris De temperamētis memoriā, citra controversiam sunt frigidi temperamenti. Est his molle corpus, est timidius quodammodo, propemodum ut aqua affectis inter cetera, quam leucoplegmatiam appellant. Gal. in lib. 3. Hipp. De morb. vulg. Com. 3. sect. 70.

Λευκοφλεγματίας ὑδέρως vide in ὑδέρως.

Λεύκωμα.

Λεύκωμα ὀφθαλμοῦ ἴσθιν αἶμα ἐλλοστικῶς οὐλὴ παχία, ἐμβαθεῖα. Id est, Albugo, est crassa profunda que cicatrix, quam clausum sit. Gal. in Def. med.

Λευκώματα vide apud Aetnarium in ὄνυξ πάθος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Λήθαργος.

Ἐπὶ ὅσῳ ὄνυξ τῶν παθῶν ἐπιγίγται καὶ τιμῆν καὶ θερμότηα, περὶ οὗ καὶ τὸ πάθος τῶν λυποῦντος χιμοῦ, ὅς τις, αἶμα μὲν τῶν σπινθηρῶν, καὶ αφορᾶς βαθεῖας ἐργάζεται, χλωρὸς πυρετῆς, αἶμα ὄνυξ.

μάλιστα ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατάρχει· εἰ δὲ καὶ σίπτι-
 πώπι, μὲν πυρετὸν γίνεταί τὰ βίαια, καὶ καλείται βίου το
 νόσημα λήθαργος. Id est, In contrariis autem vitiiis oportet
 excitare, ac noxiū humoris qui citra putredinem est citra
 febrem altos sopores imuebit, crassitudinem incidere atque
 exalfacere. Tales nimirum altos sopores, ἀποπληξίας est
 κάρους est κατάρχει. Græci] uocant. Quòd si aliquando hu-
 mor putrescat, utique cum feбри incidunt ea genera: uoca-
 turque morbus Græcè] lethargus. Gal. Meth. med. lib.
 13. cap. 21.

Φρενίτις ἢ ἀκριβὴς καὶ ἀμικτός ἐπίρω νόσημα γίνεταί χο
 λῆς ξαυθῆς κατὰ λαβούσης πὺν πῶπι ἐν ᾧ τὸ πῆς ψυχῆς ὑγμο-
 νιῶν δὲ λήθαργος δὲ, πῶν αὐτὸν βῶπι ὑγμοῦ αἰσῆς τε καὶ δια-
 βρέξαιτος φλέγματος. Id est, Phrenitis quæ exquisita est,
 est nulli alteri morbo permiscetur, fit quum bilis flama lo-
 cum in quo princeps animæ pars residet, prehenderit: le-
 thargus uerò, quum locum eundem humectarit diluerit-
 que pituita. Gal in 1. Prorrh. Hipp. Com. 1. sect. 1.

Ὁ γήσιος λήθαργος, ὡς ἔσθῃ ἢ φρενίτις, ἔχῃ ἀπὸ βῶπι ἐγκε-
 φαλοῦ, ὑλλω δὲ ἔσται τῆ φρενίτιδι. Ἐπὶ φλέγματι ἐπὶ πλεο-
 τάσει γίνεταί, ὑγμοῦ αἰσῆς αὐτὴν καὶ διαβρέξαιτος ἰσχυράς, ὡς
 μὴ δυνάσθαι μιν ἰσχυρὰ λυγρῶν, ἀλλὰ μιν εἰν αἰεὶ ἐθέλει
 τὰ βλέφαρα καὶ ἰσχυρὰ εἶν, ἢ δὲ ὅλου καρουμφοῦ ἕσται πῆς
 κατὰ πηγούσης καὶ ναρκούσης τὸ ψυχῆς πῶν ὑγμοῦ αἰσῆς
 ἄμα καὶ ψυχῆς. ἐδὲ οὐδὲ φλεγματικὸς ἢ μόνος ὁ πῶν λήθαργ-
 ον ἐργαζόμενος γήσιος, ὁ γήσιος λήθαργος γίνεταί, καὶ πάντα
 ταῦτα ἐπιφέρει τὰ συμπτώματα· εἰ δὲ μὴ μόνον εἴη τὸ φλέ-
 γμα ἐν τῇ κεφαλῇ, ἀλλὰ καὶ γόλη, αἰσῆς καὶ τὰ συμπτώ-
 ματα μικρὰ γίνεσθαι, ὡς ποτὲ ἀπὸ ἀρτυρῶν, ποτὲ δὲ ἑσθῆς
 φρενῆν, ἀμφοτέρω γὼ ἑσθῆσι, μούσι τε τὰ βλέφαρα, καὶ
 τὰς χεῖρας κινῶσαι, ὡς ἔσθῃ ψηλαφῶντίς τε, καὶ αὐτὰ γῆν

οὐ δυνάμει. Id est, Genuinus ac germanus lethargus, quemadmodum phrenitis, sedem quidē habet cerebrum, materiam autem phrenitidi contrariam. Nam ex pituita superante nascitur, quæ ipsum humectat, et ualidē adeo madefacit ut ægri eorum quæ dicuntur neque autem meminisse, sed palpebris semper conuiuere uelint et conquiescere, uel prorsus in soporem, qui Græcis κάπος dicitur, ab humiditate simul et frigidityte (quæ spiritum animale suffocat, et torpidum efficit) perducantur. Si igitur humor qui lethargum parit, solus sit pituitosus, genuinus lethargus nascitur, at que hæc omnia accidentia inducit: sin autem non sola in capite pituita, sed etiam bilis fuerit, necesse est symptomata quoque mixta fieri, ut ægri nonnunquam iugulent, nonnunquam altissimo somno premantur, aliis delirent. Ambo enim faciunt, et conuiuere palpebris, et manus mouent, tanquam contingentes quædam, quæ tenere non potentes. Trall. lib. 1. cap. 14.

CEL. S. Alter quoque morbus est, aliter phrenetico contrarius. In illo difficilis somnus, prompta ad omnem audaciā mens est: at in hoc marcor, et inexpugnabilis penē dormiendi necessitas, λίθιασις Græci nominant: at que id quoque genus acutum est, et nisi succurritur, aleriter iugulat. Cel. lib. 3. cap. 20.

Λιθιασις.

Λιθιασις ἐστὶ νόσος ἐν κύσει λίθου, δι' οὗ κολλήεται ἢ τὸ οὐροῦ ἐκκρίσις. Id est, Lithiasis est calculi ortus in uesiâ, quo urinae prohibetur excretio. Gal. in Def. med.

Λιθιασιν ἐν βλεφάροις λέγουσιν ὅταν ἐκστραφέντων τῶν βλεφάρων πόροις ὁμοία πρὸς αὐτὰ ὑπερῆλθῃ λυθικὰ καὶ τραχέα ἰόντοια παρεμφερῆ. Id est, Calculum in palpebris dicunt, quum euerfis palpebris, tofis similia circa ipsas extiterint

Alba ac aspera, uarorum speciem praeserentia. Act. lib. 7. cap. 82.

Λιπόδερμος.

Λιπόδερμος ὄντι ἐμειψίς ἢ σκέποντος τὸν βάλανον δερμάτος, ὡς μικρὴν ἀποσφύρειν δυνάσθαι. Id est, Lipodermis est defectio pelliculae glandem contegentis, ut distrahatur non queat. Gal. in Def. med.

Λύγξ, ἢ Λυγμός.

Τὰς λύγας εἰώτεσι καὶ λυγμοῖς ὀνομάζονται. εἰσὶ δὲ κινήσεις πρὸς τὸ σμάχου ἀσπασμῶδες γίνεσθαι δὲ φασὶ δὲ αἰματὸν κενῶσαν ἢ πληρῶσαν. Id est, Λύγας [i. singultus], etiam λυγμοῖς appellare consueuerunt. Sunt autem motiones quaedam stomachi conuulsoriae, quas quidem fieri aiunt propter immoderatam uel inanitionem uel repletionem. Gal. in lib. 1. Hipp. De uict. rat. in morb. acut. Com. 4. sect. 69.

Λυγμός δὲ συγχρησάτω ἰδὲ ὀνομάζονται σμάχου πάθος, ὅταν ἐπὶ τὸν πνευμάτιον ἢ κατὰ λόγον ὅταν δὲ αὐτὸ μόνον τὸ τοῦ ἰσχυροῦ ἀσπασμῶδες γίνεσθαι τὴν οἰσίαν ἢ παθήματα, ἀμεινοῖσιν ὄντι ἢ ἀσπασμῶδες ὀνομάζονται αὐτὰ, ἀλλὰ κινήσειν εἶναι.

Id est, Singultus uerò conuulsio stomachi nominari, quando aliud fuerit sermone propositum: quando uerò hoc solum studuerimus, ut singultus substantiam cognoscamus, melius fortassis fuerit non conuulsionem ipsam nominare, sed quendam motum. Galen. in Aphor. Hipp. Comm. 6. sect. 39.

Καὶ τὸν λυγμὸν σμαχικὸν ἰσχυροῦτα πάθος ὁταῦτα πνευμάτιον σιωπάειν, ἵνα πᾶς ὁ τῶν σμαχικῶν σμειλεχμῆτος πρὸς αὐτὸν εἶναι λόγος φανέται γὰρ ἀσπασμῶδες ὅλος ὁ σμάχος κινουμένων πᾶν ἀσπασμῶδες, ὡς εἶπεν, τῆς ἐκείσε ἀποκριτικῆς αὐτῆ δυνάμεως ὅτι πλεονεκτήματα εἰς τὸ ἀπώσασθαι τὰ ἐγκείμενα καὶ βαρυνόντα καὶ δύναντα πρὸς τὸ πῶμα. Id est,

a. i.

Quñ singulus etiã, stomachicus sit affectus, his cõiungere eum deãt, ut omnis stomachicorũ dispartatio in idem sit collecta. Nam totus stomachus coniuul sorio more, dum nonnulli mouentur, afficitur idetur, ubi facultas ipsius expultrix illic largius ad recrementa, quæ insidēt, granant, et rodunt, expellenda incitatur. Trall. lib. 7. cap. 15.

Λυκανθρωπία.

Οἱ τῆ λυκανθρωπία κατεχόμενοι νυκτὸς εἰσὶ σὶ τὰ πάντα λύκοις μιμούμενοι, καὶ μέχρις ἡμέρας παύει τὰ μνημάτα διατειβοῖσιν. γινώσκουσιν δὲ τὸ ἕπαι πάθειτα διατεινόμενοι, ὡς οἱ τυχεύουσι, καὶ ὁρώσιν ἀδρανῆς, καὶ ξηρὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τὸ γλῶσσαν ξηροτάτω ἔχουσι, καὶ σιελον οὐδὲ ὅλως πρὸς χροῦν ἀπὸ πῆ. εἰσὶ δὲ καὶ διψώδεις, καὶ τὰς κινήσεις, διατεινόμενοι πρὸς πείσιν, ἀνίσταται ἢ κωλύει ἴθουσι. ποῖα τὰ μὲν τὰ γινώσκονται. γινώσκουσι δὲ καὶ εἶδος μεταχολίας τῆ τῆ λυκανθρωπίας. Id est, Qui lycanthropia detinentur, noctu domo egressi, lupos in cunctis imitantur, et donec dies illucescat, circa defunctorum monumenta plerunque uagantur. Hæ comites ipsorum notæ sunt, Facies pallida, oculi siccæ, et ad medullam imbecilli, lingua aridissima, nulla in ore salina, sitis immo diuina, tibi sine remedio exulceratæ: quod frequētè per noctem eius partis offensione accidit. Tales quidem sunt notæ. Species autem melancholicæ hoc malum est. Aegineta lib. 3. cap. 16.

Ταύτης δὲ γε εἶδος καὶ ἡ λυκανθρωπία καλομένη, αἰσθηθῆσθαι τοῖς ἀγόντας μέσσω νυκτῶν ὡδὲ κακίοντε παύειναι ἐν τῆ μνημάσι καὶ ἱρημίαις, καὶ τοῖς λύκοις, μετ' ἡμέραν δὲ ὀπίσθε φησιν τε καὶ παρὲς εἰσὶ γινώσκουσιν, καὶ οἱκοι διατεινόμενοι. ἀλλ' οἱ δὲ μετὰ τὸ πόδας καὶ τὰς κινήσεις ἡμαρτίνοντας, πρὸς πείσιν τοῖς λίθοις καὶ τὰς ἀκαθάρσις καὶ ξηροῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τὸ γλῶσσαν, καὶ διψώδεις, καὶ ἀδρανῆς βλέπουσιν. Id est, Eius

quoque generis fuerit quæ λικανθρωπία λέει homines Lupi-
nam quandā naturam induerint appellatur. Qui hac deti-
nentur nocte intempesta hac illacque circumcurrit, atque
in monumentis solitudinibusque oberrant. Lurorū in morē:
uerū interdū reuertuntur, et ad se redeunt, ac domi resi-
dēt. His pedes crurāque cruenta sunt, quod in lapides
et spinas impingunt: oculi linguāque squalent, siti necan-
tur, et debilitate inuentur. Aetuar. lib. 1. κεῖ δὲ γρ. παρ.
cap. 35, quod κεῖ μαλαχλικῶν παρῶν inscribitur.

M

Μαδάρωσις. Πίλωσις. Μίλωσις.

Μαδάρωσις καὶ ἡ πίλωσις, ἣν Ἰερσῶν εἰσι παρῶν. καὶ ἡ μί-
μαδάρωσις, αὐτὸ μόνον ἴδιον ἢ ἀποπίλωσις ἣν περιχῶν, δὲ βῆ-
μα δριμύτητος ἢ ἐπι δὲ ἣν πίλων καλουμένων, καὶ πεπι-
χῶται καὶ πιπύλωται τὰ μέρη ταῦτα, ὡς ἐπὶ συνήθει τὸ πά-
θος οὐ μαδάρωσις καὶ σκληροφθαλμίας. Id est, Madar-
osis est Ptilosis, extremitatis siue marginis palpebrarum
affectiones sunt. Et Madarosis quidem, ipsum solum pilo-
rum defluuiū est, ex acri fluxione obortum: at in ijs quos
πίλωσις νοσῶσι, et callescunt et crassescunt hae partes, ut
composita sit affectio ex madarosi et lippitudine dura.
Aetius libri 7. capite octogesimo. Idem Aetius eiusdem
libri capite secundo, λέει δὲ τῶν παρῶν γίγεται ἡ
περιχῶσις καλουμένη, καὶ ἡ μαδάρωσις ἣν περιχῶν, ἢ τῶν
βλεφαρίδων, ἢ τῶν καὶ πίλωσις καλεῖται. γίγεται δὲ καὶ
φθίσις καὶ πιπύλωσις, καὶ κριθῶν. καὶ ἡ λεγόμενη δὲ
μίλωσις ἣν Ἰερσῶν εἰσι παρῶν. ἐρυθροὶ γὰρ οὗτοι εἰσὶν αἱ
α ἱ.

Ἐρσοί, ἐοικότες μίλπω τῇ χροιά. Id est, Circa palpebrae uero extremitatem fit τειχίαις, hoc est pili pungentes, et defluuium pilorum, quod μαδάρωσις ἢ πύλωσις dicitur. Fit et morbus pedicularis, ac porrigo, et paruus instar ordeï abscissus. Sed et μίλφωσις (id est pilorum nuditas) affectio est extremitatis palpebrae. rubicunda enim hęc est palpebrae ala, colore multum hoc est minimum referens.

Μαδάρωσις, ἢ τῶν μίλφωσις, ἀπό πύλωσις ὅτι τῶν βλεφάρου τειχῶν. Id est, Madarosis, uel Milphosis, palpebrae pilorum defluuium est. AEG lib. 7, cap. 22.

Μαδάρωσις δὲ ἢ μίλφωσις ὅτιν ἀπό τῶν βλεφάρου τειχῶν ἀπό πύλωσις, δὲ ἢ πύλωσις βλαπτικὸν χυμὸν, ἢ κατ' ὅλον τὸ σῶμα στυγερὰ μόνον, ἢ κατ' ἕνα μόνον τῶν κεφαλῶν, ἢ τὸν ἕνα κατ' αὐτοὺς μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς. Id est, Glabrities uero, [quam μαδάρωσιν aut μίλφωσιν nominant] est palpebrae pilorum defluuium, ob humorem quempiam partes omnes peruadentem, uel in toto corpore, aut in capite tantum, uel denique in solis oculis collectum. AEG lib. 2. ἀπὸ δὲ τῆς παρ. 7. Legitur autem et ἢ ἑρρωτικὸν χυμὸν.

Μαλακὸς σφυγμὸς.

Μαλακὸς σφυγμὸς, ἐφ' οὗ ὁ χιτῶν τῆς ἀρτηρίας ἀπαλός. Id est, Mollis pulsus est quum tunica tenera est arteriae. Gal. in lib. De puls. ad Tyr.

Μαίαια.

Μαίαια ἔρσοι, εἰ δὲσι μὲν μείζονα, ἢ μὲν δὲ μοιῶσι εἰς ἕκαστον τὸ ὅτι τὸ σῶμα χροίαις, αὐτὸν πυρετὸν. εἰ τὸν κατὰ κατὰ πυρετὸν ὁπλῆστοι, οὐκ ἀπὸ μαίαια ἀλλ' ἰδίως γίνονται, ἀλλ' οὐ συντυχίαις ἀλλήλων. Id est, Furoris modi specie permulti sunt, genere tantum unus. est enim ex toto mentis alienatio diuturna, uacans febrī. Etenim si febris quandoque coniungitur, id non ratione furoris proprie, sed alio quouis casu in-

aidit. Aret. lib. 1. cap. 6.

Μανίας καλεῖ ὁ Ἱπποκράτης τὰς αἰθ' πυρετῶν ὄψα-
 φροσύας. Id est, Insanias uocat [Hippocrates] deliria ci-
 tra febrim. Galen. in lib. 1. Hipp. De morb. uulg. Com. 2.
 sect. 9. Idem in lib. 3. Com. 3. sect. 45. Εν ὧν τῶν γὰρ μόνῳ
 διωκτικῶς ὑπερχεινῶν πυρετῶν πῶς φρενῶν νοσῶντων, οὐδὲν
 ἴσθ' φέρονται ἀλλὰ τῆς μανίας πῶς τῶν πυρετῶν. φρενῶν μὲν τῶν
 ἀμφοῖν βλάσται. τὸ δὲ χωρὶς πυρετῶν, ἢ μαινομένων ἰδίῳ, ὡς
 εἴπερ τὸ σὺν πυρετῶν, ἢ φρενιτικῶν. Id est, Hoc enim disci-
 mine solo, cum febre, phrenitici accipimus, nulla re alia di-
 stantem à mania. i. insaniam, quàm febre-mentis siquidē
 utraque noxa est, sed proprium insanientium est febre li-
 berum esse, ut febricitare phreniticorum. Galen. in lib. 3.
 Hipp. De morb. uulg. Com. 3. sect. 45.

Εἰ δὲ ποτε τῆς ξανθῆς χολῆς ὑπερπληθῆσις εἰς μέλαιναν ἢ
 μεταβολὴ γένηται, πῶς καὶ λευκὸν οἶον μαίαν, εἴθ' ἢ θηλει-
 ῶδες ἐμφάνονται, ὡς τε καὶ τῶν ἀμυγδαλέων πρὸς τὴν γαίοντα
 αἰσῆς ἴσθ' ἀεὶ ζεῖν. Id est, Porro si quando flauæ bilis su-
 pra modum exiit, in nigram fiat mutatio, insaniam, di-
 ctam Græcè maniam, inferet, cuius impetu ferarum modo
 redduntur effrænes, ut etiam eos qui imprudentius ipsis
 occurrunt, manu uolenter tractent. AEG. lib. 3. cap. 14.

Μαεσμοῖς. Μαεσμοῖς δὲ πυρετῶν.

Μαεσμοῖς δὲ φθορὰ ζῶντος σώματος ὅτι ξηρότητι, διτ-
 τῶς δὲ τῆς φθορᾶς λεγομένης, τῆς ἐν ὧν τῶν γίνεσθαι, τῆς δὲ ἐν
 τῶν γίνεσθαι, κατὰ τὸ πρῶτον σωματικὸν ἀκούειν καὶ τῆς
 πρὸς τὴν γένεσιν, οὐτῶς δὲ καὶ αὐτὸς ὁ μαεσμοῖς, ὁ ἐν ὧν τῶν
 μολοῦσθαι λέγεται αὐτῶν, ὁ δὲ ὡς τῶν πρὸς τὴν γένεσιν. Id est,
 Μαεσμοῖς | quem marorem Latini uocant | corruptio est
 uiuentis corporis, ex siccitate. Sed quum bifariam corruptio
 dicatur, altera quæ fit, altera quæ facta est: in priori artē
 α. iiij.

significato appellatio sumenda est: ita quoque et ipse marcor, aliter à marcuiffe, à marcescere aliter dici potest. Gal. lib. De marc. Vbi in de plurā de hac eadem uocā, et de eiusdem speciebus.

Εἰ τὰ ὄντι μαρσμοὺς ἀπώλειά τις πτωτελὴς τῆς ἐν τῷ σερπιῶν ὑγρότητος, αἰτία τὸς ὄντι. Id est, Si tabes quā Græci uocāt marasmū, reuera humiditatis quæ in solidis partibus subsistit, absolutus existit interitus, nullam medicinam recipit. Trall. lib. 12. cap. 5. circa finem.

Εἰ δὲ αἰαλιτικώδεται μέλλει ἢ οὐσιώδης ὑγρότης ἐν ἡμῖν, μάρσμοδὸς ὁ τοιοῦτος πυρετός παρὰ τὸν ὄντι ἀπλάς: εἰ δὲ ἀμαλώδῃ τελείως, ἢ παρὰ τὸν ὄντι, τῶν καὶ τα σκωπῶντα μαρσμοὺς, ὅτι ὁ αἰαλιτικὸς οὐ πᾶν δισίατος, ὁ δὲ παρὰ τὸν ὄντι, αἰαλιτικός. Id est, Quod si humiditas substantialis in nobis consumatur, huiusmodi febris à marcore Græcis absolute Marasmodes appellatur: si autem in totum consumpta fuerit aut torrefacta, tunc Marasmus constituitur, unde bellica quidem non adeo difficilem curationem recipit, torrida autem ac marcida nullam. Trall. lib. 12. cap. 4.

Τὸ δὲ ἀκριβὲς τῆς συμπληρώσεως ἐν τῷ πτωσὶ σερπιῶν οὐσίαν αὐτῶν τῶν ὁμοιομαρῶν ἡγεῖσθαι ζηροτέραν. ὅτι καὶ καλεῖται μαρσμοδὸς πυρετός. Id est, Ex actum autem eius complementū in hoc est, si ipsa solida simul ariū partiū essentia sicior facta est: quādo et tabida febris uocatur. Act. l. 5. c. 92.

Μείουρος ἢ μειωμένων σφυγμός.

Τὴν ἀσθενεῖαν τῶν σφυγμῶν ἕξασταθμῶς διεικνύμεν ὅτι ἴσων ἐν πάσαις ταῖς ἀσθενεῖαις ἔσται ἀρχὴν αἰαλιτικῶν, δηλὰ πᾶν πολὺ δὲ τῶν μᾶλλον τῶν ἡπίων ἔσται ἀρχὴν. ἢ μὲν δὲ παρὰ τὸν ὄντι βραχέα μικροτέροις ἐν καὶ ἀμυδροτέροις, οὐ μὲν γὰρ μειούρους ἐργά(ε) τῶν σφυγμῶν: ἢ δὲ ὄντι τῶν τῶν μείων αἰσ ἢ δὲ καὶ τῶν ὄντι ἀλλομάροις διακτύλοις ἀχθὸς ἐστὶ τῆς διεικνύμεν,

ἢ μείωσιν ἐπιπυκνωσάντων ἀποπνευστικῆς διπλῆς δὲ οὐσίας ἐν αὐτοῖς τοῦτοις ἀφροσῶς, (οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰς πλὴν ἔξ ἀρχῆς κίνησιν ἐπιπυκνῶνται, καὶ καταλοῦσιν αὐτοὺς μείωσιν παλινοδρομοῦντας, οἱ δὲ αὐτῶν που κατασφραγίσονται) ἴστέον ὡς οἱ μὲν κωλύονται μικροτέρων ὁδῶν ἐκινῆσαι πλὴν ἀδένειαν. αἰαμάχεται γὰρ πᾶς ἢ δυνάμεις ἔπ, καὶ οἷον ἀφροσῶσαι καὶ συσφραγίσουσαι πάλαι εἰς αὐτῶν, αὐξῆσι μὲν τὸ μέγεθος οὕτω ἢ πύκνωσιν, αὐξῆσι δὲ καὶ πᾶσι τοῖσι, οἱ μὲν γὰρ κατὰ μέρη ὄντες ἐν ἐξάτη μικρότητι, καὶ μικρὰ ἐπιπυκνῶνται, μεζόνως ἢ κατὰ τοῦτοις ἐμφαίνουσι λεύεσθαι πλὴν δυνάμειν, ὡς πᾶσι εἰ καὶ τελείως ἀκλειπῶσι, ἐξάτην δὲ πλὴν ἀφροσῶν ἐκινῶνται. Id est, Facultatis quæ creat pulsus, non est necesse imbecillitatem in omnibus actionibus parem esse, sed in ea permagnus est excessus et defectus. Nam prima quidem et parva minores languidiorisque, non autem decurtatos pulsus facit: quæ uerò est hac tanto maior ut iam facultati sint oneri applicati digiti, hæc pulsuum decurtatorium author est. Sed quia duplex est in his ipsis differentia: (quidam enim illorum ad pristinum motum reuertunt, quos decurtatos uocant reciprocos, aliqui illic alicubi permanent:) priores cito minorem annuntiare imbecillitatem. Adhuc enim resistit quodammodo facultas, et ueluti colligens seipsam, et sæpe conatans, magnitudinem ita auget pulsuum, auget item contentionem. At qui permanent in extrema paruitate, nec omnino recipiunt sese, languidiorum quam in his ostendunt facultatem esse. Sic si semel deficient, significabunt ultimam quandam imbecillitatem. Gal. De caus. puls. lib. 2. cap. 3.

Τοῖς δὲ μείωσιν πύκνωσιν ἐπιπυκνωσάντων ἀποπνευστικῆς διπλῆς δὲ οὐσίας ἐν αὐτοῖς τοῦτοις ἀφροσῶς, ὅσον δὲ κατασφραγίσονται εἰς πλὴν ἔξ ἀρχῆς κίνησιν ἐπιπυκνῶνται, καὶ καταλοῦσιν αὐτοὺς μείωσιν παλινοδρομοῦντας, οἱ δὲ αὐτῶν που κατασφραγίσονται) ἴστέον ὡς οἱ μὲν κωλύονται μικροτέρων ὁδῶν ἐκινῶνται πλὴν ἀδένειαν. αἰαμάχεται γὰρ πᾶς ἢ δυνάμεις ἔπ, καὶ οἷον ἀφροσῶσαι καὶ συσφραγίσουσαι πάλαι εἰς αὐτῶν, αὐξῆσι μὲν τὸ μέγεθος οὕτω ἢ πύκνωσιν, αὐξῆσι δὲ καὶ πᾶσι τοῖσι, οἱ μὲν γὰρ κατὰ μέρη ὄντες ἐν ἐξάτη μικρότητι, καὶ μικρὰ ἐπιπυκνῶνται, μεζόνως ἢ κατὰ τοῦτοις ἐμφαίνουσι λεύεσθαι πλὴν δυνάμειν, ὡς πᾶσι εἰ καὶ τελείως ἀκλειπῶσι, ἐξάτην δὲ πλὴν ἀφροσῶν ἐκινῶνται.

α. iiij.

τας δ' ὀφθαλμίας διωαδύνης, ὡς εἰδύζεν τῆς ἀπνίας τῆς διωά-
 μως καταγνωσποιδύνης, ἢ πῖ δ' ἰσ. πνα διμρασίαν, ἢ δ' ἰσ. πλῆ-
 θος ἢ ἐνοχλάντων χυμῶν. Id est, Caeterū de curtati pulsus,
 μετέρις Græci uocant, qui uel ex ipso nomine cognoscā pos-
 sunt: quo propius ad suū terminū accedūt, minores uisun-
 tur, quod uidelicet facultas arterias æquali robore dilata-
 re amplius nequeat, ut inde uires facultatis aut intempe-
 rie quæriam, aut infestantium humorum multitudine obru-
 tas esse deprehendas. Act. lib. i. ἀπὸ δ' ἰσ. γ. πα. δ' ὡν, cap. 17.

Μεταχολία. Μεταχολικοί. Μεταχολι-

κή ἐκτασις.

Μεταχολία ἐν ἰσ. ὅξείσι αἰώζον φαίνεται, κάρ-
 πτε ὀλέθριον, κατὰ δὲ ὀξείουσα, οὐ κάρπτε αἰώλεθρον: ἐν δὲ
 ὄσι χροίοσι, ἰσ. ἰσ. ἰσ. ἰσ. κατὰ, ἐς δυσεντερίαν καὶ ἰ-
 πατος πότον περὶ ἰσ. χυμῶν ἢ καὶ δασαίς ἀπὸ ὄσι ὀπιμύλιον,
 ἰσ. πὲ ἄλλα αἰώλεθροι ἴασι, ἰσ. δὲ αἰώρέπη ἐς σωμαχόν, ἢ ἐς
 φρένας, μεταχολίαν πύχλη φύσαν τε γὰρ ἐμποίει, καὶ ἐριζὰς
 κακῶ δασαί, ἰσ. χυμῶ δασαί. δ' ἰσ. πύμπι δὲ καὶ κατὰ φύσας ψωφά-
 δασαί, στυφάρεπι δὲ καὶ πύχλη γυμύλιον. δ' ἰσ. πὸ δὲ καὶ μεταχολι-
 κούς καὶ φυσά δασαί ὄσι δὲ ἐκίλησπον οἰσῶσιν. μετεξέπειροισι
 δ' ἰσ. οὐ δὲ φύσα, οὐτε μεταχολία ἐγγύρεται, ὄρνη δὲ ἀκρῆς
 καὶ λύπη, καὶ κατὰ φείη δ' ἰσ. καὶ ὄσι δὲ οὐ μεταχολικαί κα-
 λέουδρ, χολίης ἰσ. τῆς ὄρνης συμφασαζοιδύνης, μεταχολίης δὲ, πολ-
 λῆς καὶ σπασά δασαί. Id est, Atra bilis in acutis ægritudi-
 nibus, si in superioribus apparet, oppidò quàm mortifera
 est: si ad inferiora descendens exiit, non ualde nocet dis-
 crimine. In tardis autem longisque morbis, si ad alium bi-
 lis atra decurrit, in tormina iecorisque dolorem finitur:
 mulieribus uerò purgatio uicæ mensium aduenit, si in cae-
 teris abest mortis periculum. At si superius, ut puta stoma-

chum septimum trāversum, petit, insaniam parit, quam Græci melancholiam nominant. Flatum nāque gignit. Et ructus foetidos, pisciū odorē exhalantes: infra uerò et flatu cum crepitu transmittit: necnō et mentem simul alienat. Proinde melancholicos iuxta et flatuosos medici ueteres sic affectus appellarunt. Porro quidam reperiuntur in quibus neque flatus, neque bilis atra colligitur: sed ira immoderata, et mœror, et ingens animi consternatio. hos quoque nihilominus melancholicos nuncupamus. Bilem quidem in istis redūdere iracundia significat, atram uerò bilem, iracundiæ uehementia ac feritas. Aret. l. 1. cap. 5.

Ἡ μὲν μελαγχολία καθ' ἑαυτὴν οὐκ ἔστιν αἰθ' πυρετός, ἔστι μελαγχολικὰ μάλιστα χυμῶ γνομένη κατελιηφότι δ' αἰθ' οἰδῶ, ποτὲ μὲν αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν οὐκ ἔστιν αἰθ' οἰδῶ, ποτὲ δὲ τῶ ὀλίγῳ συμμετακαλομένου σπύματι. καὶ σὺν δὲ μελαγχολίας εἶδος ἔστιν ὁ φιστῶ δὲ τε καὶ ὑποχοληδριακὸν καλοῦσιν, ἔστι φλεγμοσι ἢ σὺν σπύματι καὶ ὑποχοληδριακὸν σπύματι μόνον, ποτὲ μὲν αὖθις πᾶσι μελεγχολίας, ποτὲ δὲ καὶ τῆς οἰσίας ἢ χυμοῦ μέρους αἰσθητότων καθὲς τὴν ἐξέφαλον. Id est, Melancholia, mētis quædam alienatio est sine febre, ex melancholico maxime humore nascens, qui mentis sedem occupauerit: aliàs aerebro ipso per se ægrotante, aliàs cum toto corpore immutato. Tertia uerò melancholiciæ species est quam flatulentam et a præcordiis hypochondriacam appellant, ob instam matam circa stomachum præcordia proueniens: quæ modò auram maligniorem, modò substantiæ humoris partem ad arebrum sursum transmittant. AEG. lib. 3. cap. 14.

Μελαγχολικὴν ἔκστασιν ἀνεύσειον τιμῶ σφραγῶν καὶ ἡμελιώδη γίνεται ἢ αὐτὴ δὲ ἀερεχούσις τὴν ἐξέφαλον ἑαυτῆς χολῆς κατὰ τὴν οἰσίαν. Id est, Melancholicam ecstasim, id est mentis amotionem aberrationem que intelligere o, oriet uehe-

mentem et ferinam, quae irrigante cerebrum affata flavas-
bile oritur. Galen. in 1. P.orrh. Hippocratis Comm.
1. sect. 14.

Μελικηρίς.

Αθροώματα καὶ στατώματα, καὶ μελικηρίδας, ὅσα τ' ἄλλα
λοιμώματα, πινὲς μὲν ἐν τοῖς ἀποστήμασι πηθεῖ, ἰσχυρὰ δὲ εἰς ἐπιρογγί-
τος, δὴ δὴλος δὲ καὶ ἡ τοῦτον φύσις ἐκ τῆς ὀνομασίαν. ἀθροῶμα δὲ
τὸ π' ἀποστήματιον ἐν τοῖς ἀθροώμασι δὲ εἰσὶν. μέλιτι δ', ἐν
τοῖς μελικηρίδασι δὲ, ἐν τοῖς στατώμασι. ὡς τὸ πολὺ δὲ γι-
γνώσκουσιν ὑδροῦδος ἅπαντα τὰ λοιμώματα ἀεὶ λέγει. Id est, Athe-
romata et statomata, et melicrides alij quidē inter abs-
cessus reponunt, alij uerò ad aliud genus referunt. Patet
autē et natura horū ex ipsis nominibus. Pulticulæ enim a-
liquid simile in ipsis Atheromatibus inuenitur, melli uerò in
ipsis melicridibus, seu autē in ipsis statomatibus. Nepluri-
mum uerò tunica quædam membranosas omnia hæc conti-
net. Gal. De tum. præternat. cap. 5.

Μοχλία.

Μοχλία ἔστι μεταγωγὴ ὅσοι ἢ ὀστέων ἐκ τῆς ἀφ' ἧς φύσει πύου
εἰς τὸν καὶ φύσιν. Id est, Mochlia est ossis aut ossium à loco
qui præter naturam sit, ad naturalem perductio. Gal. in
Def. med. Scribitur et μοχλία, deducendo uidelicet à
μοχλῶ.

Μυδρίασις.

Ὅταν ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ μὴ εἴη ἀλλοιοτέρῃ φαίνεται,
πλατυτέρῃ δὲ πολλῶν τῶν καὶ φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ὀλοοχρῶς ἐμ-
ποδίζῃ τὸ ὄραον, ποτὲ δὲ ὑπερπολὺ, καὶ τὰ ὀράματα αὐτοῖς πᾶσι
δοκῆ μικρότερον εἶναι, μυδρίασις μὲν τὸ πάθος ἔστιν, αἰτία δὲ αὐ-
τῆς ἀπειρομακρῆ πρὸς ὑγρότητος ἔστιν. Id est, Quum pupilla co-
lore quidē nihil emariat, sed multo quàm consuevit est la-
tior, et interim ex toto orbat lumine, interim per multum

cernendi potentiam impedit, aciesque hebescit, ut omnia
minora quam sint uideantur esse, Mydriasis quidem af-
fectus est, causa autem ipsius, humor quidam excrementi-
tius. AEG. lib. 3. cap. 22.

CELS. Non multum ab hoc modo uidelicet à resolu-
tione oculorum distat id quod μυδρίασι Græci uocant. Pu-
pilla effunditur, et dilatatur, aciesque eius hebescit, ac
penè difficillimè genus id imbecillitatis eliditur. Cels. lib.
6. cap. 6.

Μυοκέφαλον.

Πρόπιωσις, ἐστὶ παρὰ πτερίαν τῶ ῥαζυγίδου χιτῶνος, οὐκ ἐξ-
ερώσεως ἢ ῥήξεως τῶ κερατοειδὸς γυνοῦρη. ἢ τις μικρὰ ἰδρὶ ἐπι-
ούσα ὡς παρὰ πτερίαν μύας κεφαλῆ, μυοκέφαλον καλεῖται
ὑπεπλέον δὲ αὐτῆς ἔστι, παρὰ πτερίαν ῥαζυγίαν σαφυλίης, σαφύ-
λωμα. Id est, Proptosis, est proidentia tunicae quæ
Græcis ab ἡμᾶς acino ῥαζυγίδος dicitur, quæ erosa ruptaque
cornua tunicae acidit. Ea quum nondum creuit, quoddam
muscæ capiti sit similis, myocephalon nominatur: quum uero
amplius et eousque sua creuerit ut acinû ἡμᾶς repræsen-
tet, Staphyloma quasi ἡμᾶτιο dicitur. AEG. lib. 3. cap. 22.

Μύλη.

Μύλη οὐρῆς ἔστιν ἀργὴ καὶ ἀειζήλατος. Id est, Mola caro
quædam est ociosa et infirma. Gal. De usu part. corp.
hum. lib. 14. cap. 7.

Ἡ δὲ μύλη ἐπερὶ τὴν ὄψιν τῶ οὐρα αἰλοῖας δίδται ἐξ-
ξηώσεως. ἔστι καὶ τῶ πρὸς αὐτῆν πέφυκε οὐρακώδης, ἐμπλήθει τῶ
μήτραις, τὴν ἰδρὶ ἀργίω καὶ τὴν σύστασιν τὸ πλέον ἀπὸ ἀζόνου
εἰληφῆα σπέρματος, ἔστι δὲ τῆς καὶ αὐτῆς ἢ μήτρας τῆς αὐτῆς
συνίστησι πάση. ἐπὶ αὐτῆς δὲ καὶ τῆς ἐμβρυα, καὶ τῆς συνήθους αἰ-
ματος ἐκείσε ἀναλισκομένη. ἐστὶν πὸ ὑπερᾶν. ἔστι δὲ χροῖα παρὰ
δύκη τῆ αὐτῆ καὶ ὄσκει τῆ γαστρὶ ἐπαργοντος, πλάθει πρὸς τῶς

ἀφελεστέρας γίνονται κινήσεις. τῷ γὰρ ἐμπλήεν τῆ μύτρα καὶ
 ἕνα ψυδὴ φούθισιαν δίδωσι κινήσεως. καὶ ἂν ἰδρὸς οὐκ ἔστι βαρὺ
 νοσοσὶ ῥῆζαι τὴν μύτραν καὶ ὄξειναι, πλάσις ἢ δὴ καὶ πῆθις
 ἀπὸ πλάσις παρὶ ἐχούσις· ἀπὸ δὲ ἰσθμῶν ἢ πὴν ἀνταμίμων χροῖον,
 πλάσις ἰδρὸς δὲ ἀπὸ πλάσις, οὐκ ἐστὶ δὲ πῆθις τὴν καμμου-
 σαν. Id est, Verum enimvero mola, quæ alius est ab ijs
 quos recensuimus affectus, alia quoque ratione dignosci-
 tur. est enim hæc tumor quidam carneus uterum implens,
 ut plurimum quidem consistendi initium à semine minimè
 prolifico sumens, attamen nonnisi quam sua quoque natura,
 uulua eiusmodi uitius implicatur. Augetur porro perinde ac
 si fœtus includeretur, & quod consuetus sanguis ibi absu-
 mitur, nihil quicquam emanat. Ad hæc temporis progressu
 incrementum tumorque uentri accedit, & simpliciores de-
 ceptæ se uterum gerere arbitrantur: nam quod uterus
 impletur, uanam quandam imaginem exhibet, æu præ-
 gnās sit. Quæ propter si fortè onere oppressus uterus dis-
 trumpitur, & mola prolabitur, ab errore simul ac affectu
 iudicantur: sin autem nouem menses præterrediuntur,
 error quidem detegitur, uerùm à morbo non liberantur.
 Act. lib. 1. ἐπὶ δὲ γυν. παρ. cap. 56. Eadem fere & Aegmeta,
 qui addit ἕνας ἢ ἑρὸν παρέγαν ἰατροῖσι, id est, nonnullas
 aquæ intercutis afferre suspensionem. Vide lib. 3 cap. 69.

Μύξα.

Ἀδρῶνεται πολλάκις ἐν πῆσι ἀδρῶσι χροῖος φλεγματώδης,
 ὃν ὀνομάζει [Ἱπποκράτης] μύξαν, ὑφ' οὗ δὲ ἔστιν ἐρῶν ἢ πῆσι
 διαδρῶσεως οἱ σινδῶσμοι, χαλαρώπιοι γίνονται, καὶ δὲ πῆσι
 ἐξίσταται ῥαδίως τῆς κοιλότητος τῶ ἀδρῶν, ἐμπίπτε δὲ παλιν
 οὐ χαλεπῶς. Id est, Sæpe in articulis humor pituitosus ac-
 cernatur, quem myxam appellat Hippocrates, à quo made-
 facta de articulationis ligamenta, laxiora redduntur: at-

que ideo facile à cavitate articulus excidit, et rursus non cum difficultate madit. Gal. in Aphor. Hipp. Com. 6.

Μυρμηκία.

Μυρμηκία καὶ ἀκροχορδῶν ἐπανόσταις ἐστὶ τὸ δέρματος, μικρὰ, πυλώδης, ἀεὶ φερὴς καὶ τὸ πλεῖστον ἀλλ' ἢ μὲν μυρμηκία πλατύτεν ἔχει τὴν βάσιν, καὶ πρὸς τὰς ἀποσφίξεις ὁμοίαν αἰσθησὶν ἐμποιεῖ δῆγμασι μυρμηκίαν· ἢ δὲ ἀκροχορδῶν στενὴ ἔχει τὴν βάσιν, ὡς δοκεῖν ἐκκρέμασθαι ἀκροχορδῆς ὁμοιότητι. Id est, Myrmecia est Acrochordon illam Formicam, hanc Verrucam penfilem Latini vocant: utraque, cutis excrecentia est exigua, callosa, et plerūque figura teres: sed Formica, latiore basi, et sessilis est, ac simulē mordentis formicæ sensum inducit. Verruca autem, a quo suore, et penfilem est, ut chordæ summæ similis pendere videatur. A Eg. lib. 4. cap. 15.

CELS. Μυρμηκία autem vocantur humiliora thymio durioraque ulcera] quæ radices altius exigunt, maiorémque dolorē movent, infra lata, super autem tenuia. Minus sanguinis mittunt, magnitudine vix unquam lupini modum excedunt. Cels. lib. 5. cap. 28.

Μυρμηκίων σπυγμός.

Ὡς πρὸ τὴν κυματώδη σπυγμόν ὁ σκωληκίζων δὲ δέχεται μᾶλλον ἢ ὁ μύρμηκός, οὕτως τὸν σκωληκίζοντα ὁ μυρμηκίζων, ὁ δὲ ἀπολεμύων ἄλλ' ἐκινῶσται ἄλλ' ἐκινῶσται, εἰς μίαν καὶ ταύτην παντελῶς μικρὰν τελευτήσῃ, καὶ δέχεται οὐδὲ αἰώματος παντελῶς φαίνεται, καὶ πεπιθαιόν ἐστὶν ἐκ τῶν ἡρώων αὐτὸν ἔχει ἄλλ' αἰώματος, ἀλλὰ δέχεται τὴν μικρότητα λαμβάνει ἢ αἰώματος. κέκληται δὲ ἐστὶν ὁ μυρμηκίζων ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ ζῶον τὴν μυρμηκία ὁμοιότητος, ὡς μὲν πρὸς φασί, καὶ σ μικρότητα, ὡς ἔτερος δέ, δέχεται τὴν ἔσπον τῆς κινήσεως, ἢ ὁμοίως τῶν σκωληκίζοντι, καὶ δορκαδίζοντι, καὶ ἐστὶν ἢ κεκλημμένος. ἐκείνοι τε γὰρ ὁμοιότητα κα-

νίσεως τῆς αἰσῆς τὰ ζῶα, ὧν τὴν ἐπιθυμίαν ἐχέουσιν, ἀκλή-
 θηστει, ὅτις τὴν αὐτὴν οὐ μὲν κίτων οὐ τῶς. Ἰνὲς δὲ καὶ δι' ἄμ-
 φω φασι αὐτὴν οὐ τῶς ὀνομαζέσθαι, διὰ τὴν τὴν μικρότητα καὶ
 τῆς κινήσεως τὸ εἶδος. ἡ μὲν δὲ αἰσῆς ἴσως οὐ φιλοσημητιοί,
 θίος ἢ ὅτιν οὐ μὲν κίτων λεκτέον, ἐστὶ ὁ μικρὸς ἄλλος, ὁ μικρό-
 τερος ἄλλος οὐκ ἐστίν, ὡσαύτως δὲ καὶ ἀμυδρότατος πῦτος ἢ
 πυκνότερος, ὁ μὲν ἄλλος γι, ὡς περὶ δοκί. Id est, tam uerò ut
 undoso pulsui succedit uermiculās imminuto, ita formicans
 uermiculāti, quū motibus amissis multis in unum eumque
 protsus paruum terminet. Quocirca nec maequalem omni-
 no dicas. quanquā esse ex genere uerisimile est maequaliū,
 sed maequalitas, ut est parua, fugit. Nomē inuenit hic for-
 micans à similitudine quæ sibi cum animāte est formica, ut
 quidā uolunt, paruitatis: ut alij, speciei motus: ut hic sit no-
 minatus eadē ratione ac uermiculans, et caprizans. Cum
 illi enim à similitudine motus, quæ ipsis cum animalibus
 quorum habent cognomen, intercedit, sunt nomen sortiti:
 tum ipse hic formicans. Sunt qui propter utrūque sic aiunt
 appellari eum, et quia paruus est, et o' speciei motus. Nos
 de his nō cōtendemus: at formicans qualis sit explicabimus.
 Est mirè paruus, quo haud est minor alius: iuxta que lāguū
 dissimulus planè, ac c' reberrimus, non tamen, ut quibusdam
 uisus est, æler. Gal. De differ. puls. lib. 1. cap. 7. De hoc
 ipso consule eundem lib. De dignosc. puls. 2. cap. 1.

Μυρμηκίζοντα δὲ | σφυγμον | φασι ἐκ τῆς σμικρότητος καὶ
 πυκνότητος τῶ ζώου ἢ τῆς δοκούσης τῆ μακρομοίαι ἄλλο τῆτος.
 ὅστι δὲ χίρων κυματῶδους ὁ σκωληκίζων, τοῦτον οὐ μὲν κίτων
 κίτων τῶ σκωληκίζοντος, ἐξ ἧ τὴν ἀρρώστειαν τῶ ζωτικῶ τῶ
 σημαίων. Id est, Appellat autem formicantem, quòd eū ex
 animalis paruitate densitat è que, ac quæ deesse uidetur
 æleritate, talem conijciant. Cæterum quo undoso uermica-

lans, eo est uermiculante formicans deterior, ut qui extremam vitalis roboris infirmitatem cannotet. Aëliar. lib. 1. αει δισθεσι παρ. απ. 17.

Μυωπίασις. Μυωπία.

Μυωπίασις δει δισθεσις οκ ρηετις, δι λω τω μω πλησια οραδω, τα δε πόρρωθεν, η επι βραχυ, η ουδε ολωσ. Id est, Myopia, est affectio iam inde a natiuitate, quæ facit ut quæ prope sim, intueamur: quæ uerò procul, aut uix, aut ne uix quidem. Gal. in Def. med.

Μυωπία λέγεται οκ ρηετις, τω ων εγγις βλέπεται, τω δε οκ αποστάσεως ουχ οράντες. ατίατις δε δειν η τω αίατη δισθεσις, τω α εινείας γνωδμη τω οπικω πρόματις. ειατία δε παροισιν οι γρηωτες τω μύωψι. τω τω εγγις μη οράντες, τω πόρρω βλέπουν. Id est, Myopia dicitur Græcè, Lusciosi nostri qui hoc iam inde a natiuitate habent ut propinqua quidē uideāt, remota uerò non item. Insanabilis est huiusmodi dispositio. ut quæ ab imbecillitate spiritus uisorijs proueniat. Cōtrario modo his senes afficiuntur. quū enim propinqua nō uideāt, procul dissita assequuntur. Aëg. l. 3. c. 22.

Μωρωσις.

Μεμωρωμένα δ κα λη ο Ιπποκράτης τω μωρωσιν εμποιουωπατη διανοια αυτη δε δει χωρις τω αφροσινης συμπτωμα, τω φουσ μωρωσις ο μωρις αποφαινει τω νοσηντας. οποιες δε τω λερωδωτ απογρηεν εινεις ισ μω ρηετις. τω πατηματ τω απλησις μω δειν, η μω τω τω, ο τω ονομα τωσιν α γνοια, τω ης και ο Θυκωδιδης εγραψεν επι τω οκ ελοιμοδ διστωθεν τω ωδι, και η γρηεσι σφας π αυπις, η τω επι τω δειν. Id est, Μεμωρωμένα. i. fatuitatē inducentia] uocat [Hippocrates] quæ μωρωσιν. i. fatuitatē] mēti inducūt. Ea autē, est symptoma citra deliriū ægros naturalibus fatuis similes reddēs: quales etiā ex ijs q dicitur cōfensere, nōmillos fieri noui-

mus. Cui pathemati simile quidem est, quanquam non idē, quod vocant ἀγνοια. i. ignorantia, de qua Thucydides scripsit in iis qui ex peste servati sunt, hoc pacto, Ignoraveruntque tum seipfos, tum familiares. Gal. in 1. Prorrh. Hipp. Com. 3. sect. 60.

Ἡ τῆς μνήμης βλάβη φαίνεται πολλάκις ἐν νοσήμασι ὡς γιγνώσκειν, συμβεβηλαμμένου καὶ τῆ λογισμοῦ, τῆς μὲν ἕξτερας ἀμφοτέροις τῆς αὐτῆς οὐσίης, ὅπῃ τε μνήμης δὲ ὅπότι τῆ μνήμη σιωπῶνται καὶ ὁ λογισμὸς ὁ αὐτὸς ὀνομαζέται μῆρωσις.

Id est, Memoriae detrimentum saepe in quibusdam morbis factum esse compertum est, lesa simul etiam ratione: ita ut affectio quidem utraque eadem sit, intendatur autem quando una cum memoria etiam ratio perit, quod sanè facultas appellatur. Act. lib. 6. cap. 23.

N

Νεφέλαι.

Ὀνομαζώ δὲ ἐναϊώρημα τὸ παχύτερον μὲν καὶ λευκότερον ἐν οὐρῳ, μὴ τ' ὅπῃ πολὺς αἰτὴ, μὴ τ' ἐν τῇ πυθμῶν τῷ ἀγγείῳ, καὶ τ' ὅτι μὲν μετὰ τὸ ζῶεν ἐναϊώρου μῆρος, ἢ ποι μείσσι ἀκριβῶς, ἢ καὶ τῷ μᾶλλον ἢ αἰῶν τὰ μὲν οὐκ αἰῶντα σιωπῶσις μὲν καὶ ἐν ἐναϊώρηματι. ὡς ἰπποκράτης γὰρ καὶ ταῦτα νεφέλαι (ὡς σαφὲς ὄν), τὴν αὐτὴν ἀλλοτρίαν ἔχουσαι ὡς τὸ ὕρον ἢ αἰ ὄντως νεφέλαι ὡς τὸν αἴρα, καὶ τὰ καὶ ταῦτα ἔπειτα εἰς αὐτῶν ὑγρῶ παχύτερα, καὶ κίναται τὸ αἴρος, πολλάκις οὖν, ὡς ἐφ' ἡμῶν, ἐφίεται τῇ τῶν ὑροῦ αἰῶν, ὅσῳ ἐγὼ νεφέλην ἰδίως ὀνομαζέω ἐῶντα. Id est, Intellego sublimamentum! Graecè ἐναϊώρημα] id quod corpulentius candidiusque in urinis, neque in summis eius, neque in fundo nascis, sed in media sede sublime, vel exquisitè medium, vel deorsum potius

quam sursum existat. Id igitur solitus sum nominare subli-
mamentum. Sed ab Hippocrate id quoque nubecula appel-
latur, eandem obtinens proportionem circa urinam quam
nec nubeculae ad aerem praefertunt. Etenim haec humore,
qui circa eas est, corpulentiores: et item illae, aere sunt. Ita-
que saepenumero (ut dixi) supernatat in urina desuper:
quam ego nubeculam proprie soleo nominare. Galen. in
Progn. Hipp. Com. 2. sect. 26.

Νεφέλιον.

Νεφέλιον, ἔστιν ἀγλήξῃ ἢ ἐλκώσει ὑποπόλαιος ὄπι τῷ μέλαι-
νος. Id est, Nubecula oculi est caligo aut ulceratio in ni-
gri superficie. Gal. in Def. med.

Νεφελίτις.

Νεφελίτις ἔστι φλεγμονὴ νεφρῶν μετ' ἀλγήματος σφοδροῦς,
ποτὲ δὲ καὶ δυσουρίας, καὶ ἰνωδῶν ἀποκρίσεων, ἢ ψαμμωδῶν,
μὲν αἵματος ὀλίγου. Id est, Nephritis est renum inflam-
matio, cum uehementi dolore: interdum ei adiuncta est me-
iendi difficultas, cum fibrosis excretionibus, aut arenosis,
aut modico sanguine. Gal. in Def. med.

Νόσος, ἢ νόσημα.

Ἡ εὐρὸ δὴ νόσος εἴρηται κατὰ σκευήν τις οὐσα ὡς φύ-
σιν, ὅφ' ἴς ἐνέργεια βλάπεται ὡσφόπως. Id est, Dicitur esse
morbum esse corporis statum quendam praeter naturam, a
quo functio laeditur primū. Gal. De symptom. diff.

Τίτω ἐνερπίδη ὑγίεια διαίτησιν, ὅφ' ἴς ἐνέργειαν λεγόμενον βλά-
πιδεσται, νόσημα μόνον ὡς ἀνορθώσιμον, εἴτε πολυχρονίος, εἴτε
ὀλιγοχρόνιος, εἴτε ἀκαρεῖ χρόνῳ γίγνεται, καὶ ἄλλαι ἀπά-
σαι τὰς ὡσφωσιν βλάπεται, ἐν αἰτίας λόγῳ, διαίτησιν ὡσφῶ
φύσιν, αὐτὴν μόνον, αἰτίας, οὐκ ἄλλαι, εἰ πομῶναι ταύταις
ὅσα ὑφ' ἐνέργειαν εἰσι βλάπεται, συμπτώματα τε καὶ παθῶν· καὶ
ταῦτα δὲ καὶ τὰς ἀμέτρους ἐκκρίσεις, ἢ ὀπιγίσεις. ὅσα δὲ
δι. i.

διεξέστης, ὡς τῶν καὶ ἡ ἀρχοία, πρὸς τὸ πᾶσι τε καὶ τῷ συμ-
πιώματι ὁ ἴματι, διεξέστης ὀνομαζομένη, ὡς τῶν οὐδὲ καὶ ἐστὶ.
Id est, Contrarium sanitati affectum, a quo laedi actionem
dicimus, morbum tantum appellamus, siue diutinus hic, si-
ue brevis sit, siue momento duret. Ex reliquis affectibus,
qui praeter naturam sunt, eos qui hunc praecedunt, cause-
que rationem obtinent, causas tantum dicimus, non pathe-
qui illum sequuntur, si actionum offensa sunt, et sympto-
mata et pathe: eodem modo et immodicas vel inansio-
nes, vel retentiones. Qui uero affectus sunt, ueluti uisiosus
color, supra passionis et symptomatis appellationem, etiam
affectus uel affectiones uocamus, ita nimirum ut sunt.
Gal. Meth. med. lib. 2. cap. 3.

Νυκτέλωψ. Νυκτέλωπιασις.

Νυκτέλωπια λέγουσι ὅταν συμβῆ τὴν μὲν ἡμέραν βλέπειν,
δυομήνου δὲ ἡλίου ἀμαυρότερον ὄραν, νυκτὸς δὲ ἡμορφῆς οὐ-
δαμῶς ὄραν. Id est, Nocturna caecitudo, qui Graecis Nycti-
lops dicitur, uisium est, quo per diem homo arnit, sole dem
occiduo, obscurius, noctu omnino nihil. Aeg. lib. 3. cap. 22.

Νυκτέλωπιας εἰ ἐπεισοίς φασι οἱ ἄλλοι γὰρ μὲν ὅπως τῷ
φωτὸς βλέποισι, δυομήνου δὲ ἀμῶς λυώηοισι· νυκτὸς δὲ ἤδη κα-
τέλας οὐσης, οὐδὲν ὄρωσι. λεπίων δὲ ἄρα τὸ τοῦ ὕδατος σύστημα, ὃ
τὴν μὲν ἡμέραν τῷ φωτὸς φειοισίᾳ διωαστεύεται, νυκτὸς
δὲ σιωπεποισί τὴν ὄψιν. Id est, Porro νυκτέλωπιας ἐπει-
σοίς [hoc est lusciosos uernos] appellant, qui interdum ar-
nunt, sed sole occiduo hebetius, noctu uero nihil uident. Vi-
sium gignitur ex tenuiorum humorum colluie, quam in-
terdum quidem luminis copia euincit, sed noctu uisioni te-
nebras offundit. Aetnar. lib. 2. περὶ διεξέστης. cap. 7.

Νυκτέλωπιασις δὲ ἐστὶν ἔστιν τὴν ἡμέραν ἀμύμητως βλέ-
πειν, τῆς δὲ νυκτὸς πρὸς αὐτὴν, χίρω. Id est, Dicitur au-

tem Nyctalopiasis de ijs qui per diem clarè vident, sed nocte appropinquante deterius cernunt. Oribas. lib. 4. ad Euseb. cap. 17. quod πρὸς τοῖς νυκταλωπιάταις inscribitur.

Ξ

Ξένιος.

CELS. Vari lenticulæque vulgo notæ sunt: quavis rarior ea species est quam ξένιος Græci vocant: quum sit ea lenticula rubicundior et inæqualior. Cels. lib. 6. cap. 5.

Ξηρασία.

Ξηρασία δὲ βεῖ χροάδης περιχῶν ἑπιφάνεια, ὡδραπλησία πῖς ὑπὸ κοινοῦ μολυνομοδίος. Id est, Ariditas est lanuginis speciem referens capillorum superficies, similis ijs quæ pulvere conspersa sunt. Gal. in Def. med.

Ξηροκολλύεα.

Ἐκ τῆς προσγεγραμμένης ὕλης συνετέθη τοῖς ἰατροῖς φάρμακα καὶ ξηρασία, τὰ καλούμεθα πρὸς αὐτῆς ἰδίως Ξηροκολλύεα, πινὰ μὲν ὀκτὴ κοντὰ τύλοις καὶ συγκόσσις, ἀκακιδίδας τε καὶ πτερυγία, λινὰ δὲ τοῖς ψωρῶδεσι βλεφαροῖς ἀρμόπιοντα καὶ τοῖς ὀνομαζομένοις μίλφοις ὠφελουῦντα, ἢ δὲ δριμύτων δὲ κολλυρίων ἐπίρσει διωάμιν ἔχοντα διὸ καὶ καλοῦνται πρὸς πνάνιας ἀνδροδακρυτικὰ καὶ ἀποκρουστικὰ, κατὰ τὸ καὶ αὐτὰ τὰ κολλύεα. Id est, Ex præscripta materie medicæ sylvia, composita à medicis phar maca arida, quæ priuatim ab ipsis arida collyria appellantur. Quorum aliqua quidem callos et sycoses consumunt, excrecentem item iuxta nasi angulum carnem, encanthida appellatam, et pterygia, quæ etiam ungues dicuntur: aliqua uerò scabris palpebris cõueniunt, et ad palpebrarum deflumiã, quæ milphii appellantur, dâ. ij.

conducunt: uerum aliam ab acerbis collyrijs facultatem habent, unde etiam a quibusdam medicis Apodacrytica id est de lacrymatina et Repulsoria appellatur, uel ut etiam ipsa collyria, uisa sunt appellari. Gal. De comp. pharm. sec. loc. lib. 4.

Ξηροφθαλμία.

Ξηροφθαλμία βεβή δεικνύσιν ἴσιν ὀφθαλμοῖς μὲν πόνου, καὶ εἰς ἕνος ὑγρότητος ἐκκρούσεως. Id est, Ξηροφθαλμία q. d. arida lippitudo est quum oculus, citra humoris effluxum, ægrè cum dolore mouetur. Act. lib. 2. περὶ ἰσθμ. παρ. cap. 7.

CELS. Est etiam genus aridæ lippitudinis, Ξηροφθαλμίαν Græci appellant: neque tumens, neque fluens oculi, sed rubent tantum. Et cum dolore quodam grauescunt, et nocturnæ ægræ uisum mare scunt: quæ uis minor generis huius impetus, tanto finis minus expeditus est. Cel. lib. 6. cap. 6.

Ο

Οζαινα.

Ἐκ μὲν τῶν ἰσθμῶν ἴσιν ὀφθαλμοῖς φύσιν οἰκων οἱ πολυπόδες ἐν ταῖς ῥισὶ γινώσκονται, καὶ δὲ τὸ ἴσιν ἐλκώσεων, αἱ ὀζαιναί, καὶ δὲ τὸ ἴσιν ὀφθαλμοῖς φύσιν ἐκκρίσεων, αἱ αἱμορραγίαι, γινώσκονται εἰς ὄξινος νοσήσασιν, καὶ ταῖς καλοῦσιν ἰδίας ὀφθαλμοῖς εἰς νεώτεροις ἰατροῖς ἰατρικαῖς, ἐν αἷσι ἢ φύσιν ὀφθαλμοῖς κριτικῶν ὀρμησασα βοήθημα, τῆς συμμετρίας οὐκ ἐκράττει. ὀφθαλμοῖς ὀζαινῶν ποιήσασιν τὸν λόγον, καὶ ὀφθαλμοῖς ὑγρῶν δριμύτων καὶ σπινθηροδῶν γινώσκονται. ὡς εἰ αἱ γὰρ μόνον ἢ δριμύτα, δισίατα μὲν ἔλκω ποιῶν πύριον, οὐ μὲν ὄξιντα μελάνωσιν. Id est, Ex genere tumorum præter naturam polyposes in naribus generantur: ex genere uero ulcerum, οζαινα. Secundum genus autem ex-

cretionum præter naturam, αἰμορραγία*i.* sanguinis eruptiones fiunt in morbis acutis, iuxta rationem earum quas recentiores medici priuatin. superexcretionem appellant, nimirum in quibus natura, ad iudicatorium auxilium concitata, modum excessit. Primum itaque de ozænis sermonem faciam, quæ ex humore acrim et putrescibilem influxu generantur, ita ut si acres solum sint, ægrè curabilia ulcera producere consueuerint, non tamen graueolentia.

Gal. De comp pharm. sec. loc. lib. 3. cap. 3.

Ἡ δὲ ὀζαία καὶ ἂν αὐτὴ δὴ τῷ οἴματι μολορεῖται, συμμεινῶν δὴλον ὅτι καὶ διεφθόρτων χυμῶν ὡς τοῖς ἰθμοῖς δέξιν ἐπακμασάντων πόροις, καὶ μετὰ δίδόντων μὲν τῆς σφαιρῆς κακίας τοῖς σωτήρις μορίοις, οὐχ ἡπτόν τ' ἐπιρρέοντων τ' κατὰ δέξιζμένωι ἑύπτις ὀδωδόντων. ἀμέλει καὶ καὶ πᾶσαν μὲν ὡρεῖν, μάλιστα δὲ καὶ πᾶς μεγάλας ἐκποσῶς ὀζοισιν, ὀπρωτοῦδου τῷ πιδύματι δὲ πῶ ἐκίθη ὀδωδόντων. Id est, Ozænia uero nomine suo, quod a foetido odore sibi sumpsit se patefacit. Fit quum putres corruptique humores circa meatus colatos coaceruantur, suumque uitium uicinis partibus imperiunt, et confluentes alios suo odore inficiunt. Quippe omni quidem tempore, sed præcipue in maximis expirationibus, spiritum odoribus inde exhalantibus infectum ægri odorantur. Actuar. lib. 2. ὡς δὲ γη. πα. ἡ. cap. 10.

CELS. Sin autem ea ulcera circa nares sunt, pluresque crustas et odorem foedum habent, quod genus Græci ὀζαίαν uocant, sciri quidem debet uix ei malo posse suauari: nihilominus tamen, etc. Cels. lib. 6. cap. 6.

Οἰδήματα.

Οἰδήματα ὀνομάζεν εἰώθεν Ἰπποκράτης τοῖς ὡρεῖ φύσιν ὄγκοις· οἱ δὲ μετ' αὐτῶν εἰς φλεγμοναῖς καὶ σιέρροισι καὶ πᾶσι κληθέντα ἔσονται αὐτῶν οἰδῶν οἰδήματα, διηρήκασιν. φλεγμοναῖς δὲ ὀδωδόντων. dd. iij.

Ἱπποκράτης ὀνομάζει τὰς φλογώσας, ἀφ' ὧν ὄυμα ἔσται
 ἕως θερμῶς ὄγκου. Id est, Oedemata Hippocrates omnes
 præter naturam tumores uocare consuevit, quum cæteri po-
 sterioribus in inflammationes, et duritias, et ea quæ pecu-
 liari nomine ab eo uocata sunt oedemata, eos distinguant.
 Nam φλεγμοναί .i. inflammationes Hippocrates in cœn-
 siones ipsas nuncupat: unde etiam nomen calidis tumoribus
 impositum est. Gal. in lib. Hipp. De ijs quæ in med. sunt.
 Comm. lib. 3. sect. 30.

Τοὺς ὄγκους φύσιν ὄγκου ἀπᾶντας ὁ Ἱπποκράτης οἰδήματα
 πρῶτα φέρει, ἀφελχιδίων ἐν αὐτοῖς δηλονότι καὶ ὄγκου φλε-
 γμονῶν. καὶ ἰσχυροὶ καὶ αὐτὸ τὸ ὄυμα τὸ τῆς φλεγμονῆς
 ὅτι τῆς φλογώσεως μᾶλλον οἱ παλαιοὶ πάντες ἔλεγον, ἐξ ἧς
 εἰς ὄγκου σφαιρῶν. Id est, Omnes præter naturam tumores
 Hippocrates οἰδήματα .i. inflationes nominat, sub quibus
 uidelicet etiam inflationes continentur: sanè que hoc ipsum
 nomen inflammationis antiqui omnes magis inflammi-
 bus, etiam si sine ullo sine tumore, adaptabant. Gal. in A-
 phor. Hipp. Comm. 5. sect. 65.

Ὡσαύτως ὡς ὄμαζον αἱ παλαιοὶ τὸ, πε οἰδήματα καὶ τὸν ὄγκον.
 Ἰσχυροὶ δὲ ὅτι σφαιρῶν τῆς ὄσιν ἢ δὲ φρεσὶ ὄγκων. ἢ τοὶ ἰσχυροὶ
 ὀδυνῶς εἰσὶ, καὶ καλοῦσιν αὐτοὺς οἱ νεώτεροι φλεγμονῶς ἢ χρο-
 εἰς ὀδυνῶς καὶ σκληροὶ, καλοῦσι δὲ καὶ ὄυμα σκίρροις ἢ χρο-
 εἰς ὀδυνῶς καὶ μαλακοὶ, πρῶτα φέρουσιν δὲ καὶ ὄυμα ἰδίως
 οἰδήματα. Id est, Prisci Græci per inflationem .i. οἰδήματα
 et tumorem, idem intelligebant. Neque uerò nos latet tri-
 plicem esse tumorum differentiam. Vel enim sunt cum do-
 lore, quos iuniores inflammationes nominant: uel absque
 dolore et duri, quos Græci σκίρροις uocant: uel sine dolo-
 re, et molles, quos idem Græci οἰδήματα .i. inflationem
 peculiariter appellant. Gal. in Aphor. Hip. Com. 4. sect. 34.

Οἰδημα ὅ ἐστιν ἴσχος λευκὸς αἰωδίνης, ὅτι φλέγμα σπιταίμωτος, αἰσθητὸν καὶ τὸ ἐμφυσήματα ὅτι ψυχρὰ καὶ παχύτερα πτύματα σπύσσονται καὶ ῥαδίον γινώσκον τὴ ἀφ᾽ ἡ. φαδίνης γὰρ ὑπὸ καὶ τὰ οἰδηματὰ, μὴ πεζέοντα, μὴ τε ὀδυνώδη, μὴ τ᾽ ἢ λοισμῶνα ὄντα πύχνα πτύματα ὅ ἐμφυσήματα αἰσθητὰ, τὸ δὲ φλέγμα τὸ πτύμαπος δὲ πύσσοντος. γινώσκοντερον δὲ τὸ ὅτι φῶν πύσσοντων ὑδέρων. ὡδὲ δὲ καὶ ἴσχος κρυώδη τὸ ὅτι φῶν πύσσοντος δὲ κιν, ἀκρεῖως δὲ λευκώδη τὸ δὲ φλέματος ἴσχος πύσσοντος. Id est, Porro οἰδημα | nostri mollem & laxum humorem appellant tumor est albus, doloris expertus, ex pituita collectus: quemadmodum ἐμφυσήματα | hoc est inflatio ex frigido crassiori que spiritu conflatur. Faciles tangenti cogniti sunt. nam œdemata quum neque ferueant, neque dolcant, nec colore aliquo alterata uariant, leuissimum negotio cadunt: inflationes uero, quod spiritus cutem intendat, renitentur. Hæ in tympania hydropo magis sunt conspicue. quippe abdomen in ea, quod a crasso spiritu cutis plurimum extendatur, tympani in morem pulsatum resonat. Aët. lib. 2. περὶ δὲ γ. παθῶν, cap. 49.

Τὰ δὲ οἰδηματὰ ἴσχος ὀφθαλμῶν ἴσχος ἐμφυσήματων δὲ τὸν ἴσχος, τὸ πύσσοντα πύσσοντος μᾶλλον καὶ φαδὶ τὰ βλεφαρα γίνεσθαι, ὅ ἐμφυσήματα ἴσχος πύσσοντος κατ᾽ αὐτὰ τὰ βλεφαρα σπύσσονται. ὅ γινώσκοντες οἰδηματῶδες, ἴσχος. Id est, Porro | oculorum | tumores molliores, qui οἰδηματὰ nominantur, ἴσχος inflationes, quæ ἐμφυσήματα uocantur, diffidēt, quod illi ex ictu magis fiunt, ἴσχος circa palpebras insidēt, inflationes uero a solo crasso spiritu in palpebris conflentur, sint que tumores quidam molliusculi, quales οἰδηματῶδες Græci nuncupant. Aët. lib. 2. περὶ δὲ γ. παθῶν, cap. 7.

Οἰδημα.

Οἰδημα ὅ ἐστιν κατ᾽ ἄφρον ἢ κατ᾽ ἀρμογίαν κινώδη
dd. iiij.

δὲ τὸν φορὰ εἰς τὸ ὄρθρον φύσιν. Id est, Luxatio est quum of-
sa, quæ uel articuli uel coagmentationis beneficio mouen-
tur, extra naturam sunt delata. Gal. in Def. med.

Οὐζ.

Υπόπυος ὁ κεραιειδής οἷοι τε γίνεται, ποτὲ μὲν διὰ βλάβης,
ποτὲ δὲ δι' ὀππληγῆς, ὅνυχ' ἀποσοικώτος τὸ πύου καὶ τὸ χύμα.
διὸ καὶ τὸ πάθος ὀνυχα ἀποσοικώδουσι. Id est, Aliquando
membrana à cornu dicta κεραιειδής, purulenta efficitur,
nunc alius nunc in superficie, ita ut pus habeat unguis si-
gurat: quæ causa est ut hoc etiam malum unguis oculi no-
mmetur. Paul. AEG lib. 3. cap. 22.

Ὄζυ νόσημα.

Οἱ πλείους τῶν ἰατρῶν οἰοῦνται ὄζυ καλεῖσθαι νόσημα τὸ τε-
χέως κρινόμενον, οἰοῦνται δὲ ἵπποκράτην αὐτὸ τὸ χροῖον. ἔχει δὲ
οὐχ οὕτω τεχνολογίας ἀλλ' ἐστὶ τὸ π νόσημα τὸ βραχυχρόνιον μὲν,
οὐ πάντως δὲ ὄζυ καὶ τούτου μὲν οὐκ ἔστι τὸ χροῖον, ἢ πολυ-
χροῖον, ἢ ὅπως αὐτὸς ἐπί τῶν ἐθέλοι καλεῖν αὐτὸ τὸ ὄζυ φύ-
σις ἐπέεα ὅ νόσημα τις ἀπὸ καίται, οὐ δὲν ἰδίον ὄνομα κεκτημένη,
καὶ τὸ τ' ἐκείτως ἐγγύετο. τὸ γὰρ ὄζυ νόσημα τις, ὡς ὁ μὲν Ἄρ-
χιγῆς ἵπποκράτης τὸ δὲ σιμπίμος κινδυνώδους, ὡς δὲ ἵπ-
ποκράτης ἔλεγε, τὸ μὲν πυρετῶν σιμπελοῦς γαργαρίου, συμβεβη-
κὸς δὲ ἀναιμία ἐστὶ τὸ τεχέως κρινόμενον. καὶ μὲν τὸ τῆς κινή-
σεως εἶδος, ὄζυ ἀποσοικώδουσι. παύσασθαι δὲ ἀναιμία, οὐκ αὐτὸ
διὰ τεχέως, ὡς αὐτὸς ἐπιγροῦν ἀποσοικώδουσι τὸ οἰκίον τελευτή. αὐ-
τὸ γὰρ τὸ ὄζυ τὸ τεχέως κρινόμενον, τὸ σύμμεν ὅτι τὸ πέρας. ἔ-
στι δὲ πάντως βραχυχρόνιον μὲν, κατ' ἄλλο μὲν καὶ ἄλλο ἢ
ἐν αὐτῷ, τὸ ὄζυ καὶ τὸ βραχυχρόνιον εἰρήσεται, διὰ μὲν γὰρ τὸ
τῆς κινήσεως ἢ περιμένον ὄζυ, διὸ τὸ εἶχ' οἷον τε χροῖον αὐτῷ
τεχέως κρινόμενον, βραχυχρόνιον ὀνομαζήσεται. φύσις δὲ ἄλλη
νόσημα τις αὐτῷ ἀποσοικώδουσι, πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἐφημέρων πυρετῶν,
διὰ πᾶσι φύσιν, ἢ ἐγκαυστὸν ὀππληγῶν, ἢ κάματην βραχυχρόνιον

ἀρχυπία, ἢ λύπη, ἢ μέθυ, ἢ θυμὸν, ἢ πτοῦπον, ἐγλυόντο μα-
 κροί τε ἄμα καὶ βραχέϊς, καὶ πλείως ἀκίνδυλοι· καὶ πάντες
 οὐδέεις οὐκ ἰδιώτης, οὐκ ἰατρὸς ὄξυ τὸ σῆμα· καλεῖν εἶδεται· τὸ
 μὲν οὖν ὄξυ τὸ βραχυρροῖον σαφῶς ἐν αὐτοῖς λόγοις διακρί-
 νται, τὸ δὲ βραδὺ τῶν πολυρροῖα συνεχῶς, καὶ τὸ γὰρ ἕτερον αὐ-
 τῶν ἔχει ἐννοιαί, εἴ γε τὸ μὲν ὄξυ τὸ βραδέϊ, τὸ δὲ ὀλιγορροῖον
 τῶν πολυρροῖα κατ' ἀπὸψιν εἶρηται, καὶ μὲν οὖν ὄξυ, πάντως
 ὀλιγορροῖον, καὶ πάντοτε εἰς ἀδύνατον βραδὺ· οὐ μὲν οὖν
 εἰ βραχυρροῖον, ὄξυ πάντως, οὐδ' εἰ βραδὺ, πολυρροῖον. Id
 est, Plerique putant medici acutum uocari morbum de
 quo celeriter iudicium est, contrarium huius diuturnum.
 At ueritas non ita habet. est siquidem aliquis morbus bre-
 uis temporis [Græci βραχυρροῖον appellant] non tamen om-
 nino acutus. Hinc contrarius est ροῖος [i. diuturnus] uel
 πολυρροῖος, uel quomodocumque aliter quis uocare ipsum
 malit. Acuto alia morbi natura, nullum proprium nomen
 sortita, opposita est. idque merito euenit. Nam acuti morbi
 propter uelocitatem periculosi, ut Archigenes describebat,
 ut auem Hippocrates, cum febre continua euenientis, acci-
 dens necessarium erit ut celeriter indiuentur. etenim ex motus
 specie acutus nuncupatur. Quiescendum uero ei celerimè
 ut qui ad proprium finem properet: nam idem est celeri-
 ter moueri ac ad terminum confluere. Erit iam omnino βρα-
 χυρροῖος, [quasi exigui temporis dicitur] aliàs tamen atque
 aliàs acutus, & exigui temporis dicitur. Nam propter mo-
 tus celeritatem, acutus: quod uero diu morari cum eo qui ce-
 leriter mouetur non potest, βραχυρροῖος appellabitur. At
 natura alia morbi ei coniuncta est. multæ siquidem febres
 diariæ ex frigore quodam, uel adustione partium exteriorum,
 uel labore breui, uel inopia, uel tristitia, uel ebrie-
 tate, uel ira, uel id genus similibus proueniunt, parue si-

mul. et breues, et periculus prorsus uacuae. At qui nemo has uel idioma uel medicus acutum morbum uocare consueuit. itaque acutus morbus ἄβραχρονός, i. breuis temporis clarè his ipsis distinctus est. Tardus uerò cum longo confusus est: quanquam non eandem notionem obtinet: siquidem acutus tar do, breuis longo oppositus est. Omnis ergo acutus, planè exigui temporis morbus est, et omnis diuturnus, necessariò tardus: non tamen si breuis temporis, acutus statim est, neque si tardus, longo temporis. Gal. De diebus decret. lib. 3. cap. 13.

Ὅροβοειδίς ὑποστάσις.

Ὅτις ἡ σὰρξ τῆς κτῆνος, ὁροβοειδίς ὑποστάσις γίνονται. ὅμοιοι ζοῖται δὲ αὐτῶν πέψις καὶ ἀπεψία, καὶ τὰ παρῆναι ὀξύπυρετον. εἰ μὲν γὰρ ὄξει πυρετός, ὅλου τὸ σώματος ὄξει τὸ πάθος· εἰ δὲ μὴ, ὄξει νεφρῶν. καὶ πάλιν εἰ μὲν ὄξει ἀπεψία ὄξει οὐρον, τὸ ὅλου σώματος κακόν· εἰ δὲ πέψις μὲν ἢ, ὁροβοειδίς δὲ ὑποστάσις, ὄξει νεφρῶν δηλοῖ πάθος· εἰκότως δὲ ἀπεψία κακῆ, ὅτις ὅλου τὸ σώματος πάθος ὄξει. τὰ γὰρ ποιῶντα τὴν πέψιν ἀγγεῖα νεύονται. ὅτι δὲ ὄξει νεφρῶν οὐκ ἔστιν ἀπεψία· οὐ γὰρ ὁ νεφρός πέπειται τὸ οὐρον. Id est, *Quum autem caro ipsa liquatur dissoluiturque, facit hypostasies oroboides: id est similes orobis*, quas ut bene discernas, animum aduerte ad coctionem, aut cruditatem, aut febrem acutam presentem. Si enim adest febris, totius corporis erit passio: si uerò non aderit febris, erit uitium renum. Et rursus si adest cruditas urinarum, totius corporis uitium est: si coctio adest, sedimenta uerò orobina appareāt, uitium est renum. Nec sine causa cruditas ināssit, quando morbus est totius corporis: ea enim uasa quæ coctionem conficiunt, malè etiam affecta sunt. in uitio autem renum, cruditas non adest: renes enim non sunt instrumenta coctionis urinæ. Gal. De urinis cap. 16.

Αἰτίου ὀροβειδῆς ἢ ὑποστασίων καὶ ἀπὸ αὐτῶν μὲν τῶν ὀρόματῶν δὴ καὶ, προσεπισημασμένων δὲ καὶ ἡμεῖς τὸν λόγον· τὸν ὀροβὸν οἱ δὲ παῖς πρὸς ἡδυστοπῶν ὀροβίων τυγχάνοντα, πολλὰ γὰρ ἢ γαργαλιῶν τῆς γῆς, ἐρυθρὸν ἢ ὄψιν εἶδη τυγχάνοντα, ὁπότεν οὐδὲν τούτοις ἄρραπλήσια τὰ περιφραγμένα ἴδῃς, πότε δὴ τὸ πρῶτον καὶ τὰς ὀροβειδῆς τῆς ὄψιν ὑποστασῆς, νῦν τὸ πρῶτον λέγω μόνον σοὶ ταύτας διαζωρεφῶν, οὐχ ἢ πῶν δὲ καὶ αὐτὰ κατ' ἐκείνους ὀροβειδῆς εἰσὶν ὡς περὶ ἀπὸ τούτου συνείμαι ἐξ ἑσῶ ἀσφαλῆτερον τὸν ἀπὸ τούτων λόγον. *Id est, Igitur hypostasēs orobae, etsi ab ipso nomine evidentes sint, nos tamen etiam declarabimus earum rationem. Nam unusquisque naut orobum inter legumina esse (ut qui in plerisque locis feri consuevit) rubeum est ipsum forma existentem. Quum igitur contenta urinarum his similia uideris, tunc oculis spectaueris hypostasēs orobae, nunc enim oratione sola res tibi depingo. Sed tamen hypostasēs haec nihilominus globosae ueluti orobi sunt, ita ut hoc pacto intelligere possis certo qua ratione se habeant. Actuar. lib. 1. ἀπὸ οὐρων, cap. 15.*

Ὀφθαλμία.

Καὶ ἡ ὀφθαλμία διαζωρεξίς τις ὄψιν, οὐ μόνον ἐξώθεν, ἀλλὰ καὶ χροὺς φανερὰς αἰτίας γινώσκῃ, καὶ ἐπιδύουσα ἕως τελετῆς ἢ περὶ τῆς ἢ καὶ πέντε ἡμέρας. *Id est, Ophthalmia quoque (id est lippitudo) perturbatio quaedam est, uerum non extrinsecus tantum sed ex interiore etiam causa caeca ingruit, perque tres quatuorue aut quinque dies plerumque durat. Aeg. lib. 3. cap. 22.*

Ὀφίασις.

Ἐπίεξ δὲ ὕδατος ποικίλη τε καὶ διεφορήα τῶν τῶν ὀφίασιν καὶ τῶν ἀλωπυῖαν ἀσθενεῖται, τὰς ῥίζας διαβιβρώσκει σα ἢ τῶν τελετῶν, καὶ ταύτας ὀλοσκορμῆν οὐχ ὀμαλῶς· καὶ ἡ

in eo uerò quod manet, et in subiecto corpore reſeruat, affectus conſtet. Iam ipſum quoque permanentem affectu Græci paſſionem nominant, ueluti etiam quod iam fecit, nec etiamnum facit, cauſam. Quamquam nec hoc abſoluto ſermone cauſa eſt, nec affectus qui manet, abſoluto ſermone paſſio: ſed exactè loquenti affectus eſt paſſio iam facta, non autem quæ adhuc ꝑꝛ. Gal. De ſympt. diff.

Πάθος λέγουσιν οἱ Ἡροφίλειοι εἶναι τὸ ἐύλυτον καὶ διυμένον, οὐ τιμὸν αἰτίαν ἐν ὑγροῖς εἶναι. Id eſt, Herophilei πάθος eſſe dicunt, quod nullo negotio ſoluatur, ac facile moneatur, cuius eſſentia in humoribus conſiſtat. Gal. in Def. med.

Παθολογομονικόν.

Παθολογομονικὸν [μίρος ἢ εἶδος τῆς ἰατρικῆς] τὸ πρὸς τιμὴν διαγνώσκειν τὸ πρὸς φύσιν οἶον. Id eſt, Pathognomonica pars uel ſpecies medicinae quæ id quod præter naturam eſt, dignoſcendum ſuſcipit. Gal. in Def. med.

Παθολογομονικὸν σημεῖον ὅτι εἴη τὸ ἐντὸς καὶ εἴη ὁ κτὸς σημεῖωσις. Id eſt, Pathognomonica ſignificatio eſt interiorum exteriorumque notatio. Gal. in Def. med.

Παθολογομονικὰ εἶναι τὰ συμπτώματα εἴη καὶ αἰτίων. Id eſt, Pathognomonica ſunt ſymptomata cauſarum indicatia. Gal. in lib. Hipp. De uict. rat. in morb. acut. Com. 4. ſect. 4.

Παλιδρομὸν ἢ ſυζυγμὸς.

Παλιδρομὸν [ſυζυγμὸς] ὅτιν οἱ ὁππὸς ποσὴν ἐκβαίνων τὸ μέγεθος, ἢ τιμὴν ſφοδρότητα, καὶ ὁππὸς εἴη ἄλλω ἐπιτε εἰς τοσοῦτο πάλιν ἔποκα τῆς αἰτίας. Id eſt, Recurrens [pulsus] eſt qui quantum magnitudine aut uehementia ſtatim egreditur, poſtea in alijs tantundem retrocedit. Gal. in Def. med.

Παλμός.

Ὁ δὲ παλμός, ὅτι μὲν διατετατὸν πρὸς φύσιν, ὅτι πάλιν ἀπὸ τῆς φύσεως ἐπιτετατὸν πρὸς φύσιν. Id eſt, Pulsus, qui cum fuerit in ſtatu naturali, poſtea in alijs tantundem retrocedit.

tatio autem dilatatio quædã præter naturam in partibus est. Fit autem in omnibus corporis particulis in quibus dilatatio distinctioque accidere possunt. Gal. De sympt. caus. lib. 2. cap. 3.

Παλμῶς, ὅστιν ἔπαραις καὶ ὑφέσις στομάχου εἰκοίτης καὶ μὴ ἀντιποποῦτος, ὑπὸ πύματος γινόμενος, οὐκ αἰεὶ ἀσθενήτων, ἀλλ' ἔτι χρονοῖς γίνεται γινόμενος. Οἱ δὲ οὕτως. Παλμῶς, ὅστιν ἔπαραις, καὶ ὑφέσις στομάχων μωδῶδων, ὑπὸ πύματος ἀποπλουόμενος, οὐκ αἰεὶ γινόμενος, ἀλλὰ καὶ γενναῖος χρόνος.

Id est, Palpitatio, est ædentis corporis et non renitentis elatio ac submissio, quam spiritus efficit: eaque non semper durat, sed quibusdam temporibus efficitur. Alij sic, Palpitatio, est elatio submissioque corporum musculosorum, à spiritu facta, quæ non semper, sed ætis temporibus excitatur. Gal. in Def. med.

Γενήματα καὶ κοινὰ νόσοι.

Πανδημοῖς καὶ κοινὰς νόσους τὰς πολλὰς ἀμα συμπίπτουσας ὀνομαζοῦσιν, ὡς ὅτε ἢ γένεσις οὕτω καὶ ἢ ἀπὸ κοινῆς ὑδατος μοχθηρῆς πόσις, ἀλαμπυρία τε ἀμύβρι, καὶ πόνοι σιωπῆς ἐαδέντες, ἐνδοχῆ τε καὶ πλησμονῆ, λιμοῦ καὶ ἀφροσύνης ἢ ἀφροσύνης γρομῆς. καὶ χολέου δὲ φύσις κοινὰ νοσήματα πολλὰ ἐπιεργάζει, ὅσοι τε μὲν ἐλασθεῖς, ὅσοι τε δὲ ἐχρότοι βλάστροι παρὰ κείμηναι, αἰσθητικῶν δὲ ἀλλοιωθῶν καὶ ποιεῖν αἰσθητικῶν. ταῦτα μὲν οὐδὲ οὐ σιωπῆς ἐώτε συμπίπτειν ὁ δὲ ὁμοίων ἢ μὲν, σιωπῆς ἢ μὲν ἀπὸ τῆς κρῆσις, ἢ τοῦ θερμότερος ἀμέτρως, ἢ ψυχρότερος, ἢ ξηρότερος, ἢ ὑγρότερος γινόμενος. ὅτι μὲν τὸ, et c. Id est, Publicis communisque morbos vocant qui uno et eodem tempore multis accidunt, quorum ut origo, sic etiam communis est causa: ut a quæ inhiatæ, otio, nimia ærumnæ, consueti labores omisi, inedia, explethones, quum fames nascatur, aut quum summa est re-

rum omnium abundantia. Regionis quoque natura commu-
nes septennero morbos inuexit. quippe quæ interdum pa-
lustris est, interdum barathrum habet propinquum, quod
uicinosum perniciosumque halitum exhalat. Atque hæc
quidem assidue contingere consueverunt: at aer qui nos
ambit, qui tum calidior, tum frigidior, tum sicior, tum humi-
dior quam est efficitur, naturas nostras assidue commutat.
Nam, &c. Oribas. lib. 3. ad Eumap. cap. 1.

Παράλυσις.

Ταῦτ' ἄρα καὶ ὅσα θρόνοις ἢ χερσὶ διαλαμῶ ἀέται τὸ
καὶ ὅσα πρὸς ἰνὸς ἐξώθεν ἢ τοι φλεγμῶντος ἢ σκίρρου-
μῶν θλίβεται, καὶ ὅσα διακινῆνται ὅσῳ ἀρδρήμασιν ἢ κα-
ταχμασιν ἐνοχλοῦται, καὶ κῶδῃ μὲν τὸ πρὸς τὸν ὕστερον ὅ
πασι ἀναισθησία τε καὶ ἀκίνητα γίνονται, καὶ καλεῖται μὲν ἢ
τῶν αὐτῶν κῶκωσις αὐτῶν, καὶ παράλυσις. Id est, Proinde nervi
qui uel funiculis uel manibus sunt constricti, & qui ab ex-
terno aliquo, quod uel phlegmone sit obfessum, uel cum
sensu noxa duratum (scirrbum uocant) premuntur, & qui
aut luxatis aut fractis ossibus angustantur, omnes princi-
pio quidem torpent: postea uero omnino sensus motusque
experire sinit. Et uocatur quidem eiusmodi nervorum in-
itium Paralysis. Gal. De sympt. caus. lib. 1. cap. 5.

Τὸ δὲ πάρεσις πάθος, ὃ καὶ παράλυσιν ὀνομάζειν εἰώθει-
σαν, ἐστὶν ἄλλο ἢ ἀναισθησία καὶ ἀκίνησία ἢ πᾶσι τῶν τῶ-
ν ὅσῳ ἀναισθησία καὶ ἀκίνησία μὲν βλάβης ἢ ἰγμογι-
κῶν ἀεργῶν, καὶ ἔσποιν πνῶν γένεσις. ἢ δὲ πάρεσις, τὸ ἢ μίσις
σώματος ἢ ἐνὸς ὅσῳ μέρους γένεσις, ἢ καὶ πνῶν μορῶν ἰδυ-
ρωσῶν, ἐργικῶν ἐμφραξῶν, καὶ ἢ πᾶσι ἢ τὸν ἐκίφαλον, ἢ
τῶν τῶν αὐτῶν. Id est, Resolutionis initium quod Græci Pare-
sin & Paralyfin nominare consueverunt, nihil aliud est

quã sensus et motus privatio. Differt autē ab ἀποπληξία, quod ipsa quidē totius corporis sensus et motus sit abolitio, cum principis animæ functionum noxa, et quodammodo mors accidit: Resolutio autē est, qua dimidia pars corporis, uel una emoritur, uel etiam particule quædam morbose obstructæ: ita ut uel cerebrum, uel spinalis medulla ab affectu sit immunis. Trall. lib. 10. cap. 2. In Latina uerò interpr. lib. 1. cap. 16.

Παρεμπληξία, ἢ ᾤσθησις.

Επιότι ἡ δὲ ὄλου γίγνεται τῷ σώματι οἱ ἀπεισμοί, καὶ αἰσθησις ἀγαθῶν καὶ κακῶν συμφέροισιν ἔστιν ὅτε κλονοῦντες τὸ ὅλον τὸ σώμα, πάντα τὰ μέρη θερμαίνουσιν, ὥστε τὸ μὲν διαφορεῖσθαι τῷ πνεύματι, τὸ δὲ ὠθεῖσθαι αἰσθησὶν εἰς τὴν ἀκρωτέραν μέρη, ἐπὶ οἷς ὅταν διαλύτως σφίωσθῇ, τὴν παρεμπληξίαν ἔχειται. διὰ δὲ καὶ τὸ ὡς οὕτως ὁ Ἱπποκράτης ὀνομαζέται τὴν ἀποπληξίαν ἢ ὀπληξίαν εἰς πᾶσι τῶν ἀκρωτέρων μερῶν ἀπενεπιούσας ἀφελύσεις. ἐπιότι δὲ καὶ χεῖρας ἀπεισμοὶ τῆς ἀποπληξίας γινώσκονται, εἰς μέρη ἀφελύσειν οἷοις ἐπιλύονται τὸ πάθος ὁ παρεμπληξία καλεῖται. Id est, Interdum autē in toto corpore convulsiones fiunt, interdumque salubriter et commodē. Nempe corpus totum quatientes, uniuersas calfaciunt partes, adeo ut multitudo partium per cutem digeratur, partim ad aliquam ex non præcipuis expellatur partem: ubi quum indissolubiliter impacta fuerit, paraplexiam facit. Nā quod eas quæ ex apoplexia uel epilepsia ad aliquam ex non præcipuis partem irruunt ἀφελύσεις, i. resolutiones Hippocrates ita appeller, est demonstratum. Interdum quoque et facta absque convulsione apoplexia nonnullis morbus in partis resolutionem finitur, qui paraplexia appellatur. Galen. in lib. Hip. De uict. rat. in morb. acut. Com. 4. sect. 27.

Παρεπιπληξίας μὲν καλεῖται ἡ Ἰπποκράτους ἡ τὰς ἀποπληξίας εἰς π μέρει καὶ ἀσκητικῶς ἀπαλύσις. Id est, Paraplegias vocat Hippocrates resolutiones ex apoplexia in partem aliquam decumbentes. Galen. in lib. i. Hipp. De morb. vulg. Com. 2. sect. 59.

Παρερῦθιμμα ὄσοδ.

Παρερῦθιμμα ὄσοδ ἢ ὅτι ἀλλοτρίη ἢ φασὶ ὄσοδ ἐκ τῆς φύσιν εἰς τὴν ἀλλοτρίαν φύσιν τῶν. Id est, De articulatione ossis est enariatio. uel à naturali loco ad eum qui præter naturam est delatio. Gal. in Def. med.

Παρεπιπληξίαν σφυγμός.

Παρεπιπληξίαν σφυγμός ἢ ὅτι ὅταν μὲν δύο ἢ πληθῶν καὶ ἴδιον ἔξιν κινηθῶν, ἐκ τούτου τῆς μέσης παρεπιπληξίαν πληξίαν. Id est, Intercedens pulsus est, quum inter binos ictus, quibus suo ordine edantur, medius quidam ictus intercedit. Gal. in Def. med.

Παροξυσμός.

Παροξυσμός ἢ κίνημα νοσήματος μερικόν ὅτι τὸ χεῖρον ἀπὸ ἀέσεως. μερικόν δὲ κίνημα εἴρηται, ὡς δὲ ἀκριστοῦ τῆς καὶ δόλου ἢ νοσήματων ἐπιδόσεως. Id est, Exacerbatio, (quam paroxysmon Græci vocant) est motus morbi particularis à remissione ad deterius. Particularis autē motus dicitur est, ad discretionem uniuersalis morborum augmentati. Aet. lib. 5. cap. 8.

Παρουλὶς.

Ἡ παρουλὶς μὲν, ἢ φλεγμονὴ ἐπὶ μέρει ἢ οὐλον, ἢ πηλυσία ἐκπίσκειται ἐκ πηλυσία δὲ, ἢ φλεβοτόμῳ διαρρηξία δὲ ἐλλεταί μοτῶ. ἐπουλὶς δὲ, ἢ ὅτι ἀπὸ φλεγμονῆς ἢ ἀφ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸν ἰσώτατον γομφίον, ἢ ὅτι μὲν πυρετὸς καὶ ὀδύνη. Id est, Parulis quidem inflammatio quædam est in aliqua singularum parte suscitata: quæ nisi discussa fuerit.

cc. i.

rit, in suppuracionem conuertitur: et quum suppurauerit, scalpello inciditur, linamentiſque inſertis aperitur. Epulis autem carnis excrescentia est, quæ ab inflammatione contracta, ad intimos molares dentes pertinet, nonnunquam cum febre et dolore. AEG. lib. 3. cap. 26. Vide apud eundem in Epulis.

Παρουλις εἶναι καὶ ἐπουλις πάθη τῶν οὐλῶν· ὧν ἡ μὲν παρουλις, ἀπόστημα πικρὸν τὰ οὐλα γινόμενον· ἡ δὲ ἐπουλις, φλεγμονὴ πικρὸν τὰ πλησίον τῶν οὐλῶν ὀδόντων οὐλα, ἡ ἀφαιεσηκῆα ὡς ἡ ἀφαιεσηκῆα. Id est, Sunt igitur παρουλις et ἐπουλις, gingivarum vitia: quorum παρουλις gingivarum est abscessus, ἐπουλις uero inflammatio earundem, iuxta dentes molares, ac uimiam quædam carnis excrescentia, eminenti. Act. lib. 2. ἀπὸ δὲ τῶν παρῶν, cap. 14.

Παρωνυχία.

Ἡ παρωνυχία ἀπόστημα ἐστὶν ἀπὸ τῶν ῥιζῶν τῶν ὀφθαλμῶν σκωροειδῶν. Id est, Reduicia (Græci Paronychiam appellant) abscessus est qui ad radices unguium cut. AEG. lib. 3. cap. 81.

Παρωτίδες.

Παρωτίδες εἶσι τῶν ὄφθαλμῶν ἀπόστημα (ταῦτα εἶσι δισκούροις ἐκάλειον) ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι, καὶ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουν. Id est, Parotides sunt abscessus prope aures: hos quidam disκούροις uocantur. febribus plerumque superueniunt, et ab eis homines liberant. Gal. in Def. med.

Ἡ παρωτίς, πάθος ἐστὶν τῶν ὄφθαλμῶν ὡς τὸ ἀδένων, ἡ δὲ ἐκ ἐπιποδῶν, ποτὲ μὲν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἐσπινωμένων ἐν αὐτῇ χιμῆν, ποτὲ δὲ ἀπὸ τῶν λοιπῶν σωματικῶν, κριτικῶς οἱ πυρετοῖς γινόμενοι. Id est, Parotis glandularum sub ipsis auribus affectus est, materia morbi illic emanante, modo à capite, modo

moribus videlicet in eo obstructis: modò à reliquo corpore; in febribus crifim expertis oritur. AEG. lib. 3. cap. 23.

Δεί τίνων ἡμᾶς εἰδέναι καθὼς γὰρ πῶτων ὡς πλείστη ἄρῃ παρωπιδων εἰσὶν αἱ διαφοραί. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰς λόγῳ κρίσιως γινόμεναι, πλείως ἤδη φανεῖσθαι, αἱ πῆρες οὐδὲ φαύλαι, ἀλλὰ μάλλον δόξαται τυχεροῖσι, καὶ πολλοῖς ἐκ μεγάλων κινδύνων ῥυσαίμεναι ἔπειτα δὲ πάλιν ὑπάρχουσιν, αἱ δὲ πλείστοις ἀπέπλου τυχεροῖσι, βαρυνούσαι ἅμα καὶ καθὼς κερὸν ἢ φύσιν ἐρεθίζουσαι. Id est, Scire igitur nos oportet plurimas esse parotidum differentias. quaedam enim ipsarum, ratione crifis, conuotione apparente fiunt: quae neque praenae, sed potius curatu faciles existunt, multòsque magnis periculis liberat ut: aliae uerò ex copia cruda contingunt, quae naturam grauant, simul & nonnihil irritant. Frall. lib. 4. cap. 2.

CEL S. sub ipsis uerò auribus oriri παρωπιδες solent, modò in secunda ualitudine, ibi inflammatione orta: modò post longas febres, illuc impetu morbi conuerso. id abscessus genus est. itaque nullam nouam curationem desiderat, ad uim aduersionem tantummodo, &c. Cels. lib. 6. cap. 16.

Περίοδος.

Περίοδος ὄσιν ἡ δὴ πάλαι σέως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήμασι χρόνος. Id est, Circuitus est tempus in morbo quod ex intentione remissionē que factum sit. Gal. in Def. med.

Καὶ πῶτως γὰρ ἐστὶν ὅτε τὰ καθερμώδη δέυτροι αὐτῆς διαγίγεται τῷ νοσητῷ π. πολλὰκις δὲ ἐστὶν ὅτε καὶ πλείον, καὶ πέπαρτοι, καὶ πέμπτον δὲ καθέρχοντες τῆς νόσου κατὰ πνα κινδύων ἐκ τῆς αὐτῶν ὄπῃ τὰ αὐτὰ, διατῆς αὐτῆς ἰσχύως. ὀνομαζοῦσαι δὲ τὴν τριτὴν κίνησιν ἕκαστοι οἱ ἰατροὶ περίοδον. Id est, Interim omnino praedicta, secundo rursus aegrotanti adueniunt, plerunque tertio, quarto, quinto, morbo uel delicias ee. ij.

ex usdem ad eadem per ordinem ipsum, arculum quendam am'iente, quem singuli medici arcutum appellant.

Gal. De morb' temp. cap. 2.

Περίπνευμονία. Περίπνευμονικοί.

Ἡ δὲ ὄψιν λέγει καὶ ἐοικὸς περὶ πνευμονίου, φλεγμονὴ τῆς πνευμονίας, ἔστι οὗτος πυρετὸς, ὅτε ζώεσιν αὐτοῖσι βάρως τὸ διαρρηκός, ἀπὸ τῆς λέγουσας φλεγμονῆς πνευμονίας, ἔστι Id est, Haec est aegritudo ea quam Peripneumoniae Graeci, Latini Pulmoniam dicunt, uonica scilicet pulmonis. Eam febris acuta comitatur, doloris carentia, si solus pulmo inflammatur, ἔστι. Aret. lib. 2. περὶ οὗτος παρ. cap. 1.

Περίπνευμονία ὄψιν φλεγμονὴ πνευμονίας μὲν πυρετὸς ὀξείος, καὶ διαρρηκός, γίνεται δὲ ἐπὶ αὐτῶν καὶ ἐν ἑαυτῶν τὰ μάλιστα. Id est, Peripneumonia est inflammatio pulmonis, cum febris acuta, ἔστι difficultate spirandi malae quoque hoc morbo laborantibus rubrae sunt. Gal. in Def. med.

Ἡ περὶ πνευμονία φλεγμονὴ τῆς πνευμονίας ὄψιν, τὰ πολλὰ μὲν ἐπὶ κατὰ ῥοίσις ἰσχυροῖσι, ἢ σωματικῶν, ἢ ἀσθμασίων, ἢ πνευμονίας, ἢ ἐπιπνευμονίας ἢ ἰσχυροῖσι ἢ ἰσχυροῖσι ἐστὶ δὲ ὅτι καὶ αὐτὴ κατὰ ῥοίσις τῶν πνευμονίας. Id est, Peripneumonia pulmonis est inflammatio, quae plurimum ex ualentibus in eam partem distillationibus, aut angina, aut suspirio, aut pleuritide, aliisque morbis contrahitur. Aliquando etiam ipsa inflammatio affectus origo est. Aeg. lib. 3 cap. 30.

Ὁυχὴ πῶν δὲ διαρρηκός ἐστι αὐτῶν καὶ ἄλλοι θερμότεροι ῥυθμῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἰσχυροῖσι καὶ ὄψιν περὶ πνευμονίας συμβαίνει εἶναι, ἐπὶ φάρυγγα μὲν ἔστι ὅτι καὶ ἰσχυροῖσι καὶ τὰς ἀπὸ αἰσθητικῶν ἰσχυροῖσι ἰσχυροῖσι τῶν χιμῶν (ὄψιν καὶ τὰ σωματικῶν καὶ πνευμονίας), αὐτῶν δὲ ἐπὶ φερεμένων τῶν πνευμονίας καὶ οὗτος μὲν ἀπὸ αἰσθητικῶν ἰσχυροῖσι, φερεμένων τῶν χιμῶν τῆς πνευμονίας ὄψιν τῆς ἰσχυροῖσι ὄψιν τῆς πνευμονίας. Ὁυχὴ πῶν δὲ γὰρ

ἔστιν εἰς κακίαν ἀπειρομοῖαι εἶδος ἐπερον, ὅπτεται ἤδη μεθ
 πιδυεῖον μωδὸν πὶ διαφραγματικῆς καὶ τὸ ἰσοζυκτικῆς φλε
 γμοῦ ἰσῶνα καὶ ἀπόστασιν ἐγκύκλιον, αἰφνίς ἔπιση τὸ πᾶν τῆ
 ριθμιατικῆς ἐπὶ τῆσιν πιδυμοῖαι. Id est, sed æquè quoque diffi
 cilis erabitur spiritus si calidiore fluxione à capite defe
 ratur, uelut in pulmonis inflammatione quam ἀπειρομοῖαι
 ἐν nostri quidam Pulmoniam] nominant, usue
 nire consuevit, ubi nonnunquam in gutture ἐν gurgulione,
 ac glandulis Lingue adherentibus (αἰπάδα; Græci appel
 lant) primum humor firmatur, ἔν nonnunquam affectus
 anginosos excitat, licet postea in pulmonem decumbat. At
 que hi perarò euadunt, quòd morbi acumen concoctionis
 tempus anteuertat. Ceterum æquè atque hæc praua ma
 lignaque est altera Pulmonis species, quãdo intercosta
 libus musculis ἐν transuerso septe, ac succingente membra
 na, inflammatione abscissu que obfessis, de repente totus flu
 xus in pulmonem ingruit. Actuar, lib. 1. ἀπει διαγ. πα. ἡ.
 απ. 6.

Πειλομή.

Πειλομή ἢ Πειραίρεσις ἐστὶν ἀφαίρεσις τῶσιν ἐπιντοῖσιν τῶ
 ἐλάτοι δέρματος. Id est, Circumcisio, aut Circumflectio,
 est ablatio pellis qua glans colis tegitur. Gal. in Def. med.

Πελαλώδης ἰσχυροσύνη.

Πελαλώδης δὲ οἱ δὲν ἰσχυροσύνη οἱ λόγος αἰ δὲ πτελοῖσιν ἐπὶ
 κισα, οὐ ἐπὶ τοῖσιν καὶ μῆκος, (πῦ τοτὸ πᾶν τῶν λόγων φαίνεται
 ἀποκτικῶς) ἀλλὰ κατ' εἶδος. πτελοῖσιν δὲ ἴσμεν ἀνομασιμέναι ὅσα
 μῆκος ἰσῶνα καὶ πλάτος ἐγὼ, οὐ ἐπὶ τοῖσιν πτελοῖσιν καὶ βάθος
 ἐπὶ δὲ πτελοῖσιν δὲ καὶ οὐτῶ κεκλιμένα καὶ τὰ ἐς τὰ λασιερ
 γῶνα τῶσιν γυναιξὶν ἐξαρτημένα ἐστὶν. ἀλλὰ δὲ καὶ οἱ πτελοῖσιν
 λῆτος οὐτῶ καλούμενος εἰς τῶσιν αἰσθῶσιν καὶ πτελοῖσιν ὁμοῖος φαί
 νεται. ὡς τ' ἐξ αὐτῶν δὲ καὶ ἀπὸ τῶσιν ἐπιπέδου. Id est,
 ee. iij.

Petalodes uerò [q. d. laminae] hypostases notæ sunt rationi: ipsæ quidem sunt similes laminis, sed non per longitudinem (hæc enim potius uidentur dissimiles) sed similes sunt specie. Petala autem [q. d. laminas] nouimus appellata esse quæ et longitudinem et latitudinem habent, non etiã euidentem profunditatem. Eodẽ modo appellata sunt quedam instrumenta à mulieribus inuenta ad lanificia. Quinetiam lapis quidam est eodem nomine uocatus Petalites [hoc est laminicus] qui concisus esse uidetur in eiusmodi laminas. Quamobrem ex hiscõ considerare oportet de laminae hypostasi. Act. lib. 1. περὶ οὐραν, cap. 15.

Πιτυρίασις.

Η πιτυρίασις λεπιῶν καὶ πιτυροειδῶν σωματίων, ἐκ τῆς ὑπερφαιείας τῆς κεφαλῆς ἢ καὶ ἑἰς ἄλλαι σωματοῦ, ὅτεν ὀπίτησις, χροεὶς ἤ γνάθωσις. Id est, Porrigo (quæ pityriasis Græcè dicitur) est quum tenues et surfuracæ squamulæ ex capitis uel etiam reliqui corporis superficie citra exulcerationem resoluntur. Aeg. lib. 3, cap. 3.

Πιτυρίασις οὐκ ἐστὶν φαλακρωσις, ὀφθαλμὸς τε καὶ ἀλατιρία, παρὰ τὴν κεφαλῆς, ἀλλὰ φορεῖ δὲ ἐκ διαφόρων αἰτιῶν γνόμῳ. καὶ ἢ ἐκ πιτυρίασις, κακαχμίας πρὸς ἀνερχέσις καὶ διαφορησίσις, ἀλλὰ τῆς κεφαλῆς δέρματος. ἴσται δὲ ἕρπαι πύρις αὐτῶν κνητοειδῶν ἐκ τῶν κεφαλιῶν ὀπίτησις ὡς ἑρπαι λεπιῶν πύρις, αἶψά ὡν δὲ καὶ ἑυώμα ἐλκεῖται. Id est, Capitis itaque uitia sunt, Porrigo, Caluitium, Ophiasis, et Alopecia: sed distant, quod ex diuersis inter se causis oriuntur. Nam Porrigo (siue quam πιτυρίασις Græci uocant) est prauus humoris qui sursum fertur, et per capitis cutem discutitur, soboles. Vitium cuius facile innotescit: caput enim scalpentibus squamulæ et ueluti surfures quidam tenues, (unde etiam nomen Græcis inuenit) decidunt. Actuar.

lib. 2. φεῖ δὲ γ. πα. τ. αρ. ς.

Πυροειδείς ὑποστάσεις.

Πυροειδείς εἰ εἰσὶν ὑποστάσεις αἱ δὴ πυρροὶς εἰσὶ καὶ σῆτε ἀκριβῶς ἀλληλοσμένοι. αὐτὰ δὲ καὶ μῆκος διωρισμένον ἔχουσι, καὶ ὡς πύρεα ἀντικρὺ φαίνονται, ὥστε μάλιστα ἐκείνην προσήκει ἀπὸ φωνῶν οὕτων πύρων κατανομαστικῶν εἰδῶν.

Id est, Furfuraceæ uerò hypostasēs sunt, quæ uidentur similes furfuri bene moliti tritici. Hæ sanè longuudinè definitam habent, ut uerè furfures manifestò appareant. Quare licet disere ab euidentibus speciebus sic appellatis. Act. lib. 1. φεῖ οὐρων, αρ. ις.

Πλάσντες πυρετοί.

Τῶν δὲ δὲ λειπότων πυρετῶν οἱ ἕδν' ἐκαστοτε παροξυώσονται, οἱ δὲ δὲ τελείως, οἱ δὲ δὲ πέρυσι ὡς φεῖ ἐπεροὶ δὲ πέμπτης ἢ ἑξῆμης λέγονται παροξυώειν. ἐνιοὶ δὲ ἀέκτως, οἱ δὲ πλάσντες φασί. Id est, Ex intermittētibz autem febribz aliæ quotidie, quædam tertio, aliæ quarto quoque die reuertuntur: ut ex nonnullæ tardius quinto aut septimo redire feruntur. Sunt quoque quæ inordinatis accessionibus repetant, quas πλάσντες uocant nos magis atque erroneas nominare solemus. Actuar. lib. 2. φεῖ δὲ γ. πα. τ. αρ. ι.

Πλθελίτις. Πλθελιτιός.

ὑπὸ τῆς πλθυρῆς καὶ τῆς ῥάγῃ καὶ τῆς ἔσδον θώρακι ἀρχὴ κληδῶν ὑμῶν λεπτός κατατοός ὑπερῶν, ἔτσι οὐτέοισι φερεπρικώς, ὑπεζωκώς τωῶμα ὡ δὲ ἐπὶ φλεγμονή ῥυή, πῦρ ξωβηχί καὶ πύαλοισι ποικίλοισι, πλθελίτις τὸ πάθος καλεῖται. Id est, sub costis, dorso, ex internis pectoris adiungula usque tenuis membrana robustaque ossibus inhaerens substrata est, cui nomen Succiugens inditum est. In hac quæ phlegmone suborta fuerit, ignis adest cum t ffit ex sputis uarijs. Pleuritis morbus iste [d Græcis] appellatur. Arct. ec. iiij.

Lib. 1. φεῖ οἷον παρ. 10.

Πλευρίτις ὄνειν ὀδυνή πλθροῦ καὶ ὑπεζωκότος, διαπί-
τυσσι μέχρι κλειδός, καὶ ἀκρωμίου, καὶ ὀμοπλάτης, σὺν ὀξείᾳ
καὶ ἀέθλιπῶ πυρετῶ, μετ' ὀδυνῆς νυγματώδους ὀμοῦ καὶ
φρένης, καὶ δικνοίας, καὶ βήχος. Id est, Pleuritis est dolor
lateris, membranæque succingentis, ad claviculam usque
et summum humerū et scapulam exorretus, cum acuta
et non intermittente febre, itémque pungente dolore et
horrore, et spirandi difficultate, tussique coniunctus. Gal.
in Def. med.

Ἡ ἀκριβὴς πλευρίτις φλεγμονή ἐστὶ τῆ ὑπεζωκότος ἔνδο-
θεν τὰς πλευρὰς ὑμῶρος, νυγματώδης ἀλγῆμα σφοδρὸν ὀπιθέ-
ρουσα, σὺν ὀξείᾳ πυρετῶ. δι' ἴσθια τε ἑσῶτις σινεδρόσι, ἔ-
βηξ ὀνίο τε μὲν ξηρῶ, ἔστι δὲ ὅτι μετὰ ἀνταγωγῆς, ὡς ὀξείας μὲν
ὑφαίμασι, φρεσ ἀνιόντος δὲ τῆ χροῖου, καὶ περθεσίας τῆς φλε-
γμονῆς, πυοδαῦν. σφυγμὸς δὲ ἑσῶτις σινεδρόσει σκληρὸς, καὶ
ὀξείμωριον. Id est, Pleuritis exquisita et propria, inflam-
matio est membranæ intrinsicæ latera succingentis, dolo-
rem vehementer pugnatum inferens cum acutissima febre.
Consequitur hac affectus difficultas spirandi, et tussis ali-
quando quidē siata, aliquando uerò cum reiectione, ac
primūm quidem cruentorum, inflammatione uerò matri-
ta facta, purulentorum: pulsus adest durus, et secantis
quidpiam modo habens. Aet. lib. 8. cap. 76.

Πλευρίτις, ἢ κωλιῶς πλθροῦ οὐ γὰρ πᾶσα ὀδυνή πλθ-
ρῆς πλθροῦ ὀνομαζέται. ἢ γὰρ κωλιῶς πλθροῦ φλεγμονή
ὄνειν τῶ τὰς πλευρὰς ὑπεζωκότος ὑμῶρος. ὄνειν καὶ πυρετὸν ὀπι-
φέρει ὀξείᾳ, ὡς ἐξίς ὀσῆς τῆς καρδίας, καὶ συμπαρῆν ἐπί-
μωρ δυνάμωρ. εἰ οὖν ὀδυνῆ ὀξείᾳ πυρετῶν καὶ δικνοίας καὶ
νυγματώδης ἀλγῆμα, καὶ βήχας, τότε λέγε ἀκριβῶς ἔσθ' πλευρί-
τις καὶ ἐκείνον ὀξείᾳ τὰς συμπερίεχκα. Id est, Pleuritiem

uoco quæ propriè pleuritis est. non enim omnis lateris dolor pleuritis nominatur. Nā quæ propriè pleuritis existit, membranæ costas succingentis inflammatio est: unde etiam febrim inducit acut. i. ut pote corde uicino et cōsortij lege con- dolēcente. Si igitur febrim acutam, spirandi difficultatē, do- lorem puncturam et tussim deprehenderit, tunc illum ex- quisitè pleuriticum esse dicato cui omnia hæc acciderint. Trall. lib. 6. cap. 1.

Η πλευριτις πλεθρεϊτις, φλεγμονή τῶν πλευρῶν ἐπὶ τῷ κοίτῃ ὑπόφωσ βεῖν, ἢ σπυδαίον διέπνοια πικρὴ βίη, καὶ σιω- χῆς πυρετός, καὶ πόνος διηκοῦ ἀρχὴ κλειδός καὶ ὑποχονδρι- τήσκησις δὲ πλεθρεϊτις τῆς ἐπιπλευριτικῆς φλεγμονῆς. καὶ γὰρ ἐπὶ ἐκείνῃς ἀπαντα ταῦτα φαίνεται, τὸ δὲ ἐπὶ πλεθρεϊτικῆς ἰσχυρὰ ποδὴ πλεθρεϊτικῆς γινώσκου, καὶ πλεθρεϊτικῆς, ποτὲ ἰδρῶς πύον, ὄπ. &c. Id est, Pleuritis | qui nobis lateralis dolor appel- latur | propriè inflammatio est membranæ quæ costas suc- cingit. Huic accedit spirandi difficultas, tussis, febris conti- nua, dolor à summa humerorum compage ad extremas co- starum cartilagineas pertinens. Sed pleuriticus morbus à fe- cioris inflammatione, in qua etiam omnia modò compre- hensa apparent, his notis discernitur. Illi namque dolor pun- ctus adest, tussis aliàs siccā, quum &c. AEGIN. lib. 3. cap. 33.

CELS. Sed interdum id malum intra dolorem est, isque modò tardè, modò celeriter soluitur: interdum ad perniciam quoque procedit, oriturque acutus morbus quò pleuriticus à Græcis nominatur. Cels. lib. 4. cap. 6.

Πνευματικὴ.

Η πνευματικὴ καὶ ἰσχυρὸς ἀνδροσμία τοῦ χεῖρι. Id est, Venosus ramex genere aneurysma existit. | AEGINETA lib. 6. cap. 64.

Πνευματώδης.

Πνευματώδης τὸ οἷς ὅτι πλὴν οἰομαίνοιτο τῶς κτ' πλὴν εἰς πολὺν αἴρος διουδύεις, ἔστι δὲ καὶ τῶς ἐμπνευματωδύεις. Id est, πνευματώδης | q. d. spirituosos | saepius eos diu'taxat uocant, qui quum inspirant, aeris indigent, interdum et inflatos. Gal. in lib. Hipp. De uictu ratione in morbo acut. Com. 3. sect. 115.

Πνευματώσις.

Πνευματώσις γαστρός, ἢ ἡ δὲ πνευμάτω ἐν γαστρὶ θύσις, Id est, Pneumatosis uentriculi, est quum flatus in uentriculo generantur. AEG. lib. 3. cap. 38.

Orib. lib. 4. ad Eupar. cap. 85, quod ἐπὶ πνευματώσεως inscribitur, ἢ τῶν πνευματῶν ἐν γαστρὶ θύσις, ἡ δὲ σίπῳν εἰς αἵμοις διαλυομένων, ὑπὸ θερμότητος συνίσταται χλιαεῖς. Id est, Gignitur autem in uentriculo flatus ex humoribus, aut ab eis, qui a calore tepido in uapores dissoluiuntur.

Πνευμόμφαλον.

Πνευμόμφαλον δὲ ἔστι τὸ αὐδύρουσμα τὸ ὀμφαλῶδ. Id est, Pneuomphalon est umbilici dilatatio. Gal. in Def. med.

Πνευμῶδες.

Ασθματος ἰδέει τὸ πνευμῶδες, καὶ ὑπὸ τῷ πνεύμονος τὸ πάθος ὁ κτος ἐπὶ ἀσθματι ξυμῶν τῶν καὶ τῶν παρέαντα, σμικρὸν δὲ καὶ τὸ διέφορον. διέπνοια μὲν τῶν καὶ βήξ, καὶ ἀγρευπνίη, καὶ θερμῆ, ξύνα, καὶ ὑποσιβίη, καὶ ἰσχυρῶς ὕλου. καὶ τῶν αἰσθητῶν δὲ τὸ κακὸν ὑποτινεται, πλὴν αὐτῶν αἰσθητῶν ἐνός ἐτος. ἡ δὲ τῶν πνευμῶδες ἄρξῃ, εἰς τὸ ἔαρ ἢ τὸ θέρος ὑπογίγνεται. ἡ δὲ τῶν χύμων, εἰς τὸ μετῴπιον τελευτῶσι τὸν βίον, κατὰ καὶ γέροντες ἀλλὰ καὶ ῥηίδιοι καὶ ὑποφελκῶν, ἀλόντες ὅσον βρογχίτης ροπῆς, εἰς ἀνὴν τῶν ἀπυ χέος. ἀγγεῖα ἀπυ αἵμοις ἀπυοι. σφυγμοὶ σμικροὶ, πυκνοὶ, ἀμυδροὶ. ἀλλὰ τὰ δὲ μὲν ξύνα ὡς τὸ ἀσθμα. ἰδέει δὲ ἀνάσθησις ὡς αἰσθητῶν, ματαμοποιεῖσι δὲ. οὐ δὲν τῶν αἰσθη-

γρησι εἰ δὲ πῶ πρὸς μωτος ἀπορραγίμ βίη, σμκρόν, λδκόν,
 σροηύλον, χαλαζάδες. Id est, Anhelitus species est Pneu-
 mō des [q. d. Pulmonarium] ἔσ ἀ pneumone [i. pulmone]
 uitium, quemadmodum ἔσ anhelitus, oritur. Quæ insunt
 enim utrique communia sunt, ἔσ exigua differentia est.
 nam spirandi angustia, ἔσ tussis, ἔσ uigilia, ἔσ caliditas u-
 trumque uitium comitantur: item in cibos odium, ἔσ totius
 corporis extenuatio. Id enim malū quum fædum sit, produ-
 citur: neque tamen anni spatium excedit. Nam si autumni
 tempore egrotare quis inceperit, uere aut æstate futu-
 ra uitam finiet: sin hyeme, sequenti autumno moritu-
 rus est. Interdum ἔσ senes in hanc labem facîle incidunt,
 ἔσ exterriti. Ea correptis leui momento ad perniciem opus
 est. Omnes simillimè spiratione priuantur: arteriarum mo-
 tus parui, crebri, infirmi sunt: sed hæc ἔσ in anhelitu re-
 peruntur. Priuatim uerò hi tussunt, tanquam aliquid ex-
 pulsuri, quum tamen irritus eorum labor sit: nihil enim
 reijciunt. uerum si quid ex pulmone ui extruditur, illud
 est exiguum, albū, rotundum, grandinosumque. Aret. lib.
 σεί γρον. πα. 7. 1. cap. 12.

Γνή. Ὑστελικὸ πνιξ.

Οὐ γὰρ δὴ οὐδ' ἄλλο π' βεῖν ἢ πνιξ ὄρεθ' πῶ γρηραβύλω
 ἀπόλειαν ἢ ἐν δέιας αἰαπνοῆς, δὴ ἀ σνοχολέαν ἢ αἰαπνωσι
 κῶν λινὸς ὀργαίων ἀποτελουμένης. Id est, Neque enim aliud
 est strangulatio nisi interitus subitus propter defectum in-
 spirationis, qui fit ex angustia alicuius instrumenti ex ijs
 quæ obseruiunt respirationi. Gal. in Aphorism. Hipp.
 Com. 4. sect. 34.

Ἡ Ὑστελικὸ πνιξ, αἰαδρομὴ τῆς ὑστερας βεῖν, εἰς συμπα-
 δὴν ἀγούσης πὰ κωλιώπατα ἢ μολίων, ὡς καρωπιδας, καρ-
 δίαν, μιλύγγας. Id est, Strangulatus uulnæ, ad superiora

recursus est, quæ principalissimas partes in doloris consor-
tium perducit, utpote arterias, quas vocant carotidas, cor,
cerebrique membranas. A Eg. lib. 3. cap. 71.

Ποδάγρα.

Ξυνός ἰδρὶ ἀπάντων τῶν ἀρθρῶν πόνος ἢ δόξῃ τις, ἀλλὰ πο-
δῶν ἰδρὶ, ποδάγρα καλεῖται. ἰσχιάδα δὲ, ἰσχίον, χεῖρας δὲ,
χρῶν. Id est, Communis omnium articulorum dolor est
arthritis: sed pedum dolorem, podagram vocamus: ceterum
cum, ischiada: manuum uero, chiragram. Aret. lib. 2. cap.
28. παρ. cap. 12.

Ποδάγρα βεβαίως παρὰ τοὺς ποδῶν γινώσκοντες, πόνος ὑπερ-
ποι παρὰ τῶν ἄλλων, οἷς μὲν πυρῶσι, οἷς δὲ μὲν ὑγροῦς.
Id est, Podagra affectus est qui pedes occupat, is autem
neruis patiens, dolore affligit, at que alios cum ardore,
alios cum frigore male habet. Gal. in Def. med.

Εὐς ἰδρὶ οὐκ οὐκ ποδῶν διασπῶσι καὶ μόνον ὁ γυ-
μὸς ἐνοχλεῖ, ποδάγρα τὸ πάθος καθ' ἑαυτὴν ἐστὶν ἐπι-
στῆς δὲ τῆς αἰτίας ἐν αὐτῇ τοῖς τῷ σώματι ἀρθροῖς, ἀρθρῶν
αὐτὸ καλεῖται ἐνοχλεῖ. Id est, Quare si in inferiores partes
factus cursus pedum articula repleat, Podagra in-
titium nuncupatur: si ceteros corporis artus intricat humor,
ἀρθρῶν. Græci, Latini articularios morbos] appellare con-
sueverunt. A Eg. lib. 3. cap. 78.

Πολύπους.

Πολύπους ὄνομα βεβαίως φέρεται ἐν ταῖς ῥινογόμοις, ἐστὶ
κρῶν καὶ τῶν οὐαίας ἰδιότητα τῆς πολυπόδος ἀρκύ. καθ' ἑαυ-
τὴν οὐκ ὅτι παχύνει, γλῆσσων χυμῶν ἐγγονον ὄνομα τὸ πάθημα,
καὶ δὲ τὸ μικτῆς ὑλῆς διέδρομον. ὡς τὸ μὲν πύσιον αὐτῆς
διώσσει, τὸ δὲ πύσιον καὶ λεπυρῶν, τὸ δὲ, δὲ φερῶν καὶ πα-
χύνει. Id est, Polypus tumor est qui præter naturam in na-
ribus generatur, polypodis carni assimilis, in xta substantia

propriatatem. Manifestum itaque est affectionem hanc ex crassis et viscosis humoribus generari, atque ob id mixta materia medicamentaria opus habet, ut videlicet partim adstringat, partim secat et attenuet, partim etiam discutiat et exsiccat, et condenset. Gal. De comp. pharm. sec. loc. lib. 3. cap. 3.

Αλλά και οι πολύποδες, ήτοι φλεγμονής, ή φύματος, ή πνος βλαστήματος, ή, ήπως αή ήλιση τις όνομαζεν, εν μικτήραιν ουσις, ιδίου, αποτιλουται. Id est, Verum et polypi aut inflammatione, aut tuberculo, aut aliquo germine, aut, ut- cunque nominare quis uelit, in naribus constituto, efficiuntur. Gal. De iun. præter nat. cap. 17.

Ο πολυπους είναι ότι απο φύσιν εν ταίς ρίσι συνιστάμενος, αιμασμενος απο της τῆς θαλασσίου πολυπόδος έμφερείας, ήπιτη εν κείνου περιόικει σφηνι, και ήπι ταίς ιδίαις πλεγμα- ταις ήσθη κείνος αιμώεται τῶς ηφελόνταις, απο λαμβάνων τας ρίνας αυήσθ. ήτω και η πάχος τῶου τον ήσθ νοσοώτων εκ- φρασει μικτήρας, δυσεργασαν παρῶν και τε ή αιανωλιώ και πλω ήσθ λεκτων. Id est, Polypus tumor est præter natu- ram in naribus oboriens, ex marini polypodis similitudine nomen sortitus, tum quod illius carnem representet, tum quod suo complexu quemadmodum ille captantes ulscit- tur, nares ipsorum comprehendens: ita et istum hoc Labo- rantium nares obstruit, id efficiens ut et difficulter respi- rent, et sermonem ægrè exprimant. A Eg. lib. 6. cap. 15.

Ρολυπους μὲν ἐστὶ ἢμοειδῶν πόρων έμφερείς, ήσθ π- ήσθ σφηνια διασπασίτως έχομενον. απο φύεται γδ συζα- βλαστήματα, ήσθ πείλες πόρων ή ρινός έχομενα και τῶς πολυπο- δας. ουτοις ήτε εις πνοι ή εκ πνοι περισσεθ. και η αιωται ιδον- βλενωδες ή μυξώδες τυχη, ουχί ραδίως πιμπιται, περισσεθ- ήσθου τῶ πολυπόδος. Id est, Polypus est meatum qui a colatu

ἢ θυμειδίς [quasi dixeris colatorios] uocantur, obstructio propter carnis excrescentiam, quæ ea in parte inheret, ut ægrè detrahi possit. Enascuntur enim frequentes germinationes, quæ instar polyporum, nasi meatibus circumuolutæ adfixæ adhærēt: quibus inspiratio expiratioque prohibetur, et si quid supernè pituitæ aut mucæ defluit, haud facile obstante polypo delabi potest. Actuar. lib. 2. κεῖ δὲ γ. παρ. 8.

Πελαπισμός.

Ο φριαπισμός αὐξήσας ἀιθρίου βεῖ μόνιμος εἰς μήκος πρὸς κίρκον ὀγκουιδίου, χωρὶς τῆς εἰς ἀφροδίσιαν ὀρμῆς. φιστῆδες πύσμα, δηλοῖ τὸ ὄξος κοῦν τὸ μυστὸν, ἀκλόιδμος δὲ ὄχου, γλίχων καὶ παχέων, ὑπὸ θερμότητος μετείας. Id est, Priapismus est auctio pudendi stabilis in longitudinem ac orbem tumefacti, atra rei ueneræ appetentiam. Est autem flatus uentosus uis delicti qui membrum ipsum tumefacit, ex humoribus uiscosis ac crassis generatus, per moderatam caliditatem. Gal. De comp. pharm. sec. loc. lib. 9. cap. 9.

Πελαπισμός δὲ βεῖν ὀπίμνος τὸ καυλὸν ἐν τῷ εἰ. κφε δὲ βωῖσμα ἀπὸ ἕνος Πριάπου, σπερμίδου θεοῦ ὅτις ἔλλατ, ἐς τῆς ἀκραπίσματος ἔϊ, ὀπτιμαδύς ὅτις πῖναξι τὸ ἀιθρὸν ἐχράφει. Id est, Πελαπισμός uero est permanens constansque colis extensio, sumpsitque nomen à Priapo quodam, apud Græcos pro deo habito, qui quod esset incontinentissimus, in tabulis arrepto pene depingebatur. Act. lib. 1. κεῖ δὲ γ. παρ. 15.

Πρόπιωσις ὀφθαλμοῦ. Πρόπιωσις ὑσέεσις.

Πρόπιωσις [ὀφθαλμοῦ] βεῖν ὅταν ὑπὸ ἕνος βιαιῆς πηγῆς, ἢ ἀλχονισμοῦ, μὲν σωεχοῖς πυρετὸς ἢ κεφαλαλγίας, ὀφθαλμὸς ὀρεσπίση. Id est, Procidencia est, quum ob uolentam plagam, aut strangulationem, cum febre cōtinua, capiti sine

dolore, oculus sit prolapsus. Gal. in Def. med.

Πρόπιωσις τῶ ὀφθαλμοῦ ἴσθι προπίπτει τὸ ῥαγοειδοῦς χι-
τῶνος, ἐκ δὲ βρώσεως ἢ ῥιζέως τῶ κρεαπειδοῦς χιτοῦ μὲν. ἢ πρὸς
ἐκ δὲ φόροις μεγέθει θεωρεῖται δὲ φθορὰ καὶ τὰ ὀνόματα κα-
τασκαδαίεται, ὡς αὐτῶν ἕκαστον εἰκάζεται παρονομασίδιον,
ἡγεῖται. μικρὰ μὲν οὐσα, μικροφάλον ὀνομάζεται, ἀπὸ τῶ εοικεί-
ται μύας κεφαλῆ. ἐπισημαίνεται δὲ πλείον, ὡς εοικέναι ῥαγὶ σα-
φυλῆς, σαφύλωμα λέγεται. ὡς ὅτι ἐπὶ πλείον ἐκπίπτει, ὡς τῶ
βλεφάρων προπίπτωκα φάινεται, μῆλον παρονομάζεται.
εἶπ δὲ οὐτῶν φθασὴ τυλωθῆσθαι, ἥλος προσαγορεύεται. Ἰδ
est, Πρόπιωσις autem, est muscæ tunicæ prociđētia, quæ ero-
sa ruptâne cornea tunica contingit. hæc, prout maior mi-
norque arnitur, varia quoque nomina accipit, quæ singu-
la ab ea re cui similia fuerint denominantur. nam si exi-
gua adhuc fuerit, ut muscæ capitulo sit similis, μικροφθονος
sin plusculum suareuerit, ut muscæ acinū referat, σαφύλω-
μα, [est nobis unatio] dicitur. At si plurimum prolabitur,
ut ultra palpebras profiluisse uideatur, μῆλον [quod est ma-
lum] nominant. Quod si quidem etiam ex eo callum duxerit,
ἥλος [id est clauus] nuncupatur. Act. lib. 2. κεῖ δὲ γ. πα. 7.
cap. 7.

CELS. Nonnunquam autem ingens inflammatio tam-
to impetu erumpit ut oculos sua sede propellat. προπίπτει
id (quoniam oculi prociđunt) Græci appellant. Cels. lib.
6, cap. 6.

Ἡ ὕστερον προπίπτει, σπαινωσ μὲν δὲ πλείονας δὲ αἷνας. ἢ
ἀπὸ αἰθῆρας καὶ πνευμάτων καὶ ἐπὶ ἰσθία ἐδραστεῖσι, ῥιζομύ-
κων ἢ ὑμῶν οἱ κατέχουσι τὸ ἀπὸ αἰθῆρας, ἢ, εἰς, Paulo post,
Προπίπτει δὲ καὶ τὸ σῶμιον αὐτῆς. ἕνδε δὲ καὶ τὰ σπαινωσ
προπίπτειν. ἢ ὅτι ἀπὸ αἰθῆρας. Id est, Vulusa prociđit ratò qui-
dem, sed multis occasiōibus. Velenim ab alto delapsa,

Et in coxas firmata, membranis quæ interaneum id conti-
nent, ruptis: aut, &c. Paulo post, Ob tales causas proci-
dunt in foemina ad naturalia loci. Quidam uero et totam
euulnam prolubi memoriae produunt: quod à uero longè a-
best. AEG. lib. 3. cap. 72.

Πτερυγίον τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς. Πτερυγίον τὸ
κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Τὰ πτερυγία βλασηματα εἰσὶ τῶν ἐπιπεφυκίτου ἔξωθεν ὀ-
φθαλμοῦ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅς ἐστὶν τὸ περιεστῶ καὶ ἐπερὶ ὀφθαλμοῦ ἐπι-
πέφυκτον ἀφικνεῖται. Id est, Vngues uerò germina sunt
adnata oculis extrinsecus membranae, quæ ab ipso circum-
ossali delata ad coronam peruenit. Gal. De tum. præter
nat. cap. ultimo.

Τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲ παρὰ τὸ πτερυγίον οὐκ ἐστὶν ὀ-
φθαλμῶν, τὸ ἐπιπεφυκίτου ὕδατος ὑπερβολὴν ἰδιότητος ἐστὶν ἢ ἀπὸ
τῆς καύσου ἴσως μέχρι αὐτῆς σφαιρῆς χωρεῖ. αὐτὴ γὰρ μὲν ὑπερ-
ἔχει τὸ πτερυγίον τὴν γὰρ καὶ τὴν κόρην αὐτῆς ὅτι καλὴ τὴν καὶ
τὸ ὄρα καὶ λυεῖ. Id est, Oculorum præterea vitis etiam
πτερυγίον | quasi Alulam dixeris: plerique autem hoc Vn-
guem appellant | commemoratur. Est autem nervosa adnatae
tunicæ eminentia, quæ ex angulo maiori orta, ad coronam
usque peruenit: quod si pterygium supra modum augetur,
pupillam operit, et uisionem intercipit. Aëtuar. lib. 1. cæ-
δὲ γ. πα. 7. cap. 7.

CELS. Vnguis uerò, quod πτερυγίον Græci uocant, est
membrana nervosa oriens ab angulo, quæ nonnunquam
ad pupillam quoque peruenit, ei que officit. Sæpius à na-
rium, inter dum etiam à temporum parte nascitur. Cels.
lib. 7. cap. 7.

Τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς πτερυγίον ὑπερβολὴν ὕδατος ἐστὶν ὀφθαλμοῦ, καλὸν
πτερυγίον τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐστὶν τὸ περιεστῶ καὶ ἐπερὶ ὀφθαλμοῦ ἐπι-
πέφυκτον ἀφικνεῖται.

μαλιστα σιωπησιν, ιδιη δακτυλοις, αλλα τα ιδριον τρις ποσιν, εκ
 παρρησιας, αμυνηθεντων, φλεγμωδων τε και μεταθροστων
 εις ποσιν, το ιδριον, ετc. Id est, Pterygium in unguibus,
 carnis incrementum est, partem unguis operiens. fit autem
 in pedis manusque potissimum pollicibus: in pedibus quidem,
 ex offensione plerumque: in manibus autem, ex neglecta re-
 duntia, et post inflammationem in pus mutata. Aeg. lib. 6.
 cap. 85. Idem autem lib. 3. cap. 81. scripserat, Υπερσθη-
 σις δει σφοδρος το πτερυγιον, και λυπηουσα μέρος το δρυος, εκ
 παρρησιας η ετερας τω αυτης αιτιας γινωμην. Id est, Ptery-
 gium incrementum est carnis, aliquam unguis partem o-
 periens. Oritur autem ex neglecta reduntia, aut alia huius-
 modi causa.

CELS. Digitorum autem vetera ulcera commodissi-
 me curantur, aut lycio, aut myrrha cocta, quum utriuslibet
 unum adiectum est. In iisdem recedere ab ungue carun-
 cula cum magno dolore consuevit. πτερύγιον Græci appel-
 lant. Cels. lib. 6. cap. 18.

Πίλωσις.

Πίλωσις δειν απο δριμυτου ριζιματος απο πλωσις η
 βλεφαρων. Id est, Ptilosis est casus palpebrarum ab acerrimo
 fluxu proveniens. Gal. in Def. med.

Περί δει τρις τρωσις γιγνεται η τριχιασις και ουδην, και η
 μαδαρωσις η τριχων, ητοι βλεφαριδων, ηπερ και πιλωσις
 καλεται. Id est, Circa palpebrae uero extremitate fit Tri-
 chiasis, [hoc est pili rugentes] et Defluuium pilorum, quod
 Madarosis et Ptilosis dicitur. Aet. lib. 7. cap. 2.

Η πιλωσις, παχυτης δει το βλεφαρων πλωδης ανερωθης,
 εις συμβαίνει πολλάκις και η τριχων απο πλωσις. Id est,
 Ptilosis, palpebrarum crassities est, callosa, rubicunda, qui-
 ff. i.

bus accidit sepe pilorum definiunt. AEG. lib. 3. cap. 22.

Η γὰρ μὲν πύλωσις παχύτης οὐσα βλεφάρων πύλωσις, ὡς
 ρυθίς, ἀπὸ παχύτερον καὶ πλέον διεφθόρου γυμνῆς γινώμε-
 νη, εἰσὶ καὶ τὰς βλεφαρίδας τείχας διαφθίρει τὸ πάθος δὲ
 διεφθομένη, καὶ αὐτὰ αὐτὴ ἀναφύεται. Id est, At qui
 πύλωσις, quæ est palpebrarum crassities callosa, rubican-
 da, ex crassiusculis est plus satis corruptis humoribus geni-
 ta, interdum aliorum pilos nitiat, qui tamen curato malo
 demum renascuntur. Act. lib. 2. κεῖ δὲ γ. πα. 7. cap. 7.

Πυρετός.

Πυρετός ἀπὸ τοῦ πυρός ὠνόμασται, καὶ οὗτ' ἐστὶ αὐτὸ τῷ
 πυρετῷ ἐστὶ, τὸ θερμασία ἐξ ἡ καπνῶδης. Id est, Γυρετός
 ἀπὸ τοῦ πυρός id est ab igne fuit nominatus: eaque est febris
 essentia quod calorem igneum habeat. Galen. in l. Hip. De
 fract. Com. lib. 3. sect. 8. et in Græco ex pl. Com. 2. sect. 25.

Πυρετός ἐστὶ πλεονασμός θερμασίας νοσήδους, ἀναφερο-
 μένης μὲν ἀλλοτρίης σφυγμῶν ἐπὶ τὸ πυκνότερον καὶ σφο-
 δρότερον. Οἱ δὲ οὕτως, Πυρετός ἐστὶ δεικράσια τοῦ φυσικοῦ
 πνεύματος ἐπὶ τὸ θερμότερον καὶ ξηρότερον. Id est, Febris est
 morbofi calor ex assus, qui se se offert, ac pulsus frequen-
 tiores crebrioresque reddit. Nonnulli uerò hac definitione
 utuntur, Febris est intemperies spiritus naturalis, in calidio-
 rem sicciorémque mutati. Gal. in Def. med.

Πυρετός ἐστὶ θερμότης ὡς φύσιν, καρδίας καὶ ἀρτηρίων,
 βλάπτουσα τὸν ζωτικὸν πόνον, ἀναφερομένη τὴν οὐκ βάρους, ἢ δρι-
 μύα ἢ δακνώδης ὡς ἐπιπίουσα τὴν ἀφῆ μάλιστα καὶ τὴν θω-
 ρακα, καὶ ἐνθα ἀρτηρίων μεγάλα εἰσὶ πταγμέναι. ὡς δὲ τὸ
 τοιαύτη θερμασία αἰωμαλία τις καὶ ἀξία καὶ τὸ εἶδος τοῦ πο-
 ρετοῦ ὡς γίνεταί, τοῖς σφυγμοῖς. Id est, Febris est calor præ-
 ter naturam, cordis et arteriarum, vitalem firmitatem le-
 dens, ex profundo emergens, et acris ac mordax ad ta-

ρος γίνεται, ὥστε καὶ εἰς λεγόμενοις ἀσθμαζέουσι πύροις.
 Id est, sed humor superans, qui iuncturis sese inferit, vel
 biliosus est, vel sanguineus, aliàs acra bile vitiosus, ple-
 runque etiam pituitosus, crudusque, copia alimenti aut
 cruditate, aut otio congestus. Verum uetustate in articulis
 crassefit, et glutinosior euadit: sic ut in duritiē cōcuma-
 cissimam, quam Latini tophum, Græci appellant, πύροι
 occallefcant. AEGIN. lib. 3. cap. 78, quod est de podagra et
 articularijs morbis.

Πωροκλήσις.

Οἱ δὲ πύροι καὶ εἰς τὸν δίδυμον καὶ κατὰ τὸν ῥυθροειῆ σπεί-
 ζονται, τῆ τε αἰσθητικῆ πολλῆ καὶ τῆ σκληρότητι καὶ τῆ αἰω-
 μαλία σφρακκίλης τε καὶ ὑδρακκίλης διακρινόμενοι. Id est, Ce-
 terum tophi et in testiculo et in membrana erythroide
 occallefcunt, renixu multo, duritie et inæqualitate à carno-
 so ramice et aquoso discreti. AEGIN. lib. 6. cap. 63, in calca-
 eius agit εἰς πωροκλήσις.

Πωρόμφαλον.

Πωρόμφαλον ὄζει πύρου σύστασις κατὰ τὸν ὀμφαλόν. Id est,
 Poromphalon est concretio tophi in umbilico. Galenus in
 Defjn. med.

Ρ

Ραγὰς.

Ραγὰς ὄζει διαίρεσις πεπλαμμένα ἔχουσα τὰ χεῖμα. Id est,
 Rhagis i. scissura fissimue] diuisio est oras obtinens cal-
 lo induratas. Gal. in Def. med.

CELS. Anus quoque multa tædii que plena mala re-
 cipit, nec in se multum abhorretes curaciones habet. Ac pri-
 mum in eo sepe et quidem pluribus locis cutis exciditur.

ῥαχάδια Græci uocant. Cels. lib. 6. cap. 18.

Ῥάκωσις.

Ῥάκωσις ὅτιν ἐπέκεισας πολλὴ τῆ οὐλοῦ. Id est, Rhacosis est multa scroti extensio. Gal. in Def. med.

Ῥόμα ὀφθαλμοῦ.

Ῥόμα [ὀφθαλμοῦ] ὅτιν ὑγρὰν λεπιδὴν φορεῖ ἀκατάχρητος, καὶ ἀπερρέσκει. Id est, Fluxus [oculi] est quum tenues humores ita feruntur ut cohiberi non possint, et præter nostram uoluntatem fluant. Gal. in Def. med.

Ῥυματισμός ὕστερος.

Ῥυματισμός ὅτιν ὕστερος ὁ ῥυματισμός [ῥοῦς], ὅλου τῆ σώματος ἐκκαταρροῦν. Id est, Rheumatismus uuluae, totius corporis est recrementi distillatio. Aeg. lib. 3. cap. 63.

Ῥοιάς. Ῥοιάδες ὀφθαλμοῦ.

Ῥοιάς ὅτι τῆς ἐκκαταρροῦς ἀπὸ πάντων, ἢ τῶν δάκρυων ἀπὸ ῥοῦς. Id est, Rheas est carnis angulorum consumptio, propter quam lacryma effluit. Gal. in Def. med.

Ῥοιάδες [ὀφθαλμοῦ] λέγονται ὅτιν ἐξ ἐκκαταρροῦς, ἢ πτερύγης ἀφαιρέσεως, ἢ ἐκκαταρροῦς ἐκκαταρροῦς, ὅταν ὅλος ὀφθαλμὸς, καὶ στέγην μὴ δύνῃται τὸ ὀππὲρ ὀφθαλμοῦ δάκρυον, ἀλλὰ καὶ ἐκκαταρροῦς. Id est, Ῥοιάδες [oculi] dicuntur, quum ex ulceratione, aut pterygij aut incrementi carnis ablatione, totus angulus funditus fuerit sublatus, et allabētem lacrymam cohibere non poterit, sed ad malas defluit. Aet. lib. 7. cap. 90. apud quem uide annon rectius legi possit ῥοιάδες.

Ῥοπαλώσις.

Ῥοπαλώσις ὅτι καὶ τὸ ἄκρον ὀφθαλμοῦ ἀμερὲς ὀφθαλμὸς, καὶ τῆς μικρῆς σπυροῦς ὀφθαλμοῦ. Id est, Rhopalosis est in summis pilis impartibilis coniunctio, ut non iam concretere amplius queant. Gal. in Def. med.

f. iij.

Ρωγή.

Ρωγή ὅτιν ὅσοι διακοπή ἐπιπόλαιος ἀσθένεια, ἢ ἡπεισινή, ἢ πλαπία. Id est, Fissio autem, est ossis in superficie diuisio recta: eaque aut angusta, aut lata est. Gal. in Def. med.

Ρωγή, ὅτι διαίρει τὸ κρανίου ἐπιπόλαιος, ἢ βαθεία, με-
δαμῶς ἕως ἕξω μελέκινηθέντος τὸ πεποδοτος ὀστέου. Id est,
Rhogme, calvariae per summa est diuisio, aut rima profun-
dior, in qua nequaquam os initiatum foras emouetur. Aeg.
lib. 6. cap. 90.

Σ

Σαρκοκλήη, ἢ Σαρκοκκληκὸν πάθος.

Τὸν ὄρχεον σκίρρωθέντων, ὄνομα τῶ νοσήματι σαρκοκλήη
ἔστιν. Id est, Ipsis testiculis induratis nomen morbo sar-
coelen posuerunt. Gal. De tum. praeter naturam cap. 15.

Σαρξ κατὰ π μέρος γινώσκῃ τῆν τὸν ὄρχεον καὶ ἀπλοκύντων
σταμάτων, τὸ σαρκοκκληκὸν ἐράζεται πάθος. γίνεται δὲ τὸ π κατὰ
ἀδελφὸν αἰτίας, ῥόμαλιθέντος τὸ διδύμου, καὶ σκίρρωθέντος, ἢ
ὀκ πληγῆς, ἢ ὀκ ἀπίρου μετ' κλοπιμίας θεραπείας. Id est,
Carc in parte aliqua corporum quae scrotum implicat
suae resens carnosum ranciam producit. Na scitur autem ea
ex causa late te, testiculo fluxionem experto, induratōque,
aut ex ictu, aut imperita post rancis succisione curatio-
ne. Aeg. lib. 6. cap. 63.

Σαρκόμφαλον.

Σαρκόμφαλον δὲ ὅτι σαρκὸς ὡς φύσιν αὐξάνει κατ' ὄμ-
φαλον, ἢ τοι ἡμέρου, ἢ τοι κακόντος. Id est, Sarcophalon est
carnis aut placidae aut malignae in umbilico praeter natu-
ram aduictio. Gal. in Def. med.

Σάρκωμα. *Sarcoma.*
 Σάρκωμα ἔστι σαρκὸς ἐν τοῖς μυχθῆσι ὡς φῶσι αὐξήσεις
 ἐστὶ δὲ ὄγκωμα πικρὸ πολυποῖς. *Id est, Sarcoma est in-*
crementum carnis in naribus, naturæ modum excedens.
Polypos quoque sarcoma quoddam est. Galenus in
Def. med.

Σατυρίασις. *Satyriasis.*
 Οἱ Σάτυροι τῷ Διονύσου ἱεροὶ ἐν τῇσι γυναιξί και τοῖσι ἀ-
 γάμασι ὄρνια ἴχθυσιν τὰ αἰδοῖα, ζυμβολοῖ τῷ θεοῦ κρημά-
 πος ἐστὶ δὲ και πάλχος ἰδέη, ἀνίσχοντος ὄρνια τὸ πάχος τὰ αἰ-
 δοῖα, ὁπότε κληθῆσιν σατυρίασις, ἐς ὁμοίωσιν τῷ θεοῦ γήματος. ὄρ-
 μη δὲ ἔστι ἀρχὸς ἐς ὁμίλιον. ἀπὸ οὗ δὲ ἐν τῇσι κρησσοδοῖσι ἔ-
 δει ἀφελῆσθαι, οὐ δὲ ἔστι πολλῆσι καὶ σιωπῆσι ὁμίλιον κρη-
 νηται τὸ ὄρνον: σπασμοὶ δὲ ἀπὸ τῶν τῆς ἰδύρωσι, και ἔντασις
 πινούτων, και βουβώνων, και πληγῶδες, φλεγμονὴ τῆς αἰδοῖων
 και πόιος, ἐρυθρία κρησσοπόου, και ἰκμαὶ τοῖσι ἰκίλη. *Id est,*
Satyri Dionysio sacri qui pictura quique statuis expri-
muntur, arrecto pene figurantur: quod divinæ rei signum
est. Est uerò ὄρ affectus species, qui laborantis penem exci-
tat erigitque: atque ob dei figuræ similitudinē Satyriasis
nuncupatur. Est autem inexplēbilis coeundi appetitus, ue-
rūm neque si ad ueneris opus accedant, quicquam iuuantur.
neque multo assiduò que concubitu sedatur arrectio. Con-
uulsiones autem omnium neruorum fiunt, ὄρ tendonum
dissentio, ὄρ inguinum, partis que eius que inter inguina
ὄρ foemen est (plechada Græci nomināt) genitalium præ-
terea inflammatio ὄρ dolor: in facie rubor inest, ὄρ uapor
quidam rosida humiditati similis. Aret. lib. 2. ἀεὶ ὄζ.
παρ. αβ, 12.

Ἡ σατυρίασις ἔστι παλμὸς τῆς αἰδοῖου, φλεγμονώδης πρὸς ἡδ-
 οῖσι τῆς σπέρματος ἀγγείων ἐπίδρομος μετ' ἐκτάσεως. *Id est,*
ff. iiij.

dos anseat, reliquos non scirrhus, sed tumores scirrhosos, et se de nominibus litigare sciat, et nos, quoties cum eo disputabimus, ita affectum nominabimus. Galen. Meth. med. lib. 14. cap. 6.

Φαίνεται πολλάκις ὁ Ἱπποκράτης ἰδίωμα τῶν ὄγκων εἶναι ὄγκους ὀνομάζειν, εἰὰ τε αἰσθητικοὺς καὶ σκληροὺς πυγχαίωσι ὄγκους, οὗς ὀνομάζεισιν ἰδίως σκίρροισι· εἰὰ τε ὀδυνώδεις ὄγκους, οὗς ὀνομάζεισιν ἰδίως φλεγμονάσι· εἰὰ τε αἰσθητικοὺς καὶ χαλκοὺς ὄγκους, οὗς ὀνομάζεισιν ἰδίως οἰδημάσι. Id est, Oedematis nomine videtur Hippocrates omnes præter naturam tumores appellare, siue dolore careant durique sint, quos propriè scirrhos Græci appellant: siue dolorē inferant, quos phlegmonas, i. inflammationes propriè vocant: siue absque dolore laxi atque molles sint: hos uerò solos œdemata Græci nominant. Galen in lib. 6. Hipp. De morb. vulg. Com. 1. sect. 2.

Σκίρρος ἐστὶν ὄγκος σωματίων μὲν σκληρῆς, καὶ βαρῆς, καὶ δεικνύσας τε καὶ διεσπασίας. Id est, Scirrhus est tumor corporum durus, et grauis, cui motus ac sensus coniuncta difficultas est. Galen Def. med.

Σκίρρος τῶ ἀπλωτός.

Σκίρρος ἐστὶ τῶ ἀπλωτός ὅταν μείζων ὁ ἀπλωτὸς ὑπερπίπῃ, ἐλίου σκληρῆς, καὶ διαγχεσώδης. Id est, Scirrhus lienis est quum lien maior, ualde durus et in tumorem elatus est. Galen Def. med.

Σπλωτὸς ἐστὶν ὄγκος ἁπλοῦς, σκίρρος ἔμπυος δὲ οὐ πρὸς διωκτικῶν, γίγνεται δὲ οὐδὲ πόνος ἰδρὸς τεχνῶν, ὄγκος δὲ πρὸς τῆς ὀπιοῦς μείζων, ἔστ. Id est, Lienis familiaris longus morbus est quem scirrhum nominant. Purulentia uerò haud ita facilè, quandoque tamen efficitur: quum dolor non asper, tumor autem ingen: spiratione maior exoritur, ἔστ.

Aret. lib. 1. πεί χρον. παρ. 1. 4.

Σκίρρος τῆς μήτρας.

Σκίρρος ἐν μήτρᾳ ὅτι διγίθεις πεί π μέρους αὐτῆς, ὡς τε
 ἢ σκληρὰν αἰτίτητον, ὀρθώδη, ἰσώμαλον, ἄπορον τὰ πολλά.
 Id est, Scirrhus uteri est affectio aliquam eius partem obfi-
 dens, adeo ut renitens, tumens, inaequalis, et fere vacans
 dolore sit durities. Gal. in Def. med.

Σκίρροῦ τῆ ἢ μήτρας ποτὶ μὲν αἰφνιδίως, μηδενὸς παροφα-
 νέπτος, τὰ πολλά δὲ φλεγμονῆς παρονησιαθῆνης, καὶ μήτε λυ-
 τίτης, μήτε εἰς ἄποσημα μεταβληθείσης, ἐν εἰδῆ δὲ τῶ σκίρ-
 ρου καὶ τὸ λεγόμενον σκληρώμα ἐστὶ πεί π τραχύλω τῆς μή-
 τρας ὡς μάλιστα στωπαθρον, ὅ γιναι μὲν ὁμοίως ἔχρον, ἦσαν δὲ
 αἰτίτητον, μὲν ἀλγίματος συμμέτρου. Id est, Scirrhum con-
 trahit uulua, alius repente, ut nulla causa euidens prae-
 aufferit, plerunque uero eundem inflammation mouet, quae
 nec soluta, nec in abscessum mutata fuerit. At scirrhori ge-
 nere comprehenditur etiā durities quae in σκληρώμα Graeci
 uocant, circa uuluae ceruicem potissimum obueniens, tumo-
 rem quidem similiter habens, sed minus durum, et cum
 mediocri dolore. Aeg. lib. 3. cap. 68.

Σκληρὸς σφυγμός.

Ο σκληρὸς [σφυγμός] ἐστὶν ὁ ποιῶν βίασιν πηγίω, τῆ ἢ χι-
 πῶτος τῆς ἀρτηρίας ποιότητι. Id est, Durus pulsus est qui
 uolentum ictum efficit qualitate arteriae tunicae. Gal. De
 dign. puls. lib. 1. cap. 1.

Σκληροφθαλμία.

Ἡ μὲν σκληροφθαλμία, σκληρότης καὶ δεικνυσία ἐστὶ τὸ ὀ-
 φθαλμοῦ, μὲν πόνου καὶ ἐρυθροῦ, χροῦς ὑγρασίας. Id est,
 Sclerophthalmia, durities oculi et difficilis motus est, cum
 labore, rubeo et que, citra humiditatem. Aegineta lib. 3.
 cap. 12.

Σκληρώμα.

Σκληρώμα| ἐν μήτρας ἔστιν ὄγκος ὑπόσκληρος καὶ ἐμύ-
ρος τῆς μήτρας γηρόμενος, πᾶσι πολλὰ ἔστι φλεγμονῶς μείνα-
σαις ἔπιπλοῦστος. Id est, Duritia est tumor subdurus in
aliqua uteri parte exortus: qui plerumque ex diuturnis
inflammationibus nascitur. Gal. in Def. med.

Σκοτόδιος.

Σκοτόδιος ἢ ἔστιν ἐπιδαῦν ἅμα καὶ εἰδέναι δοκεῖ τὰ
βλεπέμενα, ἢ τε δὲ τῆς ὄψως αἰσθητικῆς ἀσπλύνειται,
δοκοῦντων αὐτῆς σκοτίας καὶ μεγίσται. Id est, Scotodinos
aut est .i. tenebricosa vertigo] quando simul res conspectae
videntur circumvolvi, et sensus visus repente destruitur,
quum egrotus sibi tenebras circumfundi arbitretur. Gal.
in Aphor. Hipp. Com. 4. sect. 17.

Σκότωμα, ἢ Σκοτωματικὸν πάθος. Σκοτωματικοί.

Ἡ ὄψως τῆς ὄψως ὁρῆ, καὶ δίνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἔρε-
σται, καὶ ὅσα βομβῆν ὁκως ρεόντων καταχρῶν παύμην,
ἢ ὅτ' αἰέμος ἰσίοισι ἐκωσέρτερ, ἢ αὐλῶν ἢ καὶ συλλήγων ἐκασπῆ,
ἢ τεισημοῦ ἀμαξῆς ἰαχί, ὀνομαζομένη σκοτότωμα τὸ πάθος.

Id est, si tenebrae oculis praeferuntur, et carnis in tur-
binis modum circumduci videtur, et auribus murmur ve-
luti delabentis cum strepitu fluminis insonat, aut tan-
quam ventus flatu vela percutiens, aut tibiatarum fistula-
rumque catus, aut veluti stridor plaustris currentis obstrepit,
scotoma huic vitio vocabulum est. Aret. L. 1. περὶ χειρ. παθ. c. 3.

Τὸ σκοτωματικὸν καλεῖται πάθος δι' ἄλλο καὶ αὐτὸς ἢ
πρὸς ὁρῆς ὁπῶς ἔστι. σκοπιώται γὰρ ἔστι σμικρῆς ἀεὶ πρὸς ὁρῆ
αἰσιν οἱ πάθοντες, ὡς ἐκ κατὰ πῆξιν ἐπίσπε, μάλιστα μὲν ὅταν αὐτῆ
ποτὶ ἐκ κύκλω πρὸς ὁρῆσαν ὅσπερ γὰρ ἄλλοις ἔστι πολλὰς
πρὸς ὁρῆς συμβαίνει, πῶς ἐκείνοις ἔστι μᾶλλον καὶ ἔπιπρος δέ
ἐκ πρὸς ὁρῆσαν ἰδῶσι, σκοπιώται, καὶ ἐκ τῆς ἡπ. 610.

των περιδιδυμούμενον, αὐταί τι τὰς κελομενίας δίναι ἐν τοῖς πα-
 ταμοῖς. συμβαίνει δ' αὐτοῖς ταῦτα μάλλον ὅταν ἠλιωθώ-
 σιν, ἢ πως ἄλλως θηρμαιώσιν τὴν κεφαλὴν. Id est, Affe-
 ctus autem qui scotomaticus (id est uertiginosus) uocatus est,
 ex ipsa appellatione qualis sit manifestatur: quippe à
 parua occasione hebetantur ἢ qui sic laborant, adeo
 ut interdum cadant, maxime si aliquando in circum-
 roentur: siquidem ipsis ab una rotatione euenit id quod
 cæteris à pluribus euenire solet. Proinde hebesant si-
 ue alium quempiam, siue rotam, aut id genus aliud quip-
 piam, aut ipsos quos uocant in aquis uortices circumagi
 uiderint. Id uerò maxime illis accidit quum uel sub sole
 aestiuauerint, uel aliam ob causam calefacto fuerint capi-
 te. Gal. De loc. affect. lib. 3. cap. 8.

Σκοτωματικοὶ καλοῦνται οἱ περιεκοιουθοῦσι σκοτώσεις,
 καὶ δοκοῦσι περιφέρεισθαι αὐτοῖς τὴν κεφαλὴν, μὲν τὸ καὶ
 μιδυμούρας αὐτοῖς παρέπεσαι. Id est, Scotomatici uocantur
 quos obtenebrationes consequuntur, eis que circumferri
 caput uideatur, et splendores oculis obuersari putant. Gal.
 in Def. med.

Σκωληκίζων σφυγμός.

Συώθηται ὃ [αἰώμαλια ἢ σφυγμῶν] κατ' ὅσον ἀδ δυνα-
 τὸν ἢ ἄλλῃ ἄλλῃ, καὶ μίαν μίαν, καὶ μίαν πλείους, καὶ πολ-
 λὰς πολλὰς μίγνυσθαι. καὶ ἕτερες αὐτῶν ἰδίῳ τυγχέουσι τοῦ
 ὀνόματος, ὡς αὐτὸ καὶ ὁ σκωληκίζων, καὶ ὁ μυρμηκίζων, καὶ
 ὁ ἐκτικός. ὁ μὲν σκωληκίζων, ὅταν οἴσθαι ἔρποντος τὴν ἀρ-
 τηρίαν σκώληκος ἐμφασίς γίνῃ) κυματωδῶς ἐγχερόμενος, καὶ μὴ
 κατ' ἕνα χρόνον ὅλης διασπλομήνης ἢ ἀρτηρίας. εἰ μὲν οὖν συ-
 μικρότητι διασπλοῆς ἢ το γίγνοιτο, σκωληκίζων καλεῖται εἰ ὅσον
 μὲν ἐξ αὐτοῦ ἀπλάως. δηλον δ' ἐπὶ καὶ ἀμυδρὸς καὶ ποικίλος
 ὅταν ὁ σκωληκίζων. ὁ δ' εἰς ἐξάτην κατὰ πηκτικῶς ἀμυδρότητα,

καὶ πυκνότητι, ἢ μικρότητι, μυρμηκίων καλεῖται, τὰ γὰρ μὲν
 ἐν δόκω, οὐκ ὦν δὲ ταχὺς. ἐκλικὸς δὲ ὡς αἴθε πυρετὸς οὕτω ἔ-
 σφυγμὸς καλεῖται ὁ μηδέμια ἔσπιν μέγιστον ποιούμενος,
 ἀλλ' αἰεὶ ἄσπληστος μόνον, συμπλεκόμενος ἢ καὶ μηδέποτε
 λυόμενος, ὅλης τῆς ἐξέως πηγαμμένης νοσοδῶς ὡς τοιού-
 τοις πυρετοῖς τε καὶ σφυγμοῖς. Id est, Compositæ pulsuum
 inæqualitates] sunt, quatenus altera potest cum altera,
 et una cum una, et cum pluribus una, denique cum mul-
 tis multæ commisceri. Quarum nonnullæ proprium nomen
 sunt sortitæ, ut Vermiculās, Formicans, et Hecticus. Vermi-
 culans, quum species exhibetur quasi perreptantis arteriæ
 uermis, undarum in modum insurgentis, et non uno tem-
 pore arteriæ distentæ. Si igitur cum distentionis paruitate
 hoc fiat, uocatur Vermiculans: si autem cum magnitudine,
 unusus simpliciter. Est uero uermiculans etiã apertè lan-
 guidus, et creber. At qui ad extremam deuenit remissio-
 nem, crebritatem, et paruitatem, uocatur Formicans, quod
 in speciem quidem æler est, nec est æler tamen. Porro He-
 cticus pulsus, ita ut febris, uocatur, qui non magnopere ullo
 modo uariat, cæterum manet in perpetuum similis, cohæ-
 ret que nec soluitur, quod totus habitus morbum induit in
 eiusmodi febribus et pulsibus. Gal. De puls. ad tyr. cap. 8.

Σπασμὸς, ἢ Σπασμα. Κωμικὸς σπασμὸς.

Σπασμὸς, ἐστὶ πάθος τῶν μυστικῶν ὀργάνων πείθος, μὲν δ' ἄ-
 νθυ παρὰρρέσεως ἐλλείπει ποτὲ μὲν ὅλον τὸ σῶμα, ποτὲ δὲ μέ-
 ρος. Id est, Convulsio est affectus quo nervi musculique ca-
 piuntur, cum eo, ut modo totum corpus, modo pars sine uo-
 luntatis arbitrio trahatur. Gal. in Def. med.

Τὸ δὲ σπασμα γίνεται διὰ σπασμῶν ἕναν ἕνα. Id est,
 Convulsio autem fit fibris quibusdam laessitis distractis-
 que. AEG. lib. 4. cap. 31.

CELS. Frigus modò nervorum distentionem, modò rigorem inferi: illud ασισμός, hoc τίπτενος Græcè nominantur. Cels.lib.1.cap.1.

Κωνικὸν δὲ ασισμὸν καλοῦσι τὸ ἄρῃ σιαγόντων μυῶν παρῆλθιν. ὠδύρεται μὲν οὖν εἰς τὰ πλάγια τὸ, τε εἶμα καὶ ἡ βίς καὶ ὁ ὀφθαλμὸς, καὶ ἀπλῶς εἰπὴν, τὸ ἡμισυ μέρος τοῦ προσώπου. Id est, Caninam convulsionem vocant mandibularium musculorum resolutionem. Distorquetur igitur in obliquum os et nasus et oculus, et in summa, dimidia faciei pars. Act.lib.6.cap.30.

CELS. Circa faciē μετὸ νόσος ἐμφασίτην quem Græci κωνικὸν ασισμὸν nominant. Is cum acuta ferè febre oritur. Os cum motu quodam pervertitur, idèoque nihil aliud est quàm distentio oris. Cels.lib.4.cap.2.

Σπασμωδὸς σπυγμὸς.

Ὁ δὲ σπασμωδὸς οὐτὸ κελούιδος σπυγμὸς τὰς ἐπιπαιμήμας ἐ ἵσποκεϊμήμας χορδαίς ἴσπαν, ὡς τὸ ἀποκλειῶν πρὸς τὰ ἑαυτῶν πέριτα ἄρῃ ἄρτηλων. ὁ δὲ σπασίται ἐν τῆς ασισμῶ δὲ σι πᾶσι καὶ καὶ τὰς φλεγμοναίς ἄρῃ ἰθὺ ρωδῶν μοελών. Id est, Convulsivus vero sine ασισμωδὸς qui vocatur pulsus intensi sensimque motis suis simul est, quod arteriæ ad suos fines quasi convellantur. Evenit in vitis nervos distendentibus, nervorumque partium inflammationibus. Act.lib.1. κεβ. δ. γ. η. πα. δ. cap.17.

Σπληνικὸν.

Σπληνικὸν εἶσιν οἷς φλεγμῆματες οἱ ἀπλῶς εἰς τὸ καὶ φύσιν οὐκ ἀποκαθίστανται, οὐδὲ ἀποφλεγμῆναισιν, ἀλλ' αὐτοῖς ὠδύρεται ἢ σκληρα, ὡς τὸ καὶ καὶ τὰς τὸ σπασί βθυμαλιζέται. ἀλλὰ σπασίται δὲ αὐτοῖς καὶ ἡ φύσιν χεῖρα τὸ σώματος. Id est, Lienosi sunt quibus inflāmati lienes ad naturalem statum non revertuntur, neque ab inflammatione liberi

evadunt, sed duritia perseverat. quocirca per morbos defluxionibus tentantur, et nativus corporis calor immutatur. Gal. in Def. med.

Σποραδικὰ νοσήματα.

Σποραδικὰ νοσήματα ὄντι τὰ ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ γινόμενα. Id est, Vagi morbi sunt, qui omni tempore, omnique in loco exoriuntur. Gal. in Def. med.

Σταφυλή.

Αἱ σταφυλαὶ καὶ τὰ παρεσθμία καὶ αἱ ἀπάδες οὐκ ἄλλοι ἢ φλεγμοναὶ εἰσὶν αἱ μὲν σταφυλαὶ, τὸ ἰσθμικὸν αἱ δὲ ἀπάδες, ἅβ' ἐν ἀρχῇ τῆς φάρυγγος ἀπὸ μὲν ἰσθμικῶν ἀλλήλοισ ἀδένων ὡς τὸ παρεσθμία, τὸ καὶ ἀπὸ τῶν φάρυγγα στοιμάτων. Id est, Vuae atque Paristhmia et Tonsillae nihil aliud quam inflammationes sunt: vuae quidem, gangraeonis: tonsillae vero, adenum eorum qui in principio faucium inter se oppositi sunt: quemadmodum paristhmia, corporum eorum quae in faucibus sunt. Gal. De tum. praet. nat. cap. 17.

Σταφυλή quid sit vide etiam supra in Γαγγραιῶν ἐν Κίω.

Σταφύλωμα.

Σταφύλωμα ὄντι ἕπαρμα καὶ τὸν τῆς κόρης τόπον ἑμφορῆς ῥαγὶ σταφυλῆς. Id est, Staphyloma est elatio in pupillae loco exurgens vuae acino consimilis. Gal. in Def. med.

Τὸ ἰσθμικὸν σταφύλωμα, κύρτωσις ὄντι τὸ κεραπειδοῦς χιτῶνος ἀπὸ τῆς σκωτῆς ῥαγροειδῆς, ποτὲ ἰσθμικὸν ῥαγροειδοῦς, ποτὲ δὲ ἐλκυσαν. Id est, Staphyloma est membranae corneae cum ea quae ab acino ῥαγροειδῆς appellatur, infirmatae, aut vitio defluxionis, aut exulcerationis, incurvatio. Aeg. lib. 6. cap. 19.

Σπάτωμα.

Σπάτωμα ὄντι ὡς φῶσι πηλοῦς σιωαύξιας. Id est,

Steatoma est adhaesio pinguedinis praeter naturam. Gal. in Def. med.

Αθηρώματα δὲ καὶ στατώματα καὶ μελικριδαί, ὅσα τ' ἄλλα τρωαῦτα, λιγὲς μὲν ἐν τοῖς ἀποστήμασι πίνονται, λιγὲς δ' εἰς ἐπὶ τὴν γῆρας. Ἄδελος δὲ καὶ ἡ τούτων φύσις ἐκ τῆς ὀνομασίαν. ἀτῆρα μὲν τὸ πρὸς τὸ σφραγιστικὸν ἐν τοῖς ἀθηρώμασι δέλεον, μέλι δὲ ἐν τοῖς μελικριδαί, σταπὶ δὲ ἐν τοῖς στατώμασι. αἱ τὸ πολὺ δὲ γῆρας πρὸς ὑμῶν ἀπαντα τὰ τρωαῦτα ἀεὶ ἐστίν. Id est, Atheromata uerò est steatomata et melicrudes alij quidē inter abscessus reponunt, alij uerò ad aliud genus referūt. Patet autem est natura horum ex ipsis nominibus. Pullicule enim aliquid simile in ipsis atheromatibus inuenitur, melli uerò in ipsis melicridibus, seuo autem in ipsis steatomatis. Ut plurimum uerò tunica quaedam membranosa omnia haec continet. Galen. De tumor. praeter naturam, cap. 5.

Στεγρὸς πυρετός.

Στεγρὸς πυρετός δέστιν ὁ ὀτανπὸς τῶν πυρετῶν, οὐκ ἐπιφέρειν ἐκκρίσεις, τοῖς σπυρμῶσι μεγάλοις διαφυλάττων, ἰσχυρῶν βραδύπυρον καὶ τὸν χρόνον τὸ νόσημα. Id est, Adstricta febris contraria est fluxuosa: excretionem non importat, pulsus magnos seruat, longiore spatio temporis corpus emaciat. Gal. in Def. med.

Στέγνωσις.

Ἔστι δὲ στέγνωσις ἡ βλάβη τῶν πόρων, ἐφ' ἣ καὶ ἐταυ διαφύρεται τὰ ἀερίωματα γίνονται, ἢ αὐτὴ δὲ ἐμφερεῖν ἢ πύκνωσιν, καὶ δὲ καὶ μὲν ὀνομαζοῦσι τῶν πόρων. Id est, Stegnosis est meatuum cutis uitium, quo transmittere superuacua prohibetur. Incidit is affectus aut obstructis meatibus, aut densatis. sanè densationem eiusmodi, μὲν τῶν meatῶν Græci i. conuentionā appellant. Gal. De san. tuēda lib. 3. cap. 10.

Σφραῖν ὀύρων.

Τὸ γὰρ μίλι ἔπειρον ἴσῃ λειφθῆντων πέφυκεν ὁ σφῆρ σφραῖνης λόγος. Ἐὰν γὰρ αὐτὸ ἐκπλήξῃ τοῖς πολλοῖς ἀκκοῦτος ἔπιφαινο-
μοδίῳ ἢ ἢ αὐτοῖς οὖροις σφραῖν, καὶ μὴ καὶ λαμβανοῦν, τῆ ἴσῃ σκοποῦ ἀγνοῖα σφραῖν τοῖσι ἢ μίλις φαινοῦν καὶ τὸν
κύκλον τῆς ἔπιφαινης τῆς χύματος σφῆρ. Δὲ οὖσαν ἐσκιαζοφαι-
νοῦν γαμμίλιον εἶγε δῆπουθεν καὶ αἱ ἀμίδες οὖσαν σφῆρ ἴσῃ
καὶ κύκλον σφῆρ αἰφαινοῖσι καὶ τὰς ἴσῃ οὖρων ἔπιφαινης. ἀλλ'
αὐτὰ μὲν ἔπι τῆς πέρας τῆς ἔπιφαινης δὲ γαμμίλιον, κυ-
κλοπρῶν μὲν οὖτων καὶ ἴσῃ ἀμίδων, εἰκότως αὐτὸ ρηθῆναι σφῆρ-
ναι, τῆ ἴσῃ χύματος οἰκιστοῦ πηραζῶν ἢ καὶ πολυζῶν καὶ
τῆ ἴσῃ ἀμίδων αἱ μὲν δὲ γαμμίλιον τὰ πέρας πομφόλυ-
γος οὐκ αὐτὸ ἐπὶ δικτύῳ δῆ σφραῖνης σφῆρ ἴσῃ λεχθῆναι, τῆ τῆ
χύματος ἀφαιρέσει. Ἐὰ αὐτὰ γαμμίλιον ἐκίνας καὶ λόγῳ δὲ γαμ-
μίλιον καὶ αἰπίας φαινοῦν αὐτὸ δῆπουθεν. Id est, Aluerium uerbo
eorum quæ nos præteribant, est descriptio coronæ. Siquidem
multos turbare poterit, audientes coronam quandam
in urinis apparere, minusque eam comprehendere ob scipi i-
gnorantiam. Coronam ergo dicimus lineam adumbratam,
quæ circumcurrit per ambitum superficiæ urinæ. Si utique
matulæ fuerint rotundæ, etiam circulo circumscribuntur
urinarum superficies. Sed hæc superficies ad extremitatem
descriptæ, si matulæ rotundæ fuerint, deænter uocari pos-
sunt coronæ, ob figuræ proprietatem: sin fortasse matulæ fue-
rint quadrangulæ, aut multangulæ, tum bullæ quæ per ex-
tremitates urinæ concurrerint, non etiam par est ut in a-
rona currere dicantur, quum ablata sit figura rotunditatis:
quanius unusquisque dicere possit, bullas harū esse illarum
matularum easdem esse, ratione iudiciorum esse causarum.
Actuar. lib. 1. σφῆρ οὖρων, capite 19, uel 20, ut alij distin-
guunt.

Στομακικά φάρμακα, ἢ μαλάγματα.

Καλεῖται ἰδίως στομακικά τὰ φάρμακα σαφιλὰς, πεισθίμα, καὶ πάσας τὰς ἐν τῷ στομαχῷ γινόμενὰς δεινὰς φλεγμονὰς ἀρμόττοντα. σιωδὲται δὲ διὰ τῆς φρεσημίδης ὕλης, ἢς αἰχρὶ μέρος σιωδὲσις πᾶμπλην τευχρῆσαι γενημίδιαι εἰς ἰατρῆς. Id est, Propriè quidem stomatica appellatur quæ ad uimas, tonsillas, ac omnes quæ in ore sunt de repente inflammationes conueniunt. Componuntur autem per prædictam materiam, ex qua sanè multæ particulares compositiones à medicis sunt confectæ. Gal. De compos. pharm. sec. loc. lib. 6.

CELS. Sunt etiam quædam μαλάγματα quæ σωμακικά Græci uocant, quoniam aperiendi uim habent. Cel. lib. 5. cap. 18.

Στόμαχος.

Τὸ σῶμα τῆς γαστρὸς οἰοῖτε κατὰ χρωμίδιοι σῶμαχον ὀνομάζουσι. Id est, Os uentriculi aliquando per catachresin stomachum appellant. Gal. in Aphorism. Hip. Com. 7. sect. 56.

Τὸ τῆς κοιλίας σῶμα καλοῦσιν ἐνίοι σῶμαχον. Id est, Os uentriculi stomachum nonnulli appellant. Galen. De loc. affect. lib. 5. cap. 2.

Τὸ σῶμα τῆς γαστρὸς, ὃ δὴ καὶ σῶμαχον, οἱ δὲ καρδίαν ἔχοντων ὀνομάσασιν. Id est, Os uentriculi, quod sanè etiā stomachum, quidam autem ueterum cor appellant.

Erall. lib. 7. cap. 2.

Στομαχικοί.

Οἱ πολλοὶ ἔχοντες ἀνδρωπῶν στομαχικούς καλοῦσι τοὺς πεισθίμα, καὶ ὅσοις μετὰ τὸ φρεσημίδιο τινὲς ἐσφίλω, τὸ τῆς γαστρὸς σῶμα βαρμύεται τε καὶ ἕνα διέφορον ἄσπιν ἔχον. καλοῦσι δὲ ὡσαύτως καὶ κείνοις οἷς ὀπρῖνεται ταυλίαι, καὶ μάλλον γὰρ ὅταν εἰς ἕμπετον ὀρμήσῃ, καὶ μάλλον ἐπὶ μὲν τὸ δεινὰ φλεγε-

gg. 4.

ἂν τὰ σπία, πρὸς μὲν ὁξυώδη γινώσκοντα, πρὸς δὲ καὶ κενώδη, πρὸς δὲ
 καὶ ἀπὸ ποιότητος μαζοειδῶν ὀπκτικῶν, καὶ ὡς τῶν ἀπαιτῶν ἰ-
 πια ἰλιονέκεις σωματικοὺς ὀνομαζοῦσι ὅστις βύζα, ὡσαύται
 μὲν δειφορίας ἰνὸς καὶ ἀσπῆς καὶ αἰα (ὡσπῆς γίνον) πολλὰ κίς ἐδέ-
 πτω ὡσπῆν ὡσπῆν ἰκαμῶν καὶ ἂν ἐπὶ πλείονος ὅσοντος ἐν τῷ σῶ-
 ματι τὸ γαστρὸς ἰσχυρῶς τὰ σπία βαρύνοντα, καὶ μέλις ὑπερβία
 ζοειδῶν, καὶ ὡσπῆς σωματικοὺς ὀνομαζοῦσι. ἐπίροις δὲ τῶν κα-
 λουμένων ὀρεξῆν κενώδη ἰσχυρῶς, ὡς ἐδίδειν τε πλείονα, καὶ βα-
 ρυομῶντος μάστιγα, ὀλίγον ὑστερον ἐμείν, ὁμοίως ὡσπῆστροβίον
 σιν. διήοις δὲ ἰσχυρῶς ὀκλυμῶντος ὅταν ἐπὶ πλείονος ἀσπῆσται,
 καὶ μὴ ἴσπῆσται ἐπὶ τὸ σπῆσται ἀφῆσται ὡσπῆσται, δακρυ-
 μῶντος τὸ τῆς γαστρὸς σῶμα, καλοῦσιν ὡσαύτως σωματικοίς.
 Id est, Plerique vulgo homines eos qui appetentiam perdi-
 derunt, stomachicos uocant, et quibus post acceptum cibum
 uentris os grauatatur atque opprimitur, et quandam a-
 gre tolerabilem anxietatem habet. Appellunt eodem mo-
 do etiam illos quibus nausea contingit, et maximè si ad
 uomitum impellat: et adhuc magis si simul cibi corrumpantur,
 quandoque acidi, quandoque nidurosi facti, quando-
 que etiam aliam uitiatam qualitatem adepti. Et præ his
 omnibus adhuc magis illos stomachicos nominant, quibus
 ructus eiusmodi cum molestia quadam et anxietate ac
 subuersione contingunt, sæpe quum nondū cibum accepe-
 runt. Quin etiam si per plurimū tempus cibi in ore uentris
 morentur grauantur et iux descendentes, hos itidem stu-
 machicos appellant. Alios item appetitum caninū appella-
 tum habentes, ut et plurima edant, et maximè grauatū
 paulo post reuomant, similiter uocant. Alios rursus qui for-
 titer exoluntur, ubi diutius in ediam pertulerint, et si nõ
 citius cibum accipiant, in ore uentris morsus percipiunt,
 eodem modo stomachicos uocant. Gal. De compos. pharm.

lib. 2. περὶ δόξων. παρ. 7. cap. 7.

Στραγγουεῖα.

Οπὴ στραγγουεῖα τὴν κατὰ κράνα τῆς οὐρῆς ἀπόκρισιν δὲ τοῖς τοῖσι ἀπὸ τοῦ διδάσκοντος. Id est, Stranguriam dici quum uirgula gratatim exarmitur, ipsa appellatio docet. Gal. in Aphor. Hipp. Comm. 7. sect. 48.

Ὅταν τις ὀλίγον ἀποκρίνη οὐρῶν συνεχῶς, στραγγουεῖα τὸ πάθος καλεῖται. Id est, Quum aliquis parum urinae assidue exarmit, affectus is uocatur Stranguria. Gal. in Aphor. Hipp. Com. 5. sect. 58.

Σπρόφοι.

Οἱ σπρόφοι γίνονται διὰ τὴν δόξιν ἐν ἰσχυρῶν, καὶ πρῶτον φασκιδῆς οὐκ ἔχει διέξοδον, ἀλλ' ἐν ταῖς τῆς οὐρῆς ἰσχυρῶν ἐπιζῆσι διαπλημμυμένον. Id est, Sp̄phoi id est Tormina fiunt ex propter inorsum uehementem, ex propter spiritum flatusum, qui non habet exitum, sed in intestinorum inuolucris est interceptus. Gal. in Aphor. Hipp. Comm. 4. sect. 11.

CELS. Eiusdem morbi nota est ubi circa umbilicum intestina torquentur (σπρόφον Græci nominant), ac æque dolores manent. Cels. lib. 2. cap. 7.

Συκοπή.

Τὸ πάθος [συκοπή] ὅταν λύσις τῆς δεισμῆς ἢ εἰς ζῶντι δυνάμει, ἀπὸ τῆς τῆς συκοπῆς τῶν ἀνθρώπων ἐόντων τῆς δὲ τῶν ἀσθενῶν λαοὶ ὀδύνην, οὐ μετρησὶν, ἀλλ' ἐς δόξιν τῆς ἐπι. Id est, Affectus [syncope] in uiculis facultatis uitam fouentis dissolutio est, hominis constitutioni aduersarius. Hanc enim tenaciter corripicis nō dimittit, sed dissoluit ac dissipat. Aret. lib. 2. περὶ δόξων. παρ. 3. cap. 3.

Ἰδρωτες ὅταν ἀναλυομένης γίνονται τῆς ἐξέως, καλεῖται τὸ πάθος συκοπή. Ὅταν δὲ ἐναντία κατὰ τὰς οὐρῆς ὅταν ἢ ἐν οὐρῆς κρισίμοις ἰδρωσιν, ἐρρομήνι ἐν δόξιν οὐρῆς, δὲ δόξιν οὐρῆς τῆς

φύσιν. Id est, Sudores quum resolutio corporis habitu pro-
ueniūt. uocatur ea passio syncope Cui contrarius status est
qui in decretorius incidit sudoribus, qui utique naturam ro-
bustam indicant, non autem resolutam. Galen. De caus.
sympt lib. 3. cap. 2.

Αὐτὴ μὲν ἢ καρδία καὶ ὡροσποτάθην παύουσα πόρω πύ-
λαις τῆς πῦρ ἰσθμῶν συμμάχιας, ὅξω ὀπιφύρουσα πὺν τὰ να-
πὸν, ὅπτι τε φλεγμοταῖς αὐτῆς καὶ ἐρισπέλασι καὶ δεκτρασίαις
ἰσχυραῖς ἐν ὄξυτάτοις πυρεπίς ἢ αἰμορραγία, τραυτίσσει καὶ πᾶ-
σι τῶν ὄξυτεσθῶν μάλιστα κοιλίαν καὶ τὴν συμπατάθην ὅ παύουσα
ὅπτι τε ἐγκράτω καὶ ἡπάτι, καὶ σώματι γαστρὸς, λύσση τε καὶ
φύσιν, καὶ ἐτέροις πλείοσι, τῶν καλουμένων ἐπίσσι συλυστήν,
ἀσπράδου οὐσαν τῆς δυνάμεως καὶ ἰσχύος, ἐκλύσει τε καὶ λει-
ποθυμίαις, καὶ μικροσφυζίασι, ἀκρωτί τε ἀπελύσει, καὶ ἀπει-
δρωτάσι δαλουδύλω. Id est, Cordis affectus, si qui dem pri-
mario accidit, omni destitutus medicorum auxilio, in matu-
ram mortem præcipitat, nempe quum inflammationem, ery-
sipelata, et intemperies calidas in acutissimis febribus i-
psum experitur, item sanguinis profusum ex sinistri uen-
triculi uulnere. At si consortij lege afficiatur, cerebro, iecino-
re, uere uentriculi laborante, tum si ob tristitiam metum
que, et alias plerasque causas, synopen appellatam susti-
nebit, in qua subito uires uniuerse collabuntur. Notæ ipsius
sunt, resolutio, animæ defectus, pulsuum paruitas, extrema
frigida, et in sudorem prorumpentia. Aegineta lib. 3.
cap. 34.

Σύγχυσις ὀφθαλμοῦ.

Σύγχυσις ὀφθαλμοῦ ἢ ποτὲ μὲν ἐν πληγῆς, ποτὲ δὲ ἐν
αὐτοματουρήσις ἢ ἐν βαθῆ χιτώνων, καὶ ὡροχίσις ἢ ὀ-
ξυτάτων, καὶ ἀλλοιώσεως τῆς κόρης. Id est, Confusio est ruptio mo-
do ex ictu, modo sponte facta, in tunica quæ in profunda
gg. iij.

sunt, cum humorum profusione, et pupillae alteratione.
Gal. in Def. med.

Σύκκα. Σύκκασ. Συκκόδης ὄγκος.

Σύκκα ὀνομαζοῦσι βλαστήματα ἐλακίδι, σροχύλα, ἰσπό-
σκιλα, ἤερθουθῆ, οἷς ἀκλουθεῖ καὶ ὀδύνη. φύεται δὲ ταῦτα
πρὸς πρῶτον ἐν κεφαλῇ, καὶ τὰ ἄλλα δὲ σώματι. Id est,
Fici nominant eruptiones ulcerum modo rotundas, cum
duritie quadam rubentes, quas dolor etiam comitatur.
Fit uerò hoc mali plurima ex parte in capite, nascitur ta-
men et in reliquo corpore. Aegneta lib. 3. capite 3.
Eadem Aetius ex Oribasio affert. Eadem et apud A-
ethuarium habentur.

Ταῖς ἐν ὀφθαλμοῖς μεγάλας τραχύτητας καλοῦσι σύκ-
κας. Id est, Ingentes oculorum asperitates sycoses uocant;
Gal De simpl. med. fac. lib. 11.

Τὸ ἰδίον τραχώμα τραχύτης ὄτι ἄλλ' ἐνδον πρὸ βλεφάρων
ἢ δὲ τούτων ἔπιπασις, ὡς περὶ οἷον ὀφθαλμὸς ἔχει, σύκκασ
καλεῖται χρονοῦσα δὲ καὶ πυλωθίσα, πύλωσις ὀνομαζέται.
Id est, Trachoma internae palpebrarum regionis asperi-
tudo est: harum intensio, ut ueluti incisuras habeat, σύ-
κκασ δὲ fici similitudine Graecis appellatur. Quum inue-
nter auerit uitiium, callósque contraxerit, πύλωσις uocatur.
Aeg. lib. 7. cap. 22.

CELS. Est etiam ulcus quod à fici similitudine σύ-
κκασ à Graecis nominatur. Caro excrestat, et id quidem
generale est. Sub eo uerò duae species sunt: alterum ulcus
durum et rotundum est, alterum, humidum et inaequale:
ex duro exiguum quoddam et glutinosum exit, ex humi-
do plus, et mali odoris. Cels. lib. 6. cap. 3.

[Συκκόδης ὄγκος.] Εν ἑ καὶ τὸ πρὸ πείδημα ἄλλ' ὄτι πρὸς τὴν γέ-
νειον γρηγορόμων ὄτι, ὁστ' φέρον ἄλλ' ἰσθῶν, τὰ μὴ μετὰ τα-

καὶ εἶναι τὸν ἐργασθῆναι αὐτὸν χυμῶν, ἀλλὰ καὶ λεπτότεροι
 χυμοὶ εἶναι μετέχοντες. διὸ καὶ παχέως ἐκκοιτῶν, μὴ θερε-
 πτιόειδρον ὡς θεροσῆμι· καὶ ἕξ τούτου δέεται ζήσαντες τήρων
 ἢ κατὰ τοὺς ἰόντους φαρμάκων. Id est, Est et haec una
 aliqua ex menti affectionibus, in hoc differens a uariis,
 quod non solum crassus existit humor a quo producitur,
 sed serosam etiā tenuitatem participat, ob quam et citius
 exulceratur, si quidem non ut conuenit cures: et sicatio-
 ribus etiā inuiget remedijs quā ea sunt quae uariis
 adhibentur. Act. lib. 8. cap. 14.

Συμπίωμα.

Συμπίωμα ἔστι πάθος ὁπίσθημα. Id est, Symptoma est
 accessio affectus. Gal. in Def. med.

Νόσημα ἔστι ἄσθενεια σώματος ἐργασίας ἑνὸς ἐμποδιστικῆ
 προσώτως, ὅσα τῶν αὐτῆς προσήκοντων ἄσθενειῶν, οὐπω νο-
 σήματα, καὶ εἰ συμπίπτειν δέ πινεσ αὐταῖς ἐπεραι ἄσθενειῶν,
 εἰσι σκιαὶ ἕνεσ ἀσθενειῶν, καὶ τῶν αὐτῶν νόσημα κα-
 λέσασθαι, ἀλλὰ συμπίωματα. Id est, Morbus est affectus cor-
 poris, actionem aliquam impediens primario. Quot quot i-
 gnat affectus hinc proe dunt, ij morbi non sunt. Quod si
 ulli alij cum ijs affectus incidūt, qui ipsos ueluti umbrae se-
 quātur, nec hos, morbos uocabimus, sed symptomata. Gal.
 lib. De sympt. diff. cap. 1. Idem initio eiusdē, Απασα γὰρ οὖν
 ἄσθενεια σώματος, ἄσθενεια μὲν τῆς φύσεως, ἢ τοῦ νόσημα ἔστιν, ἢ
 αἰτία νόσηματος, ἢ συμπίωμα νόσηματος, ὅσα εἰσι ἄσθενει-
 ῶν ὁπίσθημα καλοῦσιν. ἀλλὰ τούτο μὲν οὐ πάντοτε σκί-
 νης ἔστι τῶν ἄλλων νόσημα, συμπίωμα δὲ καὶ πάθημα καὶ πά-
 θος ὀνομαζοῦσιν αἰσθητικῶς ἀπαντα τὰ τῶν αὐτῶν. Id est, Omnis
 igitur corporis affectus qui a naturali statu recessit, uel mor-
 bus est, uel morbi causa, uel morbi symptoma, quod etiā
 epigenema quibusdā medicis nominare in usu est: uerū m

non admodum id uocabulum usurpatum est, sed symptoma
 & pathema & pathos omnia id genus nominare solent.

Συναίχη.

Ἡ συναίχη, καὶ ὅξυ μὲν τὸ πάθος· αἰαποῦς γὰρ ἢ πίεσις·
 δύο δὲ τὰ εἶδη· ἢ γὰρ ἑστὶ ὀργαίων ἑστὶ τῆς αἰαποῦς ἢ
 φλεγμονῆ, ἢ κοῦον τὸ πνεύματος πάθος, ἐφ' οὗτου πῶς αἰ-
 πῶν ἰσθμῶν ὀργαίων δὲ, παρ' ἐπιμῶν, ἐπιγλωττῶν δὲ, φαργγί-
 θρου, κίστος, ἀκρῆς ἀρτηρίας τῶν δὲ ἐπιπέμματα ἢ φλεγμονῆ, ἐ-
 γλωττῆς καὶ γνάθων ἑστὶ εἶδη· ὅτι παρὰ αἰαποῦς ἑστὶ ὀδόντας
 πῶς γλωττῶν ἑστὶ ὀλὴ μεγάλους· πύμπησι γὰρ πῶς χόρῳ τὸ
 σῶματος, καὶ τὸ ἀπειπὸν τῶν τῆς ἑστὶ ὀδόντας ἀκρῆς,
 συναίχη δὲ καὶ κυνάχη τὸ δὲ καλεῖται, ἢ τοῖς συναίχη πα-
 θῆσι ἑστὶ ἑστὶ ζῶων, ἢ τῶν ζῴων τῆς παρὰ ὀλῆς τῆς γλώσσης,
 καὶ ἐπὶ γλῶττῆς, τῶν ἐπὶ τῶν δὲ εἶδη τὰ ὀσεία ζῶων, ζῴων τῶν
 ὀργαίων, καὶ ἰσθμῶν ἐπὶ μάλλον τῆς ἐκαστοῦ φύσις, καὶ πῆξ
 καρπῆ, ὡς δοκίειν σπῆσι αὐτοῖσι ἐς γάρηκα ἐς τὸ ἀφανῆς
 ἐγκακῶσται πῶς φλεγμονῶν ἀμφὶ καρδίῳ καὶ πύμῳ.
 συναίχῳ πῶς δὲ καλεῖται, ἢ συναίχῳ ἐνδον καὶ ἀγχο-
 σῳ. Id est, Angma per acutus affectus est. spiritus enim
 compressio est. Duæ uerò eius species sunt. aut enim instru-
 mentorum spirandi pblegmone est, aut solius spiritus in
 seipso causam habentis affectus. Instrumentorum quidem,
 tonsillarum, epiglottidis, faucium, columellæ, summæ arte-
 riæ: quòd si depascitur pblegmone, etiã linguæ & maxil-
 larum interius: quòd ob pblegmone ingentem magnitudi-
 nem, linguam extra dentes proferunt. oris enim cavernam
 implet, & ipsius quod abundat extra dentes exeritur. Hoc
 malum synache Græcè angma Latinè & cynanchel. i. ca-
 nina angma nominatur: aut quoniam huiusmodi anima-
 lia assidue hoc malo uexantur, aut quòd etiã sana lin-
 guam exerere consueverunt. Alteri autem generi contra-

vidæueniunt, instrumentorum collapsio, et singulorū natura insignis macies, et stranguatio uehemens: ut ipsi sine in pectore latentioribusque partibus circumcor atque pulmones abdita esse inflammatio uideatur. Angnam hanc appellamus, quasi interius urgentem atque angentem.

Aret. lib. 1. cap. 7.

Ἡ σωάγχη ἴσθ' ἔστι τὸν φάρυγγα μερῶν ἐστὶ φλεγμονή. Id est, Σωάγχη l. i. angna partium quæ in faucibus sitæ sunt, phlegmone est. Gal. in lib. Hipp. De uict. rat. in morb. ac. Com. 3. sect. 10.

Τῶν μὲν ἐντὸς τοῦ φάρυγγος μυστῶν φλεγμονῶν τῶν σωάγχη λέγεται τὸ πάθος ἴσθ' δὲ ἐκτὸς, ὡς καὶ δὴτα καὶ κωιάγχη ἰδρ, ἴσθ' ἐντὸς τοῦ λάρυγγος φλεγμονῶν τῶν μυστῶν, ὡς καὶ κωιάγχη ἴδρ, ἴσθ' ἐκτὸς, ὡς καὶ κωιάγχη τὸ πάθος τῶν ἐπιπυρρῶν ἀπιληφίως, ὡς ἐκείνους τούτου μάλλον συμβαίοντες. Id est, Quare si interni gutturis musculi inflammatione conflitentur, affectus σωάγχη Græcis dicitur: si externi, ὡς καὶ κωιάγχη. Sic quæ interni faucium musculi inflammanur, κωιάγχη, quæ externi earundem, ὡς καὶ κωιάγχη uocatur, nomine ὡς τὸ κωιάγχη, hoc est à canibus, qui ei affectui plus cæteris obnoxij sunt, deducto. Actuar. lib. 2. cæi δὲ γη. πα. 7. cap. 19.

CELS. Ut hoc autem morbi genus circa totam æriam, sic alterum æquè pestiferum acutumque in faucibus esse consuevit. Nostri Angnam uocant, apud Græcos nomen prout species est. Interdum enim neque rubor, neque tumor ullus apparet, sed corpus aridum est, uix spiritus trahitur, membra soluantur: id σωάγχη uocant. Interdum lingua faucisque cum rubore intumescent, uox nihil significat, oculi uertuntur, facies pallet, singultusque est: id ὡς σωάγχη uocatur. Illa communia sunt, æger non cibum de-

morare, nō potione[m] potest: spiritus eius includitur. Lenius est, ubi tumor tantummodo est rubor est, cætera non sequitur. id ὄρασιωάχην appellant. Celsi lib. 4. cap. 4.

Συνεχῆς πυρετός. Συνόχης πυρετός.

Συνεχῆς μὲν δὴ πυρετὸν ὀνομάζω τὸν εἰς ἀπυρεξίαν, ποῖν πλείους πυρετῶν, μὴ παυομένων, καὶ ὄρασιωάχην πρὸς αἰδητὴν φαίνεται. Id est, Continuatam quidem nomino febrem, quæ ad infabricitationem, antequam ex toto solvatur, non desinit, etsi declinatio aliqua sensibilis appareat. Galenus De crisi lib. 2. cap. 2. De hac ipsa vide fusius apud eundem, libro De differentiis febrium 2. cap. 2. ubi ἑστὶν συνεχῶν quosdam συνεχῆς vocat.

Καὶ τὸ Συνεχῆς ὄνομα καὶ τὸ δὴ λείποντος οἱ παλαιὸι διηλῶς φάνοιται χρωμάτων. Συνεχῆς γὰρ ὀνομάζοιτο πυρετός, εἴτε μὲν ἀπανταῖς ὅσοι μὴ λήγουν εἰς ἀπυρεξίαν, εἴτε δὲ ἔχῃ ἀπανταῖς τοῖς μὴ λήγουν εἰς ἀπυρεξίαν, ἀλλ' ἐκείνοις μόνοις ἑκατέρωθεν, ὅσοι μὴδέ μίαν ἴσχυον μεταβολῆν ἀρχὴ κρίσεως. εὔτω δὲ καὶ δὴ λείποντας, εἴτε μὲν ἐκείνοις μόνοις ὀνομάζοιτο τοῖς εἰς ἀπυρεξίαν παυομένοις, εἴτε δὲ τοῖς μὴ παυομένοις εἰς ἀπυρεξίαν, ἀλλ' ὁλόγως δὲ μεταβολῆς ποιουμένοις ἢ καὶ μέρος παρῆς μέρους, εἰς ἀρχὴν τε καὶ ἀνάστασιν, ἀκμὴν τε καὶ ὄρασιωάχην. ἔνιοι δὲ ἑστὶν νεωτέρων ἰατρῶν τοῖς μὴδέ μίαν ἀλλ' ὁλόγως ἴσχυοντας μεταβολῆν, εἰ συνεχῆς, ἀλλὰ συνεχῆς ὀνομάζοιτο συνεχῆς ἢ μόνοις ἐκείνοις ὅσοι μὴτ' εἰς ἀπυρεξίαν λήγουν, καὶ δὴ λειπομένης τοῖς καὶ μέρος παρῆς μέρους. ἴσχυοντες αἱ παλαιὸι ποτὲ μὲν συνεχῆς ὀνομάζοιτο, ποτὲ δὲ δὴ λείποντας. εἰσὶ δὲ οὕτως ἐπὶ μίσην ἑστὶν συνεχῶν καὶ ἑστὶν εἰς ἀπυρεξίαν παυομένων. εἰκότως αὖτ' ὅταν μὲν τοῖς συνεχῆς ὄρασιωάχην, δὴ λείποντες καλεῖν ὅταν δὲ τοῖς εἰς ἀπυρεξίαν λήγουν, συνεχῆς. Id est, Bifariam veteres uti continui nomine est intermittētis videntur. Nā cōtinuas vocat febres quādoque omnes quæ nullū tempus

liberū habent accessione: quandoque non omnes quæ accessione nunquam uacant, sed solas præcipue illas quæ omnī carent usque ad iudicium mutatione. Ita intermittentes interdum appellant illas solas quæ accessionem perpetuam non habent: interdum eas quorum non recedit accessio, sed insignes faciunt mutationes singularum accessionum, in initium, incrementum, uigorem et remissionem. At medici quidam iuniores, quæ non magnam mutationem habent, non continuas, i. synochas, cæterum synochos nominant: continuas autem, eas solas quæ non ueniunt ad integritatem, et intermittunt singulis accessionibus. Has uocant antiqui interim continuas, interim intermittentes. Nā sunt autē inter continuas et desinentes in integritate mediæ. Proinde rectè, ubi cum synochis conferuntur, intermittentes appellantur: cum ad integritatem ueniuntibus, continuæ. Gal. in lib. i. Epid. Comm. 3. sect. 2.

Εφ' ὧν πυρετῶν ὁ παροξυσμὸς εἰς αἰῶ' ἀρχῆς ἄρχεται πάντες δὲ θάμβρον εἰς πολλὰς ἡμέρας ἐκτείνεται, συνεχῶς ὀνομαζοῦσθαι τῆς τοιούτης πυρετῆς, οὐχ ἑλληκικῶν δὲ ὀνομαζομένων, ὅμοιοι, ὅμοιοι δὲ ἐλόμοιοι μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν αἰώνιον αὐτῶν πύλιν δέαν. ἀλλ' ὡς εἰς ἰδέα μία τῆς τοιούτης ὅτι πυρετῶν ἀφ' ἧς ὀνομαζοῦσθαι συνεχῶς αὐτῆς, οὕτως ἡ φύσις οὐκέτι ἀπλὴ καὶ μία ἀνεξέμενη τῶν αὐτῶν ἐναργῆς ἔχουσι τὸ τῆς σφύρας σημεῖον ἔνιοι δὲ ἐστὶ ὅλως ἔχουσι, οἷς ἐν τῶ ἡμέρας τῆς ἡμέρας πυρετῶν ἐφαρμῆς. Id est, In quibus una accessio ab initio ad finem perpetuò manens in multos dies porrigitur, eas febres synochos [id est continentes] appellant: non illi quidem Græco nomine usi, cæterum solocisimū committendū potius rati quàm formam ipsarum sine nomine linquendum. At non, sicuti idea una eiusmodi febrium est à qua synochos eas nominant, ita et natura simplex unaque

est. Quaedam nanque earum manifestam habent putredinis notam: quaedam pror sus non habent, quas nimirū ex diariarum febrium genere esse diximus. Galen. Meth. med. lib. 9. cap. 2.

Σιωτικὸς πυρετός.

Oribas. lib. 3. ad Eumap. cap. 6. Ἐπιδαί χυμὸς ὄξει πλείσιος τῆ ἕσθῃ χελεῖ ὄξει γαστροῦ ἐκκρίνεται, πύρρον πρὸς τῆ χροῖα, καὶ δυσωδίας, καὶ γλοιώδης πύω σύστασι, καὶ ἐλασιώδης ὀφθαλμοῖσι, γαστρίῳ καὶ πύρρον καὶ νεοπαγῆ σόρκα τήκεται πρὸς τὸ πυρετὸ ὄξει καὶ σάτου καὶ σφοδρῶτά του πυρραῖοι πρὸς χροῖα πρὸς αὐτὸ, αἷ καὶ ἄλλ' στερεὰν αὐτῶν γίνεσθαι σωπύξιν. διὸ καὶ χαλεπώτατός ἐστιν ἀπάντων πυρετῶν ὁ τῆσδε.

Id est, Quum humor similis flavæ bili per ventrem exar nitur, magis tamen rufus sit, et foedioris odoris, habet que strigmenti crassitudinem, atque oleosus aspectu est, tum si re convenit, carnem pinguem recensque compactam à fe bri ardentissima uehementissima que colliguari: si que ma lum inueter arit, etiam aliquid ex solidis partibus lique scere: quæ res facit ut eiusmodi febris sit omnium diffi cillima.

Σύελξ.

Η σύελξ κώλπος ἐστὶ πεπλωμένος, ὃς ἀποσηματῶν τὰ πολ λά σινισάμβρος, ὃν μεταφορῶς ὄξει καλαμῖνον σύελξιν ὠ νομασάμβρος. Id est, Fistula, sinus est callosus, qui magna par te ex abscessibus nascens, ducta ab arundineis fistulis tras fatione appellatur. AEG. lib. 4. cap. 49. Idem lib. 6. cap. 77. Η σῆλιω σύελξ κώλπος ἐστὶ πεπλωμένος πύωσ, αὐτῶδυ ρος, ἐν τοῖς πλείστοις ὄξει μολιαν σινισάμβρος γίνεται δὲ τὰ πολ λά ὄξει ἀποσηματῶν μὴ καλῶς περραπυθέντων. Id est, itaque fistula sinus est callosus obductus aliquatenus, indolens, im pluribus nascens particulis, magna uero parte ex abscessi-

quod rectum nominatur, τενεσμός [Latinè tensio] fit, eandem habens causam ac dispositionem quam in difficultatibus intestinorum suscipit aliquod ex superioribus intestinis. Hæc autem passio nomen accipit (ut inquitur) ab illa quæ fit in ea, tentione: ob quam quæ accare uehementer appetant, continè exurgunt. Ob talem igitur tensionem atque molestiã, et totum reliquum corpus laborat, sed præ cæteris matrix, quæ cognata est recto intestino. Galen. in Aphor. Hipp. Comm. 7. sect. 17.

Ο τενεσμός ἐστὶ μὲν ὅτι τὸ δυσεντερίαις προηγύεται, πολλὰκις δὲ καὶ αὐτὸς μόνος πρὸς ὀλίγον γυνόμενος ἀποπαύει. ἔτι δὲ τὸ πύσος, προθυμία πρὸς ἐκκρίσιν ἀπαραιτήτως, ἔδεν ἄλλοις πάλιν ὀλίγων αἱμοφωτῶν, ἢ καὶ μυζωδῶν, ἀρχῆν τῆς ὅλης αἵμα καὶ δένει το στυ, σιδήμα τῶδης τὴ φλεγμονῆ, καὶ τὸ ἀποθυσιένον γυνόμεν, ἐμφασιν αὐτῆς ἐγκλιμῆς παρέχεται κοπῆς, καὶ ὁπλῆτησιν ἀποκρίσως. Id est, Tensismus interdum dysenteriam præcedit, sæpe uerò et ipse solus non diu durans, desinit. Est autem affectus hic, continua et implacabilis desidendi cupiditas, qua nihil præter modica cruenta, uel mucosa, egeritur: quæ totius propè mali causa sunt: facta que in longanone inflāmatiō, mollem a dentem que tumorem, quod œdema uocant, referens, hærentium illic excrementorum suspensionem, et deiciendi ea desiderium mouet. A Eg. lib. 1. cap. 4.

Τενεσμοὶ δὲ καὶ δυσεντερίαι καὶ αἱ ἡπατῆδες οὕτω τῶς πολλοῖς δυσεντερίαι λεηρόμεναι καὶ λεηεντερίαι οὐ μᾶλλον τῶ ποσῶ ἢ κακίᾳ φθειροῖσι. καὶ τὸ ὅπιται αἱ χολαὶ παύου π δριμύται, καὶ καυστῶδες ὡσιν, ἀπατῆ δὲ ἢ τῶ ἐντεσε, φθαίνοισι τῶ δέξίται ἀμύσταιν τε καὶ ζυέν τῶ ἐντεσε. καὶ ἔνδρ οὐδὲ τῶ ἀποθυσιένον γυνόμται, τενεσμός τὸ πύσος λέγεται, τῶ τὸ μόλεισ ὁ πύσος, ὀκλήν εἰσάει τε καὶ πρὸς ἐκκρίσιν βιάζεσται. Id est,

Desidendi uerò frequens desiderium, quod *τενισμὸν* uocant, et alui difficultas, et quæ uulgò nuncupatur hepaticum dysenteria, tum *λιεντρία*, non magis quantitate quàm malitia interficiunt. nam quum bilis perquam acris et æstiuans fuerit, et intestina affectibus excipiendis opportuna, ipsa inter egrediendum deglubit et abradit. Atque si uitium est in intestino recto, *τενισμὸς* appellatur, eo quòd locus affectus *τενεται*, id est extenditur, atque ad excernendum us cogitur. *Actuar. lib. 1. cæci διαγνωσιῶς τεσσάρων, cap. 4.*

CELS. Est autem aliud lenius omnibus proximis, de quibus supra dictum est, quod *τενισμὸν* Græci uocant: id neque acutis, neque longis morbis annumerari debet, quum et facile tollatur, neque unquam per se inuadet. In hoc æquè atque in torminibus frequens desidendi cupiditas est, æquè dolor ubi aliquid excernitur. Descendunt autem pituitæ, mucis que similia, interdum etiam leuiter subcruenta: sed his interponuntur nonnunquam ex cibo quoque relictæ coacta. *Cels. lib. 4. cap. 18.*

Τερηδών.

Τερηδών ὄσιν ὁσὸν καὶ τρηπίς ἀπὸ φθορῆς. τὸ δὲ ὄνομα τῆς πύθης ἀπὸ τῆς συμπερικύπτου τρηπίδος, οἰονεὶ πρὸς τερηδὼν οὐσα. Id est, *Teredo*, est ossis pertusio ex corruptela facta. nomen autem hoc est affectui ab accidentibus foraminibus tributum, quasi perforatio quædam sit. *Gal. in Def. med.*

Τέρμινθος.

Καὶ τὸ τῆς περμίνθων εἰ ὄνομα, ἰδιαιῶν ἰνῶν ἐμφυμάτων ἐν ταῖς κνήμας μάλιστα γηροδύων ὄσιν δηλωτικόν, ἀπὸ τῆς κτ' ἰχθυία, καὶ γρῶδου, καὶ μέγιστος ὁμοιότητος τῆς κερατῆς τῆς περμίνθων γηροδύων. Id est, *Sed* *terminthorum* nomen nigras quasdam pustulas in cruribus maximè orientes significat. *ib. i.*

gnificat, à figuræ, coloris, magnitudinisque similitudine, quam cum terebinthorum, i. c. æterum fructu habent, derivatum. Gal. in lib. 6. Hipp. De morb. uul. Com. 3. sect. 37.

Ὁ μὲν Οριβάσιος φύματος εἶδος φησὶ πλεῖν τέρμινθον, ὅπιν κειομένη δὲ αὐτῇ αἰὼν καὶ τὴν φλύκταιναν μέλαιναν, ἥς ἐκέρχεται τὰ ὑποκάτω ὁμοία δόποσιν ὑμῖοις φάσκειοται. Τούτου δὲ διαμρεθέντες, πύον αἰὼν εἰσκαίεται. Διοσκουρίδης δὲ ὁ Ἀλεξανδρῶν φησὶ, πρὸς ἴσθον εἶσιν ὑποκαί ὅπιν τῶν χρωτῶν σιωσιμαίται, ὑρογύλαι, μελαί ὀχλωροί, εἰκίμαι τέρμινθου κερπίς.

Id est, Oribasius terebinthum sanè phymatis speciem esse asserit, super quam pustula nigra emineat: hæc rupta, id quod subiacet desquamato simile apparet: ubi scapello diuiseris, pus apprehenditur. Dioscorides autem Alexandreus literis mandauit terebinthos esse cutis excrecentias, rotundas, nigrouides, terebinthi fructum referentes.

Τέτανος.

Σπασμοὶ οἱ τέτανοι, κέρτα μὲν ὅπιν ποιοὶ, ὄξυταται δὲ κίεονται, ἀπὸ τοῦ δὲ ῥηίδου λυθιῶναι, μωάν τῆν ἐν γνάθοισι καὶ πύοντων ἄδὲ πάρεα. Ζωοδιδοῖ τε τὸ κερκὸν εἰς τὸ πᾶν. ἅπαντα γὰρ ζυμπαίεται τῆν ἀρχῆν αἰ γίγνεται. ἰδέται ἢ τῆν ζυμολικῆς ἔασαι βίς, εἰς ἄδου, εἰς τὸ κατόπιν, εἰς τὸ ὑμωροδοῖ. εἰς ἄδου μὲν, ὁ τέτανος, ἐν τῆ ἀσραβῆς ἀνθρώπος καὶ ἀκαμπῆς οὐτέταται, αἰ ἢ εἰς τὸ πύον ἢ εἰς τὸ ὑμωροδοῖν ζυμολικῆς, ζυῶ τῆν ἄσαι καὶ τῶν γυμῶ ἴσθουσι πλεῖν ὅπιν κειομένην. πλεῖν μὲν γὰρ κατόπιν τῶν νοσούντων ἀκάμπησιν, ὅπιν ἀύπνον καὶ ἄδου μὲν, ἢ τῆν δὲ πύον ὄξυταται ἰδύρων ἐμωροδοῖν ὄξυτον ἢ, μὲν εἰς τὸ ὑμωροδοῖν καμπύληται ἀνθρώπος ὅπιν τῶν ὑμωροδοῖν ἰδύροισι. Ἔτος γὰρ ἰδύρων καὶ ὄξυσιος οὐτόμα. Id est, Tetani musculorum qui in maxillis sunt, est tendonum distensiones sunt, dolorem quidem magnum inferentes, acerrime uerò necantes, haud facillè quoque sanabiles. At nota ab hoc malo cum omni corpore communicantur. omnia

enim cum principiorum vitis consentiunt. Species uero
 conuulsionis tres sunt, quum rectum corpus riget, aut re-
 trosum flectitur, aut prorsum uersus incuruatur. Recto
 quidem corpore tetanus dicitur, quum neutram in partem
 detortus homo atque inflexilis contentus est. At conuulsio-
 nes quæ retrosum aut in priorem partem fiunt, à tensio-
 ne & loco nomenclaturam accipiunt. Nam in auersam
 partem ægrotantis reclamationem, opisthotonon uocamus; ner-
 uis qui eo loci sunt, malè affectis: emprosthotonon autem,
 si in priorem partem homo deflectitur, neruis antèrius po-
 sitis laborantibus, tonus enim, neruorum tensionisque uoca-
 bulum est. Aret. lib. I. περὶ δὲ παρ. cap. 6.

Οὐκ ἄλλο ἔστι τῆτανος ἢ ὅταν εἰς τὰ αὐτὰ μέρος ἀπ-
 πτεγμένῳ μυῶν ἀκροίῳς ἀντιπαστῶται τὰ μέλη. Id est,
 Aliud nihil est tetanus quàm quum partes inuicem in con-
 traria retrahuntur à musculis oppositis. Galen. De musc.
 motu lib. I. cap. 8.

Ἐστὶ μὲν δὴ πῶν καὶ ὁ τῆτανος ἀσθενοῦς, ἀλλ' οὐ φαίνεται
 ἀσθενεῖν τὰ μέλη κατ' αὐτὸν, ὅτι κατ' ἴσον ὀπίσω τε καὶ ἔξω-
 σω πίνεται, καὶ διὰ τὸ τοῦ εἰρηπῆν ὄρείν ὀνομαί τῆτανος. ὡς εἶ-
 πῶται τρεῖς τρεῖς ἀσθενοῦς, ὅτι ὀπίσθιον, ἐμπροσθεν, τῆτα-
 νοι, ἀπαιτες δὲ οἱ ἀσθενοῦς γίνονται κατ' αὐτὸν, ὑπὸ κενώσεως
 ἢ πληρώσεως τῶν ἰσθμῶν δυνάστων μελέων. Id est, Est qui-
 dem & distensio [Græcè τῆτανος] neruorum conuulsio, sed
 non uidentur in ipsa partes conuulsæ, quoniam æquali-
 ter antè & retrò tenduntur: atque ideo præcipuè illi no-
 men est datum distensio: ita ut omnes conuulsiones sint nu-
 mero tres, [Græcis uocabulis] ὀπίσθιον [id est tensio ad po-
 steriora], ἐμπροσθεν [id est tensio ad anteriora], τῆτανος
 [id est æqualis tensio, nominatæ]. Omnes uerò conuulsio-
 nes secundum ipsum fiunt, uel ex repletione, uel ex euacua-
 bb. ij.

tione partium videlicet nervosarum. Gal. in Aphor. Hipp. Com. 4. sect. 57.

Τίλματα.

Τὰ ἀσάσματα φέρεται ἵνα εἴη μὲν ὅτι πλεονεκτικῶς, ὡς ἐν ἰατρικῶν, καλοῦσιν ἰδίως οἱ νεώτεροι εἰς ἰατρικῶν τίλματα. Id est, Vulsiones in fibris musculorum, dum nimis distent & interdum rumpuntur, a recentioribus medicis τίλματα [hoc est uellicationes, seu discriptiones] nuncupantur. Galenus in lib. Hippocr. de ijs quæ in med. fiunt Comm. 4. sect. 30.

Τεράχωμα.

Τὸ δὲ τεράχωμα ὀφθαλμοῦ τεράχτης εἶναι τὸ βλέφαρον μερῶν ὅτι φέρεται, ὡς καὶ ἐν ἰατρικῶν δοκιμῶν, σύκωτος καλεῖται ἐγγυόνισσα δὲ καὶ αὐτὸ ἄσπετε καὶ πλωδίωσι, πῶλος ὀνομάζεται. Ἐύπτω δὲ διαφέρει τὸ χαλάσιον, ὅτι ἐν ἰατρικῶν εἶδος εἶναι τὸ βλέφαρον. Id est, Asperitudo (ita τεράχωμα appello) est internæ palpebrarum regionis asperitas: hanc, si increscit adeo ut inasuras quasdam habere videatur, σύκωσι δὲ fici similitudine Græci, nostri quidam ficosam palpebram] narrant: quum uerò inueterata fuerit, ut ocelliscat, callus, ἢ Græcè τύλος dicitur. Ab ijs discrepat granda, quod χαλάσιον uocant, quæ est humoris cuiusdam ociosi in palpebra collectio. Actuar. lib. 2. φέρεται ἐγγυόνισσα. παρ. cap. 7.

Τεταῖος πυρέπης, καὶ τεταίμφης.

Τὸν ὀπίσθιον δὲ δέκα αἰράν παύμενον, ἀκριβῶς τεταῖον ὀνομαζομένου ἔνεκα συντόμου διδασκαλίας, ὅστις δὲ ἂν ἔχη πολυχρονιώτερον τύπου τὸν παροξυσμὸν, ὅμως μὲν τι μακροτέρων αὐτὸ πῶ ἀπείσιν, ἐκείνου ἀπλῶς τεταῖον ὀνομαζομένου, ὅστις δὲ ἂν ὅτι πλείστη μὲν ἐκτεταμένον τὸν παροξυσμὸν, ὁλίγη δὲ τὸ διαλείμμα, τὴν πάλιν ὀνομαζομένου ἐκτεταμένον βίτατον, ὅστις

δι' αὐτὴν μὴ παυσάνδρος εἰς ἀπορῆξιν, φεκάδης μὲν τῆς ἡμέρας
ἢ ἡμερῶν ἐπαναλήψης ποιηται, καὶ δὲ τὴν δευτέραν ἀ-
πλοῦν εἶνα παροξυσμῶν, τῶν ἡμέραισι τῶν οἰκιάζουσι εἰς ἀ-
πλοῦν δὲ τῆς παροξυσμῶν, πειταμοφῶν. Id est, Quæ in-
tra duodecim horas cesset, breuioris institutionis gratia ap-
pellabimus exquisitam tertianam: quæ uerò accessionem
plurimum productam, paruum autem interuallum, eam
iam tertianam nominabimus productam: quæ ad integri-
tatem non ueniat, sed horridas primo quidem die faciat
repetitiones, altero simpliciter unam accessionem, semitertian-
nam hanc appellabimus: si autem simpliciter tertio quo-
que die inuadat, πειταμοφῶν hoc est, tertianæ naturæ refe-
rentem. Gal. in lib. 1. Hip. De morb. vulg. Com. 3.

Τριχιάσις, καὶ τριχίσις.

Τριχιάσις ἐστὶ βλεφαρῶν πίσις, καὶ ἢ ἐν αὐτῶν τριχῶν
ἢ ἰσῆσις ἢ φύσις. δὲ φορῶν τριχιάσις τρεῖς, φαλάγγσις,
πίσις, ὑπόφισις. πινές δὲ καὶ τὴν διτρίχια ἐπιστάσιον. Id
est, Trichiasis est casus palpebrarum, et pilorum, qui in
eis sunt, ortus præter naturam. Eius sunt tres differentiæ,
phalangosis, casus, subortus. non desunt qui distichiam [q-
d. duplicem ordinem] ad illas aggregent. Galen. in Def.
med.

Ὁ χληρόν δὲ πάθος ἢ τριχίσις, ἐνταῦθα ἢ βλεφαρίδων
τριχῶν οὐκ ἐκ τῆς καὶ τῆς λοιπῆς ἀλλ' ἐκ τῆς ἀποκλίνοσιν, δι' ὅ-
χλου γίνονται πρὸ ὀφθαλμοῦ, αἰεὶ τῶν πλῆθυσιν, καὶ δὲ τῶν
ἑσπῆσιν. ἀρῆσις δὲ καὶ τὸ διανοχλεῖν λήγισιν. Id est,
Τριχίσις [quam pilorum immersionem nomine licet, aut
ut alij, pilare malum] molestus est affectus. nam nonnulli
ciliorum pili, non ut reliqui extra, sed intro conuertuntur,
etque assidue oculum ferientes, ac idcirco turbantes, nego-
tium faciunt: sublatis tamen emulsi que, à molestia liberant.
hb. iij.

Act. lib. 2. πρὸς διγρη. κα. 7. Sic autem legitur in eius exempli. τείχους, non τεύχαις, quod tamen sunt qui reponendum putent.

Τρομόδης σφυγμός.

Εστὶ δὲ τὸ αὐτὸ τοῖς εἰρημοῖς ἡμίους, καὶ ὁ Τρομόδης σφυγμός, οὐ παύει πρὸς αἰσθητὸν ἀσθενῶς, ἐπειδὴ ὁ (κατὰ τὸν ὅτι δὲ δὲ) δὲ τὸ δευτέρου ἡμῶς ἐν τοῖς συμπτώμασι αἰσθητὸν ἀσθενῶς διωδάμειος ἐπιταί Τρομός, ἀλλὰ καὶ οὐκ ἔστι δὲ τὸ καὶ πρὸς Τρομόδην σφυγμὸν ἀμυδρόν τε αἶμα καὶ μικρόν ἔστι. ὅτι τὸ πρὸς τὴν λαυτάνοισιν αἰ Τρομόδης κινήσεις, ἀξιολόγου δὲ τὸν εἰς τὴν γινώσκοντα δὲ ὁμοῖα φανταζέται δὲ ἐνίοτε τοῖς ἀρρομῶσις ὁ Τρομόδης σφυγμός ὡς κλονώδης, καὶ δὲ τὸ ὄντα πολυάκις ἐώσε κέναι τοῦτον. Id est, Porro ex horum etiam genere est pulsus tremulus, qui non perinde est conspicuus. Quando uerò ut in secundo libro de causis symptomatum declarauimus imbecillitatem facultatis consequitur tremor, necessarium est ideo tremulum etiam pulsum languidum simul et paruum esse: atque hac de re fugiunt tremuli motus, qui, ne cognoscantur, insignem distinctionem requirunt. At tremulus pulsus imperitis interdum uidetur uibratus: unde arbitrantur sæpe eum uidiisse. Gal. De præsigni. ex puls. lib. 2. cap. 12.

Τρομόδης ἔστι σφυγμός ὁ μὴ ὁμαλῶς μὲν ἀσθενῶς πρὸς αἰσθητὸν ἀσθενῶς, ἀλλ' ὅτι κλονώδης. Id est, Tremulus pulsus est, qui ictum refert, neque æqualem, neque non fluctuantem, sed ueluti dimoueatur. Gal. in Def. med.

Τυμπαιίαι ὑδρωῖ.

Ὁ ὑφ' Ἰπποκράτους ὀνομαζόμενος ἕρπης ὑδρωῖ, ὀνομαζέται ὑπὸ τῶν μετ' αὐτὸν ἰατρῶν ὑδρωῖ τυμπαιίαι, ὅτι κλονώδης τὸ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὑδρωῖ τυμπαιίαι, καὶ γὰρ οὐκ ἔστι κέναι, δὲ τὸ πρὸς τὸν ὑδρωῖ δέματι

ὁ αἶψι πληθύνεται, κατὰ τὸ ὅτι ἐν τῷ βλάστῳ ἴσθ' ἔχειται τὸ ὑδρῶδες.
 Id est, Qui ab Hippocrate appellatur hydrops siccus, vocatur à posterioribus medicis tympanias, quoniam abdomen percussum talem sonum edit qualem tympana. Nam et in illis per cutem extantam subiectus aer percutitur, quem admodum aer in hoc morbi genere, qui in profundo locatur. Gal. in Aphor. Hipp. Comm. 4. sect. 11.

Τύπος.

Τύπος ἐστὶ πάξις ἐπιπέσεως καὶ ἀνέσεως. Id est, Typus est ordo intensio ac remissionum. Gal. De typ. cap. 1.

Τύπος ἐστὶν ἐπιπέσεως καὶ ἀνέσεως πεταγμένη ἀνταπόδοσις. Ἡ οὕτως, Τύπος ἐστὶ χρόνος πάσις ἢ καὶ παροξυσμός καὶ ἰσχυρῶς πεταγμένον συμβαίνει. Id est, Typus est ordinatio intensio remissionumque redditio. Vel sic, Typus est tempus affectus, cui accessio et remissio ordine quodam accedit. Gal. in Def. med.

Τυφωνία.

Τυφωνία ἐστὶ λήθαργος ἀσθενήτης, ἢ ἀσθενήτης λήθαργός. Id est, Typhonia, delirus lethargus, vel lethargicum delirium est. Gal. in Def. med.

Υ

Υγροκισκίλη.

Υγροκισκίλη ἐστὶν ἀσθενήτης ἴσθ' ἀσθενήτης τὸν δίδυμοι ἀγγείων, καὶ ἀσθενήτης συλλογῆ κατὰ π μέρος τῶ ὄρου. Id est, Hygrocirsoale est dilatatio vasorum à quibus alimentum testibus suppedatur, et lenti humoris in aliqua scroti parte collectio. Gal. in Def. med.

Υδαπὶς.

Υδαπὶς ἐστὶ τῆς ὑπερβολικῆς τῶ αἵματος βλεφάρων πρὸς τὸν ὄφθαλμόν, δι' ἧν ὀφθαλμοὶ ἀσθενήτης. Id est, h. h. iiiij.

Aquila est incrementum pinguedinis quæ sub palpebra superiore est, quæ facit ut ab oculis præter naturam humor fluat. Gal. in Def. med.

Ἡ ὑδὴ ὑδατῆς, οὐσία τις ἐπὶ πτερυγίωδης, ἢ ἐπὶ ἐρωιδῶν παρὰ τὸ βλεφάρου δέρματι ὡς αἰὶ φύσι. Id est, Hydatis (q. d. aquila) pinguis quædam est substantia, palpebræ autem præter naturam substrata. A Eg. lib. 6. cap. 14.

Υδατῶλα ἢ ἡχορμάτια.

Ἀμέλει πρὸς τὴν ἀκροῦσιν δὲ ἐπὶ ταῦτα μίπως ἀπεροπίως ἀπεπυρῶμενος πῶς ἐπὶ διαρροίαις ὄμορῶν φέρει, καὶ τῆς ἐπὶ αὐτῶν πῶς ὀρμῶν τῆ δέοντος ἀκρῖνεσθαι γυμνῶ. οὐκ αἰχρῶν δὲ δεῖ ὡς ἔδει ὅτε καὶ εἰς χολέρας εἰδὴ ταῦτα μετέστανται, καὶ ὅτε ὑδὴ αὐτῶν τε καὶ κάτω, ὅτε δὲ κάτω μόνον φέρεται, καὶ ὑδατῶλα μὲν λέγεται καὶ φαίνεται τὰ ἀκρῖνόμενα, ἀπὸ νῆας ἢ καὶ ἀδυσίας ἐπὶ πνεύματι καὶ κατὰ φύσιν ἐπιφέρει ὑστερον πλεονάσαντα καὶ μὴ βοηθούμενα. Id est, Quapropter diligenter est hic animadvertendum ne, dum inconsideratus profusum uim coercere niteris, clanculum humoris qui exærni debebat, impetum inscius compefcas. Sed nec illud est ignorandum, quod aliquando ea in choleram commigrat, et modò sursum deorsumque, modò deorsum tantum prorumpunt. Atque quæ deiciuntur aquea biliosaque, ὑδατῶλα Græcis et nominantur et apparent: quæ si copiosiora fluxerint, neque remedijs obstiterit, infirmitatem, animi deiectionem, atque etiam syncopen ac refrigerationem originant. Actuar. lib. 1. ὡς ἡχορμάτια cap. 40, quod ὡς ἡχορμάτια τῶν ἀκρῖνόμενων ἢ ἡχορμάτια τῶν ἡχορμάτια.

Υδρος, ἢ ὑδρῶν.

Τὸ δὲ ἡπατος σφραγῆς κατὰ φύσιν, ὅτε μὲν καὶ ἀπεροπίως δὴν, ἢ τοὺς φλεγματώδους, ἢ σπέρματωδους, ἢ ἀλλας τῶν αὐτῶν

παθόντος, ό τί δέ κ' συμπάθειαν έτέρων μορών, λοιπογία ό
 εξαιματωσίως γίνεται, και καλείται τό πάθος ύδερως έφ' ύπε-
 ρέμν πληθος αίματος μετ' έλαχίστης ύγρότητος αίθροί(έ) με-
 τ' ύπερτονάιου και ύτέρων, ώς τε πληθόμυον τό όπιγαστριον
 ή χειν δίκην τυμπανου· διο και τυμπανίας ύδερως άπό ύστυου
 περσνηρό(ι), σπυσιάμυος άπό τε τής άφελ' ή σόμαχου και τήν
 κοιλίω και τό κώλον έμπεδωμάτωσίως, και πυρετών χροσίω-
 έσθ' ότε δέ και άπό σκληρίας άφελτονάιου, ή μή βλας όπί γυμνα-
 κω, ή σκίρρου, ποτέ ό τό ανάπαλιη πληθος ύγροθ' στω έλαχίσω
 πύμασι εν ύις άυπίς αίθροίεσσι χειρίσι, ώς άφ' εν άσκαπνί
 φυλασσόμενοι, όθεν τό πάθος άσκήτης ύδερως όνομάζεται, σπι-
 τάμυος και άυτός εν ήβ' ήρμύων αίπίων, τό δέ πλείστον άπό
 σκληρίας και σκίρρου άφελ' τον άπλήωα και τό ήπαρ, και ήβ'
 άφελ' τα έντεσα χροσίων ρυθμάτων, έφ' ών συμβαίνει τιώ μόν
 γαστέρα έξογκυόσασθαι, τό ό λοιπόν εντήκωσασθαι σώμα, μη βρεφό-
 μυον· έστ' ότε και κ' όλον τό σώματος τον όργαν ψυχρότε-
 ρόι τε και φλεγματώτερον αίμα άφελ' χεται, πη μόν άπό τή
 ήπατος ύστυου φερόμυον, πη δέ και πάσις τής σάρκός τό σώ-
 ματος ήβ' ήβ' άπυμύνης ενκτόμυον, ώς τε λυκόν και φλεγμα-
 τώδες τό σώμα φαίνεσασθαι, νεκρά άφ' ενήσασθαι και καλείται
 λυκοφλεγματίας, ύποσφικίδιος ύδερως, ή αι' άσφρα· σπυσιά-
 μυος άπό τε πυρετήν μακράν, και σόμαχου και χερίσας, και όπι-
 γαστριών χροσίων αίμορόιδων, και γυμνακείω ρόθ' ήθ' δισπνείας,
 και άλλών άγρυπνιάν, και ήβ' ύύτοις έμφερών αίπίων. Id
 est, Quum igitur vehementer perfrixerit, aut inflamma-
 tione aut duritia, aut alio implicitum affectu fuerit, inte-
 rim primario, interim lege consortij quod cum alijs parti-
 bus habet, sanguinis elaboratio non succedit, ac vitium hy-
 drops dictum [a Latinis aqua intercus] inde contrahitur: a
 quo nonnunquam sanguinis copia cum paucissima humiditate,
 intra membranam quae peritonaeos appellatur, et in-

testina colligitur, ut abdomen percussum tympani modo crepitum edat: qua ratione etiam tympanias nuncupatur, quæ stomachi, alui et longanoni inflationi, febribusque longis superuenit. Est quum peritonæi aut uulvæ in mulieribus duritie aut scirrho conflatur. Aliquando rursus humorum cum paucissime spiritu abundantia in eisdem regionibus, quæ tanquam in utre quodam conseruatur. Vnde malum, ascites nuncupatur hydrops, et ipse ex causis quas comprehendimus contractus: plurima uero ex parte, tum liene tum iecinore indurato occallescens que, item ex longis intestinorum profluuiis oritur, in quibus uenter intumescit: reliquum corpus, quod alimentum non sentiat, consumitur. Nonnunquam etiam in tota corporis mole frigidior pituitosiorque sanguis continetur, qualis partim à iecore descendit, partim ex tota carne corporis uelut in aquam resoluta emanat, ut corpus albidum et pituitosum emortui instar appareat: uocaturque hydrops leucophlegmaticus, hypofarcidios, uel ana sarca: quem læta febris, malus stomachi habitus, hæmorrhoides diu suppressæ, fluxus muliebris, spiritus difficultas, uulvæ insolita et sine ratione oborientes, causæque his consimiles mouerunt. A Eg. lib. 3. cap. 48.

CELS. Longus uero morbus fieri potest eorum quos aqua inter cutem malè habet, nisi primis diebus diffusus est. ὕδρωμα Græci uocant. Atque eius tres species sunt nam modo uenter uehementer intumescit, creber intus in motu spiritus sonus est: modo corpus inæquale est, tumoribus aliter aliterque per totum id orientibus: modo intus in unum aqua contrahitur, et moto corpore ita mouetur ut impetus eius conspici possit. Primum, τυμπανία, secundum, ἰσχυρὸς μακροῦ, uel ἰσχυρὸς ὄψις, tertium ἀσπίτης Græci nominant. Cels. lib. 3. cap. 21.

Υδροκέφαλον.

Υδροκέφαλον ὄντι ὑδαλώδεις ὑγροὶ ἢ αἵματος τῶ στυγώ-
δεις συλλογῇ κατὰ π μέρος τῶ πύ κεφαλῶν πλεόντων στω-
μάτων. Id est, Hydrocephalon est aquei humoris, aut fec-
culenti sanguinis, in aliqua parte eorum corporum quae
caput ambiunt, collectio. Gal. in Def. med.

Τὸ ὑδροκέφαλον πάθος προσγιγνώσκεται ἀπὸ τῶ ἐν τῇ κεφα-
λῇ ὑδαλώδεις ὑγροὶ συλλεγομένου κατὰ π πλεόντων μέρους οὗ ὑδα-
λώδεις συλλέγεται, εἴς τε δὲ ἕν τῶν αἵματος ἢ διαίτης σπυρίσεται, αἰεὶ
δὲ ἀρρῶν σπυρίσεται τῶ π, ἢ δὲ αἰδήλας ἢ ἐκ προσήλου αἰτίας.

Id est, Hydrocephala affectio appellata est ab aquoso hu-
more in capite collecto. Ut plurimum igitur aquosus humor
colligitur, aliquando autem faeculentus, aut cruentus. Sem-
per vero lenis existit, aut ex obscurā aut ex manifesta causa
Aet. lib. 6. cap. 1.

Υδροκήλη.

[Γεῖν ὑδροκήλης.] Ἀρρῶν ὑγροὶ συλλεγομένου πρὸς τὸ μέρος
τῶ π πλεόντων στωμάτων, ὅ γιναι τε ἀσπυρίσεται μέρ-
την αἰσθητῶν, ταύτης τῆς ὀνομασίας πετύχκεν, σπυρίσεται μέρ-
τω ὡς τὰ πλεοντὰ ὑγρῶν ἐν ὑδροκέλει πρὸς τὸν διδύμου, εἰς τὸ μ-
προσθεν μέρος, κατὰ ὁ μάλιστα χωρίζεται τῶ διδύμου ὁ ἐρυ-
θροειδής, σατανίως δὲ καὶ ἐν τῶ ὑπεώτερω τῶ ἐρυθροειδῶς ὑμέ-
τος τὸ πάθος σπυρίσεται, πλάκεις δὲ ἐν ἰδίῳ χιλῶνι πρὸς ἕχεται
τὸ ὑγρῶν, καὶ καλοῦσιν οἱ χηρουργοὶ τὸ πάθος ἐν ὀπίσθητι.

Id est, Humoris aciosi in parte aliqua corporis scrotum im-
plicantium colligitur, tumorem excitans sensibilem, hoc no-
men sortita est. Colligitur itaque humor magna ex parte
in tunica erythroide appellata, circa anteriorem testiculi
regionē, qua potissimum membrana ita à testiculo separatur.
Subinde peculiari tunica humor comprehenditur, uocant que
hoc malū chirurgici, in superuenienti ortum. Aeg. l. 6. c. 62.

CELS. Ac ne ei quidem humori qui inter tunicas est, una sedes est. Nam modò inter summam & mediã, modò inter mediã & imam consistit. Græci communi nomine quicquid est υδροκίλλω appellant: nostri, ut scilicet nullis discriminibus satis cognitis, hoc quoque sub eodem nomine, quo priora, habent. Cels. lib. 7 cap. 18.

Υδροφόρος, ή Υδροφορία.

Υδροφόρος δειπάτος δτι δήματι κινός μαινοιδίου γιγίμοροι, μετ' τὸ δάσπερέφειδαι τὸ ποτὶν, καὶ σπῆδαι, καὶ σιωπίειδαι, γίγεται δ' αὐτοῖς καὶ ἀδρακοπή. Id est, Aquæ formidatio est affectus ex rabiosi canis morsu ortus, cum potus auersione, convulsione, & singultu his uerò etiam delirium superuenit. Gal. in Def. med.

Ισχυρὸν δ' εἶδος καὶ ὅτ' ὑπὸ κινός λυθάντος δηχθέντων ὑσπερὶ ποτὶ δεισάνται τε τὸ ὑδωρ, καὶ τελευτήσονται, ἀπὸ τῆς ἀσθένειας ὀρχῆς ἐν ἡ δηχθέντες ἐπύχον, μετὰ δύο μῆνας, ἢ τρεῖς, ἢ τέσσαρας, ἢ πολὺ πλείους. οἱ δὲ γουῦ λυαὶ καὶ μετὰ εἰμαιντοῖς τὸ ποτὶν δὴ τὸ πάθος ὁ καλῶσιν υδροφόρον ἐμπισότα. ἀπὸ οὐ πᾶσι τῆς ἰατρῆς ἐδόξεν ἐργάτη γίνεσθαι ξηρότης ἐπὶ τῆς σπειδῆς τῆς ζωῶν μοειοῖς, ἀμα τῶ καὶ τῶ κατ' φύσιν θερμασία παρηνεῖδαι, πησαμμῆτω δτι τὸ ποτὶν δει. αὐτῶν οὐ τῶ δειδῆσαι ὁ τὸ κινός ἰός ἐργάζεται πολλὰ γέονα, καὶ βεραχὶ δολοῖσι. Id est, Scimus autem nonnullos & à cane rabido morsos, qui postea tum aquas formidauerunt, tum à morsus initio post duos uel tres uel quatuor uel multo plures menses interierunt. Noui sanè & quendam qui exacto anno eam incurrit affectionem quam υδροφόρον [id est aquæ timorem] uocant: quæ medicis omnibus summa in solidis animalis partibus siccitas esse uidebatur, atque unà ad ducta naturalis caliditas, in igneam conuersa. Affectionem hanc caninum uirus parit longo tem-

pore, paulatimque. Gal.in 1. Prorrh. Hip. Com. 2. sect. 17.
De hoc ipso vide fufius ibidem.

Υλικὸν μέρος τῆς ἰατρικῆς.

Υλικὸν μέρος ἢ εἶδος τῆς ἰατρικῆς τὸ πρὸς τὴν ἰωμελίαν τὸ
σῶμα ἡμῶν ὑλικὸν ἔχει. Id est, Materialis [pars medicinae]
est ea quae circa materiam ad corpus nostrum curandum
accommodatam versantur. Gal. in Def. med.

Υπερέμετος.

Ἦν πρὸς τὸν εἰκίφαλον φλεβία ὑπερέμεσις, τὸ ὑδρὸν οὐδὲν
καὶ οὐκ ὀρθὸν τῆν νόσον. (ὡς δὲ τὸν αἰνῶν ὑπερέμεσιν οὐδὲν ὄψο
φλεβίαν, οὔτε ὄψο ἐλασσόνων, οὔτε ὄψο μαιζόνων) ὀνομαζοῖται
δὲ, καὶ φασὶν ὑπερέμετον. Id est, Si circa cerebrum uenulae
superueniunt, nomen quidem rebus morbo non est: (ne-
que enim fieri potest ut aliqua uena sine parua, sine ma-
gna superueniat) nominant tamē et dicunt ὑπερέμετον [id
est superuenitum.] Hipp. De morb. lib. 2.

Υπερῦδρον καὶ ἐρυθρὸν οὔρον.

Μετὰ ταῦτα τὸ ὑπερῦδρον καὶ ἐρυθρὸν ἔχρωματος πέφυκεν,
οἷς δὴ τὰ ἀρκίστ' ὑδρὸς ᾤδραται καὶ τὰ φαγνόμενα, κατὰ τὸν
εἶρηται, χρώματα τῶ τε κίρκου καὶ κρόκου. μάστιγος δὲ αὐτῆ
ἀριθμία βάλω καὶ τῆ λημνία σφραγίδι τὰ ὑπερῦδρα ᾤδραται
λατὰ δὲ ἐρυθρὰ καὶ φοινικὰ τῶ χρώματος, ὄψο ὀπωρῶν τῶς
ἐρυθρὰ παρὰ ἀλλοδαμῶν χρώματα, κερσεσίσις δὲ ἰσοπύ και
μῆλοις καὶ πσι ᾤδραται, ὡν τῆ τε λειότητι τῆς ὀπφα-
ρείας καὶ τῆ πέψι καὶ τὰ χρώματα διενεγκῶν δοκοῦσιν. Id est,
sequuntur hae urinae subrubeae atque rubae: quibus
satis fuerint ad rei huius ostensionem colores qui apparent
in cartamo et croco, ut dictum est. Id etiam discas si
subrubeum colorem esse similem intellexeris Armeniae bolo
et Lemno sigillo: rubeum uero et puniceum similem co-

σταυερὶς ἰλλῖς πομῖς quæ rubicum colorem præ se ferunt, ueluti cerasis, malis, et alijs id genus, quæ læuitate corticis, et maturitate, coloribus differre uidentur. Actuar. lib. 2. πρὸς ὑρῶν, cap. 8.

Υπόγλωσσις. Υπογλώσσιος βάρραχος.

Ἡ ὑπόγλωσσις ἰσθίται, ἢ γλώσσαι οἰδίσκεται, καὶ τὸ ὑποκάτω καὶ τὸ ἐξω φαινόμενον σκληρὸν ὄσθι, καὶ τὸ σίδηρον κατὰ πῖναι οὐ δύναται. Id est, Si ὑπόγλωσσις id est tuberculū sub lingua fiat, lingua intumescit, et pars sub ipsa ac externa ad tactum dura est, et salinam deglutire non potest. Hip. De morb. lib. 2.

Πρὸς τὸ πρὸ ὑπογλώσσιον βάρραχον (ἐστὶ δὲ διόκροτος ἔσθ' ὑποπλῆ γλώσσαι μερῶν, μαλιστα δὲ φλεβῶν) χρυστεῖον μὲν πᾶσι τοῖς ἰσχυροτέροις, ἔσθ'. Id est, Ad ranunculium sub lingua (est autem tumor earum quæ sub lingua sunt partium, præcipuè uenarum) utendum sanè, ἔσθ'. Act. lib. 8. cap. 39.

Υπόξαιτον οὔρον.

Υπόξαιτον μὲν ταῦτα (οὔρον) κνίκω πλὴν χροιαὶ ἐοικώς, καὶ ἴσασι οἱ πολλοὶ τὸ τῷ φυτῷ κνίκου αἵθος αἶμα, ὅσῳ ὡς ὑποπλῆ πτωκὸς ὄσθι τῇ χροιαὶ τῷ αἵθους τῷ κρόκου. ὡς τ' ἐκείθεν δεῖ συλλογίζεσθαι πρὸς ὑποξαιτῶν χρώματος. πῶς μὲν ἀκριβὲς ξαιτῶν καὶ μὴ δὲ πρὸς διενεργῶς φαίνεται τῷ κωρυκαίου κρόκου, τὸ ἐπ' ἄλλοις τόποις τοῦτου διενεργῶτος τῇ τῷ χρώματος ἀκριβείᾳ. ἀλλ' ἵνα μὴ πρὸς αἰσθῶν ἀνθρώπων, πολὺ διενεργῶντα τῷ οἴκῳ τῷ χρώματι ἔσθ' λοιπῶν, τῷ ξένῳ τῷ ὀνόματι, ἐγὼ σοὶ πρὸς τῷ ἄδω ὡς εὐθέστα κομιζόμενον, καὶ τῷ ἐκείνου εὐχά χρώματι. πλὴν ἔτι τοῖς φαινομένοις ἐν τῇ κνίκῳ καὶ κρόκῳ δεῖσε ὡς εὐχά χροια χρώματι. (ἐπεὶ πολλὰ αὐτῶν ἀμείβομαι τῷ δέντρῳ ὑποξαιτῶν καὶ ἐρυθρὰ ἢ ὄσθι τῶν ἐκείνων χρώματα πέφυκεν) ἀλλὰ τοῖς ἔκείνων ὑπερλευκῶν χρώμασι. Id est, Subcrocea uerò uirga post hanc collocatur, quæ colore similis est cartamo. Nouerūt

quam plurimi florem herbæ huius uocati cartami, qui colore est inferior flore croci: quamobrem hinc oportet aestimare colorem subcroceum. Quæ urina uerò est exactè crocea, hæc nihilo differre uidetur à croco Corycæo: quoniam omnes croci aliorum locorum differant præstantia coloris à croco Corycæo. Veruntamen ne nominis peregrinitate fallaris, opinatus crocum Corycæum ualde differre colore à reliquis crocis, ego loco huius tibi proponam crocum qui ab Atho importatur, cuius colore duce tu præcedas. Verum nec te oportet animum intendere coloribus qui apparent in cartamo et croco: (non enim parum aberraueris, subrubei enim et rubei illorum colores sunt) sed intendas coloribus illorum, quum illorum flores fuerint ex aqua triti. Actuar. lib. 1. αειούρων, cap. 8.

Υπόπύρρον ούρον, καὶ πύρρον.

Ἐπειδὴ δὲ ἰδίῃ πλείων ἐπιχρῶσι βαφὴ τὴν ὠχρότητα, τῆς πύρρας παροχρῶσις, καὶ ὑπόπύρρα ἢ οὐραν (αὐτὴ καὶ σύμμετρα ὁ λόγος αἰσῶ) καὶ αὐσιθία (εἶται, μὴ πύρρα ἀλλ' ἄλλα παροχρῶσι χυσῶ. τὸ δὲ οὐραν οὐρον πύρρον καλούμενον, μάλλον ἀριζῶ καὶ καθαρὰ χυσιῶ ἐώκει. μάστις δὲ αὐτὸ ἴσως τοῖς ἢ πλοισίων ἀγαθὰς αἰμαίσις, εἰ μὴ ἀγαθὸν χυσὸς καθαρόν καθεστῆκεν. Id est, Porro quum concoctio proæfferit, tum tinctura plus colorabit spicem colorem: atque suffulua siue subaurea urinae (quas mediocres et temperatas esse, inter omnes ratione compertum est) cognuntur, quæ non usquequaque similes sunt puro auro. Post hæc urina est aurea siue fulua uocata, quæ potius obichocac puro auro similis est. Discere poteris id ipsum si uersatus fueris in conclaui ubi diuitum pecunie reponuntur, si tibi aurum purum non fuerit. Actuar. lib. 1. αειούρων, cap. 8.

Υποσπιδιάς. Υποσπιδιάιοι.

Υποσπιδιάς ἔστι πάθος ἐφ' οὗ ἡ βάλανος ἐφείλικται. Id est, Hypospadias affectus est in quo glans colis attracta est. Galen. in def. med.

[Περὶ ὑποσπιδιάων.] Πολλοὶς ἐκ γυνετῆς ἢ βάλανος οὐ πέτρηται, ἀλλ' ὑποπύκνυ καλουμένη κατὰ τὸν ἀπαρρητισμὸν τῆς βάλανου τὸ τρήμα ἴσιν. ἐπιπύκει οὐτε αὐρεὶν εἰς τὸ μῆκος οὐτε διωαίεται, ἀλλ' μὴ πάντο μόνον αἰσθάνεται ὡς πρὸς τὸ ἴσον οὐτε περικοπίζῃ, τὸ σπέρματος αὐτῆς εἰς τὴν μήτραν ἐπιπέσειας ἔλακον πρὸς τὴν μήτραν. Id est, Plerisque glans ab origine non perforata est, verum sub cane appellato ubi glans absoluitur, foramen habetur: unde neque urinā facere antequam possunt, nisi particulam admodum rubram versus inclinent, neque liberis dare operam, quum semen ipsorum in uterum rectā non possit eiaculari. Aegin. lib. 6. cap. 54.

Υποστάσις.

Τὸ ἐπίπυκνυ δὲ τῆς ἀμίδος τὸ χύματος περιττὸν διηρημένον, εἰς τὴν πυθμίδα δηλονότι τῆς ἀμίδος, καὶ ἐπιφάνειαν, καὶ τὸ ἐπὶ ἀμφοτέρων τούτων περὶ τῶν μέσων, καὶ μὲν πρὸς τὴν πυθμίδα τῆς ἀμίδος χωρῶντα περιφιστάμενα ὑποστάσις ἐφασται οἱ πρὸς τὴν ὑπερῶντα σοφοί, ἀπὸ τοῦ ὑφίστασθαι δηλονότι, τῆς ὑπερῶντα σοφίας δὲ δηλονότι τὴν κατὰ χάριν ὅσα δὲ χωρεῖ πρὸς τὸ πρὸς τῆς ἀμίδος μέσον, ἐπιφάνειαν, ἀπὸ τῆς αἰώρας οἰμίας, τῆς ἀμφοτέρων ὡς ἴσιν ἀφαστικῆς ἐφάπτον. ὅσα δὲ αὐτῶν αὐτῶν χωρεῖ τὴν ἐπιφάνειαν, νεφέλας, ὡς πρὸς ἀπὸ γαίης οὐραίας, αἰσθάνονται τῆς γῆς ἡ δὲ τῆς ἀμίδος πυθμίδα ἐπὶ καὶ πρὸς αὐτὴν χωρεῖ τὰ βαρύτερα τὸν πυθμίδα. καὶ δὲ ταῦτα πάντα καὶ γυνετῆς οἰμίας περιφιστάμενα λέγεται, ἀπὸ τοῦ ὅτι δηλονότι τὸ χύματος περιφιστάσθαι. Id est, Altitudine igitur corporis urinae trifariam diuisa, ut in fundum et imam regionem

matulæ, superficie supremæ regionem, utrarūque harum extremitatum medium, ea contenta quæ in fundum matulæ descendunt. hypostasēs hoc est, subiecta, uocauerunt, qui harum rerum periti fuerunt, a uerbo ὑφίστασθαι, uidelicet, præpositione sub significante infernam habitudinem: quæ uerò concesserunt ad medium totius altitudinis, appellauerunt ἐναψήματα hoc est, sublaciones, uel dicas sublimia arbitror deriuantes ab elatione, tanquam æquo spatio scæderent ab utrisque extremis. Quæ uerò perueniunt usque ad superficiem, uocauerunt nubes, tanquam à terra summè scæderent, putantes fundum matulæ proportionè respondere ipsi terræ, quoniam ad ipsum fundum grauis descendunt. Communi et generali nomine hæc omnia παρυψία ἕματα, hoc est contenta, dicta sunt, eo quòd in qualibet altitudinis parte corporis urinæ insistant et contineantur. Act. lib. 1. περὶ οὐρῶν, cap. 13.

Υπόσφραγμα.

Υπόσφραγμα ἔστι ρήξις ἐπὶ φλεβῶν τῶ ἐπιπερικύπτου, ἐκ πληγῆς ὡς μάστιγι γινώσκου. Id est, Hyposphagma, uenarū commercij diuortium dicitur, ex ictu potissimum factum.

AEg. lib. 3. cap. 22.

Τὸ δὲ καλούμενον ὑπόσφραγμα ἐκ πληγῆς μὲν πλεῖν ἐρχέται ἐξ ἁρξῆς δὲ ὡς δὲ γίνεται ἐπὶ φλεβῶν δίδωσι ὅσα περὶ τὴν ἐπιπερικύπτου διατέτανται, καὶ αἱματώδης καὶ ὑποφλεγμῶν ὁ ὀφθαλμὸς φαίνεται. Id est, Υπόσφραγμα uerò ex ictu ortum dicit: in hac uenulæ quæ ad tunicam adnatam pertinent, rumpuntur, et cruentus inflammatusque oculus ardetur.

Act. lib. 2. περὶ ὄψεως, cap. 7.

Υπόχυμα, ἢ Υπόχυσις.

Υπόχυμα ἔστιν ἀργὸν ὑγρὸν αἰσθητικὸν ἐπὶ τὴν κρεατίνην χητώνα καὶ πλεῖν κόρην, ἐμποδίζουσα τὸ ὄραϊν, ἢ τὸ σφαιρικῶς ὄραϊν.

ij. i.

Id est, suffusio, pigri humoris in cornea membrana iuxta pupillam concretio est, quæ visum impedit, aut certe ne clarè oculus aernat efficit. AEG. lib. 6. cap. 21.

CELS. Suffusio quoque oculorum (quam Græci ὑπόχρωαν nominant) interdum oculi potentia, quæ aernat, se opponit. Cels. lib. 6. cap. 6.

Υπόπιον.

Τὸ ὑπόπιον, ὅπῃ μὲν ὑπὸ τοῖς ὄψεσι γίνεται, καὶ βούμα αὐτὸ δηλοῖ, καὶ τὰ ἄλλα εἰς ὑποφθαλμιον ὀνόμασεν αὐτὸ· πῶς ἦν δὲ ἐν τῷ ὄψι ὀνομασμάτων. Id est, Quòd hypopion sub oculis fiat, nomen ipsum indicat. Idè enim est uel uti si quis hypophthalmium dicat, quod ipsum sub oculis sonat. Est autem è genere effusionum quæ ecchymomata appellantur. Gal. De comp. med. sec. loc. lib. 5. cap. 1.

Υπόχρωα οὐρα καὶ ὄχρα.

Αλλ' ἐπιδαί τινα βαφίω τὰ οὐρα δέξεται, τὸ πολὺ τῆς ἀπείρας ἀκροφθόρα, ὑπόχρωα μὲν, τὰ ὀφθαλμῶν (καὶ τῶν ὀφθαλμῶν) καὶ ὄχρα· ἀλλὰ τὰ μὲν, μετρίως ζεσάσης χυλῶν καὶ ἰσχυρῶν, ἐκείνη δὲ αὐτῶν καὶ πικρῶν ζεσάσης. εἰ δὲ γε βουλοιο, καὶ τὸ πᾶν τῆς βουλοιο ὅφλοιο τε καὶ ἀεκαρπίου ζεσάντης, ἐκείνης ὑγρῶν τοιοῦτων οὐ διοίσταται τῶν, τῶν τε χυλῶν πολλῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν ὄχρα τῆς οὐρατος μὴ διοίσταται τῆς σιωπῆς τοῖς πλείστοις. εἴγε μὲν καὶ τῆς ὕδατος καλουμένης ὄχρας μετρίως ὀφθαλμῶν καὶ ὀφθαλμῶν, ὑπόχρωα ποιήσας τὰ χρώματα· πλεον δὲ ὀφθαλμῶν τῆς ὄχρας, καὶ ὄχρα τὰ χρώματα κατὰ τῆς ἀφ' ἐτέρων τὰ πρὸς παρονομαδεύεται. Id est, Aetiam postquam aliquam tincturam urinæ ceperint, longè à cruditate discedentes, primum suspicæ existunt, demum spicæ, ita ut aliæ videantur similes bili quæ mediocriter feruerit infusa humori, aliæ uerò ei quæ multum feruerit. Quòd si cupieris aliam comparationem, illa hæc est:

puta humorem corticis, et cici mali punici decocti. Neque
 contendam de succis per quam similibus, et de nomine spici-
 ai coloris, quod ob consuetudinem neminem fugit. igitur si pā-
 rum eiusmodi spicai humoris expressi micar is succo alicui
 elaro, subspicuum colorē: et, si plus addideris ex eodē, ef-
 feceris colorem spicuum, quorum alter ab altero capit ap-
 pellationem. Act. lib. 1. αει εὐρω, cap. 8.

Φαγέδαμα. Φαγέδαμικα ἔλκη.
 Τα μὲν οὖν ἄλλα ὄντι ἔλκη ἀεὶ μείζω καὶ χεῖρω γίνεσθαι,
 ἢ σὺμπαντα ταῦτα φαγέδαμας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ. διότι ἕ-
 ρται οἱ ὑστερον ἐπιχέρονται ἐνίοι παροσηχρεῖας ἕκαστοι ἰδίαις,
 ἕνια μὲν οὖν αὐτῶν χρωμαίνα καλοῦντες, ἕνια δὲ τήκεφεια, φα-
 γέδαμας οἱ ἄλλα, καὶ πῖνας ἐπ' ἄλλας παλεροπέρας ἐπιχέρον-
 τες παροσηχρεῖας. ἀλλ' ἡμῶν ἀρχαῖοι ὄντι μὲν ὀπλάμεισθαι μέρων
 ἢ τῶ πτελε χειροῦ τα μὲν ἔρηπται ονομαζέται, ὅταν ὀππληῖς ἦ
 καὶ κατ' αὐτὸ τὸ δέσμα· τα δὲ φαγέδαμας, ὅσα καὶ πῖνω ἕπα-
 κει μὲν διαφθίρει σάρκα. τὸ δὲ σπιπιδναδὲς καὶ τὸ μωδὲς
 ἕτω πῖνω ὀνομαζόμενοι ἔλκη, οὐχ ἔλκησι βεῖ δισφορεῖ πει-
 διος, ἀλλ' ὀππτεπλεγεμένον πάθος οὗ ἔλκησι τε καὶ σπιπιδνός. ἴ-
 σμυρ οἱ ὅπ καὶ χεῖρις ἔλκησι αὐτὴ κατ' ἑαυτῶν ἢ σπιπιδνὸν ὅπ
 πολλοῖς ὄντι μωελῶν σινῆσαι. Id est, Alia itaque ulcera
 semper maiora et deteriora sunt, atque haec omnia Pha-
 gedænas antiqui nominabant. Quidam uerò posteriores
 ea distinguere cogitarunt, propriamque singulis appella-
 tionem indiderunt, quædam Chironia, quædam Telephia,
 quædam Phagedænas nominantes, aliâsque curiosas ad-
 huc magis appellationes afferentes. Nobis uerò sufficiet, ex
 his quæ aliquod loci circumstantis occupant, alia Herpetas
 ἦ. ἦ.

[id est repētes] nominare, quæ summā cutem tantū in infestant: alia Phagedænas [id est exedētes,] quæ carnem subiectam corrumpunt. Nam quōd putridum atque depascens à nonnullis ulcus uocatur, non est propria ulceris differentia, sed passio implicita ex ulcere atque putredine. Scimus autem quōd et absque ulcere putredo ipsa per seipsam in multis corporis partibus consistit. Gal. in Aphor. Hip. Com. 6. sect. 45.

Όσα δὲ ἐν αὐτοῖς [τοῖς ἔλκεσιν] ὀπινέμεται, καὶ ἢ πέλεις ἀπύεται, ἢ ἐβρωσκονται τὸ πέλεις ὄγκον, καὶ τὰ σύμπτωτα φαγέδαινα πρὸς ἀρρωσθέντα τὰ δὲ ἀμφοῖν σωθῆναι τὸ πέλεις ἀπύει καὶ τὸ πέλεις ὄγκον, φαγέδαινα ὀνομαζοῦσι. ὀπινέμεται μὲν οὐκ καὶ ὁ ἔρπηθις αἰσὶ βρωσκόντων τὰ πέλεις, ἀλλ' ἐστὶ μόνον τὸ δέρματος ἔλκεσιν ἢ φαγέδαινα δὲ σὺν τῷ δέρματι καὶ ἢ ὑποκειμένων ἀπύεται. χρωστικὰ δὲ καὶ τηλέφεια καλεῖται ἔλκεα, πέλεις δὲ ἀρκυτὸν ἀπύεται κοινῆ κακοῦ ἢ πρὸς ἀρρωσθέντων. Id est, Quæ uero depascuntur attingunt quæ quæ circum sunt, ipsum continens sanum corpus perrodētia, hæc omnia Phagedænica uocantur: ex ambo us autem composita, scilicet ulcere ipso et circumiecto tumore, Phagedænam nomināt. Depascit Herpes quoque quæ circum sunt perrodens, sed solum cutis exulceratio est: Phagedæna uero cum cute quæ subiecta sunt attingit quoque. Chironia uero et Telephia uocare ulcera superuacuum est. Sat enim est omnia communiter κακοῦ ἢ [id est maligna] appellare. Gal. De tum. præter. nat. cap. 13.

Φαγέδαινα ὄπιν ἔλκος αἰσὶ βρωσκόντων τὰ ὑπόγυα καὶ πέλεις καὶ ἄλλα. Id est, Phagedæna est ulcus quod ea quæ propinqua adiacentiâ que sunt erodit. Gal. in Def. med.

Κατὰ φασίαν μέγα νόσημα.

Μέγα καὶ φασίαν νόσημα, ὄπιν ὡς τὸ ἐν ἀρρωσθέντων τὰ

πεις τρεῖς αὐμα πολὺ ἔχον τὸ ποῦ. τὸ δὲ κατ' ἀποτέλεσμα μέγα νόσημα, ὡς τὸ κατ' ἰσθμὸν, ἢ μὲν νόσημα, ὡς τὸ ἴσθμῳ ἢ μικρὸν φαινοῦντος, δυνάμει δὲ μέγα. Id est, Morbus specie magnus est, ut uulnus quod carnosus in partibus magnum spatium obfideat: magnus uero respectu, ut punctura in nervo, aut musculo. ea enim aspectu exigua est, sed magna ui. Gal. in Def. med.

Φάρυγγ.

Φάρυγγα ὀνομάζω τὴν ἐν δόντι τόματος χῶρον, εἰς ἣν αἰὴν καὶ τὸ πρὸ σιαμαχοῦ καὶ τὸ πρὸ λάρυγγος πέρας. Id est, Fauces loco internum oris locum, ubi simul conueniunt ἡ γύλα ἡ γούτις partes extremæ. Galenus De loc. affect. lib. 4. cap. 3.

Φθελίσις.

Oribas. lib. 4. ad Eumap. cap. 10, quod περὶ φθελίσιος inscribitur, Τίκεται πολλάκις ἐν τῇ κεφαλῇ φθελίσις πολλῆς, ἀδρῶς ἐν τῇ βαθῇ τοῦ δερματός περὶ τῶν ὕδατων καὶ μετέωρος θηρῶν συστάτων. Id est, Sæpenumero pediculorum copia in profunda capitis cute generatur, quum superuacanti modicæque calidi humores subsistunt.

Φθελίσις βεῖ περὶ τὰς ῥίνας φθελίσις βλεφαρείδων ἴσως λεπιδας πιπρωδης ἀποβήλουσα. Id est, Pediculorum palpebrarum morbus est scabies, quæ aliorum radices obfideat. Gal. in Def. med.

Οτι δὲ φθελίσις τὰ βλέφαρα, καὶ τὸ ἄλλο αὐτῶν πάθος ἡσημαίεται, φθελίσις λεγόμενον. καὶ αὐτὰ δὲ ἴσως ἀκριβῶς ὀρασι ζῶσά τε καὶ κινούμενα φαίνονται. Id est, Cæterum quod palpebræ pediculis infestentur, uel affectus qui pediculatio dicitur, ἢ φθελίσις, suo nomine indicat. Hi illis qui oculorum acumine præstant, uiuere moueri que conspiciuntur. ἢ. ἢ.

Αφ. lib. 2, πρὸς ἰβ. γ. παρ. α. ρ. 7.

Φθῆσις. Φθῆσις. Φθῆσις.

Ἡ ἰδίως ὀνομάζουσι οἱ ἕλληες (καὶ μάλιστα αὐτοὶ οἱ ἄγνοι οἱ) φθῆσις, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἰπποκράτους ὀνομάσθαι φθῆσις, ὅτι πνεύμονος ἕλκος ἐστὶ αἰσθητὸν γρηγορῶς ἀπαιτῶς τοῦ σώματος ἐπιρροῆς μὲν πρὸς τὸν πνεύμονα, τὸ δὲ ῥύσας, ἢ πρὸς τὴν πνεύμονα ἀπαιτῶς ἢ καὶ τῆς ὑγρᾶς ἀπαιτῶς εἶναι. Id est, *Quam proprie Graeci (et praesertim Athenienses) phthosin nominant, hanc nunc Hippocrates phthisin appellavit, ob pulmonis ulcera insanabilia, totius corporis cum febre parva extenuationem: at vocem ῥύσας id est fluxus, vel de capillarum defluvio, vel de humida deiectione protulit. Gal. in Aphor. Hipp. Com. 7. sect. 16.*

Φθῆσις ἐστὶν ἕλκος τοῦ πνεύμονος, ἢ ἡσυχία, ἢ φάρυγγος, ὡς τε βήχας ὀξυκολλοῦσι, καὶ πυρετὸς βληχρῶς, καὶ συντηκτικὸν τὸ σῶμα. Id est, *Tabes est pulmonis ulceratio aut etiam thoracis, aut faucium, ut tussis consequatur, febrisque languida, et corpus colliquetur.* Φθῆσις μὲν γὰρ ἐστὶν ἢ λεγόμενῃ κοινῶς πᾶσι σώματι μείωσις τε καὶ συντηκτικὸν. Id est, *Tabes enim communiter vocatur omnis corporis diminutio et colliquatio.* Φθῆσις δὲ ἰδίως ἐφ' ἑλκεσι συντηκτικῶν τῶν μείωσις τοῦ σώματος. εἴρηται δὲ φθῆσις ἀπὸ τοῦ φθίνειν, ὅθεν ἐστὶ μείωσις. Id est, *Quam vero phthosin proprie vocant, est imminutio et colliquatio corporis cum ulcere: ceterum phthisis id est tabes ἀπὸ τοῦ φθίνειν (quod est minuire) nomen habet. Gal. in Def. med.*

Φθῆσις ἐστὶν κλειῶς ἕλκος τοῦ πνεύμονος τῆς τοῦ αἵματος πύσεως ἐπιρροῆς, ὅταν τῆς αἰμορραγίας ἔπιρροῆς μὴ κολληθῆναι τὸ ἕλκος, μηδὲ ἐπιλωθῆναι, παρέπεται δὲ φθῆσις καὶ ἐπὶ τῆς ἐμπύκτου καὶ τῆς ὀξυκολλοῦσιν, ἢ ἐπὶ τῆς καὶ τῆς πνεύμονος καὶ τῆς ὀξυκολλοῦσιν, ἢ ἐπὶ τῆς καὶ τῆς πνεύμονος ἕλκος. Id est,

est, Φθίσις propriè est exulceratio pulmonis, ad sanguinis
spruiones consequens, quum uidelicet sanguinis eruptione
suppressa ulcus non fuerit conglutinatum, neque cicatrix
inducta. Consequitur etiam phthisis in suppuratis & peri-
pneumonicis, aliquando etiam in affectionibus pleuriticis.
difficillimè autem curantur ulcera pulmonis. Aet. lib. 8.
cap. 75.

Δε μίος δὲ τὸ ῥόδιματος ὄντος, οὐκ εἰς τιμὴν φωνίω μόνω
βλάβῃ τῶν εἰρημύοις μολοῖς γίνεται, ἀλλὰ καὶ χαλεπωτάτη
πρὸς αἰσθητικῆς ποσοστέργεται, τοιαύτη τιμὴ φύσιν οἴας ἀφ' ἧς τὸ
δέρμα θεώμεθα γυρομέρας πολλάκις ἀδύπητος ἔξωθεν αἰτίας.
οὕτως δὲ καὶ πρὸς μέρη αὐτῆς ἐλκοῦται, καὶ κελύεται φθῆσι τὸ
πῶτος. Id est, At si acrior fluxus ipse existat, non tan-
tūm uocis danum prædictæ particulæ patiuntur, sed
grauissima etiam erosio accedit, talis naturæ quales circa
autem accidere sæpe uidemus, citra externam ullam cau-
sam. eoque modo etiam pulmo ipsis exulceratur. uocat ὑγ-
que hæc affectio tabes. Aet. lib. 8. cap. 57. quod inscribitur
Γεῖ κατὰ ῥίου καὶ κορυζῆς. id est, De catarrho et narium
muc. ex Galeno.

Φθινώδεις ὀνομαζοῦσιν οἱ παλαιοὶ τῆς ἰατρῆς, ὅσοι καὶ φθί-
νώδη νόσον (ὡς καὶ φθῆσι μὲν ὀνομαζοῦσιν) ὁπτιθῆσαι παθεῖν.
τοιοῦται δὲ ἰσπαρχοῖσι φθινώδεταισι, ὅταν ὁ δυνάμει σενός καὶ
ἀεαθῆς εἰς τὸ σπύτον εἰς τὰς ὠμοπλάτας ἐξέλθῃ ὁπίσω δίκην
πτερυγῶν. ὀπτεύθῃ δὲ καὶ πτερυγώδεις ὀνομαζοῦσιν τοῖς τοιοῦτοις.
ἀλλὰ καὶ ὅσοι τιμὴ κεφαλῆς ἀπλήρωται τε εἰσι, καὶ ῥόδιματα
πλά τῶν δὲ ἀπιδεικνύοις μολοῖς ὁπτιέμποςται ἐχρῶσιν, καὶ
οὕτοι φθινώδεις ῥάσσα γίνονται. σινελθῶνται δὲ εἰς τῶν ἁμ-
φῶν, τῆς τε χῆ' πρὸς τῶν ἀεαθῆς ἀπλάσιως, καὶ τῆς χῆ' τιμὴ κεφα-
λῆς ἀεαθῆς, ἀκριβῶς αἱ τοιαῦται φύσεις φθινώδεις εἰσὶν καὶ
ἦ. iiiij.

ἀμφοτέρως τῆς φύσεως τῆς αἰτίας, καὶ τὸ αἰετὸ τῆς κροφῆς
 εἰς τὸν πύθμονα βθυματιζόμενοι, τὰς χροῶν φθινώδεις γίνονται, καὶ
 αἰετὸ ἤγνται πολάνεις, αὐτοῖς ἀγγεῖον ἐν τῷ πύθμῳ, διὰ τὴν
 εὐνοτητα τῆς ἀπὸ ἀγγεῖου καὶ πύθμῳ ἀδινείου. Id est, φθινώδεις
 [Latinè tabidos] appellant ueteres medici qui morbo tabifi-
 co, quam etiam φθίλω uocant, sunt opportuni. Tales pla-
 nissime sunt qui adeo sunt angusto thorace et restricto, ut
 à tergῶ in morem alarum promineant operta scapula: un-
 de etiam hos πτερυγώδεις [quasi alatos] uocant. Præterea
 quibus caput faciliè impletur, quòdque spiritus organis
 multas destillationes demittit, hi faciliè tabescunt. Hæc si am-
 bo in unum coeant, et thoracis figura, et capitis imbecil-
 litas, sunt eiusmodi quidem naturæ semel tabi obnoxia,
 ambabus naturæ de causis. Etenim ij, quorum caput ad
 pulmonem mittit fluxiones, diuturnitate temporis fiunt ta-
 bidi, ac in pulmone sæpe rumpitur illis nas propter uiscer-
 is angustiam et infirmitatem. Gal. in lib. i. Hip. De morb.
 uulg. Com. i. sect. 18.

Φθίσις ὀφθαλμοῦ.

Φθίσις [ὀφθαλμοῦ] ἐστὶ μείωσις τῆς κόρης καὶ ἀμυδροσί-
 σως. Id est, Tabes [oculi] est pupillæ diminutio, cum obscu-
 ritate. Gal. in Def. med.

Ἡ φθίσις πάθος ἐστὶ τῆς κόρης στενωδύνης, καὶ ἀμυροπίρας
 καὶ ῥυσοπέρας γνησιμύνης. τὰ δὲ ὀρώμματα ἐπὶ τούτοις, μάλιστα
 φαίνεται αἰτία δὲ πύκνωσις, ὑπερξηρότητος μᾶλλον γνησιμύνης.
 διὰφέρει δὲ ἡ φθίσις τῆς ἀτρεφίας τούτου. ἡ γὰρ τὸ φθίσις στενο-
 πέρας ποιεῖ πύθμῳ, ἡ δὲ ἀτρεφία ὅλον τὸ ὀφθαλμὸν μ-
 κρότερον καὶ λεπνότερον. Id est, Phtisis affectus oculi est
 quo pupilla fit angustior, obscurior, rugosior q. Res quæ ter-
 minatur in his maiores apparent causa uerò est densatio
 quæ siccitati potius fertur accepta. Sed phtisis ab atro-

phia hoc dignoscitur discrimine, quod illa angustiorem pupillam, hæc totum oculi bulbum minorem humiliorēque reddat. AEG. lib. 3. cap. 22.

Φίμος. Φίμοσις.

Γίνεται φίμος ὡς ἐπὶ τὸ σῶμα τῆς υἱέας, ἢ δι' ἔλκωσιν ὡς ἐν γυναικί, ἢ διὰ φλεγμονὴν σκιστῶν. Id est, Loca muliebres circa ipsorum os clauduntur, vel ex præcedente exulceratione, vel durata illic inflammatione. AEGin. lib. 3. cap. 73.

Διπλὸν ἔστι φημοσίως αἰτιον γινέσθαι. ποτὲ γὰρ ἐκ τῆς πόσθης καλύψασθαι τὴν βάλανον, ἀποστρέφεται πάλιν ἀδυνατίῃ ποτὲ δὲ ἀπαχθῆσθαι ὀπίσσω, οὐκ ἐπὶ ἐπαχθῆσθαι. τὸ πρὸ τοῦ εἶδος ἰδίως ὡς φημοσίως ὡς ὡς ἀποστρέφεται, ἢ μὲν οὖν ὡς ὡς ἀποστρέφεται, ἢ πρὸ τοῦ εἶδος ἰδίως ὡς φημοσίως, ἢ δι' οὐλίαν ἐν τῇ πόσθῃ γυναικί, ἢ διὰ σφοδρὸς ὡς φημοσίως, ἢ δι' ἀποστρέφεται ἐν ταῖς ἰδίαις φλεγμοναῖς ἀποστρέφεται, ὀπίσθιν ἀπαχθῆσθαι τὸ δέρμα ὀπίσσω, ἢ βάλανος ἀποστρέφεται μικρὴν ὅτι δέχεται τὸ πόδι. Id est, Duplex phimi causa est. aliquando enim sic glandem præputium tegit ne nudari possit, aliquando retrorsum deducta reduci non potest. Hæc species propriè Periphimosi dicitur. Prior itaque differentia, aut ex cicatrice quæ in præputio concreverit, aut ex carnis incremento quæ illic coaluerit: altera genitalium inflammationibus fertur accepta, quoties abducto retro præputio glans intumuerit, nec amplius reducto operiri ea possit. AEG. lib. 6. cap. 51.

Φλεγμονή.

Προς λαβὴν δὲ σφυγμὸν ὁ τοιοῦτος ὄγκος, καὶ θερμάσαι τὸ πόδι, τὴν οἰομαδίαν ὡς πρὸς ἰδίως ἀποστρέφεται φλεγμονή. πάλαι γὰρ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὴν φλόγωσιν ἀπασιν ἰσχυροῦσιν φλεγμονή, ὡς πολλὰς ἡμῶν δέχεται, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἐξαστραπτου γένεσιν εἰδῆσθαι τὴν φλεγμονὴν οἰομαδίαν καὶ τῆς

ὄγκον ἐκείνων, οἷσις οὐ μόνον ἐστὶ δερμασία φλογώδης, ἀλλὰ καὶ αἰσθησιὰ καὶ σφυγμός. Id est, Hic uerò tumor, qui uim pulsus ei calorque ignitus accessit, eam quæ non multo ante proprio nomine ita fuit appellata inflammationem inducit. Antiquitus enim (ut sæpe à nobis demonstratum est) incensionem omnem, φλεγμονήν, id est inflammationem uocabant: à τῆροιβυς uerò Erasistrati nomen φλεγμονήν in consuetudinem abire cœpit, ut de tumoribus illis diceretur in quibus non tantummodo calor incensus et flammæus, uerum etiam repercussio et pulsus existit. Gal. in lib. Hipp. De fract. Com. 3. sect. 8.

Λέγεται εἰδικταί τοῖς ἔλλησιν ἡ φλεγμονή καὶ τὸν ὄγκον μάλιστα μορίων σφρυγοδῶν, αἵμα τὰς, καὶ αἰσθησιὰ, καὶ ὀδύνη σφυγματώδη καὶ θερμῇ, καὶ μετ' ἐρύθηματος. Id est, Solent Græci nomen inflammationis dicere de partibus quæ in maiori tumore sunt, carnosæ, intente, uenitenti, pulsanti et calido dolore dolentibus, et rubentibus. Galen. De tum. præc. nat. cap. 2.

Κοινῶς μὲν τοῖς θερμοῖς ἀπαντες καὶ ὀδυνηροῖς μὲν φλογώδεις ὄγκοις, φλεγμοναῖς θεωροῦσθαι εἰώθεισαν. ὅθεν δὲ τὴν ἐργασίαν αὐτοῖς ὕλην διέφορον ἰσχυροῦσαν, καὶ τὸ πῦρ τὴν διέφορον ἀλλοτρίως αἰσθάνει. Id est, Omnes ex æquo tumores calidos, quibus dolor feruorque adest, nostri inflammationes, Græci phlegmonas appellare consueverunt: uerum pro diuersa quæ ipsos facit materia, eorum quoque differentiam euariare aiunt. AEG. lib. 4. cap. 17.

Αἵματος τοίνυν χηρόδ καὶ συμμέσθου τὰ πύχνη ῥυέντις εἰς πύχνην αἰθροῦς, καὶ διὰ πλῆθος σφλωθέντες, ἢ ἰδίως θεωροῦσθαι γορθολογίαν γίνεσθαι φλεγμονήν, ἐρύθημά τι καὶ ζέσιν μετὰ πύχνης ἐπαναστήματος τῆς φλεγμονῆς μορίων ἐπ' αὐτοῖς. καὶ ἄλλοι γὰρ μὲν ζέσιν οὕτω τὸ πύχρον διέπυρρῶσθαι μόλιον, τὸ οὕτω πύχνης λεγόμενον.

τοι ερισίπτελας γίνεταί, ουχ ούτω μόνον ερυθρον ως το παρ πα-
ροι, ουχ ηκιστα δε φλέγον, υποχρον ον. και τυ γινει οι ριθνιτις
συμπλακτικη χυμοί, και το υς αυτη παθος εστι συμπλε-
κτικω αυχουαν ονοματι. η πλεοναζοντες μόνον αματας, φλε-
μονη λεγεται ερισιπτατωδης, της δε χολης, ερισίπτελας φλε-
μονωδης. Id est, itaque quum sanguis bonus crassitie mo-
deratus, in aliquam partem affatum influit, ibique ob sua
visum impingitur, fit e a qua proprie φλεμονη εστι inflam-
matio nuncupatur, ac ruborem feruoremque cum quodam
tore in laborante parte procreat. Quum uero bilis fla-
ua ita parte afficit, enascitur quod ita appellatur ερισίπτελας.
[Latini igne sacru dixerunt hoc non ita rubru est, ut prius,
nihil tamen minus inflammat, et subpallet. Quid si iam
diti humores permiscantur et componantur, affectus inde
enatus composito quoque nomine effertur. quapropter si
sanguis redundat, φλεμονη ερισιπτατωδης: si bilis super-
rat, ερισίπτελας φλεμονωδης nuncupatur. Act. lib. 2. περ
ερισιπ. παρ. cap. 29.

Φλυκτις η φλυκταρα οφθαλμοδ.

Φλυκτις | οφθαλμοδ | εστιν αποστασις εν το μελαν, περιε-
χουσα υγρασια εν φλεμονη και ροδωματος. Id est, Pus-
tula [oculi] est abscessus in nigro, qui humorem cum inflam-
matione fluxuque continet. Gal. in Def. med.

Και η φλυκταρα δε, επαναστασις εσα ε κεραιπειδοις υγρα-
πης υποδερματις κτηδονας αυτη, η εν υποπυων υπαρ-
ται διεσπεια. Id est, Caeterum phlyctæna, quum sit æra-
to: dis membranæ excrementia, ex humore quodam commer-
cium compagemque ipsius excoiãte, purulentorum cura-
tionis subiicitur. AEG. lib. 3. cap. 22.

Φρενιτις.

Φρενιτις ονομαζεται πασι αιθρωπις η ται αυτη διεσπεις εν

αἰσθητικὰ φλεγμονῶν ἐργάζεται, καὶ πρὸς ἐγκέφαλον, ἢ τὸ
 αὐτῶν μολίγγα, ὡς τὸ αἰσθητικὸν αἰσθητικὸν ἐστὶν ἐπιπέφυκται, ἢ φρενίτις
 ἀλλὰ ἀσφροσύνῃ ποιεῖ, καὶ τὸ συμβαίνει εἶναι καὶ
 τὰς ἀκμαίας μάλα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἴσθ' ὁξείων πυρετῶν, εἴτα
 πάλιν ἀποπαύεται καὶ τὰς ἀσφροσύναις. ἢ τὸ φρενίτις ἀσφρο-
 συνῆς ἴδιον, τὸ μὴ κατ' ὅλους τοῖς καιροῖς ἀσφροσύνῃ τοῖς πυ-
 ρετοῖς φρενίτις παύεται ἢ ἰδρῆται φρενίτις αἰσθητικῆς. Id est, Ex-
 quisita phrenitis à flamma bile nascitur, quæ ipsa in cerebrum
 aut eius membrana distributa inflammationem excitauerit.
 Priusquàm enī dispēsata infixâq; fuerit, nō phrenitidē sed
 delirium producat. Atque hoc in acutari magna parte febriū
 statu ac vigore accidere cōsuevit: deinde rursus in decli-
 nationibus cessare: atque id delirij propriū est, quoddā febres
 per tota earum tēpora non persuerent, sed conquiescunt:
 phrenitis autem semper perduret. Trall. lib. 1. cap. 13.

CEL S. Insaniam febricitantium φρενίτιν appellant.
 Cel. l. 2. cap. 1. Idē l. 3. cap. 18, Primā insanie partē aggro-
 diat, quæ acuta, et in febre est. Græci φρενίτιν appellant.

Φεικώδης πυρετός.

Φεικώδης πυρετός ἴσθ' ὁ ἀσφροσύνῃ ἐχῶν τὸν ῥίγαν
 δερματίαν, σπυγμοῖς ἀγαν ἀσφροσύνῃ ἐχῶν, ὡς τὸ μὴ τετ' ἀφῆς ἀ-
 φρενίτις, ἀλλ' ὡς ἀπονευρότατος γαστήρ ὡς φρενίτις, βορβορὸς ὕδατος,
 γλωσσῆς ὑγρῆ παύση, ὁξείων ὁμοιοῦν, καὶ ὡς σπείρω φεικῶδες
 ἴδρῆται. Id est, Horrida est febris quæ calorē habet rigori con-
 iunctū: in ea admodū imbecilli pulsus sunt, ne ne in ta-
 ctum quidem cadant, sed sint acsi intro recesserint. In
 ea uenter tumefactus, ac murmurat, lingua ualde humida,
 quæ quiddā acido simile habet, quo tanquam salina cir-
 cumluitur. Gal. in Def. med.

Φύγελλον.

Ἔστι τὸ ῥῆμα βουβῶν, καὶ τὸ φύμα, καὶ τὸ φύγελλον,

αδένων παθήματα, βουβώνιδος, ἢ φλεγμονῆ· φύμα δὲ, τὸ ἐξ
 χέως αὐξήματα, καὶ πρὸς οὐκ ἐπιπύην ἐπιγρόμμον· φύθλον δὲ,
 τὸ λεγόμενον φλεγμονώδες ἐρύσιπelas, ἢ ἐρύσιπela τῶν φλε
 γμονῶν. Id est, Sunt enim, bubon, phyma, et phyggethon,
 partium laxarum, quas glandulas, id est adenas, uocant,
 passiones. bubon quidem, inflammatio: phyma autem, quod
 statim augetur, atque ad suppurationem festinat: phyg-
 gethon autē est id quod erysipelas particeps inflammationis,
 aut inflammatio particeps erysipelatis nominatur. Gal.
 De arte curat. ad Glauc. lib. 2. cap. 1.

Φύθλον ἔστι καὶ βουβώνος γρόμμον ἄπύημα. Id est,
 Pus est abscessus in inguinibus nascent. Galenus in De-
 fin. med.

CELS. At aduersus paruum tum primum orientem
 (quod φύθλον Graeci uocant) est omne tuberculum, quod
 φύμα nominatur, miscetur ochra, &c. Cels. lib. 5. cap. 18.

Φύμα.

Ἀπὸ τῆς ἐν τῇ γῆ φυσίμων οἱ ἀνθρώποι φύματα κεκληκασί
 τως ὄντα φύσιν ὄνκου ὅσοι ἐπιπύην αὐτῶν ἐξωθεν αἰτίας
 γίνονται. μάλιστα οὐδὲ ὀνομαζοῦσιν οὕτω τὰ πρὸς πύην πύ-
 ποι ἐπιγρόμματα· τῶν δὲ οὐκ ἐχόντων ἔπερον ὄνομα, καὶ τὰ πλατὰ, καὶ
 βραχέα τὰ καὶ φύσιν ὑψηλότερα, καὶ ταῦτ' ὡς αὐτῶν οἰσιν
 πρὸς σαροδουσίαν. Id est, Ab ijs quae ex terra progerminant,
 Graeci homines phymata uocauerunt. hoc est tubercula eos
 praeter naturam tuentes qui prorsus sine causa extrinse-
 ca proueniunt: sed potissimum eos hoc nomine uocant qui
 extra corporis superficiae extuberant: uerum ob nominis al-
 terius inopiam, interdum et latos, paulo que naturalibus
 partibus elatiores hoc eodem nomine appellant. Gal. in
 lib. 6. Hipp. De morb. uulg. Com. 1. sect. 13.

CELS. Phyma uerò nominatur tuberculum surun-

culo simile, sed rotundius et planius, sepe etiam maius. Nam furunculus omni dimidiū magnitudinem raro explet, nunquam excedit: phyma etiam latius patere consuevit: sed inflammatio dolorque sub eominores sunt. Vbi euulsus est pus, eodem modo apparet uentriculus: quod in furunculo non inuenitur. Cels. lib. 5. cap. 28.

X

Χάλαζα, Χαλαζιον.

Χάλαζα ἐστὶ κίχρα ὁδὸς σφοδρῆ καὶ τῆ βλεφαροῦ, καὶ λιθιασὶς ἐστὶ τὸ αὐτὸ. Id est, Grando est globulus in palpebra, nec ab eo dissimilis est lapillus. Gal. in Def. med.

Τὸ χαλαζιον, συστασις ἐστὶν ἄρρηδ' ὑγροῦ καὶ τῆ βλεφαρον. Id est, Chalazium, aciosi humoris in palpebra allumies est. Aeg. lib. 3. cap. 22, et lib. 6. cap. 16.

CELS. Alia quoque quedam in palpebris huic non dissimilia nascuntur, sed neque utique figuræ eiusdem, et mobilia simul atque digito huc uel illuc impelluntur. Ideo que ea χαλαζια νοταν. Cels. lib. 7. cap. 7.

Χαλαζιῶντα βλεφαρα.

Χαλαζιῶν δὲ λέγουσι τὰ βλεφαρα, ὅταν ὀφθαλμῶν αὐτῶν φαίνεσθαι ἰσχυρότατα στρογγύλα δίσφαυη, ὅμοια χαλαζι, καὶ διαρουιδίων, ὑγρῶν καὶ ταῖς ὁμοίαι τῶ λευκῶ τῶ ὠοῦ. Id est, Grādine affici dicunt palpebras quum euerfis ipsis rotunde quedam eminentiæ pellucidæ grandini similes apparent, quibus disiectis humor euacuatursimilis candido omi. Aet. lib. 7. cap. 83.

Χήμοσις. Quod et per u scribitur χήμοσις ἀ-
 pud Actium et Actuarium, apud Galenum
 autem utroque modo.

Χήμοσις ἔστιν ἔπαρμα τῆς περιφθαλμίου ὑμενίου, ἢ ἡ λυ-
 κὸν περισταρροῦσιον, παῖδες ὁμοίον λευκῆ ὄφθαλμῷ. Id est, Che-
 mosis est elatio membranae oculum ambiētis, quod album
 quoque nuncupant: estque affectus albæ carnis per similes.
 Gal. in Def. med.

Χήμοσιον λέγουσιν, ὅταν ὑπὸ φλεγμονῆς ἰσχυρᾶς ἀμφοτέ-
 ρα τὰ βλέφαρα ὀκτραπῆ, ὡς μάλιστα ὑπὸ αὐτῆς τοῖς ὀφθαλ-
 μῶσις καλύπτεται, καὶ τὸ λευκὸν τῆς ὀφθαλμοῦ μεμωρότερον τῆς
 μέλαιος γήνηται, καὶ ἐρυθρὸν, καὶ πολυμερῶς ὀπταμῶσιν τῆς
 μέλαιος. Id est, Chemosin appellant quum utraque pal-
 pebrae ex uehementi inflammatione inuerse fuerint, ut uix
 oculi ab ipsis contegantur, et album oculi nigro sublimis
 euaserit, rubrumque, et magna etiam ex parte nigri occu-
 parit. AEG. lib. 3. cap. 22.

Χοιεσίς ἢ Χοιεσίς.

Χοιεσίς ἔστι ὄφθαλμῷ ξηρὰ καὶ δέλιος. Id est, Struma est
 atrofiata, et quæ ægrè dissoluitur. Gal. in Def. med.

Δι' χοιεσίδος ἀδύνας εἰσὶν ἐστρωμάτωσι, κατὰ τὴν πηχέαν
 λοι, καὶ μαζάλας, καὶ βουδῶνας μάλιστα σπυρτωμάτωσι. Id est,
 Strumæ glandulae sunt induratae, quæ in ceruicæ, alis et
 inguinibus maximè nascuntur. AEG. lib. 4. cap. 33. Idem
 lib. 6. cap. 35. eadem repetens πάλιν τῆς χοιεσίδος, addit, Τοῦ-
 τομα λαβούσα ἢ ὑπὸ τῆς χοιεσίδος πηχέαν, ἢ ὑπὸ τῆς σπυρ-
 τῶσις, ὅτι πολυποικίλῳ ἢ ὅτι τοιούτως οἱ χοιροὶ βραχίλοισι ἐχέου-
 γίνονται ὅς χοιεσίδες, ἢ καὶ τὰ ἐμπεσοῦσι τῆς τραχήλου, ἢ καὶ
 θάπερον αὐτῶν μέρος, ἢ καὶ ἀμφοτέρας, καὶ μίαν ἢ δύο, ἢ πλείους.
 ἅπαντα δὲ οἱ ὑμέσιν ἰδίως πάλιν γίνονται, κατὰ τὰ στατώματα,
 καὶ ἀστρωμάτωσι καὶ μελικηλίδες, αἱ μὲν οὖν ἐπὶ τῶν δυνάτεσι πηχέαν

πρὸς ἀφλὴν καὶ πρὸς ὀπίθεσιν. φαρμάκου χείρους γινόμεται
 κακοήθεις εἰσὶν καὶ δὴ καὶ καρκινώδεις. ἄνευ εἰρήκασιν. καὶ δὴ ἄλλο
 ὡς οὐ πάνυ χειρουργίαις ἔπιείκοισι. τὰς οὐκ ἀνήθεις καὶ πρὸς
 ἀφλὴν καὶ πλὴν τῶν φαρμάκων διχασίον χησὶν, χειρουργησὶν τὸν
 δεξιὸν ἔσπον. Id est, Nomen habet d'choeradis petrus, aut suis-
 bus, quod numerosæ sobolis existat, aut quod colla habeant
 glandulosa. Oriuntur autem strumæ in priori cervicis par-
 te, aut in altera, aut utrinque una, aut duæ, aut plures.
 Omnes autem suis membranis includuntur, quemadmo-
 dum stratomata, atheromata, et melicerides. Quæ igitur in-
 dolent attractu, et medicamentis impositis deteriores red-
 duntur, malignæ sunt: quas etiam carcinodis aliqui dixe-
 runt, notumque est omnibus curationi quæ manu fit, ipsas
 non cedere. Morigeræ igitur ac blædæ tum tactui, tū congruo
 medicamentorum usu, hoc modo tractandæ sunt.

Αἱ δὲ χείραδες αἰδένες εἰσὶν ἐσκιρρωμένοι, κατὰ τε τὸ βάρυ-
 λον καὶ μαρμαίλι καὶ βουβωνας μάλιστα. σπιγίδια. κοινῶς
 δὲ τῆν ἄλλο σκιρρῶν ἔπιείκονται θεραπεία. εἰρήκται δὲ χείρα-
 δες τὰς τε τοῖς χείροις τοῖσιν οὐκ ἄλλο συμβαίνει, ὡς φασὶν, καὶ
 τὰς πολυχοῖς δοκίμ, ἀφ' ἑνὸς ὄγκου πρὸς φαιέντος οὐσίτη καὶ
 ἐπὶ τῶν σπιγίδια φαιέντων. Id est, Strumæ (quas χείραδες
 vocant) glandulæ sunt scirrho induratae, quibus collum,
 axillæ, et inguina potissimum tentantur. Communi scirrho-
 rum curationi subiunguntur. Diçtæ porro sunt χείραδες
 quod scrophæ eo malo infestari soleat, ut fertur: uel quod
 prolificæ uideantur, ab unico quippe tumore etiam aliū
 quandoque enascuntur. Actuar. lib. 1. κελεῖ δὲ γ. πα. δῶν. τ.
 αρ. 37.

Χολεές.

Η χολερη παλινρσός ὀβι φορή τῆς ὕλης τῆς ἐν τῷ παντὶ ἐς
 τὸν σπλῆνα καὶ πλὴν κοιλίῳ, καὶ τὰ ἐν τῷ σπλῆνα, ὅζυ παντὶ κακόν.

lxlz. i.

διελθίει δὲ ὑπερθεῖν ἰσθμὸς ἐμπεῖται ἐν τῷ σπλάχνῳ ἀνιζόμενα,
 διὰ δὲ τῆς κατὰ διεξόδου τὰ ἐν τῇ κοιλίῃ ἕως ἐσπεροῦς ὑγρᾶ.
 Id est, Cholera est materia à toto corpore in gulam, uentricu-
 lum & intestina retro fluens motio, vitium acutissimum.
 supra enim per uomitum erumpunt quæ in ore uentricu-
 li & gula congesta fuerant, infra deiciuntur humores in
 uentriculo intestinisque natantes. Aret. lib. 2. cap. 1.

Χρῆσιν γινώσκοντες χολέρα βεῖν ἢ ἀμείβειν ἀλλ' ἕως ἐσπεροῦς ἢ
 διὰ γαστροῦ καὶ ἐμέτων γινόμενῃ, ἐπ' αὐτῆσπι καὶ κακώσῃ τὸ
 σπλάχνον, μὴ λυσομένη δὲ πρὸς χολέραν καλεῖται τὸ πάθος ὅτι
 ὑπὸ χολῆς εἴωθε γινέσθαι πάθος, ὅτι ἐπιδὴ διὰ τὸν περὶ ἐξεί-
 ρου ἀκροποδίου πῦλ διὰ γαστροῦ παροσπεροδίου ὕλην, πᾶ-
 ρε ἐν τῷ χολάδεσ ἐκάλουσι οἱ παλαιοὶ, ὡς φησι Ἐσπερος,
 λέγων χέχρωτο χαμαὶ χολάδες, πούτεν χέειν ἕ, τὸ πάθος χολέ-
 ραν ἐκάλει. Id est, Cholera ita que immo derata esse per-
 turbationem, quæ per aluum & uomitū propter stomachi
 subuersionem offensionemque proueniat, intelligendum
 est. Ne autē quis affectum hunc ideo cholera uocari putet
 quod à cholei i. bile omnino fieri cōsueuerit, sed quia ma-
 teria quæ per uētrē adfertur, ex intestinis uidetur exar-
 ni. Intestina uerὸ χολάδες ueteres appellabant, ut etiam
 Homerus testatur, his uerbis, Κέχρωτο χαμαὶ χολάδες, quod
 est, fusa erant humi intestina. Huius gratia etiam affectū
 χολέραν nuncuparunt. Trall. lib. 7. cap. 16.

Ἡ χολέρα τῆς γαστροῦ βεῖν ἀμείβειν ἀλλ' ἕως ἐσπεροῦς κατὰ δὲ τῆ
 ἕδ' ἐμέτων γινόμενῃ, διὰ γαστροῦ παροσπεροῦς ὕλην ἀπὸ τῆσπι. Id est,
 Cholera est immodica uentriculi perturbatio & infernè
 & per uomitum erumpens, propter assiduam ciborum crudi-
 tatem. Aeg. lib. 3. cap. 39. ubi hic interpretes legisse uide-
 tur σωεῖν non παροσπεροῦς.

CELS. Primò æquè faciendā mentio est cholerae,

quia commune id stomachi atque intestinorum vitium uideri potest. Nam simul et deiectio et uomitus est, prae et eructio haec inflatio est, intestina torquentur, bilis supra infraque erumpit, primum aquae similis, deinde ut in ea recens caro lota esse uideatur, interdum alba, nonnuquam nigra, uel uaria. Ergo eo nomine morbum hunc χολέειν Graeci nominarunt. Cels. lib. 4. cap. 11.

Χολδαίος.

Χολδαίος δέν ἔστιν ἕξις πρὸς ὄγκος ἐν τῇ γαστρῇ καὶ ἐν τοῖς ἐντέροις, ὡς δοκεῖν ἐν χολδαίῳ νῦν ἀποκατασταθῆναι τὸ ἐπιπέριον. Id est, Chordapsus est quum scilicet tumor, aliquis eminet in tenuium intestinorum parte, ut uideatur intestinum ad chordae similitudinē cōuolutū. Gal. De loc. aff. l. 6. c. 2.

CELS. Inter ipsa uerò intestina consistunt duo morbi, quorū alter in tenuiore, alter in pleniore intestino est. Prior acutus est, insequens esse longus potest. Diocles Carystius tenuioris intestini morbum χολδαίον, plenioris χολέειν nominauit. A plerisque uideo nunc illum priorem, ειλέειν, hunc χολδαίον nominari. Cels. lib. 4. cap. 13.

Χρόνιος νόσος.

Χρόνιος νόσος δέν τὸ μεταβάλλον ἐπὶ τὸ χειρὸν καὶ ἐπὶ τὸ χρεῖνον, κριτὸν ἴδιον ἐν μηνὶ καὶ ἐνιαυτοῖς, ἢ καὶ σιωπῆσθαι σποδῶν τῶν αἰθρῶν. Id est, Diuturnus morbus est qui, modò ad priorem, modò ad meliorem statum uergit, et mensuuo aut annuo spatio indicatur, aut etiā cum homine simul perit. Gal. in Def. med.

Χέλιος.

Πρῶτον σπώσεται τὸ ἐμβρύον τὸ χέλιος, εἴμι τῶν λοιπῶν τὸ χέλιος ἴδιον σπώσεται ἐν δύο φλεβάσιν καὶ δύο ὀστέοις, καὶ πέμπου τὸ καλουμένου οὐραίου, ἢ τῶν ἐπειδὴ χερσῶν δέν τὸ ἐμβρύου, οἰοτεὶ χέλιος, ἢ ἐπειδὴ χερσῶν τῶν ἑφίω αὐτῶν.

127. 4.

Id est, in primis efficitur foetus secunda, tum cætera: ipsa autem secunda ex duabus uenis et duabus arterijs, et quoniam quod irachum uocant, constituta est. Secunda porro appellatur χοειον, seu quod sit foetus χορημα, hoc est cœpticulum, seu quod ei χορηγι hoc est suppeditat alimentum. Gal. in Def. med.

Χυμοσις.

Καλεῖται δὲ χυμοσις ἢ ἐπὶ τῶν κερατειδῶν ὕδρα ἢ ἀρκοδὴς φλεγμονή. Id est, Dicta est autem Chymosis rubra carnosaque corneae oculi pelliculae inflammatio. Gal. De remed. paratu fac cap. 10. Vide supra χυμοσις ex Defin. med. et ex Paulo Aeginaeta.

Ψυδρακία.

Ψυδρακία μὲν εἰσι μικραὶ ὑδροχαι φλυκίσιον ὁμοιαί, ὑδροχαι τῆς ἐπιφαιείας τὰ δὲ ἕλαθματα ἐπιπλάται ἐλκυσίς εἰσὶν, ὑδρῦδροι καὶ τραχίαι. Id est, Psudracia, exigua capitis tubercula sunt, pustulis similia, quae summam cutem excedunt: ex anthemata uero, cutis sunt exularationes, subrubicaudae et asperae. Aeg. lib. 3, cap. 3.

CELS. Ψυδρακίον autem paulo durior pustula est, subalbida, acuta, ex qua ipsa quod exprimitur, humidum est. Cels. lib. 5, cap. 28.

Ψώρα.

Ψώρα ἐστὶν ἐν δριμυτῶν πυρρῶματις γιγνομένη αἰδέρασις τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν μὲν κνησμοδ. Id est, Scabies est summarii partium aut angulorum cum pruritu erosio, quam acrimia fluxio efficit. Gal. in Def. med.

Ψωρίασις.

Ψωρίασις ὄσι σκληρότης τῶ ὀφθαλμοῦ μὲν ὀπιπταμίου κη-
 σμοῦ, εἰδὲ ὅτι καὶ ἐλκώσεως. Id est, Psoriasis est scrota-
 duritia cum vehementi pruritu, interdum etiam cum ul-
 ceratione. Gal. in Def. med.

Ψωροφθαλίμα.

Τὸ μὲν ἐμφύσημα, ὄγκος ὄσιν οἰδηματώδης τῶ βλεφάρου ἢ
 ὁ ψωροφθαλίμα, κησιμώδης τῶ βλεφάρου ψωρίασις, δι' ἀλω-
 ρὸν καὶ νιτροειδὲς ὑγρὸν γινώμενη. Id est, Emphysema palpe-
 bræ tumor est, ædemati similis; psorophthalmia autem, prur-
 riginosa eiusdem scabies, ex salso est nitroso humore con-
 tracta. AEGIN. lib. 3. cap. 22.

Ἡ ψωροφθαλίμα τῆς ξηροφθαλμίας διαφέρει, ἢ μὲν γὰρ ψω-
 ρίασις, κησιμώδης τῶ βλεφάρου αἰσθησις, δι' ἀλωρὸν γινώ-
 μενη φλέγμα, δάκνουσά τε καὶ κησιμὸν ἐρεθίζουσα; ἢ δὲ ξηρο-
 φθαλίμα, δεικνυσία ἢ ὁ φθαλίμα μὲν πῶτος ζωεῖς ζωῆς ὑ-
 γρότης ἐκρέυσις. Id est, Distat est ψωροφθαλίμα à ξηρο-
 φθαλίμα illa à scabie hæc ab ariditate nomen habet. Nam
 scabiosa illa lippitudo est pruriginosa palpebræ scelus, quæ
 falsa pituita mordens ac pruritum inferens excitat. In ξη-
 ροφθαλίμα vero quæ arida lippitudo nonnullis appella-
 tur | oculus citra humoris effluxum ægrè est cum dolore mo-
 veitur. Act. lib. 2. κεῖ δὲ γι. πα. 7. cap. 7.

Ω

Ὠταλγία.

Οὐδέποτε γίνεται ὀδυνή σφοδρά ὅτι ἢ φαινομένη τῶ
 τῶ ὠτων, οὐτ' εἰ καὶ ἡμίσις κίνδυνος ἀκουστικῆς, μὴ τ' αὐτῶ
 ἢ τῶ μολοῦ κύελον ἔχοντος, μὴ τε κυεῖται ἐπὶ συμφορῆς ὄντος διὰ
 εἰώθεσιν ὠταλγία ὀνομαζέειν ὅταν ἐπὶ τῶ βλάθῃ καὶ τῶ ἀκουσ-
 τικῆς.
 Ιζιζ. iiij.

κόν πρόρον ή τής οδύνης αΐσθησις γίνεται . τιωκαύτε γδρ από
 παρ τήν α καυστικοί ονομαζόμενοι νεύροι, ουδέ μακροσ συνά-
 πνον τήν έγκράαλω. Id est, Nunquam uehemens dolor in
 his euidentibus auriculis infestat: neque, si infestet, periculū
 comitabitur: propterea quod neque pars ipsa præcipua est,
 neque parti cuiquam præcipua continuatur. Sed consue-
 runt nominare αιταλγία Id est dolorem aurium, quos
 in profundo circa auditoriū meati doloris sensus affligit,
 tunc enim ipse afficitur auditorius nominatus nervus, no ex
 longo intervallo crebro copulatus. Galenus in Progn.
 Hipp. Comm 3.

Ωρεά ου εξα και ύπωρεα.

Αλλ' έπιδαιΐνα βαφίω τα ου εξα δεξεται, πο πολυ τής α-
 πειρίας εκπιφύγεται, ύπωρεα ιδρ τα ποσοτα γινεται, ωσειότα
 δε, και ωρεα. άλλα τα μι μετρίως ζεστασις χολής, χαλαίω-
 κι, είναι α δι και παύ ζεστασις. Id est, At uerò postquam
 aliquam tincturam urinæ aperint, lōgè à cruditate dis-
 cedetes, primū in subspectu existunt, demde spicæ: ita ut a-
 liæ uideantur similes bili quæ mediocriter feruerit infu-
 sa humori, aliæ uerò ei quæ multum feruerit. Act. lib. i.
 ωελουρων. cap. 8.

EXCERPTA EX ISAGO-
ge, vel Medico, qui liber Galeno vulgò
adscribitur.

Δικφέρει αἵματος ἐκκρίσις καὶ αἵματος ἀναγωγὴ ἢ ἰσθμὸς
ἢ ἀπὸ πνεύματος ἢ ἀπὸ τῆς τραχείας ἀρτηρίας γίνε-
ται, ἢ ἀπὸ σπυγγίου, καὶ τὸ αἷμα μελαίντερον φαίνεται πρὸς
ἀπὸ θώρακος, ἢ ἀπὸ πνεύματος καὶ ἀφείζον. ἐπιτεταπὸν τὸ ἰσθμὸς
βηχὸς ἀνάγειται, τὸ δὲ ἀπὸ βηχὸς πολλὰ καὶ ἀπὸ κεφα-
λῆς ἀπὸ τῆς ὑπερώας τρηματιῶν εἰς τὸ σῶμα καὶ ἀφαιρούμενον
τὸ αἷμα, ἀναγωγῆς φαστασίαν παρέχουκ οὐσαν. Id est, Dif-
ferunt autem sanguinis ἐκκρίσις, i. excretio, ἢ sanguinis
ἀναγωγῆς, q. d. reiectio. Hæc enim vel à pulmone, vel aspe-
ra arteria provenit, illa à stomacho, ἢ sanguis apparet ni-
grior: at qui ex thorace reijcitur, flavus magis ἢ spumans:
deinde hic cum tussè, alter sine illa spumatur. Sæpe numero e-
tiam à capite per palati foramina in os deferitur sanguis,
præbet que eductionis falsam imaginem.

Γίνονται δὲ ἐμπύματα καὶ ὑπὸ τὸ δισφραγμα, ἀ λέγουσι
ὀκαθλή, ἢ ἀποστήματα. Id est, Accidunt verò suppuratio-
nes quoque sub transversa septo, quæ se intus occultantes
abscessus nominantur.

Πάντη ἀπὸ ἰσθμὸν τὸν ὅλον οφθαλμὸν σπυγγίται τα δὲ τα ἐξ
ξίς, οφθαλμία, ὀπιφορα, φλεγμονή, οἰδήμα, ἐμφύσημα, σιρ-
ρώσις, χυμωσις, ἀνθραξ, τραβισμός, αἰσμοσις, παλμός, μυω-
πίασις, γαγγραινα, σιπεδάν, ἕλκος, στυγίξ, ξηροφθαλμία, ἰω-
ροφθαλμία, σκληροφθαλμία, ἀσπίωσις, ἀστροφία. Γεει δὲ
ὄσις ὑμῶμας ἀδερῆξις, δισφρωσις, δισπασίς, ἀσσομωσις, πα-
χότης, πυκνότης, ρυστωσις, ἐκλάσις, ἀρσινότης. Γεει δὲ τα ἐν τῶν
ὄσιν βλεφάρων, τραχότης, παχότης, σκηνωσις, πλάσις, σκληρία,
χαλαζωσις, πλαδαροτις, μυδησις, ἀρσινωσις, πτωμασις. Πρὸς
lxix. iiij.

δὲ τὰ οὐκ ἐπὶ τῆς βλεφαρώων, ὑδατῆδες, λιζίαισις, φθηλείαισις, με-
 λιμμεῖς, γὰγγραινα, φυμάτια, κολοβώματα. Περὶ δὲ τῶν τε-
 φαύλων, κριθήλαια, ποδία, πτερίαισις, διστρίαια, πτειστρίαια, φαλαγ-
 γραισις, πύρωσις, πιλίλωσις, ψωλείαισις, μαδαρότης, ᾠδελίσις.
 Κοινῶς δὲ ᾠδελία τὰ βλεφάρων, ᾠδελίσις, ᾠδελιώσις, ᾠ-
 δελίτι. Περὶ δὲ τῶν κληθῶν, ἐκκαυθίς, ἀκύνθη, πτερύγιον, φροίσις,
 ᾠδελίσις, ἐξωθῆν δὲ, ἀγγίλωψ, ἀγγίλωψ. Περὶ δὲ τὸ λυκόν,
 ψυδράκιον, ἔλκος, ὑπόσφραγμα, ἀπύσις, χρωμωσις, κείτωμα,
 πτερύγιον, φακίαισις, ἰκτερός, πώρος. Περὶ δὲ τῶν ἰεῶν, ἄρρε-
 μον, γέφυλον, ἀγγίλις, ὀπίκωμα, ἔλκος, βοδρίον, φλοκίς, μμ-
 κέφαλον, σαφύλωμα, ὑπόπιον, ῥηξίς, οὐλή, λυκίωμα, κολίω-
 μα, ᾠδελίωμα, ὄνυξ, πύωσις, ἔλκος. Περὶ δὲ τῶν κερῶν,
 ὑπόχρσις, γλαυκωσις, μυδρίασις, φθίσις, συγγίσις, πλάπλο-
 ρίαισις, ἀμαυρωσις, ῥυτίδωσις, τυκτέλωψ, ἡμερέλωψ, κω-
 πίαισις, ἰσπύησις. Περὶ δὲ τῶν πώρων, ἀπὸ ῥηξίσις, παρρημπί-
 αις, συμπίαισις, ἀπὸ ῥηξίσις. Id est, Affectus qui totum oculū
 exercēt, hi sunt, ἄραξις [id est perturbatio], lippitudo, epi-
 phora, inflammatio, oedema, inflatio, scirrhis, chymosis,
 carbunculus, strabismus, convulsio, palpitatio, myopia, sy-
 gangraena, pueredo, ulcus, fistula, xerophthalmia, psoro-
 phthalmia, sclerophthalmia, proidentia, atrophia. In
 membranis hi consistunt, ruptura, exesio, distensio, anisio-
 mosis, crassities, densitas, corrugatio, extensio, raritas. Inte-
 riores palpebrarū partes infestāt, aspretudo, crassities, sy-
 cosis, tylosis, durities, chalazosis, pladaroies, mydesis, sar-
 cosis, poriasis : exteriores, hydatides, lithiasis, ptebriasis,
 melicaris, gangraena, phymata, colobomata. In corona, cri-
 the, posthā trichiasis, distichia, trichichia, phalangosis, py-
 rosis, ptilosis, psoriasis, madarotes, paralyssis. Communes
 toti palpebrae, paralyssis, proidentia, diuersio. Angulū hi
 acidunt, encanthis, ancyle, pterygion, rheas, prophyssis.

Extrinfecus, ægulops, anchilops. Album affligunt, psydration, ulcus, hyposphagma, abscessus, chemosis, cœloma, pterygion, phacosis, icterus, tofus. Iridem oculi infestant, argemon, nephelion, achlys, epicauma, ulcus, boethrion, phlyctis, mycephalon, staphyloma, hypopion, ruptura, cicatrix, leucama, cœloma, proptoma, uhoris, pyosis, exulceratio. In pupilla esse solent, suffusio, glaucosis, mydriasis, phthisis, synchysis, platycoria, amaurosis, rhytidosis, nyctalops, hemeralops, myopiasis, diapyosis. Meatus exerant, abruptio, paremptosis, symptosis, anthracosis.

Ὁ φθαλμία βεῖν ὅταν τὸ λευκὸν ἐρυθρὸς ἦ, καὶ τὰ βλέφαρα ἐπιρροῖα, μὲν τὸ τιμὴ τὸ μὴ εἶναι βλεφαρῶν ἐπαλγὴν εἶναι, καὶ τὸ εἶναι ἄρα ἐπαλγὴν ἐπὶ δάκρυον. Φλεγμονὴ δὲ βεῖν ὅταν τὸ τε ἐρυθρὸν καὶ τὸ ἐπὶ ῥοῦ εἶναι βλεφαρῶν, ὡς ὀπτιῶν αἰὰς λέπειν. Ἐπιφορὰ δὲ κοινὸν ὄνομα ὅταν πᾶσι τοῦ σώματος καὶ φλεγμονῆς σφοδρὰς ἐπιφαιρῶν καὶ ῥυθμῶν τῶν λευκῶν ἐπιρροῶν ἰδίως δὲ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λέγεται, ἐπιδαμὴ μὲν φλεγμονῆς μεγίστης καὶ ῥυθμῶν πᾶντος ἐπιρροῆς. Οἰδημα δὲ βεῖν ὅταν ἐπιρροῆς καὶ ἀχρῶν καὶ δεικνύσῃς ἐπιφανῆται, οἷοι τε καὶ λευκῶν ἕως τὸ μέλας ἐπιρροῆς. Ἐμφύσημα δὲ βεῖν ὅταν ἀφῶ οἰδησῆς ὁ ὀφθαλμὸς, ἀχρῶν καὶ φλεγμονῶν δέτερος γίνεται, γίνεται δὲ ὡς ἐπιρροῶν σφοδρῶν, μάλιστα ἡρώς. Σκίρρωσις δὲ γίνεται καὶ ἐπιρροῶν φλεγμονῆς χροῖς, τὴν ἀρκῶν ἀξασοιδῶν καὶ ὑποπλιαιζῶν. Idest. Ophthalmia est quum album rubescit. et palpebræ attolluntur, ac cum dolore conuient, ægrè que manus admotas ferunt. Inflammatione oculorum rubor intèditur, palpebræ magis eleuatur, ut non nisi magno negotio queas suscipere. Epiphora, tum inflammationis magnæ uniuersè soillatæ corpori, tum largorum fluorum commune nomen est: propriè uerò de oculis dicitur, ubi cum maximam

inflammatione, etiam humoris copia influxerit. Oedema nominant quum eleuatus apparet oculus, et colorem amisit, uel etiam aegre mouetur: interim album quoque supra nigrum attollitur. Inflatio dicitur quum subito tumescens oculus decolor sit, exuperate pituita: ut plerumque senibus, aestate potissimum, solet accidere. Scirrholis ex inflammationis diuturnae uehementia oritur, carne incrementum et sublimida.

Τραχέα τὰ βλέφαρα λέγεται ὅταν ὀκρῶσται τὰ ὀφθαλμοῦ ἐκ φαίματος καὶ τραχύτηα, καὶ ὀκρῶσται, καὶ κίχρα μῆσιν ὁμοία. τὰ δὲ βλέφαρα, τὰ ὀκρῶσται τῶν κίχρα φύσιν, καὶ σκληρότητα καὶ ὀκρῶσται τῶν τραχέων φαίτωμα. Id est, Asperae dicuntur palpebrae quum emersae sanguinolentiores apparent, et magis asperae carnosaeque, et sicut acinus similes. Crassae uocantur ubi emersae duriores usque naturaliter se habent, existunt, et scabris magis carnosae.

Σκληρίασις, ὅτιν ἐπαρμα μετ' ἐρυθήματος ὅτι τὸ βλέφαρον καὶ ὀφθαλμῶν, διακτύπτον καὶ χειροῦτερον φλεγμονῆς. Χαλαζώσις δὲ ὅτι παρὰ τὴν πηλὴν ἐνδοθεν τῶν βλεφάρων ἐπαρματὰ παρὰ τὴν γαλαζία, ἐκκόπη τῆ γαλαζία. Πλαδαρόσις δὲ ὅτι μαλακὰ ὅτι στόματα παλαμά γα καὶ ἀκροστίτα καὶ τὰ ὀφθαλμοῦ βλεφάρων, ἔπω τὸ τραχὺ ἐχόντα διοπλαδαρόσις καλεῖται. Μυδίασις δὲ κοινὸν ὄνομα ὅτι στόματων ὅτι σίλικος ὀφθαλμοῦ γίνεται δὲ τὸ αὐτὸ τῶν καὶ παρὰ τὰ βλέφαρα, ἐκ ὀκρῶσται φαίνεται, καὶ συνεχῶς ῥόδιμαίεται, πλειονος πρὸς παρὰ τὸ γινόμενος. Id est, Σκληρίασις .i. durities est tumor palpebrae cum rubore doloreque, quae difficulter aboletur, duras magis quam inflammatio. Χαλαζώσις uel χαλαζία orbicularia quaedam intra palpebras tubercula sunt circumscripita, nomen à similitudine grandinis ha-

bentia. παδαρότης, sunt mollia ueluti corpora uetusta et maxime decolora in palpebrarum parte interna, nodi aspreddinem habentia, propterea παδαρότης a Graecis uocantur. Mydesis commune est nomen partium quae ex putrefactione corrumpuntur. Palpebrae quoque eadem laborat, ubi et tumores apparent, et assidue diffiunt, adipem paulo copiosiore sortita.

Φθίσιαν δὲ φασὶν τὰ βλέφαρα ὅταν πλεῖστα τριχώματα πλάται, πολλά φθίρες, μικραὶ γίνονται. Τριχῶν δὲ λέγεται ὁ ὀφθαλμὸς ὅταν ὑποστῆται φθίρας ἀλλὰ ὑποφθίσει τὴν ὑπόστασιν ὀφθαλμοῦ καὶ βυμβάζωσι. Id est, Pthiriasin uocamus quum palpebrarum pilos multi lati exigulque pediculi infestant. Trichiasis autem laborat oculus quum pilis naturalibus alij subnascentes ipsum rugunt, suo remque concitant.

Φαλάγγωσις δὲ ἔστιν ὅταν διττῆς ἢ τριττῆς τῆς ὑποφθίρωσι τριχῶν ἢ ἐν τῇ αἰφῇ ἢ ἐν τῇ κατώ βλέφαρω. Παθαλελύδασι δὲ λέγεται ὁ ὀφθαλμὸς ὅταν αὐτὸν ὑπελείπωσιν αἱ φουσκώματα, καὶ μὴ δυνήσονται αἰσθῆσαι, ἢ κατὰ βλέπειν, αἰσθητικὸς δὲ ἢ πολλὰς δὲ καὶ πλεῖστα μέρη πᾶσα τὸ ὀφθαλμοῦ τὸ σωμαίνει. Εκτετραφθασι δὲ λέγεται τὰ βλέφαρα ὅταν ὑπελείπωσιν ἐκτετραπῆ ἢ ἑλκωθέντων ὁ ὀφθαλμῶν. Id est, Phalangosis est quum pilorum subnascentium duplex triplex uaees uel in superiore uel in inferiore palpebra prouenit. Resolutus dicitur oculus ubi naturali metu destitutus, neque sursum, neque deorsum intendi possit, uerum sentiendi expers consistat. frequenter hoc mali partibus etiam oculi accidit. Ectropion seu diuersio palpebrarum, uitium est quum exulceratis oculis plus extra feruntur.

Κοιλώματα λέγεται ὅτι ὀφθαλμοῦ ὅσα σφραγύλα καὶ κοιλώματα πλάται, τῆς βοθρίωσι γίνονται ἐν αὐτῇ πλεῖστα ἰενο.

Id est, Cœlomata sunt rotunda et caua ulcera, boebrijs Latiora, quæ in oculis circa irin nascuntur.

Ρηξίς δὲ [ὀφθαλμοῦ] ἔστιν ἐλκυσίς ὑπὸ πληγῆς, ἢ ἀλλοῦ πινός αἰτίας καὶ βλάβος, ἐπιφέρουσα ὡς ἐπιβλεπλὸν πλὴν διαίρειν ἢ ὑμῶν ὄλων, ὡς τε ἀκχεῖν καὶ τὰ ὑγρὰ οἷς βλεπέωμι.

Et paulo post, Ἀπόρρηξις ἢ γίνεται ἢ πόρου ὡσεὶ ὀφθαλμοῦ, ὅταν ὁ ὀφθαλμῶν δόρυ βλάψῃ τὸ ἐγκραφάλου καὶ μιλίγγος πόρος ἐπὶ τῷ ὀφθαλμῶν δόρυ βλάψῃ, ὡς ἀβλεψίαν τε κείαν ἡμῶν, ὡς ἡγενησαμένης πληγῆς ὡσεὶ πλὴν κεφαλῶν, ἢ ἀφ' ὑψοῦς πτώματος ἀφ' ἑξέως ἢ ἢ πόρου ἀπόρρηξις. Id est, Ρηξίς [ruptio] est ex ulcero abictu, uel alia quadā causa, in profundo, totas subinde membranas diuidens, ut etiam humores quibus uidendi facultas administratur, effundat. Et paulo post, Abruptio meatus circa oculum est, quando meatus à cerebro et meningē in oculū descendens, ex ictu capitis uel casu ex alto, diruptus est ita ut absolutam cæcitatem afferat.

Οὐλίη ἔστιν ὅταν ἐπὶ τῷ μέλανι ὀφθαλμοῦ ἔλκυσίς βαθεῖς ὄντος παχύτες ὑμῶν ἐπιγίνεται, καὶ ἡ χροιά λευκότερα φαίνεται, σπινδύλλεται δὲ καὶ ἐπὶ τῷ λευκοῦ ὑμῶν καὶ κωιδίου, ἀλλ' οὐ ὀφθαλμῶν δεικνύται. Λθκομα δὲ τῶν τῶν ὑμῶν καὶ κωιδίου οὐλῆ ἔστι, ὅτι, ὀφθαλμῶν δὲ ἐλκυσίως μετὰ λευκῶν οὐλῶν μάλιστα καὶ παχύτεραν ἐπιγίνεται ἐπὶ τῆς ἱρείως, ἢ καλοῦσι λευκομα. Id est, Cicatrix appellatur ubi nigro oculi ex alto ulcere membranæ crassities superuenit, et color albius apparet: accidit quoque albæ membranæ dictæ, sed non perspicitur. Albugo nihil à cicatrīæ differt, nisi quod ex ulcere maior cicatrix simul et crassior in iride nascatur, quam Albuginem nominant.

Υπερχύματις ἢ λίγυσι πινός ὅταν συμῆ ἢ παρέχισιν ὑγρῶν πινός ἡμῶν καὶ ἢ κόρην ἢ πῆξιν πολλακίς, ὡς τε κωιδίου τὸ ὄρα, ἢ ἢ ἀμαυρῶματις ἢ φαμίαν. Et paulo post, Σύγχυσις δὲ ἔστι ὅταν

πὲ ὅτι τῷ ὀφθαλμῷ ὑγρὰ μὴ καὶ χόρροι μόνη, τὴν ἰδίαν τὰξιν
 σαζοῖτα, ἀλλὰ πταετα μίετα ἢ. Id est, Suffusionem quidam
 interpretantur quum humor quidam in pupillam distilla-
 verit, concreueritque sæpe, adeo ut visum offendas, uel
 in apparentibus bebetet. Confusio, dum humores oculorū
 suo loco non consistunt, propriū ordinem seruantes, sed huc
 illūcque feruntur.

Παρέμπλωσις ὄζειν ὅταν εἰς τὸν πόρον, κατ' αἰασίμοσιν ἢ
 ῥῆξιν ἀγγείου, τὸ ὑγρὸν παρεμπέσῃ, καὶ ἐμφορᾷ τὸν πόρον ἀπ'
 αὐτῆς πῆς βάσιως τῷ ἐγκεφάλου, ὅθεν καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἢ τῷ
 ὄραν δυνάμει, ὡς τι μετ' ἀλλαγμάτων ἐπὶ τὸ ὄραν ἐμποδίζεσθαι.
 Id est, Coincidentia est, ubi in meatum qui à basi cere-
 bri ueniens, oculouidendi facultatem tribuit, humor ada-
 perto uel rupto uase incidit, obturaturque eum: unde uisus
 cum dolore offenditur.

EX GALENI LIB. II. DE methodo medendi, Cap. 2.

His ita distinctis, diligenter nominum inspicienda est
 diuersitas, quæ ægritudinibus imposuerunt ipsorum
 primi auctores. Subinde enim à læsa particula sunt in-
 dita, ut πλὴξις [laterum punctio], πνευμονία [pulmo-
 num pblegmone], ἰχθὺς [coxendicum morbus], πῶδός [pe-
 dum uitium], νεφελίς [renum uitium], ἄρθρις [articulorum
 uitium], ὀφθαλμία [oculorum pblegmone], κεφαλόγος [capi-
 tis dolor], γαστροπενία [intestinarum tormina].

Subinde ab ipso symptōmate, ut εἰλεός [renuoris intesti-
 ni morbus], πεισμός [desidendi assidua cupiditas], ἀπει-
 σμός [conuulsio], παλμός [palpitatio], τρεμός [tremor],
 ἀσθένεια [neruorū resolutio], ἀπίεσις [cruditās], δὲ πνοία

gravante symptomate nominari. Quod si quid citra huiusmodi insinuationem est nominatum: ac certe differentias suas multiformes habet: veluti ulcus, tamen si ipso nomine unitatis solutionem in carnosâ parte non indicat, ac que ita affectam partem unâ insinuet, ac particulares eius differentie variè sunt nominatæ, ἡρώειον, τριπέφυον, καρπύος, ἴππος, φαρύδακτα, omnia que id genus, partim ab ijs qui primum ea sanarunt: ut ἡρώειον: partim ab ipsis qui ipsdem sunt affecti, ut τριπέφυον. καρπύος autem à similitudine ad animantem: φαρύδακτα à symptomate, similiter herpes. Verum φαρύδακτα ulcus omnino est, idque depascens, siue ex dem, siue quomodo docunque appellasse liber: ἴππος non semper ulcus est, quoties que cum exulceratione est, nõ utique servata veteri sede, ut inas partes depascit, sed (sicuti nomen ipsum indicat) ritu ἰπποῦτος ὄρεου [serpentis bestia] relicta priore loco transit ad alterum. Cautum autem ulcus est sordidum et purum, et æquale, et ἰσὸς δερῶν [cuius supercrevit caro] hæc magis proprias sortita sunt appellationes, non tamen similiter omnes: sed æquabile, à propria nimirum differentia, sicuti caui et ἰσὸς κοῦν. At cruentum, et purum, et sordidum non à proprijs differentijs, sed ab externis symptomatibus sunt appellata.

Ergo quum tam impar nominum impositio veteribus fuerit, multo que etiam magis quum ἄντικρον δὲ et ἀκροζοφύδα [pensilem verrucam], et ἰσὸς δερῶν dicant: primum, quod est noctu enatum: alterum, quod summam noctis patet cutem: tertium, quod noctu visum aufert: alia que eiusmodi multa faciam: (nam si omnia numerem, quod ipse fingere iussi, supernacua per se qui videar) id omni modo agendum est ei quem veritatis studiū tenet, ut ab ea quam nomina imaginationem faciunt recedens, ad ipsam rerum

supra, altera infra sita sunt. Ab ijs prodeuntes pili, ἄρροι
 ἔσ βλεφαρίδες [cilia] nominantur. harum extrema, quum
 nos dormimus sese contingentiā, σφαιρα [coronae] ἔσ χλαῖ
 [ungulae]. [superioris palpebrae superficiaei quod superimpē
 det, κοίλον [cauum]: illi autem respondens inferius, ὑποκοί-
 λον [subcauum]. quod quidē ἔσ in aqua inter cutem, ἔσ a-
 lioquin in prauo corporis habitu, ἔσ in longinquo haemor-
 rhoidum effluuiō, ἔσ antiqua mulierum menstrua purga-
 tione, nonnunquam etiam inchoantibus lippitudinibus, intus
 mesere consuevit. Huiusmodi uerō lippitudines mitiores
 esse uidentur: propterea ἔσ id genus affectus, quoniam ἄρροι
 κοίλων tumor est, κοίλοδίαρ dicitur. At cauae superioris infe-
 riorisque palpebrae extremitates, καὶ τοῖ [anguli], alter ma-
 ior, ἔσ ἄρρην [nasum] uergens: minor alter, tempore propinquus.

ὄφθαλμοδ [oculi] uerō quod in medio aspiciatur, ὄψις ἔσ
 κόρη [uisio] ἔσ pupilla] nuncupatur. γλῶσσω etiam simila-
 cturum in pupilla apparens uocant. Quod autem pupillae
 contiguum est usque ad albuginem: ἔσ pro colore quem habet,
 μέλαν [nigrum], aut πυρρόν [rufum], aut ἰλακόν [caesium], aut χα-
 ροτόν [fuluum] nominant. At σφαιρα [coronae] nigrum ambit,
 ἔσ ab albo distinguit: quae circulus ἔσ copula tunicae
 oculi est. Earum sanē prima, duabus naturis praedita, duo
 quoque nomina gerit: καὶ σφαιρα quidem cornu formam ha-
 bens in medio, ἔσ usque ad iridem. haec enim eius particu-
 la ex politis cornibus assimilatur: candida uerō est altera
 pars omnis, qualis ἔσ aspiciatur: nihil mediae neque natura
 neque colore similis. Ipsi autem uocata ἑπιδερμὶς superin-
 cumbit, qua in iuuenibus ἔσ senioribus, ἔσ in affectu qui
 χέμοσις [unquus] dicitur, abscedente atque elata, rufus color
 arnitur. Aliae autē tunicae qua sint nomenclatura praedi-
 ta, paulo inferius in animalis dissectione explicabitur.

ll. i.

Sub oculis insurgentia ossa, ὑποφάσμα, alij ὑπίσμα
 subocularia nominant. A mesophryo [id est, superaliorū
 medio interstitio, quod glabellam uocari diximus] deorsum
 uersus ῥίς [nasus] protenditur: cuius foramina ῥωθῶνες ἑρ-
 μωκτῆρες [nares], ab Atticis μῶξαι etiam appellantur. Sed
 Hippocrates pituitosum excrementum per ipsa distillans,
 μῶξαι [Latini mucorem], Athenienses uerò κίρσαι appel-
 lant. Cartilagineum illud quod foramina distinguit, est ῥί-
 νος διφραγμα [nasi interseptum]. Partes ossæ, quæ utrin-
 que ad malas uergunt, ῥίνος ῥάρις [nasi dorsum]. Extrema
 uerò hinc atque inde huius ossis fastigiū, πτερυγία [pin-
 næ]. Istæ in uehementiore spiritus difficultate, et alioqui
 quum uoluerimus, agitantur. Carneum illud ante nasi
 septum in labia descendens, κίον [columna], nasi autem ex-
 tremitas, σφαιρίον [globulus] appellatur. At sub columna
 in superiori labro cauitas, φιλτῆρον [quasi amoris illicium],
 sed totum id superioris labij quod est sub naso, ὑπερίψιον.
 Deinde χείλη [labia] duo, quorum extrema, πρὸς ἄλλα [q.
 d. prolabia, uel antelabia, aut antelabiaria:] qua parte
 autem committuntur, πρὸς ἄνω uocant: inferioris autem la-
 bij cauitatem, γύμφω. Aurium foramen, per quod uoces
 exaudimus, ἀκοῶν [auditum] appellantur: partem pedulā,
 λοβὸν [fibrā:] quam etiam solam auris particulam no-
 men habere, cæteras uerò nomine careere dixit Aristoteles.
 At medici illis quoque nomina imposuere: πτερυγίων quidem
 [pinnam] supremam partem quæ lata est atque declinās,
 appellant: ἑλικὰ autem, totum illud quod ab hinc aurium
 extremam oram ambit: αἰθελίκα id quod in medio cauita-
 tem extollit: κώχλω post αἰθελίκα cauum: oppositam uerò
 conchæ eminentiam iuxta temporis fines, ἄζον [hirum], he-
 licis autem finem qui subbreuis est, ἀπλοβίδα uocant.

Tota capitis prior pars $\alpha\epsilon\varsigma\sigma\omega\tau\omicron\varsigma$ [facies] dicitur, $\mu\acute{\upsilon}\lambda\alpha$ [malæ] sub oculis, faciei eminentiæ sunt: ubi pudoris sedes est, maximè que ibi rubor ostenditur. Post $\mu\acute{\upsilon}\lambda\alpha$ autem habentur $\pi\alpha\rho\epsilon\iota\alpha\iota$, dictæ etiam $\alpha\iota\alpha\gamma\omicron\upsilon\tau\epsilon\varsigma$ $\epsilon\tau$ $\gamma\alpha\theta\omicron\iota$ [maxillæ], quarum altera, superior, altera, inferior est: inferiori que maxillæ quod in acumen desinit, $\delta\upsilon\epsilon\iota\omicron\iota$ $\epsilon\tau$ $\alpha\iota\delta\epsilon\rho\epsilon\iota\omega\iota$ [mentū]. Sub eadē inferiore maxilla, carnosâ pars, $\lambda\delta\upsilon\kappa\alpha\rho\iota\alpha$ dicitur: sed nonnulli hâc quidē carnosam partē, $\alpha\iota\delta\epsilon\rho\epsilon\iota\omega\iota$, ac $\lambda\delta\upsilon\kappa\alpha\rho\iota\alpha$ cauii iugulo proximum appellauerunt. Barbæ prima sub tēporibus germinatio, $\iota\epsilon\lambda\omicron\varsigma$ [lanugo]. primus eius in superiori labro exortus, $\alpha\epsilon\varsigma\pi\alpha\rho\omega\iota\omega\iota$ [q. d. prob arbutum:] qui pili postea adacti, $\mu\omicron\sigma\alpha\kappa\epsilon\varsigma$ appellantur. Sed in summo mento pili, $\pi\acute{\alpha}\alpha\tau\omicron\varsigma$, sub mento autem, $\lambda\epsilon\omega\iota\upsilon$.

$\Sigma\tau\acute{\iota}\mu\alpha$ [os] itam prima labiorum diuisio quàm latum illud usque ad fauces patens spatiū. In ore autem cum alia sunt, tum etiâ $\delta\omicron\delta\omicron\tau\epsilon\varsigma$ [dētes], quos nonnulli $\kappa\alpha\tau\acute{\iota}\rho\alpha\varsigma$ appellant: horū autem primores quatuor, $\omicron\mu\acute{\iota}\varsigma$ [incisores]: $\kappa\omega\nu\omicron\delta\omicron\tau\alpha\varsigma$ autem [caninos dentes] eos qui sequuntur, utrinque singuli: $\mu\acute{\omega}\lambda\omicron\iota\varsigma$ uerò $\epsilon\tau$ $\gamma\omicron\mu\phi\iota\omicron\iota\varsigma$ [molares $\epsilon\tau$ paxillares] qui sunt post caninos, utraq; ex parte quinī, $\sigma\omega\phi\rho\omicron\nu\epsilon\tau\acute{\iota}\rho\alpha\varsigma$ [q. d. moderatores, Latine autē geminos] qui intimi sunt $\epsilon\tau$ ultimi, quod eū nascatur utrinq; singuli quū [homines] incipiūt $\sigma\omega\phi\rho\omicron\eta$ [moderati esse]. Totidē $\epsilon\tau$ superioris maxillæ eadēmq; nomina sortiti sunt dētes. Maxillarū autē colligatio, $\chi\alpha\theta\upsilon\tau\iota\varsigma$ [habena:] ac $\delta\upsilon\alpha\pi\iota\lambda\alpha$ [mēsa] extremitates Latæ molarū: $\delta\lambda\mu\iota\sigma\tau\omicron\iota$ autē [mortariola] $\epsilon\tau$ $\alpha\iota\tau\gamma\alpha\theta\omega\iota$ $\kappa\omicron\iota\lambda\omicron\tau\tau\epsilon\varsigma$ [maxillarū cavitates] in quibus dētes desixi sunt, appellantur. $\omicron\upsilon\lambda\alpha$ [gingiua] circa radices dētiū, carūculæ sunt. Lingua autē $\rho\acute{\iota}\varsigma\alpha$ quidē radix unde ipsa exoritur, nominatur: ac id musculo sū quod ore cōtinetur, est $\gamma\lambda\omega\sigma\sigma\alpha$ [lingua]: $\alpha\omega\chi\omega\iota$ [ætrix] quod sequitur: $\alpha\delta\epsilon\gamma\sigma\upsilon\epsilon\iota\alpha$ autē, quæ ab utroq;

ll. ij.

linguae latere sunt. ὑπολωοτις, pars linguae inferior: ὑπερωοτις, quod intinum est gutturi operculum quoddam impositum: ne, quum de uoramus, quispiam in pulmones irruat: sed quum spiritus ducitur, ne transeuntem aerem impediatur, sublimis attollitur. Οὐρανός uero [caeli] ἔστι ὑπερώα [palatum], concava est superioris maxillae pars: κωνία [columna] ἔστι γάρδρῳ [gurgulio] quiddam ex palato proassus, quae Aristoteles σαφυλοφόρον [q. d. u. uiferum] nominauit: quoniam ea parte inflammata, σαφυλή [uua] quiddam simile pendere uidetur. σαφυλή enim uua non partem, sed effectum nominari oportet. φαίυξ uel φαυνη εδρον [faucis] omnibus ea capacitas quam inter deuorandum dilatamus, uocata est. Propterea ἔστι Homerus dixit, -- φαυρος εὐδῆστυπο οἶνος, Φαμί τ' αἰδρόμην. [Id est, Fauces erupit unumque humanaeque membra.] Neque enim ex arteria aspera ἔστι pulmone abum potumque Cyclops euomuit: id enim dicere mirum in modum rude fatuumque est. Πάπισθμα ἔστι ἀντάδης ἔστι μῆλα [tonsillae] dicuntur carnosae quaedam gliduloseque partes, utrinque à lateribus faucium positae. Hae numero quatuor sunt, duae in summo gutture utrinque, reliquae inferius locatae.

Infra caput est τραχήλος [collum] quod ἔστι δῆρην ἔστι ἀνχίνα [arteriam] uocant. ὑποδῆρῆς est in priori parte τῆς δῆρῆς [collis] postremum: in priori item collis parte βρόγχος est, ἔστι τραχία ἀρτηρία [aspera arteria], per quam spiritus ducitur. τῶ βρόγχου ἐμνήθη λάρυγξ [guttur] est. At in posteriore collis parte, τῶν τένων [tendones] sunt. τῶν κλεισίων [ingulis] proximum canum Homerus λευκανίαν uocauit: sed medici ἀντικάρδιον ἔστι σπυγλίον [q. d. cordi oppositum, ἔστι iugulationem] appellant: quae autem à tendonibus ad humeros pertinent, ἰσχυμῆδες. ὤμος uero [humerus] bractij caput est,

quod τὴν ὠμοπλάτην lato scapularum ossi inseritur, et cum
 toto etiam articulo copulatur. At humeri κοτύλη acetabulū
 est lati scapularum ossis cauitas. Lata scapularum ossa, ὠ-
 μοπλάται uocata, ea sunt quae tergo incumbunt: quorū in-
 termedia eminentiae ἐπίχρῃ ipsorū (dorsum) dicuntur. Ἀκρω-
 μιον, iugali scapularūque ossis copula est. Eudemus uerò
 ossiculum perexiguum esse dixit ἀκρωμίων. Καὶ δὲς clauis,
 quae et ligulae sub imo collo ossa sunt cū pectoris ossē cō-
 missa, humeros, scapulāsque, ne in pectus cadant (ut alijs
 contingit animalibus) prohibentia. nam cetera animalia
 iugulis priuata sunt. Quocirca et latissimi pectoris ho-
 mo est.

Μαχαίλη [ala] sub humeri articulo cauitas est, in quam
 sepe humerus luxatione delabitur: μάχλιον uerò appellare
 haud Graeci sermonis est. Aliquid autē sub ala celantē fer-
 re, τὸ πὸ μάχλης ἔχειν sub mala habere dicunt. Βραχίον [bra-
 chium Latinis] id quod sequitur humerū dicitur. Huius circa
 humerum rotunditas, caput βραχίονος est. Interior iuxta
 τὴν ἀγκύρα cubitum] eminentia, quam nonnullos imperitē
 ἀπὸ φασίαν τὴν χέως putare dixit Hippocrates, et ipse alte-
 rum humeri caput est. Post humerum totus articulus, acu-
 tumque illud cui reclinati incumbimus, ἀγκύρα à quibus-
 dam, ab alijs ὠλέκρανον uocatur: Dores autem Siciliam
 incolentes, ὠλεκρόνον cubitum] appellane. Quin et Epichar-
 mus cubito ferire, κωβίλιζεν [q. d. cubitizare] dixit. Ossū
 uerò brachij, quod subijciunt, πῆχυσ [cubitus], supra positum
 uerò, κερκίς [r. adius] est. haec ad τὴν βραχίον [brachiale] pro-
 tenduntur: post quē lata pars et cōpacta, μετὰ κάρπον et
 τὰρσὸς [Lat. palma] nominatur. Sequuntur δάκτυλοι [digi-
 ti]. Χειρ [manus] totum illud est quod ab humero pendet,
 et extremū quo apprehēdimus. Ex digitis, μέγας [magnus],
 ll. iij.

Lat. pollex] est ab alijs sumnotus: alter, λιχηνός [index] inter quatuor primus, tertius, μέσος [medius] uocatur, quartus, ὀπίσθιος [Lat. annularis], ultimus, μικρός [paruus]. [I]psum ossa, σκευαλίδες [scuticulae] ἑρσηγες [internodia]: primi articuli, ἄρθροι, medij, κόνδυλοι, postremi, μετακόνδυλοι. Unguium initia, ῥιζωνυχία [radices unguium] uocantur. Internae digitorum summitates, ῥάγες [acutae] ἑρκαρυφαί [uertices]. Carnosa pollicis pars sub manus cauo insurgens, ἤθος [q. d. pectus] spatium quod inter indicem pollicemque intercedit, carnosumque est, sub quo manus in cauum subsidet, ἤθαρ dicunt: ἰσθηθαρ uero, quod sub quatuor digitis est. Sed omnem manus interiorum latitudinem ἤθαρ [uolam] Hippocrates uocasse mihi uidetur.

Ἀπὸ δὲ τῆς κλειδῶν [A iugulis autem] ἤθος [pectus] prior pars est: medium autem in quod costae subeunt, σίρριον appellant: auersa uero colli pars usque ad id quod μετασφρηον uocatur, ἰσθηθον [tergum] est. μετασφρηον inter tergum lumbosque, ubi renes adhærescunt, locatum est. ἰσθηθον uero lumbi [ultima pars] dorsi est. Carneae in pectore eminentiae, μαστοί [mammæ] ἑρθητοί [uber]a uocantur. ἑρθηθον [mammæ] extrema pars, ῥηλλή [papilla]: primum uero in pube ascendendo incrementum, κόμα [fab]a dicitur: totum autem tumorem, ἄσκιωμα [Lat. uter]e, sine uber]e uocant: sed in mulieribus magis proprie. Πλάγιον [Latus] illud totum quod sub ala est appellatur: ossa uero, ἰσθηθον [costae] inter costas spatia, μεσοπλάγια [q. d. intercostalia] nominantur. ἰσθηθον ἰσθηθον [spuriae costae] sunt quæ ad τὸ σίρριον [pectorale] non perueniunt. Sub pectore cauum, σφαικοιλίης [uentriculi] os dicitur: quod ἀλὶ ἄσκηθον [quasi dicas, antecardium]: nonnulli uero καρδίαν [cor] appellant: doloρέ [que] ibi orientes, καρδιωμοί [cordis] morsus] ἑρκαρυ-

διγγίας [cordis dolores] esse dixerunt. Spuriarum costarum extremitates, χόνδροι [cartilagine] sunt. Musculosæ autem partes sub cartilaginibus collocatæ, ὑποχόνδρια [quasi dicas, subcartilaginea, Latine præcordia à quibusdam uocantur.] Κοιλία [alvus] ac γαστήρ [uenter] deinceps locatur: ἑπτάσπιον super uentrem posita cutis appellatur. Eius mediæ ætatis, ομφαλός [umbilicus] est, uenarum, per quas infans alitur, segmentum. Umbilici pars mediæ, ἀκρομφαλόν: cutis autem umbilicum ambiens, quoniam corrumpata senectutem significat, γηρία [uetula] appellatur. Sub umbilico ὑπογάστριον [abdomen] est, ἔρῆρον [aqualiculus.] Huic contigua usque ad pudenda pars, ὀπίσθον [pecten] atque ἡβή [pubes] dicitur: alij ἐπιβήριον uocant.

Τὰν αἰδοίων [genitalium membrorum] quæ in maribus sunt, propendens particula καυλός [caulis] ac σημά est: quæ autem non pendet, ὑπόσημα [sedimentum] ἔρῆρον τετράχλος [collum uesicæ], lineam per medium discurrentem, alij τεταμίδια, alij ὄρρον appellantur. Colis extremitas, βάλανος [glans] est: cutis eam tægens, πρæputίον [præputium], præputique extremum, ἀκροπρῆστιον [quasi dicas, summū præputii] Cauernula uerò per quam semen urinæque profunditur, οὐρήθρα, ἔρῆρον οὐρητικόν [urinarium iter] nominatur. οὐρητῆρες autem ne dicitur: οὐρητῆρες enim alij sunt, per quos scilicet à renibus in uesicam urina delabitur. ὀρχέος [scrotum] ea cutis est qua δίδυμοι [id est testes] ad uerbum, gemini [inuoluuntur. δίδυμοις autem aut ὄρχος appellare nihil interest. Geminarum quod supra est, κεφαλή [caput,] quod infra, ποδῆλον [fundum] uocatur. Pars scroti laxior, λακκόπιδος, à quibusdam ἀρχαδαροι, ab Atheniensibus

ll. iiij.

λακκορίας nominatur. Inter scrotum et sedimentum et fe-
mur locum πηγάδα uocant. Et δῖα γάινον | transire | δῖα-
πλήσσει, et αἰετὰ δῖω | id est circum | ἀμφιπλήξ enun-
tiant. Sophocles uero et de draconibus hoc uerbo uti-
tur, dicens, Θαιρὸν ἀμφιπλήξ εἰληφότι | id est, Cardinem cir-
cum comprehendentes: perinde ac si dixisset, αἰετὰ γάινον
πὴν θαῖρον | circumplexi cardinem. |

Muliebris autem pudendi quod supra est, χλαίς | pecten |
dicimus. Id triaῖγυλον est, et in uentris terminus, ab alijs
ἐπίστον appellatur, pudendi rima, χέσμα, scissura: muscu-
losa in medio caruncula, γύμφη, et μώρτον, ab aliquibus
ὑποδερμῖς, ab alijs κλειπέις nominatur: la scine que eam
tractare, κλειπέριον dicunt. μώρτιαι uero utriusque posi-
ta carnosae corpora. Ceterum haec Eurypho κρημνοί | q. d.
rupes | uocat: sed nostrae aetatis medici μώρτιαι appellāt
πίεργώματα | q. d. alas, | τὸ μώρτον uero τὴν γύμφην.

Τῆς ῥά χεως | dorsi | ossa, σπονδυλοὶ uertebrae | sunt, quos
etiam Homerus ἀστράλοισ | talos | uocat: tota autem uerte-
bra ἡ compago ἀκασπὴ | spinam | constituit. Extremum lum-
borum, ἱερον ὄσσω | os sacrum | est: id ab aliquibus etiam
ὑποσπονδυλοὶ | q. d. subuertebrium | dicitur. Eius ultimū ossi-
culum κόκκυξ | cocculus | est.

Sub castis molles partes, λαπαράι et κενάδες | ilia | uo-
cantur. Demde ὄψι λαγόνων | ilium | ossa: quorum excavata
capita, κώλαι | heminae et acetabula |, πυγαὶ autem | clunes |
ac ἐφ' ἑδράαι | sedilia | post lumbos carnosae partes: quoniam
illis sedendo innutimur: ab alijs γαστρίαιες | dicti sunt: sub
quibus ὑπογαστρίαιες | q. d. subnaticulae | iacent.

Βουβάνες | inguina | femorum priores partes sunt, prope
ἡβλω | pubem | positae: nervus autem ad acetabulum pertinet,
ac totus articulus, ἰχίον | coxae | dicitur. Femorum internae

partes, ὅσων ἐστὶν ἡ θήλυ αἰσθησις. Inter femina autem loca, μαστῆρες, ἢ μαστῆρες, inter femina. Musculi genibus inhaerētes, ὀμφαλοειδῆς [q. d. geniculares] uocantur. Os autem super genu positū, ὀμφαλοειδῆς [patella] est. Hippocrates uero ὀμφαλοειδῆς uocauit. ὀμφαλοειδῆς [articulus est] ἵμενος τῆν κνήμην [crurum] committens. ἰσθμὸς [poples] posterior pars est, in quam genu inflectimus. γαστρονομία, manus muscularis est. [Lat. sura] unde latus neruus oritur: ad calcem tendo factus adhaeret. Offiū uero cruris quod interius est, κνήμη [sura] nominatur, anterius autem, ἀντιμόχλιον [tibia]. Sed Herophilus suram, κνήμη [radius] etiā appellauit. Vtriusque ossis extrema pedis inserta, ὀμφαλοειδῆς [malloli] sunt: ἀσπράχμοι uero ὀστά [nō] recte uocantur. siquidem ἔσθ' ἡ ἀσπράχμος [humanus] pes talum sub mallole abditum, non conspicuum habet. ἰσθμὸς [calx] postremum pedis rotundum est: ἄσπρος [planta], pars prior ἔσθ' ἀπλά [s. ἄσπρος] uero ἰσθμὸς [pectus] pars inferior post cauum, unde nascuntur digitus, uocatur. Istos autem perinde ut manus digitos appellare, aliā que manuum digitus communia recensere, nihil est quod impediat.

Igitur quae oculis aperta sunt, ὀφθαλμοί, subiectaeque his ossa, in hunc modum nominare deinceps est. Interiora autem corporis membra, si uiam dissecantes, proprijs nominibus illustrare tentauimus: quandoquidem ipsa ossibus, musculis, ex arterijs, uenis, neruis, ad naturā hominis proximē accedit: secundo alia, πολυχῆδον [multifida]: tertio, ἐκ δὲ ἰσθμῶν ἀμφοδοντῶν [ex bisulas utrinque uentata]. Non utrinque uentata, ἀμφοδοντῶν [solivngula] longissimē ab hominis similitudine sumpta sunt. Quod si aliquid de membris interioribus, exteriora tradētis, memorauimus, idem bis repetere ulterius opus non fuerit.

Ἀσπρίαι ἰταque sub τῷ κρῆνι [caluari] cute tunicam: hāc

ἀεὶ κρηνοῦ, quod ἢ κρηνοῦ caluariam lobuoluat, vocant:
quam uerò alia ossa ambientem tunicam uidebis, ἀεὶ
στοῦ [q. d. circumossalē]. Quæ ossa caluariæ committuntur,
ῥαφαῖ [suturae] sunt: quæ duarum ferrarum compagem i-
mitantur. Earum una quidem rotunda est, sinciput que cir-
cuncidit, altera occiput, tertia medium uerticem diducit.
quibusdam etiam hæc, sincipitis suturam transiens, fron-
tēque ipsum secans, mesophryo terminatur. Binæ a-
liæ in temporum ossibus, squamarum in modum totis oris
paulatim extenuantur, atque ita inferiora ossa supe-
rioribus leniter insidunt. Ipsi autem uetusta quidem
nomina desunt, sed nuper à quibusdam Aegyptiis medi-
cis, Græcam linguam malè doctis, imposita sunt: sincipi-
tis suturam, στεφανιαία q. d. coronariam, occipitis, λαμβδὸς
δὴ, i. λ. α. μ. ε. δ. Græcæ literæ similem, mediā uerò, ἑπι-
θῆσις [q. d. coniungentem: temporum autem suturas, ἀεὶ τοῦ
δὴς] q. d. squamarū formam habentes, appellantibus. Iidem
et aliorum ossium partibus ab antiquis inuenerunt, no-
mina inuenerunt: quæ ego ut alijs nostri seculi medicis inno-
tescant, non prætermittenda iudicavi.

Inter caluariæ ossa meditullium, δῆλονδῆσιν nominant: ubi
uerò nasi inātium est, crebra ibi foramina, ἢ ὀμοειδῆ [cri-
bri speciem referentia] uocantur. Per ea indubie ἄσπριος
[sternutamentum] et μῦξ [mucus] propellitur. Nonnulli et
hac parte nos in cerebrum spiritus attrahere confirmant.

Proxima auribus ossa, ob firmitudinē, λιθοειδῆ [Lapidea]
nomen habent. ab utroque enim latere singula ossa du-
ra subalbidaque sunt, magnitudine caput maximū manus
digiti æquantia, per quæ auditoriū meatus perforati sunt.
Alij propendentes in occipitium eminentias, λιθοειδῆς
[lapideos] appellant: idque non rectè. Inanes enim et ca-

uerosi, & minimè solidi, nomini non respondent. Ab auditorijs autem meatibus ad malas pertinentes processus, ζωματα [q. d. iugamenta] nuncupantur.

Τοις μῶα [musculos] caua ἄβ' ἡροτάφω [temporum] repletes, ἡροτάφω [temporales], qui inferiorem maxillam amplectuntur, μααστῆρες [massores] uocant. Tenues illi & oblongi, deorsumque uersus fauces uergentes processus, σπλοειδεις [columniformes] dicti sunt. Eudemus autem illos Gallorum calcaribus assimilato, ac sine appellatione relinquit.

Foramina per multa quidem per ἡρασίον [caluariam] perforata sunt, quæ omnia, duobus exceptis quæ τὸ φλά [cæca] appellantur, nomine uacant. Inter se autem medici altereantur utriusque hoc nomine appellanda sint: num illa quæ prope maximam caluariæ foramen adiacent, per quod οὐ τὸ πᾶσις μωελός [spine medulla] in uerteras delabitur: an illa quæ prope auditorias cauernas, & paulo prius iuxta maxillæ articulos sunt. Sed neque illa neque hæc ad cæca sunt quin ea in magnum spinæ medullæ canuum peruiuant, hæc, sub τὰ ἡδ' μωελόν [foramina cribrum] representantia subeant. Ac per ipsa omnia nervi transire conspiciuntur: de quibus in divisionibus sermo habebitur. uerum ideo ipsi cæca dixisse uisi sunt, quod non in rectum excauata esse cernantur.

Intra caluariam, ὁ ἐνέφαλος [cerebrum] continetur. Id μῶα [membranæ] circumuolunt, altera crassior robustiorque, ossi proxima: tenuior altera, & firma quidem, sed priore minus, quæ cerebrum contingit. Summa cerebri pars ἡροειδεις [uariosa] appellatur: inferior atque posterior, βάσις: a basi oriens processus, παρυμφανίς [cerebellum]. Ipsius cerebri cauernæ, κοιλίαι [uentriculi].

Ventriculos interius obvoluent tunica, $\chi\rho\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ [secundis
similis] cognominatur. Herophilus autem $\epsilon\tau\ \mu\epsilon\mu\beta\rho\alpha\ \chi\rho\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$
 $\delta\eta$ membranam secundis similem appellat. Germana dicitur
rebro enasantia, $\nu\delta\epsilon\alpha\ \alpha\iota\ \delta\eta\tau\eta\kappa\alpha$ [nerui sensorij] $\epsilon\tau\ \alpha\epsilon\sigma\alpha\gamma\text{-}$
 $\rho\epsilon\tau\eta\kappa\alpha$ [electorij] sunt: per quos sensus $\epsilon\tau$ uoluntaria motio
fit, omnisque corporis actio perficitur. horum autem neruorum
quidam à spinali medulla, $\epsilon\tau$ ex ipsam cingente
membrana expullulant. Non autem uerò dorsalem $\epsilon\tau$ $\rho\alpha\text{-}$
 $\chi\eta\tau\iota\omega$ [spitale] omnem pariter per uerèbras defluentem
medullam nominant.

Oculi tunicarum primam inter extrema conspicuamque
membranam $\alpha\epsilon\tau\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ [cornularem] superius nominauimus:
secunda $\rho\alpha\chi\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ atque $\chi\rho\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ dicitur: qua parte $\tau\eta\ \nu\epsilon\text{-}$
 $\epsilon\tau\epsilon\mu\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ [cornulari] subiicitur $\rho\alpha\chi\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$, quod exterius
laeuore, interius aspreudine, $\tau\eta\ \rho\alpha\chi\eta$ [umæ acino] sit per
similis. qua uerò albam tunicam subit, $\chi\rho\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ uocatur:
quoniam uenulis referta, $\chi\rho\epsilon\iota\omega$ [factum arcudatū] id est se
cundas] representat. Deinde tertia humorem uel $\alpha\lambda\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ [à
uitri] similitudine ita uocatū [continet]. hæc antiquo uoca
bulo, propter tenuitatem $\delta\epsilon\ \rho\alpha\chi\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ appellata est [Latine
aranealem dicere ausis] at quoniam Herophilus eam $\alpha\mu\text{-}$
 $\phi\iota\lambda\eta\ \rho\alpha\phi\eta\ \rho\epsilon\tau\eta$ [contracto] assimilat, nonnulli $\epsilon\tau\ \alpha\mu\phi\iota\lambda\eta\ \rho\alpha\phi\eta\ \rho\epsilon\tau\eta$
 $\rho\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ [reticularem], alii ab incluso humore qui uitri ge
rit similitudinem] uel $\delta\eta\omicron\iota\delta\eta\varsigma$ nominarunt. Quarta membra
nula guttam quãdam humoris $\chi\rho\upsilon\sigma\alpha\ \alpha\lambda\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ includit. Hæc
antiquitus nomine $\alpha\chi\rho\upsilon\sigma\alpha$ dicitur: à posteris, $\phi\alpha\chi\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ [q. d. lenti
cularis] ob figuram: $\chi\rho\upsilon\sigma\alpha\ \alpha\lambda\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ uerò à contento humore,
cognominata est.

Primam colli uertebam, $\delta\delta\eta\tau\alpha$ [dentem] appellare mihi
uidetur Hippocrates. Sub tonsillis officulum, gutturis caput
 $\epsilon\sigma\theta\eta\eta\epsilon\varsigma$; quidã à figura $\epsilon\ \chi\psi\lambda\upsilon$, $\chi\psi\lambda\omicron\iota\delta\eta\varsigma$ appellauerunt:

Ceterum Herophilus, quoniam tonsillis assideat, ἄρσενον
 ἄρσενον assessorum uocat. Secundæ uertere processus sursum
 ac prorsum uersus spectans, πορφύρεος [ab oliuæ nuclei
 similitudine] dictus est. Iter illud per quod cibi potionesque
 in uentriculum descendunt, σίμαχος ἔστι οἰσφάγος [gula]
 est. Nervi ab utroque eius latere, τένονες: cetera que censoria
 atque fibrosa pariter τένονες [tenores in Latium uertere li-
 ceat] dicuntur. Asperæ arteriæ summum, ἄσπερος [guttur]
 est. ramuli ad eius plexum creati, ἄσπερος ἔστι οἰσφάγος [ca-
 uernæ] ἔστι οἰσφάγος nominantur.

Caloris, uitæ, arteriarumque motus initium, καρδιά
 [cor] est. Eius summa pars, κεφαλή [caput] dicitur: infima ἔστι
 acuta, κορυφή [fundum]: cavitates, κοιλία [uentriculi]
 crassior ἔστι λαύς, ἀρτηριώδης [arteriosus] est: tenuior ἔστι
 dexter, φλεβώδης [uenosus], læuo capaciore. Ab utroque au-
 tem capitis latere cæuae prominentes, cæuae, molles, ἔστι
 totius cordis motum agitabiles, ὠτα καρδίας [cordis auricu-
 læ] sunt. Cor circumplexa membrana, ἄρσενος dicitur.
 Ex membranis pectoris quæ ipsum in duas diducunt par-
 tes, ἄρσενος ἔστι τὸ σέπτερον [intersepientes] appellan-
 tur: quæ costas interius uestiunt, ἄρσενος [succingentes].
 Membrana quæ pectoris uiscera ab inferioribus disiungit,
 ἄρσενος [transuersum septum] ἔστι πνεύς uocatur.

Ex ἄρσενος [ex glandulosarum carniuum] genere,
 (multæ autem sunt) aliquæ in collo, nonnullæ sub alis, quædam
 in inguinibus, aliæ in μεσσηνίῳ uocato reperiuntur: quæ
 carnes quædam leuiter subpingues ac fragiles sunt. Inter
 has ἔστι uocatus Σίμος numeratur: qui in regione capitis cor-
 dis locatus est. septimæ colli uertere insidens, asperæ que
 arteriæ extremo, qua cum pulmone committitur, adhare-
 scens: non in omnibus tamen inuentus est.

Sub transuerso septo γαστήρ | uenter | est: cuius summa pars primaque κοιλίας | uentriculi | nomen habet. deinde primus intestini exortus: πωλορός | ostriarius, seu ianitor | dicitur. Postea ieiunum intestinum, semper alimento priuatum: unde ipsi nomen quoque ἰένσις | fuit. Isti contiguum, πῖλεπιδὸν ἔντερον | gracile intestinum | est. Ex graalibiæ prodit exortus. Vocatur autem altera eius pars, πωλοῖς | cæcum intestinum | quoniam reuera cæcum est: altera, κῶλον, ἢ κατὰ κοιλία | laxum intestinum | est uentris inferior. Id Homerus ἔντερον ἀίριον appellat. Totum autem intestinorum uinculum ac firmamentum, μιστήριον ac μεσάραιον uocatur. Αρααῖ uerò uentrem ἔντερον intestinum ueteres appellabant: ex quo ad hæc usque tempora hoc nomen μεσάραιον deriuatum est. [Latini lactes appellasse uidentur]. Post κῶλον | grande intestinum | rectum est iuxta sedem ac principem. Quod ex orbiculato uentriculi fundo egerminat, ipsumque ἔντερον aliquam cæterorum intestinorum partem uelat, ὑπεροστόν | q. d. supernauians: Latine, omentum | nominatur. A renibus exoriens membrana, omnibusque præteritis intestinis, ἀεπιτάσιος. At prope intestini primum exortum posita caro præpinguis glandulique interstincta, πύγκτας uocata est.

A dextra uentriculi, ἡπαρ | iecur | est. Iecoris autem que transuersum septum ἔντερον ἀττίνου ἀττίνου attingunt, κωπῶ | annexa: que autem infra uentriculo inhærescunt, σμῶ | caua | dicuntur. Sub maxima eius fibra, χολῆς ἀγγείον | bilis uasculum | situm est, cuius media ἔντερον ἀττίνου angusta particula, ἀρχὴ | ceruix | est: infima, τοῦ μύλου | fundum |. Iecoris porta ἡ φλέψ | uena | est, per quam alimentum illabitur. Quæ in sacrificiis autem ἀρυσπῆς πύλας | portas |, σπράπτερον | mensam |, μάχαρρον | gladium |, ἔντερον ἀττίνου | unguē | appellant,

in homine quoque (sed obscura atque incerta) reperiuntur. ad nullumque medicinae profectum necessario nominantur.

Ventriculo à sinistra $\alpha\omega\lambda\omega\lambda\iota\epsilon$ incubit: cuius crassissima summaque pars [dicitur] $\kappa\alpha\phi\alpha\lambda\eta$ [caput], prope ultimas autem costas $\nu\epsilon\phi\phi\omega\iota$ [renes] duo: ex quibus duo $\omega\upsilon\rho\eta\tau\eta\pi\epsilon\varsigma$ [urinae ductus] [vesicam] intrantes prodeunt. $\kappa\upsilon\sigma\iota\varsigma$ uero [vesica] conæptaculum est in quod urina è renibus per $\omega\upsilon\rho\eta\tau\eta\pi\epsilon\varsigma$ delabitur. A vesica est $\sigma\tau\acute{\alpha}\chi\eta\lambda\omicron\varsigma$ [cervix], $\epsilon\gamma\ \tau\omicron\ \iota\alpha\omega\sigma\iota\mu\alpha$ [sedimentum], $\epsilon\gamma\ \sigma\tau\acute{\alpha}\mu\iota\varsigma$, $\epsilon\gamma$ reliqua commemorata superius. At $\alpha\omega\sigma\mu\alpha\iota\kappa\alpha\ \alpha\gamma\gamma\epsilon\iota\alpha$ [seminaria uascula] quatuor sunt: duo $\nu\alpha\rho\iota\sigma\omega\delta\eta$ [varicosæ], duo $\delta\delta\epsilon\upsilon\omicron\epsilon\delta\eta$ [glandulosæ], quæ $\epsilon\gamma\ \gamma\omicron\gamma\iota\upsilon\omicron\iota\ \phi\lambda\acute{\epsilon}\beta\epsilon\varsigma$ [genitales uenæ] uocatae sunt. Varicosorū partes illæ quæ testibus adiacent, $\alpha\sigma\sigma\epsilon\sigma\iota\tau\alpha\iota$ [assessores] dicuntur. quidam uerò omnia $\alpha\sigma\sigma\epsilon\sigma\iota\tau\alpha\iota$ appellari nihil laborant. Ceterum an hæc eadē in feminis perinde ut in maribus constituta sint, contemplandū est. Foeminas uaricosi assessoribus carere Herophilus planè existimat: nos uerò in pecudis utero è testibus enata uascula, atque utrumque uaricis instar reuoluta cōspeximus. Hæc autem in uteri cauum perforata subibant, è quibus mucosus quidam humor, si quis exprimeret, emanabat: magnaque erat opinio hos seminarios esse canales, $\epsilon\gamma$ eorū generis qui uaricosi nuncupantur. Id autem ut se habeat, dissectiones seorsum declarabunt.

Intra lumbos musculi, $\psi\omicron\alpha\iota$ nominantur: qui soli etiam in dorso lumbis agnati sunt. Istos aliqui $\nu\delta\ \rho\omicron\mu\eta\ \pi\epsilon\alpha\varsigma$ [leguntur] $\epsilon\gamma\ \nu\delta\ \rho\omicron\mu\eta\ \sigma\tau\epsilon\varsigma$, pro quo alij $\nu\epsilon\phi\phi\omega\mu\eta\ \pi\epsilon\alpha\varsigma$ reponunt: alij $\alpha\lambda\omega\pi\iota\kappa\alpha\varsigma$ [uulpes] cognominant. Atque hoc illud est quod in libro Cnidiarum sententiarum scriptum est, si renum autem morbus uexat, notæ hæc sunt, si lotium crassum purulentumque sit, si dolor lumbos, ilia, inguina, sumēnq; torqueat. tū uerò $\epsilon\gamma\ \alpha\lambda\omega\pi\iota\kappa\alpha\varsigma$ [uulpes] malè habeat.

Vnde iam constat quanti ista scire intersit: quò ea quæ sic cognominantur, agnoscas. Clitar chus exteriores dorfi musculos, *κλας*, *εγ* *ιθρομινος*, *εγ* *αλωπινας*, appellari falsò opinatur.

Genitale autem mulieris membrum, *μυτρα*, *εγ* *υσιεα* [uterus, vuluà que] uocatur. Hippocrates *εγ* *δελεω* *εγ* *γενω* [genitura] dicit. Eius sursum uersus utrinque processus, *καραϊαι* *εγ* *πλεταιαι* [artri] sunt ipsum exterius sustentia uasa: medium atque supremum, *ποβυλω* fundum] est: quæ utrinque sunt, *ωμοι* [humeri].] Eius extremitas *αυχλω* [ceruix] atque *τεαχλος* [collum] colli os, primus meatus: Hippocrates *αμυδιον*, à similitudine rotundi ferri quo præfiguratur aratra, uocat. Demde cauum quod sequitur multis appellationibus exprimitur. muliebris enim [sinus dicitur] muliebres loci, uterus, ac uulua. Sed totum genitale cum exterioribus, *αιδοιον* [pudendū, obsceniorique uocabulo, cummus.]

At circa testes tunicae sunt: *εγ* *σποιδης* una, *δαρπης* altera nominatur. neruus quoque cum arteria concauus ad testem peruenit, qui *κρεμασπρ* [q. d. suspensor] uocatur. uenulae pariter ad testes, unde nutriuntur: hæcque testium altrices nominantur.

Aliarum quoque uenarum nomina (ut semel dicam) hæc sunt: si gracilem tunicam habent, sanguine que complentur, *φλετες* [uenæ] sunt. omnes uerò magnæ uenæ *κοιλαι* [uentres] appellantur. Postea inter medicos usus obtinuit, ut ea uena quæ à iecore in renes propagines mittit, *κοιαν* [caua] diceretur. In ea Praxagoras intuitu esse febriū affirmavit: solamque eam *κοιλεω* [cauam] ipse nominauit: cæterum alii *εγ* eam quæ sursum in cor per transuersum discrimen euadit. Alii *εγ* hanc *εγ* priorem unico uo-

capulo, ἵππῳ (q. d. icorariam) : à liene exeuntem, ἀδινῆν (q. d. lienariam) uocitant. Ceterum non quemadmodum in icore, ita et in liene sursum uersus deorsumque in sinistra parte discurrēs ulla uena reperitur. Qui uerò id asserunt, impudenter mentiuntur : quandoquidem uenulae in lienem pertinentes, et graciles sunt, et ibidem in liene finiuntur. At Philisto Italus medicus, pro Doriēsii eā partē inalentium more, quasdam uenas quae per tempora in caput ascendunt, αἰὲς (aquilas) uocat: uenas autē à corde illico nascentes, ὀρακονίδες Hippocrates nominat. Herophilus uenā crassissimā grādisimāque ex corde pulmones petētem, ἀρτηριώδη (arteriale) appellauit. In pulmonibus enim contra atque in alijs res habet. nā uenae in his ualidae sunt, proximēque ad arteriarū naturā accedūt: arteriae cōtra imbecillae uenarūque naturā sapiūt. Omnium autē quos nouerim primus Dionysius Oxymachi filius ἐπαισιμῶς (q. d. efflorescentias) nomen nouū adinuenit: atque Eudemus ἐπαισιμῶν uenam appellari. Sed mihi Dionysius rem quidem uenae similit, ἐπαισιμῶν, nō idem tamē uenam atque ἐπαισιμῶν, sed quoddam aliud aduentitiū sanguinis receptaculum uocare uisus est: idque ipse ita esse testatus est, eodem loco saepius φλέα, ἐπαισιμῶν et ἀρτηριῶν inculcans ac repetens: neque enim si rem eandem φλέα et ἐπαισιμῶν putaret, ita unquam loquutus esset. Nam etsi nihil aliud ἐπαισιμῶς quā φλέα est, nihilominus ipse aliter sensit atque appellauit.

Ἀρτηρίας præterea uetustissimi Græci φλέας (uenas) uocauerūt: quūmq; σοῖ (en τὰς φλέας (uenas micare) dicebant, ἀρτηρίας intelligebant arteriarum enim micare (seu palpitare) minus est. Eas etiā αὐρῶν et πνευματικῆς αἷμα (spirabilia nasa), et σπείρας (cauernas), et

mm. i.

νῆματα [inanitates] ἔνθεν [neruos] appellarunt. ἀπὸ
 τῆν ἕρῃ ἐὰν πρᾶξιπυὲ Aristoteles uocat quæ per dorsum
 omnium maxima fertur. Hanc τὰ χεῖρα [crassam] Praxa-
 goras appellare consuevit. Cauas autem per collum sube-
 untes, καὶ πῶν δαῖς [uel, ut alij legūt, καὶ πῶν καῖ, q. d. sopora-
 les, uel soporiferas] antiqui nominarunt: quoniam compres-
 sæ hominem sopore grauiabant, uocē inque adimebant. Cæ-
 terum nostro seculo non arteriarum, sed neruorum senso-
 riorum a diacentium id uitiū esse compertum est. Quare
 si nomen permutare uolueris, nihil peccati adinuēris.

Τὰ ἔνθεν [nerui] ἀ cerebri spinæque medulla prodeun-
 tia, καὶ ἐξ ἑαῖα [actiui] αἰσθητικὰ [sensorij] καὶ ἐξ ἑαῖα [ele-
 ctui] atque τῶν qui circa artus sunt, αὐτῶν καὶ [copulati-
 ui] dicuntur: crassæ autem ex occipitio propagines, quæque
 ad calcem ἐ musculi nascentes feruntur, τῶν καὶ [tendonis].
 Χεῖρα [cartilagineas] sunt, in quos ossa degenerant: ner-
 uis duriores. Υἰάδες [membranæ] tenuia sunt uel amen-
 ta, καὶ τῶν τῶν tunice crassiora. Τῶν καὶ [adeps] pinguis-
 sima est alimenti concretio. Σαρξ autem [caro] in uisceribus il-
 lud est quod inter uascula cōcretum reperitur, subiegmē-
 quoddam, ac ueluti receptaculorum texture factum, quod
 mania eius spatia compleantur. In musculis οὐδὲ, pars fibro-
 sa ac firma est, ἔνθα quæ in ulceribus ossiumque canis recēs
 cōcrescit. Μυελός uero [medulla], ὅ ἢ ἐν τῆν ἑαῖα [qui qui-
 dē est in spina] ἢ ἐν τῶν [spinalis], ὅ ἢ ἐν τῶν [qui autē est
 per dorsū, νῶν καὶ οὐ [dorsualis] uocatur. has etiā ambiēs mē-
 branula, νῶν καὶ αἰα dicitur. Medulla intra caluam contenta,
 ἐν τῶν καὶ οὐ [cerebrum] est: sed in alijs ossibus, ὅ ἢ τῶν [ossalis]
 uocatur: siue in magnis insit canis, ut in femore atque hu-
 mero, siue ἐν οὐ καὶ ἐν τῶν .i. angustis foraminibus, seu cauer-
 nis [ut in costis ac iugulis].

Añua [sanguis] calidissimus est flauissimú[s]que succus:
 φλεγμα [pituita] album, crassum ac subsalsum excremen-
 tum est, quod quum reficatur, nigrescit. χοληζα [bilis]
 flaua [amarum] est ac flauum excrementum. μελαγχολη [porrea] acris est, at que subuivida. ιώδης uerò [aerugi-
 nosa, uel potius uolacea] est ualde mera at que sincera.
 μαύνη [atra] sanguinis crassamentum est. Alij ni-
 grum sanguinem, μαύνην [atram bilem] uocant. Reliqua
 excrementa huiusmodi sunt. Σίεχος [salua] oris est humi-
 ditas. Μύξα [mucus] salsum est cerebri purgamentum. Ιδρώς
 [sudor] est per omne corpus effusa humiditas. Ούρος [uri-
 na] est nitrosus humor in uesicam delabens. Φύσα [flatus]
 est in intestinis superuacuis spiritus. Κυβητις aurium sor-
 des [quas cerumina, aut marmirata ueteres Latini appel-
 litabant.] Καταμύωια [menses] in mulieribus sunt men-
 strua per uulnam sanguinis excrementa: quæ quum alba
 sunt, non καταμύωια ulet, sed ροιή [profluuium] nominã-
 tur. Γάλα [lac] est quæ fit in mammis alimenti concoctio.
 Σπέρμα [semen] ἐξ ὀρνίθου γένος [genitura] idem signifi-
 cant. Id uerò est spiritus simul atque alimeti generatrix ἐν
 τῷ ἀσπιδί [affessoribus] concoctio. Praxagoras pecu-
 liari quodam modo χυμοί [succis] nominauit, γλυκῶν [dul-
 cem, ἰσοκράτων] equaliter temperatum [ἐξ ὑδροῦ καὶ ἰντροῦ]:
 hos à pituitæ specie sic uocauit. Item ὀξύ [acidum, ἰσχυρὸν
 [nitrosum], ἁλῶδες [salsum] ἐξ ἀκριῶν [amarum]. hos ita ue-
 gustatus iudicat appellauit. Alios præterea, πρᾶσιμα [qui-
 dem] porreaum [ex colore, λευκῶδες uerò] utellinum [ex
 crassitudine, alios quoque, ἐστῆον] quidem, [ρασόριον] aut
 uellicatorium [quia efficit rasionem seu uellicationem: στα-
 νον uerò] stabilem, seu fixum] quod in uenis inhaereant,
 neque in carnem permanent, quod illi στασιμοί χυμοί tenes

mm. ij.

uenosque sint. In summa totum illud liquidum Praxagoras χυμῶν appellat: ac Mnesitheus quod liquidū est χυμῶν | suctum | nominat, sed gustabilē qualitatem; siue in arido siue in liquida positam, χυμῶν | saporem | uocat. Θυμαίαις autē | calorem | atque πνεύμα | spiritū | Zeno idem esse cēsit: sed medici distinxerunt, πνεύμα, quod spirando trahimus, Θυμαίαις uerō, spiritus elisionem appellantes. Alij uicē quoddam principium calorem esse dixerunt.

Τὸ βρεφός | foetus | membranīs inuoluitur, quarum tenuem ac molliorem ἀμνίον uocat Empedocles, | deducta ab ἀμνός, id est agnus, appellatione |. Inde Eileithya dea quae partui praest, ἀμνίαις mihi cognominari uidetur, non à Crete (ut alij existimant) quodam portu. Nos hāc tunicam dissectantes, humoris cuiusdam longē illo qui in secundis continetur mundioris plenam inuenimus, accuratē que aestimantibus, ueluti quidam foetus sudor uidebatur. Per οὐραχὸν uerō | urinaculum | humorem quendam in χείον | secundas | instar urinae transfundi cognouimus. Sed ἀμνίον interius foetui, secundae autem exterius uuluae, breuis atque uenosa tunica, adhærebant. E secundis ὀμφόλος | umbilicus | oritur, ex duabus uenis totidēque arteriis compositus, ex quinto appellato uracho | urinaculo | breuis uasculo, utrimque cauo, ē uesicæ fundo in secundas intrante.

Plurima in homine reperta huiusmodi appellationibus insignire oportet. quod siquid in his omissum fuerit, non ideo tamen plurima, ob pauca quaedam conuincitibus oculis præterita, aspernari conueniet.

DE IISDEM APPELLA- tionibus partium corporis humani,

Ex libello cui nomen est Εισαγωγὴ ἰατρικῆ, id est
Introductio in artem medicā, vel Me-
dicus: quē Galeno vulgus adscribit.

DE exterioribus partibus corporis, seu particulis, et quae
earum nomina sine, primas Aristoteles docere simul
et scribere aggressus est: temporis autem processu medicus
quoque ipso posterioribus de iisdem tractare necessarium
visum est, ne manu admota quaque partem aut particu-
lā ostenderent, sed ex appellatione sufficienter eas decla-
raret. Quorum à numero id maximè fuerunt Erasistrati
sectatores emulati, ut Apollonius Memphites, et hoc prior
Xenophon. Diuidunt igitur Aegyptii quidem medicorum
corpus quadrifariā, in κεφαλή [caput], χεῖρας [manus], στα-
θῆρα [choracem] et οὐχιά [crurā]: alij uero has quatuor
partes in plures diducunt, nepe in alias totius partes, non
ut illarum particulas.

Capitis igitur τὸ πᾶν κῶμ [totā latitudo], pars ipsius cor-
poris dicitur. Huius autem partes sunt haec: Anterior quidē
superposita supercilijs, pilis nuda, inter uerāque aurē sita,
μὲτωρον [frōs] nominatur: hac superior capillis inlecta, σπι-
χιά [sinaput]. Partem ab utroque sinapitis latere supra
aures sitam, χρονία [tempora] appellamus. In mediā ca-
pitis regione, sinaput superante, est κορυφή [uertex]: unde,
uelut à centro circulus, capillorū exortus incipere uidetur.
Post uerticē à posteriore capitis parte ad usq; tendentes inior
[occiput] descendit: à priore, sub tota frōte, auribus, oculis, na-
so et ore, ad mentū usq; circūscripta pars, quae à super-
cilijs incipit, ὀφθαλμοὶ [facies] dicitur. ubi enim frons à su-
mm. iij.

perioribus descendens desinit, & opposit[is] supercilia] aut termi-
ni eius eminentes & pilis confiti, eam excipiunt.

Qua autem frons ad tempora porrigitur, in ipsorum ter-
minis ut a[ut]em laures] sitae sunt. Quarum ea quae expan-
sa sunt, & epura uata] uocantur: at quae ab anteriori
parte in interiorem sunt retrusa, & in ipsis summitatibus
inflexa [uel imorta], dicitur uel oesid[us], q[ui]d. cubiformia. in
alijs autem codic. uel oesid[us] q[ui]d. curuiformia. i. curuam for-
mam habentia. Sub his semicirculus rotundus in mucronem
exurgens, & osip[us] appellatur: huius acuminis concanum quod
subiacet, & osip[us] conchula. In huius medio rotundum fora-
men, & xoustros uel op[us] meatus auditorius] uocatur: sub quo
particula pinguis ab aure suspensa, uel osip[us] s[er]bra, seu auri-
cula] est: superior, & uel osip[us] prima. In ha[ec] uel osip[us] s[er]bra

Quae uel osip[us] oculi] supercilijs subiacent, quae & osip[us] s[er]bra
l[umina] dicuntur, nempe tota figura cum ipsis particulis.
Quae horum interiores tunicas contingunt, & uel osip[us] s[er]bra palpe-
brae] appellantur: haec inferne, illa supernae. Haec committun-
tur inuicem crebro & extremo tactu ad uisus recreatio-
nem, & ad prohibendum ne quid extrinsecus uolentier o-
culis inuadat. Maxime uero, quemadmodum in somnis,
uisoriae uirtutis auertendae gratia, quod melius homo con-
quiescat. Partes autem iuxta oculos sitae, quae palpe-
brae inuicem committuntur, & uel osip[us] s[er]bra nominantur: unde pili
proueniunt, quos & uel osip[us] s[er]bra] alia] nuncupant, ducto
unde orta sunt, nomine. Facti autem in hoc sunt pili isti uel
uisorium spiritum, uel (ut quidam aiunt) radios in e[st]iore
parte effusos, perspicendi gratia dirigant. His itaque cla-
psis, uel retortis, nequaquam inuicem simuliter in rectum
uel in longum uidere potest. Interiores oculi termini, ubi
palpebrae coalescunt, & uel osip[us] s[er]bra] anguli] dicuntur, alter iuxta

nasu, iuxta tempora alter: hic parvus, ille magnus. Quod in horum medio consistit, τὸ ἀρκάριον ἢ τὸ φάλακρον [oculi candidum]. Huius rursus mediū, ἴσος [arcus] coloribus varius occupat. unde et à similitudine quam cum caelesti illa iride habet, nomen accepit. Huius rursus media pars per quā visus peragitur, κόρη [pupilla] est. ἡ μὲν ἄνω ἢ ἄνω [aut] ἴσος [nasus] oculos interiacet. Eius partes utrinque sitae, ἡ ἄνω ἢ ἄνω, siue μῦς ἢ ὠτίς [nares] uocantur quibus animalia respirant et olfaciunt. Exteriores autem narium partes, τὰ ἐξωτὴ ἀρκαλῆ, siue ἀλκαλῆ [nominantur]: quod autem eas discriminat, μῦς [inter septum] uocamus. ab utraque autem nasi parte, proprie quidem ἡ ἄνω ἢ ἄνω uocantur ea concava quae sub oculis sita sunt (unde quidam, κόρη [concaua] nominantur), sed ex uerbo quoque haec autellunt, ob hominis cruditate, uel animi aegritudine. His autē superiora inter nasu et aures, ἡ ἄνω ἢ ἄνω et prisca Latini etiam genae dicuntur: quae bene coloratis et ingenuis pudore suffusis ris bene. Hinc ἡ ἄνω ἢ ἄνω maxilla ad mentum usque descendit. et hic in mucrone definit. Ἐν τῷ μῦτι id omne est quod labrum inferiori ἡ ἄνω ἢ ἄνω figurata subiacet. Suprema pars labri sub nariibus, ἡ ἄνω ἢ ἄνω, Homero ὑπὸν nominatur. Quod est intra labra, et ab eis constituitur ac continetur, κόρη [os] est. uidentur enim haec quasi cohaerentia, postea ducta os efficere: quare etiam ueluti nuper diuisa apparent.

Quod caput excipit, et ad humeros usque pertinet, id totum ἡ ἄνω ἢ ἄνω dicitur. huius posteriores partes proprie τὰ ἄνω ἢ ἄνω appellantur. Deinde sub ceruice ἡ ἄνω ἢ ἄνω humeri utrinque prominent: quorum uerticem, ἀρκάριον [q. d. summum humerum] nominant. Quod ab hac prorsum uergit, καλὰ ἄνω ἢ ἄνω clauiculae existunt: inter quas αἱ ἄνω ἢ ἄνω linguli habentur.

mm. iij.

Ab humerū χῆρς [manus] incipiūt, ueraq; ex suo latere propensa. Harum pars ab humero ad cubitum usque per- tendens, βραχίον [brachium] uocatur: αγκύον autem [cu- bitus] quā tota manus flectitur: cuius exteriorem par- tem κοπάριον ἢ ἀλέκπαρον nominant. Dem πῦξ [cubi- tus] quo ἔρ homines metiuntur. Vbi hic desinit, ἔρ cum summa manu articulum facit, κάρπος [brachiale] dici- tur: succedens huic pars, μετακάρπος [quasi dicas post- brachiale.] Inde κνόδουλοι [nodi] à quibus digiti inci- piunt. Digitorum maximus, ἀνὶ πῆξ [pollex] est: sic di- ctus quod toti summae manū cooperans equipolleat. [sonat enim ἀνὶ πῆξ quasi dicas manus uicem gerens.] Post hunc κίχωνος, nomen ab usu, ut apparet, sortitus. [Latini autem indicem nominant.] Dem μέσος [me- dius.] Hunc ἑξέμεσος [medio proximus] sequitur, me- dias [uel medicinalibus ministeriis, si legatur iarexus] dicatus, atque ab iis nomen sortitus: Postremus, μικρός [paruus] dicitur, quā omnibus sit inferior. Itaque à brachiali, ἀκρά χῆρ [summa manus] dicitur: quæ quum supina est, id quod iuxta pollicem assurgit, Σείραξ [uola] nominatur: huic pars opposita, ὑποσειράξ [subuola] uocatur. Verum unde digiti procedunt, σῆδος χῆρς [pectus manus] est: quod medium horum omnium est, κνίλον χῆρς [conca- uum manus] dicitur.

Suprà uerò, tota ea pars quæ à collo toto ad ilia us- que ex anteriore parte protenditur, θώραξ appellatur. Huius pars quæ sub clauiculis utrinque ἔρ manibus habetur, κόσται [costæ] sunt: à quibus ἔρ κόσται [La- tus] uerunque appellatur. In harū medio, σῆδος [pectus] huius rursus medium usque ad cartilaginem, sub qua

ἡμῶν καὶ ἰατρῶν [uentriculi os] deliteſcit, εἰρηον uocatur. Idem
 locus etiam extrinſecus ita appellatur. Hinc ἑπὶ τὸν ἄσπιον
 [abdomen] oritur. Quæ ſub uentriculi ore ad partem exte-
 riorem apparent, ὑποχόνδρια [subcartilagia] nominamus:
 quoniam ſecundum rectitudinem ſub cartilagine ueluti
 poſt ipſam habentur. Sunt autem muſculi, qui expaſi,
 μέβρανæ πριετνευι ueluti araneæ, quæ ἐπιπλάγιος dicitur,
 ſubiacent: extrinſecus uerò cute conteguntur. AEQUIUOCO
 autem cum his uocabulo etiã interiora uſuq, ὑποχόνδρια
 uocamus: quoniam et ipſa ſub cartilaginibus notharum
 coſtarum ab interiore parte exiſtunt: ſed exteriora pro-
 pria. Quòd ante illa ὑποχόνδρια comprehendit, ἑπὶ τὸν ἄσπιον
 [abdomen] eſt: quod utrinque eſt, καὶ ἐπὶ τὸν ἄσπιον ſeu ἡμῶν
 [ilium] medium: ἀκρῶν ὀμφαλός [umbilicus:]
 ſub hoc, ἰσχυρὸν [ſumen.] Poſtea ἐπὶ τὸν ἄσπιον [pubes] ſequitur,
 quòd et ἑπὶ τὸν ἄσπιον a qualiculus uocatur, in quo thorax finit.

Hic maſculorum ἀϊδῶνα [pudenda] ſita ſunt, et fœ-
 minarum, ad femoris utriuſque interſtitium, ut ſub hoc
 occulſentur. Maris pars prominens, καυλός [coles] uo-
 catur: ſummus eius, βάλανος [glans:] quòd foramen habet
 ad excretionem, οὐρήθρα ab uſu nuncupatur. Cutis quæ
 eam tegit, πρῶτον [præputium] dicitur. Inferior pars co-
 lis in longitudinem eius uergens, ράφην [ſutura] uocata eſt:
 quæ uerò ad uſque ἐπὶ τὸν ἄσπιον ſe dem] producitur, ταῦρος [tau-
 rus.] Teſticulari δίδυμοι [gemma] et ὄρχας, intus et foris ap-
 pellantur. quòd teſticularios ambit, ὄρχον [ſerotum] uocamus.
 Γυναικῶν autem ἀϊδῶνα [muliebris pudendi] (ſic enim no-
 minabant ipſum) ipſe κόλπος [ſinus] κλειδίς [pecten] uocatur:
 at quæ ſinum ambiunt, κερυζώματα [alæ] uocantur. Inter
 hæc autem caruncula ad fiſſuram exorta, ῥύμφη dicitur:

[quidam d Latinis coliculum uocatam putant] quam, quodd
multum promineat, Aegyptii in uirginibus excidere con
sueverunt. Porro recti intestini orificium, per sedem pro
diens, ut excretionem, quam labet, retineamus, *δακτυλιος*
lanulus] a figura, ab officio *σφιχτήρ*] adstrictor] uocatus est.

Ceterum posteriores corporis partes, quae collo subia
cent, hunc suum *εξ*] appellationem habent. Totum, *πῶτον*
[tergum] uocatur: inde utroque in latere *ἀμφοτέρω*] scapula
] habetur: media ipsarum pars, *μῆσος*] operon] dorsum] cui
εξ] *σπῆλαιος*] stomachus] intus subiacet. Rursus media totius
tergum] sedes superne ad clunes usque, *σπίνα*] dicitur,
Huius partem quae recto tramite sub dorso habetur, *ἀκνήστι*
Homerus nominauit, manifeste alijs dictionibus exponens,
quod dicit, *ἀκνήστι μῆσος*] *πῶτον*: quonia *εξ*] iuxta rectitudinem
longitudinis media sunt terga, mediūq; est dorsum] *εξ*] lumbi.
Spina excipit *σπίνα*, quae hic nominata est, qua parte cin
guntur, Latini lumbos uocant. Haec in *ἰσχυρὸς ὄσθιον*] [os sacrum]
terminatur, in cuius utraq; parte *τα ἰχία*] [coxae] sunt, in his
αἰχμητῆρες] nates: *εξ*] quonia quae his subiunguntur maxima
ossa sunt, inde carnea] a ipsis corpora substracta sunt: quo
rum *τα κυρτώματα*] [globosae partes] quod orbiculares sunt,
σφαιροειδήματα] q. d. globulamenta] nominantur.

Inde corpus unicum, bifidum] sic, nam in duo *σκέλη*] [crura]
] nominata diuiditur: quorum diuisiones ueteres *δύο ἄκρα*
] nominant: at quae haec tota, ad extremum usque, *σκέλη*] [crura]
] dicuntur: quae uero ab *ἰχίος*] [coxis] statim incipiunt, *μυοί*
] femora:] ubi uero *αὐτίον*] [postea] committuntur in fe
rioribus, articulum] que efficiunt, *γόνυ*] [genū] nominamus.
Eorum partes retrorsum] spectantes, *ἰγυαί*] [popliteae] *εξ*] *ἄνω*
] *ἄνω*] inde ad ima] maximi] artus, *κνήμια*] [tibiae]: quarum
anterior pars, *αἰκμητῆρες*] q. d. ocrea], posterior *καρπούριον*

[sur] nominatur. Post remum offitū tibiæ quod in utrunque
 latus prominere; opop[us] talus est: quæ sequuntur qui modis
 [pedes] propriè appellatur: quibus etiã mensurã sibi aliã ho-
 mines in altum tollentes pedem inuenerunt. Pedis pars po-
 sterior m[od]o præ [calx]: prior à talo usque ad digitos, & pedis uo-
 catur. Interior autem, quasi pedibus inuicem se aspicienti-
 bus, à talo uersus magnū digitum procedens, m[od]o q. d. pla-
 nitia appellatur. Quod sub hoc statim in medio inuicem
 habetur, m[od]o s. u. i. x. i. pedis concavum dicitur. Infimū, quod
 terram contingimus & ingredimur, m[od]o p[er] pl[an]t[am] uocatur:
 quod post concavum ad digitos assurgit, m[od]o s. u. i. x. i. pedis
 pectus nuncupatur. Deinde o[mn]i d[ig]it[um] numero ma-
 num digitis pares: non tamen eadem sortiti nomina; quo-
 niam nec eosdē præstant usus: præterquam quod magni-
 tudine & situs ordine differunt.

DE EXTERIORIBVS CORPORIS

humani partibus.

A Notum abusive quidem uocatur exteriorum etiam
 corporis partium & partium enarratio: uniuscu-
 jusque naturalem situm, ordinem & usum, quem animau-
 ti præbeant, ac propriam eiusque appellationem commemo-
 rans: de quibus tam uerba fecimus, sed propriè ab animo
 est interiorum præfactio, quæ sit uerbu[m]. Non enim est ani-
 mæ, oculis eas ostensas esse, sed cuiusque notitiam uerbis
 percipisse, & naturales actiones quomodo per ipsas obean-
 tur, didicisse: præterea quam inuicem communionem in se-
 ra aliæque corporis partes per uenas habeant, & arterias
 & nervos, per quæ & conspiratio & conflutio omnium
 & omnia fiunt.

Ex capite itaque cerebrum ex nullo eorum principa-
 lium uasorum quæ prædiximus, compositum esse putat Era-

sistratus, eaque nutrimenti παρέρχουα [affusio] ipsi esse
 videtur. Est autem corpus simplex, atque ob id, omnium
 quae humano continentur corpore, et praeipuum et prin-
 ceps. Quapropter Plato et Hippocrates animi principa-
 tum in eo constituunt. Comprehenditur sane membranis
 duabus: una ei contigua assimilisque est, quae χρονοδὴς
 [secundiformis] appellatur, menosiorque est: altera, quae
 huic superiacet, τῆς κρανίου [calvariae] in quibusdam par-
 tibus magis adherescit, estque nervosior. Ex superiore i-
 gitur parte venae à corde nutrimentum in ipsum deri-
 vant, iuxta eum locum qui ἀνωτέρω dicitur, ex arterijs
 quae ad basin sunt acceptum. Hinc autem et nervi prin-
 cipium exortus ex eo capiunt, unde et animi func-
 nes universo corpori communicant. Νόστος autem [ner-
 uorum] species duae sunt: una multos ossium connexus
 colligat continetque: altera sentiendi mouendique pro
 arbitrio facultatem toti corpori transmittit. Atque hinc
 est ortus etiam ὀφθαλμῶν [masculorum]. Oculorum ἰ-
 ποῖ [meatus] et ipsi ab ima cerebri parte proveniunt,
 et per eos à ἐξωτέρω ὀφθαλμῶν [uisorius spiritus] oculis im-
 pertitur. Inde uero μαστίγες etiam [nares] processus ha-
 bent: per quas et odoratur, et cerebrum expurgatur.
 Ad τῆς ὠτῆς [aures] processus non sunt, uerum à po-
 steriore parte tenuis membrana, quam μαστίγια uocant,
 perforata est, atque in uermis speciem processum habet:
 per quam similiter ipse repurgantur. In illius prin-
 cipio cerebri pars χρονοδὴς appellata, quod conii speciem
 referat [sedem habet. Iam uero illinc et πᾶσις μαστίγια
 [spinalis medulla] incipit. Ceterum duos habet cere-
 brum uentriculos: quorundam opinione unum ubi ani-
 mi principatus residet. At κρανίου [calvariae] ossa supe-

riore parte sub cute, membrana quæ per futuras è meningibus processum habet, αειρασιος nominata, conteguntur. Estque hæc origo ὑμῶος καὶ ἐκκοτις [membranae castas sue ringētis], ἢ δὲ φεξιματις [septi trāsuersi], ἢ αειρασιος, ἢ omnis membranae neruose. Ὀφθαλμὸς [oculus] ex Hippocratis sententiā habet duas tunicas, quas ipse meningas, quod ex meningibus procedant, appellat. Recentiores ponunt tres, nonnulli quatuor. Ex quibus prima deforis est, κεραιειδὴς [cornea] uocata: ea, reliqua sui parte, alba est, sed pupillæ loco extenuatur, perspicuūque subiectum colorem reddit, secundū quæ nigra, uel cæcisa, uel fulua apparet. Secunda, quæ pupilla est, modico foramine concava, quæ, quod parte interiore sit τῆ παρὰ ταφύλῃς [acino iuuæ] similis, ῥαυειδὴς nominatur. Tertia, retis modo finem habens, ἀμφιλευσοειδὴς nuncupatur: perinde quasi in summo quartam tunicam à nonnullis inuictam accipiat, quam ἢ ἀδύλον [æu minus apparentem] uocare consueuerunt. Est etenim membrana minima simul ἢ tenuissima: sed prima ἢ secunda, firmæ membranæ, crassæque tunicæ sunt, tertia uero ἢ quarta, tenuissima. Quare ἢ Hippocrates priores solas cognouit, ὁ δὲ ὀφθαλμὸς, inquam, μὴ ἴστας ἔχει δύο [oculus membranas duas habet.] Porro triplicis hæ tunicæ humores continent: hunc, ὑδατειδῆ [ab aquæ similitudine] uocant: illum, ὑαλοειδῆ [quod uitro quiddam simile referat:] tertium, κρυσταλλοειδῆ [hoc est crystal-li modo pellucidum.] Palpebrarum interiores partes, carnosæ: mediæ, cartilaginosa: exteriores cute teguntur. At quoniam cartilago media dura est, adeps subiecta est, lenimenti malagmati sue instar, quæ frequenter exuperans, guttas parit. Lingua maximè

carnosâ est, in quam duplex nervorum genus ab ima parte cerebri prodiens inseritur: alij uaxaxa rãpa molles nervi appellati, gustandi sensum ad principium: alij oxamege [duri] motum spontaneum ad ipsam deducunt. Ad huius radicem ðrãxãrãic [exigua lingua] inhaeret, quæ, quum deglutimus, recurrens, arteriam claudit, nequid ex solidis aut liquidis in ipsam delabatur. Cuius rei quoque causa aĩmãdes [tonfillæ] numero quatuor creatæ sunt: duæ ad lingue radicem, utrinque conspicuæ: duæ hu proximæ, penitiores. Nominantur eadem etiam rãeĩõvũã, quoniam locus ad quem sitæ sunt, iõõvũã (præsertim quum per inflammationem intumuerunt, eoque transitum hunc artum nimis reddunt) figura respondent. Porro quum duabus animal materijs gubernetur, alimẽto et spiritu, ad huc percipiendum nares, os, gurgulio, fauces, aspera arteria, et pulmo, partes sunt aptissimæ. Nares quidem sanã et respiratori serviant: gurgulio, ne frigidus in fauces aer cumulatum irrumpat: aspera arteria, ut eundem in pulmone deducat, quorũ in pectore sedes est. Per hos et omnis fit respiratio, submitteutes quidem se ut spiritus emitatur, attollentes uerò ut idem recipiatur. Quare actione similitudinem quandam cum fabrorum follibus habere uidentur: figuram uerò unguis bubulæ seruant. Porro ex spiritu in pulmone elaborato quicquid maximè necessarium est, ad sinistrum cordis uentriculum defertur: quicquid inutile est, illac qua inspirati fuit efflatur. Nutrimenti uasa ad excipiendum, et instrumenta ad elaborationem instituta, hæc sunt, Os, dentes, stomachus, uentriculus, ieiunum et tenuia intestina. Os quidem et dentes cibũ extenuant moluntque, stomachus appetit et deglutit, et exporrectus est in asperã arteriã, ad septũ usque trãsuersũ porrigitur.

uentriculus autem [γαστήρ] communis est ad concoctionem.
 Hic incipit uelut à media cartilagine, ubi εἰμα κοιλίας si-
 cū dicitur. Subsedit leniter iecinori, capacitate literā si-
 gma referēs. Et altero extremo in sinistro parte uergit:
 ubi est εἰ πολυρός [q. d. ianitor] qui, ne nutrimentum ex
 eo confertim delabatur prohibet. Visus uerò εἰ λεπτός ἐν π-
 ροῖ [ieiunium] et tenue intestinum] digestionis dicatum est, in
 sinus multos implicatum. Committitur autem τῷ μεσεντερῷ
 aut μεσεντερίῳ, quod uenæ in id descendentes intertexunt,
 per quas digestio plurima fit ad portas hepatis. Ei uerò τῷ
 λεπτόν ἐν πρῶτον tenuius intestinum] est ita connexum, ut pars
 eius esse uideatur: quippe ieiuno explicato persimile est.
 differre tamē, quod nec uacuum sit, nec uas forū copiam habeat.
 Deinceps est τῷ φλόν ἐν πρῶτον [cæcum intestinum] alimēto reci-
 piendo accommodatū. Huic adherescit τῷ λαν [laxius in-
 testinum], quod excrementa ex distributione segregata susci-
 pit. Pertendens autem ad dextram supra umbilicum inter
 iecur et lienem, deorsum rursus fertur, et amplectitur
 τῷ γαστρῶν [abdomen] totum, in ἀνωδοσμεῖον [rectum intesti-
 num] desinens. Quum igitur duo meatus à lato oris spatio
 incipiant, alterum iuxta priorem colli partem, τῷ ῥογχοῦ aut
 σφαχίαν ἀπνεύαν nominamus: [alterum, stomachum]. Un-
 de uerò initium capit arteria, et ubi aperitur, φαρυγγα
 [fauces] uel λάρυγξ uocamus. Ceterum totus meatus ex
 cartilaginibus quæ sunt κρυοειδῆς aut κωκοπεῖς [anuli
 uel circuli modo compositæ] constat, quo firmus continuæ a-
 nimantis respirationi maneat, [nec comprimatur]. quare
 etiam ostium eius semper pateat. nam cibi abstinentiam tole-
 rare potes diutissimè, ab inspiratione autem abstinere, ne
 minimum quidem temporis. Huius rei gratia purum hunc
 spiritum transitum natura dedit, ne impedimenti quid

sentiat. Enimvero siquid uel cibi uel potus in arteriam imprudentibus delabitur, strangulationes et tusses statim exatantur, donec à spiritus impetu excussum efferatur. Tam uerò aspera arteria spiritum pulmōni trāsmittit, desinitque in eiusdem arteriis asperis, quas ipsas quoque βρόγχα uocant. σπυγος uerò interius quā βρόγχος existens, ceruicis uertebriis annexus, longissimè cum aspera arteria porrigitur: sed βρόγχος illi adiunctus, quum cibum deglutimus, recurrens exactè ipsum τὴν βρόγχασιδὶ lingua cooperit, quæ ex linguae radice trahit originem. Porro hæc lingua non modò os claudit, sed etiam cibum à lingua uelut uentilabro purgatū, et arteriæ orificio superimpositum, ad stomachum pontis modo deijcit. Stomachus pro naturali functione appetendi facultatem habet. Dum appetit quidem se attollit, et quæ offeruntur deglutit: dum autè accepta quasi elidit, et ad subiectas partes expellit, ac uentriculi orificio contiguo per διαφραγμᾶ transuersum septum iter adit, submititur. Per quem angustum existentem meatum in uentrem alimenta descendunt. Taspis uentriculi naturale officium est ut alimentum sibi commissum concoquat, quod à concoctione primū ptisanæ cremori persimile est, uerum per eum quē πύλωρος appellari diximus, qui adhuc arctior est, alimentum ieiuno instillatur: quod quum tenue sit intestinum, in flexuosissimos orbes natura implicauit, ne ex facili uidelicet disseccaretur, diuellereturque. μεσεντερῶν siue μεσεντεριῶν anfractus et orbes eius amplectitur, atque ipsos sustentat: quāquam id non solum hunc præstat usum, sed etiam uenas duas sub iecanore emergentes fulcit, quæ post in diuersas partes diducitur, et μεσεντερῶν inseruntur, quò et ipsæ sunt enim tenues) ruptionis periculum effugant. Sustinentur autem ab in-

tecto eidem simul basi: hinc immutentes, et ueluti substrato
 alleuat et finiunt. Atque hoc pacto in singulis anfractibus
 ad hirundinum similitudinem compositis, aperta ore ie-
 iunio inhiantes, omnem in eo alimoniam in succum con-
 uersam exugunt. Simul autem inter exugendum, pro-
 tinus ipsum in sanguinem mutant, qui succus antea erat,
 dum in ieiunio esset. Non enim aliunde uel pituita, uel
 sanguinis, uel alterius cuiusdam uas esse natura indicat.
 Rursus igitur duae factae ex multis uenae, a mesar. eo
 acceptum ad iecanoris portas digerunt. In iecanore, quam
 sanguinis naturam nutrimentum induit, recrementa sin-
 gula pariter secernuntur. Flaua bilis ad uesicam ei inhae-
 rentem deferretur, atra ad lienem. Tam uero ab hepate uer-
 sum in sanguinem alimentum, in dextrum cordis uentri-
 culum distribuitur. A corde sanguis per opaz. ndas | iugu-
 lares uenas | ad superiores corporis partes deriuat. Per
 uis. l. u. autem opaz. l. canam uenam | in uniuersum corpus
 diffunditur. Ab hac rami duo, sanguine iam d. r. s. p. p. o-
 dou | a sero discreto, perreptant, qui lumbis sub clunium
 carnibus, per quas urina desillat, inhaerent. Ad uesi-
 cam autem per mestus dictos op. p. n. i. ex. proficiuntur.
 Vesica corpore suo urinam recipit, et per colem foras
 excernit. Testiculi uero substantia glandulosa sunt,
 conaptacula et officinae seminis, quod per uis. u. s. ex. c.
 | singulos neruos ab inguinibus dependentes | ad eos fertur,
 in quos etiam alia uasa ipsos nutrientia descendunt. Cae-
 terum duabus tunicis conteguntur, quarum alteram | te-
 nuiozem | i. p. u. p. o. s. n. | alteram ualentiozem | d. a. p. n. | appel-
 lant. Ab his est d. x. | apud alios d. x. e. o. | scrotum. Feminus au-
 tem n. u. s. e. g. | uulnus | scroti conuersi similitudinem refert.

n. i.

Venæ in partem eius interiorem quamplurimæ aperiuntur, per quas sanguis expurgatur: qui in canæptibus retinetur, cedit que in alimentum fœtui, et formationem. Nam à venis quæ secundas impliunt, binæ aliæ procedentes venæ, ab arterijs ibidē sitis binæ arteriæ, et d. nervus unus nervus, mutuo in unum congressu meatum oū exzer appellatum absolunt, qui infantis umbilico inseritur, ex quo et enascitur et suspensus est. Ab umbilico autem venæ ad iecinoris portas sanguinem in fœtibus transmittunt: arteriæ vero iuxta vesicam, crassiori arteriæ, nervus hic spinæ inseritur.

Ο Σ Τ Ε Ο Λ Ο Γ Ι Α , I D E S T , Ο Σ Σ Ι V Μ
enarratio. Vel, De ossibus tractatio.

Ex eodem libro.

Τὸν ὀστέον [ossium] duplex est σύνθεσις [compositio], una ad motū accommodata] quæ ἄρθρον [articulus] vocatur: altera ad stabilitatē, quæ σπασίθεσις [q. d. coarticulatio] dicitur. Huius autem tres sunt species, ῥαφή [sutura], σμψίθεσις [coagmentatio], et ῥομφωσις [fixura]. Sutura igitur capituli ossa constant. Inveniuntur autem suturæ in plurimis, quinque: prima per sinciput, στεφανία [à corona, cui assimilatur] dicitur: altera per verticem, ὀλοία [quod veris representet] vocatur: tertia per occipitium, λαμβδωδὴς [à literæ Δ similitudine]. Duæ quas κροφίαις nominant, in utroque εἰς κροφίον [temporum] una. Ossa calvariæ septem numerantur, occipitis unum, verticis duo, temporum item duo, frontis unum, πολυμόρφου unum. Cerebrum duos processus ab utraque περιεφαιδός [cerebelli] parte obtinet: κερώνια [q. d. tubercula] appellatos, qui in primi σπονδύλου [vertebræ] cavitate insinuantur, in qua, velut antro-

secunda uerterae caput in latera mouetur, annuit reuul-
 que. Deinde a $\sigma\sigma\epsilon\delta\iota\varsigma$ $\lambda\alpha\mu\beta\delta\epsilon\varsigma$ [ossei processus] dictae
 duae, paululum inuicem dissidentes, per quos tendones ex-
 nerus deorsum feruntur. Deinceps alia duo ossa super for-
 mina per quae facultas audiendi est, emergunt, $\xi\gamma\gamma\epsilon\delta\eta$ [in-
 galia] appellata: sub his rursus alia duo, $\lambda\iota\gamma\epsilon\delta\eta$ [petrae mo-
 do prominentia.] Priore capitis parte processus sunt $\beta\eta\theta\epsilon\delta\epsilon\varsigma$
 $\delta\iota\varsigma$ [acui similes] dicti. Facti autem sunt ad $\phi\alpha\upsilon\gamma\gamma\epsilon$ $\sigma\pi\omega$
 [faucium] diuisionem ubi summæ eorum partes cartilagine
 committuntur, os $\upsilon\lambda\omicron\epsilon\delta\epsilon\varsigma$ appellatur. Quæ uerò super his
 sunt, nomen desiderant. Quorum in priore parte situm est
 os $\pi\omicron\lambda\upsilon\mu\omicron\phi\omicron\phi\omicron\varsigma$ [q. d. multiforme] appellatum. Porro su-
 perioris maxillæ ossa coagmentatione constant. $\pi\omicron\alpha\epsilon\sigma\omega\pi\omega$
 [facies] habet nouem $\sigma\upsilon\mu\phi\upsilon\sigma\iota\varsigma$ [coagmentationes]. Prima in
 lato utroque ocalorum spatio situm obtinet: duæ a latere na-
 rium utroque: alia medias nares rectâ intersecat. Males
 quoque singulas habent. Duæ rursus obliquæ palatum se-
 cant, unâque in rectum idem palatum diuidit. Communes
 autem faciei ex capitis sunt $\delta\eta\mu\iota$ $\xi\gamma\gamma\epsilon\mu\alpha\tau\omega\upsilon$ [in ossibus in-
 galibus.] Iam quidem faciei duodecim ossa sunt: narium;
 duo: ocalorum quoque, totidem: malarum, singula: $\alpha\epsilon\phi\omega\epsilon\varsigma$
 [palati] quatuor: $\delta\eta\mu\iota$ $\phi\alpha\tau\eta\omega$ [dētium receptaculorum], duo
 alis similia. Maxilla autem inferior, quorundam senten-
 tia, duo in mento coalescentia [uel coherentia] habet ossa:
 nonnullorum sententia, unum. Cæterum dentes $\chi\tau\iota$ $\gamma\omicron\mu\phi\omega$
 $\alpha\upsilon$ [per fixuram] iunguntur, quippe qui receptaculis suis in-
 fixi sint. Sunt autem numero triginta duo: ex quibus qua-
 terni primi in superiore atque inferiore maxilla [quæ se-
 cane] $\sigma\omicron\mu\epsilon\iota\varsigma$ nominantur: $\alpha\upsilon\upsilon\omicron\delta\omicron\tau\epsilon$ [canini] quatuor, $\mu\omega\lambda\iota-$
 $\nu\alpha\iota$ [molares] uiginti sunt. Reliquorum ossium clauiculae
 ad summū quidē humerū coeutes deligantur, ad pectus autē

nn. 4.

articuli et coherentiæ uel coagmentationis] missionem facere uidentur, et Romanæ literæ S, et quidē expansæ figurā ostendunt. Dem $\pi\delta\upsilon\pi\upsilon$ [costæ] duodecim in utroque latere habentur. Septem ex ijs cum spinæ uertebriis, cumque osse pectorali utrimque cœunt: reliquæ quinque à posteriore parte spinæ inseruntur: in anteriore parte, inuicem se resupinantes cartilagine colliguntur. $\Sigma\pi\upsilon\delta\upsilon\alpha$ uerò [uertebra] omnes quatuor et uiginti sunt: septem in ceruicæ, dorsi duodecim, quinque lumborum: post omnes in $\rho\sigma\upsilon\upsilon$ [os sacrum] quod ex uertebriis inuicem connatis constare uidetur. Quin et pectus similiter ex septem ossibus una coalitis, $\xi\iota\theta\omicron\epsilon\delta\iota$ $\alpha\mu\alpha\tau\eta\sigma\iota\varsigma$ figurā structum esse apparet: at brachium utrumque humeri articulo coarticulatur. Porro suo ipsius capite obliquè in scapularum sinum immittitur. Cæterum $\omega\mu\omega\delta\alpha\tau\alpha$ [scapula] musculus, qui posteriore parte costis substermitur, incumbunt. Cubitus et $\kappa\epsilon\pi\upsilon\varsigma$ [radius] coalitus quidem modo sese contingunt, articuli uerò modo alteri brachij capiti committuntur. Tribus enim sui uertebriis brachium eis $\tau\upsilon\omega$ $\alpha\gamma\mu\alpha\tau\eta\sigma\iota\varsigma$ $\pi\acute{\iota}\chi\omega\varsigma$ $\alpha\iota\alpha\gamma\lambda\omega\phi\omega$ [in cubiti cœlaturam] structura literæ Σ similem] inseritur. Quarta iam uertebra radius ueluti circa axem uoluitur. Brachialis ossa tria mutuo coalitu deligata sunt, ad cubitum tamen et radium articulum aptè faciunt. $\mu\epsilon\tau\alpha\kappa\epsilon\pi\iota\upsilon$ [postbrachialis] quinque ossa uidere licet articulum cum brachialis ossibus, quibus connata sunt, expletia. $\tau\omicron\delta$ $\tau\epsilon\pi\omicron\omicron\delta$ [palma] ossa cum eisdem, et postbrachialis ossibus coagmentatione iunguntur continenturque, cæterum cum primis digitorum $\alpha\epsilon\tau\alpha\lambda\iota\alpha$ [internodijs] coarticulantur. Digitorum uerò internodijs

sunt singulorum tria, quae articulo componuntur. Femoris os unum est, cuius caput leniter reflexum, in coxae profundum sinum conicitur. Quam commissuram nervus qui e medio sinu prodit, et in medium femoris caput inseritur, continet. Ta iōia [coxae] quae duo sunt ossa, a posteriore parte, cum osse sacro a prioribus, inter se symphyin habent: ubi et nōs osā [pubis uel pectinis ossa] uocantur. Tibiae utriusque ossa duo, nempe τῆς ὑπὸ τῆς [tibiae] et ὀπίσθης [fibulae] non peruenit autem fibula ad genu articulum, uerūm sola tibia summū quatuor in se superficiales sinus obtinens, quibus duos femoris nodos excipit. His incumbit ab anteriore parte ὀρθογώνιον, paruum os rotundum, latiusculum scuti breuis instar, commissuram eorum continens, quod in summo articuletur. Fibulae superior extremitas anteriori tibiae parti sub epiphyse connectitur. Iuxta malleolos autem, quae desinunt utraque tibiae ossa, ὑποπόδιον καὶ δέσμη [ligamento nerueo cartilagineo] inuicem colligantur. Caeterum intus talo incumbit, intra se ossa coniungens. Talus, iuxta pedis longitudinem situs, fibulae insidet, eique firmiter coaptatus est: at tibiae ossibus, et ei quod ὀρθογώνιον uocant, in anteriore ipsius parte, articuli iungitur a committitur. Rursus ὀρθογώνιον, ubi cum talo coniungitur, excavatum est, ut scaphae speciem referre uideatur. Ereptione gubum calles tres habet, quibus ossa ἄλλοθεν, quae tria sunt, inseruntur. Porro ὀρθογώνιον, quod cubi figuram representat, extrinsecus situm est: articulatum est autem τῆς ὀρθογώνου καὶ ἑκατα. Processum quoque ex inferiori ad priorem partem obtinet: quem plātæ os, retinendi ipsius gratia, subiit.

Deinde [os] dictum πείον, & ipsum quinque constat ossibus. Tum deinde quinque pedis digiti habetur, ex tribus omnibus interodiis, similiter iis quæ in manu sunt, cōposita si magnum excipias. Is enim solus duobus constat. Contrahunt autem horum iuncturas ὑμνωδῆς ἑρῆς σπινθηροειδῆς μεμβρανώσα quædam ligamenta. Italem autem & calam ualidi admodum, & quidam ex ijs rotundi simul & ἰσοπερὶσπῶδες [neruea cartilaginosa que.]

EX GALENI LIBELLO

De ossibus ad tyrones, excerptæ definitiones.

Ἐστὶ μὲν δὴ τὰ ὀστᾶ σκληρότατα τε καὶ ξυρότατα τῶ ζώου εὐρέα, καὶ ὡς αἰ εἶποι τις, γλωδῆστατα. Id est, Sunt autem ossa durissima & siccissima uel aridissima animalis partes, & ut ita dicam, maximè terrestres.

Ὅσοι [ossis] ἀπόφωσις & ἐπιφωσις [q. d. absentia & adnascencia, uel enascencia & supernascencia] ita differunt, quòd ἐπιφωσις sit alterius [ossis] cum altero ἐνωσις [conglutatio, ad uerbum unio, uel potius q. d. unio, aut, coadunatio]: at ἀπόφωσις sit pars uniuersi ossis. [Vulgus ἀπόφωσιν productionem, ἐπιφωσιν appendicem interpretatur.]

Ossium omnium humani corporis inter se coherentium tota σωματικὴ [structura, uel constructio] nominatur σκελετικὴ [ab attenuatione, seu exsiccatione, uel exarescentia] sunt qui ossium corpus appellat. Sequitur autem paucis interiectis apud Galenū, Ὅτι δὲ οὐδέτις ἐξ αὐτῶν ἐπιφωσις ἔχει, ἢ ἀπόφωσιν, ἢ ὁμιλίαν ἐπιφωσιν, ἀντιπερὶ δὴ ἄλλων. Id est, Manifestissimum est autem perinde esse sine ossium σωματικὴν [dicimus, sine σωματικῶν] [q. d. compositionem] aut ὁμιλίαν [q. d. com-

gressum: uel commercium.] Sunt autem compositionis eorum duo modi generales, unus κατ' ἄρθρον, per articulum, alter κατ' ὀσφύον per cohesionem, uel coalescentiam, q. d. connascentiam]. Species autem ac differentiae utriusque sunt complures. ἄρθρον quidem est structura ossium naturalis, ὀσφύον autem uero ossium naturalis. Utriusque autem definitio hanc uocem Naturalis adiunctam habet, quia quæ aliquantum uel omnino sunt luxata, adiacent quidem [uel, contigua sunt] sibi inuicem, sed non secundum naturam: et quæ item fracta fuerunt, ac postea per callum obductum coaluerunt, inueniuntur quidem, sed non secundum naturam. Hippocrates autem ἄρθρον sæpius appellat alterius ex coherentibus ossibus extremitatem, non tamen hoc uel illud sine discrimine, sed quæ orbiculata est, et in cavitatem contigui ossis immixta.

Differentiæ autem ἄρθρον [articuli] sunt duæ, διαρθρωσις et ὀσφύωσις per articulationem et coarticulationem. Differentiæ autem inter se quantitate motus. nam διαρθρωσις est ossium compositio quæ mutuum motum euidentem habent: at ὀσφύωσις est quidem et ipsa, ossium compositio, eorum tamen quæ non itidem euidentem, neque magnum, sed obscurum uel exilem habent motum, qui que non facile deprehendi possit.

Tres autem sunt διαρθρωσις species, quæ à recentioribus medicis appellantur, ἄρθρωσις, ἄρθρωδία, γιγλυμοσις: inueniuntur et γιγλυμοσις quæ uocabula apud priscos medicos non admodum in usu fuisse, sed hæc, ἄρθρωδία, καὶ τὸ ἄρθρωδός, καὶ τὸ γιγλυμοειδές ἀλλήλοις συμβάλλειν. Præter quæ etiā τὸ ἄρθρωδός, καὶ τὸ γιγλυμοειδές scripsisse compertuntur. Nec uerò alienū à ratione fuerit fortassis uocabula

m. iiij.

fingere, aperiore doctrine gratia, ea derivantes ab illis
 quae iam in usu posita sunt. Erapheos igitur est quum
 cavitatis quae excipit, habet sufficientem profunditatem, et
 caput quod insinuat, ad verbum, ingreditur. oblongum
 est, uel porrectum. Apheos autem est, quum et cavi-
 tatis superficialis, et caput depressum est. (Voco autem ob-
 longum, uel, porrectum, caput, et depressum, ambo refe-
 rens ad avxevac, cervicem, quibus adnata sunt. Avxevac au-
 tem, cervicem sunt avxevac, abnascitiae, ossium graciles,
 quarum extremitas, quae crassior et orbiculata est, uoca-
 tur avxevac, caput. At quum abnascitiae extremitas est acuta,
 non amplius avxevac, uocatur, sed avxevac, uel avxevac. Ex cavi-
 tatis autem capita excipientibus, profundior, quidem, voca-
 tur acetabulum, nuncupatur, quae appellatio medicis omni-
 bus familiaris est, at superficiali a cavitatis, nonnullis, uo-
 cat, ab ocularis sinus similitudine, uocata fuit.) La uero ter-
 tia diapherous species, quae avxevac nominari diximus,
 fit quum ossa composita, in se uicissim ingrediuntur, ut in uer-
 tebris usuenit, et in diarthrosi cubiti cum brachio. sed
 quaedam in his quoque differentia est, nam in uertebri, me-
 dia in utranque circumpositam ingreditur, at brachium
 et cubitus mutuum in se ingressum habent.

Diapherous autem coarticulatio habet, et ipsa tres
 species, quae avxevac, avxevac, et avxevac nominantur. Avxevac
 (sutura) est compositio rebus consutis similis, ut in capitibus ossi-
 bus uidere est. Ad quam patefacienda, alii avxevac, et avxevac
 in serratilem compositionem definiunt, alii eis avxevac
 et avxevac in unguem compactionem, declarantes opinor
 et nobis in memoriam reuocantes, illi quidem, serrarum mu-
 tuum in se ingressum, quum alterius conuexitates, id est
 dentatae partes in alterius contigui cavitates ingrediuntur.

si uero ea quae in unguem compingi dicuntur, fit autem haec compactio, quum convexitates quae unguis speciem referunt, in cavitates ad excipiendum idoneas ingrediuntur. Apertio autem, coarticulatio est per lineam simplicem. Sunt autem nonnulla maxillae superioris, et quaedam etiam capituli ossa hoc modo inter se connexa. *Ἐπιπέδω* uero quod dicitur conclatio, uel contignatio coarticulatio est per impactionem [id est, quum ossa impinguntur in se, ut in impactu].

Συμπίπτει quoque coalescentia, uel coalitus, aut coalitio duas habet primas differentias, alia enim ossa inter se inuicem [id est, in mutuo nexu] coalescunt, alia uero, per alia [id est, aliorum interuentu]. Inter se quidem coalescunt quae fungosiora mollioraque sunt, per alia autem, quae sicciora et densiora. Haec autem ipsa quae per alia fit coalescentia, tres habet differentias, quae nominibus antiquis carent, sed quae recentiorum medicorum nominibus, uti uolet, uocare poterit *συρροή* quidem [q. d. concartilagnationem] eam coalescentiam quae fit *ἰσὺν ὀστέων* per cartilagnem; *συνῶσθησις* autem, [q. d. conseruationem] eam quae fit *ἰσὺν ἰσθμῶν* per neruum; at *συνάρτησις*, [q. d. concarnationem] quae fit *ἰσὺν σαρκεσιν*, per carnem.

Νεῦρον neruorum tres sunt differentiae, seu species, alia enim ipsa uocantur *αἰσθητικὰ* [spōtanei nerui] quae ex cerebro et spinali medulla oriuntur; alia, *συνδεδεμένα*, colligatorij, uel ligamentales, qui ortum ab ossibus habent. Tertia autem differentia quae *τιμωρὶ* tendo uocatur, ex musculo originem ducit. Ut igitur nulla ne hic quidem sit obscuritas propter æquiuoca nomina, quaecumque ex cerebro et spinali medulla oriuntur, *αἰσθητικὰ*; quaecumque ex musculis, *τιμωρὶ*; quaecumque ex ossibus, *συνδεδεμένα* appellamus.

Naturalis figura capitis oblongæ sphaeræ potissimum similis est, est autem et altera quæ vocatur φερό χέμα (acuminata figura). Naturalis igitur figura capitis tres omnino habet in eo πάφας (suras): duas quidem trásversas, quarum altera in occipite sita est, in sinapite altera: tertiam vero aliam præter illas, per capitis longitudinem, quæ à media sutura posteriore ad mediam anteriorem porrecta est. Anteriorem (πάφων) suturam (νοτανε σφαιράσας) coronariam, quia huic potissimum parti capitis circumponitur σφαιρά (coronæ): posteriorem, χαιμὲ δεειδὴ (ut quæ speciem literæ lambda referat), quia uniuersa eius figura literæ Δ est assimilis. Ipsa autem suturarum figura potissimè literæ Δ similis est.

Duæ quoque ab hac æquidistantes lineæ, per capitis longitudinem, à posteriore in priorem partem super aures feruntur. Hæ autem sunt duobus inter se ossibus coherentibus non per suturam quidem, sicuti quæ superius dicta sunt: sed paulatim ἀπολεπτιωοῦσθαι eis λειπιδὴν attenuatū in squamæ modum id os quod à sinapite descendit, subsistet illi quod infernè ab auribus ascendit, propterea quæ eas nonnulli non suturas simpliciter, sed à squamæ similitudine λειπιδειδὴσ πάφας, (squamosas suturas) aut λειπιδειδὴσ ἀγοκονήματα (squamosas conglutinationes) appellarunt. A nobis quoque, eiusdem doctrinæ causa, πάφαι iuxta aures sitæ, λειπιδειδὴσ non nuntur. Ita ut quinque quidem peculiæres capitis suturæ sint, χαιμὲ δεειδὴσ, σφαιράσας, χαιμὲ δὴ μῆκος δὴ τῆσ, quæ rectè à per longitudinem fertur: duæ item ἀποκονήματα ab ea æquidistantes, quæ in ossibus squamosis habentur: duæ uerò alie communes superiori maxillæ, eique ossi quod à nonnullis inter capitis, ab alijs inter maxillæ superioris ossa (quum

inter utrumque sit medium) numeratur.

Reliqua duo ossa utrumque ad aures posita, multifariā se habent. Nāque horum una pars, λιθοειδής [lapidiformis] appellatur, ut etiā est. ea protensis λαμειδοειδής suturæ finibus terminatur. In eadem est δακρυοειδής [abnascentia, uel exortus] στυλοειδής [columniformis], quam ego [ab acus stylivæ scriptori] similitudine [βελονοειδής] ἔσχαφοειδής appello: est itē mea qua auditorius meatus continetur. Altera deinde eorū pars iuxta eas ἐκφυόσες [enascantias uel exortus] habetur, quorum una μαστοειδής [mamillar] dicitur, altera est τὸ ζυγωματός [ossis iugalis]. Præter hanc est etiā tertia pars circa tempora.

Temporis musculo prætentum est os, quod transversam in medio suturam habet: a deo ut eius posterior pars omnium cum capitis osse quod iuxta aurem habetur, anterior autem cum parte supercilij extrema, ad parvum oculi angulum continetur. Id os τοῦ ζυγωματός dicitur iugamentum. Lat. os iugale appellatur.

Nasi quoque duo ossa sunt, quæ suturis à superciliarum intersitio descendētib; discernuntur: quas esse tres, in maximorum ossum enarratione diximus. Est uerò præter eas tertia quædam in naribus ipsis sutura, quæ à superciliarum intersitio incipiens, rectā à summis ad imas naves præcedit. His ossibus, inferiore in parte, cartilaginea tenuia quæ corpuscula, quæ τῶν ἐπιρριζῶν [alae] vocant, ab utroque latere adnascuntur.

Inter ossa numerandi etiā sunt dentes, licet quibusdā Sophistis secus videatur. Atqui, ἔσχα. Paulo post, Dentes autē sedecim utraq; maxilla habet: priores quaterni, ὀκτώσες [imatores, uel sectores] appellantur. hi omnes singulis radicibus nituntur. His δέκα πρὸς τὸν ὄδον [canini dentes]

utrinque herent, quibus singulae quoque radices insunt. Ultra hos *ϰουπιοι* paxillares quini ab utroque latere: sed qui maxilla superiori infixi sunt, ternis, qui inferiori, binis radicibus adhaerescunt: nonnullis tamen exceptis ex superioribus, qui sepe quaternas radices, itemque ex inferioribus, qui ternas habere comperiuntur, ac praesertim duo omni in primi interiores: tertius autem rarius. Nonnullis autem non utrinque quini paxillares, sed quaternis seniae oriuntur. Eos autem o modo *ϰουπιοι* [paxillares], sed etiam *μολας* [molae] faeminiuo genere, appellant: ex translatione (uti arbitror) nomine sumpto, quod ijs cibi, veluti molis cereales fruges, tenuantur & atteruntur. Sed & *κυνodontες* [canini dentes], quod canum dentibus simillimi sint, ab illis nomen acceperunt: *τομοι* autem [incisores] *δοντι* *τιμωεν* [ab incidendo uel secando] instar cultri sutorij, cibos omnes qui incidi possunt. Possunt autem incidi molles, ad quos etiam incidendos sua pte natura coparati sunt: sicut *κυνodontες* a natura constituti sunt ad duros non quidem incidendos sed confringendos quantum satis sit. Omnes autem in *βοραιοις* [fossulis] phatmorum infixi sunt. Nam patria [praesepe] uocantur ossa quae eos continent: *βοραιοι* autem [fossulae] nominantur cauitates in quas impacti sunt.

Cerix capiti annectitur, huic deim dorsum, cui par im est quae & pectori longitudo: quod subest reliquum, a *κοπι* [lumbi] appellatur: quorum pars ultima osse finitur quod *ιερ* *οσθου* [sacrum os] uocatur, a nonnullis etiam *αγαθ* [latum]

Quum autem duo sint capitis motus, unus qui annuendo abnuendoque fit, alter circumagendo in utraque partem: priorem qui dem efficit potissimum uertebrae secundae *απο* *κων* [abnaescentia] *μυλων* *ουδης* [a turbinata figura sic di-

Etia] alterum uerò efficit prima uertebra quum ad uerua
capitis per articulat. Sed he quide per tranuersas sunt
partes primæ uertebrae et ipsius capitis: at uerò ἀποφύσις
πρὸς ἄνω sursum spectat, atque ab anterioribus uerte-
brae secundæ partibus proficiens, ualido quodam rotūdō-
que ligamento capiti alligatur, ei que summa uertebra lo-
cum cui aptè ac tutò innitatur præbet: in eadem que trāf-
uersum quoddam ligamentum oritur, quod illi intus ad-
uoluitur. Hanc ipsam ἀποφύσιν nonnulli ὀδοντοειδῆ uocant.
Hippocrates autem totam etiam secundam uertebra[m] ὀ-
δοντα nominauit, ab ea.

Posteriorē ἀποφύσιν, quæ ἀκαυτῶν spinā uocant, omnes
uertebrae habent, prima excepta, quæ sola exiguam quan-
dam in parte anteriore habet ἀποφύσιν. Decima solū uer-
tebra non tantū sursum, sed etiam deorsum spectantes
ἀποφύσεις habet, desinentes in extremitates κορυφαίαις τε
βροχίαις,] sicuti prima ceruicis uertebra utraque ἀποφύσις
habet γλωσσοειδῆς] sinuosas, uel sinuatas]. In cæteris, supra
decimam, ἀποφύσεις quidem quæ sursum uergunt sunt κο-
ρυφαίαις τε, quæ autem deorsum, γλωσσοειδῆς sunt: at in illis
quæ infra eam sunt, uice uersa.

Ὁστέον ἰσχυρὸν] os sacrum] ex tribus particulis, tanquam
ex proprijs quibusdam uertebrijs, constructum est: harū-
que in extremitate os aliud quartum quod κόκκυξ nomi-
natur, additum est.

In extremitate lati ossis aliud os subest quod κόκκυξ ap-
pellatur, idque ex tribus peculiaribus particulis cōstat. Ee-
plus cartilaginis, potissimumque in extremo, quàm latum
os, habent.

Tota si prou] pectoralis ossis] figura à nonnullis, qui a ξί-
φου] gladij] similitudinem repræsentat, ξιφοειδῆς nomina-

tur. Alij non pectorale os totum, sed eam duntaxat cartilagineam quæ in imo eius est, hoc nomine appellant.

Cõtegit autẽ sæpe scapularum os cartilago, sed uberius in imo: et à spina tenue inchoatũ, paulatim plenus efficitur, donec ad acromio vicina loca pervenerit: ibique cum iugulo coarticulatur. Et anatomicorũ quidẽ nonnulli hanc ipsam eorum compactionem appellant ἀρρωμιον ἄρρωμιον: alij uerò præter hæc ambo quæ coniunguntur, tertium os esse inquirunt, quod in ipsis tantummodo hominibus deprehenditur: id καὶ ἐκκαίδεκα et ἀρρωμιον appellant. Sub ea parte, scapularum ossi ἀπόφωσις quædam subest. uocatur autẽ ἀρχὴ ὠμοπλάτης | ceruix scapulæ. | isq; in extremo in acetabulum desinens, cum humeri capite alligatur. Est etiam huic ossi alia interiore in parte exigua et acuta ἀπόφωσις, quæ ἀνωποδὴς | anchoriformis .i. anchoræ formã habēs | à nonnullis, καὶ ἐκκαίδεκα | coruisformis | ab alijs nuncupatur: quandoquidem extrema eius pars uti corniculæ rostrum exterius inclinat.

Pars tota quæ inter brachium et καρπὸν | quod brachiale uocant | sita est, eiusdemque etiam partis os grandius, τὸ καὶ ἐκκαίδεκα | cubitus | appellatur. Is alteri subest ossi quod κερὰς | radius | nominatur. Cuius pars extrema superior, superficiali cavitata exterius humeri tuberculum recipit.

Quod est inter digitos et καρπὸν | brachiale | appellatur μετὰ καρπὸν | post brachiale |; idque brachiali per σὺν ἀρρωμιον, at prioribus digitorum phalangibus (nam φάλαγγες uocantur ossa digitorum, quæ nonnulli σὺν τὴν ἰδέαν nominant) per διαρρωμιον alligatur. Pollicis tantummodo prius internodium ex transuerso ipsi μετὰ καρπὸν per διαρρωμιον annexum est.

Rectis ab utroque latere magnisque lati ossis abnascens

his duo quædam ossa apposita adstruēt que sunt, quibus integris nullum nomen inditum est. nam latæ ipsorum superiores partes λαγύων ὀστέον [iliū ossa], exteriores, post femoris ingressum, inferioresque, ἰχθύων ὀστέον [coxendicum ossa]: quæ inde in anteriora protensa, tenuis que et perforatæ, atque inter se in extremo connatæ sunt, ὄστέον [pectinis ossa] appellantur.

Totius autem femoris forma, anteriore quidem in parte exteriorē que, gibba, in posteriore interiorē que, sima est. Sed sub huius cervicæ duæ exiguæ sunt abnascentiæ, quas ἑξωτερῆες uocant: quarum exteriorē, quæ longè maior est, γλῶσσινάτην appellant.

Tota pars cruris quæ inter talum genū que posita est, eiusdemque etiam partis os grandius, κνήμιν [tibia] appellatur. Hæc interiore in parte sita est, ei que tantummoda femur ipsum per διασφύων annectitur. Os enim quod extrinsecus locatum est, ὀστέον [sura] nominatur.

Totum illud quod in anteriore parte κνήμιν [tibiæ] tenet et carnis est expers, αἰμυρήμων [ocrea] dicitur: ab utroque autē latere inæ partes tibiæ suræque, ὀπυεῖς malleoli nunciuntur: itque gibbi rursus et omnino carne carentes, extra alia prominent. quos uulgus ἀσπαζάλους [talos] uocat: sed errat penitus. nam sub his utrinque talus continetur, ac undequaque contigitur, ut ne eum tangere quidem possis. ὀπυεῖς autem extremitates sunt ἀποφύων tibiæ et suræ, gibba quidē exteriorē in parte (uti patet,) intrinsecus uerò caue.

Quæ femur tibiæ per διασφύων annectitur, os extrinsecus cartilagineum rotundūque appositum est, quod ex subiectis ossibus ea quæ gibba et ueluti tuberosa sunt, aptis cavitatibus cōprehēdit: paulūque prominens, quod

inter femur tibiãque spatiũ pater complectitur. id ipsum os *ἰσχυρὰ* [patellam] quidam, alij *μῦθω* [molam] uocant.

Talus ab imis tibiæ suræque abnascentis paulo ante dictis continetur. Eius pars, quam *ἰσχυρὸν* uocant, sursum uergit: posteriores, læues omnes modicèque orbiculate sunt, & ad superiora potius spectant: anteriores, rotundo quidem capite oblongæ & ceruicæ adnato, cum eo osse connectuntur quod [ἀσφῆς, id est cymbæ] similitudine *σφῆρα* dicitur nuncupatur. Ab utroque latere, dextro uel dicitur ac sinistro, in prominentias quasdam superciliofas desinens, tibiæ suræque cavitatibus excipitur. Ipsius quoque pars interna læuorem fere habet. Huic subest os pedis maximum quod *ἰσχυρὸν* [calx] uocatur, idque ipsum & rotundas partes tali recipit, & geminas quas habet prominentias, in eius cavitates percommode inserit. Pars uerò qua ingredimur, leuiter rotunda & latiuscula est: posterior quoque rotunda est, eaque tibiæ rectitudinem admodum excedit. Ex partibus autem eius anterioribus, ea quidem quæ erigone magni digiti sita est, ipsius tali capiti subiacet, nec eũ ullo osse copulatur: at eius extremitas, quæ minimo digito respõdet, cum eo osse quod à tesserae similitudine *ἰσχυρὸν* dicitur uocant, per *σύνδεσμον* connectitur. Paulo post, Post hæc quatuor ossa, pars pedis quam *ἰσχυρὸν* uocant, finitur: incipit uerò ea quæ *ἰσχυρὸν* [q. d. plantis uel capus; Lat. planta] nominatur, quæ ex quinque ossibus constructa est. Post hæc deinceps pedis digiti sunt, qui ex ternis intermedijs omnes, ad eorũ quæ in manu sunt similitudinem, constant: pollicis tantũ excepto, qui inter alios ex duplici osse constat.

Ξέσαι όστωύ, Ξόπξέσαι, Κολλήσαι, Κολάσαι, τή αίόιδαιτόν σπ-
σίλαι. Πάσαι φάρμακα, Επιθέιναι φάρμακα, Επιπάσαι, Κά-
θαιραι τήρευπαθίαι, Καθήρε, και Διαίτα δέ και διαίτησαι.

Ιατρικών έργων και Κατατλήν, και Καταρρέγειν, και Κα-
ταμώναι, και Αιώνισαι, και Καταώνισαι, και Κατάπλαισαι, δ
Επιπλάσαι, και Ενύψαι, και Εγγραψαι. Αεισοφανής δέ ού
Γήρα φησιν, Οφθαλμιάσαι περίσιν, ειτ' έχοι και φως έπι δ' ύ-
παλειρόωφροσ παρ' ίατρού. ειπίν δέ και τή Πύον, πυώδες, μυ-
ξώδες ύγρον, Μελιτώδες, Αίματώδες.

Περί τήν Ιατρικών έργαλείων.

Και έργαλεία μόν Ιατρού, Σμίλη, Ψόμις, Τομεις, Υπογρα-
φίς, Ωπυλυφίς, Μήλη, Βελών, Ξυσήρ, Οδοντοξέσης, Οδοντά-
γρα, Ευείδιον, και Μιλάσαι, τή πλώ μήλιω και τήσαι, όθεν και
Φρωίγχοσ ό κωμικός, Εμεί κτ' μιλλών, και φλέγματος γδ έ-
πλέως. Είποις δ' αν' έ Δεσμαί, και Κατάπλαισμα, όν Γυε-
τά δ' η και Οδόντιον, τή όπίδισμον, και Τηγαμώνα σινδονίτην,
και φάρμακον Κατάπλαισόν κτ' Αεισοφαιίω, άφ' ου Κατα-
πλαισέν ειρηνικ, τή Περαπίον, αλεξιφάρμακον, και Μοπίς,
και μοτώσαι, και Ροδοραβι δέ, τή πεί σρέμμαται και τυδύον
όν τή κωμωδία, γαλειον Ιατρικών, και Λεκαίνης τήν πυθμί-
να Αλεξιπρίσιδα και λεί, και Μαχαίρια δέ έκαλοιο οι κεία
κωμωδοί όν όις άπράζον, ή έρχον, ούτω γδ έλεγεν τή Αμύσ-
στι, ό οι τωύ Καταράζεν, και μιλώ και Συκία έν τή γα-
λείων, ώς Κεάτης ό κωμικός, Αλλα σικίω πνιβ' άλλω σσι, και
νετα κής Σποράσαι, και Κηρωτίω δ' αν' είποις όπί τήν Ιατρι-
κόν, Αεισοφάνους είπόντος, ό δόντια, κηρωτίω κατασθιβαίξεν,
έν τ' Αιτηφάνους Τραυμάτια, και ταύτα τήν Ιατρικών σιδύων
κατισθασιδύων, λαμπερότα τον Ιατρού τον, δ' λάμφορις πείν
Λουθηρίους, Εξαλείφροις.

Περὶ τῶν νοσημάτων εἰς πλάτος.

Νοσημάτων δὲ ὀνόματα, Κεφαλήγρια, Κεφαλαία, Ημίκρα-
 γα, Καρὸς, Καρὸσάρια, Ιλιγίος, Σκοποδιαισις, Κεφαλήγριος νο-
 σμα, Καρὸσάρκιοι, Κεφαλαγίαι, Καρὸσάρειν, Επηρεγχεφα-
 γίαι, Ιλιγγίαν, Σκοποδιγίαν, Οφθαλμία, οφθαλμίαν. Ἐπιχρῆ-
 πει κοίλοφθαλμίαν ἐκ ἰδίου ἢ ἐκ οφθαλμοῦ γινόμενον νόσημα ση-
 μαίνεται ἢ κοίλαινεαθῆς ὀφθαλμοῦ ἐξ ἄλλου νοσηματος. ὡς ὑ-
 δατοπότων, ὡς ἐκ κοίλοφθαλμῶν φησὶ ὁ Κραπῆνος. Φρυγίος ἢ
 ἰσχυμῶς ἢ Κοίλοφθαλμῶν εἴρηκεν. Αργεῖος, Αἰμῆ, λη-
 μα, γλημῶν, Αμβλυωπίην, ἀμβλυωπία, Ὀπταγία. Καπ-
 ἀθαι τὰ ὄψα, Κυψελίδος ἢ ἔμπια, ἐλκῶν, ὑγροῦτος. Κα-
 τάρους, Κόρυς, κορυζάν, Γάραρος, Πιερνῶν, Σπυμαγία, σα-
 μαλγίαν, Ελκῶν τὸ σῆμα, Γλαυσαγία, γλαυσαγίαι, λέγεται
 εἰς τὴν ὀφθαλμῶν γλῶσσαν ἔχον Παραοιδίην τὰ παρὰ τοῦ
 μα, Σταφυλιτομία, Βηξ, Λυξ, βήτην, Λύτην, ἐφ' ὧν τὸ Δισ-
 κυλλίασαι. Ἐμπυος, Ὑπόπυος, Ὑφαιμος, Αἰμαίος, Αἰκίμος,
 Ὑψαίος, Ἐξελκῆ, Αἰμορροία, Αἰμορροῖσις, Φρίκη, Ψυμῶς,
 ὄψις, φειθῆναι, Ἐψοχθαι, κατὰ μύχθαι, Ρήρος, Ηπίδος. Ἐξ
 εἰς αἰετῶν οἱ παλαιοὶ Ρηροσβίους ἔλεγον οἱ αἰνῶν,
 εἰς αἰετῶν. Λεισοφαίης δὲ ἐν Βαβυλωνίαις Δίσειρος εἴρηκε.
 Πυρετός, Πυρετὸ φλεγμονή, πυρετὸ κατὰ βολή, φειδός.
 Θέρμα, καὶ πῦρ Λεισοφαίης ἔφη, Ὁ δὲ ἔχον θερμὸν καὶ
 πῦρ. εἶδος δὲ πυρετῶν καὶ Καύσος. Φύσις, Διάρρηξις ἀ-
 κρῶτος, Δυσεντερία, Καρδιώτην, Λιθίαν, Σπληνίαν, Γρί-
 πτιόμοιαν, Νεφρίτις, Γλυκερῆς, Επιλιπία, καὶ Στραγγου-
 ρία, ὡς Λεισοφαίης. Ἀπόστασις, Ὑδρῶς, ὑδρῶν, Ογκος,
 Ἐγκοσθαι, Ἐγκοσθῶν, Ἐγκοσθῶν, Ὁχθος, ὠχθῆσις, Ἰ-
 κτηρος, ἰκτερίαν, Φθῶν, Φθῶσις, φθῶν, Τήξις, Φθῶσις ἰσός,
 Πικρῶν, ὀκτεπκῆται, Ἐξερρῖνησθαι, κατῆρῖνησθαι. Ὁρασίς,
 Κλάσις, Ὁρασιὶ κατὰ χλαί, σιωπηρῆσθαι. Ἀρθρῶν ἐκ χερῶν
 ὄψ. ἢ.

σαι, ἄρθρον παραιωρῶσαι. Γήρως, πῆρωσις, πιπρωῶδξ. Χολίς, χολεία, ἄποκε χολάδξ. Εὐπολις δὲ καὶ τὸ τὴν χεῖρα πεπρωμένον, Χωλὸν εἴρικεν, Ὁ τε χολός ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρα, διὰ σφόδρα οὐ τὸ ἀνάντιοι Δεισφάνης ὅτι ποδὸς κυλῶντι, Δύρο ποδὸς κύλον. Ανακύκλωσι, Κύκλωσι. Τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκῶφται, ἔξορωρῶχθαι, κενανῶσαι. Ἀποβῆσαι τὴν γλῶσσαν, τὴν κλεῖν καταχθῆσαι. Τραύματα, τραυματίας, τετραῶσαι, ἢ βραυμαδωσιῶν ἄντιον, ὅκ μεταφορᾶς φησὶ Ὁκυδίδης. ὡς περὶ εἴη αὐ καὶ τὸ Τραυματίεσθαι, καὶ ὅσα ἄλλα ἢ ἄντιον ἰατρῶν χεῖρας σιωπῆσι πεποιτικῶν. οἷς φερσηκοι, Επιπολις τετραῶσαι, Διάβασις, ἰβραμπίξ, ἰβραμπίρες. Καίριοι τραύματα, καίρια πληγή.

Ἐλκος, Ὠπιλή, Οὐλή. Ποδάγρα, Ποδαγρία, ποδαγρίη, καὶ αἰὲρ Ποδάγρης. Ἀλγὴν, ἀλγίον, ἐπαλγίς. Ὀδυνᾶξ, ὀδωρὸν, ἐπῶδωσι. ἀφ' οὗ καὶ ὀδυήφατα φάρμακα Ὀμνρος. καὶ Σφακίλει, καὶ σφακισμός. Νοσήματα ἔξωθεν ἔπιφαινόμενα ὄϊσ πάμασι, Φλεγμονή, Οἴδημα, Εκφύσημα, Σκλήρωμα, Ἀκάθαρτον ἔλκος, Ἐράρεα, Εφελκίς, Διεφθόρος ἔλκος. καλεῖται ἢ καὶ Κρότων. Μελιτρεῶν ὕγρασία, ἐλαιώδης, ὅταν ἔλκος ἢ σφελίται ἰδίωσα. καλεῖται ἢ καὶ ῥόδιμα ὕδωρ, ὅταν ὕδατος ἰχώρ, ὅταν ἢ δὴ τὰ ἔλκη καὶ διαίρηται. Φύμα, περιφερές ἄποσημα, μικρόν, πυώδες καὶ τὴν ἰσχυρῶν. Δοξή, Τέρμινθος, φύμα, φλύκταινα ἔχον. Φύγεθον, φύμα σφελί βουβωνία μὲν πυρετῶ. Φλυκίς, φλύκταινα. ἄπυμκίς, μάλιστα σφελί βουβωνίας καὶ μαράλας. Υπόμον ἔλκος, ὃ βάρτος ἔχει κόλπος. Υποσφοκοῦ ἔλκος. Ἀφρώδες ἔλκος, ὃ ἐπιπυρετῶν ἰδουκότης τὸς ἢ μελανία. Τύλωσις, ὅταν σκληρὸν ἢ καὶ ἰδουκότερον ἢ ἰσχυρῶν. λιόνιον τὸ ἔλκος. Μυδῶν, σφοξ σμφοῖ, ἔλκος σενόν, φερσημκίς, ἔστι τὸν ἰδου μὲν ἰδου σφοκί, ἔξωθεν δὲ τυλώδης κατελημμένη. Ἐράρεα ἰσχυρῶν, ἢ ἰδουκί, ἢ ὑπώχρος, φλύκταινα ἔχουσα, καὶ ἐρύθημα, καὶ ἀλγὴ δόνα σιωπῶν. περὶ δόνας, ἄντιον φησὶ ἀφροφασίως, μάλιστα σφελί τὴν κεφαλῆν. Σύελγξ, Ἀντράξ,

Αἷμα, Ἰχώρ, ἕλκος, φλεγματωδῶν, οὐ τὸ ὑγρὸν φθείρει τὰς
 πτερυγίας, πτερυγίαις ἐοικώς, σπυρίαιται δὲ ὅπου πτερυγίας. Αλωπεκία,
 ψιλώσις πτερυγίων ἀποφύσεως, μάλιστα φλεγματωδῶν. Οφθαλμοί,
 ψιλώσις πτερυγίων, φλεγματωδῶν τὴν κεφαλὴν ἐφαίου δι-
 κνή, μάλιστα ἐπὶ παιδῶν ἔσθ' ὅτε καὶ τὸ ὄμμα φθείρουσα. Αλ-
 φός, ῥιζοειδής, ἐπιδρομὴ σκωδῆς, ἐπιπόλαιος, δίατος. Αλφός
 λυκός, λυκώτης ἐπιτρέχουσα τῇ ἐπιδερματίδι, ἀγχιμερῶν,
 δυσίατος, λυκῶν, ὅταν ἐπιτείνῃ ἢ λυκώτης, καὶ φύση πτερυγίαν
 λυκῶν, εἰ δὲ καὶ τήσασαι, ὑφαιμίας, δυσίατος, ἐστὶν ὅτι ἄσφύδρος
 ἐπιτείνῃ δὲ αὐτὸ ἴσως χιλιεπιτείνῃ ἀγχι. Λειχίω ἀγχιος, τρα-
 χίς, δυσίατος, αἰώμαλος, Λέπτερα. Λειχίω τραχίς, πολλοί,
 ἕλκος δὲ, λεπιδωπία, ἄσφύδρος, ἢ ἄσφύδρος, ἢ ἄσφύδρος, δυ-
 σίατος, φθείρουσι δὲ ἴσως ὄνυχας. Ψώρα ἕκτωδῶν, ἄσφύδρος,
 ἕκτωδῶν ἐχουσα ἐν αὐτῇ. Ψυδράκια, πυρῶν ἕκτωδῶν,
 αὐτῶν, ἐκτῶν ἐν ἐπιφανείᾳ. ἄσφύδρος ἕκτωδῶν, δυσίατος
 δὲ τῆσαι, ὑγρῶσιν ἀφίξει. Εφελίς, πύθος ἐν πτεροσώπῳ, ἄσφύ-
 δρος ἐπιδρομῆς ἀφίξει τὸ ἐκ φύσιν χρώμα. Ιοῖνοι,
 αἰθήματα ψυδράκιοις φλεγματωδῶν, σημεῖον ἀκμῆς. Ψυ-
 δράκια, φακῶν ὁμοία τῶν ὀσφύδρων, συγγενές, ἢ ἐπιγυγνός. Οὔμος,
 ἄσφύδρος, ἐκφύσις, τραχίς, ἕκτωδῶν, δυσίατος, μάλιστα
 φλεγματωδῶν καὶ δακτυλίων, καὶ φλεγματωδῶν. ἔστι δὲ καὶ
 ἐπὶ πτεροσώπῳ. Ακροχρῶν, ἀπὸ ῥιζοειδῶν, λυκῶν ἐκφύ-
 σης, φλεγματωδῶν τὸ ἄκρον πτεροσώπῳ, μάλιστα ἐπὶ παιδῶν. Μυρ-
 μική, ἐκφύσις σπείρας καὶ βραχίονος, πυλωδῶν, ἕκτωδῶν, φλεγματωδῶν
 καὶ τὰ ἔσω τῆς χροῆς. Ηλος, πυροφῶν πυλωδῶν, φλεγματωδῶν,
 ὑπόχρος, ὑλοειδῶν, ὅτι αἰώδην μὲν ἀρύνεται, φλεγματωδῶν τὴν
 σπείρα ἀποσείνεται, μάλιστα φλεγματωδῶν. Χειρῶν φῶν ἕλκος, ἕκτω-
 νιον, δυσούλων, χιλιεπιτείνῃ, πυλωδῶν σπείρας, ἄσφύδρος,
 ἐν κνήμῃ καὶ ποσὶ λεπίς τις ἐν παιδίῳ ἕλκος, ὁμοία τῇ δα-
 λαπίᾳ ἐπιπύεται, ἡ δὲ τῆς χειρῶν φλεγματωδῶν. Κιρσός,
 ἢ Κερίξος, αἰδοῖμα φλεγματωδῶν φλεγματωδῶν. παιδίῳ ἐπιγυ-
 γνός.

ροιοι, μυροί, ὄχοιοι, καλεῖται δὲ καὶ Ἰξία, ἀπὸ ἧσ' ἐν ταῖς πύ-
 λαις τῆς πίπυος ὁ μισθὸν συσροφάν, καὶ ἰξός. Ἀγκύλη, σκληρο-
 τῆς πυλώδης ἐν ἄρθροις, μάλιστα ἐν δακτύλοις χερῶν, καὶ τὸ
 ἔσπς. Ἰπικέμπει δὲ τοῖς δακτύλοις, γίνεταί σ' ἐστὶν ὅτι καὶ
 ἀεὶ ἀγκύνας καὶ γόνατα. Ἐπιπυκνός, φλύκταινα ὑπεπέ-
 δτος, ὑφίρτος, ἐναίμος, ἀεὶ κνήμας καὶ πόδας ἐν τυκπὶ γυμνά-
 τῃ. Γαγγλίον, ἀπόστημα ἄπτον, ὑπὸ λυκῶν ἐν ἰβυρώδῃ γῆτι
 γίνεταί σ' αὐτῶν ὑγρῶν ἀθεράδης, ἢ τειγία, ἢ ἐλμυδία, γίνεταί
 δὲ καὶ ἀεὶ ἄρθρα, καὶ κεφαλῶν. Μελιτικεῖς, ἀπόστημα ἐξο-
 μελιτώδης ὑγρῶν, ἐν αἰκῶσι καὶ γόνασι, πολλάκις δὲ καὶ ἐν ἀλ-
 λοῖς ἄρθροις, καὶ ἀεὶ σόματα. Χολάρα, καὶ συσροφαῖ ὑπὸ τῶν
 δέρματι βουβωνοειδῆς, καὶ κίωμα ἀγρῶπιον, ἐπαλγῆς φέρεται
 καὶ ἰξία. Καρκίνωμα, σκληρώματι μὲν φλεγμονῆς ἐπαλγῆς,
 ἐστὶν ὅτι ἐλκωμένον, ὑπερῶρον, ἢ πελιδνοῖσι συμπεφυκασί σ' αὐ-
 τῶν ὡς ὅπου φλέβες, ἢ τειγῆς ἀμφοῖν βραχῶν, ἀθεραπύτη.
 Κρυπτὸν καρκίνωμα, ὅταν μὴ ἦ ὑπερφαιέσ, τὰ δὲ διὰ ὁμοιοῖ.
 Χηλαί, ἢ Φύσγιες, ραχάδες πτεριῶν, ποδῶν, αἰδοῖου. Παρου-
 λῆς, ὡς ὅπου ἀπόστασις. Ἐπυλῆς, ὅτι τὸν σπυρονίτηρα ἀεὶ φέρεται.
 Ὑπερλαπῆς, ἀπόστασις ὑπὸ τῶν πτεριῶν. Ἀύοι, ἀπόστασις ὅτι πτε-
 ροῖσι τὸ σπυρονίτηρα, καὶ τὸ αὐτῶν φάρυγγος μέρος, κνησιώ-
 δης ἀεὶ τειγῶν. Συναγῆ, φλεγμονὴ ἀεὶ ὅπου λωστίδια
 καὶ φάρυγγα, σπυρονίτηρα, ὁ δὲ κίωμα. Κωμάγχι, πτεριγῶν ὑπὸ
 τῶν κίωμα γυμνῶν, ἐπερὶ χεῖρας ὅτι βρόγχον ὑγρῶν πτεριγῶν
 ἐν γόνατος, μάλιστα ὅπου πτεριῶν. Ἀγγόνη, πυλώδης ἀπόστασις,
 μετὰ τὴν ὅπου λωστίδια καὶ ῥίχης γλώσσῃς. Παρίσθημα, φλε-
 γμονὴ ἀεὶ τὰ μῆλα, ἐν ἔλκωσι, καὶ ἀπόστασις. Ἀφῆτα, ἔλκωσις,
 καὶ ἀπόστασις ὅπου πτεριγῶν λυκαίνουσα γλώσσῃς, ἢ παρὰ τὸ μῆλα,
 ἢ κίωμα, ἢ φάρυγγα, ἐστὶν ὅτι ἰσθμῶν καὶ μὲν ἀνοῦσα. Πλειό-
 ζει ἰσθμῶν ὅπου πτεριῶν. Σταφυλῆ ἀεὶ τὸν κίωμα μὲν κνησιώδης,
 καὶ ἰσθμῶν ὅπου ῥαχί ἀθεραπύτη. Σύνκοι, ἀρῆν ἔλκωσις ἐπι-
 πύουσα, ἀνοῦσα πλατυοῖδης, ὅπου τῶν, βουβωνίαις ἐν γόνασι.

Τενεσμός, βαρύτης, και φλεγμονή, αἰσδιάνοιτος τῷ δακτυ-
 λίου, μωξάδῃ ὕγρα ἢ αἱματώδη καὶ φροῖσα. ποιεῖ δὲ και δι-
 στυρίαν. Κηλίον, καὶ τῷ σήθῃ ἢ τοῖς γόποις ἀπόστημα φλε-
 γμαῖον, πολύσομοι ἀφιέν μελιτώδεις ὕγρον, ἔχον ὡ τῷ βιάθῃ
 ἀόρα καὶ ὑποχρον διφθαριώδην. Χοισαδεις καὶ σαζοῖ, καὶ τρα-
 χήλω, καὶ μαζαλαῖς, καὶ βουβῶσι, ἀδέσιν εἰκόμα φλεγμο-
 ται, εἰς πῦον τρεπόδραμ. Χίμετρα, γινέ) ἰδρ ὑπό κρούσις ὑπό
 δακτύλοις, καὶ ἴγνεσι ποδῶν, καὶ χερσὶ, μάλιστα ἐπὶ παιδίοις,
 ἔλκωδεις φλεγμοται. Ερυθρόπελας, μώλωψ ῥυθρός, ἐπίπνοιος,
 ἔμπυρος, ἐοδι ὅτε και φλυκταίνωδης. Ἰδρωα, ὄξαι θήματα θε-
 ρελα. Βουβῶν, καὶ βουβῶνας οἰδημα μτ φλεγμοτῆς. Αἱμορ-
 ροῖς, γίνεται ἰδρ κατ' τιμ ἔδραον ὀνῆς, ἐστὶ δὲ ὁμοίως μορῶς ὠ-
 μοῖς, πολλάνκις δὲ και ὑποχρῆσις αἰθι γίνεται βραχὺς αἱμορρα-
 γοῦσα. Τυφλή αἱμορροῖς, οἰδημα λεῖον, ῥυθρόν, ὀνῆς ὅ ἔδρας,
 οὐτω κληθεῖ ἐπεὶ ἐστὶ ὅτε οὐχ αἱμορροεῖ. Κοιδύλωμα, καὶ
 τῷ στεφάνῳ τῷ δακτυλῆς ἀνάπαι οἰδημα. Σῦκαι καὶ τῷ ἔ-
 δραον, κοιδύλωματα ῥιγασα, ἐκ ἐπίπνοια. Ερτεροκλή, ολί-
 αθημα ὀνῆρου εἰς τὸ ὄραον, εἰς ὄγκον αἰροῖδμον. Υγροκλή, καὶ
 θατέρω ἢ διδύμοσι ὑδατώδης συλλογή, μεταξὺ τῷ δευτέρω
 καὶ τετάρτῳ ὄμβρος. Πωροκλή, πώρωμα καὶ τὸ ὄραον ὄξ
 ἀποστήματος. Σαρκοκλή, σκίρρωδης και παχία ἐπὶ ὄραον
 ἢ θάλασσις. Στεάτωμα, τιμελῆς ὄξαι ῥροη ὑπό τῷ δέρματι.
 Λοιμώδη ἔλκη, καὶ τῷ περὶ σθῆμα και ὅ σφυλλῷ. Εξαρω-
 δης νομὴ δις χροῖς, εἰς τὸν φαρυγγα και τῷ ῥοτρίαν και τὸν
 στόμαχον καὶ φεροῖδμῶν, μτ ἔ αἰσδιάνει τὸν ῥάχλον. Πρι-
 γραφῆ, καὶ π μέρος τῷ στόματος σενότης ἀποτος, μέλαινα, ὑ-
 φθυθρος, ἢ πελιόνη, ψιλῆ, πετεχλωμῆ. Πώλυψ, ὄξαι ῥοι
 ἐπιφουμῆ, μωξάδεις ὕγρον ἀφιείσα, ἐπιφραπίουσα τῷ ἀ-
 ναπνοίῳ. Οζαινα, ἔλκωσις ὡ τῷ βιάθῃ ἢ μωκτῆρων, μέχει
 ἢ καλουιδμῶν ἰσθμειδῶν ἔσων, πυράδεις και διστώδεις ὕ-
 γρον ἀφιείσα, τῷ αἰσδιάνῃ ἐμποδίζουσα. Δρακόντιον, ἐκ ἢ

σα. iij.

πάλι κνήμας καὶ μηρούς ἐλκῶσι ἐκπίπτον τὸ ἰδιωτῶδες ἐφθαρ-
 μένον, σπασίους ἢ τῶν ἄλλοις ὀπίσθιον ἰδρον, αἰθίονι δὲ ἀσ-
 χλοῦν. Κρίατα, ἐν τῷ πόσῳ τῆς κρούταις πάλι τὸ μέτωπον πυ-
 ροειδέως ἐκφύσας πάλι τὸ δέριμα. ἔρποντα ψιδράκια, φλεγμῶ-
 νοστα, καὶ ὑπόπωμα λίστα πάλι τὸ ἀχίλω καὶ πύθραις νέμο-
 λωρα, ἐστὶ ὅτε δὲ καὶ πάλι χεράς καὶ ποδῶν ἵχασιν. Ἐρποντικὸν
 ἔλκος, ὀνοχλεῖ ἰδρὸν σφραγιστῆν κνήμας, καὶ ποσίν, (ἐστὶ ὅτε δὲ
 καὶ χεράς, καὶ μηρούς) ἐστὶ δὲ ἰσχυρὸν ἰδρὸν, καὶ νέμεται, καὶ
 φλεγμῶνι. Φαγέδαμα, ἔλκος, ἀχίλω ὅσῳ ἴσχυρὸν ἴσχυρὸν ἴσχυρὸν,
 τὰ χεῖρα τοῦ μὲν φλεγμῶνι, ἵχασας δὲ ἴσχυρὸν, ἀφίεσα, καὶ
 πρὸς ἴσχυρὸν ῥέπουσα. Θινεῖωμα, γίνεται ἰδρὸν ἔλκος πάλι ἀν-
 δρῶν αἰδοῖα, ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ πάλι δακτύλοις, καὶ ἀλαχρῶ, αἰ-
 μα πολὺ καὶ ἰδρῶν καὶ δὲ ἴσχυρὸν ἀφίεσα, μὲν μελάνιας πῦρ σφ-
 κα ἀφίεσα. Σηπιδῶν, ἔλκος νομῆ λυκοῦ, ἴσχυρὸν ἴσχυρὸν δὲ ἴσχυρὸν,
 δὲ ἴσχυρὸν δὲ ἴσχυρὸν τῶν σωματι, ὡς ἐστὶ ὅτε καὶ τοῖς ὀδόν-
 τας καὶ τὰ ὅσῳ ἀφίεσα, γίνεται δὲ καὶ ὀπί μύρῳ, καὶ ἄλ-
 λωι μερῶν. Γάγγραινα, οὕτω καλεῖται τὸ ἰδρῶν τὸ νεκρὸν ἰδρῶν
 σὺ ἔλκει, ἢ χεῖρας ἔλκος, μὲν φλεγμῶνι καὶ ἐρυθματι
 ἄπο λυκοῦ ἰδρῶν, εἴτε μελανοῦ ἰδρῶν, καὶ εἰς αἰμοσπῆρ με-
 ησῶν ἰδρῶν.

ΕΚΤΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΟ-
λυδύχους ἐν τῷ β' τῆς Ο-
νομαστικῆς,
Τῶν τῆς αἰθερπίνου σώματος με-
ρῶν ὀνόματα.

ΥΠόκειται δὲ τῆ κόμη Κεφαλῆ, καὶ δέρμα ἐλαφρόν τε καὶ
κούφον ὅπιτι θῆται, κατὰ κενύτη μύρον, ἢ φησι Γλάτων,
εἰς τὴν περιχῶν ἐκφισιν, καὶ ὡς σφοδρὰ τὰς τελεχας ἐπάρδον
τῶ ἐνδοθεν πνεύματι καὶ τὸ ἰδὸν σύμπτει ὅσαυτ' ἀλλήται Κεφα-
λῆς κῦτος ἤρμωσαι δὲ ἐκ συμβολῶν, αἱ καλοῦνται Ραφαί,
σφοίωνων δὲ κενωδονίω μύρον, καὶ τὰς σφοδράς τ' καὶ κολόπι-
τας εἰς ἀλλήλας ἐνηρμοσθήσεται. ἐκαλοῦνται αὐταῖς ἰατρῶν
τῶν δὲ σφραγίδας τε, καὶ ραβδουδεῖς, καὶ λεπίδουδεῖς,
καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὀνόματα. καὶ τὰ ἐξῆς. Τὴν
ἰδύπτι κεφαλῆν οἱ ποιοῦνται καὶ Κωδείδην καλοῦσιν, ἀπὸ
τῆς ἑμῆκωτος κροτάφου ὀνομασταντες, καλεῖται δὲ τὸ ἰδὸν σύμ-
πτει, Γόλος, Κράμιον, καὶ Κόγχος ὡσαύτ' Λυκόφρονι, Τυπὶς σκε-
πάρην κόγχην ἀθήται μέσον. ὡσαύτ' δὲ Λεισφαίει, Σκαφίον,
Ἰνα μὴ καὶ γῆς σκαφίον πληγῆς ζυλῶ. τὸ δὲ ἰγχοίλον αὐτῆ,
Κορυφή, ὅ ἐξ Μεσοκράνον ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ὀνομαζέται μέτροις.
τὸ δὲ μετὰ τὸ τῆ ἰνίου καὶ τὸ βρέγματος, Στεφάνην καλοῦσιν
τὸ δὲ ἰσὸν τὸ μέτωπον, Βρέγμα, καὶ βρέγμαον. τὸ δὲ ἰσὸν αὐτὸ
σφοῦχον, Μήτωπον τὸ ἢ ἐκατέρωθεν, Κροτάφοις τὸ ἢ κατό-
πιν, Ἰνιον, διότι ἀπὸ αὐτῆ αἱ ἴνες ἐκπεφυκασιν. ἢ τὴν τελευταία
τῆς περιχῶν σφοῦ τὴν κεφαλῆν σφοῦδος, Σφραγὶς ἢ Περιδρο-
μος ὅπιτι καλεῖται. τὸ δὲ ἰσὸν τῆς θριξί πᾶν, Κεχαίσιον. τοῖς δὲ
κροτάφοις ἐπίοι καὶ Κόρρας καλοῦσιν, αὐτὴ τὸ κόρρας, ἢ ἡμιμ

κεφθιά, και τὸ τῆ) τὸ ὄπι κάρησ παμέν, και Ομπροι δὲ ἀ-
 πῆς νομίζουσι συμμετρῶν, εἰπὸντα, Κόρρη ἢ δὲ ἑτέροις δὲ
 κροτάφοιο πέρισι.

Τὸ ἴ ἐνδον ἐν τῇ κεφθῆ, Εγκέφαλος, διπλοῖς κτ' συμβολὴν
 ἄρρωσθῆος κτ' τὴν βασιον πῶ ὅτι δὲν, περὶ θῶν εἰς τὸ κεφ-
 θεν. περὶ εὐλίφασι δὲ αὐτὴν μὴ γῆρας θύο, ἢ μὴ ἐνδον, ἐρυ-
 δροτέρη ἢ δὲ ἐξωθεν, σιρωτέρη. και λουῖται δὲ και Εἰλαμί-
 δες, δὴ ὅτι περὶ μῆθον εἰλοῦται. Ἰσὸ δὲ τὴν τῆ ἐγκέφαλος βᾶ-
 σιν, ἢ Παρεγκεφθῆς, μῆθον ἐγκέφαλω περὶ σῶμας, πᾶσι ὅτι
 ὄπι μᾶλλον ὄπις αὐτοῦ τὴν χροῖαν.

Καταλήξαι δὲ εἰς τὸν κεφθον ἀπὸ δὲ λον, ὡ ἢ κεφθῆ περὶ
 ζρέφεται, καλεῖται δὲ και Επικεφθῆς, και ἀπ' αὐτῆς ὁ μῆθον
 εἰσεν εἰς τὸν ἀπὸ δὲ λον ἐπὶ ῥῆν, ὅπου τὴν λεπίσιν του
 και καθαρά τῆς τῆς ὅ, τε ἐγκέφαλος και ἢ παρεγκεφα-
 λῆς τρέφεται. ὕψος δὲ ὅτι ὅτι ἐγκέφαλου μῆθον, και ἀπα-
 ρησ, ἀλλ' ἔχ, ὡς περὶ ὅτι ἀλλων ζῶων, σινετησῶς, και γὰρ τῆ
 ἐγκέφαλω ἀποροροῦσι τὴν τῆ τῶ, ἢ ἢ παρ' ὅτι τῆ λεπίσιν
 τῆ τῆ ἐν αὐτῶ ἀμματος, και ἢ καθαρά ἀπὸ τῆ καθαρά τῆ τῆ
 ἐν αὐτῆ πρόμας.

Τὸ δὲ ἰσὸ τῆ κεφθῆ, Μέτωπον, και Μετώπον. ἀφ' οὗ κτ'
 ἐν ἴπποις Προμετώπιδιον, ἔ τὸ, Μετωπιδὸν ἐταξῆται τῆς
 και κτ' μέτωπον, και ἀπὸ μετώποις. κτ' μέτωπον τῆς φθῆσῆος.
 καλεῖται δὲ και τὸ ὄπι τῆ μετώπου δέρμα, Προμετώπιδιον. αἱ
 δὲ ἐν αὐτῶ γράμμα, Σπολίδες, και Αμαρυγῆ, τὸ δὲ ἰσὸ τῆ
 μετώπου, Πρόσωπον, ὁ μόνον ὄπι τῆ ἀνθρώπων οὐτῶ καλοῦ-
 μεν. ὄπι γὰρ τῆ ζῶων, Προσμίμ, ὡς περὶ ὄπι τῆ ὀρνίθων Ρύγ-
 χος, και Ράμφος.

Τὰ δὲ τῶ κεφθῶπου μέρη, Οφθαλμοί, ὄφρυες, και ὄφρυων γῆσ-
 σα, αἱ περὶ οὐαί, και ὄφρυων ἀπὸ γῆσῶσιν φησὶν ὁ Ξενοφῶν.
 και ὄφρυων σελήσας, και ὄφρυες ἐπαρῶμα, και δασυὸ-
 μεναι. ἔ τῆς ὄφρυς ἀφῶν, ὁ ἰσὸ τῆ φανος, ἢ αἰσῶν, ἢ ἀμῶν.

ἢ αἰέλησον, ἢ σινέλησον, ἢ αἰατείνων ἕως τὰ νέφη. καὶ τὰ ὀφθαλμοὶ δὲ σινάγων, ὁ φρονισης. Μεσόφριον δὲ, ἢ ὀφρύων τὸ μέσον, ὁ καὶ Μετώπιον ὠνόμαζον. ἔλεγον δὲ καὶ Σιωφρις ἀνὴρ, καὶ γυνὴ. πῆν δὲ πούπην, Μίξοφριον καλεῖ ὁ Κραπίος. καὶ μὲν ὄφθαλμοὶ τῶν τραγωδῶν τὸ Σιωφριάζειν, ἐπὶ ὅσῳ λυποῦντων ὄφθαλμοὶ δὲ τῶν κωμικῶν τὸ ἰδεῖν Ὀφρυά(ων εἶρη). ὁ ὄφθαλμος ὀφρύσι ἰδύσκειν λέγεται. Ὁ Ὀφρύας δὲ καλεῖται τὰ ἀπέχεται τῆς γῆς. ἢ δὴ δὲ πῆν ὄφθαλμῶν Τύλοις ὠνόμασαν ταῦτας τὰς πείρας. καὶ λεῖπται δὲ ὄφθαλμῶν κεφαλῆς ἰδῶν, τὰ πρὸς τῆ ἰνὴ μέρη, αὐραὶ δὲ, τὰ πρὸς τοῖς κροτάφοις: παραφυλακτικὸν δὲ ὅτι καὶ σιωποῦνται αὐταὶ αἱ πείρας, ὡς ὄφθαλμοὶ καὶ αἱ ἐν βλεφαροῖς. ὅθεν μόνον ἀπέχεται ζυροῦ μὲν τὰς ἄλλας πείρας οἱ ὄφθαλμοὶ ἰδῶν ἰδῶν.

Εἶτα ἐφέξην, Ὀφθαλμοί, Ὀμματα, Ὀψίς.

Νόσημα δὲ ὄφθαλμῶν, Ὀφθαλμία, Ἐπιπεραξίς ὀμμάτων, ὄφθαλμοὶ Πλάτωνι Γλημᾶν, ἔ Λημᾶν. Νυκταλωψίς, ἔ Ἀργεμος, τὸ λυκάμα. καὶ ὅτι ἔχον ἀνθρώπος, Ἐπαργμος. Ἀεισφαίης δὲ Σύνε. τὰ ὅτι τῶν ὄφθαλμοῖς ἔλεγε λέγει, Σκνιπὸν δὲ, τὸ ἀμύδρας βλέπειν. καὶ Σιμωιδῆς ὁ ἰαμβόποιος, Ἡ τυφλός, ἢ ἡ σκνιπός, ἢ μὲν βλέπων.

Μῦθος δὲ ὄφθαλμοῦ, Βλεφαρα μῦθος, τὸ ὄπτεται σμῖνον δέρμα, καὶ συγκλείει τῶν ὄφθαλμοῖς, ἔ ἔξομματα καλεῖται. ὡν τὰ ἰσθαῖα, Σκύνια, ὅθεν καὶ τὰ πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν γείατα, Ἐπισκύνια. καὶ Κοίλα δὲ, ἔ Ἀνάκοιλα, ἔ Ἐπκοιλίδες. ἀφ' ὧν καὶ τὸ Κοιλοῖδαν. οἱ δὲ, κοίλον μῦθος τὸ κατώθεν βλέφαρον, τὸ δὲ ἀνωθεν, Ἐπκοιλίδαν, ἢ κοιλίδαν. Τὰς δὲ ὅτι ὄφθαλμοῦ βλεφαρῶν γραμμάς, ὄφθαλμῶν ῥυτίδας, Ἐληγας οἱ ποιεῖται λέγουσιν. ἔ τὰ ὄψης.

Βλεφαρίδες δὲ λέγονται αἱ ὀφθαλμῶν τῶν βλεφαρῶν πείρας, ἐν κόσμῳ τῶν ὄφθαλμοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ χρεῖαν ἔχουσαι τῶν πρὸς ὀφθαλμοῖς, ὡς τὰ πρὸς πῆν τὰ λυπηρὰ σπαστέρον, ἢ ἰαὶς ὄψης κατευθύνουσαι μὴ ἐφείη πλημάσθαι.

Ομμάτων δέ, τὸ μὲν ἐν μέσῳ μῦθον, Κόρη. ἢ ἡ αὐτὴ, Γλήνη, καὶ ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς κίρκος, Γραμμὴ κυκλοπῆρης, ἔΙεας, τὸ δὲ μὲν τὴν κόρην λευκὸν ἄπυον, Σφινδόνη, καὶ Λογας, τὰ δὲ μέρη τῆς ὀφθαλμῆς, Χιτῆνας ἐκαλεῖται οἱ ἰατροὶ, πῶσπερ δὲ εἰσὶ τὸ ἀεθμῶν. καὶ καλεῖται ὁ μὲν δξώτατες, κερατοειδής, ἔς ἔστι λευκός, σφίριος, δις διαίρετος, ἰθυρώδης, χονδρώδης, παχὺς, δξωφωδής, ὁ δὲ ἕτερος αὐτοῦ δέυπερος, Ραζοειδής, ἢ ροζοειδής, ὁ ἔστι δακτύς, αἰματώδης, χροοειδής, ἢ χροσειδής, ὀκπεριμῆτος, ὁ δὲ τῆς τῆς, Φακαφδής καλεῖται, καὶ Κρυσταλοειδής, καὶ Χρυσωειδής, ὁ δὲ τῆς τῆς, Αραχνοειδής, καὶ Αμφιπληροειδής, τὰ γὰρ μὴν ἐγκοιλία τῆς ὀφθαλμῆς Κόρη, καλεῖται, ὁ δὲ τῆς τῆς βλεφαροειδής ἀεθμῶν. τὰ δὲ ἐκατέρωθεν τῆς βλεφαρώων ἄκρα, Κηροί, ὡν αἰρίλαι, Βυγκανθίδες, ἢ Επικανθίδες, καὶ οἱ μὲν πρὸς τῆς ῥίνας, Ρανθῆρες, καὶ Πηγαί, ὅτι καὶ ἀπὸ αὐτῆς τὸ δάκρυον ῥέχεται, οἱ δὲ ἕτεροι τῆς κροτάφοις, Παραπίαι. τὰ δὲ τῆς τῆς κόρη μῦθον, Πεσόν, ὁ δὲ ἕτερος τῆς κίρκος, ὁ τῆς λευκῶ φασσιώ, Αλωός, τὸ δὲ καλεῖται τῆς λογιδάων, Πρέμνοι καλεῖται Ηῶν δὲ, πᾶσα ἢ τῆς ὀφθαλμῆς ἀεθμῶν.

Ρίς, καὶ Μυκτῆρ, καὶ Μυκτῆρες, ὡς τῆς ἰατροῦ, ἔ Ρωζοειδής, ὡς τῆς Σοφοκλεί, οἱ αὐτοῖ, καὶ Μύξαι. ὅθεν ἴσως καὶ αὐτῆς κοίτη χροοειδής λευκός, καὶ αὐτῆς κωμωδία τὸ φασσιώξαι τὸν λευκόν, ἀνατέλλεται δὲ οἱ μυκτῆρες δύο αὐλοῖς, εἰς ὀκλήν πνύματες, καὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀναδιδούσι τῆς αὐλοῖς, ὁ δὲ τῆς εἰς τὴν ἕτερον ἐχέουσι, καὶ τῆς ἕτερον ἐχέουσι εἰς τῆς καὶ ἐκρεῖ τὸ πνύμα.

Νόσημα δὲ ῥινοῦ, τὸ μὲν ἐκ ψύξεως, Κόρυζα, καὶ Κατέρροις, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς Πολύποις, τὸ δὲ ῥόδιμα, Μύξα, καὶ Ἰσπακράτῆς, κορυζα, καὶ ἀπικοῖς, τὸ τὰ τὴν ἀφαιρέν, Απμῆπει.

Τῆς δὲ ῥινοῦ μέρη, τὰ μὲν κοιλώματα, Θλαμάται, Μυκτῆρες, Μύξωπῆρες, Ορχοπίματα. αὐτῆς δὲ τῆς ῥινοῦ τὸ μὲν ἕτερος τῆς ὀφθαλμῆς, Ηθμός, δι' οὗ διηγεῖται τὸ πνύμα. τὸ δὲ μέσον,

Χοιδρος· τὰ δὲ ἐκατέρωθεν ὅπῃ τὰ μῦλα ἰθύνοντα ὁσώδην, Ρινόσ
 ράχης. τὸ δὲ τὰ στρυπηματὰ διαιροῦν ὡς ἄσθρ πιχίον, Κίον, καὶ
 Διάφραγμα, καὶ Σπυλὶς. εἴησι δὲ τὸ μὲν ἔνδοθι δίσπιχίον, Διά-
 φραγμα ρινόσ· τὸ δὲ ὑπὲρ αὐτὸ πρὸς ὄζον σφραγῶδες, ὡς ὅπῃ τὸ
 χεῖλος φῶν, Κίονα· τὸ δὲ ἀκροεῖνιοι ὄλον, Σφραγέλον. καὶ τὰ μὲν
 ὁσώθεν ἢ σφραγῶς ἐκατέρωθεν, Ὑπὲρ, ἢ Πτερύγια· τὰ δὲ ἔνδο-
 θεν, Μύσαι τε καὶ Θάμαμαι, ὡς εἴρηται· τὸ δὲ ἑδάφος αὐτῶν,
 Λινοί. αἱ δὲ ὑπὸ τῆ ρίνι πείχες, Μύσαι, Ὑπερρίνιον, Προπω-
 γώνιον, Πρώτη βλάση· αἱ δὲ πρὸς τῆ κάτω χεῖλι, Πάππος. τὸ
 δὲ ὅξ ἀμφὸν, Ὑπὲρ. ὡς δὲ ρινόσ ὀνόματα· δύεινες κύνες, καὶ
 ἄεινες.

Καὶ μὲν ὅπῃ γε τὰ ὠτα αἰοῖντων, αἱ μὲν ὑπὲρ τὸ μέτωπον
 ἄσθρ τοῖς κροτάφοις ὀρέες, Μύες. καὶ Κῆρατα δὲ πῖες αὐ-
 πὶς ἐκάλεισαν. τὰ δὲ ὠτα, Ἀκοαί. καὶ τὰ ὅξης. Καὶ τὸ
 ὅπῃ δὲ ἔσθρ ὠτων, ἢ ἄσθρ πῖμπουσα πῖν φωνῶν εἰς πῖν ψυχῆν,
 Σκαλιὸς πόρος τῆς ἀκοῆς λέγεται. μὲν δὲ τοῖς κροτάφοις, δύο
 ὁσῶν εἰσι πλάγιωι συμῶσολαί, ἄσθρ ληφῶτων τὰ ὠτα. ὀνομαζέ-
 ται δὲ Ζυγώματα, καὶ Καρκῖνοι. ἔσθρ γε μὲν ὠτων ἢ μὲν ὁσώ-
 θεν ἄσθρ βολή, Κοχλίας, ἢ δὲ ἔνδοθεν, Σκάφος, καὶ τὸ μὲν ὅπῃ
 τοῖς κροτάφοις ὀπικλινές, Πτερύγιον· τὸ δὲ κάτω, Δοσός· τὸ δὲ
 ἔνδοθι, Κυψέλη, ἄσθρ ἢ ὁ ῥύπος οὕτω καλεῖται· τὸ δὲ κοῖλον,
 Ἀσκαός· τὸ δὲ ὡς ἄσθρ ἑδάφος, Κρότων. τὸ δὲ Κοῖλου τὸ μὲν ὑπὸ
 τὸ πείχες ἢ κροτάφου ἐπανεσηκός εἰς τὸ ἔσω ἰθύνον, Τεχῆος· τὸ
 δὲ ἀντικείμενον, Ἀντίτεχῆος. ὡς ἄσθρ καὶ τὸ λοβός· τὸ μὲν πρὸς
 χον, Προλόσιοι, τὸ δὲ ἄσθρ τῆ κυψέλης, Τέπεις· τὸ δὲ ὑπὲρ τῆν
 τῆ πύλα τραχημόσθρον, ὁσῶν ὅτι τῆς ἀλωπάτω ἄσθρ βίαις, Ἀσ-
 ζελόσιοι. καὶ τὸ μὲν πρὸς τῆ κροτάφου τὸ τραχῆον, Ἀκόνη· ἢ δὲ
 ἄσθρ πῖν κυψέλλω κοιλότης, Εχθίσκος. τὸ δὲ καὶ τὸ στρυπημα
 μέρος, Καμάρα, τὸ δὲ ὄντος, Κύαρ. Μύκαι δὲ τὸ καὶ πῖν ρί-
 ζαν, ὑπὸ τὸν λοβόν. ἢ δὲ τὰ σα ἄσθρ λαγῶν τὸ ὡς ἔσθρ τὸ
 πτερυγιον, Ελιξ, ἢ τὸ ἀλγετικὸς αὐτῆ, Ἀνθελίξ, ἢ τὸ ὑπὸ αὐ-

τῆ Κογχῆ. αὐτὰ μὲν δὴ ἰατρῶν περὶ ἐξέλιτρον τὰ οἰόματα· ὁ δὲ
 Δειροπέλης τὰ πρὸς τὰ ἕξ μέρη αἰώνια οἰεῖται, πλην λοβόδ.

Τῆς ῥιζῆς δὲ ἑκατέρωθεν αἰετῆκεν ὑπὸ τὰς παρεῖαι τὰ
 καλὴ μέρη Μηλα, ἃ ὄντι ὑποφθαλμῶς φρονεῖ τὸ φθαλμῶν,
 ὡς δὲ περὶ ῥιζῶν εἰς ἀσφύγγαν, αὐτῶν μὲν τῶν ὄφρυων περὶ
 λαῖς, κατωθεν δὲ τῶν μηλων αἰοχῆς. οἰόματα δὲ Μηλα παρὰ
 τὸ ἀγνοεῖν ὄφρα. αὐτὰ καλοῦνται καὶ Παρεῖαι, καὶ Γνάτοι.

Περὶ δὲ τὰς παρεῖαι ἢ μὲν πρῶτον περὶ τῶν ἀδῆ, Χινοῖς. ὁ
 θεν δὲ τὸ χροάζειν ὡς ποικιλῆς, καὶ Ιουλος, ὡς τὸ ἐρ
 πειν, καὶ Γάγων, ἐπειδὴ αὐτὸ ὑποπλησθῆναι καὶ Γέθειον κτ' ἕκ
 ἑσιν οἰομαζέται.

Ἐπιτορῆ αὐτῶν τῶν Χείλη· ὡς τὸ μὲν, αὐτῶν δὲ, καὶ τῶ
 λέγεται, ὡς πρὸ καὶ αἰ ὑπὸ αὐτῶν, Γένους, δὲ Σιαρόνες, ὡς ἢ μὲν
 ὑποκλειδῆν, πᾶσι τοῖς ζώοις, πάλιν κροκοδείλων, ἀκίνητος· ἢ δὲ
 ὑποκλειδῆν, περὶ ἀγέται περὶ κατέρχασαν τῆς ἔσφης, ἢ τῆς
 μύσης κροκοδείλοις πέπηγον. καὶ τὰ ἕξῃς. Τῶν δὲ ῥι
 ζῶν, τὸ μὲν πρὸς τὸ ὄλον σῶμα, Κημός· ἢ δὲ οὐ πρὸς αὐτὴν χεῖρα
 κοιλότης, Φίλτρον ἢ δὲ οὐ πρὸς κατὰ, Τύπος, ἢ Νύμφη. καὶ τὸ μὲν
 περὶ ἄλλο, Πρωχλίδη, Πρωχλίον ἢ δὲ εἰς ἄλληλα πρὸς ῥι
 ζῶν συμῆσθῃ, Προσόμοσι, ἢ Προσμία. τὰ δὲ ἑκατέρωθεν αὐτῶν
 ὄπρὸς τὰς ῥιζῆς κατὰ λίγοντα, Χαλινοί.

Οἱ δὲ Ὀδόντες, τὰς ῥιζῆς ἐμπεφύκασι δύο καὶ περὶ ἀκον
 τα, ἑκατέρωθεν ἑκατέρωθεν σαζόνι ἐγγεγραμφοῦνται. ὡς οἱ μύσει
 πένταρες καλοῦνται Τομαῖς, δὲ Διχασήρες, δὲ Κπέρες, καὶ Γε
 λασποῖ τὸ μὲν, ὅπρὸς τῶν τῶν ὑφ' ἑαυτοῦ, καὶ διαφύσας, καὶ διγα
 ζοῖαι τὸ περὶ πέντα· τὸ δὲ, ὅπρὸς γυμνοῦνται γελῶντων· τὸ δὲ
 κτείνουσι ὁ αὐτῶν. οἱ δὲ ἑκατέρωθεν ἑκατέρωθεν τῆ σαζόνι
 δύο, Κνωδόντες, δὲ τῶν ὀξυπτα, ὡς τοῖς ῥιζῶν κνωδῶν περὶ
 κόπτες, δὲ οὗτοι μὲν μίας ῥίζης ἐμπεφύκασι, ὡς ῥιζῶν κνω
 δῶν ῥιζῶν ὀξυπτα, οἱ λεγόμενοι Τομοφοῖσι, πέντε ἑκατέρωθεν
 ὡς εἰς δὲ οἱ λεγόμενοι Μύλοι, δὲ τὸ λεαφνεῖν ἰσως τῶν ῥιζῶν,

ὡς ἢ ἀπαργῆς μύλων, εἰσὶ δὲ πέντε τῶν ἑκαστῶν ἐκατέρωθεν, περὶ ἁ-
ρίδας ἐγγεγραμμένους, μὴ οἷς πλοῦτοι οἱ Σάφροισήφρες.
οἱ ἐκατέρωθεν οἱ Οψήνοι, μὴ τὸ εἰκόσιον ἔπος ἀναφυόμενοι.
Κρατῆρας δὲ αὐτοῖς ἄλλοι τε καὶ Δεισοτέλης καὶ λέωνος, λέωνος οἰ-
οῖς καὶ μὴ τὸ ὀδοκοσὸν ἔπος αὐτοῖς αἰσθάν. ἐν ἑκατέρω δὲ
σισαρονι τοῖς ἴσοις αὐτὰ εὐμυκτέον. τῶν μύλων τὸ μὲν
πρὸς τῇ σόρῃ, Μωμίσκον καλῶσι, τὸ δὲ λεῖαιον τὰ σπῆα,
Τραπέζας, καὶ τὰς κοιλότητας, Ολμίσκοις τὸ σωμαφόπρον,
Φατῆρας, ἢ Φατῆρας, ἔστυμπα, μὲν δὲ τῶν ὀδόντων εἶδος, Φρα-
γμός, τούτου δὲ τὸ ὑπὸ τῆς γνάθου, Γαμφήλαι τε, καὶ Σιαρό-
νις, αἱ δὲ ἀπειληφῆσαι τοῖς ὀδόντας σόρῃς, οὐλα μὲν τὰ ἄνω-
θεν, Εἰσουλὰ δὲ τὰ ἐνδοῦ. τὰ μετὰ δὲ τῶν ὀδόντων, Ἀρμῶι. ἔστυ-
μπος.

Ὀνόματα δὲ τῶν ὀδόντων, σόρῃς Ὀδοντομύλος,
ὁ σόριον, καὶ Ὀδοντοφυῖα βρέφη, καὶ τὸ τῶν ὀδοντοποιούτων
πάθος, Ὀδοντοφυῖα, ἔστυμπα, καὶ τὰ τῶν ἰατρῶν ὄργα-
κῆρα, Ὀδοντοζέτης, ἔστυμπος, ἔστυμπος, ἔστυμπος, ἔστυμπος,
ὡς Εὐβουλος λέγει, καὶ Φωμῆος ὁ κρομμύς. Ἀνόδοντα δὲ αὐτὸν
καλεῖ Φρεκράτης, ὁ δὲ πρὸς ἄλλον ἔστυμπος, Προόδον
ἔστυμπος, ἔστυμπος.

Προσῆκοι δὲ αὐτῶν τῶν ὀδόντων, καὶ εἰν, καὶ κινῶς, ἀ-
ναχασκῆν, ἐγγεγραμμένους, τῶν δὲ ἑξιοφῶν τε καὶ Δεισοφῶν, καὶ ἀνα-
χασκῆν, ἐν τούτου καὶ ὁ κατὰ γένος τῶν τοῖς κωμικοῖς Κα-
χῶν ἐρήται, καὶ Χαῖος δὲ παρ' αὐτοῖς, τὸ σῆμα. τὸ μὲν δὲ ὑπὸ
τοῖς χεῖλεσιν ἐκ τῆς κάτω σιαρόνις πρὸς ἄλλον, Ὀξυγῆρας τε καὶ
Γῆρας ὀνομάζονται, τὸ δὲ ὑπὸ αὐτὸ σόρῃς, Ἀνδρεῶν, ἀπὸ τῶ
θρῆξιν ἀνθεῖν, κατ' ὅμοιους δὲ, Δευκαλία, ἐπέρων λαοκαλίαν κα-
κῶτων τὸ πρὸς ταῖς κηρῶν κοίλον. τὸ δὲ ἐνδοῦ τῶν γνάθων,
Σπῆμα, ὡς πρὸ καὶ τῶν γνάθων τῶν ὑπὸ δὲ ὀρίων καὶ Λο-
γῶν κέκληται, ἔστυμπος, ἔστυμπος, ἔστυμπος, ἔστυμπος, ἔστυμπος,

-- ἀλλ' Ὀδοντοῖς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πέζει.

τὸ δὲ σῆμα τὸ αἶψον, Οὐραγῶς, καὶ Ἰσφῶα δὲ, ἢ ὀδοντοῖς.

δέρμα νυβρωδές, ὡς ὁ δούσιον ἐνδόνει πνευμονικός, ὡς τὸ τῆς
 παλαιωμίου ἡ παροῦσιν αὐτῶν μέρος. Ἰατρὸς δὲ εἴφ' ἐπιότιτα φ
 φάρυγγος κληθείσης, τὰ ἐκὰς περὶ τὴν εἰκότως Παρίσθημα ἐκλή
 θη. τὸ δὲ ὠδὸ τῶ ἀπὸ τῆς ὑπερφύας κληθητιδύον, Κίων, καὶ
 Κιονίς, ὅτε ὁ ἀζέται τὸ ἀδρόν τὸ ποπὸ τε καὶ τῆς ἔσφης, ὡς
 μὴ κατὰ πηροίμετα τῶ δαψιλῆ τῆς ὀπίρρως. ἔσφ' οἰών δὲ
 ἔσφ' τὸ ἔ Βρόγχος ἔ Χόνδρος ἐκλήθη, ἔ Γαργόρων ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ'
 ταμ δὲ Σπμάου τε ἔ Βρόγχου ἔ εἰ ἰοσῆ σας φλεγμασὶ, ἔ εἰς
 ὠχρότητα μετὰ βᾶπῆ, Σπαφυλὴ καλεῖται, ἢ ὡς Ἀελοτελλης,
 Σπαφυλοφόρος. τὸ ἔ μετ' αὐτῶν, Πόλος. παρ' δὲ τὸ σμάου
 ὑπερκαίμερον, Φάρυγγ' ἔ Φαρυγγετροσι οἰόμα ζεταί.

Νόσημα δὲ ἔσφ' οἰπὸς τὸ σμάου, Βίξ, ἔ Λύγξ, ἔ Βεσγ
 χος, ἔ Βεσγᾶν, ἔ Ελκωσις, ἔ Φλεγμονή, ἔ Κωσάγγη, καὶ
 Σωσάγγη.

Πλέγμα δὲ ὄσιν δὲ ὑμῶν ἔ φλεβῶν ἀρτηριδές ἢ Γλωτ
 τᾶ, ἄραμα τε καὶ ἀέλικτος κατὰ τὴν μὲν λεία, καὶ ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ'
 σμάου ἀνῶθεν ἔ βραχίαια, καὶ τὸ πρὸς τὴν ὑπερφύας μέρος,
 ὁ ζῆα ἔ κατ' ὁ συμμίση ἔ ἀέρι. ὁ ἔ καλεῖται Προγλωσσίς,
 ἢ δὲ σαρξ' ἢ δὲ ὀκδὸ δέται, πρὸς τὴν κατὰ σαρονα σωμαπὶ
 μῆν, Ὑπογλωσσίς λεγεται ἢ δὲ Ἐπιγλωσσίς, τῆς ὑπερφύας ἐξ
 ἠρτηται. ἔξῆρουσα γὰρ εἰδοθῆναι ὅτι τῆς τὸ σμάου κοιλοτήτης ἢ
 γλώσσαι, ἔ φλεβὶ σιωδὲ δὲ μῆν καὶ τὴν ἐνδον ῥίξαν, ἔ ἔσφ' ἔσφ'
 κα ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ'
 πλατύτητα πρὸς τῆ γλώτῃ ἔχουσαν, τὴν δὲ ὄξυτητα πρὸς
 τὸ ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ'
 φῆς ὀπίφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ'
 φῆς ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ'
 δὲ οἰόμα ζοιμῶν Βρόγχω ἔ σμάου τῶς πρὸς αἰχρῶν ἢ
 γλώτῃα πρὸς τῶν ὄσιν, ὅτι ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ'
 ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ' ἔσφ'
 καὶ τὸ πρὸς τῆ φάρυγγι μέρος, ὁ Γεῦσι καὶ Κεφαλίνω οἰο-

μάζοισι τὰς δὲ ἑκατέρωθεν τῆς γλώττης κοιλότητας, Χηρσομοί
καλοῦσιν· οἱ δὲ Παράστυρα πρὸς αὐτὰς ἰσχυροῦσιν.

Τῆ ἐν κεφαλῇ ἰσχυροῦσιν, Τραχίλος καλεῖται· δὲ καὶ
Αὐχλῆ, ἔπειθ' ὄχι, καὶ Ὑποδέρει, ποῖν ἴσως πρὸς τὴν τῆς
γλῶττιος πλυστῶν, ἐφ' ἧς κε δὲ Σποδύλοισι ἐπὶ ἁ τῆς γλῶττιος
ἔς Ὀμπος Ἀσραγάλους καλεῖται, Σποδύλων, τὴν μὲν τὸν
αὐτοῖσι, ὀνομαζοῦται ἢ οἱ ἀποδύλων καὶ Σερφεῖς, πρὸς τὴν
ἐπὶ αὐτοῖσι τῆς βραχίλου σφοδρῶς, ἔξωθεν γὰρ, πρὸς Φερρεῖα
πρὸς κατὰ τὴν οἰκίαν, τὴν μὲν τὸν ἐξ ἐκ κεφαλῆς ἔξωθεν
φείροντες ὅς μὴ γὰρ τὴν φερέται, καὶ τῶν πρὸς τὴν
τὴν δὲ τῶν αὐτῶν σύστημα καλεῖται Ἰόνος. Τῶν δὲ ἀποδύ-
λων ὁ μὲν πρὸς τὸς, ὁ αὐτὸς τῆς γλῶττιος σφοδρῶς, Ἐπυρο-
φεις ὀνομαζοῦται Ἰσποκράτης ἢ αὐτῶν, καὶ Ὀδόντα δὲ καὶ
λεῖν ἴσως δὲ πλάγιοι αὐτῶν δύο κοιλότητες εἰσιν, εἰς αἷς ὀνομαζοῦται
ἰσχυροῦσιν, περὶ κεφαλῆς δὲ δύο πρὸς γαστρίαν πρὸς βλάστη, Κεφα-
ρῆς κοροῖται καλοῦσιν, ἢ δὲ ἀποδύλων ὁ δὲν πρὸς ἀκίη-
τος ὄν, Ἄξων ὀνομαζοῦται, πρὸς βλάστη δὲ ἐξ δύο, μίαν ἑκατέρω-
θεν, πρὸς μὲν τῆς πρὸς τῶν ἢ τῆς πρὸς τῆς ὀνομαζοῦται ὀνομα-
σμένην, καλοῦσιν ἢ Καπῆσι, πρὸς βλάστη ἢ ὄντων ἢ ὄντων
τύποις πταζόμενοι, ὁ πρὸς τῶν, ὡς ἀρχοφορῶν, Ἀτλας ὀνο-
μαζοῦται, Ἀγκῆρες, οἱ ἐπὶ τῆς γλῶττιος τοποιοῦν, δι' ὧν ἀρχοφορῶν
ἐπιβοῶσιν.

Τῶν δὲ ἰσχυροῦσιν ὀνομαζοῦται, καλεῖται μὲν ἰσχυ-
ρῶν Ἀκρομίας, ἰσχυροῦσιν δὲ τὰς Κλείδας, τὴν δὲ μὲν πρὸς
πρὸς ἴσως ἀποδύλοισι ἰσχυροῦσιν πρὸς ἰσχυροῦσιν, πρὸς δὲ ἰσχυροῦσιν
πρὸς τῶν τῆς γλῶττιος πρὸς τῶν, καὶ Καθεκλείς ὀνομαζοῦται
ταῖς δὲ ὀνομαζοῦται εἰσὶ οἱ δὲ Ἐπυροφεις καὶ Πλάταις ἐκαλε-
σάν, κλείδων ἢ, τὴν μὲν πρὸς ὀνομαζοῦται, Ἐπυρῶν, τὴν δὲ πρὸς
τῆς γλῶττιος, Παράστυρα, διότι τὴν κίοντες διεσῶσιν αἱ κλείδες.
Σφαγὴ καλεῖται, πρὸς οἰκίαν δὲ, καὶ Θυμῶν.

Ἰσχυροῦσιν ἢ καὶ τὴν κοιλότητα τῆς γλῶττιος τῆς φά-
ρρ· i.

ρυγος ἐνδόν, τὸ ἔσθην ὑπὸ τὰς ὀργὰς ὑπὸ τῆ φυσικῆς πιμ-
 πορᾶ ἰδόν, καὶ αἰσίδου ἰδόν, Πρησὴρ οἰομάζεται· τὸ δὲ εἰ μὲ-
 σω φωνησῶν τε καὶ φάρυγγος, Ἀρητήρ· ἀφ' ἧ πὲ μὲχρι ἡμίσει,
 Παρωπίδες, ὡν τὸ μὲχρι κλειδῶν μέρος, Τῶρον· ἢ ὅτι πῶν
 καὶ τὸν σροφία ἀπὸ δυλον κοιλότης, Ἐπιφαγεῖς παρσείρηται,
 καὶ ταύτω παρσείρηται Τένιτης· τὸ δὲ μὲχρι τέρων κῦρ-
 τώμα, Παραλοφία· διότι Λοφία ἢ καὶ νῶν κλειθται παρσο-
 λή· ἢ μὲρτι σύμπασα ἔσθ' ἄλλοις παρσείρηται, Περίδρον οἰομά-
 ζεται, καὶ τὰ ἔσθ'.

Ἰστροαχίλιον μὲρ αἰὼ καλοῦσθαι
 ὑπὸ τῶν ἀρχένας, μετὰ τὸν αἰμοπλατῶν κατὰ λήρη ὅτι τὸ μὲ-
 τᾶφρενον. Μετὰ φρενον δὲ, τὸ ὑπὸ τὰς αἰμοπλατῶν μὲχρι μίθω-
 τῶν, καὶ τὸ φῶν φρενῶν διέζωμα. Ἰπὸρραχίς δὲ ὄσιν· ἢ μὲχρι
 ὀσπύος Κοιλότης· ἀπὸ δὲ ῥαχίως, ὄνομα ῥαχίσειν, τὸ κοίτην
 καὶ ῥόχρον, τὸ μὲσον τῆς ῥαχίως καὶ ῥαχίσειν, τὸ διέζωμα.

Καὶ μὲν ὅτι τὰς χεῖρας ἰούσιν, μὲρ ὑπὸ τῶν βρα-
 χίωνος, Ἀκρωμία, ἔσθ' ὠμοῦ κεφαλῆ, καὶ Ἐπιμίς, καὶ Ἀκροφλία·
 ἀπὸ τῆ ὠμοῦ ὄνομα, καὶ ἢ ἔξωμῆς, ἔσθ' ὠμοῦ μὲρ πῶν· ὅπου δὲ
 εἰσρέεται ὑπὸ τὸ φῶρον, Ἐντύπῶσις καλεῖται, ἢ ὠμοκοπή.
 καὶ τούτοις ἰδὸν κατήρηται, παρσείρηται παρσείρηται τῆς
 χήρος· τὰς δὲ εἰς πυγμῶν εἰζάνει τῆ τῆς ὀσπύσῶς κοι-
 λότης.

Σβουγγύλος ὅσιν ὁ Βραχίων, καὶ κεκλισμένος, ὅτι ὅτι τὸ πῆ-
 χῶς βραχίονος, ἢ παρσείρηται ἀρχῶν κατὰ αἰνῆ, διδρῶνι·
 καλεῖται ὅσιν τὰ μὲρ ἔξωθεν, Μυῖς τὰ δὲ ἐνδόν, Παρωλί-
 νια τὸ δὲ παρσείρηται ὠμοῦ παρσείρητον, Βραχίονος κεφαλῆ· αἱ δὲ
 ὑπὸ τῆ ἀκρωμία κοιλότης, Μαχάλα· ἀφ' ὧν ὁ ἀμφιμά-
 χαλος, ἔσθ' ἐκαπρωμάχαλος, καὶ ἐπρωμάχαλος χιτῶν· ἢ δὲ μα-
 χαλή ὑπὸ μὲρ φῶν ἰδίωτικῶν καλεῖται Μάχη, ὑπὸ τῆ φῶν ἀπὸ
 κῶν, καὶ ἀλλὰ τὸ ὑπὸ αὐτῆ φῶν ἰδόν, ὑπὸ μάλῆς φῶν
 λέγεται.

Τὰ μὲρτι παρωλίγια, καὶ Ἀγκάλαι, καὶ Ἀγκάλιδες

καλοῦνται. Ἐπὶ δὲ τῆς. Οὕτως Πύργος ὁπὲρ δύο
 ἔργα, τὸ μὲν ὑπερογκώτερον, τὸ δὲ βραχυτέρον. καὶ ἵνα γὰρ βρα-
 χιονι συνήθρονται, τὸ μὲν παρ' Ἀρκῶν καλεῖται (ἀφ' οὗ Γα-
 λιαρκῶν, παρ' Ἰσποκράτους) τὸ δὲ ἕξωθεν ἑσθῆρον αὐτῆ, Ω-
 λέκρωτον. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὠλέκρωτον ἑσθῆς τοῖς κωμικοῖς. πῶν δὲ
 πῆχυν καὶ Ὠλέντιον καλοῦσιν ὅθεν καὶ ἡ Ἡερα, λιθικώλετος καὶ
 Δικρωλένια, τὰ ἀκρα τῶν πῆχεως. Ἐν τούτῳ τὸ μὲν αἰώθει, Ἐπίπι-
 χυ, τὸ δὲ κατώθει, Ἀρσος. ἐνίοι δὲ, καὶ τὸ ἑσθῆς τῆ ἀκρωμία
 ἄρθρον, καὶ τὸ ἑσθῆς τῆ ἀρκῶνι, Κορυμῶς καλοῦσιν. οἱ δὲ, Ἀρ-
 μοῖς, ἢ Κορδύλοισι καὶ τῶν πῆχεως πῶν ὑπὸ τῆ βραχίονι συμβο-
 λῶν, καὶ μὲν πῶν ἐνδοθεν κοιλότητι, Ὠλέκρωτον καλεῖσθαι τὸ
 μῖστοι, καὶ τὸ πῶν ἐξωθεν συμβολῶν, Ἀρκῶνι. τὸ γὰρ Κορονό-
 μος, ἰατρῶν ὄντιν. ὀνομάζουσι δὲ τὸ πῶν καὶ Κυβέλλον. καὶ Κυβέλλον
 εἶποις αὐτῶν, ὡς Ἰσποκράτης. δοκεῖ δὲ εἶναι δώδεκον ἑξαῶμοσ
 τῶν σκελῆς δώδεκων, ὅθεν Ἐπίχρως, καὶ τὸ παρ' ἡν τῆ ἀρκῶνι,
 καὶ τῆ ζῆσι λέγεται, καὶ τῆ δὲ ἢ συμβολῆς πῆχεως ἑσθῆς τῆ βραχί-
 να, Βαθμῶς καλεῖται, τὸ μὲν ποῖ ἑσθῆς τῆ πῆχῃ δύο ὄστων, τὸ σκε-
 κρότερον, Κρῆκῆς ὀνομάζεται, καὶ Γαλακτῆρον, ὡς τὸ μῖστοις ἔχου-
 πος πῶν τῆ πῆχεως ἑσθῆς ἑσθῆς, ὅ καὶ Προπήχοντι ἐς καλεῖται.
 Ἐν τούτῳ τὸ πῆχεως, Καρπῶς ὀνομάζεται, συγκατέμικτον ἐξ ὄστων ὀ-
 κτώ. Προκάρπιον μὲν καλεῖται τὸ ἑσθῆς τὸ καρπῶδ. τῆ δὲ καρ-
 πῶν ἑσθῆς ὀκτώ πος ἀσφαλάω ἑσθῆς σφερῆς συμπίπτει. Με-
 τακάρπιον δὲ, τὸ ἑσθῆς τῆ δακτύλων πλαιτωσῶμικτον, ἀφ' οὗ ἑ-
 εἰς ἐκείνοις ἡ χεῖρ λέγεται. Ἐπὶ μὲν ἐνδοθεν τῆς χεῖρος ὀστέω-
 δες, ἀπὸ τῶν μεγάλου δακτύλου μέχρι τῶν λιγανῶδ, καλεῖται
 Θέναρ. ἑσθῆς ὅθεν, Ὀπιθενάρ. ὅθεν ἀπὸ τῶν λιγανῶδ μέχρι τῶν
 μικρῶδ δακτύλου, Ὑποθέναρ. τὸ δὲ μεταξὺ τῆς ἑσθῆς ἑ-
 σθῆς καὶ τῆς σῆτος, Κοίλον χεῖρος ὀνομάζεται. ὅ καὶ Κοπύλλον ἑ-
 νίοι καλοῦσι. Σπῆτος δὲ, τὸ μῖστοι τὸ κοίλον, ἑσθῆς τῶν μετακάρπι-
 τῶν δὲ σῆτος ἑσθῆς Ἀνδύρον καλεῖται. ἐνίοι δὲ τὸ μὲν ἑσθῆς τῆς
 δρυκῶς ἀπῶ, Θέναρ οἰσται καλεῖσθαι, καὶ Ἰσποκράτης καὶ Ὀ-
 pp. ἡ.

μινρος, τὸ δὲ ἀντικείμενον παῖ, Οπιδέναρ, ἢ Κτίνας, ἔ Πρα-
 κάρτια, καὶ Δάσα. ἔ Τύτων τὰ μὲν πρὸς καρπῶν, Σπίθη τὰ
 δὲ πρὸς τοῖς δακτύλοις, Ταροῦν ἔ Κεάσις. Ἐ δὲ δακτύ-
 λων τὰ μὲν πρὸς καρπῶν καὶ τὰς σφαιροειδῶν, Κόνδυλοι, ἀφ' ὧν καὶ
 ἢ πληγὴν κέκλυται, τὰ δὲ ἕτερα ἀπὸ τῶν ἄλλων, Σκυβαλίδες, ἢ (ὡς
 Λεωφορέως) Φάλαγγες. τρεῖς δὲ εἰσὶν ἐκάστω δακτύλῳ τὸ πύ-
 λαιον, τὸ μέσον, καὶ τὸ ἄκρον, οἰομαζοῦνται δὲ οἱ δακτύλοι, Μι-
 κρός, ὁ μέστος, Παράμειστος, εἶπα, Μέστος, μέγας, ὕψων, Λιχα-
 γός, ὁ λαίπος, Ἀντήρ, ἢ Μέγας, τὰ δὲ ἄλλα τῶν μετακαρπίων
 πρὸς τῶν κονδυλίων, Μετακόνδυλα, ὧν τὰ μὲν κατὰ Ἀρθρα, τὰ
 δὲ ἕτερα τῶν φαλαγγῶν, Νύκτιδες, ἔ ἀπὸ τῶν γὰρ αἱ ἄλλ' ὀνύχων
 ἄρχει, μετὰ αὐταῖς, Ὀνύχες, ὅφ' εἰς τὰ ἄλλα παύεται λέγου-
 σιν, ὧν τὰ μὲν ἕτερα τῶν ὀνύχων, Κρίνα, τὰ δὲ ἄλλα, Ἀρχαί, τὰ
 δὲ ἕτερα τῶν ὀνύχων, Παρόνυχαι, τὰ δὲ ἄλλα τῶν ὀνύχων, Γαίαι, τὰ
 δὲ πρὸς ταῖς κρίσιμας λαβῶν, Ἀλαβή, καὶ τὰ μὲν ὀφθαλμῶν
 καὶ εἰς ὄνυξι, Νιφθία, τὰ δὲ ἐνδοθεν τῶν δακτύλων πύλας,
 Ράγες, καὶ ἢ Κορυφαί, ἀπὸ δὲ τῶν ὀνύχων, ὀνύχια, καὶ ἀπὸ
 ὀνύχια, ὧν καὶ μάλλον, χηστῶν, καὶ ἔκαστον, τῶν μὲν εὐ-
 ὄλων, χροῖς ὡς, ἔ εἰκοσὶν εἰσὶν ὀφθαλμοὶ Σολεῖς, Κλίμαξ,
 εἰς τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν, αἱ δὲ συγκρίσεις, πύλας,
 τὸ μὲν ἕτερον καλεῖται Πυλὴ, ὅθεν καὶ ὀφθαλμοί, καὶ τὸ πύλας,
 καὶ ἔκαστον πύλας, καὶ τὸ πύλας, καὶ ἔκαστον πύλας, καὶ ἔκαστον
 καὶ δὲ σιωπῆς τῶν ἄλλων, σιωπῆς, πικρῶς εἰς πλῆθος ὀφ-
 θαλμῶν, Πύλος καλεῖται τὸ δὲ ἐνδοθεν, Δράγμα, ἀφ' οὗ
 καὶ τὰ ἄλλα, καὶ δράμα, καὶ δράκος, καὶ δράπιδος, ἔ ὀφθαλμῶν
 τῶν, ἔ κέρα ἐκαστὸν ἐκάστω τῶν ἐκαστὸν ἐκάστω παλαιῶν, τὸ
 δὲ ἀπὸ καρποῦ, ἔως ἄκρον δακτύλων, ἢ πᾶσι χεῖρ, Ὀρθόδωρον.
 Τῶν δὲ μέτρων, ἔστι μόνον καὶ Δακτύλος, Δοχμὴ δὲ σφί-
 κησθέντις οἱ πένταρες δακτύλοι, καὶ Δακτυλοδόχμη, τὸ δὲ
 αὐτὸ καὶ Παλαιστὴς θηλικῶς, καὶ Παλαιστὴς ἄρσενικῶς.
 Εἰ δὲ τῶν δακτύλων ἀπὸ τῶν μέτρων, ἀπὸ τῶν μέτρων, εἰ δὲ τῶν
 σμικρότατων μετρεῖς, Σπίθα, μὴ τὸ μέτρον, εἰ δὲ τῶν μέτρων

δακτύλον τῆς λιγανῶς ἀντιπύνας, τὸ μέγεθος λιγανῶς. ἀπὸ δὲ τῆς
 ἀλεκτραίνης πρὸς τὸ μέσου δακτύλου ἀκροῖ, τὸ ἕξαισμα Πη
 γης. εἰ δὲ συκαμίας τοῖς δακτύλοις ἀσπυκῶνος ἐστὶν ἀν-
 τὶς, Πυγῶν τὸ μέγεθος εἰ δὲ συγκλείσας Πυγμύω, εἰ δὲ ἀμφω
 ταῖς χεῖρας οὐκίνας, ὡς καὶ τὸ σέρνον αὐταῖς συμμεβεῖν,
 Οργμὰ τὸ μέγεθος χροῦν δὲ, ἢ μὲν, Δοκίμα καὶ πῦρ θέσιν, ἢ δὲ,
 Αεστερεῖ, Σχισιά, Λαμα, Ευώνυμος. καὶ τὰ ἕξαι. Ἀπὸ
 δὲ οὐχον ἀκρων, Ἀκρονύχια, τὰ ἀκροῖ τῆς χροῦν καὶ τῆς
 ποδῶν.

Ἀπὸ γε μὴν ἀσπίδος, τὸ μὲν σύμπτω εἰς ἰσχίον, Θάραξ,
 καὶ Ολλυμος. τὸ δὲ ὑπὸ τῆς κλεῖδας, Σπίθος. Τούτου καὶ ἐπίσης,
 Εντοσηθίδη (καλεῖται καὶ ἰσπίτων πρὸς ἰσθίδη ὀπλα) τὸ δὲ
 ὑποκαταβαῖνον, Σπίρνον. Πλάτων δὲ τὸ ἀπὸ θυμῶ κατὰ ἀν-
 τὸν, Σπίρνον. ὅστις ἀρυστέρος, ὁ ἀρυστέρος. πρὸς ἐπισηθίδη,
 πρὸς ἐπισηθίδη. Ἐστραματὴν Σοφοκλῆς πῦρ ἐξασπίδων κα-
 λουμύλω, τῆς δὲ ἐπὶ τῶν τῶ μέσον, Σπίθελωῖον. τὰ δὲ ἕξαι τῶς ἐπὶ
 τοῖς, Μασοῖ ἀφ' ὧν καὶ τῆς πῆς ὑπὸ χροῦν, μασοῖ κεκλι-
 νται, οἱ δὲ μασοῖ, Ἐτιτθὸν καλεῖται καὶ Τιτθία, μάλιστα δὲ ἐπὶ
 γυμνασίων. ἀπὸ τούτων, πῦρ, αἰ θηλάσσει. Ὀηλάσσει δὲ κα-
 λεῖται τὸ μασοῖ ἐπισηθίδη θηλάσσει δὲ, τὸ ἔλλει τὸ γάλα οὐ
 τῆς μασοῖ τὸ ὑπὸ τῶς μασοῖς Προκαρδίων, τὸ ἀκροῖ τῆς μα-
 σῶν, Ὀηλή ὅστις καὶ τὸ θηλάσει, καὶ θηλή ἐπισηθίδη. ὁ δὲ μελα-
 γόμος πρὸς θηλή κύκλος, Φάσ. ἢ δὲ πρὸς τῶ γάλακτος
 ὑπὸ αὐτὸ πῆξιν, Κύαμος. τὸ δὲ ὑποπιμπλάμωρον Ἐλάσσει,
 Κόλπος, Ἐστωμα. μάλιστα δὲ ἐν ἐπὶ τῶν ἕξαι μασοῖς, ἀσπίδος
 Ἐκπερὶς, καὶ ἐλεφας. καὶ οὕτω μὲν ὁ Σολδός. ὁ δὲ Σπυρλίτης
 τὸν ἐλεφάντα πρὸς τῶ ἐπὶ τῶ φασίν, ἢ ἐπὶ τῶ ἐπὶ τῶς μασοῖς
 ἕξαι. Προκαρδίων δὲ, τὸ ὑπὸ τῶ ἐπὶ τῶ ἐγκοίλον, μαλακόν, καὶ
 σδρκόδες, καὶ τὸ σῶμα τῆς κοιλίας. ὑποκαίται δὲ τῶ χροῦν
 τῶ ἐπὶ τῶς, ὅστις ὅσων οὐκίνας τῶ ἐπὶ τῶς, καὶ λῆρον εἰς αὐτὸ
 τῶ ἐπὶ τῶς ἀκροῖ, ὁ δὲ Ἐιφροδός καλεῖται. τὸ δὲ ὑπὸ τῶ σέρνον

pp. iij.

ἐγκοιλόν, ὃ καλοῦσιν Σφαγγίον, καὶ Ἀνγκάρδιον ἴσ' οἶον αὐτό-
 μαται, ἔ μ' εἴη, πρὸ μ' ἴσ' ἀνγκάρδιον, Χόνδρος, πρὸ ἴσ' χόνδρον Ἰ-
 ποχοιδρίον· τοῦτο δὲ πλῆθρα παρὰ κεινὸν ὀκτώ, ὡς παρὰ κεινὸν
 εἰς τὰ νῶτα, μίξοις τε ἔστιν αἰμαίνων. ὡς αἰ μ' μίξοις Ἰνῆσαι κα-
 λῶν, Νότοι δὲ, αἰ ἐλάτοις, αἰ μ' μαλιστα ὡς τῆσιν πλησάλοισι.
 ὅ τ' ἴσ' τὰς πλῆθρας ὅσων, Χητη, ἔ Κενεῶν, καὶ Ζώνη καλεῖται.

Ἀλλὰ τὰ μὲν ἴσ' μαζάλλω, Πλῆθρα ὀνομάζονται. τὰ δὲ
 ἑσῶ, Πλῆθρα ὡν τὰ μέσσα, Μεσσοπλῆθρα, καὶ Μεσσοπλῆθρα.

Τὸ δὲ ἀπὸ στένων ἴσ' αἰδοῖα καὶ τὸν κενεῶνα, Κοιλία κα-
 λεῖται, ἔ Γαστήρ. ἔ τὰ εἴη. Τὸ δὲ ἴσ' πρὸ γαστρὸς,

Στάχυν καλεῖται τὸ δὲ καὶ μέσην γαστέρα κοῖλον, Ομφαλὸς, καὶ
 Μεσομφάμιον. καὶ ὁ ὡς αὐτὸν τῆπος, Γαστράμιον, ἐπι νῆδρον
 ὅσ' πλέγμα, κατὰ τὸν πρὸ δικτυώδες ὃ καλεῖται νῦν γαστρά-
 μιον, ἢ ὡς οἱ πολλοὶ, σαγγίον, ὀμφαλοδὲ τὸ ὅ μῆσσω, Ἀκρομ-
 φαλίον, πρὸ ἴσ' αὐτῆ, Ἐπιμφάμιον, ἔ Μεσομφάμιον καλεῖται
 πλακοῦτων πείδος, ἔ Ομφαλοτόμος, ἢ μαιβύρια. ἔ ὁ ἀπο-
 τῆμι τῆσιν ὀμφαλοῖς τ' βρεφῶν, Ομφαλιστήρ, οἱ δὲ Ἀπικὸς καὶ
 τ' τ' σῦκων πρὸ μῆσσω ὀμφαλοῖς ὀνομάζονται. Τὸ δὲ ὡς ὀμφαλοῖς
 δέρμα, Γράσα, διὸ πρὸ ρυατοῦ μῆσσω, γήρας σῖμβολον γήρας. Τὸ γα-
 μῖν ὡς τὸν ὀμφαλὸν μέρος, Ἐπιγαστρίον εἶποις αὐτῶ, ὃ ὡς ἢ παπ
 καὶ ἀπὸ τῆσιν ὀμφαλοῖς, πρὸ δὲ ὀμφαλοῖς οἱ Κενεῶνες ἴσ' οἰκονται,
 οἱ δὲ Λαγόνες καλοῦσιν.

Τὸ μὲν τὸ ἴσ' τὸν ὀμφαλὸν πᾶν, ἀρχὴ τῆσιν ἴσ' αἰδοῖα
 πειρώσιων, Ἡβῶν τε καὶ Ἰπογαστρίων· ἀπὸ δὲ τῶ ἡτρου, ἔ ἢ
 πειρώσιων, πρὸ μῆσσω οἱ κωμωδοὶ λέγουσιν αὐτῆ δὲ ἢ πειρώσις, Ἡβῶν
 τε καὶ Ἐπίστων τὸ γὰρ Ἐπίστων, ἰατρῶν μόνον.

Τὸ δὲ ἴσ' αὐτῶ, Αἰδοῖον οὐδὲ παρὰ κεινὸς, δι' οὗ τὸ ὀκτώ
 εἰς ἕξ ὀκτώ ἐπὶ τῆσιν, Καυλὸς ὀνομάζεται. καὶ Στήμα καὶ τῆσιν ἰα-
 τρῶν, τὸ κατὰ τῆσιν μῆσσω. ὅ δὲ μὴ ὀκτώ μῆσσω αὐτῶ, Ἰπῆσθημα,
 καὶ Κυστίως τρῶσθηλος. ὡς τῶ Βάλανος, ὅ τῶ καυλοῦ ἀκροῦ οὗ
 ὅ τρῶσθημα, Οὐρήθρα· Γῶσθη δὲ, ὅ ἴσ' αὐτῆ δέρμα, ὡς Ἀ-

παρ' ἰωάνω ὀνόμασθαι Κλόνην, ὡς παρ' Ἀντίμαχος, ὡς εἶπε κλονίος
 πρὸς τούτους, σπονδυλίον ἔξ, ἐπί τε καὶ δέκα δέ εἰσιν αἱ Σπονδυλαί,
 αἱ πέντε ὀλίω συγκρατηθῆναι ῥάχιν, παρέχοντες δύο μὲν καὶ δέ-
 κα ῥάχιας οἷς ὀνόμαζοιτο ῥάχιας πέντε δὲ ὀσφύος. Ἐπὶ πρὸς
 ἑκάστην ἀτλασθῆναι, καὶ πέντε ἐπὶ αὐτῷ ὀσφύα, Ασφάλεια, Λοφα-
 δία, ἢ Λοφία, τὸν δὲ ἑκάστην, Μαχαλισηρα, ὡς ἰσοποῖς,
 Γλυβεῖται καλοῦσι τὸν δὲ δύοισι δέκα τιν, Διαζωσθησα. πέντε
 δὲ ὀσφύων, καὶ Πράσιμπος καλοῦσι τὴν, Ἐσπονδυλία μὲν τὰ ὀσφύ-
 ας, ὡς παρ' ἰωάνω, καλεῖται Νεφρῆες, ὡς παρ' ὀπίσθου
 πλά-
 ταιος, Ασφαλίτης, τὸ δὲ μέσον τῆς ὀσφύος, Ἀκνησίς, κυρίως μὲν
 ἔστι τὸ περὶ τὰ ὀσφύα, Ὀμφρος δὲ ἐστὶ ἀνθρώπων κέντρον, λέ-
 γουσι, Κατ' ἀκνησίαν μέσα νῶστος, καὶ τὰ ἑξῆς. Περὶ
 δὲ τῶν νῶστος, ἐπὶ ἀτλασθῆναι αἰσθησθῆναι. ὡς δύο μὲν, αἱ μὲν
 παρ' ἰωάνω ἀκανθαῖ ὀνόμαζοιτο ἑκάστην, ἀ καλοῦνται Κνωόλοφα,
 Κέρια δὲ, αἱ πλάγια δὲ αἱ ἰσοποῖται, κατὰ τὸν ὀσφύων. ὡς
 δὲ σπονδυλίον, Ἀρρῆν μὲν καλεῖται τὸ ὀσφύον, καὶ Ἐσπονδυλίον
 τὸν ὀπίσθον, ὡς ἑκάστην ἑκάστην κοῖλον. ὡς δὲ σπονδυλίον ὀσφύ-
 οισ, Ἀρρῆν καὶ Κύνειος ὀνόμασθαι, Ἀυγῆνος δὲ ἑκάστην κώ-
 βουσι ὀπίσθου ἰξίς, ἢ ἰβήτοι δὲ τὸν σπονδυλίον πορεία, διὸ
 ὀμφρῶς τὴν τὴν, Σαλίω καλεῖται, ἔστι ῥά σὺν ἑξῆς.

Τῶν δὲ Πλευρῶν αἱ μὲν μετὰ τὴν, Γήσιαι, αἱ δὲ ἐλάττοις, Νό-
 σται, αἱ εἰσὶν ἑκάστην ἑκάστην, μὲν αὖ τὰ ὀπίσθου τῶν πλε-
 ρῶν ἀπὸ τῆς ῥάχιας, Ἐκκοῖλια καλεῖται καὶ ὀπίσθου νῶστος, ἢ αἰσθη-
 τῶν πλερῶν μετὰ τὴν ὀσφύα, ὡς ἰσοποῖται, αἱ μὲν αἰσθησθῆναι, ἔστι
 τὸ πλερῶν ὀσφύα, Σπῆσαι, ὡς τῶν δὲ, Πλάται μὲν τὰ ὀπίσθου
 αἱ καὶ ἀλλήλοισι συμπήγναι τὰ δὲ σπῆσαι, Κωπίαι, ἀ ῥάχια κοινωθεῖ-
 ναι, αἱ μὲν παρ' ἰωάνω δύο, καλοῦνται Ἀνθρώποι, δύο δὲ αἱ μὲν
 τῶν πλερῶν, Σπῆσαι δύο δὲ ἐπὶ τῶν πλερῶν, Σπῆσαι, αἱ δὲ ἐπὶ
 τῶν ὀσφύων καλεῖται ὀσφύα, Παράσφοι, τὴν πλερῶν αἰσθη-
 σθῆναι, Μαλθακαῖ, ἢ αἱ δὲ οἱ σπονδυλοὶ καλεῖται ὀσφύα, ἰσοποῖται
 καλεῖται, καὶ ὀσφύα μὲν ὡς ὀσφύα ἑκάστην ἑκάστην ἑκάστην
 καλεῖται.

ἄσπετον οὖται δὲ καὶ τὸν Κόκκιον καλούμενον, ὃς καὶ Σπόγγον δούλιον ἔορροπύγιον ὀνομάζεται. οὗ τὸ ἴσθμιον, Ὀσπίς, καὶ Ἰξίς· ὡς Ζώνη, τὸ κατ' αὐτὴν ἐν τῇ ἐμπεραδίῃ. ποὶ δὲ καὶ τὸ ἱερὸν ὄσπιον ὁ Τρητὸς κόκκιος καλεῖται· καὶ ἐστὶ πάντων μέγιστον. καὶ τὸ μὲν εἰς Δακτύλιοι (Ἰγρῶν τὴν ἔδραν) γενεθλὸς αὐτῶν Κορυφὴ καλεῖται· παὶ δὲ πλάγια, Ἰσχία τε, καὶ Σκαφία. ταῦτα δὲ ὀμφαλῶ μὲν ἀντίκειται, γλουπίς δὲ ὀπικείται, οἱ καὶ Κοχῶται ἔορροπύγια περὶ τὸν ὄσπιον, καὶ Προχῶται ὡς Ἄρχιπύγιον ἢ τῶν ῥήγων. καὶ Ἰσχία μὲν ὄσπιον αἰετὸν ἐκπέρωθεν μὲν ἢ ὄσπιον ἀρκώδης περὶ ὄσπιον· παὶ δὲ ἴσθμιον τὸ ἀπὸ τούτων, Γλουπί, ἔορροπύγια. ἀφ' ὧν, ἔδρα, καὶ Σκαφία, ἐνέδρα, ὄσπιον δὲ ὄσπιον, ἔορροπύγια, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀπὸ δὲ πυγῶν, βύπυρος, καλλιπύρος, καὶ τὰ πυγῶν, καὶ Ἡσιόδου, πυγύλος. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν καὶ τὸν μέσθιν τῆς γῆρος δακτύλιον Κατὰ πυγῶνα ὀνομάζον. οἱ δὲ ὀσπίον πυγῶν ἔχοντες, λίσσοι καὶ ἴσθμιον καὶ λειῶται, καὶ λισπύγιον ἔορροπύγια μάλιστα Ἀθῆναιοὶ κωμωδοῦνται. τὴν δὲ ἔχουσαν, δὲ τὰ μὲν Στρατίς ὀνομάσει.

Οἱ δὲ ἐνδοθέν καὶ ἢ ὄσπιον Μύες, καλοῦνται Ψόαι, καὶ Νύρομῆται, ἔορροπύγια. ὁ δὲ Κλέαρτος ὡς ἴσθμιον καὶ τῆς ῥάχως μὲν οὕτως ὀνομάζει. Κοτύλας δὲ αὐτοῖς, τὰς ὄσπιον τὰς ἰσχίαις ὄσπιον κοιλότητι, αἱ τῆ κεφαλῇ ὄσπιον μὲν εἰσὶν ὀσπιον σμῆλαι. Γλῆκρον δὲ μύρον καλεῖται, κατ' ὃ ἡ κεφαλὴ τῶν μύρων τῆ κοτύλη σμῆλαι. αὐτὴ δὲ ἡ κεφαλὴ, Κοτυλιδῶν. αἱ δὲ ἴσθμιον γλουπίς ὄσπιον μύρον κατωφερῆς ὄσπιον, Υπογλουπίδες. εἰσὶ δὲ ὄσπιον μύρον ἴσθμιον γλουπίς, Βουβάντες, οἱ καὶ τὸ παῖος ὀσπιον ὄσπιον γλουπίς. καὶ τὸ βουβωνία ἐκείθεν, ὡς ὁ Κόκκιος. καλεῖται δὲ ἔορροπύγια τὸ ὄσπιον τὸ σμῆλαι τὴν κοτύλην περὶ τὸ μύρον, Ἰσχίον. ὀσπιον μὲν δὲ ὄσπιον αὐτῶν καὶ τὸ ὄσπιον καὶ τὸ μὲν τῆ κοτύλη σμῆλαι ὄσπιον ὄσπιον γύλοι ὄσπιον, Μύρον κεφαλὴ καλεῖται, Μύρος δὲ, τὸ ἀπὸ πύγης

μέχρι γνάθων μέρος. ἀπὸ ὅ τῃ μῆροῦ ὀνοματοποιῶσιν ἄμυρος, καλλιμύρος. μελαιῶα, ἄρα μελαιῶα καὶ ἡ λάχανα φανόμενοι. ἄρα μύελα, καὶ ἄρα μελειῶα, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἡ δὲ πρὸς τῇ κεφαλῇ ἔμῃ μῆροῦ ὀνομασίαι, Τροζαντὴρ ὀνομάζεται. Μύες δὲ αἱ πρὸς ὀφθαλμοῦ ἄρα τῶν ὡς κινήσιν ἐπισημαίνονται ὀφθαλμοί. τὰ ὅ τῶν ὀφθαλμῶν, Πασσαμύελα τὰ δὲ μετὰ τὸ ὀφθαλμῶν, Μεσομύελα. Γόου δὲ ἡ μὲν τῶν μῆροῦ συγκαμψί, ἀφ' οὗ καὶ τὸ γνάθῳ τῶν ἄρα Κερατῶν τῶν καμφοδοί. λέγεται δὲ πᾶσι καλαμῶν γόου. καὶ παρ' Ομήρω, ὀφθαλμοί. γόου τῶν μῆροῦ τῶν μῆροῦ τέλει σιωπηροσμίνοι, Κνήμης κεφαλῇ, τὸ δὲ ὄφθαλμοῦ ὀφθαλμοῦ πλάτῃ καὶ περιφρῆς ὄφθαλμοῦ, ὡς πρὸ φερόμα τῶν γόου, Ἐπιγνάθῳ, Κόγχῳ Κόγχῳ, Μύλη, καὶ Ἐπιμύλις, κατὰ Ἰπποκράτην, κατὰ δὲ Ἰππύτακτα, Μυλαίρις. ἡ μῆροῦ καμφοδοί ἡ πῶν ἀλεγομένη μύλα κριδα καλεῖται, ἡ ζῶν πῶν τῶν μύλων γινόμενον, ὡς Δελτοφαίης λίθῳ, ἵνα ζῶσιν ὡς πρὸ ἡδέων βίω, σκώληκας ἐσθίουσι, καὶ μύλα κριδας. ὁ δὲ πρὸς τῇ γόου μύς, Ἐπιγνάθῳ. ἡ δὲ κατὰ τῆν ἀπὸ τῆν κνήμῃ τῇ κόγχῃ κοιλότης, Ἰγνῆ. Κνήμη δὲ, τὸ ὅ τῆν γόου καὶ τῆν ἰγνῆ πᾶσι ἐκατέρωθεν. δύο δὲ ὄφθαλμοῦ ἡ κνήμη, ἰσομήκη μῆροῦ, ἵνα ἰσοπαλῆ δὲ ὡν τὸ μῆρο ὄφθαλμοῦ, ὁ πρὸ ὄφθαλμοῦ ἑλαπίον, Πασσαμύελον καλεῖται τὸ δὲ ἐσθίουσι τῶν μύλων, Προκνήμιον. τῆς δὲ κνήμης ἀπάσης, τὸ μῆρο πρὸς ὄφθαλμοῦ, Ἀπκνήμιον τὸ δὲ ὄφθαλμοῦ εἰς μῶν ἐπιρμήρον, Γαστροκνήμιον. ἐνίοι δὲ τὸ μῆρο πρὸς ὄφθαλμοῦ, κνήμιον, τὸ δὲ ὄφθαλμοῦ, ἀπκνήμιον ὠνόμασαν. τὰ δὲ ἀπὸ κνήμης ὀνόματα, ὀκνήμις, καὶ κνήμις, καὶ ὀκνήμιδες ἀχαιοί, καὶ σκελίδες ὀκνήμις, ὡς τῆν κνήμις, καὶ κνήμι ὄφθαλμοῦ. τὰ δὲ ἐκατέρωθεν τῶν μύλων ὄφθαλμοῦ, ὁ πῶν κνήμιον φέρει, Κερκίς καλοῦμενον, μικρὰ ὄφθαλμοῦ, ἢ Γίρῳιαι λέγονται, ἢ Παρακνήμιδες, ταῦτα Σπέρηνες παρ' ὀφθαλμοῦ καλοῦνται. τὸ δὲ πλάτῃ ὄφθαλμοῦ, ὁ πρὸς ὀφθαλμοῦ πῶν τῶν καλεῖται, ἀπὸ ἰγνῆς ἄρα ὄφθαλμοῦ, Ἰγνῶν καλεῖται.

Τὸ δὲ ἕκαστον τῆ κνήμης μέρος, καλεῖται Σφυρόν, καὶ Πέζα, ἀφ' ὧν ὀνόματα, αὐτὸς, ἀργυρόπεζος, ἀργυρόπεζα Θέως. Δ' σφυρός, καλλιόσφυρος. ὧν δὲ πλεονάζειν ἑκατέρωθεν περὶ χροισιν ἀσράγαλοι, εἰς αἷ πρῶται καὶ ἀλήγοισιν. οἱ δὲ Ἀσράγαλοι, οὐτὰ περὶ χροισιν, ἀλλὰ τὰ ἐνδοθέν κρυπθόμενα ἕκαστον σφυρῶν. ῥαβδῶν δὲ καλοῦσιν οἷς καμπύλαι εἰς τὸ ἐνδοθὲν τὰ σκέλη. καὶ τὰ εἰζῆς. Σκέλος ἑμὲν δὲ παρονομαστέον τὸ ἐκ μῆρου καὶ χροιστος, ἔσφυροδ, καὶ ποδός. τὸ δὲ ἐκ μῆρου καὶ κνήμης, Κάλων, καὶ Κάλωμα.

Ἡοῖς δὲ ὀνομαζέται τὸ μῦς. ὧν ἀσράγαλοι παῦ. μέρη δὲ ποδός, τὰ ἑμὲν αὐτῶν περὶ ἑξῆς δακτύλων, Πεδίον, ἢ Ὀρος, ἢ Πολύστον, ὅξ ὅστων καὶ ἰθῦρων συγκείμενοι. ἢ τὸ ἐμπεραθὲν μῦς. ὧν δακτύλοις, Ταρσός. τὸ δὲ ἀπὸ πᾶσι τῶν ποδός καὶ πόπι, Πτέρια. ἀφ' ἧς καὶ τὸ πτέρια καλεῖται, ὅσφ' ἔστι τὸ ταῖς πτέριας κτυπεῖν περὶ τὰ ἐδωλῖα ἐν ὧν θείατος, ὅποτι πνᾶ θορυβοῖεν. καὶ πτερνίδας δὲ ἢ μέση κωμωδία φησὶ. ὧν πυθμῶν ἑξῆς ἰατρικῶν λεκανίδων. τὸ δὲ κατῶθεν, τὸ ἑμὲν ὄλον, Τύλωμα. ὧν τὸ δὲ τὸ ἑμὲν περὶ χροισιν ἕκαστον δακτύλοις, Στήθος ποδός, ἢ Προσθητός. τὸ δὲ μῦς. τὸ σῆθος, Κοῖλον ποδός. Δακτύλοι δὲ ποδός ταῖς αὐταῖς ὅτι ὧν μέρεσι περὶ χροισίας ἔχουσιν αἷ καὶ οἱ ὅτι ἑξῆς χροισιν. καὶ τὸ μῦς ἕκαστον δακτύλοις ῥήγμα, Χύματλον ὀνομαζέται. οἱ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ μέρος, ὃ ἑπὶ γινέται, χροιστικὸν ὀνομαζέται ἑξῆς ἑμῶν οἰσι.

Τῶν ποίνων ὄντων ἕκαστον μῦς. πλεονάζειν ἕκαστον τῶν ποίνων αἱ ἑμὲν ἑκατέρωθεν περὶ χροισιν ὄντες, Ἀντιάδες, καὶ Παρίσθμα καλοῦνται αἱ δὲ ἕκαστον αὐταῖς ὀμοίαι ἑμὲν πλεονάζειν ἑρπυρίτητα, μίξους δὲ, καὶ ἀειφερέστραι, Μύλα. περὶ σφυρῶν δὲ καὶ λεπτοῖς ὑμῶν τμησῶν καὶ Βρόγχου καὶ ἀρτηριακῶν, οἱ δὲ καὶ Φάρυγγα καλοῦσι. ταῖς γὰρ μύλων αἱ πᾶσι ὄντων ἕκαστον καλεῖται, ἀειληπτός τῶν τῶν βρόγχου κεφαλῶν, καλοῦμεν τὸν ἕκαστον ἑξῆς ὄντων ἑξῆς, ὅτι περὶ σφυρῶν τῶν τῶν χροιστικῶν χροισμα. Ἡρόφιλος δὲ αὐτὸ, ἑξῆς τὸ παρρηκέναι ταῖς αἰπάσι,

Παρά τὴν ὀνόμασι, ὁ δὲ Σπύμαχος ἔκειτο ἰδὼν ἐνδοθέν τῆ
 ῥάχῃ, καταπίπει δὲ εἰς πύλωμα, ὀνομαζέται δὲ ἔτσιφασ-
 γος, καὶ τὰ νύκτα τὰ ἐκατέρωθεν αὐτῷ, ἴσοι. ἐνθα δὲ τῆ κοι-
 λία σιβάππει, καλεῖται τὸ Μέγα σῶμα κοιλίας, ἔτσιφης.

Ὁ δὲ Βρόγχος τὸ σπύμαχου πρεσβεύμενος, εἰς πύλωμα
 νύκτων, τῆ γλώττῃ καὶ τῷ σπύμαχῳ πρεσβεύει ἐν ῥίζωται ἔ-
 σιμέσω τὰ πύλωμα, τῆ ἰδῶν, καὶ ἔτσιφης ὀπίσθιους λοβοὺς ἐγκείμε-
 νος, οἱ τοῖς νύκτις πρεσβεύοις, τῆ δὲ, καὶ ἔτσιφης ἔτσιφης ἔτσιφης.
 σχίζεται γὰρ εἰς πλείους λεπτάς ἀποφύσεις, αἱ καλοῦνται Σύ-
 ελλήες τε καὶ Βεργίαι καὶ Δορταί. καὶ τῆ ἔτσιφης. Ομη-
 ρος ἰδῶν τὸν Σπύμαχον, καὶ λαμψὸν ἔτσιφης Δαυκανίαν καλεῖ.

Ὁ γε μὴν Φαρυγξ, σπύμαχου ὄσιν ἄρχη, ὡς βρόγχου Δά-
 ρυξ, λαρυγίξεν δὲ εἰρηκε Δημοσθένος ὅσοι παλαιότεροι
 φαρυγίξεν ἔλεγον, τὸ δὲ ἔτσιφης πρεσβεύοι αὐτῷ καὶ τὸν ῥά-
 χιον, Γαργυρέων καὶ Πρόλοβος καλεῖται. τὸ δὲ σπύμαχου κα-
 λεῖται εἰς τὴν κοιλίαν, ἢ τὴν κοιλίαν ἄρυχου εἰς καὶ τῆ
 τὸ λαμψὸν μέρος, τὸ ἰδῶν σῶμα καὶ τὸν χόνδρον μέσον ἔχουσα, τὸ δὲ
 λοιπὸν σῶμα, ἔτσιφης τῆ Διαφραγματῆος δὲ κοιλίας ἐκπέφυ-
 κεν ἔντερον καὶ τῆ δέξια μάλλον νεβηκός, τῆ ῥάχῃ μάλιστα
 πρεσβεύμενος, ὁ καλεῖται Πυλωρός. πρεσβεύει δὲ εἰς τὴν
 ὀνομαζομένην Νησιτ τὴν ἔτσιφης, ἢ ὅτιν ἔτσιφης ἰδῶν πλέγμα
 νύκτις, ἐνθα δὲ καὶ σφραγίδες αὐτῆ πρεσβεύει μίκτη, κα-
 ταί δὲ ἔτσιφης τὴν νότον πύλωμα τὴν ὀπίσθιους μέγχι τῆς λα-
 γνος παρῆκουσιν τὸ τὸ ἔντερον, ὅθεν καὶ νησιτ καλεῖται, ἀρ-
 τῆς δὲ τῆς νησιτ τὸ λεπτόν ἔντερον ἐκπέφυκιν, ἔτσιφης τὸ ὀμ-
 φαλον καὶ ἰδῶν ἔτσιφης, πάντα συμπληροῦν τὸν πύλωμα καὶ δὲ
 εἰς δύο τέλη, ὧν τὸ μὲν καλεῖται Κάλιον, καὶ Κάλιον κοιλίας, ἰδῶν
 Νεαίριον Ομηρος καλεῖται καὶ τῆ δὲ ὀπίσθιους, πρεσβεύει τὸ ἔτσιφης
 χόνδρον ἀφ' οὗ καὶ τὸ κοιλίαν, καὶ κόλασις, καὶ κόλασις, ἔτσιφης
 τὸ φέρει τὸ ὀπίσθιους πύλωμα τοῖς σῶμασι, ὅθεν αἰσ τῆς ἀλγηδόν-
 νας, τὸ δὲ ἐτέρωθεν τῆ λεπτῆ ἔντερον πύλωμα σιβάππει, ὀνομα-
 ζέται Τυφλὸν ἔντερον, τῆ ἰδῶν ῥάχῃ πρεσβεύει, καὶ δὲ τὴν

καρδία πύλιν δέξιαν κείδμον, καὶ τῷ μὲν κώλω τὸ Ἀπυθυσμῆ
 γοι ὕπεστιν ἄρχος δὲ κώλου, τέλος καταλήγον εἰς τὸν δακτύ-
 λιον, πῆ ὄσφύϊ πωρσπεφυκός. ὁ δὲ Δακτύλιος, ὀπίρου
 ἐδὲ πλάος, ὁ δὲ δὲ τῷ ἐκ κοιλίας φερίων ὀύτωσι μὲν ἰδίῃ,
 μέμωκός, ὅπῃ ἢ πλεῖστον αἰοζῆμιος. ἂν οἱ ἐδὲ Σφιγκτήσα, αἱ
 δὲ Σπιφαίλω καλοῦσι. τὸ μὲν τοι Μεσιντέρον, ἔστ μὲν ὑμῶ
 ἐκ φλεβῶν καὶ ἰδύραν συμπλοκῆς, νεφροῖς δὲ καὶ καιλία γῆ-
 ττιᾶ, πύλιν ἔσφῃν αἰαπέμπων εἰς τὸ ἥπαρ. καὶ τὰ ἐξῆς.

Ἐκ μὲν δὲ τῶν φερίων τῆς καιλίας ἐκπεφυκὴν αὐτῆ πε, ἔ
 μέρος τῶ ἄλλου ὀπίρου καλοῦσι, τὸ ὄνομα ὁδῶμον Ἐπίπλον.
 ὁ δὲ ἔσφῃν φερίων ὅπῃ πάντα τὰ ἔντερα χιζέμιος χιτῶν.
 Περειτοῖαμον καλεῖται.

Τοῦ δὲ ἥπατος ὄν δέξις κείδμον, ἔ τὸ νεαρὸν αἷμα δὲ
 φλεβῶν ἐκ κοιλίας ὑποδέχοντο, τὰ μὲν πωρσ τῆς φρεσὶ καὶ
 τῷ φερίων αἷω, Κυρτῆ, τῷ ὃ κατῶν ὑπολαύοντα τῆς γα-
 στρος, Σιμῆ ὀνομαζέται, τὸ δὲ μέγιστον ἔσφῃν ἥπατος, δὲ κῆσα
 πύλιν ἔσφῃν εἰς αἷμα καὶ χολίω καὶ μὲν ἀγγεῖον ἔκ πληρωσας,
 ὁ ἔγκειται τῷ μείζονος λοβῶ, ἔ ὁμοσημοσ τῷ αὐτῷ ὑζῶ, κα-
 λεῖται Χολή τῷ μὲν, σπειτὶ Ἀυζένα καλοῦμιος ἔχουσα, τὸ δὲ
 πῆρες, Πυθιδία. καὶ τὰ ἐξῆς. καλεῖται δὲ ἔ ἥπα-
 τος, τὸ μὲν αὐτῷ Πύλαι, καὶ τῷ αἷ ὑποδέχεται τὸ αἷμα, ὅσφῃ
 δὲ μίας φλεβῶς εἰς πῆσας τῆς φλεβῶς ἀσφῃ αἰαπέμπ
 ται τὸ δὲ, Λοβῶ ἥπατῶν, κατὰ τῶν οἱ τὸ πνύμιος, λοβῶ
 πνύμοιαι. ὅπῃ καὶ τῷ αὐτῷ τὸ δὲ φερίων, σπῆ κείδμον ἐκ
 φλεβῶν, ἔ δὲ φερίων ἔσφῃν ἥπατος πνύμοια ἔ καρδίαι ἔ
 δὲ δὲ φερίων πῆ γαστρῶ ὑποκεί, ἔ κῆσεται αἷω Κοιλία.

Χατῆ δὲ αὐτῷ, ἡ Καρδία, κώλωσις ἔχουσα αἷματος τε καὶ
 πνύματος. ὡν τὸ μὲν οἱ κῆσεται δὲ φερίων, τὸ δὲ αἰαπέμπ
 δὲ φλεβῶν. οἱ δὲ κώλωσις καλοῦνται Κοιλία ἡ ἐδὲ φερίων
 ῆσα χιτῆσα, ὡς πνύματος αἷωσας ἀφῆσας ἡ δὲ ὄν δέξις, λε-
 πῆσας μὲν, ὅπῃ μείζονος δὲ τῆς ἄρυχῆσας ἀφῆσας οἱ τῶ αἱ-
 ματος ὁ χιτῆ φέροται, καίται δὲ ὑπο μείζονος φρεσῶν. Οἰα-

μα δὲ ἐπ' αὐτῆς, δὲ κάρδιος, καὶ καρδιώπην. οὗτω δὲ διωρεῖς
 τὸ πῶς ἔξενοφῶντι βουλιμῶν καλοῦσιν, καλεῖται δὲ πρὸς
 κάρδιος Τμίω, ὁ δὲ φρεσίων τ' ἡώρεκα, ὅς καὶ Χιτῶν ὀνο-
 μαζέται. Ἡ μὲν δὲ βῆσις τῆς καρδίας, καλεῖται Κεφαλή, τὸ
 δὲ πρὸς ὕλον ὄζυ, Πυθμύ, τὰ δὲ ἐκατέρωθεν κοίλα, Ὡπε-
 ρός δὲ τῆ κεφαλῆ τῆς καρδίας ὀπιθεν καὶ τὸν εἰς δόμο
 σπίνδυλον, εἰς πρὸς ἀδένι εἰοικῶσιν, καλεῖται καὶ Θυμός.
 εἰπὶς δὲ αὐτῆς καὶ Τεραχίας ἀρτηρίας, αἱ κείνται πρὸς τὸ
 σπμάζον, δι' ὧν ὁ θώρεξ ἀναφυτῶντος τῶ πνύματι, καὶ
 σπιζαίων, εἰς τὸν πνύματι ἀναθλίβεται. ὁ δὲ Γυθμῶν κείνται
 μὲν ὑπὸ τὸ δὲ φρεσίων, ὁ καλοῦσιν Φρένας, ὡς πρὸς τὸν
 πλῆρῶν ὕμῶν, Ἐπικώτας, τῆ δὲ τῶ θώρεκος ἀρυχίαι
 καλεῖται Κενὰ θώρεκος, ὁ πνύματι χεῖνται πρὸς τὴν ὀ-
 πνύματι ἐκροῦ.

Περὶ ἰθύτοι τὴν κοιλίαν καὶ τὰ λαγὰ ὑπὸ τὸ δὲ φρεσίων
 ὁ Σπλιῶν κείνται, ὁ Γλάτων ἀκμαζόν τὸ ἥπατος γαγγύδα φ
 σιν. ἄλλω γὰρ οὐδέμῃαν χεῖρα παρέχεται. Κεφαλή δὲ αὐτῶ τὸ
 παρῶτα τὸ ὀνομαζέται. λεγεται δὲ καὶ Σπλιῶν, ὀνομα δὲ ἀπὸ
 αὐτῶ τὸ σπλιῶν, ὅσπ' ὅτι τὸν σπλιῶν ἀλγύν. ἢ δὲ ἴθ' γε-
 φρῶν ἴσις, ἀφ' ὧν καὶ ἡ νεφελίς νόσος, ὑπὸ σπλιῶν καὶ ἡ πα-
 πὶ καὶ ἐκατέρω τὴν λαγῶν ἴθ' νεφρῶν ἐκατέρω κείνται,
 τὸ δὲ πρὸς τὸν πνύματι ὕρον εἰς τὸ κῆστιν διηγεῖται, καὶ μὲν
 κῆστις καὶ τὴν ἀρυχίαι ἴθ' πλατῶν ἴσων κείνται, τὸ ὕρον
 ἐφ' ἑαυτῶν συλλέγεται. καὶ μὲν ὅτι γυμνακῶν, μέσον ἀρχοῦ
 τε καὶ κῆστις κείνται τὸ Μητρώον χεῖρον, ὁ Μητρώον τε κα-
 λοῦσιν, καὶ Ἐτέρω, καὶ Διφύω, ἀφ' ἧς ἔα δὲ λφοί, οἱ δὲ τῆς αὐ-
 τῆς μητρώου, ὡς ἀλογος πῶς τὸν ποιηταῖς, ἢ ὅτι τὸ αὐτὸ λέ-
 γος ἀναβάνουσα καὶ ἀκροῖς, ἢ τῆς αὐτῆς κοίτης μετέχουσα. Ἰπ-
 ποκράτης ὁ δὲ λφοῦ μόνον ἀλλὰ καὶ Γοιῶν τ' μήτρας καλεῖται,
 ἐν ἧ τὸ τε ἔμβρυον σπινθῆται καὶ σφρέει, ἔκ τὸ ἔμμιλον αἷμα
 σπινθῆται. τῆς δὲ μήτρας αἱ ὅτι τὰ αἷω καὶ τὰ πλά-

μα ὀφύσας, Κεραῖαι καλοῦνται, καὶ πλεκταίαι τὰ δὲ ἐκατέρωθεν, Ὠμοὶ καὶ τὸ ἄκρον, Ἀνχίλι, ἢ Τετραχίλος· οὐ σῶμα, ὁ φράγξ Φόρος. τὸ δὲ ἐφεξῆς κοίλωμα, Γυωαμικίος κόλπος, δύο δὲ φέλι τῶν ἐμβρύων χιτῶνές εἰσιν ὧν τὸ μὲν ἐνδοθεν λεπτότερον τε καὶ μαλακώτερον δὲ, Ἀμνίον Ἐμπδοκλῆς καλεῖ· τὸ δὲ ἐξωθεν ἐπὶ ἀντὶ, τὸ πρὸς τῇ ὑστέρα, Χορίον ὀνομάζεται· καὶ ὀμφαλὸς ἐμπύφικος καὶ Ἀντηφῶν δὲ εἰρηκεν, Ἐγῶ τὸ ἐμβρυον αὐξάνεται τε καὶ σφίγγεται, καλεῖται χορίον. Οἱ δὲ φέλι πύφικες εἰς ἐκατέρωθεν ἔφελι νεφράν τὸ οὖρον τῶντι, Οὐραία τε καὶ Οὐρητῆρες καλοῦνται. Ἐ ἡ τραγωδία ἢ ἀμίδα ὑραίλιον ἐκαλεῖσθαι καλεῖται δὲ πρὸς τὸν Ἰβριτόαιος ὑμῖν, παντὶ τῶν ἰσχυροτέρων συμπεφυκῶς, καὶ φθειρηθῶς κοιλίαν, Ἐπιπύφικος, καὶ πάντα τὸν ἀπὸ διαφορέματος τῶν, μέχρι ὀπισθίων. Ἐ μύφικος ἐκ τῶν ἀπλοῦς ἐπίρος ὑμῖν τῶν πρῶτον λεπτότερος ὀκτυφικῶς, ἰσχυρὸν τὸ περιτόμιον κείμνος, τὸ αὐτὸ διαφορέμα φθειρηθῶς, ἐπιπύφικος ὀνομάζεται. Ἀντηφῶν δὲ αὐτὸν ἀρσενικῶς καὶ αὐτὸν δὲ τέρως καλεῖται. ἰα ἔφελι δὲ καὶ Ἀδέτας πύφικος καλεῖσθαι, ὄγκω δὲ εἰς μύφικος ἀρσενικῶς Ἐ πύφικος σπυρταίμνος, μάλιστα φέλι βουβωνιάς τε, καὶ μαχαλάς, Ἐ σαρόνας, Ἐ μωσιντέρον. φέλι οἷς καὶ αἱ Χοιροδίδες σπυρταίνονται. Τὰν δὲ φλεβῶν ἢ Κοίλη καλοῦντο μύφικος, μέγιστη τὸ βῆσι, καὶ ἀπὸ καρδίας ἀρχεται, Ἐ πᾶσαι τῆς ἡπατος φέλι πύφικος, δὲ ἡς ἀπὸ τῆς ἡπατος ἀέλλκει τὸ αἷμα ἢ καρδία, ὡς φέλι Ἐ φέλι ἀρτηριῶν, ἢ μέγιστη καλεῖται, ὅπου καὶ βῆσι, καὶ κῆται καὶ τῆν ῥάχιν, λαμβανούσασα τὸ πνεῦμα φέλι καρδίας, καὶ διασπύρουσα εἰς πᾶς ὀφύσας ἀρτηρίας, ὡς εἰς πᾶν διαφορέμα τὸ σῶμα.

Τὸ δὲ σῶμα συγκείται εἰς ὄσων, χόνδρων, μυελῶν, σφραγῶν, πύφικος, δέρματος, νεφρῶν, ἀρτηριῶν, φλεβῶν, ὑμῖν, μύφικος, καὶ ἐστὶ τὰ μύφικος, σφραγῆτες τὸ σῶματος, φερεαί, Ἐ αἰμωδῆσι, καὶ αἰμωικινήσιως ἰσχυρῆδες. καὶ τὰ ἐξῆς.

Οἱ Χοιροδίδες συκείμνος ὀκτυφικῶς καὶ ὄσων, καὶ ἐκατέρωθεν ἔφελι οἷς μέρους φερεσσιῶς, μάλιστα δὲ καὶ τῶν ὄσων τέλος.

Corrigenda quaedam partim typographica
partim aliorum errata.

Pag. 13. versu πδ | Lege πδ αδ δ. 16. σν | lege αίσις.
18. αυ αλ. | rectius αυ αλιν τη αυ. 36. λελ. | αγγιθας. 56.
παρ. | σημαιν. 70. Διδ. | οργς, & Δικρ. | διγιδες. 71. v. penult.
πν κικλ. 79. Κικ. | fort. κικρ μα τωδς. 86. Μήκν | rectius μω-
κν. 87. Νυκτ. | νυκταλωπς. 105. λισκ. | rectius fort. αυ βίσοκ
106. ροας | rectius. fort. εδωλοισα. & v. δε. | fortasse δε τω
pro δε. 155. inu. | Vide ακρατις γλωσσα expositū à Ga-
leno infra, p. 188. 156. ελα | Pro αλυχ | legitur etiā αλυ-
ξίς. apud Hippocr. autem in Aphor. legitur, Αλυκν, χεί-
σιν, φεικν, &c. 158. v. 22. post γρ Πυελατηρα, adde, Pro κ
εσμις autem legendum potius κρεμους. 181. αδρ | le-
ge τδρ. 193. ισχ. | Cum infinitivo καβακτηρδωαι subaudi
ρκει μσι, ex superioribus Galeni verbis. Illud autem
κατα τα πειρα videtur aliter fuisse vertendum. 209. δ
ητοι | δειλειπιν. 221. καλ. | Malim γρηόπα. 242. tes |
Post reiciuntur, adde, Actuar. ωει δει γωσως παδων,
lib. 1. capite 45. 243. causa | Perperam vertit hic in-
terpres ωει αποδμον contactus: at recte interpr. Gale-
ni, suspensum vertit, in proxime præcedenti loco. alii
appensum, alii alligatum. 252. ang. | Ita scripserat hic
interpres, Ob vuz similitudinem botryon dicitur: ex
βοθριον quod fossulā significat, faciens βοριον, id est ra-
cemulum. 257. cum | absolutur, male positum, pro fit,
vel efficitur. Et totus hic locus rectius vertitur hoc
modo, Ganglion est nerui in nodum coactio, ex plaga
aut labore oborta, quæ plerunque circa manuum iun-
cturas & malleolos & corpuscula quæ secundum arti-
culum mouentur, existit. Item, doloris expers pro
indolens. 258. fac. | Pro continua reponere contigua,
aut vicina. id enim hoc loco significat (ωειχ), & ita
etiam vertit Agin. interpres, pagina sequente. 269.
versu 9. Διαίσα. 275. πα | rectius ου πς. 277. anim. |
scripserat interpres capris, non capreis. fortasse au-

tem à capreis dicendum fuerit capreizans, non capri-
zans. 187. καιρῆς] Alii scribunt ρυαίς. 188. μα.] In
vulgatis editionibus Aretæi legitur, χρῆμα πὸ πινού-
πιν βῆτι. οὐδὲμα δὲ ἔψισις, μὲν τῶν, &c. sed legendum est δέ-
ψισις (vt reposui) nemo negauerit. 189. plus] vertit e-
lixationem, legendo ἔψισιν pro δέψισιν. 193. fact.]
Rectius, Planè excalecta sunt, vel, omnino. aut, per-
fectè. 308. dam] αἷς est potius Nam hic, quàm Vt.
317. σποδῶν.] Rectius Propter quàm Penes, vtrobique.
321. in fine] Abundat παιδίων, neque enim subaudiri
debet hic genitiuus apud Hippocratem, quum ab eo
ponatur: sed tantum παῖδες. Sed malè hic versu penul-
timo παιδίον, sicut versu primo, pagina sequente, pro
παιδίων, vt habent alii duo loci. Est tamen eadem scri-
pturæ varietas in vulgatis Galeni editionibus. 322.
que] Legit παιδίον pro παιδίω, ideò que vertit puerulus,
pro puerulorum. Sic & paulo post. Et v. ψίαν] Pro
ἐπιλαμάνειν (quod perperam in editione patris mei le-
gitur) reponi hic debuit non ἐπιλαμάνειν actiuum, sed
ἐπιλαμάνεσθαι passiuum, vt còueniret cum κερπίδα.
323. obliuisc.] Ita vertit, sequutus mendosam lectio-
nem: at sic fuerit reddendus hic locus, sequendo e-
mendatam, videlicet ἐπιλαμάνεσθαι, Vnde etiam epi-
lepsiam [q. d. prehensionem, vel apprehensionem]
morbum hunc vocauerunt, quòd eorum sensus pre-
hendantur & detineantur. Verti etiam possit fortasse
ἐπιλαμάνεσθαι corripì, & ἐπιληψία correptio. Et versu
χρῆμα] Videtur interpres legisse εἶμα πικρῶς, idque
non malè. 324. γῶς] lege κῆλιω. 227. Αφρ.] lege παρί-
χον. 339. fug.] lege eos. 349. Ικτ.] Interpres legit κελ-
πικρῶς. 354. C E L.] Fort. meliceris. 359. διάτ.] In vulg.
exempl. legitur δέψισιν, sed Actuarius docuit quomo-
do emendanda esset hæc vox. 403. μίλφωσις] Sic & a-
libi μίλφωσις. mirum tamen ni legendum sit μίλτωσις,
à μίλτος. 405. occurrunt] Pro Manu violenter tractè,
reponè, interficiant. vel, occidant. id enim valet δέψα
ελέσθαι. 483. ter] Verè potius εἰς αἵρεσιν, peculiare.

ἀκρονύχια	597	αἰθεραίων	531.591
ἀκροπόδιον ἢ ἀκροπόδιον	535	αἰθρακωσίδες	215
599		αἰθραῖ	215.526
ἀκροχρδαίν	202.527.581	αἰδοδοίς	591
ἀκρωλεία	595	αἰοία	360
ἀκρωμῶν 533.551, ἢ ἀκρω-		αἰορέξια	217
μια	594	ἀνὰ δέξ, ἢ ἀπὸ 217.454.532	
ἀκρωμῶς ἀρμονία	574	558.603	
Ἀλφός	203.581	ἀπκάρδιον	532.598
ἀλωπύκεις	544.601	ἀπκνήμων	537.554.575.602
ἀλωπύκια	203.428.526.581	ἀπλόβιον 550.589, ἢ ἀπλο-	
ἄλιος	588	εἰς	530
Ἀμδουαῖ	586	ἀππέρρον	599
ἀμαύρωσις	206	ἀππέρροισι πλδουαῖ	600
ἀμνίον, ἢ ἀμνίας θεᾶ	548.607	ἀππέρροισι	589
ἀμφημελιὸς πυρέτης 208. ἀμ-		ἀππέρροισι ἢ μέγας δάκτυλος 552.	
φημελιὸς σινεγῆς πυρέτης	596		
ἢ ἀμλείπιν	208	αἰώδμων ἀκωπῶν	199
ἀμφιβλησροφῆς χιλῶν 540.557		Ἄζων	593
ἀμφίδιον	544	Ἄρταῖ	541.604
ἀμφόδοις ζαῖα σκ δισχλωῖ 537		ἀορτή φλέψ	545.546
Ἄναβασις τῆ νοσήματος	237	Ἄπαγμα	220
ἀναβροχισμὸς ἢ ἀναβροχισμὸς		ἀπαλὸς σφυγμὸς	212
210		ἀπέψια	525
ἀναγωγὴ ἀίματος	210.519	ἀπθῆν ἔλκος	222
ἀναδοψία	223	ἀπποια	526
ἀναδόμωσις	211	ἀποδακρυτικὰ φάρμακα	419
ἀναπλῆ	596	ἀποκλάσματα τῶν ὀστέων	221
ἀνατομή	555	ἀποκρουστικὰ φάρμακα	419
ἀνδρον	595	ἀπομύτιον	588
ἀνείσις	212	ἀποπληκτικός	222
ἀνδύρισμα	213	ἀποπληκτικὸν σκέλος	223
ἀνέλιξ	530.589	ἀποπληκτικοί	224

ἄπτε πλιξία	222.398.431	ἀπτελειῶν πάθος	1379
ἄπτε ρήξις ὀφθαλμοῦ	524	ἀρχή νοσήματος	237
ἄπτε σκεπαιρισμός	229.362	ἄσθμα, ἀσθμακαί	238,
ἄπτε σπασμάτα ἤ ὄσων	221	ἀσθμαίνειν	239
ἄπτε σπῆμα	229.526	ἀσκαρίδες	242.301
ἄπτε σπῆμα τῆ	229.231	ἀσπίτης ὕδρος	242.489
νόσημα μέγα κατ' ἄπτε λείσμα		ἀσκαμα	534.597
231		ἀσκαός	589
ἄπτε φουσ πῖνι διαφέρει τῆς ὀπι-		ἀσπὴ ἀπικός	243
φύσεως	566	ἀσράγαλοι	536.575.593.
ἄπτε φουσ πῖνι γλῶσ	533	603	
ἄπτε φύτης κονδυλώδης καὶ γλη-		ἀσφολήτης σπινδύλος	600
νοειδής	573	ἄσπυλας	593
ἀσπυλα μύρια	231	ἀσπυρία ὀφθαλμοῦ ἢ πειχῶν	243
ἀπτε σπῆμα πλελίπιδες	231	ἀπτε μὲν ἀσπυρ	243
ἄσπυδος	232	ἄσπυρον	582
ἄσπυρα	232	ἀσπυρῶν ἔλκος	244
ἄσπυρῶν σφυγμῶν	233	ἀσπυρῶν 528.531.542.607	
ἄσπυρῶν	233	ἀσπυρῶν τῆς ὕστερας	544
ἄσπυρῶν	596	ἀσπυρῶν σφύγι	568
ἄσπυρῶν	234.444	ἀσπυρῶν σφυγμῶν	244
ἄσπυρῶν	233.567.596	ἄσπυρῶν ἢ ἀσπυρῶν	244.582
ἄσπυρῶν	568	ἀσπυρῶν ἔλκος	580
ἀσπυρῶν	237	ἄσπυρῶν	535
ἀσπυρῶν	591	ἀσπυρῶν ὄψις	206
ἀσπυρῶν	569	ἀσπυρῶν	247
ἀσπυρῶν, τὸ πρῶτον ἢ σπινδύ-			
λων	600		
ἀσπυρῶν	545.603.608	B Ἀθμῶν	595
ἀσπυρῶν τριχῶν	532.559	βήχης	535.553.598
ἀσπυρῶν φλέψ	545	βήχης	539
ἀσπυρῶν καὶ καρδίας		βαβυλῶν ὑπογλώσσος	250.
541		494	
		ἄσπυρῶν	563.

571	ζαμφήλαι	591
Φβήξ	250	ζαυροφρέων 261.372.532.592.
βήχες κακώδεις	379	604
βλεφαρα	528.550.587	ζαστηρ 535.542.559.598
βλεφαρα τραχέα ἢ τριχώντα		ζαστροκημία 537, 577
522.523		ζαστροκημιον 602
βλεφαρίδες	529.550.587	ΦΓασαίται ὀδόντες 590
Φβοηθηματικά σημεῖα	251	ζήσεις 531.551
βουβρίον	252.572	ζήτες 590
βουβώνες	536.601	ζήσις 592
βουβών τὸ πάθος	275.510.583.	ΦΓιγλίμωρ 568
601		ΦΓλαυκὸν οὖρον 261
βουβωνίον	243	γλαυκωμα 262
βουβωνοκλήη	253	γλιών 529.568.588
βουβωνοκηλικὸν νόσημα	254	γλουτοὶ 536.554.575.601
βούλιμος	255	γλωσσά 531.59
Φβούργος	217.379	ΦΓνάτοι, ἢ παρφαί 531.550
βουβυρία	604	γνήσαι πλῆθυσαι 598.600
βουβυρίον	425	ΦΓόμφιοι ὀδόντες 572.590
βουβυρίων	533.552	ζόμφωσις 559
βουβυρίος κεφαλὴ	533.594	ζοπή 264.544.606
βρέγμα, ἢ βρέγμαν	528.549.	ζόπος 264
585		ζόπος, ζορή, σπέρμα 547
βρογχος	532.541.559.592.	ζόμοι φλέβες 543
603		ζονόρροια 263
βρογχία ἢ σήραγγες	541.559	ζόνυ 537.554.602
βρογχοκλήη	256	ΦΓράα 535.598
Γ		ζραμμή κωλοτερής 588
Γαγαμῶν	598	ΦΓυῖς 593
γαγγλίον	256.582	ζυμάσιον 265
γαγγραινα	213.257.584	ζυμακίος κόλπος 607
γαγγραινώσις φλεβῶν	261	ζυμακόμασον 266
γαλακτώδες οὖρον	261	ΦΓανία 596

gg. iiii.

	Δ	δορκαδίζων σφυγμός	276.413
Δακτυλοι	533.596	δορκαδία	596
δακτυλοδόχη	596	δορκαδία	596
δαρπύ	544	δορκαδία	278.583
Δειρή	532	δορκαδία δὲς φλέβες	548
δέλφιν	544.606	δρόπαξ ἢ δρώπαξ	279
Διαβήτης	266	Δολομίμει μίγα ἰοστήμα	231
διφθέρσις 417.418, ἢ διφθέρσις		δυσπρεσύν	238
428		δυσπρεσία	279.525, ἢ δυσπ
διφθώσῃρ	600	πελκοί	283
διαίτα	269	δυσκρασία κοιλιακή	375
διφθέμιμα	213	δυσουρία	285
διφθλείπων πυρετός 208.209.476		δυσπνοία 285.525, ἢ δυσπνοϊκὴ	
διφθπιδήσις	211	286	
διφθπύματα	307	Ε	596
διαρρωσις πίνι		Ε	
διαρρωσις	567	Ελευσίνος	418
διφθέρσις	217	Εγγείστωμα	286.362
εἰς οὐρανὸν διφθέρσις	267	ἐγκανθίς	287
διφθέρσις	272	ἐγκέφαλος	539.546.555.586
διφθέρσις	272	ἐγκοπή	288
διφθέρσις ἐμπλαστοί	325	Εδρα	553
διφθέρσις 541.557, ἢ διφθέρσις		Εἰλαμίδες	586
φραζμένη τῷ δὲσπαστος	541	εἰλεός	288.525
διφθέρσις ῥινός	530	Εκκοπή	361
διφθέρσις ὑδατογόλα	488	ἐκλείπων σφυγμός	291
διδύμοι	535.553	ἐκκρισις αἵματος	519
δίκροτος σφυγμός	272	ἐκπίεσμα, ἢ ἐκπίεσμός	291.
δονιστικοὶ ἢ κέρατα	274	362	
διπλοή	538	ἐκπύωσις, ἢ ἐκπύωματα ἢ ὀσῶν	
διτρία	275	316	
διχαστήρες	590	ἐκστασις ῥιζογλυκῆ	409
Δεδίω	275.526	ἐκτεταμένος βιταῖος πυρετός 484	

ἐπιπυράφθου	523	ἐντεροκήλη	314-325, 583
ἐκτικός πυρετός	291-381	ἐντεροεπιπλοκήλη	314-325
ἐκτικός σπυρμός	461	ἐνδοσπινθηρία	597
ἐκτόπιση	294	ἐντόπιαις	594
ἐκχύμα	295	ἐνώσως τε καὶ σπινθηρίας λύσις	
Ἐλαιοφανῆ οὖρα	297	220	
ἐλαίοχροα οὖρα	297	Ἐξιδιώματα	246, 314
ἐλαϊώδη οὖρα	297	Ἐξάρθρωμα	316, 526
ἐλέφας, ἢ ἐλεφαντιάσις	526	Ἐξάρθρωμα, ἢ Ἐξάρθρωμα, ἢ	
ἐλιγγες	587	Ἐξάρθρωσις	316, 526
ἐλιξ	530, 589	Ἐξήκισμος ἠσθῆ	317
ἐλικος	526, 499	Ἐξινωμῖος	577
ἐλικος ἀπλοῦ 222, ἰθαράδες		Ἐξίς	317
215, ἰθαράδικοῦ	527	Ἐξομόρφος, ἢ Ἐξομόρφος πάθος	
Ἐλιμνίτες	242, 361	318	
Ἐμπεπι	303	Ἐξόσσωσις	299
ἐμπυρμάτωσις	304	Ἐπακμαστικοὶ πυρετοὶ	103
ἐμπυρῶντοις ἀσπυρῶς	304	Ἐπαθισμῶς ἰνιδίε φέρει φλεβῶς	
482		545	
Ἐμπύσις	211	ἐπερὶ δόμρον	600
Ἐμπυος 230, 306, Ἐμποίκος		Ἐπύρεσιον	535, 553, 598
308, Ἐμπύη 306, Ἐμπύη		Ἐπύρωσις	532, 558
μα	306, 526	Ἐπύρωσις	537, 602
Ἐμφεξίς	309	Ἐπύρωσις 602, Ἐπύρωσις	
Ἐμφύσημα	310	Ἐπύρωσις	537
Ἐμφωτώδης πυρετός	312	ἐπὶ ἐπιμητῶ πάθος	491
Ἐνωμώματα	416, 496	Ἐπίθεσις	599
ἐπίδημα νοσήματα	376	Ἐπίθεσις ὀφθαλμοῦ	529
ἐπιτοισασμῶς	314	Ἐπίδημα ἢ Ἐπίδημα νοσήματα	
ἐπουλα, Ἐπύλα	591	376	
ἐπυρδύλια	600	Ἐπίδοσις νοσήματος	318
ἐπυρον λεπίον 542, Ἐπυρον τυ		Ἐπιεκτικὸς δόσημα	275
φλον	542	Ἐπιζωγυόουσα ῥαφή	558

Ἡπαρ	542	Ἰορθος	350.581
ἠπαπκοῦ πάθος	343	ἰύλος	528.531.590
ἠπίαλος πυρετός	344	Ἰππος	351
Ἡρακλειον πάθος 298, ἠ- ρακλεία νόσος	346	Ἰεῖς	551.588
Ἡτρων	535.598	Ἰσχία	536.554.565.601
Ἡών	588	ἰσχάς	234.352.525
Θ		ἰσχάδικαι ὀδύνηαι	387
Θεναρ	534.552.595	Ἰσχίρ ὕδατῶδης	580
Θερμασία	548	ἰσχίρ ἔλκος, ἠρύπος	353
Θερμαντικὸν ἀκόπον	199	ἰσχίρσιδὲς αἷμα	354
Θηλάζειν καὶ θηλάζειν	597	Ἰσθμὸς χολή	547
Θήλη	534.597	Κ	
Θήλυ	600	Καθμελιτός πυρετός	208
Θηλέωμα	347.584	κακὴ θη ἔλκη	500
Θηλάσις	362	κακὴ θηδὲς δὸδύλω	275
Θυμός	593.606	κακὴ θηδὲς νόσημα	354
Θύμος	347.547.581	κακὴ θηδὲς βήχης	579
Θώραξ	528.552.597	καλύμματα	587
διεπρεσζυμῖα τοῦ θώρακος		καμάρα	589
541		καμάρωσις	286.355.362
I		καητοί	529.550.588
Ἰατρεία καὶ ἰατρείον	577	καρδία	355.534.541.605
Ἰαγρία	532.554.602	καρδίαι καὶ διεθλασις	355
Ἰδρώς	547	καρδίαι καὶ συγκοπή	355
Ἰδρώα	583	καρδίαι καὶ ἰσχία	526.534
Ἰερόν ὄσιον	536.554.600	καρδίαι καὶ σπινθηροειδῆ	356.579.587.601
Ἰεραὶ νόσος	346	534	
Ἰκτερος	329.348	καρμῖνος	356.394.526
Ἰμαίνωσις	373	καρμῖνοι, ἢ ζυγώματα	589
Ἰμαίς	350	καρκινώδης ὄγκος	356
Ἰρίον	528.549.585	καρκινώδης χολιχάσις	513
Ἰξία	582	καρκίνωμα	558.582
		κάρος	226.360.398

καρπός	533.552.595	κεφαλή κώτος	585
καρροπίδες φλέβες	546	κεφαλή της καρδιάς	541, τοδ
καταγμα	220.526	απόλωος 543, εἰς διδύμον	
κατακλίεις	551.574.593	535, κήμις	602
καταλήψεις ἢ καταχῆ	227.360.	κεφαλήν	592
364		¶ Κήλαι	325
ἐν καταλήψει ἀποσηματα	519	κήμος	590
καταμύλιον	547	κρεόν	370.583
καταπόσις	363	¶ Κιοίς	262.373.592
καταπόσων	601	κισός	371.581
καταπόσις	217.378	κισοειδῆ σπερματικά ἀγγεία	
καταφορὰ βαρῆται	398	543	
καταξυ νόσημα	363	κισουκλή	371
καταχῆ 364.398, ἔσ καταχῆ		κισοειδῆς cerebri summa pars	
ἢ καταχόμενοι	364.593	539	
καταχῆ νοσηματα	365	κίων 261.372.530.532.551.592	
καυλός	535.598	¶ Κλιίδες 528.532.533.534.ἔσ	
καυσός ἢ καυσώδης πυρέτις		κλιεις	536
366.381		κλειτελις καὶ κλειτελίξεν	536.
καχέξια	317.336.367	rag. autem 599 κλητελις ἔ	
¶ Καχέξιας ἔρτης	328	κλητελίξεν per η.	
κατά θάλασσαν	606	κλόις	600
κατέων 553.598, κενταίνες		¶ Κτήμη 537.575, ἔσ κήμαι	
536.598		554	
κεράϊαι	544.607	¶ Κόγχη	530.590.602
κέρατα ἢ διονυσίοι	274.584	κόγχος	585.602
κερατειδῆς χιτών	529.540.	κόγχη	588
557.588		κοίλη ἔσ κοίλαι	544.607
κερκίς 533.537.564.595.602		κοιλία	535.542.598
κερνα	600	κοιλίας σῆμα	534
κεφαλαία	368	ἢ κατώ ἔσ αἰώ κοιλία	542
κεφαλαγία	368.525	604.605	
κεφαλή 528.568.599.606		κοιλία ἢ καρδίας 539.541.605	

κοιλιακή διάρρηξις	375.392;	κοιλίας	589
κοιλιακὸν πένθος	343	κοιλίαι	601
κοιλιακὴ διακράσιαι	375	Κρασίον	537.539.556.585
κοιλιακοί	392	κρατῆρες ἢ κρατῆρες ὀδόντες	
κοιλιοδίατ	529	531	
κοιλίον χέρος	552.595	κρεμαστήρ	544
κοιλίον ποδός	603	κρεμαστῆρες	590
κοίλα	551	κρημνῶν	536.599
κοίλον καὶ ὑποκοίλον	529	κρημνῶν φησὶ ὑποστάσις	381
αἱ κοιλιοτῆτες φησὶ γράφων	531	κρίκος ἢ κίρσος	581
κοιλώματα	523	κρίσις	599
κοινὰ νοσήματα	376	κροταφοί	528.549.585
κοκκυξ	536.573.601	κροταφίαί ραφαί	562
κολοέωμα	376.526	κροταφίται μύες	539
κόλπος	377.553.597	κροτων	589
κόδυλοι	534.552.596	κρυμφοδὴς πυρετός	381
κοιδυλώματα	347.583	κρυπτόν καρκίνωμα	582
κοιδυλώδης ἀποφύσις	573	κρυπία	596
κόποι	198	κρυσταλλοειδὴς χιτών	543
κορυμφοδὴς ἀπόφισις	574	κρυσταλλοειδὴς ὑγρότης	557
κόρσαι	528.585	κρυψοργίς	382
κόρη	529.551.588	Κρύσις	553.599
κόρυζα 217.378.530.568.588.		κτενὲς ὀδόντες	590.596
595		Κύαμος	534.597
κόρραι αὐτῆς κόρσαι 585.587		κύβοι	600
κόρρης παμείν	586	κυβοειδὲς ὄσσω	565
κορυβαί	595	τὰ κυβοειδῆ ἢ κυρτοειδῆ ἰναι-	
κορυφαί, ἢ ράγες	534.596	τίθης	550
κορυφή	528.549.585.601	κύβιτος ἔστι κύβιτιζέιν	533
κόρυφαί καφθῆς	593	κυματοδὴς σφυγμός	382
κορωνός	552	κυνάγχη	382.582
κοτύλη 533. ἔστι κοτύλαι 536.601		κυνικός σπασμός 223.384.462	
κότυληδών	601	κυνόδοντες	531

κυνιδέσμων	599	λειποθυμία	223
κυνόλοφα	600	λειπυρίας πορέπης	381.394
κυνώδης ορέξεις	384	λειχύνες	394
κυρτά	605	λειχυνώδης ὄγκοι	394
κυρτώματα	554	λευκωδής χυμῶς	547
κυστῶς τράχλος	535	λευτόποι πάθος	298
κυσίλη	589	λεπιδοειδής ραφή	558.570
κυσίλις	547	λεπιδοειδῆ σπασμολλήματα	
κυσεία	585	570	
κώλον	542.559.604	λέπωση	394.396
κωλικά αλγύματα, ἢ κωλική		λεπίον ἐντερον	559
ὀδιώαι	386.387	λδύκη	203.397.526
κρῆμα	365.388.526	λδύκη καὶ θύφοι πινὶ διαφέρουσι	
κωπία	600	397	
κωφωσις	389	λθικός ἀλφός	581
	Λ	λθικόν τῶ σφαιλμοδ	511
Λαγόνες	536.598	λθικοφλεγματίαι	398
λαγώφθαλμοι	389	λθικοφλεγματίας ὕδρες	489
λαγώφθαλμοι πάθος	389.294	λδύκωμα σφαιλμοδ	398.524
λαμῶς	604	λέων πάθος, ἢ λεώγων	298
λακκόπεδον ἢ λακόπεδος	535.599	Λήθαργος	398
λακκορίας	536.599	ληχύνειον	556
λαμδδοειδής ραφή	538	λιθίασις	400
λάμπαι	390	λιθοειδής σπιγνιτία	538
λάπαραι	536	λιθοειδῆ ὄσα	538.563
λάρυγξ	532.559.604	λιποδερμοσ	401
λαρυγγίεν	604	λιχάνος	534.552.596
λαυκανία ἢ λδυκανία	531.591.	λιχάς	597
604		λοβόσιον	550
Ἐλπία παρυφιστάμεναι ἢ ὕδραν		λοβός	530.589
390		λοβοί ἢ παπῆαι	605
λειπυρία καὶ λειπυρῶσι	390.	λοζας	588
392		λοζιόν	591

λοφία	594	μύγας ἄφθός	581
¶ Λυγμός ἢ λυγξ	401	μεσεντέριον	542.605
λικανθρωπία	313.402	μεσούκλειον	585
¶ Λωψὸς ὀφθαλμὸς	196	μεσομήλαι	537.602
Μ		μεσομφόλιον	598
Μ Αδάριασις	403	μεσοπλήθια καὶ μεσοπλήθη	
μαδακὰ ἰδύρα	558	534.598	
μαλακὸς σφυγμὸς	404	μίσος δάκτυλος	534.596
μαλακτικὸν ἄκρον	199	μίσος κόνδυλος	552
μάλι	533.594	μεσοφρυον	587
μαζακὰ καὶ πλάρα	600	μαζακάρτιον	533.552.574.595
μασία	313.404	μαζακόνδυλοι	534. μαζακόνδυ-
μαρασμός	405	λα	596
μαρασμώδης πυρετός	406	μαζακουργικὸν ἄκρον	199
μάσας	591	μεταχένια	599
μασί	534.597	μετάφρενον	534.554.594.599
μασαλισηρ	600	μέτωπον	528.549.585
μαράλη 533, μαράλαι	594	Μήλον	447
μαχαίρα	542	μήλα	531.551.596.603
μαχαίρα	578	μύλιγξ καὶ μύλιγξες	539.556.
¶ Μείδη νόσος, ἢ ἔπιληψια	346	608	
μέγα νόσημα καὶ φόντασιαν		μύλιγξ χροσθής	540
μέγα κατ' ἄποτέλεσμα, μέγα		μηροί	554.601
διωάμει	231	μήτρα	544.606
μέγας δάκτυλος	533	μητρῶν χωρίον	606
μημηελιὸς πυρετός	209	¶ Μικρὸς δάκτυλος	534.596
μείουρος ἢ μειρίζων σφυγμὸς		μήφωσις	403
291.406		¶ Μογλήσι	195
μελαγχολία	313.409.526	μόρα ἀποσκαπτα	231
μελαγχολικὴ ἔκστασις	409	μοχλία	410
μελαγχολικὸν ἐφυσώδες	408	¶ Μύδησις	522.
μελαίνα χολή	408.547	μυθρίασις	410
μυθκεία	229.410.526.582	μυθῶν	580

μύθος 608 ἑδουρομήτρεις 544
 μύθος ναυαῖος 539 ἑδουρομήτραι 601
 μύθος 539.556.594.602 ¶ Νῆσις 542.559.604
 μυοκέφαλον 417.447 ¶ Νόθος καὶ σός 366
 μυκτῆρες 530.551.556 νόθος ἢ νότοι πλῆθρη 534.598
 μυκίων 589 νόθος ἢ νόσημα 417.473 ἰοσπ.
 μύλαι 807.572 ἑματός ἀρχὴ 237, ἰοσημα βρα.
 μύλη 411.576.602 ἰοδύ 425, ἰοξυ ἢ κάπξυ 363.
 μυλακρίς 206.207.602 ἰο 424, ἰοκίον 363.424.515.
 μύλοι οὐδὲν 531.590 ἰο δῆμιον ἢ δῆμιον, ἢ ἐν-
 ἰοξυ 530.538.412.588 ἰο δῆμιον, ἢ πάδῆμιον, καὶ κοινοί,
 μύζωτῆρες 551 ἰο 376.430, σποραδικοί 376.
 μυρμηκία 413.581 ἰο 464, κακόητες 554, μέγα
 μυρμηκίων σφυγμός 413 ἰο δῆμιον αἰμαί, μέγα καὶ ἰο δῆμιον τε-
 μυρμηκίδες 599 ἰο σμα, μέγα καὶ φαλαγγίαι 231
 μύρτι 536.599 ἰο καλῶν 202.418.527
 μύσαξ 551, μύσαιος 531 ἰο καλῶν ἑαρινῶν 418
 μυωπία, μυωπίασις 415 ἰο καλῶν 418
 μυώπικος 591 ἰο μύμη 530.536.599
 μύραχτα 537 ἰο καδός 591
 μύρα 803.60 ἰο ἰο καλῶν ἰο 534
 μύρωσις 360.415 ἰο καλῶν μύθος 539.540.546
 N
 ΝΑΥΠΑΓ 303 ἰο ἰο καλῶν 547
 Νεπαίρη 542.604 ἰο ἰο καλῶν 419
 νεφέλαι 416.496 ἰο ἰο καλῶν 419
 νεφελίον 417.596 ἰο ἰο καλῶν 419
 νεφελίτις 417.525.600 ἰο ἰο καλῶν 420
 νεφροί 543 ἰο ἰο καλῶν 597
 νεφροί 556.608 ἰο ἰο καλῶν 547
 νεφροαἰδητικὰ σπυρραῖα 20 ἰο ἰο καλῶν 422
 οὐκ 540 ἰο ἰο καλῶν 422
 οὐρομήτραι 544 ἰο ἰο καλῶν 356

ὄγκος σπιρραδής	457	οὐλή	524
ὀδόντες	526.531.573.590	οὐρανός	532.591
ὀδονταλγία	526	οὐραχον	548
ὀδοιποδής ἀπόφισις	573	οὐρηθρα	535.553.598
ὄζαινα	420.583	οὐρητῆρες	535.543.607
ὀϊδημα	421.521.526	οὐρον	547
ὀϊδήματα ἢ ὀφθαλμῶν	423	οὐρον ἑσφύθρον καὶ ἐρυθρον	
οἰσοφάγος	541	493	
ὀλιόθημα	423	οὐρον γαλακτῶδες, γλαυκόν, χα	
ὀλμίσκοι	531.591	ροπον	261
ὀλιμος	597	οὐρα ἀρχαὶ καὶ ὑπαρχα	498.
ὀμίχλη	206	518	
ὀμφαλός	535.548.553.598	ὀφθαλμοί	529.550.587
ὀμφαλιτήρ	598	ὀφθαλμοῦ λεύκωμα	598
ὀνυξ	542.	ὀφθαλμοῦ πρησιώσις	446
ὀνυξ ὀνυχίτις	596	ὀφθαλμοῦ πύωσις	451
ὀξύ νόσημα	363.424	ὀφθαλμοῦ ρόδιμα	453
ὀξύθυμις	591	ὀφθαλμοῦ ρήξις ἢ ἀπὸ ρήξις	
ὀπιδέταρ	596	524	
ὀπιδότιον	482	ὀφθαλμοῦ σύγχυσις	471
ὀρεπτικὸν πνεῦμα	556	ὀφθαλμοῦ τάρραξις	479
ὀργμὰ	597	ὀφθαλμοῦ τριχίμα	484
ὀρεξίς κενώδης	384	ὀφθαλμοῦ φθίσις	504
ὀρθόδωρον	595	ὀφθαλμοῦ φλυκίτις ἢ φλυκίται-	
ὀρθόπνοια	238	νία	507
ὀρθοπνοϊκός	240	ὀφθαλμοῦ ροϊαδής	453
ὀρρος	535.599	ὀφθαλμία	521.525
ὀρροπύγιον	601	ὀφίς	581
ὀρχίς	535.553	ὀφίασις	203.526
ὀστίνης μωχθός	546	ὀφρυς	528.549
ὀσσωῖ ἱερόν	536.564	ὀφθαλμοῦ ὀδόντες	591
ὀσφίς	554.572.599.601		
ὀσχεός	535.553.599		
ὀύλα	531	Π	Π
		Αγκρεας	542

πάθημα	428	πάρσαται	543
πάθος	428	πάρσασιμάχη	475
πάθη καὶ συμπτώματα	417	πάρσασεα	593
παθολογικὸν μέρος ἢ εἶδος ἢ		πάρσασεα	531
ἰατρικῆς	429	πάρσαφαγίς	593
παθολογικὸν σημεῖον	429	πάρσαφροσύνη	360.526
παλαιστὶς ἢ παλαιστῆς	596	παρεγκεφαλίς	559.586
παλινοδρομῶν σφυγμὸς	429	παρέγχυμα	556
παλιμύς	429.525	παρέα ἢ γράτοι	531.590
πάνδημοι καὶ κοινὰ νόσοι	430	παρέμπτίτων σφυγμὸς	433
πάππος	531.589	παρέμπτωσις	525
πάρσακερκίδες	602	παρεσις	431
πάρσακμή τῶ νοσήματος μὲν τὴν		παρέσθια 217.464.532.558.	
ἀκμήν	237	582.603	
πάρσακμαστικοὶ πυρετοὶ	103	παροξυσμὸς	433
πάρσακνήμον	602	παρουλις	327.433.582
πάρσακνιάχη καὶ στυάχη		παρυφισάμια	496
382.475		παρυφισάμια λεία ἢ οὐρών	
πάρσαλευμέντος ὀφθαλμοῦ		390	
523		παρωλεία	594
πάρσαλοφία	594	παρωνυγία	434
πάρσαλις 223.228.342.431.		παρωνυγία	596
525		παρωπίαι	588
πάρσαμικτος κόνδυλος	552	παρωπίδες	434.594
πάρσαμικτος δάκτυλος	534.	¶ Πεδίον	537.555
596		παραμύσεις ἢ πελομή	437
πάρσαμήλια	537.602	παιεάδλω	536
πάρσαπηχον	595	παιεζρον	594
πάρσαπληγία ἢ πάρσαπληξία		παιεκαρδίου ὑμνὸς	541.606
223.226.432		παιεκρατίον	538
πάρσαρῦθμημα ὄσπιδ	433	παιεναμον	599
πάρσασφροί	600	παιεσδος	435
πάρσασάτης	541.604	παιεσεν	538

ἄσπιλονία	436.525	548		
ἄσπιλονικοί	436	πνευματικά ἀγγεία	545	
ἄσπιλονή	437	πνευματικήλη	441	
ἄσπιλονίαιον	605	πνευματώσις	442	
ἄσπιλονίαιος ὑμνήν	542.607	πνευματώδης	442	
ἄσπιλονή	575	πνευμάδες πάθη	442	
ἄσπιλονίαι	602	πνευμάφαλον	443	
ἄσπιλονά	437	πνεύμον	606	
ἄσπιλονάδης ἰσποσύσης	437	πνευμάτων	338	
¶ Πνεύμα	533.552.574.	πνεύμα	443	
597		¶ Πνευμάδες	234.444.525	
πνεύματος ἀπόφασις	533	πνεύμα	585.592	
¶ Πνευμά	546.608	πνευμάτις	420.444.526	
πνεύματος	596	πνευμάτις ζώα	537	
πνευμάτις	438	πνεύμα	556	
πνευμάτις ἰσποσύσης	439	πνεύμα οὐρητικόν	535	
¶ Πνευμάτις	522	πνεύμα	535.553.598	
πνευμάτις πυρεταί	439	πνεύμα	603	
πνευμάτις	593.600	πνεύμα	555	
πνευμάτις καὶ κεραία	544	¶ Πνευμάτις ἰσποσύσης	546	
πνεύμα	598	πνευμάτις χυμῶν	547	
πνευμάτις	534.552.	πνευμάτις	594	
598		πνευμάτις ἰσποσύσης	540.546.	
πνευμάτις ἰσποσύσης	534	569		
πνευμάτις	534.552	πνευμάτις	592	
πνευμάτις σπινθηροί	600	πνευμάτις	534.597	
πνευμάτις	439.525	πνευμάτις	595	
πνευμάτις ἀπύκτοι	231	πνευμάτις	602	
πνευμάτις μύρου	601	πνευμάτις	604	
πνευμάτις	536	πνευμάτις	589	
πνευμάτις	599	πνευμάτις	585	
¶ Πνευμάτις ἰσποσύσης	556	πνευμάτις	591	
πνευμάτις ἰσποσύσης		πνευμάτις ὀφθαλμοῦ	446	

πν. ἰ.

ράχας	432	οδοντομασχαλιον	454
ράχαιδα	453	οδοντομασχα	455
ράχαιδης χιτων	540.557	οδοντομασχα	546
ραντηρες	588	οδοντομασχα	608
ραφή	538.568.553	σατυριαισις	298.455
ράχιδον	594	σατυριαισμος	299.526
ράχισ	533.536.554.599	σηπιδων	499
ράχισ ρινοσ	530.589	σηπιδωνιδες & νομοιδες ελλοσ	
ράχισ μωχιδ	540.546	499	
ράχισ	600	σηπιδων	541.545
Ραθυμα οφθαλμοσ	453	σηπιδων	531.551.590
ραθυμασμος υστερας	453	σιελος	547
Ραθυμα	526	σιμα	605
ραχιδ οφθαλμοσ	524	σιμασμος	456
Ραχιδαισι	579	σιμασμος	456
ριζα	531	σιμασμος	456
ριζωνυχες	596	σηκαφια	601
ριζωνυγια	534	σιμασμος	589
ρις	530.551.588	σιμασμος οστου	565
ρινοσ ραχιδ	530	σιμασμος	566
ρινοσ ραχιδ	530	σιμασμος	528.554
Ροιασ	453	σιμασμος	223
ροιαιδες οφθαλμοι	453	σιμασμος	457
ροπαλωσις	453	σιμασμος	457.526
ροτις	547	σιμασμος της μητρασ	459
Ρογχοσ και ραμφοσ	586	σιμασμος τοσ σιδουσ	458
ροποσ ελλοισ η χωρ	353	σιμασμος	521
ροσις	502	σιμασμος οστος	457
Ροσμη	361.454	σιμασμος	518
ρωθωνες και μυκτηρες	530	σιμασμος σφυμοσ	459
Σ		σιμασμος	522
Σ Αρκακλή	454	σιμασμος	459
Σ οδοντοκηλικον παθος	454	σιμασμος	460

¶ Σκολιός πόρος	589	ἐγχεωσις	465
σκοπόδιος	460	ἐρεάη πλύρα	600
σκοτώμα ή σκότωματων πάθος		ἐριον	534-597
460		ἐρινίπιδες	600
σκοτωματικοί	460	εφαίη	585.605
σκυμια	587	εφαίη οφθαλμοί	529
σκυταλίδες	534-596	εφαίη ούρων	466
σκωληκίζων σφυγμός	413.461	εφαίση	529
¶ Σπάσμα	600	εφαισιάα	538
σπασμα	526.462	εφαισιπιδες	585
σπασμός	224.462.482.525	εφαισι	578
σπασμοί τρεΐς	482	¶ Σπῆτος	534.595.597
σπασμός κυνικός	223.384.	σῆτος πυθός	603
462		σῆτος τῆς διακτύλων	534
σπασμώδης σφυγμός	463	σῆτος χάρος	552
σπασμώδης ή αἰ κλονώδης σφυ		σπῆλιον	597
γμός	373	σῆμα	535.598
σπέρμα, πορῆ, γόνος	547	σπείγγες	602
σπέρματικα ἀγγεία	543	σπιδες	586
σπῆλι	543.606	σῆμα	531.551.591
σπῆλιον	606	σῆμα κοιλίας	534.553
σπῆλικαί	463	σπματικα φαρμακα, ή μαλα-	
σπινδύλιον	601	γματα	467
σπινδυλίαν	593	σῆμαχος	467.541.554
σπινδυλικά νοσήματα	464	σπμαχκαί	467
¶ Σπασίμος χιμός	547	σπμαχκόν πάθος & κοιλιακό	543
σφυλή	217.262.372.379.	σραβισμός	469
464.526.533.582		σραβώσις	469
σφυλοφόρον	532	σραγγοσεια	285.470
σφυλώμα	447.464.526	σρόφιγγες	593
σάχις	598	σροφῆς	593
σπασμα	229.564.526.583	σρόφοι	470
σπῆτος πυρετός	465	συλοσιδής ἀποφισις	539.573

¶ Συγκοπή	470	σφυγμός δορυαδίζων	413
συγκοπή καρδιάς	355	σφυγμός έκπικος	462
συγκοπή δρόσις	569	σφυγμός κλονιάδης	373
σύγκρισις ὀφθαλμοῦ	471.524	σφυγμός κωματώδης	382
σύνεσις πύρι τὴν ἕδραν	583	σφυγμός μαλακός	404
σύνεσις	582	σφυγμός μυρμηκίζων	413
σύνεσις	472	σφυγμός σκληρὸς	459
σύνεσις ὄγκος	472	σφυγμός σκωληκίζων	413.
σύνεσις	526	461	
σύνεσις αἷμα	473	σφυγμός μείγρος ἢ μειουεῖζων	
σύνεσις αἵματι καὶ πύρι	417	406	
σύνεσις	567	σφυγμός παλιθρηκῆδ'	429
συνάγωγη	383.474	σφυγμός παρυσμῶδης	463
συνάρθρωσις	568	σφυγμός παχὺς	479
συνδέσμις ἰσθμοῦ	546.569	σφυγμός τριμῶδης	486
συνεχὴς πυρετός	208.476	σφυγμὸς	537
συνεχὴς πλείστης πυρετός	209	σφυγμὸν	555.603
συνεχὴς πυρετός	569	¶ Σοκλή	600
συνεχὴς πυρετός	478	σφοδρῶδη ὀδόντις	531
σύνεσις	600		
σύνεσις	478	Τ	
σύνεσις ἰσθμοῦ	606	Τραχίς ὀφθαλμοῦ	479
συστάρισις	569	Τραχίς ἢ κράτος	596
συστηματικὴ αἰωμάλια	218	Τραχίς	533.537.576.603.
¶ Σφαγή	551	Τραχίς	529
σφαγή	532.593	Τραχίς	479
σφαγίον	550	Τραχίς σφυγμῶδης	553
σφαγίωματι	554	¶ Τενεσμός	479.525.583
σφαγίον	257.259.260	τέλμα	555
σφιγκτήρ	605	τέτων	569.602
σφοδρῶδη	536	τέτοις	532.546.551.594
σφυγμός	479	τέρηδων	481
σφυγμός ἀπικτός	243	τέρηδρον	594

πέρμηθος	481	Ἐρχατῆρες	575
πίτακος	482	¶ Τύλωμα	603
πέτρωρα	576	τύλωσις	580
πυλιξ	589	πυμπανίας ὕδρος ἢ ὕδρωι	
¶ Τηλέφεια ἔλκη	499.527	242.486	
¶ Τίλωμα	484	τύπος ἢ τύμψη	590
ζιττοί	534.597	τυφλά foratica	539
¶ Τομίς ὀδόντες	531.563.571.	τυφλή αἰμορροΐς	583
590		τυφλόν ἔντερον	542.559.
πύσι	541.546.604	604	
¶ Τέρπος	530.589	τυρώδης πυρετός	381
τράμις	535.543.599	τυφωσία	487
τράπιζα	531.542		
τράπιζα	599	Υ	
τραχία ὀφθαλμία	532.559	Υαλοειδής ὕδρωσις	557
τραχία βλέφαρα	522	Υαλοειδής χιτών	540
τραχίς λεχλεύς	581	¶ Υδροκήλη	583
τραχίλος	532.551.593.607	ὕδρωσις σκελή	487
τραχίλος κυστίς	535	¶ Υδατις	487
τραχίλος τῆς ὑστέρας	544	ὕδατιδης ὕδρος	242
τραχίωμα	472.484	ὕδατιδης ἡμμορ	557
τριπίς κόκκυξ	601	ὕδατος ἢ ὕδρωι	488
τριπίος πυρετός	208	ὕδρος εἰς αἰμάδα	267
τριπίος πυρετός καὶ τριπυροφύς	484	ὕδρος Ἰπποδωμίδος, ἢ αἰὰ σφ	489
		κα	
τριπίος σιμεχίς πυρετός	209	ὕδρος λυκοφλεγματίας	
τριπίος διγ. λεύκων πυρετός	209	489	
τριπίος ἀκρίβης	101	ὕδρωι, πυμπανίας	486
τριχάσις, ἢ καὶ τριχίτις	485	ὕδρωι κεφαλον	489
τριχάντα βλέφαρα	513	ὕδρωι κήλη	491
τριχίμος	362	ὕδρωφοβός, ἢ ὕδρωφοβία	492
ἔσμος	525	¶ Υλικὸν μέρος τῆς ἰατρικῆς	
ἑσμάδης σφυγμός	486	493	

ἑμδρές πνι βλαφέροισι ἡβὴ χιτῶ-	ἴατροαρχίλιον	594
των	ἴατροφθάλμια	530
¶ Υπερδίδες ὄστροῦ	ἴατροχόνδρια	535.553.598
¶ Υπερκακῶς ὑμῆν 439.541.557.	ὑπερχόνδριακὸν πάθος	409
605	ὑπερχύμα, ἢ ὑπερχύμας ἐν ἴατροκε	
ἴατροεκκρίσις	χόδαμ	497.524
ἴατροέμετος	ὑπερχύμα καὶ γλαυκῆμα	263
ἴατροδερκοῦ ἔλκος	ἴατρώσιον	498
ἴατροδύρον καὶ ἐρυθρὸν οὔρον	ἴατρώπια	581
493	ὑπερχύμα οὐρα καὶ ὠχρὰ	518.
ἴατροῦα	498	
ἴατροῦνη	¶ Υπερῆρα	544.606
ἴατροῦαι	ὑπερῆρας παρῆσιως	446
ἴατρογέσριον	ὑπερῆρας ῥόυματισμός	453
ἴατρογλουπίδες	ὑπερῆρη πνίξ	443
ἴατρογλωσσίς 494.531.582.592	ὑπερῆρηγία	526
ἴατρογλωσσίς βλάστραχος 250.	¶ Υπερλοιδές ὄστροῦ	540
494	Φ	
ἴατροδέρει	Φαλγέδαμα	499.527.584
ἴατροδερμίς	φαλγδαμικά ἔλκη	500
ἴατροδύναρ	φακοειδῆς χιτῶν	588
ἴατροκόλον	φάλαγγες ἢ σκυταλίδες	534.
ἴατροκόμοι ἔλκος	574.596.	
ἴατροξασθον οὔρον	φαλάγγισις	523
ἴατροπύρρον οὔρον	φθακρωσις	438
ἴατρορραχίς	μεγὰ καὶ φαντασίαν νόσημα	
ἴατρορρίμιον	231.500	
ἴατροσαπιδιάς	φάρμακα ἄποδακρυτικά καὶ	
ἴατροσαπιδιάσει	ἀποκρυτικά	419
ἴατροσαύσις	φάρμακα τοματικά ἢ μαλά-	
ἴατροσημα	γματα	467
ἴατροσφαγμα	297.497 φαρμακένυκη	269
ἴατροσφόνδυλον	536 φαρύγγις	501.532.592.603

φαρυγξ ἢ λάρυγξ	559	φύσσε	547
φαρυγγέδρον	532.592	φύσσιγες ἢ χιλαι	582
φαττία	572	φυσώδες ἐν μαχαχολικοί	408
φάττια ἢ φάττια	591	φυσώδες πάθος	409
Φθηλαίντα βλέφαρα	523	Χ	
φθιλίασις	501	Χαλαζα	511.582
φθινώδης	503	Χαλαζιον	484.511
φθίσις	306.502	χαλαζιάντα βλέφαρα	511
φθίσις ὀφθαλμοῦ	504	χαλαζώσις	522
φθῶν	502	χαλαστικὸν ἄκωπον	199
Φίλιτρον	530.590	χαλιτὸς	531
φίμος	505	χαλλισί	590
φίμωσις	505	χαλλικεῖν ἢ ὄσσε	565
Φιλέες	542.544.608	χαῖος	591
φλέες ἡνιμοί	543	χρόπτον ὀφθαλμοῦ	529
φλεβώδης καιλία	541	χρόπτον οὖρον	261
φλέγμα	547	Χείλη	330
φλεγμονή	421.505.526	χείρ	533.552
φλεγμονή ἐρισπιλατώδης	331.	χρόος ὄσσε	596
507		χρεαχρα	234
φλεγμοτώδης ἐρισπίλας	333.	χρούργια	269
507		χρωάτον ἔλκος	499.527.581
φλογώσις	422.505	χελώνιον	599
φλυκταίνα ὀφθαλμοῦ	507	Χηλαί	529.582
φλυκτὶς ὀφθαλμοῦ	564.580	χίμωσις ἢ χίμωσις	512.529
Φρένες	541.606	χίμασι	593
φρενίτις	507	χίτη	598
φρενίτις ἀκριβής ἐν ἀμικτῶς ἐ-		Χίμηλα	583
τέρω νοσήματι	399	χιτώνες	588.606
φρενιτικοί	508	Χινοῖς	590
φελκώδης πυρετός	509	Χοιραῖς ἢ χοιραῖδες	217.512.
φυγέλον	275.509.580	583.607	
φῦμα	510.526.580	χοιραῖδες καρκινώδης	513

χολάδες	514	Ψώεα	516
χολέρα	513	Ψώεα καὶ λέπρεα	394
χολέραι	526	Ψώεα ἐλκυσθής	581
χολή	408	Ψωείασις	517
χολής ἀγγεῖον	542	Ψωροφθαλμιά	517
χόνδρος	563.592.607	Ω	
χόνδροι	535.546	Ω Δείη	595
χόρδη	288	Ω αἰέκρασις	533.552.595
χόρδιον	290	Ω μὲς γυμὸς	235
χόριον	515.548.607	ὠμὸς ἢ ὠμοί	532.551.607
χορσείδης χιτών	540	ὠμοῦ κεφαλὴ	594
χορσείδης μύνηξ	556	ὠμοί τῆς ὑστέρας	544
Χρόνιον νόσημα	363.424.515	ὠμοκοτύλη	594
Χυλός	518	ὠμοπλάτη	533
χυμὸς	548	ὠμοπλάτης ἀχλὺ	574
χυμὸς ὠμὸς	235	ὠμοπλάται	554.564.593
χυμικτον	603	Ωπτα	550.606
χυμωσις ἢ χύμωσις	512.516	ὠπτα καρδίας	541
Ψ		ὠπτα λγία	517.526
Ψοαί	544.601	Ψωγεία οὐεα	498.518
Ψυδράκια	581		